

Tartu Ülikool
Sotsiaalteaduskond
Ajakirjanduse ja kommunikatsiooni instituut

Edu ja ebaedu narratiivid telesarja “Õnne 13” stsenaariumites

Kristiina Pennar

Juhendaja:
Dotsent Veronika Kalmus

Tartu 2008

SISUKORD

SISUKORD	1
SISSEJUHATUS	2
TEOREETILINE JA EMPIIRILINE RAAMISTIK	4
1. SIIRDEÜHISKOND JA VÄÄRTUSED.....	4
1.1. Siirdeühiskond.....	4
1.2. Võitjad ja kaotajad.....	7
1.3. Edu kui väärtus.....	8
1.4. “Õnne 13” kui ühiskonna peegel ja diskursus.....	9
2. TEKST JA NARRATIIV	11
2.1. Tekst ja mudellugeja.....	11
2.2. Narratiiv.....	12
2.3. Sündmustik ja faabula	14
2.4. Narratiivi struktuur ja autorivõtted	16
2.5. Vladimir Proppi teksti funktsioonid	17
2.6. Kriitika ja edasiarendused Proppi lähenemisele	19
UURIMISKÜSIMUSED JA HÜPOTEESID	21
MEETOD JA VALIM	23
1. UURIMISMATERJAL.....	23
2. MEETODI VALIK JA KIRJELDUS	24
3. VALIM	27
TULEMUSED	28
1. EDULOOD	28
1.1. Pille haridustee (2001-2004)	28
1.2. Evelin ja maitsemärk (2002-2003).....	32
1.3. Ursula võitlus sõltuvusega (2003-2007)	37
1.4. Vissi tee kommunistist kapitalistiks (2003-2007)	44
1.5. Ahvena kirik (2004-2006).....	50
2. EBAEDULOOD	56
2.1. Evelin ja Kuldne Kodu (2001-2002)	56
2.2. Laine Põdra majas virtinaks (2001-2002)	63
2.3. Ahvena tee vanglasse (2003-2004)	67
2.4. Allan ja Morna takso (2003-2005).....	71
2.5. Mare ja salapärane Vanuatu pärandus (2005-2006)	76
3. EDU- JA EBAEDULUGUDE ÜLESEHITUS.....	81
JÄRELDUSED JA DISKUSSIOON	84
KOKKUVÕTE	97
SUMMARY	98
KASUTATUD KIRJANDUS	99
LISADE LOEND	102

SISSEJUHATUS

Käesolev magistritöö võtab vaatluse alla edu- ja ebaedulugude narratiivid populaarses telesarjas “Õnne 13”. Edu poole püüdlemine näib olevat kaasaegse maailma üks märksõnu, kuid edul on alati ka varjupool ehk ebaedu ning iial ei või ette teada, milline lõpptulemus edule püüdlejat ees ootab. Seega on uurimus edust, selle püüdlejat suunavatest väärtustest ja ideoloogiatest, teda ümbritsevate rollidest ning lõpptulemusega kaasnevast moraalikäsitlusest enam kui kohane. Teine oluline märksõna minu magistritöös on narratiiv, läbi mille ma edu ja selleni püüdlemist analüüsin. Kuna narratiivi analüüs on Eesti sotsiaaluuringutes küllaltki vähetuntud ja harva kasutatav, on minu töö üheks eesmärgiks anda väike ülevaade alternatiivsest võimalustest tekstianalüüsi läbi viia. Nii on antud magistritöö eesmärgiks katsetada uurimismeetodit ning samas vaadelda lähemalt edu ja ebaedu kujutamist ning sellega kaasnevat moraalikäsitlust ja ühiskondlikku konteksti.

Magistritöö uurimisobjektiks on edu ja ebaedu sisaldavad narratiivid “Õnne 13” telesarjas aastatel 2001-2007. Kindlustamaks mõlemat tüüpi lugude võrdse esindatuse valimis, on lugusid kokku kümme, millest viis esindavad edulugusid ja viis ebaedu. Analüüs baseerub kirjalikul tekstil (sarja stsenaariumid), mitte videopildil, mistõttu on meetodi osas täpsemalt kirjeldatud ka tekstivähendusvõtteid.

Antud töö on jagatud nelja suuremasse temaatilisse blokki. Töö esimeses, teoreetilises osas, annan ülevaate siirdeühiskonna temaatikast, edu ja edukuse definitsioonist, võitjate ja kaotajate põlvkonnast, narratiivi ja teksti käsitlest ning olulise osana ka Proppi tööst vene muinasjuttude funktsioonipõhisest analüüsist, selle kriitikast ja edasiarendustest Greimasi poolt. Töö teine osa tutvustab lähemalt valitud uurimismeetodit ja valimit. Ehkki kasutatud uurimismeetod baseerub suuresti Proppi ja Greimasi töödel, mille tulemustest on ülevaade toodud töö teooriapeatükis, tuleb siinkohal rõhutada, et antud töö eesmärgiks ei ole luua nende kahe eeskujul lugude struktuuri kirjeldavat funktsioonide jada, vaid pigem katsetada antud meetodit üldisemalt ning oma uurimisküsimustest lähtuvalt.

Töö kolmandas osas on toodud analüüsi tulemused, mis on esitatud iga narratiivi kohta eraldi, andes nii parema ülevaate iga konkreetse edu- või ebaeduloo probleemistikust ja tulemustest. Töö viimane osa toob välja olulisemad järeldused,

kus vastan uurimisküsimusele ning arutlen püstitatud hüpoteeside üle. Diskussiooni peatükk keskendub suuresti kasutatud meetodi kriitikale, analüüsi käigus üles kerkinud küsimustele ja olulistele tähelepanekutele ning meetodi võimalikele edasiarendustele ja kasutusvõimalustele tulevastes uuringutes. Diskussiooni osas tulevad arutlusele ka seosed inimkäitumise ja kultuuriruumis olevate muinasjuttude vahel ning küsimus, miks on antud lood meie ühiskonna kontekstis just sellised, nagu me “Õnne 13” näha võime.

Sooviksin siinkohal tänada kõiki neid, kelle toetusel ja abil antud töö valmis sai:

- Veronika Kalmust kannatlikkuse ja heade nõuannete eest;
- Maio Vanikot vajalike raamatute ja hea tuju eest;
- Lähedasi, kes ei lasknud laiskushetkedel liialt pikaks venida;
- Sõpru, kes mind hoolimata pikast vaikusest ära ei unustanud.

TEOREETILINE JA EMPIIRILINE RAAMISTIK

1. Siirdeühiskond ja väärtused

1.1. Siirdeühiskond

Siirdeühiskonda võib kirjeldada kui süsteemset muutust, mis hõlmab ühiskonna kõiki tasandeid ning viib uue ühiskonnatüübi esilekerkimiseni. Siire, kui ühiskonna muutuste tüüp, on oma loomult väga vastuoluline – seda ei saa käsitleda ainult kui positiivsete või negatiivsete muutuste hulka, kuna iga juhtum erineb teistest nii oma arengu kui ka tulemuste poolest. Nii võib näha erinevusi näiteks endistes kommunistlikes riikides, mis alustasid üheksakümnendate alguses sisuliselt sarnastelt positsioonidelt ning mille siirde toimumise asjaolud on olnud suuresti samad, kuid mille muutused ja senised tulemused on üksteisest väga erinevad. Siirde vastuolulisust võib vaadelda kui püsivaid pingeid struktuuride ja toimijate (*agencies*) vahel, kus muutuvad struktuurid loovad uusi toimijaid, mis omakorda avaldavad struktuurile survet. Tegemist on protsessiga, mida ei saa planeerida kusagilt kõrgemalt või riigist väljaspool, see protsess peab saama alguse ühiskonna seest (Lauristin 1997).

Vogt (2005) toob siirdeühiskonna temaatikasse sisse utoopia mõiste, mida tuleb mõnevõrra täpsustada. Esmalt tuleb mõista, et ei ole olemas ühte kindlat utoopiat, vaid mitu erinevat, mis on pidevas muutumises ehk utoopia on inimelu transformatiivseks elemendiks. Seega on igal grupil (ja indiviidil) oma arusaam utoopiast ning selle lõpptulemustest, mille poole püüelda. Teine oluline aspekt tuleneb justnimelt utoopia paljususest – kui traditsioonilised utopistid näevad tulevikku kui täiuslikkust, mis kunagi meieni jõuab, siis Vogti (2005) käsitluse järgi ei ole see võimalik, kuna tänu utoopia pidevale muutumisele ei saa utoopia kunagi lõpule jõuda. Utopia ei saa lõppeda ka inimloomusele omase rahulolematuse ja püsimatuse tõttu, sest kui ühel hetkel oleks oodatud utoopia tõesti käes, sooviksid inimesed juba midagi muud või midagi enamat, mis loob jällegi uue utoopia, mille poole püüelda. Lisaks võib tulevik olla petlik ning mitte olla päris selline, kui utoopias ette kujutati, see aga nõuab utoopia muutmist, mis loob uue sihi, mille poole püüelda. Kolmas aspekt, millele tähelepanu pöörata, on utoopia reaalsus ehk utoopia on ajaliselt just siin ja praegu ning läbi selle ongi utoopial võime olevikku muuta ja muudatusi ennustada. Viimane oluline aspekt on väikeste ja suurte utoopiate kõrvuti eksisteerimine. Läbi

selle saab üks indiviid liikuda nii oma isikliku elu väikeste utoopiate kui ka ühiskonna suur-utoopia poole (Vogt 2005).

Suured sotsiaalsed muutused, mida siirdeühiskond vaieldamatult kaasa toob, toimuvad enamasti väga kõrge sotsiaalse hinnaga (*social cost*). See on tingitud sellest, et progressiivsed protsessid ei toimu sujuvalt ja plaanipäraselt, vaid peavad sageli tegelema ka tagasilöökidega ning süsteemi kokkuvarisemisega, mis mõjutab enim ühiskonna nõrgimaid ja muutustele tundlikumaid grupe. Kuna need muutused laienevad ja tungivad ühiskonda sügavamale, siis progressi kõrvalmõjud muutuvad veelgi nähtavamaks ning selgeks saab see, et progress ei ole kõikidele ühiskonna liikmetele võrdselt kasu toov, vaid võib mingi rühma, mille suutlikkus uue olukorraga kohaneda on nõrgem, olukorda hoopis halvendada (Sztompka 2004).

Osad siirdeühiskonnaga kaasnevad muutused võivad kaasa tuua trauma, kuna sellised muutused on sageli kiired ja äkilised, olles tingitud ühiskonnasisesest küllastumusest ning nõudmistest muudatuste järele. Samuti mõjutavad sellised muutused erinevaid eluaspekte, mõjutades mitmeid grupe ja tegevusi, ning võivad seetõttu olla inimestele ootamatud ja šokeerivad, liiatigi kui muudatused on väga radikaalsed või puudutavad ühiskonna alustalasid (Sztompka 2004).

Nii utoopia kui ka trauma puhul võib näha illusioonide purunemist, mis väljendub näiteks inimeste suutmatuses kohaneda uue tööturuga, suurenenud lõhes rikaste ja vaeste vahel ning negatiivses hinnangus majanduslikule siirdele (Vogt 2005). Nii olid post-kommunistlike riikide elanikud kaheksakümnendate lõpus tuleviku suhtes optimistlikud – kommunismi türannia ja ideoloogiline tsensuur näis jäävat minevikku ning tulevikus terendas demokraatia, turumajandus ja üksikisiku õigusi kaitsvad seadused. Kõike seda nähti kui hea ja muretu elu garantiid ning sellise olukorra ootuses jäeti hetkeks kõrvale indiviidi mured ning keskenduti üldisele heaolule, mis pidanuks viima lõpuks ka indiviidi heaoluni. Üheksakümnendate alguses hakati aga mõistma, et seda heaolu ei pruugigi tulla ning muututi mineviku suhtes nostalgiliseks ja tuleviku suhtes murelikuks (Shlapentokh & Shiraev 2002).

Trauma ja suurte muutustega hakkama saamiseks on neli viisi:

- Innovatsioon (*innovation*), läbi mille loodetakse leida kaitset ja end traumast isoleerida (näiteks eraettevõtlus, hariduse taotlemine, sõpruskonna laiendamine);
- Mäss (*rebellion*), kus rünnates süsteemi ja selle aluseid soovitakse trauma uue kultuurilise olukorraga asendada;
- Rituaalne käitumine (*ritualism*), kus pöördutakse tagasi vanade traditsioonide poole, leidmaks pelgupaika trauma eest. Kusjuures traditsioone järgitakse hoolimata sellest, et uus situatsioon neid ei toeta ja kuhugi ei vii;
- Taganemine (*retreatism*) ehk trauma ignoreerimine ning käitumine, nagu traumat poleks. Sellega kaasneb sageli ka n-ö getostumine või teisitimõtlejate grupeerumine (Sztompka 2004).

Rääkides siirdeühiskonnast, on mõistlik pöörata tähelepanu ka mõistele “siirdekultuur”, mida tuleks mõista kui väärtuste, uskumuste, sümbolite ja narratiivide raamistikku, läbi mille saab tõlgendada poliitiliste ja majanduslike süsteemide muutusi ning sellele vastavalt valida uuele olukorrale sobiv käitumisaal (Kennedy 2002, läbi Vihalemm & Kalmus ilmumas 2008). Postkommunistlike siirdeühiskondi iseloomustab ka paralleelsete sümbolite, väärtuste ja identiteetide süsteem, mis on tingitud uue ehk lääneliku ja vana ehk nõukogudeliku segunemisest. Nii proovitakse harjuda ja üle võtta uusi väärtusi ning narratiive, kuid samas hoitakse alal ka vanu harjumuspäraseid (Vogt 2005).

Inimeste väärtusorientatsioonide ja identiteedistruktuuride analüüsi põhjal võib öelda, et Eesti siirdekultuuri iseloomustab kolm nähtust: nostalgiline tagasivaatamine, edu nimel pingutamine ning orientatsioon Läänele. Üks domineerivamaid kultuuriformaate vanema generatsiooni seas on kibestumus ja sotsiaalne tagasitõmbumine, mis on tingitud peamiselt suutmatusest muutunud olukorraga kohaneda ja uusi väärtusi omaks võtta. Olnud vaadeldakse läbi nostalgia prisma ning sageli ilustatakse minevikku ja halvustatakse olevikku, sest muutuste kiirus ja sellega kaasnenud trauma on vanemale põlvkonnale sageli ületamatu – ennast tuntakse alaväärse ja uude ühiskonda sobimatuna. Keskealised on aga võtnud omaks kolm kultuurilist formaati: kohandumine ja sotsiaalse kapitali taasloomine, orienteeritus

globaalsele ja emantsipeerumine, saavutatud edu tugevdamine. Noored kannavad seevastu edule ja saavutusele suunatud väärtusi, otsides harmooniat isiklikus ja sotsiaalses elus ning tunnustust elu erinevates aspektides (Kalmus & Vihalemm 2006; Vihalemm & Kalmus ilmumas 2008).

1.2. Võitjad ja kaotajad

Üheksakümnendate alguse Eesti ühiskonda iseloomustasid kiired muutused, kus inimeste sotsiaalsed positsioonid ja elu trajektoorid muutusid kiirelt nii paremuse kui halvema poole. Sellele ajastule oli, erinevalt kaheksakümnendate lõpust, omane kõrge individuaalsele saavutusele keskendumine ning madal huvi ühise heaolu vastu (Vihalemm & Kalmus ilmumas 2008). Eesti taasiseseisvumine lõi olukorra, mis pani kõik inimesed, olenemata vanusest, omavahel konkureerima nii erasektori organiseerimise võimaluse, eraettevõtluse poolt loodud uuel tööturul töö leidmise kui ka lihtsalt ellujäämise nimel (Titma 1999).

Võitjate (ja osaliselt ka kaotajate) põlvkonda kuulusid need, kes olid sündinud 1960ndatel ning muutuste alguses just oma iseseisvat elu alustamas, olles seega suutelised uut olukorda maksimaalselt ära kasutama. Nii kujunesid võitjateks need, kes suutsid muutunud olukorraga kiiresti kohaneda ning võtta omaks postmaterialistlikud väärtused, mida tõi inimesteni meedia, reklaamid ning läänelikud elustiili- ja tarbimismudelid (Lauristin & Vihalemm 1997; Õun 2002). Seda põlvkonda iseloomustab muuhulgas ulatuslik mobiilsus esimese kuue iseseisvusaasta jooksul, mis oli tingitud erasektori domineerimisest ja arengust – erasektor andis võimaluse kiirelt rikastuda või rahaliselt hävida ning seeläbi sotsiaalsel redelil vastavalt tõusta või langeda. Samuti tõusis hariduse ja selle omandamise väärtustamine, kuna hakati nägema ning tunnetama selget seost hariduse ja sissetuleku vahel (Titma 1999). Sarnast hariduse väärtustamist (ja kohatist üleväärtustamist) näeb Eesti ühiskonnas ka praegu – kõrghariduse omandamist peetakse mitte üheks, vaid pigem ainsaks võimaluseks saada hea ja tasuv töökoht, mis on viinud erakõrgkoolide arvu suurenemisele ning kõrgharitud noorte arvu kasvule.

Seega on Eestis siirde käigus muutunud väärtushinnangud, läbi mille inimesed enda elu ja keskkonda hindavad. Samuti on toimunud muudatused materiaalses kultuuris ja

tarbijaharjumustes ning majanduslikud ja sotsiaalsed erinevused inimeste vahel on suurenenud (Lauristin 1997). Nii on liigutud järjest rohkem lääneliku tarbimisühiskonna poole, kus “võidab see, kellel on sures kõige rohkem asju”, millele on aga juba ka Eestis näha vastandgrupe, kes väärtustavad keskkonda ja taunivad liigtarbimist. Suurenenud lõhed ühiskonna gruppide vahel on loonud populaarse ja palju kritiseeritud käsitluse mitmest erinevast Eestist, mille mõnevõrra lihtsustatud versioon kõneleb “esimesest ja teisest Eestist”, kus esimene peegeldab nõõ edukaid ja materiaalselt heal järjel olevaid (ning pigem linnas elavaid) inimesi ning teine neid, kes reaalselt peavadki 5000 (või vähema) krooniga kuus hakkama saama. Loomulikult on ühiskonna jagamine vaid kahte gruppi liialt üldistav, kuna tegelikkus on tunduvalt kirjum ja probleemistik laiem, kuid võitjate-kaotajate käsitlusele annab see mõtlemapaneva lisa. Lagerspetz (2001) on kritiseerinud Eesti ühiskonnas toimunud muutusi, leides, et demokraatliku vabaduse eest võitlemine on muutunud rüseluseks individuaalse tarbimisvabaduse nimel, kus peaesmärgiks on rikkus ning unustatud on muud vaba ühiskonna mõisted ja tähendused. Tema väiteid näivad toetavat ka viimaste valimiste hüüdlauseid ning lubadused, mille keskseks sõnumiks oli sageli materiaalne edu ja heaolu.

Uus post-materialistlik kultuur Eestis näib jagunevat kahte suunda – siirde võitjad ehk inimesed, kelle materiaalne heaolu on kõrge, kes väärtustavad edu ja sellele vastavat elustiili, ning osa haritlaskonnast, kes on eemaldunud võistlusest edu ja materiaalse saavutuse nimel ning peavad prioriteediks mitte-materiaalseid väärtusi ja vaimset pagasit (Kalmus & Vihalemm 2006). Samas on küllaltki huvitav, et ehkki eestlaste kultuur väärtustab kõrgelt individualismi ning saavutusi, oodatakse samas suurt toetust riigilt, mis peaks tagama indiviidile sotsiaalse heaolu (Titma & Rämmer 2006).

1.3. Edu kui väärtus

Kuna käesolev magistritöö uurib edulugusid, on oluline määratleda, mida täpsemalt edu all mõista. Kõige laiemalt saaks seda defineerida kui soovitud olukorda või saavutatud eesmärki, mis paneb indiviidi tundma, et ta on midagi saavutanud ning on seeläbi edukas. Siinkohal tuleb rõhutada, et indiviid on edukas vaid siis, kui ta seda ise usub ja oma saavutatut eduna näeb – teiste arvamus ei ole siin nii oluline. Sellele

vastandub aga ebaedu, mis kirjeldab saavutamata jäänud sihte ning sellest tulenevat pettumust ja kibestumust. Tegelikult ei olda enamasti aga ei edukad ega ka ebaedukad, vaid pelgalt püüeldakse edu saavutamise poole (Toomere 2002).

Edu on samas väga subjektiivne mõiste, mida võib näha ka eelpool toodud Eesti post-materialistliku kultuuri kirjelduses – üks grupp näeb edu materiaalse, teine aga vaimse varana – ehk erinevad grupid väärtustavad erinevaid eluaspekte ning seeläbi mõistavad ka edu erinevalt. Lisaks tuleks kindlasti eristada sotsiaalset ja majanduslikku edu, kuna neid kahte ei ole võimalik omavahel võrrelda. Seega tuleks edukaks nimetada seda, kel on oma suhtlusringkonnas ning talle oluliste inimestega võrreldes midagi suuremal hulgal ja kes on ise oma saavutustega rahul (Toomere 2002; Õun 2002).

Edupildid sõltuvad suuresti ümbritsevast keskkonnast ning seal valitsevatest väärtustest. Postsotsialistlike riikide elanike hulgas on arusaamu edust ja edukusest mõjutanud üleminekuajale iseloomulik ebakindlus tuleviku suhtes ning igapäevase turvalisuse vähenemine (Toomere 2002). Kindlasti ei tuleks edule püüdlemist vaadelda kui uut nähtust, mille on kaasa toonud muutunud ühiskond. Edukust kui sellist on soovitud ka varem, kuid koos ühiskonnaga on muutunud ka väärtused ning arusaam edust.

1.4. “Õnne 13” kui ühiskonna peegel ja diskursus

Ühiskonnas loodavad tekstid kannavad endas selle ühiskonna väärtusi, seisukohti ja sotsiaalsete gruppide vahelisi suhteid ehk sisuliselt ühiskonnas valitsevaid diskursusi ning nende erinevaid käsitlusi (Fairclough 1992). Sellest vaatenurgast on telesari “Õnne 13”, milles leiduvad narratiivid on käesoleva magistritöö analüüsiobjektiks, käsitletav kui ühiskonna peegel, kui ühiskonna representatsioon läbi sarja autori(te) nägemuse.

Väljendit “ühiskonna peegel” võib tõlgendada kahel erineval viisil. Peeglit võib vaadelda kui pelgalt vahendajat, mis peegeldab kõike, mida “näeb”, mõjutamata ise peegeldatavat, või dialoogina, kus peegel näitab midagi, vaataja teeb sellest omad järeldused ja muudatused. Ehk teisisõnu pole peegli roll sellises suhtes ainult

olukorda näidata, vaid ka muudatustele suunata ja mõjutada, saades ise samamoodi mõjutusi peegeldatavalt. Soovides käsitleda “Õnne 13” kui diskursust, tuleb võtta omaks viimane peegli rolli definitsioon – sarja ja ühiskonna mõju on kahepoolne, kus ühiskond mõjutab sarja tegevust ning sari ühiskonda.

Vaadeldes “Õnne 13” kui diskursust, tuleb vaadelda seda kui sotsiaalset konstruktsiooni, mis koosneb sotsiaalsetest subjektidest, sotsiaalsetest suhetest ning teadmiste ja uskumuste süsteemist. Samas tuleb seda vaadelda ka kui miskit, mis aitab sedasama konstruktsiooni ning selles leiduvaid suhteid, identiteete ja teadmiste süsteemi (taas)luua ning muuta (Fairclough 1992). Sarja, kui autori poolt loodud teksti puhul, tuleks pöörata tähelepanu ka autori rollile. Kui Foucault (2005) jaoks on autor osa diskursuse sisemisest piirangumehhanismist, siis Fairclough (1992) leiab, et autori kontseptsioon ja roll on tunduvalt keerukam, kui esmapilgul paistab, ning autorit tuleks vaadelda kui positsioonide hulka, mida võib kanda kas üks isik või mitu erinevat.

“Õnne 13” kui telesarja puhul saab autorlust vaadelda mitmeti. Sari kui kirjutatud tekst ehk stsenaarium, millena ta ka antud töös analüüsimisele tuleb, on ühe inimese – Teet Kallase – looming. Samas ei ole Kallas sarja esimene stsenaarist, mistõttu on paljude tegelaste profiilid ja iseloomud varasemate stsenaaristide poolt paika pandud. Lisaks saab siin vaielda ka selle üle, kui suurel määral mõjutab teksti näiteks lavastaja, kes stsenaariumit esimesena loeb ja omapoolseid soovitusi teksti muutmiseks teeb. Sari kui videopilt on juba suurema grupi ühisautorlus – stsenaarist loob algse raami, lavastaja kujundab üldpildi ning näitlejad toovad sisse detailid.

2. Tekst ja narratiiv

2.1. Tekst ja mudellugeja

Uurimaks narratiivi, tuleb esmalt võtta vaatluse alla narratiivi kandja ehk tekst ning narratiivi tõlgendaja ehk lugeja. Ehkki mõistel 'tekst' on väga lai tähendus, on antud juhul võetud vaatluse alla kirjalik tekst, kuna antud magistritöö keskendub justnimelt kirjaliku narratiivi (ja seeläbi kirjaliku teksti) analüüsile. On oluline pidada meeles nende kahe tekstitüübi peamised erinevused analüüsi seisukohalt. Kui verbaalse teksti puhul saab teha eeldusi juba enne teksti esitamist läbi näoilmete ja kehahoiakute ning palju vihjeid annab ka kehakeel ja intonatsioon, siis kirjaliku teksti puhul tuleb selgitust ja mõtestust otsida vaid sõnadest ja kaastekstist (Eco 2005).

Juri Lotman toob oma artiklis "Kultuurisemiootika ja teksti mõiste" (1981) välja teksti viis erinevat sotsiaal-kommunikatiivset funktsiooni:

- Adressandi ja adressaadi vaheline suhtlemine, kus tekst täidab informatsiooni kandjalt auditooriumile suunatud teate funktsiooni;
- Auditooriumi ja kultuuritraditsiooni vaheline suhtlemine, kus tekst täidab kollektiivse kultuurimälu funktsiooni;
- Lugeja suhtlemine iseendaga, kus tekst aktualiseerib adressaadi isiksuse teatavaid külgi;
- Lugeja suhtlemine tekstiga, kus tekst lakkab olemast pelgalt kommunikatsiooniakti vahendaja ning muutub võrdväärseks vestluskaaslaseks;
- Teksti ja kultuurikonteksti vaheline suhtlemine, kus tekst on kommunikatsiooniakti täieõiguslik osaline.

Eco (2005) jaoks on tekst väljendusvõtete ahel, mille vastuvõtja (kirjaliku teksti puhul lugeja), peab aktualiseerima. Kirjalikud tekstid on aga, nagu eespool mainitud, aktualiseerimise mõttes alati ebatäielikud, kuna puudub võimalus "lugeda" hääletooni ning alati on võimalik kirjasõna erineval viisil interpreteerida. Arvesse tuleb kindlasti võtta tõsiasi, et lugeja kompetentsus pole tingimata võrdne autori kompetentsusega, mistõttu on alati oht, et lugeja tõlgendab teksti teisiti kui autori poolt algselt ette nähtud. Siin saabki oluliseks lugeja roll ning lugeja vastavus autori poolt loodud mudellugeja tüübile.

Luues teksti peab autor põhinema teatud koodidel ja teadmistel, mis loovad aluse tema teksti mõistetavuseks ehk siis autor loob teksti vastavalt sellele, milline ta arvab oma mudellugeja olevat. On oluline, et lugeja teksti mõistaks ehk oskaks koode lahti dekodeerida ning seeläbi teksti õigesti tõlgendada. Eco (1984) on kõik tekstid jaganud kahte rühma: suletud ja avatud tekstid.

Avatud tekstid soovivad, et lugeja teeks tõlgendamisel ise valikuid ning kuigi võib jääda mulje, et lugeja saab avatud teksti tõlgendada nii nagu ise soovib, on avatud tekstis autori poolt erinevate tõlgenduste hulk ja laad ette paika pandud ning teksti sisse kirjutatud. Seega ei saa ka kõige avatum tekst lubada täiesti suvalist tõlgendust ning mudellugeja on teksti struktureeritud strateegia üks komponente (Eco 1984).

Suletud tekstide eesmärgiks on juhtida lugejat mööda kindlaks määratud rada, luues ettemääratud hetkel kindla emotsiooni. Sellised tekstid on enamasti struktureeritud ja loodud n-ö keskmisele lugejale, kelle profiil ehk mudel on paika pandud läbi eeldatava lugeja sotsioloogilise ja kultuurilise tausta analüüsi (Eco 1984). Nii on näiteks Ladina-Ameerika sarjad suunatud pigem naistele kui meestele ning pigem madalama kui kõrgema haridusega vaatajale. Samas tuleb silmas pidada, et ehkki suletud teksti tõlgendamine on autori poolt oma mudellugeja jaoks paika pandud, võib teisest kultuuriruumist pärit või madalama/kõrgema kompetentsiga lugeja teksti ettenähtust siiski erinevalt tõlgendada.

2.2. Narratiiv

Kõige lihtsam viis narratiivi defineerida, on vaadelda seda kui lugu, ehk siis teksti, mis räägib millestki, mis on juhtunud või juhtub parasjagu/tulevikus. Lood on enamasti üles ehitatud sündmusahelana, tingides selle, et narratiivid leiavad aset mingi ajaperioodi vältel (Berger 1997). See ajaperiood võib olla nii väga lühike kui ka väga pikk – näiteks anekdoodi puhul on ajavahemik enamasti väga väike, kuid eepiliste romaanide puhul väga pikk. Lisaks ajalisele kestvusele toob Rimmon-Kenan (2002) välja veel kaks narratiivi ajamääratlust: järjekord (mis järjekorras midagi juhtus?) ja sagedus (kui tihti?). Narratiiv võib käsitleda nii minevikku, olevikku, tulevikku kui ka hüpoteetilist aega. Minevikku käsitlevad narratiivid on erinevad lood, ajaloo üleskirjutised ja sündmuste raportid, olevikku kajastavad näiteks

spordiülekanded, kus kommentaatorid reaalses tegevust kirjeldavad, ning tulevikku kasutavad nõuanded, agendad, hoiatused ja plaanid. Narratiivid, mis kasutavad hüpoteetilist maailma, kasutavad ka hüpoteetilist minevikku, olevikku ja tulevikku (Ochs 1997).

Suur osa lugusid, ja seega ka narratiive, on lineaarse ülesehitusega: A-B-C-D-E-F-G-H-I ehk siis A viib B-ni, B C-ni jne. Kuid lood võivad liikuda ka ringi mööda, kus erinevate sündmuste jaded viivad algusesse või algallikani tagasi (Berger 1997). Ringnarratiivi heaks näiteks on Gori tuntud karikatuur, kus ülemus sõimab alluvat, too oma naist, naine postimeest, postimees lööb jalaga koera ning koer hammustab ülemust.

Van Dijk (1974) eristab loomulikku ja kunstilist narratiivi, kus esimene kirjeldab juba toimunud sündmusi ning teine fiktsiooni. Loomulikult ei allu kunstiline narratiiv samadele reeglitele kui loomulik narratiiv: kunstiline narratiiv ei pea esitama tõde ega tõestama oma väiteid ning hõlmab endas suurt hulka eksistentsiaalseid küsimusi.

Narratiivse teksti puhul tuleb vaadelda representatsiooni ja analüüsi kahte tasandit: ilmne tasand (keeleline ülesehitus ja sisu, mis kannab edasi narratiivi manifeste) ja seesmine tasand (üldstruktuur, mille juures narratiiv asub ning on vastavalt oma manifestidele organiseeritud). Ehk siis semiootiline tasand on eraldatud lingvistilisest tasandist ning esimene on teise suhtes aprioorne, hoolimata manifestatsiooniks valitud keelest (Greimas 1977 läbi Rimmon-Kenan 2002).

Narratiivne tekst on mitmekihilisem ja semiootiliselt probleemirikkam kui tavaline kõne ning nõuab seetõttu vastuvõtjalt aktiivsemat tööd tekstiga (Eco 2005). Nii nagu iga teinegi tekst, sõltub narratiiv oma lugejate teadmistest, ilma milleta ei ole lugeja suuteline narratiivi kas üldse või täielikult mõistma. Nii mõistavad kaks inimest ühte lugu erinevalt, kuna nende suutlikkus narratiivi mõista ja n-õ valgeid laiike täita on erinev. Selgitamaks välja, kas narratiivid “töötavad” või mitte, tuleb võtta arvesse viit olulist aspekti: looja, tekst ise, ühiskond, auditorium, meedium (Berger 1997).

Kultuuri mõju narratiivi ja teksti mõistmisel on vaieldamatult suur ning seda on eriti näha juhul, kui tekst või narratiiv on pärit lugeja jaoks väga võõrast kultuurist. Liebes

ja Katz (1990) on leidnud, et üldiselt mõistetakse erinevates kultuurides sama narratiivi küllaltki hästi, kuid palju oleneb siinkohal ka narratiivi ja seal nähtavate suhete keerukusest ja universaalsusest. Mida kultuurikeskem ja keerukam on narratiiv, seda raskem on teisest kultuuriruumist pärit isikul seda mõista. Hea näitena saab tuua USA seriaalid, mis on küll kultuuriliselt meile mõistetavad, kuid kus kasutatavad viited mõnele USA-kesksele temaatikale võivad vähemteadliku vaataja segadusse ajada ning seeläbi talle teksti mõistmise keerukamaks teha.

Aristoteles, keda võib pidada üheks esimeseks narratiivi teoreetikuks, soovib oma teoses “Luulekunstist” kirjanduslike teoste juures kolmele aspektile tähelepanu pöörata: imitatsiooni meedium, imitatsiooni objekt ja imitatsiooni viis. Neist viimase puhul on üheks võimaluseks narratsioon, kus on omakorda kolm võimalust: kirjutada kolmandas isikus, kirjutada esimeses isikus või lasta loo tegelastel lugu oma tegevuse ja dialoogi kaudu jutustada (Berger 1997). Loomulikult on võimalik neid kolme viisi omavahel ühes loos segada, sest jutustaja narratiivsuse tase, usaldusväärsus, tema osalusmäär ja nähtavus loos on lugeja jaoks loo mõistmiseks ja hinnangu tegemiseks ülivajalikud (Rimmon-Kenan 2002). Neis lugudes, kus jutustaja puudub, liigub tegevusliin mööda tegevust – lugu selgitavad ja viivad lugejani/vaatajani tegelased läbi oma tegevuse ja vestluse (Berger 1997).

Aristoteles toob välja ka narratiivi teooria muid olulisi aspekte: sündmustik, tegelased ja dialoog. Neist kolmest olulisim on just sündmustik ning Aristotelese järgi sisaldavad parimad sündmustikud erinevaid vastandeid (kurbus-rõõm, naer-nutt), pakkudes lugejale võimalust erinevaid emotsioone kogeda ning toimuvale kaasa elada (Berger 1997).

2.3. Sündmustik ja faabula

Narratiivil on kolm kihti: lood (sündmuste jada), tekstid (lugude versioonid) ja faabulad (järjestuse loogika või viis, kuidas sündmused on esitatud) (Bal 1992).

Sündmustikku tuleks vaadelda ennekõike kui tegevuste konstruktsiooni, mis viib lahenduseni ning pakub samas nendele tegevustele kindlast vaatepunktist lähtuva seletuse (Ochs 1997). Eco (1984) järgi on sündmustik lugu sellisena, nagu seda

jutustatakse – koos ajanihete, kirjelduste, kõrvalekallete ja mõtisklustega. Lugu on aga tekstis leiduv abstraktsioon, mis sisaldab endas tegevuste ja tegelaste narratsiooni. See on osa suuremast konstruktsioonist, mida võiksime nimetada väljamõeldud reaalsuseks, kus loo tegelased elavad ning sündmused aset leiavad. Minimaalselt on looks vaja ajalist kulgu ja tegevuse põhjust (miks midagi juhtus) (Rimmon-Kenan 2002).

Faabula on loo tegevusloogika, mis ei pea ilmtingimata olema inimtegevuse järjestus, vaid võib hõlmata ka ideede ajalist muutumist või elutuid objekte puudutavaid tegevusseeriaid (Eco 1984). Faabulal on kaks tasandit – tihendus ja paisutus – kus esimesel juhul vähendatakse kaasteksti mahtu, proovides keskset mõtet väiksema tekstihulgaga vastuvõtjani viia, ning teisel juhul on võimalik teksti vastavalt autori soovile laiendada (Eco 2005). Nii võib “Õnne 13” puhul näha faabula paisutamist, läbi mille on Morna linna elanike elu muudetud Eesti looks – ka sarja alapealkirjaks on “Meie elu lood”. *“Kui kunagi kutsuti “Õnne 13” nn räimesööjate seriaaliks, siis nüüdseks on saanud igalpäevasest kodumaisest seriaalist pea sajaprotsendiline Eesti elu läbilõige. ‘See on elu väikelinnas või ka suurlinna ringkondades,’ teab Ain Prosa”* (Sibrits 2004).

Faabula juures on oluliseks märksõnaks ka “pingesignaal” ehk põnevuse tekitamiseks teksti sisse toodud tegevused või lausungid: vastusega viivitamine, ootamatult ilmuvad tegelased ning ka sobival hetkel reklaamipausile minek, mis on näiteks USAs toodetud filmidesse-sarjadesse juba sisse kirjutatud. Selline olukord sunnib lugeja ooteseisundisse, kus tal on võimalik ennustada faabula järgmist staadiumit. Ooteseisundi möödudes ja narratiivi jätkudes lugeja ennustus kas saab tõeks või purustatakse tegelikkuse poolt, kusjuures mõne narratiivitüübi eesmärgiks ongi lugeja ennustuste purustamine. Näiteks detektiivromaanide puhul jääb võitjaks pigem autor kui lugeja, kes on samas sellega rahul, sest pool teksti lugemise mõnust on mõistatamine ning süüdlase mitte ära arvamine pigem tõstab kui langetab teksti väärtust (Eco 2005).

2.4. Narratiivi struktuur ja autorivõtted

Sündmused moodustavad mikro-tegevustiku (*micro-sequence*), mis koondudes moodustavad omakorda makro-tegevustiku (*macro-sequence*), millest moodustubki terve lugu. Makro-tegevustiku ja loo vahele jäävad aga tegevusliinid, mis on piiratud tegelaste hulgaga lood ning tavaliselt leidub ühes loos lisaks peamisele tegevusliinile ka hulk väiksemaid (Rimmon-Kenan 2002). Näiteks *telenovellade* puhul on kesksel kohal lahtirulluv Tuhkatriinu lugu, aga selle taustal leiab hulga pealiinist rohkem või vähem iseseisvaid tegevusliine, kus on tegevad hoopis teised ja vahel pealiini seisukohast ka ebaolulised tegelased.

Chatmani (1983) kohaselt on narratiivsetel sündmustel lisaks loogilistele seostele ka hierarhiline loogika, mis teeb mõned tegevusliinid teistest olulisemaks ning võimaldab lugu jälgida ka siis, kui need väiksemad tegevusliinid või tegevused loost välja jätta. Nii saab eristada tuum- (*kernel*) ehk valiksündmuseid ja satelliite (*satellite*) ehk väikesündmuseid. Tuumsündmused on narratiivi seisukohast olulised, sest nad suunavad tegevust edasi, tuues tegevusliini sisse valiku. Näiteks on tuumsündmuseks telefonihelin, kus tegelane peab valima, kas kõnele vastata või ei, ning sellest oleneb juba edasine tegevus ja narratiivi suund. Satelliidid aga laiendavad, võimendavad, viivitavad või säilitavad eelnevaga kaasnenut – näiteks süütab tegelane enne telefonile vastamist sigareti. Satelliidid toetavad sel viisil tuumsündmuse ja toovad vahel lisainfot, kuid ei ole narratiivi seisukohast tähtsad (Chatman 1983).

Narratiivi ja selle struktuuri puhul on oluliseks ka erinevad autorivõtted (*authorial devices*), mille abil autor lugejale oma lugu ja selle tegevust tutvustab ning tegevust suunab:

- Kirjeldus – üks olulisimaid võtteid, mis ütleb meile, milline tegelane on ja kuidas ta käitub ning määrab selle, mis tundeid ja suhtumisi ta lugejas tekitab;
- Tegelaste mõtted – annab infot sündmustiku kohta, avaldab mõtteid seoses teiste tegelastega, selgitab motiive;
- Dialoog – kõige tavalisem võte, mille abil tegelased infot vahetavad ning läbi selle info ka lugejani viivad;
- Kokkuvõtted – hoiab lugejaid tegevusega kursis (tuletab meelde), koondab kindlad tegevused kokku ning märgib mingite sündmuste toimumist, ilma et neid oleks vaja eraldi tegevusliinina välja tuua;

- Iseloomustamine – koosneb tegelase välimuse ja käitumise kirjeldusest;
- Stereotüübid – aitab luua motiive ning inimesi väga kiirelt iseloomustada;
- Pealtkuuldud vestlused – annavad sageli edasi salajast võtmeinfot;
- Kirjad, telegrammid ja muud kirjutatud teated – annavad olulist teavet tegelastele ja läbi selle lugejale;
- Artiklid väljaannetest – annavad olulist tausta- või võtmeinfot;
- Telefonikõned – peamiselt kasutatakse info andmiseks, kuid vahel ka tegevuse suunamiseks (ühest stseenist teise liikumine);
- Ülestunnistused – selgitab peidetud motiive ja võtab loo kokku (Berger 1997).

2.5. Vladimir Proppi teksti funktsioonid

Propp (2003) analüüsis sadat vene muinasjuttu ning jõudis oma teoses “*Morphology of the folk tale*” järeldusele, et muinasloos saab mingit kindlat tegevust teha mingi kindel arv erinevaid tegelasi, mistõttu oleks mõistlik lugusid funktsioonipõhiselt analüüsida. Funktsioonina tuleks siinkohal mõista nii tegevust ennast kui ka selle tagajärgi, mis moodustavadki loo põhiosad. Seega, ehkki lugude tegelased (*dramatis personae*), nende iseloomud ja atribuutika on erinevad, on nende tegevused ja funktsioonid samad ehk oluline on mida tehakse, mitte kes ja kuidas midagi teeb.

Funktsioonid peavad olema üldised ning neid tuleks sõnastada tegevust väljendava nimisõnaga. Tuleb aga meeles pidada, et tegevust ei saa defineerida eraldi tema asupaigast narratiivis ning alati tuleb võtta arvesse funktsiooni tähendus tegevusliinis. Propp väidab ka, et funktsioonide arv on piiratud, nende järgnevus on alati sama ning muinasjutud on oma ehituselt ühetüübilised. Samas on võimalik ka mõnede funktsioonide loost puudumine (Propp 2003).

Muinasjuttude tegelastel on Proppi järgi 31 funktsiooni:

0. algsündmus (tutvustatakse perekonda ja kangelast)
1. lahkumine (keegi eelpool toodutest lahkub)
2. keeld (kangelase poole pöördatakse keeluga)
3. üleastumine (keeldu rikutakse)
4. väljauurimine (kurikael püüab midagi välja uurida)
5. väljaandmine (kurikael saab vajaliku info ohvri kohta)

6. petmine (kurikael proovib ohvrit petta)
7. kaassüü (ohver aitab tahtmatult enda petmisele kaasa)
8. kahju / puudus (kurikael kahjustab kedagi perekonnast / perel on millestki puudus)
9. vahendamine (õnnetuse / puuduse avalikustamine, kangelane saadetakse teele)
10. vastutegevus (kangelane nõustub ja otsustab vastu astuda)
11. teeasaatmine (kangelane lahkub kodust)
12. katse / esimene kinkija (kangelane pannakse võluvahendi / abilise saamiseks proovile)
13. kangelase reaktsioon (kangelase reaktsioon kinkija tegevusele)
14. võluvahendi omandamine (kangelane saab endale võluvahendi / abilise)
15. ümberpaigutus (kangelane juhitakse otsitavani)
16. võitlus (kangelase ja kurikaela võitlus)
17. märgistamine (kangelane märgistatakse)
18. võit (kurikael on alistatud)
19. likvideerimine (algne häda / puudus likvideeritakse)
20. tagasitulek (kangelane naaseb)
21. jälitamine (kangelast jälitatakse)
22. pääsemine (kangelane päästab end jälitamisest)
23. naasmine tundmatuna (kangelane naaseb koju või mujale tundmatuna)
24. alusetud nõuded (valekangelane esitab alusetuid nõuded)
25. raske ülesanne (kangelasele antakse raske ülesanne)
26. lahendus (ülesanne lahendatakse)
27. äratundmine (kangelane tuntakse ära)
28. paljastus (valekangelane paljastatakse)
29. muundumine (kangelasele antakse uus välimus)
30. karistus (kurikael saab karistuse)
31. pulmad (kangelane abiellub, asub troonile)

Samuti toob Propp välja seitse tüüp tegelast:

1. kurikael
2. kinkija
3. abiline
4. printsess (ja tema isa)

5. saatja
6. kangelane
7. valekangelane

Funktsioonide ja tegelaste vahel on võimalikud kolme liiki suhted: tegelane võtab enda kanda ühe tegevussfääri, tegelane osaleb mitmes erinevas tegevussfääris või tegevussfäär on jagatud grupi tegelaste vahel (Propp 2003).

2.6. Kriitika ja edasiarendused Proppi lähenemisele

Proppi kontseptsiooni on kritiseerinud Claude Lévi-Strauss, kes heitis talle ette liigset keskendumist funktsioonide järjestusele ning soovitas analüüsida hoopis tekstis leiduvaid vastandusi: oht-turvalisus, ebakindlus-stabiilsus jne. Lévi-Strauss kritiseeris ka Proppi valitud uurimismaterjali, leides, et muinasjutud on erinevalt müütidest, mida ta ise uurimismaterjalina kasutas, konstrueeritud nõrgematele vastanditele ning seega analüüsiks ja sellisteks järeldesteks sobimatud (Dundes 1997). Arvidsson (2006) aga leiab, et ei ole vaja ranget narratiivi struktuurilist mudelit, mis hõlmaks kõiki narratiive ning sellist struktuuri tuleks pigem kasutada kui juhust või õpetust, mitte püüda kõiki narratiive samadesse raamidesse suruda.

Greimas arendas Proppi süsteemi edasi ning järgides Lévi-Straussi soovitusi, kasutas ta tekstide puhul kolmeastmelist semantilist vähendamist, mis viis narratiivi baasstruktuurini (Holbek 1987). Selle tulemusena koostas Greimas Proppi funktsiooninimestikust tuletatud lühendatud versiooni:

1. lahkumine (*absentation*)
2. keeld versus rikkumine (*interdiction vs violation*)
3. vaatlus/otsimine versus kättetoimetamine (*reconnaissance vs delivery*)
4. pettus versus raskus teel (*trickery vs delivery*)
5. kaabaklus versus puudus (*villainy vs lack*)
6. vahendus versus vastutegevuse alustamine (*mediation vs beginning counteraction*)
7. lahkumine (*departure*)
8. doonori esimene funktsioon versus kangelase reaktsioon (*first function of donor vs hero's reaction*)

9. maagilise eseme või abilise saamine (*provision or receipt of a magical agent*)
10. ruumiline üleviimine (*spatial transference*)
11. võitlus versus võit (*struggle vs victory*)
12. markeerimine (*branding, marking*)
13. puuduse eemaldamine (*liquidation of lack*)
14. tagasitulemine (*return*)
15. tagaajamine versus päästmine (*pursuit vs rescue*)
16. märkamatu saabumine (*unrecognized arrival*)
17. keeruline ülesanne versus lahendus (*difficul task vs solution*)
18. tunnustus (*recognition*)
19. paljastamine versus muutumine (*exposure vs transfiguration*)
20. karistus versus abielu (*punishment vs marriage*) (Holbek 1987).

Lisaks võttis Greimas kasutusele termini *actant*, mis tähistab tegelaste poolt kantavaid rolle:

- Eesmärgi andja (*Destinator*) – jõud, mis paneb paika reeglid ja väärtused ning esindab teksti ideoloogiat;
- Adressaat (*Receiver*) – kannab esimese väärtusi ning viitab seeläbi objektile, millele esimene väärtuse annab;
- Subjekt (*Subject*) – omab narratsioonis keskset rolli;
- Objekt (*Object*) – subjekti ihalusobjekt, eesmärk, milleni subjekt püüdleb;
- Abiline (*Adjuvant*) – abijõud, kes subjekti objekti otsingutes abistab;
- Reetur (*Traitor*) – jõud, mis esindab kõike seda, mis soovib subjekti tema teelt kõrvale kallutada (Titscher et al. 2000).

Nende rollide vahel on võimalikud ainult teatavat liiki suhted: subjekt suunab end objektile, teda toetab selles abiline ning takistab reetur. Kõik see toimub eesmärgi andja väärtuste struktuuris, mida annab edasi adressaat, samas kui eesmärgi andja ideoloogiat annab edasi jutustaja (*narrator*) (Titscher et al. 2000).

UURIMISKÜSIMUSED JA HÜPOTEESID

Olen käesoleva magistritöö hüpoteesi püstitanud, lähtudes Vladimir Proppi tööst muinasjuttude analüüsimisel ning muinaslugude ühtlustamise ja funktsioonipõhise kirjeldamise ideest. Proppi kriitikud on vaielnud, kas selline lähenemine on õige ning mis peamine, kas sellist lähenemist saab kohandada kõikidele narratiivsetele tekstidele. Sellele kriitikale on vastanud Dundes Proppi teose uustrukis, leides, et kultuurimustreid võib leida väga eriilmelistest kultuurimaterjalidest ning seega on Proppi analüüs sobivaks arendusbaasiks analüüsimaks erinevaid kirjandusliike, koomikseid, filme, TV stsenaariumeid jm (Propp 2003).

Kui vaadata lähemalt käesoleva magistritöö peamist uurimisobjekti ehk edulugu, siis meenutades elu jooksul loetud ja nähtud narratiive, võib üsna suure kindlusega väita, et edulugu ei ole midagi muud kui kaasaegne muinasjutt. Hollywoodi romantilised filmid ja Ladina-Ameerika *telenovellad* kopeerivad suuresti “Tuhkatriinu”, “Inetu pardipoja” ja muude sarnaste lugude narratiivi. Ajalehepoisist-miljonäriks-lood aga näiteks levinud muinasjututüüpi, kus vaene talupoeg peale riskantseid seiklusi printsessi ja pool kuningriiki saab. Ka Dundes tõstatab küsimuse, millisel määral on muinasjutu struktuur seotud ideaalse eduloo struktuuriga ning läbi selle tõstatab ka küsimuse, kas inimeste käitumine võib olla mõjutatud oma kultuuriruumi muinasjuttude struktuurist (Propp 2003). Seega lähtudes eeldusest, et edulood sarnanevad oma olemuselt paljuski muinasjuttudega, on minu magistritöö hüpoteesiks, et kasutades Proppi poolt välja töötatud ja Greimasi poolt edasi arendatud funktsioonide- ja tegelastepõhist analüüsi, saab sarnaselt muinasjuttudele seda meetodit kohandada ka edulugude analüüsiks.

Kuna aga Propp valis oma analüüsi rangelt ühetüübilisi muinaslugusid, millel kõigil oli ka õnnelik lõpp, tuleb siinkohal tõstatada alahüpotees, mis võtaks arvesse ka antud töö teist analüüsiobjekti – ebaedulugu. Alahüpotees baseerub eeldusel, et narratiivselt ülesehituselt on edu- ja ebaedulood ühetüübilised ja järgivad sisuliselt sama struktuuri, kuid vastanduvad tegelaste motiivide, isikuomaduste ning lugude moraalikäsitluse põhjal. Näiteks on eduloo puhul eeldatav hetkeline tagasilöökk või ajutine ebaedu, mis peategelast muidu edukalt teelt heidutab ning mõnel juhul võib eeldada tegelase üllaid motiive, samas kui ebaedu puhul võib eeldada hoopis hetkelist

edu, mis tegelasele lootust annab, ning tegelase ebameeldivamat karakterit või vähem üllamat motiivi. Lisaks erineb kindlasti ka loo n-ö õpetlik iva ehk moraal – eduloo puhul peaks moraal kinnitama vana tõde, et sihikindlus ja üllad eesmärgid viivad eduni, samas kui ebaedu puhul peaks moraal olema rohkem parastava alatooniga ning ütlema selgelt “ära nii tee”.

Magistritöö hüpotees: Vladimir Proppi poolt välja töötatud ja Greimasi poolt edasi arendatud funktsioonide- ja tegelaste põhist analüüsi saab kohandada (eba)edulugude analüüsiks.

Alahüpotees: Narratiivi ülesehituselt on edu- ja ebaedulood ühetüübilised ning järgivad sama struktuuri, kuid vastanduvad tegelaste motiivide, isikuomaduste ning loo moraalil põhjal.

Hüpoteesi ja alahüpoteesi kontrollimist toetavad uurimisküsimused:

- Millistele ühiskonnas levinud stereotüüpidele, väärtustele ja ideoloogiatele on lood üles ehitatud?
- Millised on tegelaste motiivid?
- Kuidas edukad ja edutud end loo alguses ja lõpus identifitseerivad?
- Kas ja kuidas erineb edu ja ebaedu kirjeldava loo moraalikäsitus?
- Mis sõnumit soovib autor lugudega edastada?

MEETOD JA VALIM

1. Uurimismaterjal

Minu magistritöö uurib edu- ja ebaedulugude narratiivset ülesehitust Eesti kõige populaarsemas (TNS Emor 2008) ning kõige kauem eetris olnud telesarjas “Õnne 13”. Põhjuseid teha sellist analüüsi just selle sarja põhjal on mitmeid ning üht neist sai juba ka mainitud - pikk ajalugu ning ajaline areng. Ehkki minu analüüs ei hõlma kõiki senini eetris olnud aastaid (1993-2008), vaid võtab vaatluse alla aastad 2001-2007, annab selline ajaline järjepidevus ühest küljest rohkem kindlust sotsiaalsete stereotüüpide ja temaatikate vastavusele n-ö pärismaailmaga ning teisalt annab võimaluse tulevikus (meetodi sobivusel) analüüsi laiendada. Analüüsiks valitud ajavahemik on küllaltki hiljutine ning sai valitud analüüsija enda vanuse tõttu – üheksakümnendate algus jääb minu lapsepõlve, mistõttu minu mälestused sellest ajast on kindlasti hägused. See aga raskendaks analüüsi, kus tuleb teha valikuid sündmuse olulisuse üle, määrata lugu suunavaid stereotüüpe, sellel ajal levinud arusaamu ning mõista ühiskondlikku konteksti.

Teine põhjus uurida just “Õnne 13”, on tema tegijate ja sageli ka vaatajate uskumus, et sarja näol on tegemist Eesti ühiskonna peegliga, mis erinevalt paljudest teistest Eesti telekanalitel jooksnud sarjadest näitab erinevate ühiskonnagruppide elu, väärtusi ja mõttelaadi. Oma roll on mängida ka sarja stsenaaristil, kes on antud juhul mitmed korrad vahetunud – iga kirjanik toob kaasa oma väärtushinnangud ja nägemuse ühiskonnast. Minu magistritööks valitud aastatel on stsenaaristik Teet Kallas, kes on meie kirjavahetuse käigus arvanud, et mõjutused tegelaste käitumisele tulevad ühiskonnas toimuvast, mitte vastupidi. Ehkki Kallase seisukoht on, et sari ei katsu kedagi õpetada või muuta, vaid pelgalt peegeldab seda, mis ühiskonnas toimub, peab arvesse võtma, et “Õnne 13” on selle magistritöö käsitluses mitte pelgalt telesari, vaid ka diskursus ning sotsiaalne representatsioon. Selle käsitluse järgi on mõju kahepoolne – ühiskond mõjutab sarja tegevust ning sari ühiskonda.

Kuigi minu töö baseerub telesarjal, on analüüsimaterjaliks kirjalik tekst, mitte videopilt. Ühest küljest teksti kasutamine lihtsustab analüüsija tööd, sest jälgida tuleb vaid teksti. Kui videoanalüüsi juures tuleb märke ja vihjeid otsida ka tegevuse toimumise keskkonnast, kaameranurkadest ja muudest visuaalse kujutamise

aspektidest, taustahelidest, inimeste kehakeelest ja miimikast, hääletoonist ning kõneldava teksti üldtonaalsusest, siis teksti puhul on uurija materjal piiratum ja ka segajaid vähem. Teisalt sunnib see uurija olukorda, kus mingit informatsiooni tuleb sõna otseses mõttes ridade vahelt lugeda, mis võib aga viia olukorrani, kus tekstianalüüsiga saadud tulemused ja tõlgendused erinevad videopildi omadest, kuna teksti analüüsidest sõltub tulemus suuresti uurija subjektiivsetest otsustustest.

Stsenaarium erineb nii teksti kui analüüsimaterjalina tunduvalt näiteks meediatekstidest, kuid sarnaneb mõnes aspektis intervjuuga. Stsenaarium on peamiselt dialoogipõhine (nagu ka intervjuu), kus tegelaste miimikat või füüsilist tegevust kirjeldatakse harva – enamasti vaid siis, kui see on loo seisukohast oluline (näiteks kas üks suleti vaikselt või vihaselt prõmmides). Kõik see, mida stsenaariumis ei ole, paneb paika lavastaja või näitleja, kes on teksti esmased lugejad. Nii tekibki olukord, kus paralleelselt videopilti ja stsenaariumit analüüsidest võib tekkida vastuolusid, kuid õnneks üldine narratiivne kulg ei muutu ja hälve on niivõrd väike, et lõpptulemust see ei mõjuta.

2. Meetodi valik ja kirjeldus

Käesoleva magistritöö analüüsimaterjaliks on telesarja stsenaarium ehk kirjalik tekst, kuid eesmärgiks on uurida narratiivi. Sellest lähtuvalt tuleb kasutada kahte omavahel tihedalt seotud meetodit – kvalitatiivset tekstianalüüsi ning narratiivi analüüsi. Kvalitatiivne tekstianalüüs on kogu analüüsi n-ö aluseks, kuna narratiivi analüüs kasutab osaliselt samu elemente. Lisaks on kvalitatiivne analüüs esmaseks vahendiks analüüsiks vajalike narratiivide valikul ning teksti vähendamisel, mille käiku kirjeldan lähemalt allpool.

Narratiivide analüüsimiseks on mitu metodoloogilist võimalust, mis varieeruvad üksteisest oma formaliseerituse astme ning deduktiivse ja induktiivse protseduuri järgi. Deduktiivne analüüs lähtub reeglite ja printsiipide hulgast, mille abil proovitakse mõista teksti mõtet. Induktiivne analüüs püüab aga tekstist leida kontekstist sõltuvaid ühikuid ning rekonstrueerida loo struktuuri ja mõju (Titscher et al. 2000).

Nagu Chatman (1983) on rõhutanud, on narratiividel ja tegevustel teatav hierarhia, mis määrab ära sündmuse olulisuse narratiivi seisukohast. Seega tuleb ka minu analüüsis kasutada hierarhilisest olulisusest lähtuvat vähendamist ehk eemaldada eduloo narratiivist kõik vähemolulisemad tegevused ja kõrvalekalded, jättes alles ainult eduloo seisukohast olulise. Seega peab süvitsi minevale analüüsile eelnema kaks n-ö filtreerivat etappi, mille eesmärgiks on vähendada uuritava materjali tekstilist mahtu ning seeläbi ka analüüsi põhieesmärgini jõudmist raskendavat “müra”.

Materjali mahuline vähendamine on vajalik eelkõige analüüsi lihtsustamiseks ning selguseks. Ühes stsenaariumis, mis on minu poolt analüüsitud tekstiline ühik, on korraga kõrvuti aktiivsed mitu erinevat tegevusliini, millest konkreetse analüüsi tegemiseks on vajalik vaid üks. Piltlikult kirjeldades on terve “Õnne 13” kui üks suur puu, millest üks stsenaarium moodustab mitmeharulise ja tiheda oksa. Esimese etapi eesmärgiks oleks siinkohal seda oksa kärpida nii palju, et alles jääks vaid üks kindel haru koos oma kõrvalharudega. Seega eemaldan ma esimese etapi käigus tekstist kõik tegevusliinid, mis ei ole vähemalgi määral uuritava narratiiviga seotud ehk eraldan stsenaariumist (eba)edulood koos selles sisalduvate kõrvaliste tegevusliinide ja tegevustega, mis on mingilgi määral selle narratiiviga seotud.

Nii on meil esimese vähenduse järel olemas analüüsitud narratiiv tervikuna, kus on näha kõik arengud, kõrvalekalded ja kõrvaltegevused. Kuid ka seda on sügavamaks analüüsiks liialt palju. Kuna lõplik eesmärk on analüüsida just edu või ebaedu ning selle narratiivset ülesehitust, ongi lõppanalüüsiks vajalik see puhas narratiiv. Seega on teise etapi eesmärgiks eemaldada eelmises etapis alles jäetud peanarratiiviga seotud, kuid selle käiku mitte mõjutavad tegevusliinid ja stseenid. Selline vähendus lähtub, nagu öeldud, mõjukuse ja kasulikkuse printsiibist. Kasutades jällegi puuoksa näidet, peab pärast selles etapis toimunud kärpeid jääma järgi harudest puhas puuoks. Teise etapi järel on meil olemas lõplikuks analüüsiks sobiv tekst, mis sisaldab endas ühte (eba)edulugu ilma segavate kõrvalekallete ning ebaoluliste tegevusliinideta. Esimese etapi järel saadud materjal on toodud magistritöö lisas ning analüüsi teise etapi järel n-ö olulistena defineeritud osad on tekstis allajoonitud.

Kui analüüsiks vajalik materjal on välja filtreeritud, tuleb järgmise sammuna panna paika lõpliku analüüsi skeem. Propp keskendus oma analüüsis vaid teksti struktuurile,

jättes sealt välja konteksti, kuid antud juhul ei saa päris täpselt Proppi metoodikat järgida, kuna antud juhul on kontekst (ühiskond ja selles levivad väärtused ning stereotüübid) analüüsi seisukohalt oluline – ilma kontekstita oleks võimatu mõista ja tõlgendada tegelastevahelisi suhteid, väärtusi ning leida motiivide tagamõtteid ja moraali.

Identifitseerimaks narratiivi staatilist struktuuri, tuleb jõuda pealisstruktuurist narratiivse struktuurini, kasutades selleks Greimasi poolt kasutatud kolmeastmelist meetodit:

- Esimeses faasis tuleb teksti veelgi vähendada ning jagada see temaatilisteks osadeks, läbi mille on võimalik näha muutusi teemas või tegevussuunas. Lisaks tuleb identifitseerida loo peamised jõud ning klassifitseerida nende rollid.
- Igat temaatilist osa tuleb seejärel analüüsida eraldi:
 - iga segmendi rollid, aeg ja koht;
 - meeoleolu ja erinevate rollide suhted;
 - tegevuse analüüs, mis aitab täpsustada omavahelisi suhteid;
 - mis on iga segmendi eesmärk ja roll;
 - lõpetuseks kontrollfaas, kus kontrollitakse saadud tulemuste sobivust algsete temaatiliste segmentidega.
- Narratiivse struktuuri analüüsilt tuleb edasi liikuda süvastruktuuri analüüsini, jättes kõrvale pealispinna struktuuri ning liikudes tagasi kindlate segmentide teise astme tulemuste ja analüüsini (Titscher et al. 2000).

Selle analüüsietapi lõpuks on olemas iga loo algsündmuse ja peategelase lähteasukohti kirjeldus, identifitseeritud lugudes olevad jõud ja rollid, määratud tegelase motiivid ning loo lõpptulemus ja loodud antud narratiivi üldine skeem. Lisaks proovin määrata loo moraali ehk õpetlikku iva, mida autor soovib selle looga edastada. Analüüsi viimases osas kõrvutan kõikide narratiivide analüüsis saadud tulemused ning peamiseks eesmärgiks on luua (eba)eduloo universaalne skeem.

3. Valim

Magistritöö analüüsi valimisse kuulub kümme edu või ebaedu kirjeldavat narratiivi aastatel 2001-2007 eetris olnud “Õnne 13” lugudest. Valitud narratiivideks on viis edulugu ja viis ebaedulugu, mis tagab mõlemat tüüpi lugude võrdse esindatuse analüüsis. Lisaks on kümme narratiivi sobiv maht esialgse, meetodit katsetava analüüsi tegemiseks ning püstitatud hüpoteesi kontrollimiseks.

Ehkki edu kui selline sai töö teoreetilises osas juba defineeritud kui soovitud olukord või saavutatud eesmärk, mis paneb indiviidi tundma, et ta on midagi saavutanud ning on seeläbi edukas, tuleks siinkohal seda terminit käesoleva töö eesmärgist lähtudes veidi täpsemalt lahti kirjutada. Minu töö vaatleb edu kui individuaalset saavutust, mille lõppeesmärgiks on näiteks parem töökoht, majanduslik kasu, sotsiaalse positsiooni parandamine jms. Eduloona ei saa võtta lugusid, kus kõik eelpool mainitud inimesega “lihtsalt juhtub”, sest üheks võtmeelemendiks on inimese enda rohkem või vähem sihikindel töö oma edu nimel. Samuti ei lange eduloo kategooriasse juhud, kus soovitud siht küll saavutatakse, kuid siht ise ei klassifitseeru n-ö traditsiooniliste eduliste saavutuste alla. Nii jäävad vaatlusest kõrvale näiteks lood, kus kellegi eesmärgiks on kättemaks, samas kui pettus majandusliku kasu nimel kuulub kindlasti edulugude alla.

Kuna edul on, nagu siingi töös sageli rõhutatud, kaks külge, siis ebaeduna tuleb defineerida kõige selle kaotust või seatud sihi mittesaavutamist. Jällegi ei saa ebaeduna vaadelda juhtumeid, kus mingi kõrgema jõu tahtel tegelasel halvasti läheb. Ebaedu peab olema tingitud tegelase enda motiivide väärustest või uisapäisa tegutsemisest, mitte lihtsalt halvast õnnest, ning tegelase tegevuses peab olema nähtav püüdlus edule.

Analüüsitavad edulood:

Pille haridustee

Evelin ja maitsemärk

Ursula võitlus sõltuvusega

Vissi tee kommunistist kapitalistiks

Ahvena kirik

Analüüsitavad ebaedulood:

Evelin ja Kuldne Kodu

Laine Põdra maja virtinaks

Ahvena tee vanglasse

Allan ja Morna takso

Mare ja salapärane Vanuatu pärandus

TULEMUSED

Analüüsi tulemused on esitatud iga narratiivi kaupa eraldi ning iga loo juures on toodud tema eetrisoleku aeg, lühikirjeldus, jõud ja rollid (eesmärgi andja, adressaat, subjekt, objekt, reetur, abiline), motiiv, lõpptulemus, moraal ja loo skeem. Tulemuste peatüki kolmandas osas on toodud lugude skeemide võrdlus.

1. Edulood

1.1. Pille haridustee (2001-2004)

Pille Pallo on Morna lähedalt pärit noor naine, kes oli vahepeal liikunud oma eluga Tallinnasse ning nüüd, peale traagilisi sündmusi isiklikus elus, Mornasse tagasi pöördunud. Pille töötab Mornas pangakontori juhatajana ning peale juhuslikku kohtumist oma tädiga ja tolepoolseid õhutusid oma elu mitte raisata, otsustab ülikooli õppima minna. Vahepeal areneb tal aga suhe Laur Põdraga ning ootamatu rasedus ja sellest tingitud asjaolud katkestavad tema õpingud. Läbi erinevate juhtumite jõuab Pille aga lõpuks ülikooli tagasi.

Jõud ja rollid

Keskseks jõuks on soov ennast arendada ja läbi selle ka oma sotsiaalset positsiooni tõsta. Pille on loo alguses paljude arvates naasnud tagasi algusesse (Tallinnast tagasi Morna pank - ehkki küll kõrge koha peale) ning samuti on ta kaotanud lähedase inimese. Survet oma eluga edasi minna ja sotsiaalset positsiooni muuta avaldab talle peamiselt tema lähikond, kes on mures Pille tuleviku pärast. Eesmärgi andjaks on seega kõrgharidust väärtustav ühiskond, mis tuleb väga selgelt välja ka Pille lähedaste suhtumisest. Nii ongi adressaadiks Pille lähedased ja tuttavad, kes soovivad ja julgustavad teda ülikooli astuma, loo subjektiks aga Pille ning objektiks kõrgharidus.

Vaike. Millal sa oma eluga no nii päris algust mõtled teha? Ega sa ei saa ju jääda terveks eluks nii... ükski mööda üürirube. See oleks muuseas väike alatus meie rahva genofondi suhtes.

Pille. Mis sa mind hirmutad.

/.../

Pille. Ühte asja tean küll - ega ma nüüd ikka terve elu küll pank ja jää. Ega see rahade liikumine mind ikka nii palavalt ka ei huvita...¹

Pille. Sina! Sina oled arst, sina aitad teisi inimesi! Aga mina... Tead, päris hirmus, aga ma olen juba niiiii vana! Kas minusugust tudikest enam ülikooli võetaksegi?

¹ 160. lugu, 6. episood

Vaike. Vaat kus jutt! Aga muidu... idee on väärt. Sa muidugi oled läbi mõtelnud, mida sa õppida tahaksid? Majandust, eks?

Pille. Jumala eest, ainult mitte seda! Ja arstiks ma ka ei kõlba, nagu sa tead... Võin haige kohal ära minestada... Tead, ma arvan, et parem tuubin mõne keele korralikult selgeks, mõne sellise, mida eriti palju ei osata. Näiteks... portugali keele. Ma olen tegelikult väga usin tuupija!

Alma (*ei pea vastu*). Vaat see on nüüd küll üks õige jutt! Andke andeks, kuulsin tahtmatult pealt...²

Antud loos on reeturit väga raske paika panna, kuna loos endas on palju olulisi kõrvalliine, mis Pille elu suuresti mõjutavad. Näiteks võiks reeturiks pidada Laur Põtra, kellega tekkinud suhte tõttu Pille ka lapseotele jääb ning negatiivset reaktsiooni kogeb. Samas saab Pille tänu hilisemale abielule Põdraga piisava majandusliku ja sotsiaalse kindluse kooli tagasiminekuks. Sama keeruline on panna paika abilist. Üks abiline on kindlasti Pille isa Jaak ning kõige nähtavam abilise roll on tal täita loo lõpuosas, kus ta koos Johannesega Pille ja Põdra ühte tuppä meelitab ja sunnib neid seeläbi omavahel asju paika rääkima. Teine, ja esmapilgul kaheldav abilise roll on tal aga siis, kui Pille talle esimest korda ütleva läheb, et ta tahab ülikooli pooleli jätta. Teadmata tegelikku põhjust Jaak vihastab ning Pille pageb Mornasse aborti tegema. Võib vaielda, kas siis kui Pille oleks oma rasedusest kohe rääkinud ning tal oleks võimaldatud vanemate juurde jääda, oleks ta koolitee lõplikult katkenud või oleks ta vanemad talle toeks olnud ja Pille oleks saanud õpinguid jätkata. Teine abiline võiks olla Are, kes Pille günekoloogi kabineti juurest minema viib ja teda seeläbi aborti tegemast takistab – ülikooli see otseselt Pille tagasi ei vii, kuid üldises pildis on siin tegu heateoga.

Jaak. Vaat-vaat! Eks imestanud veel mõned aastad edasi, kuni diplom käes! Ei, nii palju kui mina asjast aru saan - ilma kõrgema hariduseta pole nüüdsel ajal pikka pidu... Oli minu ajal mis oli...

Pille. Isa, ma ei saa aru, miks sa selle minu hariduse pärast nii närvis oled?

Jaak. Sellepärast, et mina tean kõige paremini, mis see tähendab, kui see pooleli jääb! Terve elu on pärast nagu pooleli...

/.../

Pille. Issi, palun – sa ei taha mind sugugi kuulata... Mu otsus on lõplik.

Jaak (*jääb tüttart vaatama*). Nii? No sellisel juhul... sellisel juhul pole meil siin majas enam millestki rääkida.

Pille. Mul on... väga tõsine põhjus.

Jaak (*ei kuule, ei taju enam midagi*). Pole minu jaoks olemas ainsamatki põhjust! Tartu Ülikooliga ei tehta nalja! Kõrgharidus... see on... see on... (*rehmab vihaselt käega*). Ahhh!³

Teemagrupid

1. Pille tagasitulek
2. Õpingute algus

² 188. lugu, 4. episood

³ 235. lugu, 10. episood

3. Rasedus
4. Tagasi kooli

Teemagruppide kirjeldus

Loo esimene osa vaatleb Mornasse naasnud Pille elu ja suhteid enne õpingute idee tekkimist. Ehkki Pille seda välja ei näita, on ta oma eluga veidike rahulolematu – ta elab kehvast üürikorteris ning traagiliselt on lõppenud tema jaoks väga oluline suhe. Ta kohtub kohe loo alguses kahe olulise inimesega, kes hakkavad tema elu suunama. Üks neist on tema tädi Vaike, kes on saanud Morna haiglasse tööle ning kes kutsub Pille endaga koos korterit üürima. Vaike mõju Pillele on silmnähtav – tema pidev, kohati õrritav toon Pille elu eesmärkide nimel paneb Pille oma elu peale rohkem mõtlema ning viib ta lõpuks otsusele õppima hakata. Teine oluline tegelane on Põder, kellega on suhtlus esialgu küll väga tõre, kuid peale Põdra infarkti hakkavad nende suhted soojenema.

Pille (*noogutab, ulatab lilled*). Ma tookord... nii kohkusin ära... Küll on hea, et te jälle terve olete!

Põder (*äkki väga hea naeratusega*). Aitäh. Mulle pole sada aastat lilli kingitud.

Pille. See pole võimalik?

Põder. Ega minusugustele üldse kiputa lilli kinkima...

Pille. Nojah, ega ma... Ma rohkem enda pärast.

Põder (*vaatab äkki Pillele kui mees*). Proua Laine, mis ma tahtsingi... äkki toote apteegist mu rohud ära? Palju see lähebki... 1500 peaks vist aitama?⁴

Pille astubki ülikooli, kuid mitte Tallinnasse, nagu algselt planeeritud, vaid hoopis Tartusse. Samas jätkab ta esialgu töötamist ka Morna pangakontoris, kuhu õige pea ilmub ka Põder, ning alguse saab nende kahe suhe. Suhet hoitakse esialgu küll saladuses, kuid pisikeses linnas on kuulujutud kiired tekkima ja saladus tuleb välja. Vahepeal on aga Pille saanud Tartu ühiselamus koha ning kolibki ära Tartusse. Põder aga otsustab Pillele kosja minna, käies tema isaga juttu rääkimas ja tutvust sobitamas. Samuti räägib Põder Pillele oma maja näidates, kuidas ta unistab lastest ning ka Pille lähikond võtab laste teema pidevalt ülesse.

Loo kolmandas osas on näha märke Pille rasedusest, millest ta ise veel ei räägi – salapärased iiveldushood ning alkoholist keeldumine. Otsustades Põdrale olukorrast rääkida, kutsub Pille ta metsa seenele ning teeb seal uudise teatavaks. Paraku ei ole reaktsioon selline nagu ta oodanud on.

Pille (*lihtsalt ja kiiresti*). Laur, ma siis ütlen. Ma olen rase.
Aga midagi läks viltu. Pöder hakkab hüsteeriliselt naerma.. Pille, hingepõhjas piduliktõsine inimene, ootab aga ikka veel (tema meelest) adekvaatset reaktsiooni. Piduliktõsist seega. Talle on see ülimalt tähtis. Aga Pöder... tema varjab oma reaktsioone hoolega.
Pöder (*naerdes*). On päev, ah... algul eksid esimest korda elus metsa ja siis kuuled, et saad lapse kah veel.
Pille (*natuke kumedalt*). Kas ka esimest korda elus?
Pöder. Kujuta ette, jah. Mu esimene abikaasa - tema ei saanud lapsi. Ja seenel ka ei käinud. (*Paus. Tõsinedes.*) Kuule, ega see... kas see äkki liiga vara ei juhtunud?
Pille. Laur, ma olen juba 27-aastane!
Pöder. Ma ei pidanud seda silmas... Lihtsalt ma mõtlesin, et vähemalt kooselu alguses võiksime olla kahekesi, ilma kolmandata... Ma tahaksin öösel olla sinuga, mitte kuulata titekisa ja mähkmeid vahetada. Ehk on aega selle kiire asjaga? (*Tabab, et tegi vea. Aga juba on hilja... Sest Pille nägu on äkki kui kaunis kivi.*) Ei nojah, kui laps, siis laps... Eks tuleb seegi pauk üle elada. Mis siis nüüd lahti??
Pille. Ei midagi, hakkame minema.⁵

Ehkki Pöder üritab oma viga parandada, on Pille temas pettunud ja pageb Mornast, otsustades ka ülikooli pooleli jätta. See aga viib ta tülli tema alati toetava isaga, kel on minevikus tänu poliitilistele põhjustele ülikool pooleli jäänud. Seega ei õnnestu Pillel oma tegelikku põhjust selgitada ning nii põgeneb Pille omakorda Mornasse tagasi, et aborti teha. Täiesti ootamatult viib aga Are, kellega ta seni väga palju suhelnud ei ole, ta kabineti ukse tagant minema ning annab talle Georgi abiga ajutise elupaiga. Väikese abilise rolli täidab ka Alma, kes aitab Pillel mõneks ajaks Mornast kaduda ja saadab ta Uuevarikule Mare venna juurde, lisaks annab Alma Pillele töökoha Pinuse pansionaadis. Samal ajal räägib aga Pöder kogemata Jaagule Pille rasedusest ning ootamatult hakkavad mehed omavahel paremini läbi saama kui enne.

Jaak. Äkki tohin mina ka teada saada, mismoodi see süü välja näeb?
Pöder. Ma käitusin nagu väike vastik mats, kui su tütar... Ühesõnaga, ta ütles, et on... rase.
Jaak (*kui võpatabki, siis vaevumärgatavalt*). Oli ka aeg. No ja sina, ei tahtnud seda või?
Pöder. Miks ma ei tahtnud! Minu jaoks on see lausa viimane aeg. Aga mu toon vist... ei meeldinud talle. Kurat, kui aus olla, käitusin ma nagu kaabakas!⁶

Loo viimases osas leiab aset leppimine, milles on suur roll mängida just Jaagul, kellele Pöder meeldima on hakanud. Huvitaval kombel ei häirigi teda enam oma tütre pooleli jäänud haridustee, vaid hoopis purunenud suhe ja tütre potentsiaalne üksikema staatus. Nii meelitavad nad koos Johannesega Pille ja Põdra ühte ruumi kokku ning panevad nad sinna luku taha. Olles nii sunnitud üksteisega rääkima, lepivad Pille ja Pöder ära ning abielluvad. Mõned kuud peale lapse sündi tunnistab Pille aga oma sõbrannale, et plaanib lapse kõrvalt ülikooliõpinguid jätkata.

⁴ 189. lugu, 3. episood

⁵ 233. lugu, 18. episood

⁶ 241. lugu, 16. episood

Jaak. Mina ei saa sinust ka teinekord aru. Ülikooli jätsid pooleli...
Pille. Jälle hakkad!
Jaak. Tasa-tasa nüüd. Me ju arutasime seda asja. Aasta-kahe pärast lähed Tartusse tagasi... Aga vaat et sa lapse kavatsed niisama omapead ilmale tuua, see...
Pille. Ega ma ainuke selline ole...
Jaak. Nojah, ma tahtsin küsida, et ega sa... Lauriga... kokku trehvanud ei ole?
Pille. Isa! Sa ju tead, et mina ei taha sellest inimesest rääkida ega mõtelda...⁷

Jane. Jah, aga mis aasta pärast on?
Pille. Oi, mina lähen vist juba sügisel ülikooli tagasi...⁸

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Pille loo motiiviks on muuta oma sotsiaalset positsiooni läbi kõrghariduse saamise, kuid lõpptulemusena saavutatakse soovitu pigem läbi abielu, mis paneb saavutatu mõneti kahtluse alla. Kui algselt oli Pille väga iseteadlik ja iseseisev neiu, kes töö kõrvalt ülikooli läks, siis lõpuks sai temast rikka mehe proua, kes justkui ajaviiteks lapse kõrval koolis käib. Samas on lõpptulemuseks kõrgem sotsiaalne positsioon ning seega on tegu edulooga. Loo moraali on siinkohal küllaltki keeruline määrata ning pigem sooviks siin kirja panna õpetlikuma sõnumi – liigne nipsakus ja tõrksus võib head asjad vussi ajada. Lisaks on loos tunda küllaltki tugevat sotsiaalset mõjutust, kus ühelt poolt väärtustatakse läbi tegelaste suhtumiste kõrgharidust ning noorte püüdlusi oma tuleviku nimel, teisalt aga tuuakse esile traditsioonilist peremudelit. Ehkki keegi peale Jaagu Pillele tema tulevast üksikema staatust ei rõhuta, on pigem siiski tunda üldist suhtumist, et pere tähendab rohkemaid isikuid kui ema ja laps.

Loo skeem

Algsündmus (Pille on tagasi) – abiline I (Vaike) – idee – reaktsioon I (toetus) – edusamm (koolitee algus) – ootamatu pööre (rasedus) – reetur (Põdra reaktsioon) – tagasilöök (Jaagu reaktsioon) – abiline II & III (Are ja Alma) – edusamm II (töö ja iseseisvus) – abiline IV (Jaak) – edu

1.2. Evelin ja maitsemärk (2002-2003)

Evelin Sumberg on eduka advokaadi naine, kelle päevi sisustab poodides käimine ning kes on endast vägagi kõrgel arvamusel – olles veetnud lühikese perioodi oma elust Pariisis, peab ta end kõrgseltskonna daamiks, ehkki tema teadmiste pagas ja

⁷ 245. lugu, 3. episood

⁸ 257. lugu, 22. episood

sageli ka käitumine seda üldpilti ei toeta. Olles koduperenaine sõltub ta täielikult oma abikaasa Georg Sumbergi teenistusest.

Evelin. Jah, aga mul pole ju raha! Oh ma vaene kirikurotike, oh ma ahistatud koduperenaiseke.

Georg (*rahakotti võttes*). Hommikul ju said juba päris korralikult.

Evelin. Aga esinduskulud, kulla mees?

Georg. Olgu, olgu... Aitab? (*annab raha*).

Evelin. Ausalt, nagu koolilapsele... Aga aitäh muidugi sellegi eest.⁹

Soovist ennast väljaspool kodu teostada ning veidi kuulsust saada, otsustab Evelin oma tiiva alla võtta kaerakile ning sellest Eesti maitsemärgi ja n-ö Nokia kujundada. Tema lugu saab meie jaoks alguse hetkel, kui ta esimest korda oma plaanidest Lainele vihjab ning lõpeb siis kui Evelin on saavutanud oma kuulsuse tipu.

Jõud ja rollid

Selle loo puhul on keskseks ja suunavaks jõuks ühelt poolt võrdõiguslikkus ning teisalt soov olla edukas, kusjuures neid kahte ei saa antud kontekstis teineteisest eraldada, kuna üks on tinginud teise – soov end teostada on oma olemuselt võrdõiguslikkuse algetega ning olles saanud osaliselt teadlikuks feminismi põhitõdedest, oskab Evelin oma eesmärgi ümber sõnastada ja selle saavutamiseks feminismi relvana kasutada.

Evelin. Vat nii te mehed olete! Te teete kõik, et naised ei saaks kusagil löögile!

Georg. Oot, oot, millest sa nüüd räägid?

Evelin. Soolisest ebavõrdsusest. Kõik lehed räägivad sellest. Mehed on kõik paremad kohad endale rabanud.¹⁰

Georg. Kuule, Evelin, aitab nüüd küll. Räägi parem, miks sa jälle sinna võrdsematest võrdsemate naiste juurde jooksid?

Evelin. Midagi peab inimene tegema... (*õpitud*)... millegi poole püüdema.¹¹

Eesmärgi ja väärtusraamistiku andjaks on ühiskond, kus tegevus toimub ning kus levivad edukuse, eneseteostuse ja feminismi ideed. Adressaadiks tuleks siinkohal pidada aga Evelini otseselt ümbritsevat keskkonda, mis talle nimetatud väärtusi peegeldab ning seeläbi tema tegevust suunab. Näiteks võib üheks mõjutajaks pidada Georgi professorist ema, kellega abielupaar koos elab ning keda võib vaadelda kui igati edukat naist. Ehkki teda selle konkreetse narratiivi puhul vaid harva mainitakse, on selge, et igapäevane kokkupuude haritud ja eduka naisega on Evelinile mingi jälje

⁹ 211. lugu, 5. episood

¹⁰ 211. lugu, 5. episood

¹¹ 216. lugu, 1. episood

jätanud (isegi kui ta temast halvustavalt räägib). Loo subjektiks on peategelasest Evelin ning objektiks eneseteostus ja kuulsus.

Georg. Mispärast sa küll sellesse kaerakillesse nii kiindunud oled? Kas sa ei võiks midagi muud leida? Evelin. Muu... on ju ammu kellegi poolt ära tehtud! Ka mina tahan keegi olla, kuidas sa aru ei saa? Miks minu nimi ei võiks ajalehes ilmuda, miks minu nägu ei võiks mõne ajakirja kaanele sattuda, mis ma teistest naistest halvem olen?

/.../

Evelin. Mis sa valetad naiste peale! Kui kaerakilega ei peaks näkkama, siis on mul vähemalt üks uus idee, millega tegeleda! Sooline võrdõiguslikkus. Kvoodid ja nii edasi. Mina tahan ka ennast teostada.

Georg. Jah, aga milles? Ega ometi poliitikas?

Evelin. Aga miks ka mitte? Ei, ega ma Riigikogusse ei tahagi. Ma ei taha isegi linnavolikogusse, hm... alguseks aitaks mulle siin Tallinnas ühest linnaosast küll ja küll!¹²

Abilise ja reeturi rolli kannab huvitaval kombel üks ja sama isik – Georg – kes on ühelt poolt Evelini idee suurim kriitik ning näeb seda kui oma lapsiku naise järjekordset tuju, kuid kes on samas võtmeks kuulsuseni, sest just tema annab Evelinile läbimurdeks vajaliku kontakti.

Georg. Pagan küll, kaua sa veel nii infantiilne suvatsed olla?

Evelin. Mis tähendab infantiilne?

Georg. Vaata õhtul kodus võõrsõnade leksikonist järele. Räägi parem, kuidas su kaerakile elab?

Evelin. Midagi ta ei ela. Sa ju tead küll, et mul pole tutvusi! Ilma tutvusteta oled sa Tallinnas eikeegi! Ja restorani sa mulle ka ei osta...

Georg (*imiteeriv liigutus, nagu soriks rahakotis*). Ostaks küll, mu arm, aga miljon või kaks jääb veel puudu. Aga mis tutvustesse puutub, siis kuula mind nüüd väga hoolega!¹³

Teemagrupid

Antud loo saab temaatiliselt jagada järgmiselt:

1. Idee esitamine
2. Evelinis tärkab naisõiguslane
3. Georg asub oma naisele appi
4. Kohtumine ajakirjanikuga ja 15 minutit kuulsust

Teemagruppide kirjeldus

Esimene teemagrupp hõlmab endas peamiselt kolme tegelase omavahelist suhtlust ning reaktsioone Evelini ideele. Siin saab Evelin kätte esimesed toetavad sõnad emalt ehk siin kontekstis abiliselt ja kriitikanooled Kristjanilt ehk selle osa reeturilt, kes tema ideed hoolimata saladuse pidamise lubadusest Johannesele osaliselt edasi räägib.

¹² 211. lugu, 5. episood

¹³ 216. lugu, 1. episood

Nii on mõneti tegemist idee tuleprooviga, kus Evelin kuuleb ja näeb ideega mitte seotud isikute arvamusi oma plaanile.

Kristjan. Vahi plikat... Mis sa tahad mõnest eesti rahva toidust nagu uue märgi teha!

/.../

Evelin. Ei! Kapsad, häh... Need panevad kõhu valutama. Mina tahan tulla välja.... hoopis kaerakilega!

Kristjan. Misasja? Kile? See kooritakse korralikus majas toidu pealt ära.. Mina arvasin, et sa ajad tõsist juttu, aga...

/.../

Laine. Sa vaata, kus tüdrukul on ikka nutti! Ega ta ilmaasjata haritud mehe naine ei ole!

Kristjan (on hapu näoga istunud, sülgab omaette)

/.../

Kristjan. Kurat, kaua ma seda naiste jama siin kuulen! Nagu neist värviplärakatest vähe oleks, nüüd hakkad sina Eesti riiki veel selle halli lõgaga ka täis tegema!¹⁴

Teine teemagrupp kirjeldab Evelini raskusi oma abikaasa ja võimalike huvigruppide veenmisel, mis viib Evelini lõpuks feminismi ideede juurde. Saades feminismi ideedest innustust, püüab Evelin feministide rüppe värvata Aret, kes suhtub tema mõtetesse ja tegevustesse tugeva ironiaga, mida esimene aga ei taju. Seda teemablokki võiks vaadelda kui hetkelist tagasilööki Evelini teel – kaerakile ja sellega loodetud kuulsus ei paista kusagilt ning lisaks on tema tutvusringkond idee suhtes külaltki negatiivselt häälestatud. Huvitav on, et just Georg on see, kes Evelinile tahtmatult naisõiguslaste idee pähe paneb ning mõneti võib seda nimetada tema esimeseks abilise funktsiooniks, sest osaliselt on just Evelini feminismihuvi hiljem Georgi teise abilise funktsiooni ajendiks.

Georg. Siis paluksin ma küll ilma igasuguse huumorita – tee kõike, mis soovid, tee või kaerakilekäkke... või mis nad on... aga ära sa palun hakka feministiks!

Evelin. Kes need feministid veel on? Naised, eks?

Georg. Jah, üks väike osa neist. Õnneks väike. Väga kurjad inimesed. Umbes nagu hävituspataljon.¹⁵

Are. Sa oled üks omamoodi tüdruk, Evelin, sinul juba endaga igav ei hakka!

Evelin. (*irooniat hoomamata*). See on sellepärast, et mul on ideed! Eriti see teine plaan... Sellest saan ma rääkida küll, see on lehes ka olnud. Kuule, sina oled ju ka naine, eks ju?

/.../

Are. Tead, see kõik on tegelikult juba mitu korda olnud... Ainult et eri nimede all – feminism, emantsipeerumine...

Evelin. Ära keeruta nende võõrsõnadega. Varem või hiljem tuleb sul valida, kellega sa oled! Siis, kui lahinguks läheb!

Are. Tahad, ausalt? Ma vist jooksen siis meeste poole üle...¹⁶

Georgi abi Evelinile on kolmanda bloki keskne teema ning leides ühe ajakirjaniku Evelini teemat kajastama, on ta täitnud oma teise abilise funktsiooni. Nii on selle

¹⁴ 205. lugu, 3. episood

¹⁵ 211. lugu, 5. episood

teemabloki näol tegemist olulise pöördega loo tegevusliinis, kuid samas on selles blokis ka oluline kõrvalliin, mis paneb loo edukuse kahtluse alla. Kuna Evelin on jätkuvalt ülimalt lapsik, satub Georg Are seltskonda, kes on aga kõiges Evelini täielik vastand ning nii on Evelin läbi oma kinnisidee kahjustamas oma abielu.

Viimane teemablokk käsitleb saabunud edu ehk loo lõppfaasi – Evelin annab ajakirjanikule intervjuu, temast ilmub artikkel ning ta kutsutakse seejärel televisiooni esinema. Tunnetamata artiklis olevat irooniat ning märkamata esialgu ka oma abikaasa tühimust, on Evelin oma edus veendunud ning eesmärgi saavutanud. Tema arvamust toetab ka tema ema, kes on tütre saavutuse üle loomulikult väga uhke.

Sumberg. “Evelin Sumberg, koduperenaine, kes otsustas eurosurmast päästa meie põlised rahvustoidud.”

Evelin. Just! Saa tuttavaks, see olen mina.

Sumberg. Vaat kus lops! Nii-nii-nii, mis ta siis kirjutab, see uljas ajakirjanik... “Tuntud vandeadvokaadi Georg Sumbergi noor ja võluv abikaasa, kelle kõnestiil ja maneerid jätavad petliku mulje pealinna sattunud provintsikaunitarist, on tegelikult sihikindel inimene.”

Evelin. Kuuled, kuidas öeldakse - mina pole üldse nii naiivne nagu mõni arvab!

Georg. Loeme edasi! “Evelin tunneb muret, kas ei kao lähenevas totaalises euroopastumise tuhinas jäädavalt meie vaaremade poolt aastasadu valmistatud rahvustoidud, kas ei haihtu need suuremate riikide ja rahvaste ignorantlikusse bürokraatiasse... Eriti südamelähedane on talle kaerakile saatus.”¹⁷

Are. Pardon, ma ei tahtnud mingi hinna eest minna isiklikuks. Ega sa ei liialda? Sinu Evelin on ju sellisel tõusulainel! Lehed kirjutavad, telekaski näidati ükskord... Ma ei saanud küll täpselt aru, mis rida ta nii hoolega ajab ja mis asi see kaerakile ikka tegelikult on, aga...

Georg. Ära räägi mulle palun kaerakilest, ära räägi mulle palun naiste võrdõiguslikkusest... Räägime millestki mõnusamast, eks?¹⁸

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Proovides määratleda Evelini motiivi, tuleb kindlasti välistada üllas soov kaerakilet propageerida, kuna vaieldamatult on motiiviks kuulsusejanu. Kuulsuse saavutamine näib olevat ka Evelini arusaam eneseteostusest – piisab vaid kui meenutada tema eelpool toodud sõnu selle kohta, kui kaerakile promotsioon peaks luhtuma: “*Ei, ega ma Riigikogusse ei tahagi. Ma ei taha isegi linnavolikogusse, hm... alguseks aitaks mulle siin Tallinnas ühest linnaosast küll ja küll*”. Töö hüpoteeside osas sai aluseks võetud eeldus, et edulugude kangelased juhivad pigem mingist üllast eesmärgist (nagu muinasjutu head tegelased), kuid vähemalt selle loo puhul ei näi see stereotüüp paika pidavat. Kuulsus ei ole kindlasti üks neid väärtusi või eesmärke, mida saaks tuua nimetaja “üllas eesmärk” alla, pigem on tegemist väga iseka sooviga.

¹⁶ 212. lugu, 3. episood

¹⁷ 219. lugu, 6. episood

Kuna motiiviks on enda, mitte kaerakile kuulsus, on Evelini lugu kindlasti edulugu, kuna soovitava on ta saavutanud ning on selle üle ka uhke. Tõsi, veidi vaevab teda küll madal huvi kaerakile vastu, kuid mitte nii palju, et tema eduloost ebaeduloo teha saaks. Siiski on huvitav, et selle loo juures saab kahtluse alla seada n-ö laiema heaolu – Evelin saavutab oma soovitud eesmärgi, kuid samas kaotab midagi muud, mis on mõneti ehk olulisem kui hetkeline kuulsus. Tema infantiilsus ja rumalus on lõplikult ära väsitanud Georgi, kes otsib lohutust ning intellektuaalset vestlust Are juurest. Seega võib vaielda, kas ehk ei peaks antud lugu vaatama kui ühe abielu kriisi ehk siis ebaedu? Samas ei ole Evelini tegevuse eesmärk oma abielu parandada (mille puhul oleks ebaeduks kriis suhtes) vaid enda kuulsus ning seega on tegemist ikkagi edulooga. Küll aga tõstatub siin küsimus loo õpetlikkusest ehk moraalist. Käesoleva töö hüpoteesi osas sai eeldatud, et edulugudel on pigem pehmem ja teed näitav moraal: “ole hea ja üllas nagu tema, nii saavutad edu”. Siin aga näib lugu õpetavat, et ka isekad püüdlused võivad edule viia, ehkki samas võib kaotada midagi muud. Nii ei ole siin tegemist küll ebaedu parastava “said mis tahtsid” moraaliga, kuid siiski kriitilise ja hoiatava “ära nii tee” õpetusega. Teine seos, mis antud looga tekib, on vaadeldav kui kriitika feminismile – naise liigne innustumine eneseteostamisest võib mõjuda hukutavalt tema abielule. Kõlab ehk mõneti šovinistlikult, kuid sellest aspektist vaadatuna võiks loo moraal olla: “Naine, püsi kodus ja hoolitse oma abielu ning abikaasa eest, muidu võib viimase huvi kaduda ning esimene lõppeda”.

Loo skeem

Algsündmus (tegelaste tutvustamine) – idee I – reaktsioon I (kriitika) – tagasilöök (restoranid ja Georg) – abiline I (Georg tutvustab feminismi) – idee II (feminism) – reaktsioon II (ironia ja ehmatuse) – abiline II (Georg leiab ajakirjaniku) – edusamm (intervjuu) – reaktsioon III (artikkel ja televisioon) – edu

1.3. Ursula võitlus sõltuvusega (2003-2007)

Amaranta Ursula Palm on Morna linnapea tütar, kes on naasnud Saksamaalt Lübeckist, kus ta oli sunnitud töötama prostituudina. Lisaks tumedale minevikule on Ursulal ka tugev narkootikumide sõltuvus, millega ta pidevat võitlust peab. Oma üllatuseks leiab ta endale linnast politseinik Priit Torimi näol sõbra ja toetaja, kuid

¹⁸ 223. lugu, 10. episood

hoolimata sellest langeb Ursula korduvalt tsüklisse tagasi. Tema päästjaks osutub hoopis õnnetu kohtumine oma kunagiste “ülemustega”, mis paneb ta maapakku põgenema ning annab Priidule põhjuse kurjategijaid otsima minna.

Jõud ja rollid

Ursula loo peamiseks jõuks on võitlus sõltuvusega, et läbi selle saada tagasi kaotatud usaldus ja austus nii oma isalt kui ka muudelt ümbritsevatelt inimestelt. Olles oma lubadusi korduvalt murdnud ning põhjustanud oma isale hulganisti probleeme, on ilmselge, et kaotatud on raske tagasi saada. Eesmärgi andjaks on siin ühiskonna arusaam n-ö normaalselt funktsioneerivast inimesest, kes on suuteline hoidma töökohta ja sotsiaalseid suhteid. Enese ja sõltuvusega võitleval narkomaanil on eelarvamusrikkas ja sallimatus ühiskonnas küllaltki raske oma eesmärki ehk sõltuvusest vabanemist saavutada.

Pöder. Nii et ikka tead, et see tüdruk on narkar? Kas sa tead, kes on narkarid? Nad varastavad, nad on etteaimamatud, meil on siiski laps...

Pille. Palun ole nüüd tasa. Ursula on... endine narkar. Inimesele on vaja šanss anda...

Pöder. Ära ole naiivne! Endisi narkareid pole olemas, ja kui ongi, siis ainult surnud kujul.

Pille. See on kole, mida sa räägid.

Pöder. Kullake, miks pead just sina see Samaaria-naine olema? Ma ütlen veel midagi hullemat – kas sa tead, millega ta Saksamaal tegeles?

Pille. Aiman. Ainult et ei tegelenud, vaid sunniti tegelema.¹⁹

Loo adressaatideks on Ursulat ümbritsevad inimesed, kelle arvamused tema kohta varieeruvad – osade jaoks on ta ühiskonna madalkiht, kellega ei tohiks suhelda (Pöder), teised aga ei hooli tema minevikust ja proovivad teda vaadata kui puhast lehte (Priit). Subjektiks ja objektiks on vastavalt Ursula ning tema püüe sõltuvusest vabaneda.

Ursula. Sa ju tead väga hästi, mida ma Saksamaal...

Priit (*aeglaselt*). Mind seal ei olnud.

Ursula. Mis sa sellega tahad ütelda?

Priit. Seda, et minu jaoks pole seda asja olemas.²⁰

Reeturiks saab siin pidada Raimi, kellega Ursula kunagi Saksamaal tutvus ning kelle kohta Ursula teab rohkem kui Raimi lähedased. Ursulaga vastandudes annab Raim talle liialt kanget narkootikumi, mis põhjustab tüdrukul üledoosi ja peaaegu tapab ta. On mõneti vaieldav, kas seda rolli peaks kandma ka Ursula isa Uku Palm, kes

¹⁹ 284. lugu, 19. episood

isaarmastusest tingituna kipub Ursulat kohati liialt palju kontrollima, tekitades viimases trotsi. Samuti võtab ta Ursula kaasa saatesse “Kes tahab saada miljonäriks?”, tänu millele kurjategijad Ursula Eestis olekust teada saavad. Samas on just kohtumine kurjategijatega ja reaalne oht oma elule see, mis Ursula lõplikult tegutsema paneb, mistõttu võiks Uku rolli ka abilise omaks pidada.

Raim. Võib-olla oli mul endal samuti probleeme, võib-olla oli mul ainult paar doitsemarka taskus, kust sina tead?

Ursula. Ja peale selle veel mõned doosid... seda süütut marihuaanat, mida pidi Hollandis igas leheputkas müüdama.

Raim. Kas just igas, aga.....

Ursula. Sinu lahke humanitaarabi oli minu esimene doos elus.²¹

Abilise rolli võib jaotada mitme inimese vahel, kuid peamiseks abiliseks on Priit, kes on Ursulale hoolimata tolle tujukusest pidevalt toeks ning ei hooli tüdruku minevikust – just viimane on Ursulale suureks abiks, sest ülejäänud kipuvad tema minevikku pidevalt meelde tuletama. Lisaks on abiliseks ka Kaido Prillop, kelle sõltuvust kõrvalt vaadates hakkab Ursula veidi järele mõtlema, ning kes aitab Ursulal kurjategijate eest peitu pääseda. Võiks ju siingi vaielda, kas pole Kaido mõju kohati hoopis hukutav, kuid ilma temata ei satuks Ursula Tallinna ning ei elaks läbi seda ehmatust, mis teda oma elu lõplikult muutma sunnib.

Ursula. Miks sa pooleli jätsid? Sa tahtsid küsida, kuidas ma nõela otsa sattusin, eks?

Kaido. Ah, mis seal vahet... Tähtsam on see, kuidas nõela otsast tulema saada.

Ursula. Sina pole saanud?

Kaido. Praegu tegelen asendustegevusega, nagu näed.

Ursula. Nii võid veel jotaks saada.

Kaido. He-hee. Siis lähen viinaravile. Seal on suurem kasutegur, tead? Nali.

Ursula. Kuule, Prillop, aga kas sina ka päevi loed? Noh, et kaua puhas jaksad olla.

Kaido. Enam mitte. Igavene mage tunne on jälle otsast alustada. Pagan, mis asja ma sulle räägin ometi...²²

Teemagrupid

1. Ursula naasmine Mornasse
2. Esimene tagasilangus
3. Kohtumine Raimiga ja teine tagasilangus
4. Torim ja Raim
5. Kaido ja miljonimäng

²⁰ 278. lugu, 11. episood

²¹ 286. lugu, 17. episood

Teemagruppide kirjeldus

Loo esimene osa vaatlleb Ursula naasmist Mornasse ning esimesi reaktsioone tema saabumisele. Kuna Ursula isa on just saanud valimistel võidu ning asub linnapea kohale, viib see ka Ursula suurema tähelepanu alla ning paneb teatava lisapinge neile mõlemale. Ukule on Ursula peale tagasitulekut oma elust ning sõltuvusest rääkinud ning mingil määral läheb jutt tema sõltuvusest ka linna peal liikuma, sest Ursula käitumine on kohati rohkem kui veider. Siiski võtab Ursula vastu töökoha kohalikus poes ning samuti tunneb tema vastu huvi konstaabel Priit Torim, kuid mitte siiski tööga seotud põhjustel.

Mare. Ausõna, räägite niimoodi nagu oleks teil riidekapis mingi kole luukere!

Uku (*isegi võpatab*). Luukere kapis? (*Ent ta peletab tegeliku ehmatuse endast kiiresti eemale*). Muidugi on, isegi mitu! Ega siis minu sünniaastaga mehel polegi teist võimalust. Ja kui polegi, küll keegi selle ikka sinna sokutab!

Mare. Ega see... Ka see on äkki tütre pärast?

Uku. Teie olite nüüd esimene, kes selle välja ütles.²³

Uku (*pärast pausi*). Peaasi, et see poleks see... amet, mida sa seal Saksamaal...

Ursula (*pärast pausi*). Isa, me nagu leppisime mõne aja eest kokku, et sellest me ei räägi. Mitte kunagi ei räägi.

Uku. Vabandust, see tuli tõesti kogemata... Kuigi, ega me päris täpselt pole sellest nagu rääkinudki.

Peale selle süstimise muidugi...

Ursula. Sellega on lõpp, ma ju ütlesin!

Uku. Ikka raudselt?

Ursula. Raudselt, vaskselt, tinaselt... mis seal vahet.²⁴

Loo teises osas teeb Ursula esimese tõsisema tagasilanguse ning kaotab tänu suutmatusele mõnuainetest eemal püsida oma töö Morna marketis. Kui linnas oli veel keegi, kes tema probleemidest ei teadnud, siis peale seda episoodi on tema elu kõigile teada. Siis aga suudab Ursula end vahepeal kokku võtta ning käib Tartus tööl, kuid Mornasse tagasi tulles hakkab teda närima soov raha ja doosi järele – ühte doosi peidab ta n-õ mustadeks päevadeks küll ka kodus, kuid seda ei soovi ta veel puutada. Nii jääb ta vahele Priidule, kui üritab osa oma isa raamatukollektsioonist Tartusse ära viia, et need antikvariaati maha müüa. Priit soovib teda aga aidata, pakkudes talle nii võimalust ravile minna kui ka tööd oma ema pesumajas, kuid Ursula keeldub mõlemast ning ahastuses kasutab ära osa oma varudest. See loo etapp näitab ka Priidu ja Ursula omavaheliste suhete arengut, kus Ursula ei suuda Priitu tõsiselt võtta, kuna

²² 323. lugu, 6. episood

²³ 252. lugu, 7. episood

²⁴ 254. lugu, 11. episood

talle ei mahu pähe, et ta võiks tänu oma minevikule kellelegi meeldida. Liiatigi veel politseinikule.

Palmide korter. Ursula liigub sihitult ringi. Teda on tabamas miski, mida autor oma diletantlikkuses nimetab siinkohal lihtsalt sündroomiks. See näeb esialgu välja kui motoorne rahutus. Kord lülitab tüdruk muusikakeskuse, kohe samas plöksab selle välja. Vaatab vahepeal millegipärast aknast välja... nagu mingit lahendust oodates. Siis silmitseb ta puhvetis poolpruugitud konjakipudelit, isegi avab selle... ent lükkab tülgaustusega eemale. Ja kougib siis mingist peidupaigast (radiaatori tagant?) välja karbikese. Vaatab pingsalt selle sisu - seal on süstal. Üksainus. Ilmselt nõuab suurt tahtepingutust, et mitte selle järele haarata. Ta peidab karbi ära.²⁵

Palmide korter. Tükk aega hiljem. Ursula istub põrandal. Süstal vedeleb sealsamas vaibal. Ursula õõtsutab ennast nagu laps enne uinakut. Torkab siis näpuga õhku, nagu purustaks õhupalli. Teeb sellist häältkki -. Sssssss... Ja hakkab siis äkki naerma.

Ursula. Mina ja pesukataks! Linakesed, püürikesed, püksikesed, kukku-rukku! Kuku-rukku! Küll plikad saaksid Lübeckis naerda! Millest see tuleb, et mõni võmm nii loll on? Naerab omaette edasi. Aga võib-olla hoopis ... tihub nutta.²⁶

Loo kolmandas osas kohtub Ursula Raimiga, kellega seob teda ammune mälestus Lübeckist – osaliselt on just Raim süüdi selles, et Ursula sõltuvusse jäi. Nüüd ähvardab Raimi võimalus, et Ursula võib välja rääkida tema reise tegeliku põhjuse – Raim ei käi enamasti fotonäitusi tegemas, vaid on hoopis narkokuller. Kui esialgu ei suuda Ursula otsusele jõuda, kas ta peaks Raimi välja andma või ei, siis nähes kuidas Raim elab täiesti normaalset elu, samal ajal kui tema võitleb oma sõltuvuse ning linnarahva negatiivsusega, hakkab Ursula järjest rohkem nii Priidule kui Arele Raimi tegeliku tegevuse kohta vihjama. On huvitav, kuidas esialgu Ursula paaniliselt Raimi kardab, kuid hakkab seejärel järk-järgult julgust koguma ning enda eest seisma. Lõpuks julgeb Ursula Raimiga ka nelja silma all kohtuda, kus Raim teda halvustab ning talle n-ö annetuse teeb – kotike narkootikumide. Viimane on aga küllaltki tugev ning Ursula saab üledoosi. Tõsi, oma süü on siin mängida ka Põdral, kes keelab Pillel Ursulaga suhelda ning viimane langeb sellest suurde masendusse, mis paneb ta saadud kraami proovima.

Ursula (*natuke vines, aga siiski üsna terane.*) Ei, mitte Tartus, hoopis mujal... (*Äkki ta ilme muutub*) Pole võimalik!

Raim. Noh, seda ma sulle räägin.

Ursula (*karjatab kähedalt*). Lübeck!

Raim (*võpatab*). Mis sa ütlesid?

Ursula. Sa kooserdasid ju Lübeckis! Sina siis oledki see... keda nad hüüdsid Eesti Alpinistiks. Kuule, sina siis oledki see... kuller!

Raim (*muutub silmnähtavalt murelikuks*). Ei – saa – aru.

Ursula. See oli natuke enne seda, kui need sead mu nõela otsa ajasid... Me istusime silla juures välikohvikus ja sa seletasid meile, et marihuaana on niisama süütu kraam nagu kerge õlu...²⁷

²⁵ 261. lugu, 8. episood

²⁶ 261. lugu, 20. episood

Raim. Lootusetu! (*Haarab rahakoti*). Sul on vist probleeme, nagu ma aru saan? (*Paiskab tema suunas mõned 500-sed*). Ja lase nüüd jalga...

Ursula. Pista oma räpased pennid tead kuhu!

Raim. Kurat, kuhu nüüd?

Ursula. Ära lähen, ma ei taha sinuga enam rääkida!

Raim. Ei, sa ei lähe nii! (*Hoiab teda jõuga kinni, vaatab talle otse silma*). Kui pikalt sa praegu vastu pidanud oledki? Nädal, kaks... või koguni kolm?

Ursula (*jahmub tõsiselt*). Kust sa tead?

Raim. Ega ma esimest päeva sinusuguseid näe. (*Võtab taskust mingi kilekotikese*). Säh. Seda peaks sulle mõneks ajaks jätkuma! Doose rohkem kui tosin!²⁸

Loo neljandas osas riskib Priit oma karjääriga ning läheb Raimi välismaalt tagasi Eestisse tooma, et too tehtu eest karistuse saaks. Talle on siinkohal suureks abiks Are, kellel on narkootikumidega seotud minevik ning kes on seetõttu Raimis tõsiselt pettunud. Kuna Priidu tegu pole reeglitega kooskõlas, peab ta ajutiselt oma tööst politseis loobuma. Ursula aga ei tea sellest esialgu midagi, kuni Are talle juhuslikult saladuse välja räägib. Ursula on sellisest teost segaduses ning samuti ei mõista ta, miks Priit hoolimata sellest, et ta talle väga meeldib, ei käitu nii nagu kõik ülejäänud mehed tema elus on käitunud. Samuti kirjeldab loo neljas osa Ursula püüdlusi peale üledoosi korralikku elu elama hakata, kuid teda ärritab tema isa pidev kontroll ning täielik usalduse kaotus. Samas on positiivseks paranemismärgiks see, et kui Alma teda sisuliselt varguses süüdistab, et pöördu Ursula kohe narkootikumide poole, vaid valib mõnevõrra ohutuma alkoholi.

Ursula. Aga mina kuulasin ükskord täitsa meelega! Nutma ajas! Paras mulle! Isa helistab iga paari tunni tagant. Mitte mobilale, ainult siia... et ta ikka saaks kindel olla, et narkarist plika püsib kodus. Ära õienda, olen jah üks mage narkar! Mul isast nii kahju. Endast kah natuke.

Priit. Ju tuleb see aeg lihtsalt üle elada.

Ursula. Tead, ma andsin isale ausõna, et... ei tee ta marki täis. No kohe tükk aega, nii kaua kui vähegi suudan. Ma ei tohi ju isegi lahjat veini juua, kujutad sa pilti! Kuule, tahad veini, ma toon sulle? Ma vaatan pealt, kuidas sa jood... Miks sa nii igav oled, miks sa midagi ei räägi, miks ainult mina räägin?²⁹

Loo viimane osa vaatleb Ursula tutvust Kaido Prillopiga, kes on sõltuvusega võitlev arhitekt. Neil kahel on sarnane elukäik ning mõttemaailm, mis neid korduvalt kokku viib. Uku otsustab aga Johannese õhutusel Miljonimängu minna ning Ursula sinna kaasa võtta. Võites seal peaauhinna, näitab Uku üles usaldust oma tütre vastu ning annab poole võidetud rahast temale. Tõsi, esialgu jääb pangakaart siiski Uku kätte, kuid suurt usaldust ja austust oma tütre vastu see näitab ning seda mõistab ka Ursula.

²⁷ 266. lugu, 23. episood

²⁸ 286. lugu, 19. episood

²⁹ 291. lugu, 12. episood

Samas aga satub ta koos Kaidoga pidutsema ning muuhulgas käib ka kodust läbi ja võtab oma kaardi peidikust kaasa. Tallinnas põrkab ta kokku oma kunagiste vangistajatega, kes on teda telekast näinud, ning Kaido abiga põgeneb ta maapakku. On huvitav, kuidas neist kahest n-ö saatusekaaslasest on saanud usaldusisikud ning kuidas Kaido jaoks on Ursula päästmine mõneti missiooniks saanud, sest just tema annab Priidule vajalikku informatsiooni, et inimkaubitsejad kinni võtta. Loo lõpuks naaseb Ursula tagasi Mornasse, olles vahepeal pagenduses olnuna oma sõltuvusest vabanenud.

Kaido. Väga tihe dialoog. Anna parem nõu. Ma olen dilemma ees. Ma ei tea, kumbast alustada. (*Näitab pudelile, siis rahakotile. Tõmbab selle salataskukesest ettevaatlikult välja ühe tillukese pakendi, tõstab selle silme ette*). Ma olen seda hoidnud ja hellitanud ja maha salanud, ma olen sellega oma iseloomu karastanud...

Ursula. Äkki ei... alustagi?

Kaido. Väga halb nõu, tüdruk.

Ursula. No siis... anna see puru korra siia, las ma vähemalt vaatan!

Kaido. Ettevaatust! ... Mis sa nüüd tegid, plika, mida sa ometi tegid?

Ursula (*kes välkkiire liigutusega on paki katki käristanud ja pulbri rohtu kallanud*). Arvad, et see kerge oli?³⁰

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Ursula loo motiiviks on soov elada tavalist elu nagu kõik inimesed tema ümber ning taastada oma isiku vastu kaotatud usaldus. Olles pidevalt ümbritsetud narkomaani mainest, on tal küllaltki keeruline uusi sotsiaalseid suhteid luua, kuna eelarvamus tema kohta käib temast ees. Loo lõpuks on Ursula vabanenud oma sõltuvusest ning saanud tagasi oma isa usalduse. Viimast kinnitab ka tema nime lisamine Õnne 13 korteri ostu-müügi lepingusse. Loo moraalil on siin küllaltki keeruline määrata – osaliselt soovitakse justkui öelda, et ei tasu inimesi eelarvamuste põhjal hukka mõista ning samas on alatoonis tunda ka hoiatust neile, kes soovivad välismaale tööle minna. Pigem ongi selles loos rõhk sotsiaalse pildi loomisel ja ühe inimgrupi, kelle elu me tavaliselt väga ei tea, näitamisel. Nii näidatakse küllaltki tabavalt Ursula võitlust nii iseenda kui ka tema lähedastega, soovides vaataja mõtlema panna, enne kui kedagi tundmata ta tema mineviku ja vigade pärast hukka mõistetakse.

Loo skeem

Algsündmus (Ursula naasmine) – idee – edusamm I (töö marketis) – tagasilöök I (doos ja töökaotus) – edusamm II (töö Tartus) – tagasilöök II (antikvariaat ja doos) –

³⁰ 327. lugu, 11. episood

reetur I (Raim) – abiline I (Torim) – edusamm III (töö pesumajas ja Pille) – reetur II (Raim) – tagasilöök III (Pöder ja doos) – abiline II (Torim) – edusamm IV (töö ja miljonimäng) – tagasilöök IV (Tallinn ja pätid) – abiline III (Kaido ja Torim) – edu

1.4. Vissi tee kommunistist kapitalistiks (2003-2007)

Felix Viss on paadunud kommunist, kes on kibestunud oma elu üle ning kes ei näi olevat just väga õnnelik, et saabunud on Eesti Vabariik. Ootamatult kutsub advokaat Sumberg ta endaga vestlema ning selgub, et põhimõtteliselt kuulub Vissile pool Morna linna. Nii algab vana kommunisti muundumine kapitalistiks.

Jõud ja rollid

Loo keskseks jõuks on soov saavutada nii majanduslik heaolu kui ka austus linnakodanike hulgas ehk sotsiaalse staatuse tõus. Kuna Viss on tuntud kui vana kommunist ning nii mõnelgi linnakodanikul on temaga kana kitkuda, ei ole suhtumine Vissi Mornas üldiselt eriti hea. Viimast on aidanud kindlasti süvendada ka Vissi kibestunud suhtumine praegusesse riigikorda, mis küll loo lõpuks täielikult muutub. Eesmärgi andjaks on ühiskonna küllaltki negatiivne suhtumine vana võimu esindajatesse, eriti aga neisse, kes kommunismi ülistavad. On ju Vissi algne soov kasutada saavutatut sotsialismi edendamiseks, kuid see plaan läheb luhta, sest Vissis on rohkem kapitalisti kui ta ise eales arvanud oleks. Loo adressaadiks on Vissiga suhtlevad linnakodanikud, kes viitavad talle sageli kui “vanale punasele” ja vihjates, et need ajad on ammu möödas kui punalippu lehvitati. Objektiks on Viss ja subjektiks sotsiaalse staatuse parandamine.

Viss. Vaata, kus detektiiv! Selle peale tuleb erandi korras veel nelikümmend grammi võtta... Jälle pole seda puhvetimutti kohal!

Laine (*kelle pea kerkib otsekui leti alt - jumal teab, mis ta seal on kohmitsenud – või siis pealt kuulanud*). Kes sulle siin on mutt, ma tahaks teada? Kuradi kommu, sihuke tahab veel konjakit! Malka punastele, mitte konjakit³¹!

Allan (*seirab teist umbusklikult*). Nojah, eks ta ole... Ei ole mul aega siin tühja pada ajada.

Viss. Mis mõttes... tühja pada?

Allan. Kõva mees võisite te ju omal ajal olla küll, aga ega teiesugune enam niikuinii taksot ei võta.³²

Vissi esimeseks abiliseks on Georg Sumberg, kes lihtsalt erahuvist hakkab uurima oma maja ajalugu ning leiab paberid, mis tõestavad Vissi õigusi suurele osale Morna

³¹ 236. lugu, 12. episood

maast. Lootes sellest nii erialast kuulsust kui ka veidi raha, otsib ta Vissi üles ning veenab teda asjaga tegelema. Samas on Georgiga juhtuv heaks näiteks, kuidas heategude eest tasutakse halvaga – olles tüdinenud asjade aeglasest arengust, vahetab Viss ta teise advokaadi vastu välja. Siin tuleks tegelikult rõhutada ka Uku Palmi rolli, sest ilma tema teadmiste ja juhuslike jutuajamistega, ei saaks Georg teada, et Fischmanni pärijaks on just Viss. Teiseks oluliseks abiliseks on advokaat Karineem, kes otsustab sihikule võtta linna töösturid ja nende maad, andes seega Vissile rohkem vara ja läbi selle ka austust linnakodanike seas, kuna pankroti äärel olev mööblitehas pannakse uuesti korralikult tööle. Samuti õhutab Karineem Vissi poliitikas osalema, ehkki Karineeme enda roll Vissi suunamisel ja kontrollimisel on erakordselt suur, mida Viss ka mõistab.

Karineem. Kas te pole siis kursis, et elektroonikatehase ja mööblivabriku krundid... Kas te tõesti ei teadnud, et ka need maatükid kuulusid omal ajal härra Fischmannile?

Viss. Ah sa kurrat? Aga miks siis Sumberg...

Karineem. Arhiive on mitmesuguseid. Ju ta ei osanud õigest kohast otsida.³³

Reeturiks võiks samuti nimetada Karineeme, kes ei lase Vissil endast liialt palju arvama hakata ning näitab talle vägagi selgelt ära, kes tegelikult mängu juhib. Samuti võib reeturiks pidada Allani, kes koos Karineemega Vissi uhkust saavutatu üle vähendab. Nimelt on Viss võtnud Allani oma usaldusisikuks ning harjunud tema seltskonnaga, samas aga ei meeldi tema tegevusviisid lõpuks enam Allanile ning tema lahkumine Vissi teenistusest on viimasele küllaltki tugev löök. Samuti on hea jälgida, kuidas lisaks Vissi enda muutumisele läbi loo, muutub ka Allan ja tema suhtumine Vissi.

Karineem. (*aeglaselt, läbi hammaste*) Kas sa ikka pole veel aru saanud, et sinu fraktsioon ja sinu esimees, sinu nukujuht olen mina ja ainult mina? Mina tegin endisest ideelisest kommunistist riigikogu liikme, aga ma võin sama hästi riigikogu liikmest ka kõige jõledama endise tippkommari teha! (*Vaatab kella, muutub taas jaheviisakaks vandeadvokaadiks*). Ma loodan, et need kolm tagasihoidlikku ja ausat firmat jäid sulle meelde. (*Tõuseb, astub ukse poole*).³⁴

Teemagrupid:

1. Georgi otsingud
2. Vissi esimesed muutused
3. Uus advokaat

³² 256. lugu, 9. episood

³³ 266. lugu, 9. episood

³⁴ 349. lugu, 6. episood

4. Autojuht ja tehas
5. Poliitika

Teemagruppide kirjeldus

Loo esimene osa kirjeldab Georgi huvi Morna linna ajaloo vastu ning tema ootamatut avastust. Nähes leitud materjalis potentsiaalset kasu nii oma karjäärile kui ka rahakotile, asub ta otsima Fischmanni kasupoega, kellele kuulub suur osa Morna linnast. See loo osa kirjeldab ka Fischmanni kasupoega Vissi kui kibestunud punast, kes igal võimalusel minevikku ning selle lembust rõhutab. Nii väidab ta ka Georgile, et tema arvates oli ta kasuisa kohutav kapitalist ning temal selle teemaga tegelemise vastu huvi ei ole.

Viss (*väga pateetiliselt*). Noormees - kas teie, nõukogude haridusega jurist, tõesti arvasite, et mind on võimalik ära osta, et mina olen valmis tegema õnnetuks kümneid kaaslinlasi, et omastada nende kodud, et... Ei, ma ei hakka isegi erutama. Head aega.

Georg. Aga...

Viss. Mida veel?

Georg. Ei midagi.

Viss. Ja ärge kunagi – ma toonitan – ärge mitte kunagi enam mind säärase jamaga tülitage.

Georg. Mõistan teid. Maailmavaade, humanism, veendumused...

Viss. Just nimelt – maailmavaade! Teil seda ei ole! Kõik, jutul lõpp, ma lähen!

Viss kaob ukse taha. Pikk paus. Georg on peaaegu liikumatu. Ta ilme ei muutu ka siis, kui üks uuesti paotub.

Viss. Siiski, andke oma visiitkaart. Igaks juhuks. Võib-olla ma helistan teile kunagi... Te olete huvitav eksemplar kapitalismi džunglis!³⁵

Peale mõningast järelemõtlemist otsustab Viss siiski Georgi pakkumise vastu võtta ning juba läbirääkimistel avalduvad Vissi kasule orienteeritud vaated, sest ta nõuab Georgilt enda huvi hoidmiseks igakuist raha, mis paneb aluse tema käitumise ja suhtumise muutumisele. On huvitav, et mida samm edasi rikkuse ja võimu poole, seda tagasihoidlikumaks jäävad Vissi pateetilised hüüatused ning lubadused inimesi mitte kannatama panna. Samuti paneb juba väikene edu teda küllaltki bravuurikalt käituma, mis mõjub inimestele kohati kummastavalt, sest nad on harjunud n-ö vana Vissiga, kes vaid kibestudes vanu aegu taga kurtis. Nüüd on aga Vissi olekusse hakanud tekkima teatavat peremehelikkust. Ühtlasi hakkab Viss tundma huvi, miks kruntide loetelust on väljas Õnne 13 ja 15 ning läbi oma uuringute hakkab ta vaikselt Georgile vastu mängima, valmistudes teda vallandama.

³⁵ 237. lugu, 11. episood

Georg. See on natuke üllatav. Muide, mida te teeksite, kui asi peaks korda minema? Ma mõtlen – rahaga?

Viss. Rahaga on ikka midagi teha.

Georg. Aga teie maailmavaade?

Viss. No kuulge! Venemaa sotsialistlikku revolutsiooni rahastas rikas ettevõtja Savva Morozov. Nii palju ma ütlen, et mina igatahes ei kavatse ma hakata kedagi nõõrima ja taga kiusama!³⁶

Viss. Vaadake, Sumberg, just aeg on see, mida minul ei ole enam ülemäära. Ma tahan kiiresti!

Georg. Saan aru. Andke andeks, et muigasid... Aga teie, endine marksist...

Viss. Miks endine? Ma olen paadunud marksist siiani! Ma tahan ainult rikkaks saada, see on kõik. Ja ma klopim siin linnas säärase koogel-moogeli üles, las näevad siis, milline kiskjanägu on sel paljukiidetud kapitalismil ja turumajandusel! Paras neile väikekodanlastele!³⁷

Loo kolmas osa vaatleb Vissi elu peale seda, kui ta Georgi Karineeme vastu välja vahetab. Kohe esimestel kohtumistel on näha, et Karineem on ilmselgelt jõupositsioonil ning hakkab kogu mängu juhtima – ta mõjutab Vissi jaotama suurtelt kruntidelt tulevat kasumit 70:30 enda kasuks ning kartuses, et Karineem muidu tema asjadega ei tegele, tuleb Vissil nõustuda. Mõneti võiks seda vaadata kui Vissi hetkelist tagasilööki, mille ta küll varsti tasa teeb ning hoopis Karineeme üle võimutsema hakkab, saades aru, et viimane ei tahaks ega saaks enam mängust välja astuda. Samuti astub Viss jälle sammukese oma välimuses ja käitumises edasi ning hakkab kogema teistsugust negativismi oma isiku suhtes – linnas on teada, mis Vissil plaanis, ning nii on nii mõnigi majaomanik Vissi suhtes negatiivselt häälestatud. Kuna Viss on lõplikult lahti ütlemas ka oma algsest lubadusest lihtrahvast mitte nõõrida, siis pole teatav viha tema isiku vastu ka üllatav. Eriti huvitav on aga vaadata seda, kuidas Viss oma senisest elupaigast minema kolib ja asju pakib – Marxi “Kapital” võetakse veel kaasa, kuid Brežnev jäetakse juba maha.

*Hästi, kuigi siiski mitte lausa “Diori juurest”, riidetatud tüüakas vanem härra kõnnib mööda vaikseid tänavaid. See on Felix Viss. Tema väline imago on taas nihkunud sinnapoole, kus viibib väiksem seltskond väljavalituud – temaealisi hoopiski vähe. Need, kes maksuameti aruandes mahuvad Eesti teise või kolmandasse jõukusgruppi. Endisest kibestunud seltsimehe tüpaažist pole kuigi palju alles jäänud – aga seda siiski ainult väliselt.*³⁸

*Morna. Tänaval kõnnib härra Viss. Ta näeb jälle kraadikese kangem ja tähtsam välja kui eelmisel korral, mil meil oli au teda kohata. Inimene areneb. Ta seirab linna (ja eriti mõningaid selle kinnisvaralisi detaile) kui midagi, mis kuulub isiklikult talle.*³⁹

Karineem. Viss, te suudate isegi mind üllatada! Noh, ja kuhu te selle vanaeide nüüd torkate? Vanadekodusse?

Viss. Minge nüüd, mina olen siiski humanist. Tema kolib siiasamasse korterisse siin.

Karineem. Neljandale korrusele? Kena humanism küll! Tädi roomab ju kepiga!

³⁶ 241. lugu, 13. episood

³⁷ 258. lugu, 14. episood

³⁸ 292. lugu, 4. episood

³⁹ 298. lugu, 7. episood

Viss. Vaat see on juba tema probleem. Aga siin on soe vesi, vannituba ja nii edasi. Ja üüri võtan ma ainult sümbolise, kurat temaga.⁴⁰

Neljandas temaatilises grupis saab Viss enda valdusesse Põdra mööblivabriku ning tundes end nüüd rikka ja tähtsa mehena, otsustab ta osta auto. Sõita ta ei oska ning seetõttu palkab ta endale ka autojuhi – Allani. See loo etapp näitab ka seda, et Karineem on oma esmasest üllatusest üle saanud ning asub Vissile järjest enam rõhutama, kes tegelikult kogu mängu juhib. Samas on nüüd ka näha, et linnaelanike suhtumine Vissi hakkab vaikselt paranema. Muidugi oleneb see ka linnakodanikest ja nende isiklikest kogemustest Vissiga, kuid näiteks vabrikutöölisele ning nende peredele saab temast väga tähtis isik. Hiljem, kui Viss poliitikasse suundub, on sama suhtumist näha ka näiteks Laine juures, kes on oma arvamuse Vissist kui vanast kommunistist täielikult muutnud.

Kaadrissse ilmuvad kaks meest, kes siirduvad "punktist A punkti B". Ees Felix Viss, paar sammu temast taga Allan Peterson. Esimesel on samm raske ja kaalukas, rind ees, silmavaade "karm, aga õiglane". Oo, Viss naudib olukorda – ja tal on ilmselt kahju, et tema tehasesetulekul pole ikka veel piisavalt pealtvaatajaid. Allan lonsib ta järel, nägu ilmetu ja samm lõtv, rõhutamaks oma täielikku ükskõiksust toimuva vastu. Allan pole ilmselt veel oma uude rolli kas sisse elanud või sellest lihtsalt aru saanud. Viss peatub, silitab näpuotsaga mingit läikivat mööblidetaili. Vaatab lakke nagu degustaator hinnat pannes. Laksutab isegi keelt suulakke. Siis noogutab ta lühidalt ja tähtsalt – aga samas jääb täiesti selgusetuks, millise hinde "degustaator" tootele annab.

N. Teie mind ei tunne, aga ma tahtsin teid isiklikult tänada.

Viss. Ah soo? On siis, mille eest?

N. Aitäh teile! Andsite Mäidole jälle elu mõtte tagasi. Töökoha ja üldse! Mäido on minu abikaasa ja tal on mööblitiseri paberid.

Viss. Aa, nüüd ma saan aru... Elu mõte, tjaa. Suurepärane.

N. Kui teie teaksite, mis juhtus, kui Põder mööblivabriku põhja laskis? Ma juba kartsin, et Mäido... paneb endale käe külge.⁴¹

Loo viimane osa vaatleb Vissi poliitikasse minekut, milleks õhutab teda Karineem. Viss võtab ühe erakonna pakkumise valimistel osaleda vastu ning jällegi saab vaadata, kuidas Viss järjekordseid muudatusi läbi on teinud. On mõneti kummastav, et tegelikult on Viss jõudmas sinna, kus ta kunagi, teise riigikorra ajal olla soovis – seda rõhutab nii tema suhtlusviis Allaniga kui ka näiteks jagatavad valimiskingitused. Oluline on pöörata tähelepanu ka Teet Kallase kommentaarile stsenaariumis: "*Ehk jõuame vilksamisi märgata ka erakonna sümbolikat ja kui see on natuke Rahvaliidu logo laadis, ei hakka autor vaidlema*". Lisaks on loo lõpuks lõplikult selge, et ka Vissi poliitilist tegevust hakkab tegelikult juhtima Karineem ning Vissil ei jää muud üle kui

⁴⁰ 304. lugu, 3. episood

⁴¹ 335. lugu, 3. episood

tema soove täita. Teine oluline aspekt, mida selles etapis vaadelda, on Allani järjest halvenev suhtumine Vissi. Kui algselt vaatas ta seda kui iga teist töökohta ja tundis ehk veidi uhkustki olla eraisiku autojuht, siis nüüdseks tunneb Allan pigem häbi ja alandust, et ta Vissi soovriks on. See viib ka Allani küllaltki bravuurikale lahkumisele Vissi teenistusest, ehkki tõele au andes mängib siin üsna suurt rolli ka Allani armukadedus, sest Vissile näib meeldivat Allani naine Mare. Ongi omapärane, et see edulugu ei lõppegi hästi – lõpptulemus küll saavutatakse, kuid viimasteks sündmusteks on pigem negatiivsed reeturite teod.

Ja Viss võtab taskust paki visiitkaardi suuruseid minikalendreid, nopib sealt hoolikalt kaks tükki välja ja ulatab naistele – algul Almale, siis Lainele. Tasuks fikseerida kummagi näoilmet, kui nad neid on silmitsenud ja pööranud. Alma suu tõmbub kitsaks kriipsuks, Laine oma vajub lugupidamisest lahti.

Alma. Tänan teid.

Laine. Ka mina tänan teid. Milline omapärane kalender!

Nüüd näeme meiegi, et kalendri väliskülg kujutab endast riigimehelikult ja isalikult naeratava Viss fotoportreed. Ehk jõuame vilksamisi märgata ka erakonna sümbolikat ja kui see on natuke Rahvaliidu logo laadis, ei hakka autor vaidlema.⁴²

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Vissi motiiviks antud loos on ennekõike sotsiaalne staatus – olles endine kibestunud kommunist, on suhtumine temasse küllaltki kehva ning seda ei paranda ka tema meenutused “vanadest headest aegadest”. Teine oluline motivaator on võim, mida raha talle anda võiks. Vissi majanduslik seis ei ole väga hea ning kohati tunneb ta end selletõttu alaväärsena, raha aga annaks talle võimaluse elada veidi paremini ning samas ka võimu nende inimeste üle, kes teda siiani halvustavalt kohelnud on. Loo lõpptulemus on edu, sest hoolimata sellest, et Vissi poliitiline karjäär on Karineeme taktikepi all või et Allan ning osa linnaelanikest teda ei salli, on ta siiski laiema grupi silmis populaarne ja seega saavutanud selle, mida ta ihaldas.

Kui proovida paika panna loo keskset õpetussõna või tuma, siis ühena saab kindlasti välja tuua tõdemuse, et raha ja võim muudab inimesi. Järjest varakamaks ja seeläbi jõulisemaks muutuv Viss kaotab järk-järgult oma pateetilise ja lihtinimese armastuse kihid ning välja tuleb tema tegelik mina. Oluline märkus oleks ka see, et ka rikkad nutavad ja kõike raha eest ei saa – järjest ülbema ja parastava suhtumise tõttu kaotab Viss oma n-ö usaldusisiku Allani. On jällegi huvitav, et kuigi tegemist on edulooga, ei saa selle loo moraali just järgimist väärt õpetuseks pidada ning autor toob

⁴² 341. lugu, 7. episood

välja ühe inimese küllaltki kiire muutumise nii iseloomult kui ideoloogialt. Tõsi, veel ühes asjas läheb Vissi lugu algsetest eeldustest lahku – tema isik ja teod pole üllad või meeldivad.

Loo skeem

Algsündmus (Georgi huvi, tutvume Vissiga) – abiline I (Uku annab juhtlõnga) – idee I – reaktsioon I (Viss keeldub) – edusamm I (veidi raha) – reetur I (uus advokaat ja tema tingimused) – idee II (vabrikud) – abiline II (uue advokaadi edusammud) – edusamm II (rohkem raha, prestiiž) – idee III (poliitika) – abiline III (advokaadi suunamine) – edusamm III (edu poliitikas) – reetur II (tegelik niiditõmbaja) – reetur III (Allan lahkub)

1.5. Ahvena kirik (2004-2006)

Harry Ahven on just tingimisi vanglakaristuse saanud kelm, kes näib olevat eeluurimisvanglas veedetud ajal elu üle tõsisemalt järele mõelnud ning jumala poole pöördunud. Nii on talle tulnud mõtte ehitada Mornasse kirik ning hakata seal jutlusi pidama. Esmalt tuleb tal veenda oma vanu tuttavaid, et ta plaan on tõsine ning tegemist pole ühe tema järjekordse kelmusega. Ahven saavutab oma jutlustega suure populaarsuse ning samuti õnnestub tal erinevatel viisidel saada kiriku jaoks nii krunt kui ka selle ehitamiseks vajalik raha.

Jõud ja rollid

Ahvena loo keskseks jõuks on soov muuta enda kohta käivaid arvamusi ning saavutada seeläbi parem sotsiaalne staatus. Olles peamiselt tuntud kui aferist ja paadunud võrgutaja, tuleb Ahvenal leida viis sellest mainest vabaneda. Nii tuleb ta välja plaaniga ehitada oma pattude kahetsemiseks kirik ning hakata aitama n-ö tavainimest, kes elule jalgu jäänud. Läbi selle loodab Ahven vabaneda temaga seni kaasas käinud mainest ning saavutada teist laadi suhtumine oma isiku vastu. Eesmärgi andjaks on ühiskond, mis on hakanud järjest enam väärtustama ka sotsiaalsema suunitlusega tegevusi – võrdselt prestiižne on olla edukas äris või n-ö heategevuses, kuid vähem prestiižne on olla seotud kahtlaste äritehingutega.

Selle loo puhul on peamiseks adressaadiks Ahvena sõber Jürka, kes on samalaadse muutumise (ehkki küll väiksemas mastaabis) juba läbi teinud ning kellel on ka märkimisväärne roll Ahvena muutumisele – tema poolt vanglasse saadetud pakk paneb Ahvena heldima ning elu ja oma tegude üle järele mõtlema. Sama suur roll on aga kanda ka ajakirjanik Evel, kelle tõttu Ahven vanglasse üldse sattus, kuid tänu kellele Ahvena karistus samas ka küllaltki minimaalne oli. Loo subjektiks on Ahven, objektiks loodav kirik ning tegevusega kaasnev prestiiž ja austus.

Jürka. Mis sul on mingi... nii-öelda projekt äkki plaanis?

Ahven. Projekt? Oojaa, ka nii võib öelda...

Jürka. Ma ei tea, ma elan nüüd natuke nagu teises rütmis, kasvatan kardulat ja...

/.../

Ahven. Tead, ma sain aru äkki... Et on veel midagi... palju tähtsamat. Kuidas sulle üteldagi... Et headus pole maa pealt kadunud kuhugi, kuigi mina ise olin siis veel... Kes ma olin? Täielik kaabakas, muide.⁴³

Reeturiks tuleks siin pidada Morna koguduse uut õpetajat Urmas Loigot, kes on mõneti häiritud Ahvena plaanidest ning peamiselt ka sellest, et mingil põhjusel annetavad uue kiriku jaoks raha ka paadunud ateistid. Ehkki Loigo otseselt Ahvenale probleeme ei põhjusta, raskendab tema vastuseis tõenäoliselt Ahvenal mingites ringkondades suhtlemist. Huvitaval kombel rohkem reeturina defineeritavaid tegelasi loos ei ole – on küll hulk kahtlejaid, kuid otseselt ei ürita keegi Ahvenale jalga taha panna. Otse vastupidi, isegi tema vanad koostööpartnerid (mis sest, et läbi mõningase šantaaži) peavad suhteliselt kiiresti Ahvenale alla vanduma.

Urmas. Jätkem ilusad jutud mõneks teiseks korraks, härra Ahven. Ma ei hakka teesklemagi, nagu poleks ma häiritud.

Ahven. Noo? Millega ma olen teie pahameele ära teeninud?

Urmas. Ma armastan sirget juttu ja ütlen otse: ma kahtlustan teid ebaprofessionaalsuses.⁴⁴

Urmas. Jah, aga ma olin kaua ära. Mind üllatavad siin mitmed asjad. Nagu seegi lausa kurioosne tõsiasi, et ajal, mil meie linna ainsa tõsiseltvõetava kiriku ajalooline hoone vajab lausa kisendavalt kapitaalset remonti, pole selleks raha, teie aga ajate seda mingi palvemaja ehitamiseks kõikjalt kokku.. Ahven (*natuke kraadelikult*). Aga kes teil keelab seda kokku ajamast? Teil on ju meeletult kõvem reiting, hakake pihta?⁴⁵

Abilisi on aga kaks – Jürka ja Eve, kuid suurem roll on siiski Jürkal. Nagu eespool mainitud, on Jürka üks võtmeisikuid Ahvena muutumisel ning seega on Jürka põhimõtteliselt kogu järgneva tegevuse kaudne põhjustaja. Lisaks on Jürka esimene,

⁴³ 262. lugu, 17. episood

⁴⁴ 278. lugu, 4. episood

⁴⁵ 278. lugu, 12. episood

kellele Ahven oma plaanist räägib ning kes ka esimese annetuse teeb, ehkki just Jürka võiks olla üks suurimaid kahtlejaid, sest teab Ahvenat ja tema minevikku liigagi hästi. Jürka toetab Ahvenat ka edaspidi, aidates tal esinemisteks valmistuda, andes häid ideid ning tuues ta hetkeliselt kõrvalekaldelt tagasi.

Jürka. Ah sa, ah sa... (*Kukalt kratsides*). Palju sul selleks juba raha koos on?

Ahven. Mitte sentigi. Selleks ma siia tulingi, et alustada...

Jürka. No siis... (*Kätt taskusse surudes, sealt umbropsu raha võttes*). Ega mul palju ligi ei ole... Aga...

Mis ta ongi? 50 krooni. Pane see oma fondi... niiöelda seemneks maha.

Ahven. Jürka, ega ma siis sellepärast sind siia ei kutsunud!

Jürka. Ole nüüd vakka ja mõtle parem, kust sa ülejäänud kokku saad!⁴⁶

Eve aga on lisaks süüdistustest loobumisele abiks tänu oma tööle, sest Ahven suudab teda loodavast kirikust artiklit kirjutama veenda, mis toob Ahvena plaani laiema avalikkuse ette ning mõjutab potentsiaalseid annetajaid. Fakt, et loo kirjutab just inimene, keda ta tappa üritas, on siinkohal eriti suure väärtusega ning toob Ahvena projekti suuremat usaldusväarsust.

Ahven. Üks pisiasi on puudu. Väike jõulujutuke ühes suuremas ajalehes, kus räägitakse kellestki poolhullust Harry Ahvenast, kes tahab Mornasse Esimese Päeva Kirikut ehitada. Ja kes on juba kohalikul keskklassilt ning ka vaesematelt päris keni rahalisi annetusi saanud...

Eve. Hakkan nagu taipama...

Ahven. Oleks mina teie, mina küll ei loobuks!

Eve. Hakkan taipama! Ahven, ega te ometi nii naiiv ka ei ole! Kuulge, mina ei hakka säärast lugu kirjutama. Mitte iialgi, mitte mingi hinna eest! Mida te loodate, ausalt!

Ahven. Tahaks loota küll. Teie olete ju niiöelda Morna-spets! Ja minu meelest peaks selline kirjatükk... kuidas te seal omavahel räägitegi... kenasti müüma?

Eve. Teate, Ahven... Ärge arvake, et ma... Ma ei salli teid endiselt, aga... (*näpib kotist välja diktofoni – otsekui kogemata*).⁴⁷

Teemagrupid

1. Ahvena tagasitulek
2. Idee levimine ja esimene jutlus
3. Tagasilöök
4. Krunt, raha ja armastus

Teemagruppide kirjeldus

Ahvena lugu algab tema naasmisega Mornasse ning kohe alguses on näha, et Ahvena käitumine on muutunud – kadunud on tema tavapärane ülbe bravuurikus, muutunud on sõnakasutus ning enam ei rõhuta ta, et ta nimi on „Harry, igrekiga“. Selline

⁴⁶ 262. lugu, 19. episood

⁴⁷ 270. lugu, 25. episood

ootamatu muutumine šokeerib kõiki ning kiirelt läheb linna peal liikvele jutt, et Ahven plaanib kirikut ehitama hakata. Viimasele aitab hoogsalt kaasa ka Ahven ise, kelle malbe olek ning muutunud eluviisid inimesi hämmastavad. Huvitav on ka see, et ehkki tema patukahetsusse suhtutakse küllaltki suure skepsisega, pidades seda enamasti mingiks Ahvena järjekordseks riukaks, annavad just need suured kahtlejad talle samas kiriku jaoks annetusi, mõistmata sageli isegi, miks nad seda teevad.

Ahven (*lahkelt naeratades*). Mis sa nüüd, Laine! (*astub tema juurde, võtab ta käe*). Tere veel kord. Jumal olgu sulle armuline.

Laine (*mokk vajub jahmatusest lausa töölli*). Mis asja?

Ahven *astub Jürka juurde. Sirutab ka talle käe. Jürka sirutab enda oma jahmunult vastu.*

Ahven. Tere, Jüri. Ma kohe teadsin, et kohtan siin sind. See on hea märk, et mu lootus täide läks. Oo, sa oled abiellunud? Südamlik õnnesoov.

Jürka. Täna, Ahven... härra Ahven, see tähendab.

Ahven. Mis sa nalja teed? Harry on mu nimi. Mäletad ikka?

Jürka. Igrekiga?

Ahven. Võib ka ilma. Ma tahaksin sinuga pärast paar sõna... Sobib?⁴⁸

Laine. Kuule, äkki polegi see üldse päris Ahven, äkki on see... noh, see, mis nad teevad... need kuradi kenneetikud... valelambad noh... no need kloonid, noh!⁴⁹

Loo teises etapis suudab Ahven veenda ajakirjanik Evet endast ja oma ideest artiklit kirjutama, mille abil loodab ta saada suuremaid annetusi linna rikkamate elanike käest. Samuti näitaks artikkel tema kunagiselt ohvrilt, et Ahven on tõesti muutunud ning oma ideedes kindel. Samal ajal kohtub Ahven Morna uue kirikuõpetaja Urmas Loigoga, kes on mõnevõrra häiritud uue ja konkureeriva kiriku ehitusplaanidest. Isegi rohkem on ta häiritud faktist, et ka tema enda sõbrad annetavad Ahvena tegevuseks raha. Nende kahe kohtumise ja vastandumise võidab Ahven, kes suudab ootamatult seltskonda lisandunud Ülule anda sobivama vastuse kui Urmas Loigo ning näitab seeläbi oma plaanitava kiriku sisu ja eesmärke – kirik lihtsale inimesele.

Are (*lappab ajakirja*). Uskumatu! Selle kiidulaulu kirjutas sinust inimene, kelle sa äärepealt oleksid teise ilma saatnud!

Ahven. See pole kiidulaul, see on tegelikult küllaltki irooniline tekst. Ega see Eve mind ju väga tõsiselt ei võta. Ta sõidab mulle mõnes kohas täiesti otseselt sisse.

Are. Aga mida sa siis rõõmustad üldse?

Ahven. See ajakiri avab mulle tee paksude rahakottide juurde, mõistad?⁵⁰

Urmas (*muigab piinatult*). Jah, paraku on selle inimese tee kiriku juurde veel väga pikk ja hirmus vaevane...

Ahven. Ei ole! Just temasuguste jaoks ongi meie Esimese päeva kirik mõeldud! Roheline tee Ülu Ümerale!⁵¹

⁴⁸ 262. lugu, 15. episood

⁴⁹ 262. lugu, 16. episood

⁵⁰ 275. lugu, 12. episood

⁵¹ 278. lugu, 12. episood

Huvitaval kombel tunneb Ahven mingil määral siiski süümepiinu, et temal läheb paremini kui teisel kirikul, kuid otseselt ta siiski viimast aitama ei rutta. Saades Põdralt suure annetuse (mis ongi süümepiinade põhjuseks) näitab Ahven jällegi oma muutunud poolt, teatades Arele, et tema ümbrikupalku ei maksa ning kannab ka kõik sotsiaalmaksud viimase töötasu eest ise. See rõhutab jällegi Ahvena viimase detailini viidud ausust.

Laur. Miks teie nii hapu olete? Mina peaksin hapu olema, mitte teie!

Ahven. See, mis te praegu tegite, võtab natuke liiga tõsiseks. (*Jabur-jahmunult*) Ma ei kujuta ette, mida luteri kirik nüüd ütleb, kui teada saab...!? Neil laseb ju katus läbi... Äkki annate neile ka natuke?

Laur. Mehed, seda asja klaarige omavahel! Jumal pidi üks ja ainus olema!⁵²

Küllaltki edukale algusele järgneb aga suurem tagasilöökk, kus kõikuma lööb ka Ahvena enda usk ja meelekindlus. Esimese tagasilöögina teatab linnapea peale nende vestlust, et soovitavat krunti linn Ahvenale ei anna, sest sellele on suur konkurents ning muud ideed on kasulikumad kui tema kirik.

Are. Ah, jäta. Räägid ka midagi? Varsti juba pool tundi ajad mulle mullikesi... Hei-hei, pastor? Kas paljaks ei lähe?

Imestuseks on põhjust – Ahven kallab endale suure klaasitäie konjakit.

Ahven. Ei lähe.

Are. Kas jumal ei pahanda?

Ahven. Ma pärast palun temalt andeks.

Are. Sinust ei saa enam üldse aru. Läks meil hästi või läks puusse?

Ahven. Kohe saad teada. (*joob konjaki januga nahka. Lööb siis rusika letile.*) Kurrat!

Are. Järelikult läks puusse.

Ahven. See on veel pehmelt öeldud. Täiesti nihu läks.⁵³

Samal ajal paneb Ahvena proovile Tiik, kes üritab teda veenda oma koguduse ees valimisreklaami tegema, pakkudes vastu nii head krunti kui ka religiooninõunikku palka. Ahvena aga keeldub ning pihib hiljem Jürkale oma kahtlustest, saades viimase käest kinnitust, et inimesed on hakanud teda teistsuguse pilguga vaatama. Samas on siin huvitav Ahvena keelekasutus: “*Äkki olen juba üle pakkuma hakanud, äkki tuleks vahepeal mingi pisemat sorti... noh, saad aru... mingi väike käck kokku keerata?*”. Vahepeal võidab aga Jürka reisi Kreetale ning Ahven veenab teda ennast reisile kaasa võtma, et teha väike õppereis ning tutvuda kohalike kirikutega. Reisil tuleb aga tagasi vana Ahven, kes veedab aega naisi jahtides ning lõbutsehes. Reisil lindistatud video ja sellest tulenevad Jürka kodused probleemid toovad aga Ahvena õigele teele tagasi

⁵² 280. lugu, 14. episood

⁵³ 293. lugu, 10. episood

Jürka. Aga Harry! Me pole siamaani sinna sellesse kuulsasse kirikusse jõudnud... ainult selle kiriku pärast olid sa ju üldse nõus minuga kaasa reisima.

Ahven. Tõesti või?

/.../

Ahven. Sinu innukus, kallis sõber, on kiiduväärne. Jõuame sinna kirikusse ka ükskord. Võib-olla... Tead, mis ma sulle ütlen, kulla sõber ja jünger – inimene ja Jumal võivad teinekord teineteisest pisikesest puhkuse võtta?

Jürka. Kuule, Ahvenas, ega sa ometi... taganema ei hakka?

Ahven. *Mine nüüd, Jürka! Aga mõtle ise – äkki tahab ka Jumal minust natukeseks ajaks puhkust saada?*⁵⁴

Loo viimane etapp kirjeldab saabunud edu. Esmalt leiavad teineteist Ahven ja kiriku arhitektiks palgatud Are, seejärel aga õnnestub Ahvenal šantaaži läbi saada Pfeffermindilt kiriku jaoks krunt. Kogunenud on ka piisavalt raha, et panna uuele hoonele nurgakivi ja asuda ehitama. Raha on Ahven muuhulgas saanud ka oma aktsiate müügist ning on sellega teinud lõpu enda ja Pfeffermindi sidemetele. Lugu lõppeb kiriku nurgakivi ürituse kutsete teele saatmisega, mis ühtlasi lõpetab aga ka Are ja Ahvena suhte.

Are. Aga kuidas see kirikukrunt siis niimoodi üleöö tekkis?

Ahven. Ikka sealtsamast, kust aktsiad. Aga selleks sai oma rikast partnerit päris kõvasti töödeldud.

Morna tingimustes on tegu ju ekstrasuper kohaga! Tema arvas, et selle kandi uusasukad on nii ägedad ateistid, kellel võib ainuüksi sõnast kirik vererõhk tõusta, rääkimata siis ehitusest...

Are. Noh, ja sina!

Ahven. Mina või? Ma meenutasin talle, mis nippide ja trikkidega omal ajal see järveäärne metsapargike talle kätte sai mängitud... Ja et kas ta sooviks, et ka laiem üldsus sellest lähemalt teada saaksid?

Are. Ohoo, sa ju lausa šantažeerisid?

Ahven (*vagalt*). Mina ütleksin, et ma siiski ainult veensin seda vaest rikkurit.⁵⁵

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Ahvena motiiviks on siin ennekõike oma sotsiaalse staatuse parandamine ning linnarahva hulgas austuse saamine – senini on teda nähtud kui kelmi, keda huvitab vaid tema enda heaolu. Läbi soovi ehitada kirik ning võttes suunitluseks n-ö tavainimese või need, kes elule jalgu jäänud, näitab Ahven, et on oma vanad kombed hüljanud. Tõsi, kohati on Ahvena tegude alltoonist raske aru saada, kas ta tegutseb tõsiselt ja soovibki head teha või on see lihtsalt tema järjekordne kaval plaan. Seda on aga väga hea jälgida läbi stsenaariumis toodud tegevuskirjelduste. Kui alguses võib näha, kuidas palvetamine ja pühalik olek on pigem poos, siis hiljem muutub see järjest rohkem tema elu loomulikuks osaks – Ahven on tõepoolest muutunud.

⁵⁴ 301. lugu, 9. episood

⁵⁵ 301. lugu, 4. episood

Pinus. Ahvena stammtuba. Isand Ahven tegeleb tuseselt millegi olmelisega, õmbleb näiteks (muide, päris osavalt) särginööpi ette. Koputus. Väalkkiirelt torgatakse särk ja niidid-nõelad peitu, ja nimelt – ühte tugitooli, sellel vedeleva padja varju. Ja manatakse näole “õige” ilme. Sest paljugi, kes võib tulla.⁵⁶

Pinus. “Ahvena tuba”. Ahven seisab akna all, vaatab välja. Tuleb, teeb toas tiiru. Mees on sügavas mõttes. Tõstab käies laualt ajalehti ja paneb need korralikult kokku ja kõrvale. Ta tegevus on poolautomaatne. Sel moel satub ta pihku videokassett. Ta vaatab seda nõutult, torkab siis makki – ja ekraanile tekib kujutis õnnetuist Jürkast, keda Kreetas kiusavad näitlejannad. Ahven lülitab maki kähku välja, võtab kasseti ja torkab selle prügikasti. Mõtleb siis järele, võtab piibli, avab, paneb selle käest... ja heidab siis sealsamas toanurgas põlvili. Ristab käed ja hakkab hääletult palvetama. (NB – vältigem koomuskit, sest koomiline on see Kilgase esituses ju niikuinii!)⁵⁷

Loo lõpptulemus on edu – tulekul on nurgakivi paigaldamise üritus, Ahvena jutlused on populaarsed ning temast on kohalike jaoks saanud austust vääriv tegelane, kusjuures tema kahtlane minevik pigem võimendab tema populaarsust ja usaldusväarsust kui vastupidi. Viimasest annab märku ka näiteks erinevate tegelaste jutuajamised, kus temaga oma muredele lahendust otsitakse või jumalast rääkida soovitakse. Kui proovida panna paika loo moraali, siis tuleb tõdeda, et ega selle looga üritatagi midagi väga suunavat öelda. Ehk vaid tõdemus, et ka kõige paadunumast kelmist võib saada pühamees.

Loo skeem

Algsündmus (Ahvena naasmine) – reaktsioon I (segadus ja ehmatus muutuste üle) - idee – reaktsioon II (toetus kõhklustest hoolimata) – abiline (Eve) - vastandumine I (kohtumine Urmas Loigoga) – edusamm I (suur annetus) – tagasilöök (linnapea keeldumine) – proovilepanek (Tiik ja reis) – edusamm II (oma eesmärgi juurde naasmine) – vastandumine II (Pfeffermindi šantaaž) – edu

2. Ebaedulood

2.1. Evelin ja Kuldne Kodu (2001-2002)

Evelin Sumberg on Tallinnas läbielatud pantvangisituatsiooni järel naasnud Mornasse, samal ajal kui tema abikaasa Georg Sumberg töötab peamiselt Tallinnas. Sõltudes täielikult oma abikaasa poolt antud rahast, otsustab ta järjekordse abielukriisi ajal võtta üle Georgile kuuluvad korterid Õnne 13 majas ning nendelt saadud üüritulu endale korjata. Soovides rohkem raha ja võimu Õnne 13 elanike üle seob ta ennast

⁵⁶ 297. lugu, 1. episood

⁵⁷ 302. lugu, 6. episood

kinnisvara firmaga Kuldne Kodu, mille plaanid aga ei näi kattuvat Evelini omadega. Loo alguspunktiks on Evelini ja Georgi tüli, mis on järgnevate sündmuste vallandajaks ning loo lõpuks on Evelini põgenemine Georgi juurde Tallinna.

Jõud ja rollid

Loo keskseks jõuks on püüdlus iseseisvusele ning sotsiaalse staatuse säilitamisele – kriis abielus on pannud ohu alla just viimase, kuna abikaasalt saadav raha pole regulaarne ning lahutuse korral tuleks hõlbuelust sootuks loobuda. Nii tuleb peategelasel leida viise endise olukorra säilitamiseks või parandamiseks, kusjuures välistatud on neist lihtsaim ehk suhete klaarimine. Eesmärgi andjaks ja väärtusraamistikuks on rahalist edu ja iseseisvust väärtustav ühiskond ning adressaadiks vastavalt Evelini ümbritsevad inimesed, nagu näiteks tema ema, kes muretsedes võimaliku lahutuse ja rahaprobleemide pärast, avaldab Eveline lisaturvet rahalise iseseisvuse saavutamiseks. Subjektiks on loo peategelane Evelin ning objektiks finantsiline iseseisvus ja võim Õnne 13 elanike üle, millest viimast saab vaadelda kui sotsiaalse staatuse püüdlust. Raske on määratleda, kumb eesmärk lõppkokkuvõttes Evelini jaoks olulisem on, kuna erinevatel aegadel ja erinevates teemagruppides domineerib kord üks, kord teine.

Laine. Jessas... nii palju? Üteld kohe, et sul raha on, ma poleks siis nii palju õiendand? Kas sa koorisid juba oma uusi üürilisi?

/.../

Laine. Nojah, see mahvia nüüd küll. Aga mis see teed ära, tänapäeva elu, kus sa ilma mahviata saad! Vaata, Evelin, kõik need mobiilid ja kompuuterid ja mahviad... need on uue aja asjad, millega inime peab ära harjuma. Muidu jääb ta ajast maha. Ja kuule, ega nad siis igapäev ka lapsi varasta!⁵⁸

Evelin, Kuidas sa aru ei saa! Ma tahan, et nad kõik hakkaksid harjuma! Et mina olen see, kes selles majas üht-teist määrab! Aga.... Ega ma sellepärast ju veel mingi koletis pea olema.

/.../

Evelin. Tead, mina ei tea ka täpselt... Aga üks on selge – nad veel nutavad mu käes!

Laine. Aga kuidas siis keeksiga jääb?

Evelin. Unusta ära! Ei mingit keeksi neile enam!⁵⁹

Abilisena tuleks antud loos käsitleda peamiselt Mare Petersoni, tänu kellele muudab Margna Õnne 13 maja müügi suhtes meelt ning võimaldab seega Evelinil oma plaaniga edasi minna. Olles paindumatu oma endise elukaaslase soovidele, viib Mare Margna nii kaugele, et vihahoos otsustab ta hoolimata kahtlustest Evelini motiivide suhtes müügitehingu siiski sõlmida. Huvitav on siinkohal ka see, et Mare ise ei adu

⁵⁸ 178. lugu, 1. episood

⁵⁹ 187. lugu, 7. episood

ühelgi hetkel oma rolli – tüli Margnaga toimub hoopis teistel põhjustel – ning ta ise on hiljem maja ümber käivate mahhinatsioonide ja jõuvõtete haardes. Tema rollist ei ole aimu ka Evelinil, kes peab saavutatud enda siredate säärite teeneks. See on hea näide sellest, kuidas täiesti tahtmatult võivad kolmandad isikud mõjutada kahe tegelase suhteid ja tegevusi ning viia narratiivi seeläbi edasi.

Evelin. Vaat nüüd on küll... nagu Fellini film! Parem mädanegu ära, eks ole? Miks te siis müügist huvitatud ei ole?

Margna. Ühelainsal põhjusel, armas proua Sumberg! Selle nelja ja poole minuti jooksul, mis me teiega siin vestelnud oleme, olen ma aru saanud, et sellest olete väga huvitatud teie! Liiga huvitatud! Järelikult pean ma endalt küsima - miks?⁶⁰

Mare. Kas ma pean siit korterist välja kolima?

Margna. Jälle! Kelleks sa mind pead? Tahad, et kõik kollane ajakirjandus mu kallele tungiks, et viskas elukaaslase tänavale? Ma vormistan oma isakodu su nimele... juba esmaspäeval, seda ma teen! Neetud maja...⁶¹

Lisaks võib abilise rolli osaliselt anda ka Georgile, kes oma Mornast põgeneva naise tagasi võtab ja talle varjupaika ning toetavat õlga pakub. Reetur on selles loos Laine, kes sarnaselt Marele samuti oma rolli ei taju ning vabatahtlikult kanda ei võta. Talle loomuomase jutukuse ja sooviga end tähtsaks teha – omab ta ju informatsiooni mida teiste pole – räägib ta liialt palju, andes Õnne 13 elanikele vihjeid Evelini rolli kohta kogu loos. See aga viibki selleni, et elanike pahameel suundub pigem Evelini kui Kuldse Kodu pihta ning tekkinud olukord sunnib Evelini Mornast põgenema.

Alma. Ah ikka mäletad, mida sa siin viimati käies rääkisid? Et meid lüüakse korterist välja nagu õletutsakad...

Laine. Mis nüüd mina, jumal küll, ikka Evelin, tema ajab midagi segast mõnikord küll... Eriti siis, kui see Veffement siia sõidab. Täna teine jälle siin...

Johannes, Oota, oota, kes see veel on? Kas mitte see Tartu firma esindaja, kes Margnaga mingeid asju ajab?

Laine (*jääb vai*). Kuule, ei... Ei mina tea... mina ei tea midagi... Evelin teab.. Ma olen vist natuke palju võtnud küll, aga mis mis nad siis... Krissu ja Evelin... muudkui kahekesi minu vastu... Ei, ma lähen nüüd koju kotti peale, tsort poberii pazhaluista...⁶²

Teemagrupid:

1. Abielukriis
2. Sekeldused üürnikega
3. Idee esitamine ja läbirääkimised Margnaga
4. Hetkeline edu

⁶⁰ 184. lugu, 4. episood

⁶¹ 184. lugu, 5. episood

⁶² 197. lugu, 6. episood

5. Kuldse Kodu tegelikud plaanid ja jõuvõtted
6. Kaotus ja põgenemine

Teemagruppide kirjeldus

Esimeseks teemagrupiks on Evelini ja Georgi abielukriis, mis on tingitud pidevast lahusolekust ning Evelini rahulolematusest Georgi tööga – kaitsta kohtus kurjategijaid. Georg on nõus abielurahu nimel ohverdama oma karjääri ja tööalase iseseisvuse, kuid see tähendaks Evelinile Tallinnasse tagasi pöördumist, mida viimane aga teha ei soovi.

Evelin, Ära mängi lolli! Kas sa ise oled üldse kursis, millal sa viimati meid... visiteerisid?

Georg. Kahjuks liigagi hästi. Kolme nädala eest. Evelin, kullake, ma ei saanud teisiti. Sa ju tead, et see protsess Lätis... Mul pole suurt valikut.

/.../

Georg. Ei ole kõik vaesed, aga... Head inimesed püüavad oma asju ilma kohtuta ajada. Muide, hea, et meenutasid!. Palun! Seda ma tooma ju tulingi! (*Paneb lauale keskmiselt veenva rahapaki*) Olid vist päris kuival?

/.../

Evelin, Kuule mind nüüd väga hoolega! Ma ei tule enam kunagi Tallinna... Sada... ei, vähemalt kümme aastat! Sest mina kardan ja vihkan seda linna!⁶³

See tüli kannustab Evelini oma rahalise iseseisvuse nimel pingutama, et ta ei sõltuks enam Georgi rahast ning saaks võimaluse korral ka abielu lahutada. Nii otsustab ta loo teises teemagrupis tõsta üüri korteris, kus elab Are Prillop ning üürida välja Georgi korteri, kolides ise oma ema juurde. Olles esialgu ebakindel ning ka meeleheitel, tema esimene plaan täielikult ei õnnestu – Are pole kõrgema üüriga nõus ja lubab välja kolida, mille peale peab Evelin oma otsust muutma. Selle sündmuse näol on tegemist Evelini esimese tagasilöögiga. Teise korteri üürimisel soovib Evelin samuti liialt kõrget hinda, kuid komistab väga iseteadliku üürniku otsa ning on jällegi sunnitud summat tunduvalt vähendama. Nii on Evelin oma esimese plaaniga osaliselt ebaõnnestunud – ta on küll saanud mingi raha, kuid mitte oma soovitud summat. See aga on üheks ajendiks otsimaks teisi rahateenimise võimalusi, mis viibki ta lõpuks ideele Õnne 13 maja Kuldsele Kodule pakkuda.

Evelin. (*pärast pausi*). Palun, ärge minge. Ma mõtlesin järele. Hinda annab ehk alla kaubelda.

Vaike. Ma ei ole ometi Araabias, ma olen Mornas.... mis me ikka kaupleme.⁶⁴

Evelin. Hea küll.. Kas 1100 krooni kuus teile sobib? Allapoole ma enam lasta ei saa, võtke arvesse... see on ikkagi kahetoaline korralik korter, mitte mingisugune toanurk...

⁶³ 171. lugu, 4. episood

⁶⁴ 174. lugu, 6. episood

Vaike. Miks just selline summa?
Evelin. Noh, ikkagi sada üle tuhande!⁶⁵

Koostöö otsimine Kuldse Koduga ning Margna veenmine maja maha müüa ongi kolmandaks teemagrupiks. Esialgu on Evelini usaldusisikuks Kristjan, kellele ta oma plaanist räägib, kuna ta umbusaldab oma ema, kaheldes tema suutlikkuses saladust hoida. Algaja läbirääkijana ei õnnestu Evelinil esimesel katsel Margnat maja müüma veenda ning ta on valmis plaani maha matma.

Kristjan. Ah ei tahtnudki kaupa teha?

Evelin. See Margna on sihuke paadunud kuju, et... Jube pursui, kas tead.

Kristjan. Mis ta ei võtt su juttu kuuldagi? Sul ju firmaga räägitud, tal puhas kasu sees...

/.../

Evelin. Selles see vahe ongi, tema on miljonär, sina niisama õige eesti mees. Nii palju siis sellest, kuidas Evelin otsustas rikkaks saada.⁶⁶

Siinkohal tuleb aga appi õnnelik juhus ja selle loo üks abilistest – Mare ja Margna tüli tagajärjel otsustab Margna majast loobuda. Nii on saanud oluline pööre loo tegevustikus, kus Evelinile tundub, et ta on kindlal eduteel. Neljas teemablokk keskendub kinnisvarafirma ja Evelini omavahelistele läbirääkimistele ning Evelini muutumisele – ta tunneb ennast edukalt ning võimukalt ja näitab seda ka igati välja. Olles sellistes tehingutes ja mängudes kogenematu, ei märka Evelin aga võimalikke ohumärke ning samuti võtab ta Kristjani asemel usaldusisikuks oma ema, kes paraku aga saladusi hoida ei oska. Nii ärritavad Õne 13 elanikke ühelt poolt Laine vihjed maja ja Evelini tähtsuse kohta ning teisalt Evelini veider ülemuslik käitumine.

Evelin. Ja see volitus annab mulle õiguse...

Veffermant. Kõik, mis puutub maja haldamisse. Kuni asjaolude selgumiseni, muidugi.

Evelin. Jah, muidugi... Ah? Mis asjaolud?

Veffermant. Asjaolud, armas inimene, võivad olla mitmesugused, Nad võivad olla muutumatud ja nad võivad üleöö muutuda. See on ju kinnisvaramaailm.⁶⁷

Laine. Üldiselt on nii, et nüüd peate kukupaid olema ja kenasti käituma, eks me siis vaata, mis teha annab...

Alma. KES NEED MEIE?

Laine. Sellest on sulle veel vara rääkida. Ah, aga niikuinii puksivad nad ükskord teid välja. Raha eest, muidugi. Nii et päris kuuse alla ei saadeta, nii et... mõtelge ise. Aga välja nad teid puksivad?⁶⁸

Loo viies teemablokk kirjeldab Evelini edutee lõpu algust, kui Veffermant ei ole rahul Õne 13 elanike passiivsusega oma korterite müügiks ning avaldab Evelinile

⁶⁵ 176. lugu, 4. episood

⁶⁶ 184. lugu, 6. episood

⁶⁷ 193. lugu, 4. episood

firma tegeliku eesmärgi – lammutada vana maja maha. Samuti võetakse kasutusele karmid jõuvõtted elanike meele muutmiseks, mis viib aga Evelini vastu suunatud pahameele tõusuni, sest majaelanikud näevad tänu Evelini ja Laine käitumisele kogu loo võtmeisikuna teda. See paneb Evelini mõistma, et ta on sattunud küllaltki keeruka olukorra keskmesse, kus tema arvamus ei loe ning otsustab end Õne 13 elanike eest kodus varjata, teeseldes külmetust.

Veffe. Kas teate, kui tihti vajab inimene oma elus vett? Ta keedab kohvi. Ja suppi., Ta peseb pesu. Ja nõusid. Ta peseb hambaid ja juukseid... Hm.. Vesiklosetist me siin ei räägi.

Evelin (*naeratab virilalt vastu*). Ma näen nüüd tõesti, et teie firma on väga... kuidas seda öelda.. jõuline...⁶⁹

Laine. Ja ära nüüd nii palju seleta, endal kurk haige. Tõmba see sall tihedamalt kokku!

Evelin. Jah? Nüüd hakkadki viimati uskuma, et olengi päriselt haige.

Laine. Ptüi, kurram.... Meelest läks ära, et see on ju sinu sõjakavalus. Eks ta targem ol jah, kui sa selle segase aja rohkem toas püsid...

/.../

Kristjan. Sina oled ju kirjade järgi volinik. Sina vastutad.

Evelin. Ah, ma olen juba ammu aru saanud, et mina olen selles mängus väike kruvi!⁷⁰

Loo viimane etapp kinnitab Evelini kaotust, sest temale kui lähedal asuvale ja kättesaadavale isikule on langenud Õne 13 elanike viha ning pinge all murdunud Evelin põgeneb tagasi Tallinnasse, kohta kuhu ta vandus enam iial tagasi pöörduda, ning samuti lepib ta Georgi tööga. Nii on Evelin läinud vastuollu oma kahe peamise lubadusega, olles samas ebaõnnestunud ka püüdes iseseisvust saavutada.

Teisel pool tänavat läheneb poest tulnud Evelin, pilk maas, tahab kaarega mööduda.

Johannes. Tere, Evelin. Nii mõttes teine? Hei, ma ütlesin sulle tere! Kuidas läheb?

Evelin (*peatub, manab näole maskisarnase naeratuse*) Tere, onu Johannes, tere, tädi Alma.

/.../

Alma. Räägi nüüd otse, mis meie majaga plaanis on?

Evelin. Mina ei tea midagi, küsige Veffermendilt...

Alma. Küll me küsime temalt ka! Aga sina, tüdruk, ütle mulle nüüd otse, mis kasu sina sellest saad?

Evelin. Mina ei saa üldse mitte mingit kasu.

Alma. Räägi aga räägi, raha sa ju meie käest saad!

Evelin. Jah, aga nii vähe jääb alles!

Alma. Kas sul häbi pole niimoodi rääkida!

Evelin taganeb, silmadesse ilmub paanika.

Evelin. Vefferman teab, mina ei tea, Vefferman teab, mina ei tea!

Johannes. Oota, pea nüüd, räägime rahulikult...

Aga Evelin juba jookseb. Nädalatepikkune äng ja paanika on käivitanud pagemismootori. Ta jookseb mööda oma majast, jookseb tänava lõppu...⁷¹

Evelin. Georg.... tegelikult... ega mina Mornasse tagasi ei sõida.

Georg. Seda ma vaatan jah. Sa oled natuke nagu põgeniku nägu..

⁶⁸ 193. lugu, 7. episood

⁶⁹ 197. lugu, 4. episood

⁷⁰ 198. lugu, 2. episood

⁷¹ 199. lugu, 4. episood

/.../

Evelin. Jessas! Täitsa meelest läks! Helista palun pärast sina Mornasse, mina ise ei taha... Minu omad on vist juba täitsa segi, nad ei teagi ju, et ma ära jooksin! Ja tead, mis ma sulle ütlen – ega mina enam ei hooligi, kellega sa telefoni teel räägid... kui maffia, siis maffia õige mul asi – täitsa normaalne värk!⁷²

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Evelini motiiviks on raha ning sellega kaasnev iseseisvus ja võim – suutlikkus ise raha teenida vähendaks tema ema kriitikat, annaks sõltumatuse Georgist ning võimaluse Õnne 13 elanike ees prouat mängida. Kusjuures viimane ei ole mitte vähetähtis, sest Evelinil on minevikust nii mõnegi majaelaniku kohta midagi halba mäletada ning maja halduriks saades annaks see võimaluse neile justkui tagasi teha.

Loo lõpuks on ta naasnud Georgi kaitse alla vihatud Tallinnasse, olles eemal Morna muredest ning tigidatest Õnne 13 elanikest. Nii on ta ebaõnnestunud peaaegu et kõiges – vaid ta ema tõenäoliselt rõõmustab, et tütar rikka advokaadiga jälle koos on. Ehkki toimunu on ootamatult saanud tema abielu päästjaks, mis isiklikul ja emotsionaalsel tasandil on vägagi oluline märk, ei ole tema abielu antud narratiivi keskseks uurimisobjektiks ning seega on Evelini lugu kokkuvõttes ebaedukas. Viimast tunnetab ta ka ise, millest annab märku paaniline Mornast põgenemine.

Evelini loo puhul on selgelt näha õpetlikku moraali, mille saaks kokku võtta vanasõnaga “kuidas küla koerale, nõnda koer külale”. Soovides läbi teiste heaolu vähendamise enda heaolu parandada, satub Evelin kõikide viha alla ning loodetud hüved jäävad saamata, samuti väheneb tema väärtus Õnne 13 elanike silmis. Seega vastab Evelini lugu hüpoteesis tõstatatud eeldustele – tema motiiv on isekas ja paheline ning tema lugu on õpetuseks kõigile, kes soovivad segaste mahhinatsioonidega kiirelt rikkaks saada ning ei vali hoolikalt oma koostööpartnereid. Samuti saab seda lugu vaadelda kui ühe ärimaailmas kogenematu naise ebaõnnestunud katset selles keskkonnas hakkama saada, mille õpetussõnadeks on esmalt veidi tarkust ja teadmisi koguda ning uisapäisa end igasugustesse tehingutesse mitte mässida. Evelini põgenemine oma abikaasa kaitsva tiiva alla justkui kinnitab tekkinud pilti, et rumalavõitu naiivsel naisel pole äris kohta.

Loo skeem

Algsündmus (tegelaste tutvustamine ja tüli) – idee I (üürnikud) – tagasilöök I (tõrksad üürilised) – idee II (maja) – reaktsioon I (Kristjani toetus) – tagasilöök II (Margna keeldumine) – abiline (Margna tüli Marega) – ootamatu pööre I (Margna nõustub) – edusamm (leping Kuldse Koduga) – reaktsioon II (Laine kuulujutud) – ootamatu pööre II (Kuldse kodu tegelik plaan ja jõuvõtted) – reaktsioon III (majaelanike viha) – peitumine (kodus “haige”) – vastandumine (kohtumine Alma ja Johannesega) – ebaedu (tagasi Georgi juurde)

2.2 Laine Põdra majas virtinaks (2001-2002)

Laine Rosenkampf-Jägerfreund on Morna linna pensionär, kes tunneb suurt uhkust oma advokaadiga abielus oleva tütre üle ning kadedust töökohta omava naabrinnase Alma Saarepera vastu. Kuuldes juhuslikult pealt, et linnakese mööblitehase omanik Laur Põder otsib endale koduabilist, pakub Laine end välja ning saabki koha. Paraku astub aga Laine oma volitustest üle ning kaotab tasuva töö.

Jõud ja rollid

Laine loo peamiseks juhtivaks jõuks on raha, mida ühel pensionäril tavaliselt napib. Teine oluline jõud, mis tuleb mängu veidi hiljem, on sotsiaalne staatus. Viimane tuleb väga hästi välja ka Laine ja tema tütre Evelini suhetest, mis Laine tööl käimise ajal muutuvad. Just soov tunda end perekonnas ja ka oma ringkonnas tähtsana ning olla enam kui lihtsalt üks pensionär, on loo eesmärgi andjaks. Adressaadiks on Lainet ümbritsevad teised pensionärid ning peamiselt Alma, keda ta veidi kadestab ning alateadlikult matkida püüab. Loo subjektiks on Laine ise ning objektiks jõukus ja sellega kaasnevad (sotsiaalsed) hüved.

Samas on kööki sisenenud Laine. Väga uutmoodi Laine, muiide! Ta on ennast tööle sättinud, meikinud, rühti ja büstigi kontrollinud. Ta näeb välja nii, nagu väikelinna rikkuri majapidaja välja nägema peab... muidugi tema ettekujutus mööda. Kusjuures - ilmselt on ta milleski - riietuses, hoiakuga? - malli võtnud Almat, ilma et ise seda teakski...

/.../

Laine. Ära seda vene aega ikka nii maha ka tee. Ega siis ka hobustega sõidetud. Mõnel oli isegi Volga! Kas kohvi on?

Midagi selle küsimuse toonis võtab Evelini otse keeletuks.

Evelin. M-m-mis ajast... mina pean sulle hommikukohvi keetma?

⁷² 199. lugu, 8. episood

Laine. Aga mis siin imelikku on? Elu seadus! Mina teenin ikka korralikku palka, teie Krissuga aga... olete kaks kodust inimest. Võiks ikka juba aru saada!⁷³

Loo abiliseks on tundmatuks jääv külaline Pinuse hotellis, kelle soovi tõttu on Alma sunnitud Laine Põdraga kahekesi jätma ning annab seeläbi viimasele võimaluse end koduabiliseks pakkuda. Reeturiks võib aga tinglikult nimetada nii Lainet ennast, kes oma edevuse tõttu liialt kelgib, kui ka Jüri Kergest ehk Jürkat, kes ebasobival ajal välja ilmub ja Lainel kelkida võimaldab. Lisaks on Jürkal minevikus olnud mingeid salajasi seoseid Põdraga, mis suurendab veelgi Põdra ärritust, kui ta Jürkat oma majas näeb.

Laine. Ah et oma hareemile tráni ostma? (*Kõhkleb natuke, siis...*) Küll jõuad, turg veel mitu tundi lahti... Tead, Jürka! Tahad, ma näitan sulle midagi? Kukud pikali!

Jürka. Jürkat ei lõõ enam miski asi jalust.

Laine. Tule, kui kutsutakse! Ma näitan sulle, kuidas üks magus elu välja näeb! Muidu hakkad ise ka uskuma, et su need külaeided... et see ongi see õige värk!

Jürka. Mis asja sa udutad? Nii segase jutu peale ei tule ma mitte kuskile.

Laine. No olgu! Tahad lossi näha? Ole täitsa mureta, see on nüüd mitu päeva sama hea kui minu oma!⁷⁴

Teemagrupid

1. Töö saamine
2. Suhete ja isiku muutused
3. Töö kaotus

Teemagruppide kirjeldus

Esimene osa kirjeldab õnnelikku juhust, läbi mille Laine endale töökoha leiab. Tulles igavusest Alma juurde juttu vestma, satub ta pealt kuulama Alma ja Põdra vestlust, kus viimane kurdab koduabilise puudumise üle. Kohe kutsutakse aga Alma hotelli külastaja poolt ruumist eemale ning Laine hakkab koduabilise kohta endale nõutama. Olles lõbustatud Laine isikust ja maneeridest, võtab Põder pakkumise vastu.

Telefon.

Alma. Jah, ma kuulen... Jah, muidugi... kohe toon selle elektripirni. Vabandage, aga ma pean korraks ära käima, külalisel mure... (*teeb lahkudes Lainele hoiatava grimassi*).

Ent -- niipea kui Alma on lahkunud, viskub Laine üles kui vedrust tõugatud.

Laine. Härra miljonär!

Põder. Kuidas, palun? Kas te rääkisite minuga?

/.../

Laine. A mis siin teada! Mina olen elu aeg tube koristand ja lõunat keetnud.... Ise te ütlesite, et neid .. no neid beibesid te küll ei taha. Mina olen aus naisterahvas, mina musta tööd ei kard!

⁷³ 181. lugu, 1. episood

⁷⁴ 190. lugu, 1. episood

Pöder. (*lõbusalt. huvitatultki*). Jajah. Äkki istume korraks maha?

Laine. (*kes on niikuinii siiani iga sõna neelanud, valib nüüd äkki "väärrika" rolli*). No kui ainult hetkeks.⁷⁵

Loo teine osa kirjeldab Laine suhtumise muutumist ja kõrgivõitu hoiakut teda ümbritsevate inimeste suhtes. Ta on üleolev nii oma abikaasa kui tütre vastu, rääkimata tuttavatest, nagu näiteks Johannes. Töö omamine, või täpsemalt öeldes töö omamine linna rikkaima mehe juures, paneb Lainet arvama, et ka tema on nüüd osa n-ö kõrgemast seltskonnast. Samuti näitab see osa, kuidas Laine on hakanud Põdra omandisse kui enda omasse suhtuma ning järk-järgult saab jälgida seda, kuidas Laine oma võimupiire ületama hakkab.

Kristjan. Naine! Minuga nii ei räägita! Mina olen... majaomanik!

Laine. Majaomanik, häh! Ära aja naerma! Sina pole näindki, kuidas üks õige maja seestpoolt välja näeb, tsort poberii pazhauilistaa!

*Mantel selga - Laine välja!*⁷⁶

Evelin. Lähme nüüd... Anna üks kott mulle? Kuule, kust sa selle raha kokku kraapisid, et nii palju süüa osta?

Laine. Ma ei ostnudki. See kõik on härra külmkapist. Ta ise ütles eile telefonis, et ärgu ma häbenegu, võtku aga kõik, mis liiga kaua ei seisa...

Evelin. No need sõnad pidid sa talle küll ise suhu panema!?"

Laine. Mis tähtsust sel on? Ega mehed selliseid asju niikuinii ise ei taipa. Kas sa tead, kui lollid nad tegelikult on, olgu või miljonärid? Näe, kes sealt tuleb? Allan käis vist poes...⁷⁷

Laine. ...elektrimaks on makstud, prügimaks on makstud, 96 krooni üle...vot tak, bratt... selle eest saaks...hm... ega siis härrad peenraha lugema hakka...⁷⁸

Viimane osa näitab, kuidas liigne edevus ja kelkimine maksab Lainele ta töökoha. Kohates tänaval oma kunagist kallimat Jürkat, tahab Laine tema ees prouat mängida ning viib ta Põdra maja vaatama, arvates ekslikult, et Pöder sel päeval kodus ei viibi. Jürka muidugi pakkumisest ei keeldu ning viib seeläbi ellu oma reeturi funktsiooni. Oma külaliste majas võõrustamine, liigne lobisemine ning bravuurikad väljaütlemised viivad paratamatu lõpuni, mis tähendab Laine jaoks töö kaotamist ning tema silmis ka sotsiaalse staatuse tõsist langust.

Põdra maja. Laine on katnud kööki napsilaua priskete suupistetega.

/.../

Jürka. Einoh, ega ma söömata jäta, aga mida sina siin nii väga laiad, ega see sinu toidukraam ole.

Laine. Ole vaib, pois! Siin olen mina vähemastki kolm päeva perenaine! Teen mis tahan, tsjort poberii pazhaluista!

/.../

⁷⁵ 179. lugu, 6. episood

⁷⁶ 181. lugu, 3. episood

⁷⁷ 187. lugu, 7. episood

⁷⁸ 190. lugu, 1. episood

Laine. Jäta järele, see on väga loll jutt! Ptüi! Vaata nüüd paneme peo püsti ja langeme patu rüppe, ma sulle näitan hareemi! Siis müüme Põdra maja maha ja põgeneme Marokosse! Kas sina oled Marokos käinud?⁷⁹

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Laine motiiviks on ennekõike töökoht ja raha, sotsiaalse positsiooni näiline tõus on pigem töökohaga kaasnenud lisa kui algne motiiv, sest esialgu on ta nõus vastu võtma ka lihtkoristaja, mitte koduteenija koha. Samas on Laine käitumist ja väljaütlemisi arvestades tema sotsiaalne positsioon talle lõpuks siiski olulisem, sest tänu tööandja tuntusele ja varakusele peab ka tema end seeläbi eriliseks ning prouamaks. On huvitav, et töökoha-eelsel ajal rõhutas Laine pigem oma perekonnanime ja majaomanikust abikaasat, kuid saades Põdra juurde tööle, muutub tema uus positsioon Rosenkampf-Jägerfreundiks olemisest olulisemaks.

Loo lõpptulemuse saab kindlalt liigitada ebaedu alla – loo lõpuks puudub Lainele töökoht, sissetulek ning julgemata esialgu kodus oma töökaotust tunnistada, läheb Laine igal hommikul ikka harjumuspärasel ajal välja, et seejärel sõbranna juurde varjuda. Just eriti see viimane näitab, et tegemist on ebaeduga – häbi ja pettumus on peategelase käitumisest selgelt näha. Liiatigi on Laine oma edu ajal käitunud küllaltki ülbelts, mistõttu on tal oma töökaotust teistele veelgi raskem tunnistada, sest erilist kaastunnet pole tal kusagilt loota. Nii võtab ta sisse kaitsepositsiooni, sarjates Põtra ning õigustades ennast. Samas võib selle käitumise taga näha ka Laine viha enda vastu, et ta ei osanud heast töökohast kinni hoida. Seega saab Laine sisimas oma ebaõnnestumisest ja selle põhjustest aru.

Antud lugu õpetab, et hoolimata saavutatud paremast positsioonist ei tasu oma lähikondlaste suhtes kõrgiks muutuda, sest edu on muutlik nähtus ja selle kadudes toetavad sind pigem need, keda sa oled hästi kohelnud. Erinevalt mõnestki teisest loost, näib siin puuduvat ühiskonna või mõne selle osa suhtes kriitiline sõnum. Pigem on autor kirjeldanud ühe inimtüübi suhtumise ja käitumise arengut ning selle osalist tagasilangust olnusse.

⁷⁹ 190. lugu, 5. episood

Loo skeem

Algsündmus (töötü pensionär) – idee (kuuleb Alma ja Põdra juttu) – abiline (küllastaja telefonikõne) – edusamm (töökoht) – reaktsioon (kõrkus, ülbus) – reetur (kohtumine Jürkaga) – vastandumine (vahele jäämine) – ebaedu (töökaotus, varjamine)

2.3. Ahvena tee vanglasse (2003-2004)

Harry Ahven on avantürist, kes on oma minevikus osalenud nii mõneski kelmuses ning mõne aja ka vanglas viibinud. Nüüdseks on temast saanud pansion Pinuse direktor ning lisaks on tal osalus kahtlasevõitu maatehingutes Morna linnapea ja kinnisvarafirma Kuldse Kodu vahel. Ahvena jaoks muutub olukord kriitiliseks, kui linnas toimuvaid segaseid maatehinguid tuleb uurima ajakirjanik, kellele Ahven endale loomuomase jutukusega, mis eriti naiste lähedal avaldub, liialt palju räägib, saades seejärel korralduse ajakirjanikku veidi hirmutada. Kõik ei lähe aga plaanipäraselt ning Ahven lõpetab vanglas.

Jõud ja rollid

Loo keskseks jõuks on ahnus ja edevus – ahnus paneb Ahvena osalema kahtlastes afäärides ning edevus ei lase tal oma tegudest vaikida. Eesmärgi andjaks on selles loos ühelt poolt rehepplik “mõisa kõis, las lohiseb” suhtumine korruptsiooni, teisalt aga suhtumine, et asjalikud ja “õiged” mehed legaalse äri ning tavalise tööga ei tegele, sest see on mõeldud apudele, kes teisiti ei oska. Adressaadiks on Ahvena äripartnerid, kes on ilmselgelt paremas rahalises seisus kui tema ning kelle sarnane sooviks ka Ahven jälle olla. Subjektiks on Ahven ning objektiks raha ja prestiiž. Viimane just oma äripartnerite seas, kes hakkaks teda kui võrdset, mitte kui alluvat võtma.

Tiik. Imelik, millega te nii asjaliku mehe nagu Kuno Pfeffermint küll ära tegite, et ta teid meie pisikesse MTÜsse kolmandaks osanikuks soovitas?

Ahven. Kui lubate, jätaksin selle oma ärisaladuseks, kuidas minust, teie meelest teisejärgulisest vanamehest sai ühe tillukese mittetulundusühingu liige...⁸⁰

Ahven. On see nüüd siis see paljukiidetud Tartu huumor, Kuno?

Pf. Ei mingit Kunot sulle. Mina olen sulle jälle härra Pfeffermint.

Ahven. Selge pilt - sinu masti firmajuhil kohe peab olema keegi, kelle peale karjuda saaks. Palun väga, ma olen valmis... (*sulgeb virila nalja korras näppudega kõrvad*).⁸¹

Eve. Seda polegi nii raske arvata. Ikka on nii, et tankist jäetakse maha.

Ahven. Mina pole mingi tankist!

⁸⁰ 240. lugu, 6. episood

⁸¹ 242. lugu, 2. episood

Eve. Ah nii et ikka võrdne vastutaja? Koos Tiigi ja Pfeffermindiga?⁸²

Huvitaval kombel ei saa ühelegi tegelasele või jõule omistada abilise rolli – see näib antud narratiivist täiesti puuduvat. Samas võib välja tuua mitu reeturiks sobivat isikut. Esimesena kannab seda rolli Evelin, kes kuulsusejanust ning kättemaksuihast ajendatuna räägib ajakirjanikule Georgi tegevusest Õne 13 maja ümber, mis viib ajakirjaniku Mornasse, kus ta avastab muudki huvitavat. Teine reetur võiks olla Pfeffermint, sest just tema annab Ahvenale käsu Eve autoga midagi ette võtta ning sunnib seeläbi Ahvenat rängemale kuriteole. Viimasena kannab reeturi rolli aga konstaabel Priit Torim, kes Tartu ekspertide loidusest häirituna uurimise enda kätte võtab ning Evele Ahvena rolli kohta avaris vihje annab.

Eve. Milles teie süüdi olete? Uurimist viivad ju läbi... asjatundjad?

Torim. Nojah, aga nemad ei tunne Mornat. Mina kohe ei salli, et minu linnas sellised asjad juhtuvad... ja karistusega jäävad. See pole mingi Euroopa!⁸³

Teemablokid

1. Ajakirjaniku huvi ja saabumine Mornasse
2. Artikkel ja selle järellainetus
3. Ahven, Pfeffermint ja kuri plaan
4. Konstaabel Torim asub uurima
5. Ajakirjaniku lindiskandaal

Teemablokkide kirjeldused

Ahvena lugu algab küllaltki kaugelt, sest antud narratiivi jaoks oluline alguspunkt on Evelin Sumbergi kohtumine ajakirjanik Eve Laanevoogiga, kes temaga kunagi intervjuu tegi. Soovides uuesti meediatähe rolli kogeda, lekitab Evelin ajakirjanikule infot Õne 13 maja probleemidest, mis viib Eve Mornasse asja uurima, komistades seal viibides aga hoopis suurema loo otsa.

Eve. Noor mees ja nii vilets mälu. Eks ma jõuan sealt ka küsida. Mina pean kõiki asjaosalisi ära kuulama... Muide, kui palju härra Pfeffermint teile iga siia kerkiva villa krundi pealt lubaski?

Paus - mida võiks märgistada aga lausa muusikalise äikesekõminaga.

Tiik. Ah vaat mis teile valetatud on!⁸⁴

⁸² 242. lugu, 14. episood

⁸³ 251. lugu, 6. episood

⁸⁴ 235. lugu, 18. episood

Loo teine osa vaatleb ilmunud artikli järel toimuvat saginat Mornas ning hakkavad selginema erinevate poolte positsioonid selles tehingus. Selgub, et Ahven on ajakirjanikule liialt palju rääkinud ning plaanitakse seetõttu ohvriks tuua, sest nii Tiigi kui Pfeffermindi jaoks on ta kogu tehingu ebaolulisim lüli.

Tiik (*ennast kokku võttes*). Hea küll, mis me tülitseme. Eks me kõik ole praegu natuke närvis. Mõtelge parem järele... Kust kuradi kohast see välja imbus, et me juba tasapisi müüme sommadele ja sakslastele sinna järve äärde võsasse krunte?

Ahven. Ega see pole siin linnas ju liiga suur saladus kunagi olnud.

Tiik. Igatahes pole meie asi sellega kusagil laiata!

Ahven (*rohkem omaette*). No tead, Eve, seda sa veel kahetsed!

Tiik (*vaatab teravalt Ahvena poole*). Nii et ikkagi... hakkasite kelkima?⁸⁵

Kolmas teemablokk käsitleb Pfeffermindi käsku Ahvenale, millega lõplikult otsustatakse tema kui tankisti staatus. Sel ajal kui nii Tiik kui Pfeffermint ohutus kauguses puhkavad, peab Ahven katsuma veenda ajakirjanikku teema kajastamine lõpetada ja ebaõnnestumisel korraldama "õnnetuse". Läbirääkimised ebaõnnestuvadki ning toimunud autoõnnetus viib Eve haiglavoodisse. Selles blokis on lõplikult näha, et Ahven on, hoolimata oma vastuväidetest, tehingus tankist, kes probleemide ilmnedes ohvriks tuuakse. Samas teab Ahven tavalise tankisti kohta liialt palju, mis annab talle hiljem mõningaid eeliseid ja ei lase äripartneritel teda täielikult hukutada.

Ahven. Nii et ka sina siis... Aurad ära nagu Tiik auras?

Pf (*kalgi muigega*). Ju siis polnud teie linnapea südametunnistus laitmatult puhas... või kuidas?

Ahven. Eks te kaks ise tea, mida teise kohta rääkida.... Mina olen väike tegija..

Pf. Ahven! – Raiu endale nina peale, et Kuldne Kodu on soliidne firma. Meil ei aura mitte keegi niisama ära, meil on korraliste ja erakorraliste puhkuste graafik.

Ahven. Hakkab koitma. Mina pean siis jääma siia skandaalide kätte? Mis jama – ega ma mingi pressiesindaja ole!

/.../

Ahven. Kuno, oled nüüd meheks, ausalt... Miks peaksin mina selle tädiga vadistama jääma? Äkki tahan mina ka palmide alla!?

Pf. Vait!!⁸⁶

Pf. Ja nagu elus, vaat nii, Ahven. Ma arvan, et see pole keeruline. Mis see pidurivoolik ikka läbi kaksata ole.

Ahven. Mitte pidurivoolik, vaid pidurilõdvik.

Pf. No näed siis – sa tunned ju asja! (*vaatab külmalt, teravalt, siiski natuke sisimas muiates Ahvenale otse silmi*). Teed ära?

Ahven ei vasta. Aga... ta on hakanud Pfefferminti kartma.⁸⁷

Loo neljas osa kirjeldab Morna konstaabli Priit Torimi tööd juhtumi uurimisel, mille käigus Ahven poolkogemata ennast sisse räägib. Torimile meenub see repliik aga

⁸⁵ 240. lugu, 6. episood

⁸⁶ 242. lugu, 4. episood

⁸⁷ 242. lugu, 8. episood

alles hiljem Evega rääkides ning viimasel küpseb plaan, kuidas Ahvenat ülestunnistama panna. Loo viimane, viies osa, vaatlebki Eve ja Ahvena vestlust, viimase ülestunnistust ning põgenemiskatset. Olles hooletu ja joviaalne nagu ikka, tunnistab Ahven Evele tehtut, teadmata, et viimasel on kotis diktofon. Meeleheitliku põgenemiskatsega jõuab ta aga kõigest turuni, kus Torim ta arreteerib. Siin aga selgubki, et Ahven pole lihtlabane tankist, vaid omab palju sellist informatsiooni, mis tooks probleeme nii Tiigile kui Pfeffermindile, mistõttu on tal võimalik nende tutvusi kasutades endale head advokaati ning tõenäoliselt ka rahalist kompensatsiooni küsida.

Eve (*tasa, ent peaaegu juubeldades*). Aitäh, Ahven. Nüüd siis tean.

Ahven Misaaja sa tead? (*otsekui lummast väljudes*). Ah mine tead kuhu... Mina pole sulle midagi rääkinud. Kes sind usub? (*kargab püsti, korra lausa Eve kohale*). Sul pole tunnistajaid!⁸⁸

Ahven (*seirab mõttikult politseinikku*). Täitsa võimalik. (*Jõuab mingile otsusele*). Mulle on lubatud vist üks telefonikõne?

Torim. Jaoskonnas.

Ahven. Äkki siiski? (*Torim ei vasta, Ahven võtab oma mobla*). Kuno Pfeffederi palun. Mina olen Ahven. Lugu on selline, et ma lähen just praegu natukeseks ajaks kinni. Ei, on küll sinu asi. Nii et ole hea, vaata mulle üks nutikas advokaat... Ainult mitte Sumberg, eks? Ja ole hea, tee seda kähku, ma võin muidu närviliseks minna!⁸⁹

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Ahvena motiiviks siin loos on nii raha kui loodetav prestiiž ning suuremat rolli näib mängivat viimane. On ilmselgelt näha, et teda häirib tema tankisti roll selles afääris, sest ta sooviks pigem olla üks juhtidest ja niiditõmbajatest. Nii rõhutab ta korduvalt, et on kogu tehingus oluline isik, mitte pelgalt tankist, lootes, et äri õnnestumisel langeb talle nii suurem au ja tema maine tõuseb.

Seda lugu on vaadatud kui ebaedu ning põhimõtteliselt on see ka õigustatud – Ahven läheb vangi ning asjade selline käik ei ole ilmselgelt tema soov või eesmärk. Samas on selgeid märke, et kartuses selle ees, mida ta võiks politseile rääkida, on tema roll kogu mängus muutunud. Ahven ongi olnud enam kui tankist, sest talle on usaldatud palju informatsiooni ning tänu sellele on tal võimalik oma äripartneritelt erinevaid hüvesid nõuda, ähvardades muidu nemadki sisse rääkida. Nii on Ahven saavutanud teatava prestiiži oma äripartnerite hulgas ning on muutunud arvestatavaks jõuks. Tõenäoliselt on talle garanteeritud ka teatav rahaline kompensatsioon, ehkki siit konkreetsest narratiivist seda välja ei loe. Nii on Ahven tegelikult osaliselt oma

⁸⁸ 251. lugu, 15. episood

⁸⁹ 251. lugu, 22. episood

eesmärgi saavutanud ning lisaks ei näi ta vanglas juhtunu üle erilist kurvastust või kahetsust tundvat. Kui ta end ka ebaedukaks peab, ei näita ta seda kuidagi välja. Teisalt kaotab Ahven vangi minekuga usaldusväarsust Morna linnakodanike hulgas ning samuti ei julge Tiik ja Pfeffermint teda tõenäoliselt enam oma plaanidesse kaasata, sest korra on ta neile juba probleeme valmistanud. Samuti pole vanglakaristus midagi meeldivat ning nii kaotab Ahven tegelikult rohkem kui võidab.

Ahvena lool on mitu erinevat moraali, kuid kõige lihtsam neist – kuritöö kasu ei too – siia tõenäoliselt ei sobi. Pigem on siin peidus mõte, et kahtlasi tehinguid võib teha küll, kuid tuleb osata suu pidada ja äripartnereid valida. Kuna Ahvena hukutabki peamiselt tema jutukus ja soov tähtsana näida – kui Ahven poleks Evele algselt liialt palju rääkinud, oleks kogu lugu ehk sumbunud ja autoõnnetus jäänuks olemata – on soovitus enne mõelda ja siis öelda, rohkem kui sobilik. Siiski tuleb siin kohal selgitada, et stsenaariumi autor on vaevalt soovinud julgustada inimesi korrupsiooni ja kuritöö teele, kuid Ahvena kaheldav ebaedu ei ürita taolise käitumise vastu ka väga karmi hoiatust teha.

Loo skeem

Algsündmus – reetur I (Evelin lekitab infot) – reaktsioon I (Ahven kelgib liiga palju) – tagasilöök I (ilmub artikkel) – reaktsioon II (Ahven saab sõimata) – reetur II (Pfeffermint käsib eemaldada ajakirjaniku) – reaktsioon III (Ahven mõistab oma positsiooni) – edusamm (ebaõnnestunud läbirääkimised, avarii) – reaktsioon IV (Torim uurib asja) – reetur III (Torim räägib Evele Ahvena süüst) – vastandumine (Ahven reedab end Evele) – ebaedu

2.4. Allan ja Morna takso (2003-2005)

Allan Peterson on eduka naise töötu mees, keda tema lähikond üldiselt suureks äpuks peab ning kel kõik ettevõtmised äparduvad. Selline muidusõjast luuseri staatus häirib Allanit ning olukorra avanedes otsustab ta ellu viia ammuse plaani ja luua oma taksofirma, mille edukuses on ta täiesti veendunud. Peale mõningast vindumist ja üritusi “päästab” Allani häbistavast pankrotist purjus peaga tehtud avarii, mille tulemusena jääb ta ilma autost ja lubadest.

Jõud ja rollid

Allani loo juhtivaks jõuks on soov end eduka naise kõrval tõestada ja muuta oma lähedaste arvamust endast kui lootusetust tossikesest. Seega on eesmärgi andjaks ja kandvaks raamistikuks ühiskonna traditsioonilised stereotüübid “mees on perekonna pea” ja “mees peab raha teenima”. Tunnetades end alaväärse ja kasutuna, haarab Allan kinni ühest oma ideest ning tegemata korralikku mõttetööd asja kasulikkusest ja kasumlikkusest, asub seda teostama. Adressaatideks on Allani naine Mare, kuid ka Allan ise, kes igat raha teenimist või raiskamist puudutavat sõnavõttu väga isiklikult võtab ning perekonna rahakotti väga kiivalt kaheks jaotab.

Alma. Eks sa enda jaoks ju rabad. Ja kui Mare müüb oma korteri ära, siis läheb teil ehk lahedamaks, saate töölisi juurde palgata.

Allan. Niikuinii läheb kõik Luuasaarele nii nagu hundikurku... Peale selle... see on ikka Mare raha. Mina seda jaotama ei hakka.⁹⁰

Loo subjektiks on Allan, kelle eesmärgiks on saada kui mitte perekonnapeaks, siis vähemalt võrdväärseks partneriks, keda ülejäänud perekonna liikmed tõsiselt võtavad ja kelle sõna arvestatakse. Võiks vahest isegi öelda, et Allan soovib austust ja lugupidamist enda kui mehe ja perekonnapea vastu.

Allan. Kurat, meie siin mängime mingit vibusõda, eks ole, mu enda ema aga... Ei, ausalt, kui saan oma ZIMi korraliku raha eest maha müüa, lähen ka klaarin selle laheda poisiga ise ära!

Mare. Ise ka usud, mida räägid?

Allan. Igatahes et usun. – Praegu... (*Ennast üles küttes*). No mis sa vaatad? Mingi austus peab ka olema!⁹¹

Allan. Ja seda ma sulle ütlen, poiss... Varsti toon selle masina Tartust ära ja siis... läheb taksotegemiseks.

Jaanus. Arvad, et mõtet?

Allan. See suur et... kelleks sa mind pead? Kui mina midagi ette võtan, siis... On selge? Ja kui sina peaksid merest ära tüdima, tuled paarimeheks... Lööme käed.⁹²

Abilise ja reeturi rolle on selle loo juures väga keeruline kellelegi omistada. Olenevalt mis aspektist vaadata, kuuluks üks rollidest Marele, kelle vihjed endale kui ainsale rahateenijale Allanit viimse piirini ärritavad ning tegutsema sunnivad. Teine aga pisikesele koerale, kelle alla ajamist vältides Allan oma saatusliku avarii teeb ning seeläbi pankrotihäbist pääseb. Kui vaadelda lugu kui edule püüdlemist, siis tuleb abiliseks pidada Maret ja reeturiks koera, samas on lõpptulemuse seisukohalt olukord täpselt vastupidi – koer on abiline, sest päästab ta pankrotihäbist, ja Mare reetur, sest

⁹⁰ 233. lugu, 2. episood

⁹¹ 237. lugu, 9. episood

tema poolt tulev veidi näägutav toon sunnib Allani tegutsema. Kuna aga analüüsiobjektiks on edule püüdlemine, siis tuleb siin Marele abilise ja koerale reeturi roll omistada.

Mare. Kuule, kui kaua sa seda koeraunenägu kavatsed käiata? Onju?

Allan. Mina räägin nii nagu asjad on.

Mare. Ah, jäta järele! Ole ikka mees, onju, ja ära puhu haledaid muinasjutte vaestest penidest, kelle elu päästes sa auto sodiks ja enese ratastooli sõitsid... Lõpp su taksotsirkusel, vaat nii!

Allan. Aga Jaanus kuulis ka siitsamast akna juurest, kuidas see koer ehmatuse pärast kiunuma pistis!

Mare. Oi jäta, palun! Vähe sellest, et sa pojaga jooma oled hakanud, sa õpetad teda valetama ka, onju!!

Allan. Sul nüüd hea lahe õiendada jah!

Mare. On ikka põhjust kah, ausalt!⁹³

Teemagrupid

1. Rahulolematus eluga
2. Plaani käivitamine
3. Karm argielu
4. Halastav lõpp

Teemagruppide kirjeldus

Loo esimene teemagrupp vaatab Allani elu ja suhtumist enne oma idee lõplikku käivitamist. Seda osa iseloomustab Allani kibestumus ning ka pettumus elus – olles korduvalt vahetanud töökohti ning proovinud käivitada erinevaid ärisid, ärritub ta iga lause peale, mis vihjab temale kui kehvale rahateenijale. Samas tuletab tema lähikond talle ka pidevalt meelde, kes peres raha teenib, ning tehakse vihjeid tema väiksemale rollile pere heaolus.

Mare. Ah, mul on endal ka siiber, aga eks keegi peab ikka bensusraha ka teenima!

Allan (*talle pole palju vaja, et süngeks muutuda*). See suur et... räägime sellest pärast, eks ju?⁹⁴

Loo teine osa kirjeldab Morna takso algust. Allan on uhke, kohati ehk isegi kõrk, et lõpuks on tal jälle töö, ning mis eriti oluline – oma firma. Ta on veendunud, et tegemist on kuldaväärt ideega, mis tublisti raha sisse tooma hakkab, ning suhtub kriitikutesse ja võimalikesse ohumärkidesse põlgusega.

Siis ajab Allan ennast aegamisi välja. (Sia võiks meie komposiitor komponeerida ju lausa ühe särtsuka jupikese triumfimarssi!). Taamalt võime kaeda, kuidas oh-kui-väärikas ja oh-kui-aeglane Allan lööb uudistajale käe pihku. Morna on väike, siin tunnevad keskealised mehed üksteist rohkem kui nägupidi.

⁹² 249. lugu, 16. episood

⁹³ 288. lugu, 12. episood

⁹⁴ 237. lugu, 5. episood

Ja nagu me aeglaselt pealesõitvas kaadris näeme, läheb meeste vahel kohe elavaks auto- ja taksojutuks...

/.../

M (*juba minekul, pöördub siis uuesti vaatama*). Peterson, palju sul neid kliente päevas siis ka kokku teeb?

Allan. (*satub natuke segadusse, pärast viivitust*). Minul või?

M. Või pole sul neid üldse, mis?

Allan. See suur et... Jutt või asi, ausalt. Ei hakka mina sulle oma ärisaladusi paljastama!⁹⁵

Kolmas osa näitab karmi argipäeva, kus Allangi hakkab aru saama, et väikelinnas ei ole takso just see kõige tulusam äri ning rahapuudus koos pankrotiohuga (ja sellega kaasneva häbiga) hakkab teda järjest rohkem kimbutama. Lisaks ei ole taksofirma asutamine (kuna see pole andnud rahalist kasumit) toonud talle ka perekonna austust – suhtumine temasse kui äpusse püsib jätkuvalt

Allani takso läheneb aeglaselt tanklale. Aga jääb natuke maad varem seisma. Näeme rooli taga istuvat Allani, kes uurib suuri ja soolasena mõjuvaid hinnasiltide bensumarkide kohal. Allani ilme on morn. Pomiseb midagi nina alla. ("Kuradi eurohinnad" vms, eks tuntud autopiloot Tamm teab ise, mis üks õige mees sel puhul ütleb). Siis näeme, kuidas Allan võtab taskust õhukese rahakoti ja sellest sinise sajakroonise välja libistab. Natuke mõtelnud, ohkab ta ja lisab teise väga vastumeelselt teise sajaka. Uurib rahakoti sisu – sinna jääb vaid mõni kasinam rahatäht. Takso veereb aeglaselt tanklasse.⁹⁶

Allan. No ma nagu see... vabakutseline peaaegu. Viitsin, sõidan, ei viitsi, ei sõida ka.

Alma (*vaatab teda nagu emad ikka oma äpukesi vaatavad*). Nojah, rääkima oled sa küll meister...

Tead, ma tulin tegelikult asja pärast. Ma ei leia kuskilt oma kostüümi üles, seda sinakashalli...⁹⁷

Loo lõpp saabub Allani poja Jaanuse Tallinnast naasmisega, kui selle tähistamiseks ja muude eluraskuste uputamiseks otsustavad isa ja poeg mõned klaasikesed kangemat juua. Ühel hetkel otsustab Allan poest lisa tuua ning samas tuleb tal ka idee liigutada oma auto Jaanuse maja juurest enda kodu juurde, mis viibki saatusliku õnnetuseni. Murtud jalaluu, mahakandmisele kuuluv auto ja joobes juhtimise eest ära võetud load lõpetavad ka Morna takso tegevuse ning süvendavad lähedaste suhtumist Allanisse kui äpusse.

Allan. Mis ma selle käulaga teie meelest pihta hakkan?

Mare. Eks mõistata siis nii päev või kaks, küll sa pika peale aru saad, sul ju terane mõistus?

Allan. Mis sa õiendad... Kust sa selle said?

Mare. Ütle oma miniale aitäh, ikkagi medõde! Tal on haiglas tutvusi, muidu oleks pidanud selle Tartust tooma...

Allan. No nii sant ma nüüd ka ei ole, et...

Mare. Ja seda räägib lahtise sääreluumurruga roolijoodik, onju? Selle asemel, et aitäh ütelda... onju, Kristjan?⁹⁸

⁹⁵ 256. lugu, 1. episood

⁹⁶ 258. lugu, 2. episood

⁹⁷ 264. lugu, 7. episood

⁹⁸ 288. lugu, 8. episood

Allan. Kurat, poleks seda koera olnud, siis me siin niisugust jama ei ajaks. Mare (*köögist välja karates*). Jälle! Koer ja koer! Mõni teine sinu asemel häbeneks silmad peast, sina mõtled mingeid koeri välja!⁹⁹

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Allani motiiviks on nii edukus, raha kui ka austus lähedaste poolt ning antud juhul on need kõik omavahel tugevalt seotud – edukas ettevõtmine tooks raha, sissetulek ja tõestus, et Allan suudab asjalike ideedega välja tulla, tooks lähedaste austuse. Ehkki võib tunduda, et ka selle loo puhul on tegemist ülla motiiviga (pere heaolu), jääksin pigem arvamusele, et Allani otsuseid suunab edevam ja isekam eesmärk saavutada perekonnapea tunnustus. Iseenesest ei ole selles ju midagi taunitavat, kuid vaadates Allani käitumist idee-eelsel ajal ning mõningast kinnisideed austuse saavutamisest, on näha, et ta ei soovi seda rolli mitte niivõrd pere, kui enda heaolu nimel.

Lõpptulemus, nagu ka eespool toodud tsitaatidest näha, on küllaltki kehvavõitu – alustatud ettevõtmine kukkus läbi ning seda puhtalt ettevõtja algatatud idee nõrkuse tõttu. Tänu rumalale avariile on lähedaste arvamus temast pigem langenud ning isegi kui esialgsed skeptilised kommentaarid “kummituskoerale” peale olukorra selginemist kaovad, ei vähenda see siiski Allani läbikukkumist. Nii jäi saamata loodetud tulu ja lähedaste lugupidamine ning loo lõpuks ei ole Allan saavutanud midagi loodetust, pigem on ta kaotanud rahaliselt (auto) ja inimsuhetes. Huvitav on, et Allan näeb oma olukorda kui ebaõnnestumist, kuid ta ei tunnista endale tegelikku põhjust – ta süüdistab koera ja toimunud õnnetust, aga ei näi mõistvat, et ilma koerata oleks pankrot olnud vältimatu ning häbi ehk isegi suurem kui praegu. Siin võikski tegelikult vaielda, kas Allani loo näol on tegemist eduka või ebaeduka juhtumiga – avarii ja selle põhjustanud koer on see *deus ex machina*, mis loosse ootamatu pöörde toob ja mõnest aspektist vaadatuna päeva päästab. Samas ei saavuta Allan soovitud ja tunneb end hiljem täieliku kaotajana, mistõttu tuleb käesoleva töö reeglite kohaselt lugu ebaeduks lugeda – nii edu kui ebaedu puhul on oluline just inimese enda arvamus oma edukuse kohta.

Selle loo õpetliku ivana võib välja tuua mitu asja. Kõige peamine on kindlasti soovitus oma ideed paremini läbi mõelda ning mitte kinnisideedest kannustatuna uisapäisa otsuseid teha. Samas ei saa jätta kõrvale loo sotsiaalsema suunitlusega

sõnumit – ära sõida purjus peaga – mis Eesti oludes on kindlasti sama oluline õpetussõna kui soovitus äriplaan põhjalikult läbi mõelda. Samas jääb kohati ebaselgeks, kas sarja autorid pigem pooldavad mehe kui perekonnapea stereotüüpi või antakse läbi Allani loo mõista, et mõned peavadki äpuks jääma ja traditsiooniline peremudel on muutunud.

Loo skeem

Algsündmus (rahulolematuse olukorraga) – idee – reaktsioon I (üllatus ja skepsis) – tagasilöökk (klientide vähesus) – reaktsioon II (pettumus) – reetur (avarii) – reaktsioon III (parastamine) – ebaedu

2.5. Mare ja salapärane Vanuatu pärandus (2005-2006)

Mare Peterson on Morna linna kultuurijuht ning on osalemas ka kohalikel valimistel, kui tema juurde tuleb tema eelmine elukaaslane Thjorbjörn Margna teatega, et Mare on saanud suure päranduse. Olles osaliselt küll skeptiline, asub Mare Margna abiga päranduse asju ajama, ning aja möödudes hakkab nii tema kui ta lähedased suurejoonelisi plaane tegema. Lisaks saab pärandusest teada Mare vend Richard Kattai, kes samuti oma osa soovib. Suurte plaanide ja kulutuste peale saabub aga õnnetu lõpp, kui selgub et vanahärra viimane testament on kehtetu ning suurejoonelistel plaanidel asemel on suurejoonelised võlad.

Jõud ja rollid

Loo keskseks jõuks on lootus parandada oma elujärge ja muidugi ka ahnus. Antud loo puhul on huvitav see, et tegelikult on Mare oma eluga enne pärandusest teada saamist rahul ning tal läheb küllalt hästi. Tekkinud võimalus rikastuda paneb ta aga olemasolevat kõrvale heitma ning sellest tuleneb ka ebaõnnestumine. Eesmärgi andjaks on rikaste ja edukate eluviisi propageeriv ühiskond ning selle väärtused. Seda näivad kinnitavat ka Mare plaanid ja arusaamad sellest, mida rahaga peaks ükskord ette võtma – naftaterminalid, Jaguar pojale, presidendi vastuvõttudel käimine – see on tema jaoks edukuse ja kõrgklassi tähiseks.

Mare. Noh, ärijuhiks või direktoriks või umbes nii. Aktsiad muidugi ka ja nii edasi. Noh, kujuta ette, kui meil oleks näiteks üks pisike naftaterminal või siis tagasihoidlik bensiinijaamade kett...

/.../

⁹⁹ 288. lugu, 10. episood

Mare. Aga kui sul emal oleks see ropp raha, kas sa siis jääksid päriselt koju? Sõidaksid Jaguariga ja käiksid ajaviiteks presidendi vastuvõtul?¹⁰⁰

Adressaadiks on Mare lähedased, kes loodavad paremale järjele saada ning ideedest kannustatuna juba ette raha jagada aitavad, süvendades veelgi kindlust, et see raha peab tulema. Loo subjektiks on Mare, objektiks loodetav pärandus ja sellega kaasnev majanduslik ning sotsiaalne tõus.

Allan. Aga võib-olla meie hakkame ka kunsti koguma, kust sa tead? Üks korralik Leonardo da Vinci võiks vabalt seinale peal rippuda...

Alma. Kuhu sa selle paned, mõtle ise?

Allan. No ega me enam siia majja ikka ka konutama ei jää. Ma olen selle peale ka mõtelnud, ära sa arva. Tellime Arelt projekti ja... Sulle lasen õmblustööks ühe eraldi toa ehitada.¹⁰¹

Ka selles loos on abilise ja reeturi rolle küllaltki keeruline määrata, kuna kerkib küsimus, kas võtta reeturi/abilisena see, kes tol hetkel peategelase jaoks seda rolli kannab, või see, kes loo üldtulemuse suhtes abiline/reetur on. Nii saaks Allan samade tegevuste läbi olla ühel juhul reetur ja teisel juhul abiline. Mare jaoks on ta reetur siis, kui ta räägib Richardile (ja ka Almale) pärandusest, ning abiline siis, kui ta Georg Sumbergi käest Vanuatusse sõiduks raha laenab. Teisalt on hiljem just Richard see, kes Mare hädast välja aitab, mida ta teha ei saaks, kui Allan poleks talle eelnevalt pärandusest rääkinud. Seega oleks Allani reeturi tegu pigem abilise tegevusena käsitletav. Samuti võib vaielda, kas mitte see, et Allan julguse kokku võtab ja Georgiga rahast rääkima läheb, pole lõppkokkuvõttes ikkagi reeturi tegu – poleks seda raha, jäänuks edaspidine ära. Kuna aga iga lugu tuleks vaadelda siiski tegelaste ja nende situatsiooni seisukohalt, tuleb rollid määrata vastavalt sellele, kuidas Mare neid tunnetab ja mis hetkesituatsioonis õigem tundub, mitte selle järgi, mida tagantjärele öelda saaks. Nii kannabki Allan kahte rolli – reetur ja abiline. Reeturi oma siis, kui ta Mare keelust hoolimata pärandusest teistele räägib, ning abilise oma siis, kui ta Georgi käest raha saab. Vastavalt kannab neid rolle ka Richard, kelle reeturi roll langeb samasse hetke Allani omaga. Reeturina tuleb ta tuleb pärandusest teada saades raha nõudma ning abilisena saadab ta loo lõpus Marele kojusõiduks raha.

Riks. Ah soo? Said siis äkki mingi päranduse?

Allan. Mis mina! Minul pole midagi pärida, aga... (*Vakatab järsult, jääb lolli näoga Riksi poole vaatama*).

Riks. Ehk räägid edasi?

¹⁰⁰ 310. lugu, 8. episood

¹⁰¹ 308. lugu, 5. episood

Allan. Ei mul ole miskit rääkida. Ja see uue-auto-jutt ka, see on rohkem tulevikumuusika.
Riks (*talupojarahuga, mille taga rohkem küll talupojakavalust*). No selge. (*Võtab taskust pudeli, paneb lauale*). See sinder kõrvetas juba ammu mul taskut. Teeks ühe pisikese?¹⁰²

Riks. Seekord jäta Allan küll mängust välja. Rääkis ta mulle mis rääkis, aga mis numbritesse puutus, siis oli su mees nagu üks punane partisan gestaapos ülekuulamisel!

Mare. Kuidas sa siis tead?

Riks. Siin pole mingit saladust. Eks minagi käin vahetevahel Tallinnas. Ütleme nii, et ükskord sai va Margnaga klaasike või kaks kummutatud.¹⁰³

Mare. Ega siis ainult Margnale! Muide, miks ta mulle nii palju raha sinna saatis? Ühe korra ja siis kohe teise otsa! Sellepärast ma ju lennukiga tulla saingi... onju? Uuuu...

Allan. Sa ei teagi, et teise portsu saatis sulle Riks?

Mare. Riks! Pole võimalik? Vaat nüüd hakkab päris tõsiselt nutma... Oi!¹⁰⁴

Teemagrupid

1. Margna teatab pärandusest
2. Jutt läheb liikvele
3. Ettevalmistused Vanuatule minekuks
4. Tagasitulek ja tõde

Teemagruppide kirjeldus

Loo esimene osa kirjeldab esmaseid sündmusi, mis saavad alguse sellest, kui Margna Marele pärandusest ning selle suuruselt teatab. Esialgne emotsioon on loomulikult šokk ja uskumatus ning soovides endale mitte tähelepanu tõmmata, palub Mare oma ainukest usaldusisikut peale Margana, Allanit, kellelegi pärandusest mitte rääkida. Allan peab aga pärandust ja raha saamist kindlaks ning hakkab juba plaane pidama, mida saadava varandusega ette võtta.

Allan. Ära aja naerma, ausalt, Mare. Ise poolest saadik nagu multmiljonär või midagi sellist!

Mare. Jumal küll, ma ju palusin sind nagu inimest, et sellel teemal mitte üks piuks, enne kui...!

Allan. Ega ma siis teistele räägi!

Mare. Ära minuga ka räägi! Ma olen selles asjas nüüd lausa ebausklik! (*Mare on rääkimise ajal hoogsalt ringi tuisanud ja leidnud kusagilt kapisahtlist siiski tagavarasukad*). Jumal tänatud, üks paar oli ikka veel varuks... (*Hakkab seljaga Allani poole kiiresti uusi sukki jalga tõmbama*).¹⁰⁵

Loo teine osa vaatlleb seda, kuidas Mare hakkab hoolimata oma ettevaatlikkusest ja skepsisest siiski suurejoonelisi plaane tegema, mida saadud varandusega teha. Samas täidab Allan oma reeturi rolli, rääkides pärandusest Almale ning Richardile, kes reageerivad kuuldule erinevalt. Alma on esmalt skeptiline, kuid Richard hakkab kohe

¹⁰² 303. lugu, 9. episood

¹⁰³ 306. lugu, 7. episood

¹⁰⁴ 319. lugu, 11. episood

nõudma enda osa pärandusest ning süüdistab Maret päranduse varjamises ja soovis kõik raha endale võtta. Nii halvenevad jällegi õe ja venna suhted, mis enne päranduse ilmsiks tulekut paranema olid hakanud. Samal ajal hakkavad ka Mornas liikuma jutud Mare pärandusest, mis hakkab muutma tuttavate arvamust ja suhtumist Maresse ning tema lähedastesse.

Riks. Ja-jah, kuulda on, et sa käid Morna asju muudkui aina Stockholmis ajamas.

Mare (*kiiresti*). Kes sulle rääkis?

Riks. Lehes kirjutati. (*Hakkab rämedalt naerma*). Nali. (*Võtab järsu liigutusega laualt ajakirja, lööb lahti mingi eriti efektse eskiisi kohalt*). Nii, nii, või minu õeraasuke valib endale juba uut seisusekohast elamist välja...

Mare. Riks? Misasja sa räägid ometi? Ma niisama siin ajaviiteks lappasin seda... mina ei tea, kuidas see žurnaal siia üldse sattus... onju? Räägi parem, kuidas Uuevarikul läheb?

Riks. Uuevarikul läheb hästi nagu alati, aga sina räägi parem, kuidas siis meie päranduseasja ajamine edeneb ka?¹⁰⁶

Johannes. Kas see väike rahanutsakas, mis su Marel kuskilt väljamaalt saada on?

Allan. Kust sina seda tead?

Johannes. Sinu ema pole mulle küll midagi rääkinud. Aga linnas sosistatakse küll, tead ju neid meie linna jutte.¹⁰⁷

Kolmas osa vaatleb Mare raskusi leidmaks 65 000 krooni, et lennata Vanuatu Vabariiki pärandusega seonduvaid asju ajama. Kuna Allan on armukadeduse, ja ehk ka ahnuse tõttu, Margna mängust välja visanud, proovib Mare raha saada Põdralt, kes teda aga aitama ei soostu. Meeleheitel Mare on valmis alla andma, kuid siin sekkub loosse Allan oma abilise rolliga, saades Georgilt vajaliku summa laenuks. Huvitav on siinkohal Mare käitumine ja suhtumine pärandusse – ta üritab pidevalt välja näidata, et see raha pole talle oluline, kuid samas ajab selle võimalik mitte saamine ta ahastusse ning samuti pole ta kuigi varmalt valmis seda summat näiteks oma vennaga jagama.

Margna. Mis sul nüüd juhtus, et sa äkki nii negatiivne oled?

Allan. Mõistus tuli koju tagasi.

Margna. Nii? On sul endal äkki mõni hea idee?

Allan. Üks on jah. Sihuke, et seda nõuhausd mina küll kaasa ei tee, kus Margna ja Peterson oleksid kompanjonid ja minu Mare meie kahe keskel! Parema sõõn või kartulikoori! Lähed siis või ei lähe?¹⁰⁸

Mare. Küll sa võid rumal mees olla, Allan! Ega ma siis raha pärast ulu...

Allan. A` mille pärast siis?

Mare. Mina ulun põhimõtte pärast, kuidas sa aru ei saa! (*Nuukatab, mõtleb siis järele*) Ja võib-olla natuke raha pärast kah, ega ma nii täpselt ka ei tea... On...ju....? (*NB! mitte see tavaenergiline ONJU!*)¹⁰⁹

¹⁰⁵ 299. lugu, 5. episood

¹⁰⁶ 305. lugu, 9. episood

¹⁰⁷ 311. lugu, 9. episood

¹⁰⁸ 309. lugu, 9. episood

¹⁰⁹ 311. lugu, 5. episood

Loo viimane osa vaatleb Mare tagasitulekut ning kaotust – pärandust ei ole, palju raha on laenuks võetud, osalemata jäi kohalikel valimistel ning pikk paus tööl käimises on kahjustanud tema mainet linnavolikogus. Huvitaval kombel parandab see olukord küll Mare ja Richardi omavahelisi suhteid, sest viimane viib siin täide oma abilise rolli ning saadab Marele kojutulekuks raha. Lisaks lähendab pärandusest ilma jäämine neid kahte rohkem, kui selle saamine teinud oleks. Ootamatult tuleb Marele appi ka Laine, kes lubab Georgiga Mare võlast rääkida, et viimane oma kodu ei kaotaks. Lisaks keeldub linnapea Uku Palm Mare lahkumisavaldust vastu võtmast, ehkki selline käik võib tõsiselt kahjustada tema enda karjääri.

Mare, Aga mida sa talle siis ütled?

Laine. Mina ütlen talle ainult ühe asja: kui sina advokaadihärakene peaksid hakkama Maret nõökima, kolin mina silmapilk sinu juurde kohe päriselt elama, vaat nii, kogu jutt!¹¹⁰

Riks (*pärast pausi*) Oleks teadnud, poleks teinud.

*Mõlemad puhkevad vaikselt naerma. Ja jäävad siis (jahmunult) teineteist vaatama.*¹¹¹

Motiiv, lõpptulemus ja moraal

Mare loo motiiviks on enda ja oma lähedaste elujärje parandamine ning lootus elada n-ö kõrgklassi elu. On huvitav, et tegelikult ei ole Mare elu enne pärandusest teada saamist sugugi halb, pigem läheb tal paremini kui varem. Tekkinud võimalus paneb ta aga soovima asju, mida ta varem tahtagi ei osanud.

Lõpptulemus on ilmselgelt ebaedu, kuna olematut pärandust jahtides on kaotatud palju raha ning Mare on tõenäoliselt jäänud ilma ka kõrgemast ametipositsioonist, kuna jättis valimistel osalemata. Lisaks on Marel suured võlad Margna, Georgi ja venna ees ning taastada tuleb päranduseelsed suhted linnaelanike ja kolleegide. Nii on Mare positsioon võrreldes algsega tunduvalt halvenenud, ehkki huvitava lisanüansina on see fiasko parandanud tema suhteid Richardiga. Samuti selgub, et Marel on Mornas häid toetajaid ja sõpru ka vaese(ma)na. Mare ise on oma ebaõnnestumisest löödud ja tunnetab seda just rahalistel põhjustel vägagi tugevalt. Tuleb nentida, et mõneti on see ebaedulugu teistest samalaadsetest erinev, kuna siin on liialt palju tegelase otsesest tegevusest sõltumatuid faktoreid – päranduse esile kerkimine ning selle valeks osutumine ei ole Mare tegevuse tulemus, vaid juhus. Samas on selle loo

¹¹⁰ 320. lugu, 12. episood

¹¹¹ 321. lugu, 13. episood

juures oluline see, kuidas tegelane peale uudise saamist käitus ning kuidas ta enda tulevast ebaedu süvendas.

Mare loo moraaliks võiks olla soovitus, et enne kui raha käes, ei tohiks seda kulutama hakata. Samas näitab autor siin vägagi inimlikku reaktsiooni suurele rahale – tekkinud intriigid, suhted ja kuulujutud, rääkimata suurema osa lähedal seisvate isikute lootusest endalegi varandusest osake saada. On näha, kuidas muutuvad suhted ja suhtumised ning tekib isegi mõningane rikkad-vaesed vastandus, mis tuleb näiteks välja Laine ja Alma vestlusest, kus esimene heidab viimasele tulevast õmblustoaga proua staatust nina peale.

Loo skeem

Algsündmus (stabiilne töökoht ja ettevalmistused valimisteks) – idee (Margna räägib pärandusest) – reaktsioon I (skepsis ja šokk) – reetur (Allan räägib Riksile) – tagasilöök I (Riks nõuab oma osa) – reaktsioon II (ideed kuidas raha kulutada) – tagasilöök II (pole raha Vanuatusse minekuks) – abiline I (Allan leiab raha) – tagasilöök III (rahatult Vanuatus) – abiline II (Allan leiab raha) – ebaedu (rahatult naasmine)

3. Edu- ja ebaedulugude ülesehitus

Leidmaks eduloo tüüpilist ülesehitust, olgu viie eduloo skeemid siinkohal võrdluseks ära toodud:

1. Algsündmus – abiline I – idee – reaktsioon I – edusamm – ootamatu pööre – reetur – tagasilöök – abiline II & III – edusamm II – abiline IV – edu
2. Algsündmus – idee I – reaktsioon I – tagasilöök – abiline I – idee II – reaktsioon II – abiline II – edusamm – reaktsioon III – edu
3. Algsündmus – idee – edusamm I – tagasilöök I – edusamm II – tagasilöök II – reetur I – abiline I – edusamm III – reetur II – tagasilöök III – abiline II – edusamm IV – tagasilöök IV – abiline III – edu

4. Algsündmus – abiline I – idee I – reaktsioon I – edusamm I – reetur I – idee II – abiline II – edusamm II – idee III – abiline III – edusamm III – reetur II – reetur III
5. Algsündmus – reaktsioon I – idee – reaktsioon II – abiline – vastandumine – edusamm I – tagasilöök – proovilepanek – edusamm II – vastandumine – edu

Nende viie skeemi põhjal joonistub välja muster, mida eduloovad näivad kasutavat: Algsündmus – abiline I – idee – reaktsioon – edusamm – reetur – tagasilöök – abiline II – edu

Siinkohal tuleb küll lisada, et alati on võimalik mingi skeemiosa puudumine või kordumine. Nii ei ole näiteks mõnel juhul vaja abilist, et tegelane tuleks teda edule viivale ideele, ning mõnel juhul (näiteks Ursula lugu) kordub edusamm-tagasilöök tsükkel. Antud lugude puhul on märkimisväärne ka reeturi rolli puudumine tervelt kahel juhul ning kui eespool toodud pikemat analüüsi vaadata, siis mõnel juhul on reeturi roll kaheti mõistetav või hägune. Seega tuleb arvestada võimalusega, et loos selline tegelane puudub. Samuti ei pruugi tagasilöögid olla reeturite tegevusest tingitud, vaid lihtsalt elu loomulik osa.

Ebaedu kirjeldavate lugude skeemid on järgnevad:

1. Algsündmus – idee I – tagasilöök I – idee II – reaktsioon I – tagasilöök II – abiline – ootamatu pööre I – edusamm – reaktsioon II – ootamatu pööre II – reaktsioon III – tagasilöök III – vastandumine – ebaedu
2. Algsündmus – idee – abiline – edusamm – reaktsioon – reetur – vastandumine – ebaedu
3. Algsündmus – reetur I – reaktsioon I – tagasilöök I – reaktsioon II – reetur II – reaktsioon III – edusamm – reaktsioon IV – reetur III – vastandumine – ebaedu

4. Algsündmus – idee – reaktsioon I – tagasilöök – reaktsioon II – reetur – reaktsioon III – ebaedu

5. Algsündmus – idee – reaktsioon I – reetur – tagasilöök I – reaktsioon II – tagasilöök II – abiline I – tagasilöök III – abiline II – ebaedu

Nagu toodust näha, on analüüsi tulemusel saadud skeemid väga erinevad ning ühiseid jooni on neis vähe, mistõttu ei ole ühtse ja üldistava skeemi loomine võimalik. Kui proovida erinevaid skeeme kokku sulatada, oleks tulemuseks skeem, mis ei vasta tegelikult ühegi loo ülesehitusele ning ei kujutaks ebaedu narratiivset arengut. Võimalik, et põhjust tuleb otsida valitud lugude suurest erinevusest ning nende mõnevõrra ebatavalisest ülesehitusest. Kui algselt sai eeldatud, et ebaedulugu on sisuliselt sama mis edulugu, ainult kohatiste vastandlike sündmustega, siis antud lugude põhjal ei saa seda eeldust kuidagi kinnitada. Analüüsitud neljast loost vaid üks on vaadeldav kui eduloo negatiiv (“Laine Põdra juures virtinaks”), mille ülesehitus on: algsündmus – idee – abiline – edusamm – reaktsioon – reetur – vastandumine – ebaedu.

JÄRELDUSED JA DISKUSSIOON

Antud töö peamised järeldused on esitatud uurimisküsimuste ja püstitatud hüpoteeside kaupa, millele lisandub diskussiooni osas valitud meetodi ja uurimismaterjali kriitika, võimalikud edasiarendused ning arutelu edulugudest meie kultuurikontekstis.

Millistele ühiskonnas levinud stereotüüpidele, väärtustele ja ideoloogiatele on lood üles ehitatud?

Töö analüüsist selgus, et peamiseks jõuks või eesmärgi andjaks, mis tegelasi oma edu püüdlemise panevad, on ühiskond või mingi selle osa ning seal levivad väärtused, stereotüübid ja ideoloogiad. Kuna analüüsitud lood olid küllaltki erinevad ning võtsid vaatluse alla erinevaid inimgrupe, tuleb kindlasti rõhutada adressaatide rolli ühiskonna väärtuste ja ideoloogiate edasi kandmisel. Antud lugude adressaatideks olid edule püüdleja lähedased või teda mõjutavad isikud, kes vastavaid väärtusi kandsid ning neid ühtlasi ka tegelasele peegeldasid. Tulenevalt adressaatide suurest erinevusest, on ka lugude ülesehitamisel kasutatud ideoloogiad ja stereotüübid erinevad. Ehkki tuvastatud stereotüübid, väärtused ja ideoloogiad on toodud ka iga loo analüüsitulemuste juures, toon nad siin kohal uuesti välja.

Pille lugu – kõrgharidust väärtustav ühiskond, kus levib arusaam, et ilma kõrghariduseta on raske elus läbi lüüa ning kuhugi jõuda. Teine oluline suunaja – traditsiooniline peremudel – ei ole küll niivõrd seotud tegelase eesmärgiga, kuid oluliseks mõjutajaks lõpptulemuse väljakujunemisel tal vaieldamatult on.

Evelini lugu 1 – naiste emantsipeerumine ja eneseteostus ehk feminismi põhiideed, millele lisandub ühiskonna küllaltki tugev orienteeritus edukusele kui väärtusele. Huvitaval kombel on siin loos peidus ka selle kõige kriitika ning loo lõpplahendus suunab pigem väärtustama šovinistlikumat vaatepunkti.

Ursula lugu – arusaam normaalselt funktsioneerivast indiviidist, kellest on ühiskonnale kasu ning kes suudab oma eluga hakkama saada. Lisaks saab siin loos kõrvaltegelaste suhtumiste põhjal välja tuua ka eelarvamused ja hirmu narkomaania suhtes.

Vissi lugu – mineviku ja oleviku vastandumine, kus üks osapool olnut tagasi soovib ja teine pigem unustaks või kõiges halvas esimest süüdistaks. Samuti on siin loos näha ühe ideoloogia kandja muutumist teise ideoloogia kandjaks ehk mõneti hilinenud järelejäooksmit võitjate põlvkonnale, olles peale pikemat nostalgia perioodi abiliste najal uue olukorraga kohanenud.

Ahvena lugu 1 – sotsiaalsete ettevõtmete võrdväärne väärtustamine äriliste tegevustega, kus eduka sotsiaalse suunitlusega tegevuse eestvedaja on sama lugupeetud kui edukas firmaomanik.

Evelini lugu 2 – rahalist edu ja iseseisvust väärtustav ühiskond, millele lisandub aga ka mõneti šovinistlikum arusaam, et (kinnisvara)äri on siiski põhiliselt meestemaailm ning naistel sinna asja ei ole.

Laine lugu – rikka inimese ja tema elu stereotüüp, mida kannab endas Laine ning millest lähtuvalt ta oma tegevust ja suhtumist sätib.

Ahvena lugu 2 – levinud stereotüüp, kus n-õ õiged mehed tavalist palgatööd ei tee, vaid salapärase tehingutega rikkaks saavad. Lisada võiks siia ehk ka ajakirjanduse kardetud kõikvõimsuse, mis antud juhul tegevuse käima lükkab.

Allani lugu – stereotüübid mehest kui perekonnapeast ja raha koju toojast, kusjuures selgusetuks jääb, kas autor ise seda stereotüüpi pooldab või ei.

Mare lugu – rikkust ja edukate inimeste eluviise propageeriv ühiskond koos (seltskonna)meediaga, mis paneb inimesed seda kõike ihaldama.

Nagu ülalloodust näha, on ebaedulugudes domineerivamad rikkust ja majanduslikku edu väärtustavad seisukohad, mis on lugude eesmärki arvestades küllaltki ootuspärane, samas kui edulood on pigem pehmematele ja sotsiaalsematele väärtustele üles ehitatud. Kindlasti ei saa siit teha järeldust, nagu oleks majandusliku edu väärtustamine negatiivne omadus, kuna pigem võib selline jagunemine olla seotud sellega, et pehmematele väärtustele on ebaedulugu lihtsalt raskem üles ehitada.

Millised on tegelaste motiivid?

Üldjoontes jagunesid motiivid kaheks – rahaline kasu ja sotsiaalse staatuse tõus, kusjuures ebaedulugude juures oli domineerivamaks just raha ning edulugude puhul staatus. Loomulikult ei saa siit teha järeldust, nagu oleks parema majandusliku järje püüdlemine midagi negatiivset või sotsiaalse positsiooni püüd puhtalt positiivne, kuna osaliselt on need kaks omavahel seotud – majanduslik edu toob tavaliselt ka sotsiaalse staatuse tõusu. Lisaks on valim antud juhul ka liialt väike, et sellist üldistust terve sarja kohta teha, kuid huvitav jagunemine on see siiski.

Uurimuse hüpoteeside osas sai toodud eeldus, et ebaedu ja edu kirjeldavate lugude puhul on esimestel pigem omakasupüüdlikum või pahelisem motiiv ning teistel üllam motiiv. Tuleb aga tõdeda, et püstitatud eeldus on osaliselt osutunud valeks, kuna edulugude puhul võib näha kahte juhust, kus motiivid ei olnud just isetud – Evelini soov kuulsaks saada ning Vissi soov võimu ja austust saada. Jällegi ei ole nende kahe soovides otseselt midagi taunitavat, kuid loodud eeldustele nad ei vasta. Lisaks tuleb siin vaadelda ka nende isikuomadusi ning tegevusi, mis kinnitab vähemalt Vissi puhul lõplikult, et kõik tema teod on otseselt seotud tema enda hüvanguga ning teiste vähenenud heaolust ta ei hooli. Ka ebaedulugude puhul tuleks esmapilgul eelduse väärust tunnistada, kuid kui võtta motiivile lisaks vaatluse alla tegelase käitumine, mis avab motiivi tagamaid, tuleb püstitatud eeldust enam-vähem paikapidavaks lugeda, sest mitmel juhul kinnitavad tegelase teod tema motiivi mõningast pahelisust või liigset enesekesksust. Nii oli Evelini motiiviks lisaks rahalisele kasule ka soov saada võimu Õne 13 elanike üle ning tema teod selle saavutamiseks olid küllaltki pahelised; Allan küll näib hoolivat perest, kuid teda motiveerib rahast isegi rohkem sellega kaasnev austus; Ahven soovib ennekõike teenida partnerite austust ning samuti vanglast hoiduda. Mare ja Laine näivad olevat erandid, soovides esialgse motiivi järgi ka oma perekonda aidata, kuid samas on nende mõlema käitumine selgeks indikaatoriks, et kasu soovitakse ennekõike endale.

Kuidas edukad ja edutud end loo alguses ja lõpus identifitseerivad?

Tegelaste hinnangud jagunevad loo alguses laiemalt võttes kaheks – ollakse rahulolematud hetkesituatsiooniga ning see viibki tegevuseni või ollakse enda seisukorraga enamalt jaolt rahul ning ei tunnetata end erakordselt ebaeduka või edukana. Viimasel juhul viib tegevuseni enamasti abilise sekkumine, kes tegelasele

idee annab (näiteks Pille lugu), või alustab tegelane oma lugu kohe paika pandud plaaniga (Ahvena kiriku lugu).

Enda eduka või ebaedukana tunnetamine tegevuse lõpus, on üks edu defineerimise peamised tunnused, kuid huvitavalt kombel on siin mõnel juhul tegelikkus loodud eeldusest lahkumiseks läinud. Kui edulugude puhul on end edukana defineerinud Evelin, Viss, Ahven ja ka Ursula, siis Pille puhul on edukuse määramine ja tunnetamine pigem uurijapoolne järeldus kui tegelase enda selge definitsioon. Sarnane on olukord ka ebaedulugudega, ehkki siin tuleb juurde veel üks võimalus – tegelane süüdistab oma ebaedus kedagi teist ning proovib seeläbi enda süüd vähendada. Selline eneseõigustus või süüdistamine on nähtav Allani ja Laine lugudes. Ülejäänud kolme loo puhul on Mare end ilmselgelt ebaõnnestununa defineerinud ning Evelin pigem samuti, samas kui Ahvenat ei näi juhtunu eriti morjendavat. Seega tuleks siin järeldada, et alati ei ole edukuse ja ebaedukuse tõlgendused selged ning tegelaste endi väljendatu ei pruugi tegelikule olukorrale vastata – antud juhul uurija siiski loeb suuliselt väljendatavat teksti, kuid tegelaste mõtted jäävad sageli varjule. Nii oleks mõistlik tegelase enesedefinitsiooni küll vaadelda, kuid lõpliku otsuse loo edukuse kohta peab tegema tegevustiku ja lõpptulemuse põhjal.

Kas ja kuidas erineb edu ja ebaedu kirjeldava loo moraalikäsitlus?

Antud töö uurimisküsimuste ja hüpoteeside osas sai toodud eeldus, et eduloo moraal on pigem vaadeldav kui õpetuslik käitumisjuhise, mis räägib, kuidas edukaks saada, ning ebaedu moraal on kas parastav või hoiatav. Antud töös analüüsitud edulugude puhul saab selge moraal välja tuua kolmel juhul, kuid ülejäänud juhtudel on tegemist pigem loo keskse mõtte või autori sõnumiga, mitte niivõrd tegevusest tuleneva moraaliga. Nimetatud kolm lugu on Pille, Evelini ja Vissi lood, mis aga üllatuslikult ei olegi oodatud moraalitüübiga – kõigil juhtudel on moraal pigem hoiatav kui tegevusele suunav. Ehkki lugude moraal otseselt ei keela samal viisil käitumast, on siiski tunda tugevat mõjutust nii mitte käituda: Pille puhul manitsetakse liigse upsakuse ja paindumatus eest, Evelini lugu soovib oma edutegevusse liialt mitte süveneda ja seetõttu lähedasi unustada, Vissi puhul aga hoiatatakse liigse võimutsemise eest.

Ebaedulugude puhul on moraal selgemini määratletav ning üldiselt võib kõigi viie loo juures hoiatavat tüüpi moraali ka välja tuua. Nii hoiatatakse omakasupüüdlikkuse, ülbusse, uisapäisuse ja ahnuse eest ning manitsetakse ettevaatusele (eriti kui käimas on kahtlased tehingud). Nii saab siit järeldada, et kui ebaedu moraal on alati hoiatav, siis edulugudest ei leia alati tegevusele suunavat õpetust, vaid kohati leiab neist hoopis hoiatusi või üldisemaid sõnumeid, mida ei saa päris täpselt loo moraalina tõlgendada.

Mis sõnumit soovib autor lugudega edastada?

Kuna “Õnne 13” näol on tegemist n-õ sotsiaalse seebiseriaaliga, siis ei olegi eriti ootamatu, et analüüsitud lugudes leiab küllaltki palju sotsiaalse suunitlusega sõnumeid. Lugude sõnum tuuakse välja läbi moraalikäsitluse ja ka ühiskonna väärtusteraamistiku, kuhu lood paigutatakse. Nii leiab analüüsitud lugudest kriitikat feminismile, toetust klassikalisele peremudelile, manitsuse mitte karta tundmatut (narkomaaniat), hoiatuse mitte sõita purjus peaga ning Eestis tavapärase mineviku ja oleviku vastandumise. On huvitav, et Teet Kallas ise on öelnud, et vähemalt teadlikult ei ole ta kunagi läbi oma loomingu kedagi kasvatada või mõjutada püüdnud, kuid ilmselgelt toob ühe ühiskonna (ning seda Morna mõningate mööndustega ja vähendatud kujul ka on) kujutamine sellised teemad ning neist lähtuvad õpetussõnad paratamatult telesarja sisse.

Teine omapära, mida sai ka juba moraalikäsitluse all põgusalt puudutatud, on analüüsitud tekstide mõnetine ebaloogilisus n-õ muinasjutu narratiivi seisukohalt. Edulood on sageli hoiatava moraaliga ning ebaedu juures on tihti näha positiivseid aspekte – nii ei ole antud lugude puhul edulood igast aspektist vaadatuna täiuslikud ning ebaedulood ei kirjelda täielikku hävingut. Näiteks saab ebaedude puhul välja tuua mitmeid edumärke: läbi probleemide paranevad Mare suhted oma vennaga; Allani autoõnnetus päästab ta pankrotist; Ahven saab hoolimata vangi minekust tugeva positsiooni (mille ära kasutamist näeme kiriku loos) ja ka tõuke hiljem n-õ heaks hakata; Evelin päästab oma abielu. Nii on autor justkui ütlemas, et igas halvas peitub ka midagi head ning olukord pole kunagi lootusetu, nentides aga samas, et igas heas peitub ka alati midagi halba, mistõttu tuleks ettevaatlik olla.

Hüpotees 1

Minu magistritöö peamine hüpotees eeldas, et Vladimir Proppi poolt välja töötatud ja Greimasi poolt edasi arendatud funktsioonide- ja tegelastepõhist analüüsi saab kohandada (eba)edulugude analüüsiks. Nagu eelpool toodud meetodi kirjelduse ja saadud tulemuste põhjal näha, sai valitud meetodit vastavalt uurimiseesmärgile muudetud – rohkem võeti arvesse loo konteksti ja ühiskonnas levivaid väärtusi ning keskenduti pigem loo moraali ja keskse mõtte, kui ideaalstruktuuri otsingule. Sel kujul läbiviidud uuring näitas, et antud meetodit on sellise materjali puhul võimalik kasutada, kuna analüüsi erinevad etapid annavad võimaluse järk-järgult ja läbi rollide määramise jõuda loos esinevate suhetevõrgustike, alltekstide ja sõnumiteni.

Samas on mõneti kaheldav, kas sarnaselt Proppile ja Greimasile oleks mõistlik luua ebaeduloo või eduloo funktsiooniline jada, kuna juba lugude skeemide ühtlustamine on tänu lugude endi suurele erinevusele küllaltki võimatu. Pigem tuleks siin nõustuda Arvidssoniga (2006), et eesmärgiks ei peaks olema tekstide range raamidesse surumine ning funktsioonijada tuleks võtta kui kasulikku suunist loo analüüsimisel ja skeemi loomisel.

Hüpotees 2

Töö alahüpotees tõstatab eelduse, et narratiivide ülesehituselt on edu- ja ebaedulood ühetüübilised ning järgivad sama struktuuri, kuid vastanduvad tegelaste motiivide, isikuomaduste ja loo moraali põhjal. Võrreldes tulemuste kolmandas peatükis erinevate lugude skeeme, on näha, et lugude ülesehitused on vägagi erinevad, ning ehkki eduloo puhul on ühtse skeemi loomine võimalik, ei saa seda ebaeduloo puhul paraku teha. Seega ei ole võimalik väita, et mõlemat tüüpi lugude ülesehitus on sama. Lisaks on eelpool toodud uurimisküsimuste arutelus näha, et väga selget eristuvust ei teki ka lugude moraali puhul – ehkki ebaedu puhul on hoiatav moraal kindlas enamuses, võib sama liiki moraali kohata ka edulugude juures. Sama olukord tekib siis, kui vaatleme tegelaste motiive, sest ehkki ebaedu puhul on motiivid isekamad või pahelisemad, leidub isekaid motiive ka edulugude hulgas, mistõttu ei saa jällegi kindlat liiki motiivi kindlat tüüpi loole määrata ning ei toimu motiividel põhinevat vastandumist. Kolmas eeldus, ehk tegelaste isikuomadused, ei leia samuti kinnitust, sest näiteks Vissi ei saa kuidagi defineerida kui meeldivat inimest ning samas ei ole

Mare oma olemuselt ebameeldiv (ehkki mõned tema teod seda kindlasti on). Seega võib kindlalt väita, et püstitatud alahüpotees ei pea antud analüüsi kontekstis paika.

Diskussioon

Antud magistritöö peamiseks eesmärgiks oli katsetada narratiivide uurimismeetodit, mille esialgselt töötas välja Propp ning mida täiendas ja tõhustas Greimas. Siinkohal tuleb märkida, et kasutusele ei võetud seda meetodit siiski üks-üheselt ning samuti polnud eesmärgiks luua funktsioonide jada, mis kirjeldaks edu ja ebaedu, vaid pigem proovida leida ühtset skeemi, mida seda tüüpi lood järgivad. Ühtse skeemi leidmine olnuks omakorda sobivaks põhjaks töö edasiarenduseks, mis võtnuks vaatluse alla suurema hulga lugusid ning looks nende põhjal juba funktsioonide jada. Nagu töö tulemustest ja järeldustest lugeda võis, ei osutunud ühtse skeemi loomine võimalikuks, mistõttu tuleb leida ja selgitada selle taga peituvaid põhjuseid.

Oluliseks märksõnaks selle küsimuse lahendamiseks on “valim”. Propp võttis oma uuringus vaatluse alla sada vene muinasjuttu, mis oli piisavalt suureks valimiks selliste üldistuste tegemiseks. Minu töö, mille eesmärgiks oligi pigem meetodi võimalusi katsetada, võttis valimisse 10 lugu. Kui see valim veel tinglikult edu ja ebaedu vahel ära jagada, jääb kumbagi valimisse viis lugu, mis on ilmselgelt liialt väike valim suurte üldistavate järelduste tegemiseks. Teine oluline valimiga seotud aspekt on valimi homogeensus. Kui Propp valis analüüsitavad lood kindlast muinasjuttude grupist, mis tagas materjali ühetüübilisuse ning välistas võimalikud vastukäivused lugude skeemides juba eos, siis minu töösse võetud lood olid oma tüübilt küllaltki erinevad. Ühest küljest jagunesid nad edu ja ebaedu põhjal kaheks, kuid olulisi erinevusi oli ka kahe grupi sees. Paraku ei ole enne analüüsi alati võimalik lugude tüüpe ja erinevusi määrata, mistõttu oli selline lahknevus mõneti paratamatu. Kui edulood järgisid enam-vähem sama rada, mis näib osaliselt kattuvat muinasjutu loogikaga, siis just ebaedu kujutavad lood osutusid antud juhul väga erinevaks. Võimalik, et tegemist on juhusliku erandiga, kus antud valimisse lihtsalt sattusidki väga eritüübilised lood, kuid samas oli valitud periood küllaltki pikk ning selle põhjal võib oletada, et ebaedulood ongi eritüübilisemad kui edulood. Vähemalt selles sarjas.

Olulisi tähelepanekuid ja märkusi saab teha ka Greimasi edasiarenduse kohta, kus üheks olulisemaks osaks on erinevate jõudude ja rollide määramine. Kui antud lugude

puhul oli analüüsi järel selge, et eesmärgi andjaks on neis lugudes alati ühiskonnas levivad väärtushinnangud, adressaadiks tegelase jaoks oluline lähikond, subjektiks tegelane ise ning objektiks edu, siis mõneti keerulisem on olukord reeturite ja abilistega. Ideaalis peaks nii reeturi kui abilise rollid olema vastavate rollide kandjate jaoks arusaadavad ja sihikindlad tegevused ehk nad peaksid ise oma rolli tajuma ning sellest lähtuvalt tegutsema. Kui me aga vaatame antud lugusid, siis pigem on näha olukorda, kus nii reeturid kui abilised saavad oma rollid läbi juhuse ning sageli isegi ei adu oma rolli. Näiteks Evelini ja Kuldse Kodu loos on abilisena defineeritud Mare, kes aga ei saa ühelgi hetkel teadlikuks sellest, et just tema aitas vallandada sündmused, mis muuhulgas ka tema enda kannatama panid. Siin võiks muidugi kohe küsida, kas selline määratlus on kohane – kui tegelane ise oma rolli ei taju, siis kuidas saab ta rollile vastavalt käituda? Minu seisukoht on, et kuna stsenaariumite näol on tegemist teistlaadi tekstidega kui Greimasi algupärane uurimismaterjal, on selline määratlemine õige. Telesari “Õnne 13” on suunatud pigem täiskasvanule, mistõttu tuleb võtta eelduseks, et vaataja on piisavalt kogenud, mõistmaks rolle ja tegevusi ka ilma ilmselge märgistamiseta. Võrreldes näiteks sarja narratiivi mõne lihtsakoelisema lastele suunatud joonisfilmiga, kus kuri on selgelt kuri ning hea on selgelt hea. Täiskasvanu mõistab joonisfilmis kujutatud rolle hästi, kuid samas ei paku nende liialt lihtne ülesehitus vajalikku pinget. Samuti ei ole päriselus (mida “Õnne 13” peegeldab) need rollid samuti nii selgelt paigas, mistõttu nende võimendamine sarja tegevustikus mõjuks võltsina.

Reeturite ja abiliste puhul võib aga välja tuua teisegi märkuse. Nimelt selgus analüüsi käigus, et need kaks rolli on ebaselged ka teisel põhjusel. Võtame näiteks Allani takso loo, kus reeturina on kirja pandud koer ja abilisena Mare. Kui me võtame aluspunktiks Allani tunnetuse, vastab selline määratlus tõele, kui aga vaadata laiemat konteksti, siis pigem tuleks rollid ümber keerata. Kuid kumb on siis lõppkokkuvõttes olulisem? Analüüsi käigus lähtusin eeldusest, et oluline on kas see, mida arvab tegelane, või see, milline on reeturi/abilise mõju loo lõpptulemusele. Kusjuures lõpptulemus oli lugude puhul paika pandud kas edu või ebaeduna. Seega analüüsides Allani lugu kui ebaõnnestunud taksofirmat, on koera süüdistamine õigustatud, ehkki samavõrra võiks süüdistada ka Allanit ennast, et ta oma plaane korralikult läbi ei mõelnud. Kui aga vaadelda lugu laiemas kontekstis, siis ei olnud firma lõppemine Allani jaoks tegelikult halb tulemus, mistõttu ehk tegi koer talle hoopis teene?

See viib aga ühe teise olulise küsitavuseni – kas on ikka õige defineerida edulugusid ja ebaedulugusid selle järgi, mida tegelane ise arvab? Tõsi, teooria osas toodud kirjandus viitab selgelt sellele, et ennekõike on oluline inimese enda tunnetus ja hinnang oma edule. Samas on mitme loo puhul näha olukorda, kus eduloo võiks keerata ebaeduks või vastupidi, kui vaid võtta vaatluse alla laiem kontekst. Heaks näiteks on Evelini maitsemärgi lugu, mida on eelpool ka korduvalt näitena kasutatud. Evelinil õnnestub saavutada hetkeline kuulsus, kuid samas on ajakirjanduse suhtumine tema tegevustesse ja isikusse mõneti irooniline ning lisaks on kriisi äärel tema abielu. Kas sellist lõpptulemust saab ikka eduks nimetada? Küllaltki keeruline on ka Vissi lugu, kes saavutab nii rikkuse, kuulsuse kui ka võimu, kuid kes on samas kõigest marionetiks poliitilistes mängudes ning kellel puudub lähedane usaldusisik. Lugu ei lõppe mitte eduga, nagu teised edulood, vaid järjestikuste reeturite tegevustega, mis tema saavutatut tunduvalt vähendavad. Siit tõstatubki küsimus lugude valikukriteeriumitest. Lugude valimise eelduseks oli, et tegemist on sihikindla ja teadvustatud tegevusega oma edu nimel, mis kas viib või ei vii sihile. Lihtsate narratiivide puhul oleks see küllaltki loogiline, kuid antud juhul on lood väga mitmekihilised, mis paneb sellise valiku kahtluse alla. Seega tuleks lisaks tegelase enda tegevusele ja arvamusele vaadata üldist konteksti ning tegelikku lõpptulemust.

Kui vaadelda meetodit kirjandus- ja filosoofiateooriate valguses, tõuseb siit esile formalismi ja strukturalismi vastandumine poststrukturealismile. Kui Propp lähtus oma töödes vormi ülemlikkusest sisu suhtes ja tema suurim kriitik Lévi-Strauss tõi tematikasse vastandlikud poolused (hea-halb), siis antud töö kontekstis tuleks pigem lähtuda hilisematest, rohkem kontekstikesksetest käsitlustest. Nagu antud töö on tõestanud, ei ole analüüsitud lugusid võimalik rangelt raamidesse suruda ega vaadelda neid kui kindlaid struktuure, sest narratiivid on omavahel liialt põimunud ning piirid rollide vahel on hägustunud. Rollide ebaselgusele aitab kaasa ka fakt, et need lood ei ole üldjuhul tugevatele vastandustele üles ehitatud, mistõttu ei saa tegelasi hea-halb põhimõttel gruppidesse jagada. Seega muutub tõlgendamisel ülimalt oluliseks narratiivi ümbrisev kontekst, läbi mille on kergem rolle määratleda ning loo lõpptulemust mõista. Ehk nagu poststrukturealismiga pooldajad leiavad – mõistmaks objekti, tuleb uurida nii objekti ennast, kui ka teadmistevõrgustikku, mis aitab objekti luua.

Oluliseks küsimuseks minu töö juures on ka valitud ja katsetatud meetodi võimalikud kasutusvõimalused. Ehkki narratiivi analüüsi kasutatakse sageli elulugude ja intervjuude analüüsis, on seal kasutatav metoodika mõnevõrra erinev Proppi ja Greimasi viisidest. Vaadates viimase tõhusust rollide defineerimisel ja narratiivse struktuuri loomisel, oleks üks huvitavamaid väljundeid kindlasti pikemat sündmust või protsessi kajastavate meediatekstide analüüs läbi narratiivide. Loomulikult tuleks sel juhul eemaldada tekstidest kõik täiesti objektiivsed uudistekstid ja -nupud ning keskenduda arvamslugudele ja intervjuudele, mis on tunduvalt subjektiivsemad. Läbi erinevate lugude on seeläbi võimalik kokku panna meedia poolt kajastatav narratiiv, selgitada välja jõud ja rollid, vaadelda, kuidas sündmuse käik meedias areneb jne. Ühe võimaliku alternatiivina leiaks narratiivi analüüs rakendust ka juhtudel, kui läbi meediatekstide analüüsitakse näiteks mingi isiku või ettevõtte mainet, perekondi, peremudeleid või muud taolist. Jällegi tuleks võtta valimisse intervjuud, persooni- ja *feature*-tüüpi lood ning kohandada narratiivi analüüsi vastavalt uurimismaterjalile ja uuringueesmärgile. Kindlasti on sellisel analüüsil palju ühiseid jooni samalaadsetes uuringutes sageli kasutatava klassikalise kvalitatiivse tekstianalüüsiga, kuid minu kogemus näitab, et narratiivi najal ja läbi rollikäsitluse avanevad peidetud alltekstid mõnevõrra selgemalt kui tavapärase kvalitatiivse analüüsiga.

Jättes aga nüüd meetodi probleemistiku kõrvale, oleks sobiv hetk tagasi tulla Dundesi (2003) poolt välja toodud küsimusele inimkäitumise ja kultuuriruumi muinasjuttude seostest. Viitasin loo uurimisküsimuste osas sellele, et muinasjuttude narratiivid on meedias väga laialt levinud ning neid kasutatakse meeleldi. Väga suur osa seltskonna- ja kõmumeediast on ülesehitatud muinasjuttude taasloomisele kaasaja ühiskonnas, kus printsideks ja printsessideks on nüüdisaja edukad – näitlejad, lauljad, rikkad pärijannad, ilmatüdrukud ja ärigeeniused.

Tänu globaliseerumisele on ka kultuuriruum ning selle mõjutused muutunud laiemaks, kuid põhinnarratiivid jäävad. Jäävad ehk ka juba seetõttu, et nad on niivõrd universaalsed ning nii harjumuspärased, et isegi kui neid nimetada teistsuguse nimega (nt. Tuhkatriinu asemele "*Pretty Woman*"), jääb algne lugu ikkagi samaks. Samas ei saa kindlasti kõiki rahvusi samade narratiivide ja muinasjuttude valguses vaadelda, sest ehkki mingid lood on tõeliselt universaalsed, on iga rahva lood siiski erinevad ning mida kaugemal need lood üksteisest kultuuriliselt on, seda erinevamaks nad

muutuvad. Eesti muinasjuttude üheks olulisemaks teoseks võib kindlasti pidada Kreutzwaldi koostatud raamatut “Eesti rahva ennemuistsed jutud”, millele sekundeerivad Kaval-Antsu lood, “Kalevipoeg” ja tegelikult ka “Rehepapp”. Viimane on suutnud küllaltki lühikese ajaga end peaaegu kõikide eestlaste teadvusesse viia ning väljend “rehepaplus” kõlab väga erinevate inimeste sõnavõttudes.

Eesti lugudes on küllaltki palju õnnetuma või parastava moraaliga jutte, samuti on populaarseks teemaks kellegi (rumalama) petmine, mida käsitlevad sisuliselt kõik Kaval-Antsu lood ja ka “Rehepapp”. Väljendub see mitmetes suhtumistes, kuid antud töö kontekstis näiteks sullerluse all, mida me näeme Ahvena ebaeduloos. Väga oluline on siin ka see, et eestlastele meeldib end Kaval-Antsuga seostada, mistõttu on ka Ahvena loo juures oluline see, et ta ise tunneb teatavat uhkust oma tegude üle. Ei taha kindlasti väita, et igas eestlases peitub pettur, kuid positiivset suhtumist suuremale ära tegemisesse ja seeläbi kasu saamisenesse on tänapäeva Eestis tunda küll. Väljendub see näiteks ka metsa alla prügi viimises, sest seeläbi tõmmatakse enda arvates ninapidi prügifirmasid, kellel jääb raha teenimata ja õigustatakse end väidetega ebaefektiivsest seadusest ja prügimonopolist. Uhkust tuntakse seeläbi ka – jälle sai suuremale ja võimsamale (nii prügifirmale kui seadusandlusele) ära teha. On tegelikult huvitav, et kui n-ö kavalantslus on pigem positiivsema varjundiga (isegi kui teod seda alati ei ole), siis rehepaplus on, vähemalt minu hinnangul, pigem negatiivne – ise arvad, et oled Kaval-Ants, teised peavad aga Rehepapiks.

Paralleele edulugude ja muinasjuttude vahel on aga veel. Näiteks üks, mis esmapilgul tundub vähem selgem, on Mare pärandusloo sarnasus Kreutzwaldi jutule “Vägev vähk ja täitmatu naine”. Ehkki siin võiks sarnaselt muinasloole jagada laiali rollid, ei ole mitte rollide jagunemine, vaid hoopis loo keskne mõte siin oluline. Mõlemas loos domineerib ahnus, mitte reaalne vajadus, ning mõlemal juhul viib see ahnus ka õnnetu lõpuni – vähk võtab kõik kingid tagasi ehk Vanuatu pärandus haihtub. Ka Kalevipoja leiab “Õnne 13” lugudes üles, ehkki vägagi ootamatust kohast. Allan ei näi esmapilgul olevat see, kellega Kalevipoega võrrelda võiks, aga kui me toome välja märgusõnad aeglane mõtteviis, kohmakus ja alkoholist tingitud läbimõtlematu tegutsemine, siis näib, et oleme oma rahvuskangelase leidnud. Teeb ka Allan ju enamasti häid tegusid ning pole põhjuseta õel või kuri, kuid samas vajaks ka tema sagedamini targa siili abi, kes talle “Serviti, Allan, serviti” hüüaks.

Seega seosed eesti muinaslugudega on “Õnne 13” olemas ja neid paralleele leiaks veelgi. Kuid on veel üks küsimus, mis toob meid tagasi edulugude temaatika juurde kaasajas – miks on need lood meie siirdeühiskonna kontekstis just niisugused, nagu nad on? Kõige lihtsamaks vastuseks on tõdemus, et meie ühiskond ongi selline, mis on tinginud ka meie ühiskonnast rääkiva teleseriaali lugude ülesehituse. Ühiskondlik kontekst mõjutab kindlasti lugude sisu ja mitmekihilisust, nii nagu ta mõjutab iga indiviidi elus aset leidvat. Samuti on ühiskonnal suur mõju sellele, kuidas me lugusid ning selles peituvaid rolle tõlgendame, rääkimata sellest, et tal on mõju sellele, kuidas need lood ja rollid autori poolt üles ehitatakse. Tõstatub siin ju lugeja kompetentsi küsimus – see sari on loodud, mõeldes Eesti ühiskonnast, ja ta on loodud eestlastest vaatajale, kelle kompetents peaks olema nende lugude mõistmiseks just õige. Kui me vaatame Vissi lugu eestlasena, kes teab oma minevikku ja mõistab Eestis vägagi aktuaalseid minevik-olevik pingeid, siis meil tekib tõenäoliselt teatav vastumeelsus selle isiku, tema motiivide ja käitumise vastu. Kuidas mõistaks seda lugu aga näiteks ameeriklane, kellele selline minevikuvastandus on võõras või kuidas mõistaks seda järgmine põlvkond eestlasi, kelle ajaks on need pinged ehk juba lahtunud? Nagu leidsid Katz ja Liebes (1990), mõistetakse lihtsaid ja universaalseid narratiive igal pool küllaltki sarnaselt, kuid antud juhul ei ole küsimus ainult narratiivis, vaid seda ümbritsevas kontekstis. Kui inimene ei tunne või ei suuda mõista konteksti, mõistab ta seda lugu hoopis teisiti. Nii võib meile ebameeldiv lugu näida neile kahele grupile täiesti loomulikuna – on ju tegelasel oma varale õigus – samas kui peidetuks jäävad seal jooksvad alltekstid, mille tähendused on loo mõistmiseks vägagi olulised.

Väärtusteraamistikud, kuhu lood asetuvad, on samuti tugevas sõltuvuses ühiskonna kontekstist. Siirdeühiskonnale omaselt on Eestis jätkuvalt küllaltki tugev orienteeritus individuaalsele heaolule ja edule, ehkki see ei tähenda enam ainult majanduslikku heaolu. Järjest enam on näha hariduse väärtustamist hariduse enda pärast, samuti on harjumuspärasemaks muutunud üldise sotsiaalse heaolu projektid, mistõttu nende eestvedajaid ei vaadelda enam kui hullumeelseid, kel liialt palju vaba aega. Samas ei ole majanduslikule edule orienteeritus kuhugile kadunud ning utoopilised valimislubadused vaid kinnitavad seda – viie rikkama Euroopa riigi hulka või keskmine palk 25 000 krooni. Sellised rahale orienteeritud tulevikuihalused on kindlasti midagi väga siireühiskonnalikkude – soovitakse kaotatud aega tasa teha ning tõestada, et ollakse nagu need teised. See utoopia võib küll olla teostatav, kuid nagu

Vogt (2005) on välja toonud, ei rahulduta kunagi saavutatuga, mistõttu selleks hetkeks kui Eesti ongi Euroopa viie rikkaima hulgas, soovitakse tõenäoliselt olla juba maailma viie rikkaima hulgas.

Diskussiooni lõpetuseks tuleb nentida, et ehkki valitud meetodi puhul kerkisid üles mõningad tõlgenduslikud küsimused, on kindlasti tegemist kasutamist ja katsetamist väärt meetodiga. Samuti on kinnitust leidnud arvamus, et igas kultuurikeskkonnas räägitavad lood on oma inimeste ja ühiskonna nägu, ning kui meile see peegelpilt ei meeldi, siis ei tule mitte peeglit, vaid enda nägu süüdistada.

KOKKUVÕTE

Käesolev magistritöö annab ülevaate narratiivi analüüsimise meetodist, mis vaatleb narratiive läbi rollide ja suunavate jõudude, proovides leida lugude ühtset struktuurilist ülesehitust. Nii on töö üheks eesmärgiks katsetada senini sotsiaalteaduses küllaltki vähe kasutatud meetodit ning anda ülevaade meetodi võimalikest edasiarendustest ja ohukohtadest. Teiseks oluliseks osaks minu töös on uurida edu ja ebaedu kujutamist läbi ühiskonna stereotüüpide, ideoloogiate ja moraalikäsitluse.

Püstitatud uurimisküsimustele vastamiseks ja hüpoteeside tõestamiseks uurisin lähemalt kümme edu või ebaedu kujutavat narratiivi telesarja “Õnne 13” stsenaariumitest. Analüüsiks kasutatud uurimismeetod ei järgi üks-üheselt Proppi ja Greimasi poolt loodud, vaid on kohandatud vastavalt antud töö uurimiseesmärgile ning võtab, erinevalt algsest meetodist, rohkem arvesse ühiskondlikku konteksti. Suurem kontekstikesksus on ühelt poolt tingitud analüüsiobjekti eripärast, sest stsenaariumites leiduvad lood on ülesehituselt keerukamad kui müüdid või muinaslood, ning teisalt uuringu eesmärgist, mis vajab seda konteksti loos levivate väärtuste, suhtevõrgustike, motiivide ja moraali leidmiseks. Valitud meetodi puhul võib kritiseerida kohatist ebaselgust rollide määratlemisel, mis aga ei takista selle meetodi kasutamist edasistes uuringutes.

Analüüsi tulemustest selgus, et hoolimata püstitatud eeldusest, ei järgi valitud lood alati n-õ muinasjutu narratiivi ning eriti suurt erinevust on näha ebaedu kajastavate lugude juures. Samuti ei ole edulugude tegelased motiividelt ja tegudelt alati üllad ning ka moraalikäsitlus ja autorisõnum pigem ühtlustab lugude edukust-ebaedukust kui laseb ühel lool liialt ilusa või koledana näida. Autorisõnum ja ka moraal on lugude puhul sageli sügavalt sotsiaalne, proovides anda õpetussõnu või kirjeldades mingit ideoloogiat või inimgruppi, kellega me igapäevaselt kokku puutuda ei pruugi.

Töö diskussiooniosa vaatleb eesti kultuuriruumis populaarsete lugude seost “Õnne 13” lugudega ning muuhulgas tuleb tõdeda, et iga kultuuri lood on oma kultuuri nägu. Analüüsitud lugudest võib leida selgelt paralleele Eesti folkloori- ja kirjandustegelastega, ehkki tuleb eeldada, et pigem on sellised paralleelid juhus kui sarja autori taotlus.

SUMMARY

The Master's thesis gives an overview of a narrative analysis method, which is trying to find a common structure of the story by analysing the narratives through roles and guiding forces of the story. One of the goals of my thesis was to test a method that is rarely used in social sciences in Estonia and try to give an overview of the possible usage, key points and threats of this method. The other goal of my thesis was to study how success and failure is being portrayed through stereotypes, ideologies and moral of the stories.

To find the answers to the research questions and hypothesis, I took a closer look at ten narratives picturing success or failure in the scenarios of TV series "Õnne 13". The method used in my research does not follow the ideas of Propp and Greimas to the detail, but is adapted to fit the research goals of the current thesis. Because of the uniqueness of the research material, which is more complex than myths or fairytales that were used in the studies by Propp and Greimas, the used method will have a bigger focus on the context and society. The changed focus is also necessary because of the goal of this research, which needs that context to detect the values, networks, motives and morals of the stories. The chosen method could be criticised for the ambiguity in detecting the roles, but this is not an obstacle which can't be overcome in further studies.

The key results of the analysis is, that the chosen stories do not always follow the so-called fairytale narrative and this difference is especially visible in the stories picturing the failure. Also, the characters of the success stories are not always noble in their actions and motives, while the failure stories are not always completely negative. The moral messages from the stories often carry a social message, trying to give an advice or a warning about some actions, describe some ideology or show members of the social groups whose life is usually hidden from us.

The discussion part of the thesis looks at the parallels between the TV series and popular narratives or characters in Estonian folk tales. This leads to a conclusion, that the stories and narratives told in every culture, bare the face of the given society. We may not like what the stories tell us, but people seldom like the truth anyway.

KASUTATUD KIRJANDUS

Arvidsson, A. (2006). Vladimir Propp's fairy tale morphology and game studies. Working paper. <http://www.umu.se/kultmed/forskning/Propp1.pdf>, 9. veebruar 2008

Bal, M. (1992). *Narratology: Introduction to the Theory of Narrative*. Toronto: University of Toronto Press.

Berger, A. A. (1997). *Narratives in Popular Culture, Media, and Everyday Life*. Thousand Oaks: SAGE Publications, Inc.

Chatman, S. B. (1983). *Story and Discourse: Narrative Structure in Fiction and Film*. London: Cornell University Press.

Dundes, A. (1997). Binary Opposition in Myth: The Propp/Levi-Strauss Debate in Retrospect. *Western Folklore*, 1997, Winter.

Eco, U. (1984). *The Role of the Reader*. Bloomington: Indiana University Press.

Eco, U. (2005). *Lector in Fabula*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

Fairclough, N. (1992). *Discourse and Social Change*. Cambridge: Polity Press

Foucault, M. (2005). *Diskursuse kord*. Tallinn: Varrak

Holbek, B. (1987). Interpretation of Fairy Tales. Danish Folklore in a European Perspective. *FF Communications* Vol 103, no. 239. Helsingi: Suomalainen Tiedeakatemia

Kalmus, V. & T. Vihalemm. (2006). Distinct Mental Structures in Transitional Culture: An Empirical Analysis of Values and Identities in Estonia and Sweden. *Journal of Baltic Studies*, Vol. 37, No. 1, 94-123.

Kennedy, M. D. (2002). *Cultural Formations of Post-Communism: Emancipation, Transition, Nation, and War*. Minneapolis: University of Minnesota Press.

Lagerspetz, M. (2001). Consolidation as hegemonization: the case of Estonia. *Journal of Baltic Studies*, Vol. 32, No. 4, 402-420.

Lauristin, M. (1997). Contexts of Transition. Lauristin, M. & P. Vihalemm & K.-E. Rosengren & L. Weibull (toim.). Return to the western world. Cultural and Political Perspectives on the Estonian Post-Communist Transition. Tartu: Tartu Ülikooli kirjastus, 25-40.

Lauristin, M, & T. Vihalemm. (1997). Changing Value Systems: Civilizational Shift and Local Differences. Lauristin, M. & P. Vihalemm & K.-E. Rosengren & L. Weibull (toim.). Return to the western world. Cultural and Political Perspectives on the Estonian Post-Communist Transition. Tartu: Tartu Ülikooli kirjastus, 243-263.

Liebes, T. & E. Katz. (1990). The Export of Meaning: Cross-Cultural Readings of Dallas. New York: Oxford University Press.

Lotman, J. (1981). Kultuurisemiootika ja teksti mõiste.

<http://www.ut.ee/lotman/ee/teosed/kultuurisemiootika/kultsemjatekst.htm>, 26.01.2008

Ochs, E. (1997). Narrative. Discourse as Structure and Process. Van Dijk, T. A. (toim). London: SAGE Publications Ltd, 185-207.

Propp, V. (2003). Morphology of the Folktale. Austin: University of Texas Press.

Rimmon-Kenan, S. (2002). Narrative Fiction. Contemporary Poetics. London: Routledge Taylor & Francis Group.

Sibrits, H. (2004). Mida toob algav „Õnne 13” hooaeg?. *Nädal*, 4. oktoober.

Shlapentokh, V. & E. Shiraev. (2002). Fears in Post-Communist Societies. A Comparative Perspective. New York: PALGRAVE.

Sztompka, Piotr. The Trauma of Social Change: A Case of Postcommunist Societies. Alexander, J. C. & R. Eyerman & B. Giesen & N. J. Smelser & P. Sztompka (toim.).

Cultural Trauma and Collective Identity. Berkeley: University of California Press, 2004, 155-95.

Titma, M. (1999). Kolmekümneaastaste põlvkonna sotsiaalne portree. Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus.

Titma, M. & A. Rämmer. (2006). Estonia: Changing value patterns in a divided society. Klingemann, H.-D. & D. Fuchs & J. Zielonka (toim.). *Democracy and Political Culture in Eastern Europe*. London: Routledge.

Titscher, S. & M. Meyer & R. Wodak & E. Vetter. (2000). *Methods of Text and Discourse Analysis*. London: SAGE Publications.

TNS Emor. Teleauditooriumi mõõdikuuring.

http://www.emor.ee/failid/top10vaadatavamat_saadet.html, 24.05.2008

Toomere, T. (2002). Personaalse edu kujutamine eesti ajakirjanduses. Ellu Saar (toim.). *Trepist alla ja üles: edukad ja ebaedukad postsotsialistlikus Eestis*. Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus.

Van Dijk, T.A. (1974). Action, Action Description and Narrative. *New Literary History*, 1974-75.

Vihalemm, T. & V. Kalmus. (ilmumas 2008). *Mental Structures in Transition Culture: Differentiating Patterns of Identities and Values in Estonia*. *East European Politics and Societies*.

Vogt, H. (2005). *Between Utopia & Disillusionment. A Narrative of the Political Transformation in Eastern Europe*. New York & Oxford: Berghahn Books.

Õun, M. (2002). Subjektiivset edu ja ebaedu mõjutavad faktorid. Ellu Saar (toim.). *Trepist alla ja üles: edukad ja ebaedukad postsotsialistlikus Eestis*. Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus.

LISADE LOEND

- LISA 1 - Pille haridustee (2001-2004)
- LISA 2 - Evelin ja maitsemärk (2002-2003)
- LISA 3 – Ursula võitlus sõltuvusega (2003-2007)
- LISA 4 - Vissi tee kommunistist kapitalistiks (2003-2007)
- LISA 5 - Ahvena kirik (2004-2006)
- LISA 6 - Evelin ja Kuldne Kodu (2001-2002)
- LISA 7 - Laine Põdra majas virtinaks (2001-2002)
- LISA 8 - Ahvena tee vanglasse (2003-2004)
- LISA 9 - Allan ja Morna takso (2003-2005)
- LISA 10 - Mare ja salapärane Vanuatu pärandus (2005-2006)

LISA 1 - Pille haridustee (2001-2004)

172. lugu, 4. episood

Morna väike pangake. Ühel pool letti Laine, teisel pool... Pille. Jah, tema on ehuringiga Mornasse tagasi jõudnud. Pille toksib andmeid arvutisse, Laine jälgib teda pingsalt - ja jutustab.

Laine. ... eks need uued ajad ole jah nagu nad on... ega minul pole elu sees pangaarvet old... mis mul lihtsal mutil sellega ikka teha oli? Aga nüüd tuleb ikka see tükk ka ära teha, paljugi mis... tütar arvas ka, et nii on parem.

Pille. Jah, ega raha sukasääre sees hoida ei maksa, see on küll tõsi.

Laine. Ega ma nii loll ka ole, et sukasääres, mis te nüüd! Mina peitsin oma kroonikesed ikka kappi pesu vahele, oma abikaasagi ei leidnud sealt alati üles... oh sa ramp, näe, välja rääkisin!

Pille. Eks ma katsun selle saladuse endale hoida. Ja pealegi on see nüüd juba vana asi.

Laine. Preili on nii lahke... kust kandi inimesi te olete, kui küsida tohib?

Pille. Mina olen üsna siitsamast... peaaegu ehtne mornakas. Vahepeal sai Tallinna elu proovitud, aga..... siin ma nüüd jälle olen.

Laine. Seda ma vaatan, et nagu tuttav nägu. No mis sa ütled, mõned noored tulevad ikka siia ka tagasi! Mul oma tütar ka... tema on Tallinnas eland ja siis veel seal Pariisis... Prantsusmaa pealinnas... aga ikka tuleb tagasi. (*Vangutab liigutatult pead, aga purskab samas*).

Mina küll ei tuleks.

Pille. Tõesti? Miks siis nii?

Laine. Kui mina nii noor ja ilus oleks, tsjort poberi pazhaulista, mina teeksin sihukese karjääri, et... kõik kukuks pikali!

Pille. Oi, seda mina küll ei taha! Las ikka teised seisavad ka püsti...

Laine. Teie paistate hea inimene olevat. Aga headel inimestel on raske elada.

Pille. Siin on teie kaart...kas näitan, kuidas sellega ringi käia?

Laine. Küll tütar õpetab! Tema teab kõik ära! Ta mees on advokaat...

Pille. No siis ei julge ma küll midagi õpetada.

Laine. No et ongi kõik? Niisama lihtsalt see käiski... Oleks teand, oleks rohkem hoiule toond kui see 800 krooni... aga kust sa rohkem võtad...

Pille. Oh, see on alles algus!

Laine. Küll teie olete üks lahke preili... Kuulge, miks te nii kahvatu olete, teie vist ei saa sooja toitu? Vaat toon teile järgmine kord mannernuga hernesuppi!

Pille. Jätan meelde. Mulle maitseb hernesupp kohe kangesti..

Laine. Aga praegu... oot-oot-oot, mul on siin ju kommi, lapselapsele sai ostetud... (*Laob käekotti sukeldudes barjäärile kefiripaki*). Siin need on... võtke kohe kaks...

Pille. Jumal küll, pole vaja!

Laine. Võta aga võta, ega siis Laine iga päev pangaarvet ava! Aga selle kefiripudeli viin haigele naabrile. On üks imelik mees, jala väänas välja... aga kefirri armastab ta küll, seda ma ütlen!

Tagaruumist kostab telefon

Pille. Vabandust, aga ma pean kõne vastu võtma... Ilusat päeva teile! (*Ära*)

Laine hakkab väljuma, siseneb jaheasjalik Põder.

Laine. Tere, härra Põder?

Põder. Tervist... Jah? Kas me oleme tuttavad?

Laine. No kes teid ei tunneks, härra miljonär! Kas teie tulite ka rahaasju korraldama?

Laine vuhiseb minema. Sündmus ta elus saab suure punkti. Põder kehitab õlgu.

172. lugu, 6. episood

Pangakontor. Põder vajutab järjekorranupule.. viivu pärast tuleb tagaruumist tõtates välja Pille.

Pille. Palun väga vabandust, et lasksin teil oodata! Teine telefon on tagaruumis ja...

Põder. Vabandust teadmiseks võetud. Minul on pangatööst omad arusaamad.

Pille. Minul on need ka olemas.

Põder. Excuse me?

Pille. Millega saaksin teile kasulik olla?

Põder. Ma ei teagi, kas te saate. seda olla. Teie olete siin uus inimene, kui ma ei eksi?

Pille. Nii ja naa.

Põder. Neiu, ma ei tulnud siia mõistujuttu rääkima. Ma tahaksin suhelda proffiga.

Pille. Ma olengi proff. Ja minu kohustuste hulka kuulub ka närviliste klientide sujuv teenindamine.

Pöder. Ohohoo? Vaimukas, mis? Minu meelest olete te alles koolipingist tulnud. Mul oleks aga vaja asjalikku abi. Olge nii hea, kutsuge juhataja.

Pille. Mina olen juhataja.

Pöder. Nalja teete või? Rohkem siin kedagi ei olegi?

Pille. Muidu on veel tellerid, aga täna mitte. Mul on kahju, et te mind ei usu. Aga esimesest kuupäevast olen ma päris tõesti selle harukontori juhataja.

Pöder. Jumala eest, nii ee ongi - ikka veel jätkub see laste riik!

Pille. Ma ei saanud nüüd aru...

Pöder. Teie jaoks on see loomulik asjade seis, eks?. Ma lihtsalt ei jõua seda ära oodata, millal ükskord ometi tuleb vähemalt pangandusse täiskasvanud tegijate aeg... Kõik algas kunagi ju sellest, et pangadirektoriteks pandi vinnilisi poisikesi, kes ei tohtinud veel õlutki poest osta...

Millalgi siseneb Are. Pöder teda ei näe. Are asub maksekviitungit täitma ja jälgib sündmust algul häämingu, siis pinevusega.

Pille. Kas ma pean teile passi näitama?

Pöder. Ei, ma usun, et teil on juba pass olemas. Hea küll, kas te suudate mulle teha mu firma laekumiste väljavõtte viimase kolme kuu jooksul?

Pille. See pole kuigi keeruline.

Pöder. Teate, neiu, ma siiski loobun. Mul on niikuinii Tartusse asja, eks seal... (jäeb endassetõmbunud Pille silmitsema).

Kuulge, ma olen teid kusagil näinud.

Pille. (õlgu kehitades). Selles pole midagi erilist, härra Pöder!

Pöder. Stopp, ma ise! No muidugi... te töötasite kunagi siin selles pankrotipangas, jah? Ja muide, ma tundsin ju teie seda... hm... boyfriendi... Vabandust, ma tean, et see on kurb teema... seda teed peame me kõik käima.

Tagaruumis kostab nõudlik telefon.

Pille. (tuhmilt) Ma peaksin selle vastu võtma!

Pöder. Ja-jaa, muidugi!

Pille kaob taharuumi

Are. Laur!

Pöder. Oo, sina ka siin?

Are. Siin linnas teist panka ju pole...

Pöder. Tead, kui kena, et sa siia sattusid... Ausalt.

Are. Võib-olla mitte...

Pöder. Sa siis nägid?

Are. Piisavalt palju. Ja kuulsin ka.

Pöder. Olin ma väga jõle?

Are. Ei kommenteeriks.,

Pöder. Usu mind, niimoodi käitun ma kõige rohkem kord kvartalis.

Are. Sellest piisab, et sind kartma hakata...

Pöder. Usun täiesti. Tead... see ei vabanda mind... aga ma olen parajas jamas. Ma ei saa aru, mis toimub.

Are. Miks sa seda mulle räägid?

Pöder. Jah, tõesti? Vist sellepärast, et see on absoluutselt ohutu. Ma pole sellest siiani kellelegi hinganud. Kedagi ei saa usaldada, mitte kedagi...

Are. Miks sa siis seda vaest tüdrukut solvasid?

Pöder. Ratsionaalne seletus puudub. Ta on oma töö jaoks... kuidagi liiga nuku, saad aru. Kuule, lähme siit ära... räägi mooga, kuula mind... nagu sõber.

Are. Küll sinul käib kõik lihtsalt.

Pöder. Ah jah, muidugi... Kuhu see nukuke küll jääb? Tead mis... (võtab taskust pliatsi, joonistab midagi blanketi tagaküljele, paneb Pille letile). Kas nüüd tuled?

Are. Aga ainult viieks minutiks!

Hetk pärast nende väljumist tõttab kohale Pille, vaatab heitunud ringi, märkab siis paberilehte, vaatab seda ja hakkab tasakesi naerma.

Lehele on joonistatud (lohakalt, ent andekalt) süüdlaslikult küürutav koer---

173. lugu, 1. episood

Pank. Pille leti taga, tegeleb süvenenult mingi arvutusega. Siseneb Vaike, vaatab uudistades ringi. Siis võtab käekotist mõned paberid ja läheb leti juurde.

Vaike. Kuidas oleks, kui ma hetkeks neiu tähelepanu köidaks? Või on midagi väga tähtsat käsil?

Pille. Oi, vabandust... Ei ole nii tähtsat siin midagi...

Pille vakatab, jääb klienti silmitsema. Vaike omakorda teda. Siis valgustab mõlema nägu suur äratundmisrõõm.

Pille. Tädi Vaike, sina siin!

Vaike. Samad sõnad – aga mida sina siin teed, Pillekene? Pidid ju Tallinnas elama?

Pille. Elasin jah, aga... aga siis tuli koduigatsus kallale. Ja nüüd olen siin.

Vaike. (teeb koomilise embamisliigutuse). Kuule, mu ainsa venna ainus tütar, sulle ei pääse ju ligi, muidu kallistaks kohe nii kõvasti, et...

Pille. Oi, seda viga annab parandada! (Vupsab leti tagant välja – ja nad embavadki pikalt ja palavalt)

Siis algab kiirkõneline suhtlus.

Pille. Aga tädi Vaike, sa pidid ju hoopis Kohtla-Järvel töötama!

Vaike. Mine nüüd, see oli umbes saja aasta eest, kui sina olid veel nii pisike. Viimati käisid meie pool juba ikka Pärnus....

Pille. Jumal, jah, ma olin siis veel... las ma mõtlen... kas 10das või 11das klassis... Ja siis pidime veel ükskord koos isa-emaga tulema...

Vaike. Jah, muidugi, seda pean mina uskuma! Väinot nüüd kodust välja saab!

Pille. Midagi juhtus siis... Muidugi, mesilased otsustasid just sel päeval kaks uut sülemit puude otsa riputada ja isa jändas poole õõni, et neid kätte saada...

Vaike. Jah, ta kirjutas sellest tookord pika kirja. Tema ja mesilased... see on midagi, millest kunagi eraldi ei saa rääkida!

Pille. Ütle parem, kuidas sa äkki siia sattusid?

Vaike. Vat just, et sattusin. Ise ka siiaamaani imestan. Tööle tulen!. Novembrist asun postile.

Pille. Jube vahva! Siis näeme ju kasvõi iga päev! Aga...
 Vaike. Mis mureks?
 Pille. Ma küsin kohe midagi lolli, aga tänapäeval peab need asjad otse üle pärima. Tuled sa siia... üksinda?
 Vaike. Üksi ikka.
 Pille. Seda poleks küll arvanud... et ka sina lahutad. Miks isa pole mulle sellest rääkinud?
 Vaike. Hei, hei, laps, mis pagana lahutusest sa räägid. Minu kallis meheraasuke töötab Ameerikas, juba teist aastat, kujutad sa ette? Ja Kaljust poiss õpib juba kolmandal kursusel... mis sa arvad, kus? Budapestis.
 Pille. Õige küll, isa rääkis.
 Vaike. Asi seegi. Ega mu vend suur jutumees ole jah. Oh, meiega on viimasel ajal tõesti nii imelik lugu, et kui hästi veab ja kõik klapi, siis saame jõulude ajal oma Pärnu korteris kogu perega korra isegi kokku. Nii umbes kolmeks päevaks...
 Pille. Jumal, kui tore.
 Vaike. Mis siin toredat on? Aga elu on sihuke... Kuigi mitu korda olen mõtelnud, et mis pagana jõulukusepere see meil on...
Nii, aga sina ise? Mitu südant oled sa juba murdnud, aga ausalt?
 Pille. Mina... Noh, mina olen juba hundilõhnaline vanapiiga. Nii vist öeldakse?
 Vaike. Vaata aga vaata, mida pisi-Pille suust saab kuulda. Kuule, tüdruk, millal me pikemalt rääkida saame?
 Pille. Mis see kell ongi? Natuke mul ikka aega veel läheb... Aga siis joo me küll koos... no kohe kasvõi klaasi shampust!
 Vaike. Vaata aga vaata, kas sina juba tohid?
 Pille. (naerdes) Mis sa kiusad, tädi Vaike, mina olen juba suur!
 Vaike. Tuleb sind uskuda... kuigi minu meelest oled sa veel täiesti lapse nägu.

172. lugu, 6. episood

Pinuse baarinurk. Vaike, Pille, foonil Alma.

Pille. Ja-jah kujuta sa ette, mu hea sõbratar Reet läkski minu eest selle noormehega rääkima! Ja nii nad kohtuvad tänase päevani--
 -, Ma olin isegi natuke häiritud...
 Vaike. Absoluutselt loomulik reaktsioon.
 Pille. Üht asja ma ei veel ei ütelnudki – Reet on sellest kenast noorest mehest täpselt peajagu pikem.
 Vaike. Nii et sulle on jäänud nüüdseks vaid esteetiline probleem...
 Pille. Ah, ma ei tea, miks ma sellest üldse rääkisin. Lihtsalt see Tallinna-elu... Ma nagu ei saanud sellest päriselt aru.
 Vaike. Sellest ei saa mitte keegi aru, usu mind.
 Pille. Ei, aga muidu on see väga kena inimene, tead, tal on mingi teaduslik kraad koguni...
 Vaike. Nii et sina ootad siis ikka veel seda päris õiget? Mis, vennatütar?
 Pille. (jääb vaik). Kas ma pean vastama?
 Vaike. Üldse ei pea. Jõuad rääkida veel küll ja küll. Millal sa küll nii salapäraseks oled muutunud?
 Pille. Üldse ei ole salapärane!
 Vaike. Kaks saladust juba... Hea küll, räägime hoopis muust. Anna mulle head nõu. Siin linnas ju lehte ei ilmu, telefonipostidele kleebitud kuulutusi ei ole ma veel tudeerima hakanud... Kust saaks küll mingi enam-vähem mõistliku korteri tüürida?
 Pille. Oi, seda ma küll ei tea. Ma olen selles asja paras äpu. Ise leidsin seekord mingi uberiku linnaservas, perenaine ei luba seal enne õhtut ahju kütta... muudkui külmeta! Aga eks ma katsun uurida...
 Vaike. Muide, tunned sa hotelli perenaist?
 Pille. Natuke tunnen.
 Vaike. Tema vist mind ei mäleta. Tema oli ju kange koorilaulja, hästi agar inimene, ma mäletan... Meie plikakesed ei osanud ju siis koorilaulust suurt midagi pidada, passisime saali ukse taga, et saaks juba diskot... Ükskord tuli ta neid noomima ja ma näitasin talle keelt.. Häbilugu. Ma loodan, et tema seda ei mäleta...
 Pille. Äkki tuleks talle seda siiski meenutada, mis, kallis tädi?
 Vaike. Katsu sa ainult! Ära vaata sinna, ta muud ei teegi, kui passib meid! Ära sõnasin... tulebki siia.
 Alma tuleb kandikuga.
 Alma. Ma viiksin need tühjad tassid ära, kui tohib...
 Pille. Jah, muidugi.
 Alma. Mis ma tahtsingi... Kuulsin, et olete jälle päriselt tagasi?
 Pille. Jah, juba mõnda aega.
 Alma. Siis... siis... kas ma tohiksin teid korra... paluda? Nii-öelda konfidentsiaalseks jutuks?
 Pille. Jah?
 Alma. Vabandage, aga meil ei lähe kaua.
 Vaike. Aga loomulikult!
 Alma ja Pille astuvad eemale.
 Alma. Ma kuulsin ennist tahtmatult, et teie tuttaval on probleem... Kas ma tohiksin küsida, kui hästi teie teda tunnete, Pille?
 Pille. Oh, lausa lapsest saadik. Ta on nimelt minu tädi.
 Alma. No siis on täiesti teine asi. Jah, aga millest see tuleb, et teie tädi mind näib tundvat?
 Pille. Sellepärast, et... noh, et on ju siin koolis käinud.
 Alma. Jah? Siis muidugi...
 Pille. Tädi ütles, et olite tuntud koorilaulja.
 Alma. Oh, mis, meid oli palju... Nojah, eks meid ikka kuulamas käidi küll. Ja kes teie tädi siis praegu on?
 Pille. Tädi Vaike on haigla uus arst, nii palju kui ma aru saan.
 Alma. Ah soo koguni nii? Kuulge, ütlege talle siis... Ei, ma ütlen kohe ise! Aga enne ma helistan ühte kohta. (hakkab telefonil numbrit valima) -Ma tean üht väga korterit – väga korralikus majas.
 Vaike vaatab uudishimulikult, Pille tõstab talle naeratades põidla.
 Alma. Evelin? Alma siin... Sa ju tahad oma korterit välja tüürida?

176. lugu, 5. episood

Pille üüritoake Mornas - aga mitte see, mis mõni aasta tagasi. Sedapuhku on tegemist väiksema ja kasinama toaga. Mõned Pille riideesemed ripuvad millegipärast seinal riidepuude küljes. Pille seisab ja toetab selga vastu ahju. Tema isa Jaak (Pallo) istub laua taga ja rüüüb kohvi.

Jaak. Head kanget kohvi oskad sina mul teha, tüdruk. Mis peasi õige lõhnaga!

Pille. Ainult ära sellest emale kõssa, eks ju? Sellise eest saaksime emalt sugeda niikui viuh.

Jaak. Ega ma nii lihtsameelne ka ei ole! Jah, see sinu ema, tema tahab mahedat ja möödukat... Kuule, kuidas sulle seekord nii nadi korter sattus?

Pille. Vaiksemalt nüüd ometi, issi!

Jaak. Mis siis on?

Pille. Perenaine võib kuulda, on seda vaja? On sinul alles hääletoru...

Jaak. Mis sa teed ära, mees tuleb metsast. Ma mäletan, et vanasti oli sul parem korter. Seal Pihlaka tänaval. Hämar ja...

Pille. Muud pole midagi, aga see ahi ei lähe mitte kunagi soojaks. Tead, mul on kogu aeg külm. Ja nii tahaks koju.

Jaak. Miks sa siis ei tule?

Pille. Vaat kui tulengi homme... Ei, homme ei klapi, aga nädala sees on mul kaks vaba päeva jutti, siis tulen ja soojendan enese üles. (kõhatab).

Jaak. Jälle köhid? Söö mett, laps, söö mett.

Pille. Muud ma ju ei söögi, issi. Mett ja ...sularasva, nagu vanasti kuningad.

Jaak. Oh sind, tüdruk, nii tõsise asjaga ei naljatata. Sa ise ei mäleta vist enam seda kopsupõletikku, mis see oli, sa olid siis kuendas klassis...

Pille. Miks ma ei mäleta. Täitsa kehv tunne oli, palav ja mattis hinge... ja nägin unes tulipunaseid ülaseid.

Jaak. Näe, mis lapsel meelde jääb. Aga punaseid ülaseid pole olemas.

Pille. Unes on kõike.

Jaak. See nüüd jah... (mõtleb järele, imestunud). Tead, need võisid ju anemoonid olla. Neid on küll punaseid liike olemas.

Pille. Küll sa ikka oled, isa... kõigel peab sul nimi ja seletus olema.

Jaak. Kuidas teisiti? Kui seletus käes, siis tead juba, mida edasi teha.

Pille. Räägime millestki rõõmsamast parem. Kas koeral on juba pojad?

Jaak. Kui linna sättisin, siis veel polnud. Pooled on juba ette ära kaubeldud.

Pille. Kes neid eesti hagiid siis ikka nii palju ikka tahab?

Jaak. Ära ütle, soovijaid leidub. Isegi üks soomlane kirjutab kuskilt Tampere kandist, et tahaks kutsikat. Olla aadressi Vahuri käest saanud. Noh, see üle valla jahihull.

Pille. Vahva! Vähe sellest, et oled ilmatu kõva mesinik, nüüd hakkad veel koeri ka aretama.

Jaak. Meie Pauka aretab neid ise, mis mina siia puutun. Aga üks uudis on tõesti - Saksamaa mesindusajakirjas ilmub nüüd siis ikka see lugu mu kärjearamidest. No millele ma patendi võtsin.

Pille. Oi kui vahva, issi! Nüüd saad kuulsaks ka veel!

Jaak. Tahaks loota, et mitte eriti. Või ainult naa-tukene. Mulle meeldib vaikne elu... Kuule, miks sul riided seinte peal laiali on? Laisaks oled läinud, ai-ai!

Pille. Oh, see on lausa väike õdukas. Ma ei tohi ju kappi kasutada. Perenaine ei luba.

Jaak. On ta siis... niimoodi või?

Pille (sosinal). Tasa nüüd! Tead, vist on jah natuke. Kapis on peremehe garderoob,

Jaak. Kas see käib siis siin toas?

Pille. Taevas hoi selle eest! Peremees on surnud. Riided on kallid mälestus.

Jaak. Minu meelest peaksid sa teise korteri vaatama.

Pille. Pole aega otsida...

Jaak. Ah soo, kuule, üks asi veel, enne kui mu sõts peaks siia jõudma... Mis kell ta pidi tulemagi?

Pille. Räägi siis. Aga miks tädi ei tohi seda asja teada?

Jaak. Eks sa ise otsusta. Üleeile käis meil üks võõras. Pealinna mees. Ma ei tea, miks ma algul arvasin, et keegi mesindusteadlane... ei olnudki.

Pille. Kes ta siis oli?

Jaak. Rohkem nagu lilleteadlane oli. Pidi sibullilli aretama. Tulpe või?

Pille on huulde hammustanud.

Pille. Nendest siis rääkisitegi?

Jaak. Noh, eks ma paar sõna oskasin kaasa ka rääkida. Sümpaatne noor mees oli, lõbus ja viisakas. Põristas r-i... Mis kõige huvitavam - ta tuli jalgrattaga.

Pille. Nüüd, sügisel siis? Hull peast! Ega ometi siis Tallinnast?

Jaak. Kas just hull... ega mina ei teagi, kust ta tuli ja kuhu väntas. Tead sa, Pille, ta otsis sind.

Pille. Jumal küll, see veel puudus!

Jaak. Ja ta nimi on Felix.

Pille. Jah, isa, ma tean, et ta on Felix. Juba tükk aega... Ega sa talle ei ütelnud, kus ma nüüd töötan?

Jaak. Oleks ma pidanud?

Pille. Ei, isa... ei, ei.

Jaak. Sedasi ma arvasingi. Niimoodi siis jääbki sul - et ei-ei-ei?

Pille. Ma ei tea, issi.

Jaak. Nojah, see on sinu elu.

Pille. Issi, ma saan aru, et... te olete mures... aga... ärme sellest räägi.

Jaak. Tead, see Felix... ta oli tüüpiline erand. Kui niimoodi tohib ütelda - tüüpiline erand. Veidrik. Aga kas tead, tütar, veidrikel püsib vähemasti pool maailma. (vaatab aknasse). Ennäe, seal ta tulebki, meie kallid tohtriproua!

Üks paiskub valla. Õde-venda jäävad teineteist vaatama, näod naerul.

Vaike. No tere, mesikaru!

Jaak. Tere, Vaike. Vaata siis, kus me kokku saime. Tule ja kuku nüüd venna kaissu.-

Embavad. Siis muutub Vaike kohe asjalikuks.

Vaike. Jumal küll, Pille, sul on siin nii pime ja külm.

Pille. Selle eest vaikne ja varjuline.

Jaak. Nüüd hakkame mett sööma.

Vaike. Oota sina oma meega, ma kõigepealt räägin, kuidas mul läks!

Pille (naeruset, põnevil, asjaga natuke kursis olles). Noh, noh?

Vaike. Mis sa arvad, kätte saan selle korteri...

Jaak. Pille siin rääkis jah, et rihid üht korralikku korterit.

Vaike. Aga mis hinda seal algul küsiti! Jube! Aga kallid sugulased, ega mina ka esimest päeva ilmas ela. Kuulsin kogemata, et sealsamas naabruses üürib üks endine koorijuht tuba välja...

Pille. Nii et see ahnepäits nägi ikka ära. et sa sinna lähed?

Vaike. Kas tema või keegi teine, igatahes oli ta varsti ise kohal nagu linnutiivul. pahane ka veel! Ja nüüd on hind peaaegu poole madalam! Voh nii tuleb enda eest seista!

Pille. Jumal, kui vahva!

Vaike. Veel vahvamaks läheb! Kenad toad, korralik köök.... Ja tead mis, Pille, ma mõtlesin tee peal... lase siit jalga, tule minu kampa! Hakkame teineteise seltsidaamiks, ah?

178. lugu, 5. episood

Tänav. Pille tarib nahkset kohvrit, mis on kõike muud kui väike. Teisel pool tänavat seisatab noormees (Marek) ja jääb teda jälgima. Siis tuleb üle tee ja haarab otsustavalt kohvisanga oma pihku.

(Marek on tüüpiline XXI sajandi alguse noor tegija-estlane, väliselt lausa "Tallinna seeria korralik koopia, aga siiski, nagu varsti selgub, pole provintslik koreedus ja kohmetus veel päriselt välja uhitud. Ja pealegi pole ta paha inimene)

Marek. Tohib? Nonii, kuhu kurss näitab?

Pille (*eriti kohkumata*). Ei tohi, see on minu kohver!

Marek. Eemalt vaadates ei ütleks küll, kas tead. Sina oled rohkem kohvri oma.

Pille. See oli nüüd nali, eks? Las ma ise!

Marek. Meie linnas sihukesed asjad läbi ei lähe, kas tead. Siin elavad normaalsed mehed, ma ütleks koguni, et mõni neist on härrasmees, kas tead! Mitte nagu Tartus.

Pille. Miks just Tartu see paha koht on?

Marek. No kuule, kas mul pole silmi peas? Kohe näha, et oled tudeng, tulid bussijaamast esivanemaid vaatama või mida iganes.

Tartus on jube vinged naisõiguslased, tahavad kõike ise teha! Kuhu ma selle sumadani sul tarin?

Pille. Mitte kusagile. Laske nüüd... Vat kui kutsun... politsei.-

Marek. Täitsa hea idee. Äkki tulebki? Tegelt on nii, et viimati nähti siin tänaval pollarit kahekümne aasta eest.

Pille. Siis olid hoopis miilitsad, vat.

Marek. Okei, kuhu kohver transada?

Pille. Kuulge, kas kõik normaalsed mehed sinatavad tundmatuid tüdrukuid?

Marek. Muidugi! Ja mitte ainult tüdrukuid, vaid kõiki! Kas sina pole veel märganudki, et eestlased enam omavahel üldse ei teieta? Ja tead, miks? Sellepärast, et meid on nii vähe...

Pille. (*astub tahtmatult vestlusse*). Ei tea? Mina usun, et see on soomlaste eeskuju.

Marek. Kuule, ma ju tean sind! Ausalt! Sa töötad ju selles pangas keskvaljaku ääres?

Pille. Jah aga praegu pole mul tööaeg ja ma ei pea teile naeratama ja küsima teie soovi... Las ma nüüd lähen.

Marek. Ei, ausalt, kustkohast sa siia sadasid? Siin selliseid ei ole...

Pille. Kust, kust... siitsamast sadasin.

Marek. Kas koolis käisid ka siin või?

Pille. Rohkem Mornas ju koole ei ole.

Marek. Mis aastal sa siis lõpetasid?

Pille. Pean ma ikka aru andma?

Marek. Nojah, koolis oli meid palju, kes neid nooremaid ikka vaatas... Ma arvan, et sul olid patsid!

Pille. Mitte iialgi pole olnud! Ma ei salli patse, kui teada tahad.

Marek. Ahah, nüüd jäid vahele, sa ütlesid mulle ka sina.

Pille. Vabandust.

Marek. (*teda seirates, enesekindlust etendades, et natuke juba sabinas olles... On ta äkki tajunud seda... harvaesinevat... tasast ilu, vaikset kurbust?*) Nüüd ma tean. Vanasti olid sa seal teises pangas, enne pankrotti, oli nii? Aga seal ma käisin vähe- Ah, mis ma lobisen. Saame tuttavaks - minu nimi on Marek. Põline mornakas. Mornakas olla on uhke ja hääl!

Pille. Vaat kus patrioot!

Marek. Ikka! Lootuse tänavat tead? Mul on seal väike firma, koduriistade remont. Ise olen peremees ja õpipoiss, raamatupidaja ja füüsilisest isikust ettevõtja... Astu läbi, kui triikraud tuksi läheb või mis iganes..

Pille. Kasulik teada.

Marek. Kuule, tutvus on pooleli, sina pole oma nime veel ütelnud.

Pille. Kas ma pean?

Marek. Muidugi ei pea. Lihtsalt ma ei saa aru, miks sa pipardad. Ma tahtsin ainult aidata...

Pille. Aitäh. Aga ma ei vaja abi....

Heliseb Pille mobla

Pille. Pille kuuleb! Sina, Vaike? Kus... Raju tänaval... Mis auto? Ma oleks ju ise saanud, aga... eks ma siis oota.... muidu on mul siin juba üks üliagar abiline hakkamas...

Marek. Selged pilt. Edasi saad ise hakkama. Aga ma leian su varsti üles, Pille!

Pille. Kust sa mu nime... Ah, muidugi! Oh mind ettevaatamatut!

Marek. (*lootusrikkalt*). Ma tulen esmaspäeval panka. Mis kell sul lõuna on?

Pille. Panka - ei saa keelata, palun väga, kui asja on.. aga lõunat süüa ma üksinda. Nii on ja nii jääb.

Marek. Tead mis, linalakk... Sinus on midagi. Ja minus on ka midagi. Küll sa veel näed!

180. lugu, 6. episood

Vaike ja Pille korter. Pille loeb tugitoolis, jalad enda alla tõmmatud, raamatut. Kõõgist pilltuleb kandikuga Vaike. Kandikul on tee, saiad, ja - MESI

Vaike. Hei, raamatusõber... kuuled või?

Pille (*pead tõstes*). Hästi huvitav koht on.

Vaike. Varsti loed edasi. Su tädi pakub pausi.

Pille. Oi, mis ma näen? Millal sa seda jõudsid?

Vaike. Mina ei jõudnud midagi. Teevesi kees ise, saiad küpsetas pagar ja mee tõi meile sinu isa, minu vend.

Pille. Jah, aga niimoodi maiustame me ennast paksuks.

Vaike. Ah, mine nüüd... Natuke ikka tohib.

Pille. Kas sa kinnitad seda kui arst?

Vaike. Tss! Unusta see küsimus ruttu ära. Ega ma siis vahetpidamata ka arst ei ole. Las ma olen mõni harv tund elus ikka see, kes ka olen...

Pille. Ja kes sa siis oled?

Vaike. Tead, üks jampsi eluga naine, kes ise ei ela kodus ja kelle pere viibib kusagil kaugel kaugel... ja kes lohutab ennast nüüd ühe meesaiaaga.

Pille. Kas pere kohe peab niimoodi... kaugel-kaugel elama?

Vaike. Ah, mina ei tea, kas peab või ei pea. Räägitakse, et üleminekuaeg, räägitakse, et tööjõu vaba liikumine... aga mina tahaks juba oma peret tagasi... ausalt. Ära sina küll tulevikus lase enda elul niimoodi lase minna...

Pille. Ei lase jah. Sest mina ei lähegi mehele.

Vaike. Tohoh. oli see nüüd nali?

Pille. Praegu on küll selline tunne.

Vaike. See läheb üle, usu mind! Sina pole vanatüdrukü tüüp.

Pille. Seda ma pole ütelnudki. Aga vahel on tunne, et kõik on juba ammu olnud... ja uuesti enam ei taha.

Vaike. Väga kaalukalt lausunud. Nagu mingi vanamutt, ausalt. Vaata ennast peeglist, laps!

Pille. Mulle ei meeldi peegel.

Vaike. Muide, kes see noormees oli, kellega sa eile panga ees mõtteid vahetasid?

Pille. Jalgrattaga või? Juba sa nägidki...

Vaike. Täiesti kogemata.

Pille. Oh mind õnnetut siin väikeses linnas. Me ei vahetanud muljeid, me vaidlesime väga ägedalt.

Vaike. Mina jalgratast ei näinud, mina nägin päris sümpaatset kutti. Ja miks te siis vaidlesite?

Pille. Sellepärast et... Vat just - kutt ta ongi. Tead, kui paha on teisele inimesele ei ütelda? Aga mina ei tahtnud temaga kohvi jooma minna... Mis see olgu, alles teist korda elus ajasime kaks sõna juttu ja ja juba ta....

Vaike. Kuule, Pille, räägime elust, ah? Sinu vanused on nüüd ju need kõige targemad eestlased, teie teate, kuidas kapitalismis ei tea. Sinu vanused õpetavad kogu rahvast lehes ja teles: kuidas riietuda, kuidas välismaal käituda, kuidas laenu teha... kuidas seksida...

Pille. Oh, mina küll ei tea midagi õpetada. Aga elan ikka.

Vaike. Millal sa oma eluga no nii päris algust mõtled teha? Ega sa ei saa ju jääda terveks eluks nii... üksi mööda türitube. See oleks muuseum väike alatus meie rahva genofondi suhtes.

Pille. Mis sa mind hirmutad.

Vaike. Sul tuleksid väga ilusad lapsed...

Pille. Oh, kulla tädi...

Vaike. Mis tädi, ma ei kannata seda sõna - -ma olen Vaike, pea meeles, muidu saan kurjaks ja hakkangi tädiks. Niisiis - lao lagedale!

Pille. Ühte asja tean küll - ega ma nüüd ikka terve elu küll panka jää. Ega see rahade liikumine mind ikka nii palavalt ka ei huvita...

Vaike. Seda ma tahtsingi kuulda.

Pille. Mesi toodi selleks lauale, et tõsine jutt magusamaks teha?

Vaike. Mine nüüd, ma otsustasin ennast ka lohutada. Sa ei teagi... Mul tekkis ju siin majas täna probleem. Vähe puudus, et kommunaalskandaal. Kusjuures - kuidagi irratsionaalne.

Pille. Sinul? Seda on küll raske uskuda...

Vaike. Oh, mine nüüd, ma võin vahest ikka nii põrutada, et maa must. Kuule, sina vist tunnend seda ülalt prouat varasemast ajast?

Pille. Almat? Jah, ma olen paar korda isegi nende pool olnud... Mis sul temaga oligi?

Vaike. Mis oli? Teravaks kippuv mõttevahetus koridoripesemise teemal.

Pille. Siis... on natuke pahasti.

Vaike. Ära aja hirmu peale.

Pille. Ma ei tea, küll aga... ta on vist väga kange iseloomuga.

Vaike. Siis pole muud kui tuleb võtta purk mett ja tema juurde leppima minna...

Pille. Mina ei saaks sellega hakkama.

Vaike. See veel puuduks, kui alustaksime olmepingetega.

Ukse kell

Naised vahetavad pilke

Pille. Lähen vaatan, kes seal...

Ukse taga on Alma. Tal on kandikul värskelt küpsetatud teekook

Alma. Oi, tere Pille! Sina ka juba kodus! Kas doktor... su tädi on ka siin?

Vaike. Siin ikka, proua Alma.

Alma. (rõõmsalt, perenaiselikult, nagu poleks midagi juhtunud, ometi aimatava sisemise ähmiga). Teate, ma proovisin üle hulga aja teekooki küpsetada.... Mõtlesin, et toon uutele naabritele ka tükikese proovida!

181. lugu, 5. episood

Morna. Pärastlõuna. Mingi tänavalõik, Pille kõnnib omateed - ja jääb jälle hätta järjekindla Marekiga. Seekord pole noormees jalgrattaga, vaid päris mõistlikult riides. aga visa ja ennastületavalt uljutsev. "Nagu sangar seiklusfilmist". Ta astub Pillele lihtsalt ette.

Marek. Kukku! See olen jälle mina! Marek on mu nimi, mäletad?

Pille (ei kohku eriti, aga ei varja ka kärsitust). Nii? Ja mis siis edasi?

Marek. Nagu näed, polegi ma täna jalgrattal.

Pille. Näen, näen. Oskad isegi kahel jalal käia.

Marek. Õudselt hästi koguni. Ma tegin koolipoisina koguni sportlikku käimist. Vahi! (Paar imiteerivat liigutust puusade ja õlgadega - seejuures võrdlemisi koomiliselt. Pille muigab tahtmatult). Tead, kuhu mu jalad mind praegu viivad? Sinu panka.

Pille. Hilja. Juba kinni,

Marek. Aiaia, mul on ju sularaha vaja. Muidu ei saa ma sind kohvikusse kutsuda.

Pille. See mure on murtud. Kohvikusse ma ei tule.

Marek. Selge. Mõni teine kord siis, eks? Ma saan aru küll, linalakk, see on meil alles kolmas täiesti juhuslik kohtumine..

Mitmenda järel sa tuled?

Pille. Ei, sa ei saanud aru. Ma ei tule üldse kohvikusse,

Marek. Imelik?. Palveõde nägu sa küll ei ole. Või on asi minus? Olen ma absoluutselt vastuvõtmatu tüüp?

Pille. Mulle ei meeldi inimestele pahasti ütelda.

Marek. Palun mitte edasi rääkida. Ma aiman, et see mind ei rõõmusta. Aga jäta mulle ikka raasuke lootus ka...

Pille. Pole mõtet. Kas lubad mul nüüd minna?

Marek. Ahah, nüüd ma tean. Sa pead minuga ikka suhtlema, ahaa! Jaa, kui ma tahan, siis pead mulle pangautomaadi kaardi tegema ja selle kasutamise selgeks õpetama. Mina olen ju klient!

Pille. Palun väga, tule esmaspäeval. Kas sul pole siis tõesti kaarti? Ise veel ärirees...

Marek. Kujuta ette, pole! Mulle meeldib elav suhtlus elavate telleritega.

Pille. Tead, mis see maksab? 20 krooni seanss!

Marek. Tean. Sinuga suhtlemise eest maksaksin veel rohkem...

Pille (pilviselt). Nüüd ma küll lähen.

Marek. Kuule, linalakk, sinul on vist mingi probleem.

Pille (plahvatab). Pole ma sulle mingi kuule-linalakk! Kes sa enda meelest oled, et sa minuga niimoodi räägid?

Marek. Täitsa normaalselt. Ma olen ikkagi mees, ja...

Pille. Sina vist ei teagi, kuidas tõelised mehed käituvad.

Marek (haarab tal käesti). Ohoo, milline temperament! Nüüd hakkad sa mulle päris tõsiselt meeldima!

Pille teeb midagi, mis üllatab teda ennastki - ta lükkab mehe järsult eemale.

Pille. Käed eemale! Ja kohe, ja päriselt!

Marek. Mis sa jamaad... Mis sa siis niimoodi? (Hetkeks on ta nagu solvunud laps).

Pille (tasa, aga kindlalt). Mind ei puutu mitte keegi, pea meeles!

Marek. Närvid läbi või mis?

Pille. Pole sinu asi.

Teisel tänavapoolel läheneb Johannes.

Pille. Onu Johannes!?

Johannes. Ohoo, Pillekene? No vaat kui tore...

Pille. Küll on hea, et sa ikka õigel ajal kohale jõudsid, me pidime ju veel... notari juuret läbi minema.

Johannes (hetkesegadus, siis reageerib ja hakkab hoogsalt lähenema). Notar? Ahsoo... Ahsojaaa! No näed, vana pea... seda ma tundsin...

Marek. (vaiksel taandudes). Tahad ütelda, et vana kingsepp on su vanaisa või midagi sarnast?

Pille. Kas sa tunnud teda?

Marek. No kuule, kes siin linnas vana Johannest ei tunneks... Vapiloom!. Tsau!

Johannes. Miks siis noorhärä nii kiiresti jalga laskis?

Pille. Mina ei tea. Tal hakkas äkki väga kiire.

Johannes (Marekile järele vaadates). Jaa-jaa, eks ta ole... See on üks kiire astumisega poiss tõesti. Ega ta sulle... liiga teinud?

Pille. Mina ei lasegi endale liiga teha.

Johannes. No vaata siis! Ise nii vagura olemisega...

Pille. Onu Johannes, ega sinul väga kiire ei ole?

Johannes. Absoluutselt mitte!

Pille. Siis... siis... äkki jalutaksime natuke aega?

Johannes. Ainult ühel tingimusel. Kui saaks ilma selle onuta?

Pille. Miks ei saa? (Võtab tal käe alt kinni). No lähme siis, Johannes.

181. lugu, 7. episood

Õnne 13 majaesine. Aeglaselt lähenevad Pille ja Johannes. Pille hoiab ikka veel usalduslikult Johannese käe alt kinni.

Johannes. Ah et need plakatid südalinnas... et ongi ilmakuulus jätsupunt Inglismaalt?

Pille. Muidugi. See on nii haruldane asi, et siin Mornas... Need tuleks küll ära kuulata.

Johannes. Mine sa tea, äkki teemegi Almaga selle tüki ära... Ah soo ja, Pille - üht asja veel... Vaata, sihuke konks, et... no et sa teinekord teaksid, kui tahad minusugust lõvi tänaval appi kutsuda - ega meil Mornas polegi ainsamat notarit.

Pille. Notarit? Mis notar... Kas ma ütlesin, et notar? Oligi! Mul ei tulnud midagi muud pähe! (hakkab naerma)

Johannes. Noh, olemegi nüüd sama hea kui kodus...

Pille. Kodus? Selle mõttega pean ma veel harjuma...

Johannes. Eks ta ole... Mina olen siin oma pool sajandit jutti elanud. Aga teie nooremad jah... teil on teistmoodi elu, teistmoodi liikumine, kord siin, kord seal...

Pille. Mina kohe ei teagi, mis õigem... nii tahaks maakodus elada...

Johannes. Aga mis siis segab?

Pille. Seal peaks vist päriselt mesinikuks hakkama. Aga... ma natuke kardan neid putukaid. Nojah, aga siin ma nüüd olen - ja päris kodu polegi nii kaugel.

Johannes (väga sügava piinlikustundega) Nüüd oleks mul üks piinlik palve. Kui laseks ehk mu käe vabaks...

Pille. Oi, vabandust!

Johannes. Muud pole miskit, aga Alma võib akna peale tulla... ja siis ma veel saan!

Pille. Seda pahandust ma küll ei soovi.

Pille. Suur tänu kimbatuses päästmast ja veel suurem tänu ilusa kojuaatmise eest! ei teagi, kas tohib koos sisse astuda?

Mõlemad naeravad natuke. Läheduses kostab autopidurite vingumist, samas kihutab nähtamatu auto edasi, nurga tagant tõttab väga kiirel sammul välja Raim.

Johannes. Näe, veel üks naaber jõudis koju...

Raim. Ohoo! Tere, Aristoteles!

Johannes. No tere Raim. Kust tulek, kuhu minek?

Raim.. Ah, sai paar päeva Tallinnas asju aetud... Üks tuttav mees viskas mu enne Tartusse põoramist värvasse.

Pille (vaiksel). Aristoteles...

Johannes. Nii nad mind narrivad jah. Kas teie siis ... polegi omavahel tuttavad? Ise juba mitu nädalat ühe maja elanikud?

Pille. Natuke nagu oleme... Rohkem aga kaude...

Raim (hajameelselt. sest teda kisub juba üles Are poole). On ka või? Millegipärast ei tule meelde...

Pille. Üksainuke kord. See oli siis, kui veel rong käis.-Pille on mu nimi.

Raim. Ah soo? Nüüd tuleb küll meelde...Me jõime veel kohvi, oli vist? Vahva! Mina olen Raim. Elate tõesti siin?

Johannes. Nii et te pole veel kokku trehvanudki? See on küll huvitav nii väikese maja kohta.

Pille. Te rääkisite veel midagi oma isast...

Raim. Seda ma küll ei mäleta. Noh, olgu, mind oodatakse!

Trepilt pöörduvad ta korraks tagasi vaatama - niisama, natuke üllatunult. Pille seirab teda ja tema pilk on teistsugune. Minevikku vajunud. Aga mitte traagiline.

186. lugu, 5. episood

Pank. Pille oma tööpostil. Saalis täidab üks naisterahvas maksekvitungeid.. Pangaruumi astub hoogsalt Pöder.

Pöder. Tere? Tohib?

Pille. Palun, härra Pöder! Järjekorda ju ei olegi.

Pöder. Kõigepealt siiski... head uut aastat.

Pille. Teilegi sama soov..

Pöder. Armas juhataja, ega te ometi pahane ole? Meie tutvus algas minu poolt natuke ebaviisakalt...

Pille. Mina ei mäleta nii vanu asju. Ausalt.

Pöder. No siis on tore. No nii. Ma sooviksin...

Pille. Väljavõtet viimastest laekumistest?

Pöder. Kas te olete mõtetelugeja?

Pille. Seda mitte, lihtsalt püüan jõudumööda ikka proff olla. Mis kuupäevast alates te soovite?

Pöder. Hm... Võtame sedapuhku... 1. novembrist alates. Kuni tänaseni.

Pille. Aga... novembrist olete te juba kontrollinud.

Pöder. Ma tean, ma tean... Aga ma vaataksin veelkord. Võtame ikka... kui see väga tülikas ei ole!

Pille. Mis te nüüd!

Pöder (püüab tasemel olla, naeratada). Noh, kas teeme siis ära?

Pille.. Ikka et teeme ära.

Kiire klahvimäng, printer hakkab trükkima. Pöder jälgib paberi liikumist üksisilmi. Pille naeratab julgustavalt. Ja ulatab paberilehe(d).

Pille.. Palun.

Pöder. Suurim tänu. Kiitos. Dak.

Pille. Bitte schön, pashailusta.

Pöder muigab närviliselt, haarab paberilehed kähku pihku, siis kutsub ennast korraks. Aga ta silmad neelavad palavikuliselt tulpasid. Kukuavad aga paberid ta käest. Sõrmed kobavad rinnatasku järele, aga ei jõua enam...

Pille (leti tagant). On teil... paha? Härra Pöder, kuulete siis

Ja siis vajub Pöder kokku. Pille jookseb leti tagant välja - ja tardub. Ta ei oska äkki nagu midagi teha. Ta on kivistunud ja paanikas. Siis teeb ta paar sihitut edasi-tagasi sööstu... Juurde on tõtanud klient. Kummardub Pödra kohale, hakkab tal kraeda avama.

Klient. Mis te sebite, tehke ometi midagi!

Pille (habiseb). Jah, jah... aga mida?

Klient.. Helistage ometi kiirabisse, kus teil telefon on?

Pille.. Telefon? Jah... muidugi... Aga mis see number oligi?

Klient. 112, kas te siis ei tea?

Pille. Muidugi, jah. Muidugi tean... Aga kas.. Kuulge, Mornas ju pole mingit kiirabi... Mis nüüd saab?

Klient. Ruttu nüüd, tütarlaps... Mis te lõdisete, jumala eest! Nüüd tulen tegutseda!

Pille. Ma ju tahan ise ka... aga...

Pille. Siis helista ometi! Ega siis abi pole maa pealt kadunud!

Pille seisab ikka veel vatiselt, pilk kramplikult ja kartlikult lamaval Pödral, tema rindkeret masseerival naisel... Siis tõttab viimaks komistades letini taha ja valib numbri.

Pille. Hallo? M-ma väga palun tädi Vaiket...

Klient. Jumal küll, mis te ometi teete, mis tädi, mis tädi!? Meil on ju need... parameedikud!

Pille. Vaiket... see tähendab... Doktor Rekkerit... Jumal tänatud, oledki seal! Palun saada keegi ruttu autoga pank, siin üks klient... mina ei tea... aga vist midagi südamega... Ma nii ehmatasin...

Ilmselt pannakse teisel pool toru ära. Pille läheb kartlikult lamaja ja teda abistava kliendi juurde, kummardub ennast ületades... Tal on kõige toimuva veel väga isiklik minevikusuhe.

Pöder (avab korraks silma - ja pilgutab seda paanikas inimese vägisihuumoriga). Mis jama... ah?

Pille. Te... te vist ei peaks rääkima.

Pöder. Aga kas laulda... tohib? Aihh...

186. lugu, 7. episood

Vaike-Pille korter. Vaike ja Jaak.

Jaak. No mis nüüd tuuseldad mööda tuba ringi, ole ikka rahulik. Ma arvan, et see ei tohiks sul esimene kord haiglavälves olla...

Vaike. Ei ole midagi, las ma jalutan... Ma mõtlen sellele linnapeale.

Jaak. Rääkisid jah, et noor ninatark. Sulle vist ei meeldi, kui sind kamandatakse.

Vaike. Kellele see meeldib. Aga tead, mis ma mõtlen... Ta jäi nagu pahviks, kui ma küsisin, kas haige on ta sõber. Talle oli see nii võõras sõna...

Jaak. Mis sa iga asja pärast pead murrad.

Vaike. Narr, ma ju olenegi selline! Aga olgu, mis see minu asi, kui mõni mees alles siis hakkab mõtlema sõprusest, kui teisel süda streikima hakkab.. Ühte ei hakanud ma talle ütlema - neil mõlemal oli värske konjakilõhn küljes! Äkki ta seda pabistaski?

Jaak. Haige mehe lasksid siis ikka Tartusse viia.

Vaike. Sinna oleks ta sattunud niikuinii. Sest siin Mornas... Muidugi on see meie haigla vanadekodu filiaal, mis ma ilustan...

Tead, mis mind närbi ajab? Vaata, see oli otsekui õppehäire. Kui midagi tõsisemat oleks juhtunud, siis poleks ma kindel, et siin linnas midagi otsustavat ära teha saab...

Jaak. Kuidas selle haige mehega siis on?

Vaike. See mees on nädala pärast kodus tagasi. See, mis temaga juhtus, on rohkem närvide kui südame süü.

Uks avaneb, tuleb Pille. Õige häbelik ja norgus.

Jaak. Saidki tulnud?
Pille. Nagu näed.
Jaak. Kuulsin, et said täna parajalt ehmatada, mis?
Pille. (*Vaike poole kõõritades*) Natuke jah.
Vaike on Pille sisenedes enmast kokku võtnud, on äkki enesekindel ja reibas. Vähemalt väliselt.
Vaike. Noh... tüdruk? Sind ilmselt huvitab, kuidas Pödral läheb?
Pille. Huvitab muidugi.
Vaike. Pool tundi tagasi rääkisin Tartuga... Seal on parajasti valves üks mu paralleelgrupi kaaslane... Midagi liiga hullu enam küll ei juhtu. Nii et võid uhke olla, sina ta võib-olla oma kiire tegutsemisega ära päästsidki-
Pille. Üldse polnud niimoodi... Ma olin täitsa loll kana...
Jaak. Tohoh, mida ma kuulen?
Pille. Mul on nii paha, kui ma sellele mõtlen... Mul ei tulnud isegi kiirabi number meelde... See oli hoopis üks klient, kes kõike teadis ja oskas.
Vaike. Ära nüüd sellest numbrit tee, see oli sul esimene kord sellist asja näha.
Pille (*vaikset*) Jah.. Näinud ma tõesti pole, kuidas inimene... alles räägib ja siis kukub...
Jaak. Räägiks nüüd millestki muust ka, mina tuln ikkagi teile külla ja..
Äkki peidab Pille pea korraks isa rinnale.
Pille (*sosinal*). Oh, issi, issi...
Jaak. Pole häda midagi.
Vaike. Mis tal on?
Jaak. Ju tal tuli midagi meelde.
Vaike. Mis siis? Kas mina ei tohi sellest midagi teada?
Pille. (*pea isa rinnal, ainult noogutab*)
Jaak. Eks kunagi teinekord--ma ütlen, Vaike. Tal üks... hea tuttav... läks paari aasta eest ... südamega päriselt ära, saad aru.

188. lugu, 4. episood

Hotelli Pinus baar. Pille ja Vaike lõpetavad einetamist, jutlevad vaikselt. Alma seirab neid letti tagant.

Pille. Tead, Vaike, see oli nii, et vaatasin oma pangakese aknast välja... Nagu ma ikka vaatan, kui mul kliente ei ole...
Vaike. Ja-jah? Ja mida sa seal siis näed?
Pille. Ikka sama pilt: väljak, raagus pärn, kiosk, apteek... Ja äkki nagu prauhti sain aru - kui ma kohe midagi ette ei võta, jääb see terveks eluks nii.
Vaike. Väljak, pärn, kiosk ja apteek... Lausa luuletus.
Pille. Pole see mingi luuletus, see on hall eluproosa! Ma pean kohe midagi ette võtma! Anna head nõu, mu tark tädi!
Vaike (*sisinal-sosinal*): Ma teen sulle tädi! Kus selle häbi ots, äkki veel mõni kuuleb?
Pille. Anna andeks, Vaike, aga ma olen nii imelikult elevil... Tahtsin sinult kui elukogenud inimeselt nõu küsida – äkki on hilja midagi muuta?
Vaike. Kunagi pole hilja. Ainult et vaata mind – mis mu elukogemusest kasu... rübelen mööda Festit ringi...
Pille. Sina! Sina oled arst, sina aidad teisi inimesi! Aga mina... Tead, päris hirmus, aga ma olen juba niiiii vana! Kas minusugust tudikest enam ülikooli võetaksegi?
Vaike. Vaat kus jutt! Aga muidu... idee on väärt. Sa muidugi oled läbi mõtelnud, mida sa õppida tahaksid? Majandust, eks?
Pille. Jumala eest, ainult mitte seda! Ja arstiks ma ka ei kõlba, nagu sa tead... Võin haige kohal ära minestada... Tead, ma arvan, et parem tuubin mõne keele korralikult selgeks, mõne sellise, mida eriti palju ei osata. Näiteks... portugali keele. Ma olen tegelikult väga usin tuupija!
Alma (*ei pea vastu*). Vaat see on nüüd küll üks õige jutt! Andke andeks, kuulsin tahtmatult pealt...
Vaike. Aga Alma, tulge ometi meie juurde istuma!
Alma. Tegelikult pole see ette nähtud, aga... olgu peale. Minule kohe meeldib, kui noored tahavad õppida. Elu ei tohi ometi seisma jääda.
Vaike. Miks ainult noored? Meie teiega võiksime ju ka! Ülikoolis vanusepiirangut pole. Seal on minu teada praegugi vähemalt üks 60-aastane tugeng...
Alma. Mis nüüd mina enam...
Vaike. Mis te räägite! Inimene õpib kogu elu! Minu meelet tunnete teie ju alternatiivmeditsiini vastu huvi ja...
Alma. Ah, see on niisama. Ja ega pea pole enam ikka see. Aga vaat koolis, siis jah, ma ütlen – mul oli siis kohe mitu korda üle klassi tunnistus!
Vaike. Aga jäite ikka siia, oma linna?
Alma. Nii see välja kukkus. Mu esimene abielu... No ma olin siis liiga noor... Pille, minge jah õppima!
Pille. Aitäh, Alma-tädi. See oli küll väärt soovitus.
Alma. Olen ma siis kunagi midagi halba soovitanud?
Pille. Ega ma siis niimoodi mõtelnud...
Vaike näib märkavat midagi – otsekui minevikuilksatust nende vahel...
Alma. Tegelikult tahtsin ma teiega... natuke nõu pidada.
Vaike. Jaa, ma kuulen teid!
Alma (*piidleb Pille poole*). Hm... See on omamoodi delikaatne jutt...
Pille. Oi, täitsa unustasin, ma pean ju raamatukogust läbi lippama, mulle pandi paar uut raamatut kõrvale!
Vaike. Eks siis õhtul kodus näeme?
Pille. Kus siis veel, ikka kodus! (*Ära*).
Vaike. Kas teil... on mõni tervisemure? Ma kuulan teid.
Alma. Oi jummal, ega siis minul endal... Ptüü, ptüü... Minul pole viimasel ajal suurt midagi kurta!
Vaike. Ah soo? Äkki siis abikaasal?
Alma. Üldsegi mitte. Teate, see on üks imelik asi... Ei, ma saan aru küll, et ei sobi arsti vabal ajal tülitada, aga saate aru, mina ei saa enam vaadata, kuidas üks inimene võib oma tervise oma arguse nahka panna...
Vaike. Kellest te räägite?
Alma. Ega ma muidu ei räägiks, aga ta on just praegu siinsamas majas. Äkki saate teie teda kuidagi mõjutada!

188. lugu, 5. episood.

Vaikne tänavarist. Raim tuleb, kott raamatutega näpus. Ja peaaegu põrkab kokku kiirustava Pillega.

Pille. Oi? Teie? Tere!

Raim. Et kust tulek, kuhu minek?

Pille. (*vaatab ta kotti*). Paistab, et eks sinna, kust teie tulete. Raamatukokku.

Raim. Vaat kui põnev. See on meil siis nagu selles vanas filmis «Kohtumispaika ei tohi muuta».

Pille. Mina ei teagi sellist filmi.

Raim. Ah, oli üks vene detektiiv... Ma niisama lõõbin. Teate, mis – ei soovita ülemäära kiirustada.

Pille. Ega mul polegi kiire..

Raim. Aga ei mina ei tea, äkki veab teil rohkem? Mina pöörasin ukse pealt tagasi, seal ripub sihuke silt nagu AVARII.

Pille. Oi, siis ma tean küll - neil on jälle radiaatorid rivist väljas! Mul ju klassiõde töötab seal. Neil on iga kuu mingi avarii! Nii kahju kohe - mida ma nüüd õhtul loen?

Raim. Vaadake vahelduseks telekat.

Pille. Ah, seal käib ju kogu aeg üks madin ja kaklemine.

Raim. Ärge kartke, teised ju vaatavad!

Pille. Ei taha! Kui ei kakelda filmides, siis õiendavad poliitikud.

Raim. Saan teist täielikult aru, ega mind need actionid ka eriti tõmba. Kuulge, mul on idee! Te olete Arega juba tuttavad, nagu ma mäletan...

Pille. Jaa, ta oli ju nii lahke ja viis mind jõuludeks autoga koju.

Raim. No vaat nii! Tulge pärast ... ülevalt korterist läbi, tal on päris kena kodune raamatukogu.

Pille (*pärast hetkelist viivitust*). Pole viga, küll ma kuidagi hakkama saan. Mis muud, eks ma pööra nüüd kodu poole...

Raim. (*teda seirates*) Lähme siis koos? Kui teil muidugi midagi selle vastu ei ole?

Pille. Mina ja teie? (*Hetk kõhklust või midagi, mis sellena tundub?*) Ei, miks mul peaks midagi selle vastu olema? Jah, aga kuhu te nüüd enda meelest nii kindlal sammul lähete?

Raim. Eks ikka Õnne tänavale.

Pille. Raim, aga siitkaudu saab ju tükk maad otsen!

Raim. Ongi nii või? Mina ei teadnudki...

Pille. Noh, teie olete siin veel uus inimene.

Raim. Ei-ei, oleksin pidanud ise ammu mõikama – ma tegin kunagi sellist põnevat spordiala nagu orienteerumine. Mul on viimasel ajal üldse kehvad lood taipamisega..

Pille. No kohe nii enesekriitiline! Enamasti ei taha inimesed on vigu üldse tunnistada.

Raim. Ega mina ka ei armasta. Ma oleksin pidanud nüüd vist hoopis ütlema, et miks otse minna, kui ringi saab.

188. lugu, 7. episood.

Tänav(ad). Pille, Raim. Parajal sammul (ja ainult heanaaberlikult) minnakse kodu suunas.

Pille. Mina olen väga vaikselt maakohas üles kasvanud, mis seal õhtuti muud teha oli, kui raamat pihku ja voodisse... Ema-isa on ka kanged lugejad. Aga teie vist olete lausa raamatute keskel üles kasvanud?

Raim. Ei, miks? Ah soo, te peate silmas seda, et mu kadunud isa oli kirjanik... Ei, mina ju kasvasin ju ilma temata üles, nii et...

Pille (*napilt*). Vabandust.

Raim. Mille eest? Teate, inimene jõuab elu jooksul läbi lugeda nii mõni tuhat, koh, olgu, 10000, -20 000 raamatut, kui ta juba väga kõvasti pingutab. Aga neid on ju miljoneid! Nii et tuleb kõva valik teha!

Pille. Mina arvasin, et rohkem! Kas siis elu on nii lühike? Las ma kontrollin -kui näiteks kui iga päev üks raamat läbi lugeda, siis... Jah, aga teisest küljest, kellel seda aega on!

Raim. Üksikud fännid ehk... Jajah, külanarrid ja linnahullud! Kelle peale teised näpuga näitavad... Muide, minul oli küll üks periood elus, mil ma tõesti aina lugesin, mõnikord isegi rohkem kui raamatu päevas.

Pille. Kus see siis juhtus?

Raim.. Ah, on üks koht, kus... aeg maha võetakse.

Pille. Oi, leiaks ise ka ühe sellise koha!

Raim. Ei soovita. Mina istusin vangis. Seal loevad kõik. Kas ehmatasin teid ära?

Pille (*pärast pausi*). Üldsegi mitte.. Ma teadsin seda.

Raim.. Ohoh, kust siis teie... Ah, muidugi... Teie vist küll.. Tohin ma midagi küsida?

Pille. Ikka tohib.

Raim. Niisiis - olite see teie, kes mõne aja astus pooleks tunniks ühest teatavast vanast talust läbi? Mulle kanti ette, et olla seal üks valge peaga neiu käinud...

Pille. (*vaikib algul, siis muigab napilt*). Pooled eesti naised on viimasel ajal valgepäised, kas te pole märganud?

Raim. Hm... Kaua me ikka pimesikku mängime. Te ju tundsate mu isa hästi, palju paremini kui mina ise, on ju nii?

Pille. Te siis... teate? Kes teile sellest rääkis?

Raim. On sel tähtsust? Algul aimasin, siis oletasin, siis hakkasin otsi kokku viima, ja noh, viimati sai Johannesega paar sõna juttu puhutud...

Pille. Kui tema, siis pole viga... Muidugi, te peate teadma...

Raim. Uskuge, see pole ainult uudishimu.

Pille. Aga mina jälle... mina sain kohe esimesel korral ... noh, siis, kui me rongipuhvetis põgusalt tuttavaks saime...kes te olete..

Raim. Huvitav küll, millest?

Pille. Teil oli ju teie isa seljakott kaasas, ma pole rohkem selliseid näinudki.

Raim. Jah, tõesti, niisama lihtne see oligi? Aga miks te siis varem...

Pille. No ma ei tea... Ma olen tegelikult ikka mitu korda mõelnud, et kuidas teile seda ütelda, et...

Raim. Kuulge, Pille, ükskord... äkki istume maha ja te räägite mulle natuke... minu isast. Me ei jõudnud tegelikult temaga kuigi pikalt tuttavad olla...

Pille. Kunagi tulevikus ehk... praegu veel mitte. Oi, olemegi üsna päral...Ma lähen äkki ees, ehk teete siin niikaua ühe suitsu?

Raim. Mis mõttes suitsu?

Pille. No ma ju ei tea, mida Are peaks arvama, kui juhtub meid koos tule...

Raim. Ah, mis, me oleme ju ikkagi normaalsed inimesed!

Pille. Ega ma sellepärast! Ja veel, aga ausalt, Raim - kas teile tundub see väga imelik... et mina ja tema...?

Raim. Imelik? Ausalt või? Siis, kui esimest korda kuulsin, et isal... oli noor tüdruk, siis oli jah tõesti sihuke ohhoo!-tunne. Aga nüüd... Ma arvan, et isal lihtsalt kohutavalt vedas teiega!
Pille (*vaikselt, ent kindlalt*). Hoopis minul vedas temaga

189. lugu, 3. episood

Põdra maja, köök. Laine talitab vaikselt ja ettevaatlikult, otseselt valitseks majas suur lein. Aga tegelikult on asi vastupidi, Põder on kodus tagasi. Väga vaikselt kostab taskuraadio juttu – midagi liiklusõnnetustest. Laine keerab korra raadio kõvemaks.

Raadiohäääl... mis on veelkordseks kinnituseks, et jooanud peaga rooli istuja seab ohtu nii enda kui oma kaaslaste elud.

Laine (omaette). Näh, kõige põnevam jäigi kuulmata, mitu neid siis surma sai!

Ta ei märka, millal kõõgiuksele on ilmunud Põder, kodupintsak seljas. Põder on reibas ja rühikas endiselt, ehk ainult natuke ettevaatlikum liigutustes.

Põder. Tervenisti kolm noort inimest: 22-aastane Nikolai, 21-aastana Varvara ja 33-aastane Tiit.

Laine (*ei reageeri algul adekvaatselt*). Ah nii? No siis on teada... (*pöördub*). Issand jumal, härra Põder, kui vaikselt teie kõnnite!

Ma pole veel ikka selle rõdõmuga harjunud, et teie olete oma kodus tagasi!

Põder. Ise hakkas juba harjuma! Ikkagi juba kuues päev.

Laine. Jah, aga teie peaksite pärast kõiki neid järelekatsumisi haiglas ja selles... väljamaa sanatooriumis ja kust teie kõik kannatasite...

Teie peaks ikka väga ettevaatlik olema, härra Põder!

Põder. Kuulan teid, proua Ronekampf-Jägerfreund! Nii et teie tunnete siis liiklusuudiste vastu suurt huvi! Mina sattusin teises toas oma raadiost ka kuulma...

Laine. Jah, aga veel rohkem meeldib mulle ilmateade, kassa tead! No mõni kohe oskab seda rääkida, niikui üks tlirrer kohe, no et õudukas... Aga mis ma siin paterdan, teie tulite vist oma mahla järele?

Põder. Ma tulin tegelikult kohvi nuiama.

Laine. Aga härra Põder, teie ei tohi kategooriliselt kohvi juua! Süda ju!

Põder. Valejutt! Minu raviarst lubas isiklikult! Kruusike päevas! Mitte kõige suurem, aga...

Laine. Mitte kuidagi ei tahaks teile seda lubada.

Põder. Ah nii? No olgu. Kui nii, siis panen ülikonna selga, istun rooli ja söidan kesklinna kohvikusse! Ja joon seal nii palju kohvi kui tahan!

Laine. Pai härra, ärge seda küll tehke!

Põder. Seda see linn küll ei näe, et mina hakkas ringi käima nagu märg kass, näpp pulsil... Nagu see Margna omal ajal oli, kui kerge infarkti sai.

Laine. Oi jah, see rikka inimese elu on ikka üks kannatuste rada ja sadam udus, nagu öeldakse... No mis teiega teha, eks ma panen kohvi siis hakkama.

Põder. Vaat see on teine tubakas. (*Lahkub laulu ümisesedes*)

Laine hakkab toimetama. Uksekell. Läheb avama, siseneb Pille.

Pille. Vabandage, mulle öeldi, et siin elab Laur Põder?

Laine. Elab jah, tänu taevale! Ellu jäi mu härra! Aga tema ei võta kedagi vastu.

Pille. Ega ma vastuvõttu ootagi. Ma tulin... ma tulin ainult ütlema, et mul on nii hea meel, et ta terveks sai...

Laine. Eks jätke siis lilled siia, ma annan edasi. Käivad siin igasugused...

Pille. Ma ei saanud aru?

Laine. Mis te arvate, et härral on just paras aeg noorte plikadega tegeleda? Oot, oot, teie olete ju... see pangatüdruk, kuidas ma kohe teid ära ei tundnud? Kas teil häbi ei ole, teie pärast see pauk tal juhtuski?

Siseneb Põder.

Põder. Mis siin toimub?

Pille. Tere.

Põder. Kas ma tunnen teid? Muidugi, pangajuhataja ise! Pardon, kontekst on teine. Kas mul on jälle... pangas probleeme?

Pille. Kuidas te võite?

Laine. Ma ju ütlesin talle, aga tema...

Põder. Jätke nüüd ometi? Kas need lilled... on mulle?

Pille (noogutab, ulatab lilled). Ma tookord... nii kohkusin ära... Küll on hea, et te jälle terve olete!

Põder (äkki väga hea naeratusega). Aitäh. Mulle pole sada aastat lilli kingitud.

Pille. See pole võimalik?

Põder. Ega minusuguste üldse kiputa lilli kinkima...

Pille. Nojah, ega ma... Ma rohkem enda pärast.

Põder (vaatab äkki Pillel kui mees). Proua Laine, mis ma tahtsingi... äkki toote apteegist mu rohud ära? Palju see lähebki... 1500 peaks vist aitama?

Laine. Jumal, nii kallid rohud?

Põder. On või? Ma ei tea, pole selle peale nagu mõtelnud... Mis parata, kui arstid on sellised välja kirjutanud.

Laine. Nojah, eks ma siis lähen...

Pille. Mina lähen nüüd ka oma teed.

Põder. Nii ruttu? Hm... Mis mõtlesin, et... aga mis seal ikka. Vaat mis ma ütlen – need lilled on parim arstirohu, mis ma viimasel ajal saanud! Ausalt!

190. lugu, 3. episood

Morna pank. Pille istub tüdriku oma barjääri taga, hirmasjalik tööilme näol. Teisel pool letti seisab nõjakil, põlve nõksutav, mõnusalt lobisev Marek. Näha, et see pole tema esimene niisama-visiit siia leti taha. Sellest on saanud tema lemmikpaik – kord nädalas. Töö suur ja südamlik noormees on päris tõsiselt ette võtnud ette Pille süda võita.

Marek. Kas tead, tüdruk, mina olen positiivse mõtlemisega. Ma olen mõnus mees nagu soe sepik. Ega ma ise seda välja mõtelnud, teised räägivad... Mina hädaldamist ei salli. Minul pole nutta midagi. Käed-jalad on terved, nupp ka nokib, äri edeneb... See mees siin on oma töökojaga tõusuteel!! Vaata kompuutrist järele, kui ei usu! Tead, ma olen mõnikord mõtelnud, et sina oled meie linnas kõige informeeritum isik, sina tead kohe ära, kellel jalad maas, kes on pankrot. On nii? Nagu miski hall kardinal! Või mis sa ise arvad?

Pille. Ma väga vabandan, aga mul on palju tööd.

Marek. Ah räägid ikka? Mina juba mõtlesin, et sul on täna hää! ära.
Pille. Ma vabandasin sinu kui kliendi ees, rohkem ära loodagi..
Marek. Tänapäeval on info number üks kaup. Sina ju tead, palju sel Margnal või näiteks Pödral raamatu peal on... Paksud miljonid, eks? Ega ma totu ole, nendele ma tee peale ette ei astu. Vara veel. Praegu teeksid nad mulle üks null ära. Aga mine tea, kuidas kümne aasta pärast lood on!
Umbs selle jutu ajal siseneb pankra Are, jääb eemal seisima, ootama, jälgib üsna tavalist väkelinna elupilti varjatud pinge ja huviga.
Marek. Okei, tüdruk, nüüd teeme nagu riigikogus, katkestame täna selle teema arutamise. Ega mul siin sinuga jutustamiseks eriti aega olegi. Töökoda tahab juhtimist, kliendid teenindamist. Üks vanamutt tõi eile mustvalge teleka remontida, kujutad sa pilti? Einoh, mina teen selle korda, ega ma korda tegemata jäta, aga see ega enne järgmist nädalat ei saa, mul ju pulmad pidada. Täitsa lõpp, kas tead, mu vennas võtab naise! Sa oled teda näinud küll, tema on meil sihuke patsiga poiss, õpib haldusjuhtimist... Ema juba küsis, et miks mina naist ei võta.
Pille (*märkab nüüd Aret*). Nüüd pead sa küll töö juurde minema.
Marek. Ega mul nii kiire ka ei ole... (*vaatab selja taha, näeb Aret*). Aa, selge pilt. Palun teid, teie järjekord.
Are. Täna teid väga.
Marek. Ma vaatan üldse, et... Siin Mornas elavad Eesti ilusamad naised, fakt! Blondid ja brünetid, mine lolliks! Einoh, mis me räägime, mina olen mõnus mees nagu soe sepik... Head aega!
Marek lahkub.
Pille. Tere, Are.
Are. Tere jah! On sul alles töö.
Pille. Ah, pole midagi. Inimesel tuli jutuisu peale.
Are. Sul käiakse tihti siin niimoodi aega raiskamas??
Pille. Kuidas kunagi. Mõnikord on kohe päris naljakas. Üks vanatädi toob iga kord vorstiga võileibu.
Are. Tõesti või?
Pille. Nojah-noh! Ütles, et ma olevat kõhnaks jäänud.
Are. Mis sul siis viga! Tead, ma tulin tegelikult ikka asja pärast ka. Tahaksin pisut raha arvele juurde panna.
Pille. Ole hea, teeme ära.
Are. Ah soo... ja veel. Mis sa täna õhtul teed?
Pille. Istun ilmselt kodus.
Are. Täitsa vahva! Näe, mis ma täna postiga sain! (*Näitab uut moetrendi-ajakirja Vogue (hld Voug)*).
Pille. Jumal, kui põnev! See on ju tipp! Kas seal kevadmoed ka on?
Are. Aga loomulikult! Tead mis! Ma kutsun su õhtul külla! Urime moode, lobiseme natuke... Kaks Morna kenamat naist, nagu see sepik ju ütles!
Pille. Üks blond ja teine brünett!
Naeravad.
Are. Tuled siis?
Pille. Miks ka mitte? Vaike on õhtul valves, ega mul polegi kodus midagi erilist teha...
Are. Me ju polegi tegelikult pikemalt rääkinud kui tookord autos... Ja sa pole veel kordagi meie juures käinud! Nii et ootan!

190. lugu, 7. episood

Are korter. Teetassid, paar küpsist. Pille ja Are. Laual moealumeid, ajakirju.

Are. Kõige tähtsam on kevadel ikka see, et ükski suund ei sunni ennast peale.
Pille. Minu meelest on isegi liiga palju võimalusi. See ajab segadusse.
Are. Jah, ega kõike tõesti ei saa teha.
Pille. Mina ei tahagi palju riideid. Isegi kui mul palju-palju raha oleks.
Are. Täpselt nii nagu mina. Üks uus asi hooajaks, olgu või kallid, ja kõik! Vaata, märtsis... desert! See peaks sulle sobima.
Pille. Arvad? Cappuccino, linen-look...
Are. Vaata värve! Kaamelbees, karamell..., sinu toonid, mulle need ei istu – ma olen isegi kade!
Pille. Jah, aga kuhu ma sellega läheks? Tööle ja töölt koju?
Are. Oh, ära ole nii skeptiline, kui juba uus hõlv seljas on, siis leiab naine alati, kuhu seda näitama minna.
Pille. Ega ma näitleja ei ole, et ennast näitan!
Are. Iga naine on natuke näitleja. Mina näiteks tahtsin pisikese tüdrukuna saada... Ita Everiks. Et olla uhke ja ilus ja terav, Ja salapärane!
Pille. Aga mina... sa hakkad naerma, mina tahtsin hoopis metsavahiks hakata. Hunte jahtida ja...
Are. Oi, see on küll originaalne!
Pille (*vaatab kella*). Issake, mis kell on? Peab vist minema... Kas Raimi polegi kodus?
Tuppa sigineb ootamatult jahe paus
Are. Ei, teda ei ole kodus.
Pille. Nojah, ma alles nüüd nagu märkasin... nii palju huvitavat vaatamist oli. Ilmselt pean õhtul voodis selle kaamelibeepi üle mõtlema hakkama...
Are. Anna andeks, et ma sind katkestan. Aga sa alustasid ise ja (*...suure eneseületamisega*). Ma tahan juba mitmendat päeva sinu käest küsida, kas sina tead, kus Raim on. Aga nüüd ma ei teagi, kas sel on mõtet.
Pille (*vaatab teda pikalt*). Ei, miks ma peaksin seda teadma. Kas ta siis filmivõtetel polegi?
Are. Nii et ka seda sa tead, et ta filmi juures tööd saama.
Pille. Ta nagu mainis midagi ükskord... raamatukogus..
Are. Õige. Ainult need filmivõtted algavad alles kuu teisel poolel...
Pille. Siis ma ei oska küll aidata.
Are., Ma ei usu sind päriselt.
Pille. Ma ei saa aru... Äkki on parem, kui ma enda poole lähen?
Are. Ei, sa ei lähe enne, kui oled mu ära kuulnud! See pole kuigi pikk jutt. See on tegelikult ainult üks küsimus. Anna andeks, ma panen otse. Kas sa olid ta kadunud isa armuke?
Pille (*tõuseb järsult ja sõnatult*).
Are. (*hüppab talle ette*) Ei lähe sa kuskile! Niisiis on see tõsi, ja mina arvasin, et Raim... fabuleerib... (*Paus*). Hea küll, mis oli, see oli – see oli sinu ja selle vanamehe asi. Aga muu on minu ja Raimi asi. Ja see on nii tõsine asi, et sa pead seda teadma. Ja ära

tule mulle ütlema, et midagi pole olnud. Et tema ei otsi sinus midagi ja sina ei otsi temas midagi. Noh, miks sa ei vasta, miks sa ei vaidle? Mina küll vaidleks! Mina kaitseks ennast! Sa pead teadma... Me läksime Raimiga nädala eest raku... ja rohkem pole ma teda näinud. Kas sa tead, miks me raku läksime? Sinu pärast! Tead, mis ma sulle soovitan - mitte enda, vaid sinu pärast! Hoia eemale! Hoia kohe väga hoollega eemale! Raim on teistmoodi, ta on aimamatu... Ta võib paugupealt tulla, ta võib paugupealt minna... Käed taskus, mitte sentigi hinge taga...

Pille tõuseb ja möödub sõnatult Arest.-

Are. On uhke tunne, mis? Et oled vait, mina aga aina seletan ja seletan? Kas sa siis ometi aru ei saa... et... see, mis juhtus, see on ju nii kuradi valus!

Pille käsi lingil., Tagasipilk – põgus, kinnine, siiski ka natuke puudutatud ja üllatunud.

195. lugu, 1. episood

Vaike-Pille korter. Pille istub mugavasti diivanil, ta kõrval on hunnik õpikuid. Vaike seisab köögiuksel.

Vaike. Tunnista ausalt, Pille, kas sina ka midagi näksida tahad? Ära häbene, ütle aga, kui tahad! Uu, kas kuuled siis?

Pille (pilku tõstes). Ah? Anna andeks, ma ei kuulnud...

Vaike. Hm. Mina siin vaikselt mõtisklen, et kui äkki sööksime midagi.

Pille. Ma ei tea... alles me ju nagu söime.

Vaike. Millal see olim kolm tundi tagasi! Kui aus olla, olen mina juba jälle näljane nagu hunt!

Pille. Ei tea? Ootaks isa ära, kaua ta seal üleval Johannese juures ikka jutustab!

Vaike. Oi, kaua-kaua, usu mind! Need kaks on teineteist leidnud, nende jutud ei lõpe mitte iialgi!

Pille. Noh, tarkade meeste asi, las räägivad suud tühjaks. (Paus, siis muiates): ja mina saan niikaua raamatuid uurida ka.

Vaike. Jah, eks Jaak peab saama ennast tühjaks rääkida. Aga süüa tahaks ma ometi. Minul tuleb see motoorsest rahutusest.

Pille. Aga miks sa siis oled motoorselt rahutu?

Vaike. Jumal küll, kuidas sa seda küsisid! Nagu oleksid sina mina ja mina sina! Kust mina küll nii elutarga vennatütre olen saanud?

Pille. Eks sealtsamast paksust metsast, kust sa ise pärit oled.

Vaike. Vaatan sind... Mina olin ju ka omal ajal vagur plika ja usin tuupija.

Pille. Pole ma nii vagur ja nii usin midagi, alles nüüd tuli mõistus pähe.

Vaike. Ojaaa, ma mäletan, ma tahtsin inimkonnale kasulik olla, ma ootasin helget tulevikku!

Pille. No ja kas see tuli?

Vaike. Tutkit ta tuli! Näed ise! Pere on mööda ilma laiali, ise... kes ma ise olen!

Pille. Sina oled minu vahva tädi!

Vaike. Vat just et tädi! Tillukese provintsilinna hooldehaigla tohter. Ja kõik! Aga ma ei kaeba... Ainult vaata ette, ma olen hoiatav eeskujul! Sina tahad ju ka inimkonnale kasulik olla, aga... tead, kui vähe selle eest makstakse?

Pille. Jälle see raha, päh-päh-päh.

Vaike. Ei, tõsiselt, miks sa sadadest võimalustest valisid just nimelt algklasside õpetaja ameti? Miks sa tahad sügisel just seda asja õppima hakata?

Pille. Noh... mulle meeldivad väikesed lapsed.

Vaike. Rumal tüdruk, kellele nad ei meeldi! Aga... sa peaksid juba ammu ise väikesi lapsi sünnitama. Pärast on hilja.

Pille. Jälle hakkad pisemat kiusama.

Vaike. Ma ju ei kiusa. Eesti jääb lihtsalt lastest tühjaks, aina tühjemaks... oh teid, tüdrukud.

Pille. Mis minusse puutub, siis... küll kõik tuleb omal ajal.

Vaike. Jah?

Pille. Just jah ja jah. Aga nüüd räägime sinust, kallis tädi Vaike. Ma vaatan, et sina oled meil siin aina nooruslikumaks läinud...

Vaike. Oi, ise ei teagi, milles see avaldub?

Koputus.

Vaike. Kes see võiks olla? (*tõttab avama*)

Uksel seisab Allan, sületäis raamatuid lõua all.

Allan. See suur et... Ma korraks ainult... ega ma sind pikalt sega....

Vaike. Allan? Kustkohast sa selle raamatuvirna ära ajasid, ütle nüüd?

Allan. Ma hakkasin ajaviiteks riulit ümber sättima, mõtlesin, et toon sulle üht-teist lugemist... Siis ei pea te kogu aeg Pillega raamatukogu vahet jooksuma... No see siin rohkem nagu klassika...

Pille, Oi, Suurte sõnameistrite sari!! Meil on maakodus ka mitu sellises köites raamatut...

Allan., Näe, Pille ka siin, ma selle virna tagant ei näinudki...

Pille (tõuseb). Tere, Allan!

Allan. Ma mõtlesin jah, et klassika ja...

Vaike. Ole sa tänatud. Kuigi ma loen hea meelega kriminulle kah.

Allan. See suur et... ma võin neid ka tuua, mul neid igavene posu kapi otsas!

Vaike. Oh, ole nüüd...

Pille. Tead, Vaike, ma käin korraks linna peal, vaatan, mis poes on. Isale meeldivad ju jogurtid.

Vaike. Hm? Huvitav-huvitav, sa tahtsid ju veel õppida?

Pille. Pea hakkas huugama. (*natuke kelmikalt*). Ja üldse!

195. lugu, x episood

Pille-Vaike korter. Vaike sätib parajasti peegli ees jopet selga, kui siseneb Pille.

Vaike. Lõpuks ometi? Kus sa nii kaua olid?

Pille. Jalutasin natuke. Isa polegi veel alla jõudnud?

Vaike. Mis ma ütlesin – neil on Johannesega teineteisele palju ütelda. Mis head sa siis poest said?

Pille. Ah, võtsin üht-teist. Kas ootame isa ära või võtame enne ise midagi kergemat, mis sa arvad?

Vaike. Ma vist ei tahagi.

Pille. Ise sa kaebasid, et kõht on tühi.

Vaike. Tõesti ka või? Mina küll ei mäleta.

Pille. Isa ka... tõesti natuke imelik. Tuli meile külla ja kadus kohe teise inimese poole... Te pole ju päris tükk aega näinud!

Vaike. Pille, kas sa tõesti arvad, et tal minuga on huvitavam olla kui Johannesega? Tema vajab hädasti meeste maailma...

Pille. Aga ikkagi... Ja sina... Kuule, kas sa hakkad kuskile minema?
 Vaike. Mina või? Polnud mõtteski. Kust sa seda võtad?
 Pille. Noh, sul oli jope juba seljas.
 Vaike. Ah, see... Proovisin korraks niisama peegli ees. Minu meeles see mulle natuke liiga avar. Mis sa arvad?
 Pille. Ei ole ta midagi avar, just paras sulle. Kas Allan Peterson läks ammu tagasi.
 Vaike. Ah, kohe pärast sind. Miks sa seda küsid?
 Pille. Niisama! Ei, ta on vahva kuju... Eriti siis, kui ta klassikast rääkima hakkab.
 Vaike. Ära sa hüppa siin midagi! Esialgu on Allan isegi haritum inimene kui sina, ta on terve semestri ülikoolis käinud.
 Pille. Tõsi või? Mina seda ei teadnudki... Hm. Kas tohib küsida?
 Vaike.. Küsida võib kõike!
 Pille. Mis ta tast... narrid? Ta võtab ju kõike kangesti tõsiselt.
 Vaike. Nii-nii. Nüüd loeb muna kanale moraali või. Meenuta mulle veel seda ka, et ma olen abielus ja...
 Pille.. Oi, sa said minust täiesti valesti aru. Ja üldse... anna andeks. Teeme nii, et ma pole midagi küsinud.
 Vaike. Stopp, Pille. Me oleme ikka sõbrad edasi, eks? Täitsa hea, et küsisid. Ja mina vastan, miks mitte. Tead, ega ma teda nii väga narrigi.
 Pille. Tõesti? Aga siis on asi ju... veel keerulisem.-
 Vaike. Aga kus on öeldud, et elu peab lihtne olema?
 Pille.(*võrratu intonatsiooniga*) O tempora, o mores!
 Vaike. Ma sulle teen! Hea küll, unusta ära, su tädi on tõsine inimene, Lähme nüüd lähme kööki ja vaatame, mida patta panna...
Koputus. Mõlemad jäävad ust vaatama. Vaike hakkab äkki plikalikult itsitama. Pille samuti.
 Vaike. Jaa?
 Allan (*sisenedes*). See, suur et... Võttis aega mis võttis, ma leidsin selle korraliku teedekaardi üles. Ah näe, Pille ka juba tagasi...
 Vaike. Tead, jah, Pille, nii imelik kui see pole, aga mina pole elu seeski Rāpinasse sattunud. Allan tahtis mulle kaardi peal näidata, kuidas sinna sõita.
 Pille. Mina ka ei ole kunagi Rāpinasse sattunud.
 Allan. See suur et... Mis seal siis ikka, teeme selle otsa ära, kui daamid soovivad, Mul auto bensiini kurguni täis ja...
 Vaike. Arvad või?
 Pille. Mina küll ei saa tulla. Isa on ju siin!
 Vaike. Ah, tead! Kaua me ikka sõidame?
 Allan. Paar tundi võtab ikka ära, edasi-tagasi ots muidugi...
 Vaike. Ah, saagu mis saab! Mina tahan Rāpinat näha! Ei, ausalt!
 Allan. See suur et... Räägitakse, et sinna surmuiale on maetud üks prantsuse revolutsiooni tegelane, No mitte lausa Robespierre, aga keegi tema pundist...Mina ka ei tea, kas see just tõsi on...
 Vaike. Vaat selle selgitamegi seal välja! (*Tõmbab jope selga*). Mina olen valmis! Mis sa naerad, Pille?
 Allan. Ega see... see on ikka tõsine ajalooline asi, kui nii võtta...
 Pille, Oh teid noori küll!
 Allan. See suur et... Ega meie siis... Pille vist arvab...
 Vaike, Las arvata mis arvab!
Avaneb uks-. Laialt naeratades siseneb Jaak.
 Jaak. Ahaa! Veel üks mees, keda täna pole veel näinud!
 Allan. Tere päevast.
 Jaak. Ei tea, kas vaesele maamehele linnas natuke süüa ka antakse?
 Pille.. Antakse ikka, kui sa natuke ootad. Äkki istume pärast kõik lauda?
 Vaike, Jääb ära! Allan lubas mulle Rāpina ära näidata,
 Jaak. Mis seal praegu ikka vaadata, vaat suvel, siis küll... (*vaatabv ringi, märkab raamatukuhja laual*) Ohoo, suured sõnameistrid! Nii et raamatuid ikka loetakse?
 Allan. No eks münikord õhtuti ajaviiteks ikka...
 Jaak. Üks, kaks, kolm, neli...
 Pille.. Ma loen meid üle. Neli inimest toas, mitte ühtegi kirjaoskamatut pole tuvastatud? Ja kust see jama küll välja võeti?

198. lugu, 3. episood

Vaike-Pille korter. Pille pakib oma reisikotti lahti.

Pille. Näe, tädi Vaike, isa pani meile mett kaasa ja... Natuke sinki on ka.... Oleks teadnud, mis siin toimub, oleksin suure pudelitäie meie allika vett kaasa toonud. Tead ju küll, kui hea see on.
 Vaike. Nii Sahaara see elu ka ei ole, et vett peab kaasa tassima...
 Pille (*pead vangutades*). Oleksin ainult aimanud, mis mu talvepuhkuse ajal siin juhtub, ma poleks maale sõitnudki!
 Vaike. Mis puhul... sa nii ütled?
 Pille. No mõtle ise, mina tudeerisin tarku raamatuid, sõin mett ja jõin sidruniga teed, sel ajal kui sina vaevlesid siin janus!
 Korterikaaslased peavad ka kannatustes solidaarsed olema! Ja üldse, inimene peab ennast ekstremaalolukordadega testima...
Naeravad
 Vaike. Kõlab tobedasti, aga minu meelest on see ju omamoodi vahva lugu. Eriolukordadel on oma võlu, ausalt.... Majarahvas on nüüd nii tihedasti suhtlema hakanud,- muudkui arutame asja omavahel, teeme oletusi, hangime vett, lohutame üksteist...
 Pille. Ja üldse? Midagi meeldivat - peale janu- - on siis veel juhtunud?
 Vaike. Ei, miks? Mitte midagi pole rohkem juhtunud.
 Pille. Ausalt, miks sa meile kordagi ei helistanud!
 Vaike.. Ja mida ma sulle ütelnud oleksin, Pille? Et tule ruttu Morna linna tagasi, meil on siin nii huvitav olla, kraanist ei tule vett? Ära aja naerma...
 Pille. No mitte just sedasi, aga... Tead, mul on praegu selline tunne, et enam nagu ei tahakski siit majast ja siit linnast ära...
 Vaike. Enne siis tahtsid?
 Pille (*noogutab*). Tahtsin jah. Aga nüüd... no see oleks nagu natuke alatu, teisi maha jätta... Ja sind eriti.
 Vaike, Oled sina ikka üks ilus inimene.
 Pille. Lihtsameelne, tahtsid sa vist ütelda?

Vaike. Just!, Heas mõttes. Nagu su isa ja su emagi. Ma armastan teid kõiki kolme... Mina nii hea ei oska olla.

Pille. Sina oled selle eest targem.

Vaike. Mina ja tark? Nüüd hakkab ma suure häälega naerma...

Pille. Ikka oled. Kuule, kuidas inimesed küll vanasti toime tulid, kõik need pikad sajandid? Kui polnud veetorustikke, elektriliine, arvuteid ja nii edasi?

Vaike. Autosid, lennukeid ja...videomänge ka ei olnud. Ja papa Kreutzwald kirjutas Võrus eepost. Küünlavalgel ja hanesulega.

Pille. Nii põnev -- kas Kreutzwald käis ise kaevul vee järel?

Vaike. Veian kihla, et hommikust õhtuni. Tal oli kuri saksa naine. Mis sa muigad?

Pille. Ma mõtlesin, kuidas Kreutzwald ajas ämbri vett pükste peale...

Naeravad nagu plikakesed

Pille. Oh jah... Aga nendes türikorterites on kohe nii, et alati käib mingi jama. Üks perenaine ei lubanud üldse tuba kütta, tead, kuidas ma külmetasin...?

Vaike. Mis sul viga, sinul on paremad ajad veel kõik ees.

Pille. Selge, rohkem ei vigise! Lihtsalt olen hakanud viimasel ajal aina rohkem mõtlema, et tahaks endale juba mingit päris oma kodu.

Vaike. Väga positiivne otsus. Kodu ja mees ja lapsi, eks?

Pille. Alustaksin kodust. Muust veel ei räägi, eks?

Vaike. Tee siis äkiline liigutus ja osta endale kodu! Sina peaksid minust paremini teadma, milline on kõige soodsam pangalaen ja kuidas seda saada.

Pille. Miks ma seda ei tea. Aga näe, ise ma jälle kohe tegin nii, et saaks seda oma kodu mitu aastat edasi lükata... Kui ma muidugi ikka ülikooli sisse saan, siis tuleb vist ühikas elada...

Vaike. Õppima peab, ainult vaata, et sa vanatüdrukus ei jää.

Pille. Vaat ei jää! Räägi parem, kuidas ise oled elanud?

Vaike. Enamasti melanhoolselt. Tead oma tädikest küll...

Pille. Vagur sa küll ei ole.

Vaike. Eelmine nädal tundus korra, et läheb lõomaks. Haiglat taheti juba jälle sulgema hakata! Õnneks jäeti meid seekord veel rahule. Kuhu neid haigeid vanainimesi ikka panna...

Pille. Jumal küll, mida need tegelased küll mõtleavad, kes neid reforme teevad? Et haiglaid polegi enam vaja? Igavene jura, nagu Johannes ütleb!

Vaike. Ohoh, kui äge!

Pille. Mis siis niimoodi alles jääb, kui kõik kinni pannakse? Koolid, haiglad, raudteed, kaevandused...?

Vaike. Ma mõtlen, et kas minu ajal oli ka niimoodi, et noored neid nii ägedaid sotsiaalseid monolooge pidasid...

Pille. Tegelikult... mulle tundus, et sina ise tahtsid nendest asjadest rääkida.

Vaike. Ei jaksa enam. Tead, ma käisin vahepeal ju Tallinnas teatris, nii ammu pole nii südamest naerda saanud...

Pille. Ja kellega sa siis seekord teatris... käisid?

Vaike. Mis imelik probleemiasetus see on, ausalt? Kellega, kellega... Miks sa ei küsi, mida ma vaatamas käisin?

Koputus, kohe avaneb ka üks ja sisse astub Allan. Ta ei märka algul Pille, ta pilk on ainult Vaike näos kinni. NB. Väga lühike, ent väga kõnekas vaikelu hetk!

Allan. Siin ma siis olen. Ei jõudnud kohe ära oodata, millal su täna ära näen... Mis on?

Vaike. (natuke kohkunult, kiiresti). Tere hommikust, Allan. Näe, Pille on maalt tagasi.

Allan. See suur et... Tere siis jah... Sattusid kohe nagu Sahaara kõrbe. Mõtleksin, et toon teile veed ära, võtaks need ämbriid...

Vaike. Ja, kujuta ette, Pille, ma pidin kaks ämbrit ostma, siin korteris selliseid asju polnudki...

Pille. Suur aitäh, Allan.

Allan. Mis siin ikka ette tänada... See suur et... ema ütles, et kui keegi tahab, tulgu aga hotellibaari kohvi ja morsa jooma, tal seal vett laialt käes... noja et lõunaks võiks üldse üheskoos toidukraami ära osta, ema vaaritsaks kogu majale...

Pille. See on ju nii suur tüli.

Allan. Siis ei peaks kogu aeg Kristjani kaevu vahet käima! Vanamees seisab seal akna peal ja passib... Hea küll, ma käin ära.

Allan lahkub

Pille. Nii on siis need lood, kallis tädi Vaike.

Vaike. Missugused, missugused, tahaks nagu lähemalt kuulda?

Pille. Mis mina... Ei hakka ma oma lapsesuuga enam midagi ütleva ega küsima.

Vaike. Ei, miks mitte, küsida võib kõike. Tegelikult... hea küll, ma räägin sulle.

Pille. Ei tea, kas on vaja?

Vaike. Ei, ma kohe tahan rääkida! Ainult... See jutt vajab tervet kannu kohvi! Kohvikusse sa ei tule, ma tean... lähme siis Alma juurde hotelli. Lets go!

Pille. Kas sa... Almat enam ei kardagi?

Vaike. Kujuta ette, püha lapsuke, ma ei karda enam sindki!

198. lugu, 6. episood

Hotelli baar, Pille, Vaike. Almat hetkel ei ole. Naised on söömise lõpetanud, joovad kohvi. - Tasane, et pingeline jutt, Pihtimus tegelikult.

Vaike. Ma räägin nüüd edasi lühidalt, enne kui Alma ülakorruselt tagasi tuleb... Oled sa mõtelnud, miks ma kunagi pole käinud Ameerikas oma mehel külas, kuigi ju võiksin?

Pille. No ma ei tea... Liiga kallis reis?

Vaike. Minule küll, aga mitte Ivarile. Mõtle ise, mees, kes töötab USAs rohelise kaardiga, tal on ikka korralik palk.

Pille. Aga... onu Ivar käib ikka ise ka kodumaal. Käib ju? Jõulude ajal ju, ise sa ütlesid. Te olite ju kõik kolmekesi Pärnus oma kodus koos...

Vaike. Ma valetasin sulle. Ivar ei tulnud. Mul oli sinu ja su isa ees plass. Teie olete teistsugused... teil pole patu märki küljes.

Pille. Ära palun niimoodi räägi.

Vaike. Hea küll, tõesti, mis ma siin ajan... Mis on patt? Lühidalt on asi nii, et Ivaril on Ameerikas oma elu. Juba kaks aastat. Saad aru?

Pille. Ei saa. (Paus). Saan vist küll.

Vaike. Jah, ja selle teise elu nimi on Sabine. Sümpaatne tüdruk, nii umbes sinuvanune.

Pille. See on ju kohutav...

Vaike. Algul arvasin mina ka, et kohutav, aga... ei olegi eriti, kui järele mõelda. Harilik elu, üks etapp saab lihtsalt otsa. Mina lihtsalt ei märganud, millal valgest joonest üle veeresin. Kurb oli küll, seda ma ei salga..

Pille. Sul on ikka väga hea enesevalitsus.

Vaike. Ah, ei ole ta midagi. Sina oled veel tugevam.

Pille. Ei ole, mina olen üks paras hädapasun...

Vaike. Pille. Ma tean su lugu, Jaak... su isa rääkis.

Pille. Miks... ta seda tegi?

Vaike. Kas see oli siis nii vale lugu, et sellest ei tohi üldse rääkida?

Pille. Ei olnud. Ainult et... Evaldit... seda inimest ei ole enam.

Vaike. Vaat sellepärast tulebki sul... hakata ükskord jälle oma elu elama, saad aru, mida ma silmas pean?

Pille. Miks ma ei saa, Eriti teoreetiliselt...

Vaike. Huh, nüüd on meil koguni kaks juttu korraga ära räägitud, Naiste asi, et saa endale pidada.

Pille. Ei, mulle ei mahu pähe, et onu Ivar niimoodi teha sai... Aga pead sa talle ikka ilmtingimata tagasi tegema?

Vaike. Pille, ma ei tee kellelegi mitte midagi tagasi.

Pille. Ega sa ometi siis ei taha ütelda, et Allan Peterson... et see on tõsine lugu?

Vaike. Ma ei tea veel, aga...

Pille. Anna andeks, aga... noh, ta on selline... ta on ju hoopis teistsugune inimene!

Vaike. Mis siis? Minu meelest on tal hea süda..

Pille. Psst! Räägime millestki muust!

Tuleb Alma.

Alma. Noh, naabrid, kuidas toit maitses? Tahate äkki veel midagi?

Pille. Suur-suur tänu, väga maitsev oli.

Alma. No siis on hea. Ja ärge siis unustage pärast oma mineraalvett kaasa võtmast. Jumal küll, kaua see avarii meie majas küll kestab! Nagu mingi... Leningradi blokaad kohe!

Vaike. Küll me hakkama saame, me nüüd kahekesi...

Alma. Ega see pole mingi asi, kui teie ämbreid tassite... Mõlemad sihukesed õblukesed... Ma ütlen Johannesele, las tema toob teile õhtul ämbritäie tarbevett.

Pille. Teda ei maksa küll koormata.

Alma. Nojah, võib-olla küll. Ma ütlen siis Allani.

Pille. Allan hommikul juba tõi meile vett: kaks ämbrit!

Alma. (pärast hetkepausi) Nojah, siis on ju hästi. Kui mind otsitakse, siis... ma lähen üles tagasi, pean veel kahes toas pesu vahetama...(ohkab). Oh aeg küll!

Alma lahkub

Pille. Huh, mismoodi ta meid vaatas. Minu meelest Alma teab midagi.

Vaike. Küllap vist. Teab, aga ei oska seisukohta võtta. (raputab pead, hakkab naerma). Ma ise ka ei oska! Tead, Pille, mis me nüüd teeme? Me lähme haiglasse!

Pille. Ei taha... Ja sul on ju vaba päev.

Vaike. Sa ei saanud aru. Käime duši alla ära! Piigad peavad puhtad olema!

Pille. Oi, see on küll hea mõte!

Heliseb Vaike mobla.

Vaike, Vaike kuuleb., Sina? Tõesti? Muidugi tahaks natuke tuulutada, nii ilus kevadilm väljas... Kuhu me sõidame? Niisama!

Las käia! Aga... äkki võtaksime Pille ka kaasa?

Pille teeb imestav-tumma žesti – mina, kuhu?

Vaike. (noogutades) Kohe või? Vahva! Me siis jalutame sulle vastu!

Pille. Aga dušš?

Vaike. Sinna lähme pärast!

202. lugu, 3. episood

Vaike ja Pille korter. Vaike astub sisse, tõstab kohvri esikusse, võtab üleriided seljast, vaatab uudistavalt-sisseelavalt ringi, pomiseb endale nina alla nagu küllap iga teine inimene, kes pikalt üksi olnud ja harjunud endaga dialoogi pidama...

Vaike. Vaat sulle kooki ja moosi... ameerika moodi ja vaat sulle kooki ja moosi leedu moodi... Ja mida sina siis ootasid? Ausalt, ainult ausalt, vanaeit! Ah, olgu, elame edasi... taganeda pole enam kuhugi...

Vaike vakatab äkki, sest märkab alles nüüd, et elutoas kumab millegipärast tühjalt teleriekraan. Ta lülitab selle välja, näol hämmeldus. Siis alles märkabki peamist: diivani kohal põleb (seina-? laua-? põrand-?)lamp. Astub vaikselt vaatama - ja mis ta enda üllatuseks näeb! Diivanil on magama jäänud tema vennatütar Pille. Tekk ninani, raamatud ja konspektid ja arvutiürikid kõikjal, lauaserval ja diivanil. Rõõmus üllatus näol, hakkab Vaike kikivarvul taganema. Aga Pille on juba ärganud.

Pille. Uu! Sind... on nähtud!

Vaike. Jumal küll, maga edasi, ma ei tahtnud sind äratada...

Pille püüab tõusta, aga ta on veel väga unine. Pea vajub padjale tagasi

Pille (pomiseb unesegaselt). Kadunud tädi tagasitulek...

Vaike. Umbes samad sõnad sinu kohta.

Pille. Mina pole tädi, mina olen...

Vaike. Sina oled minu pisikene Pille! Lama nüüd rahulikult, ma teen kohvi... Aga kas meil üldse kohvi on?

Pille. Ikka on, kelleks sa mind pead? Aga ära mine veel kööki... Istu nüüd sinna tugitooli, las ma vaatan - oled see tõesti sina?

Vaike. Enda meelest ikka nagu olen.

Pille. Ja kuidas sa siia sattusid?

Vaike. Noh, uksest, kust veel... Aga sina, kust sina välja ilmusid? Miks sa Tallinnas ei ole?

Pille. Päh, miks ma peaksin?

Vaike. Vapustavad tudengid need tänapäeva omad. Ise oled õõ läbi tuupinud, nagu ma näen... Tubli, tubli!

Pille. Ah, mis, ega ma nii tubli ka ei ole, vahepeal vaatasin ikka telekast mingit õõfilmi kah... kuidas ma küll siia diivanile magama jäin, mitte ei saa aru?

Vaike. Juhtub! Ah, ega siis meie ajal teistmoodi olnud... Mul endal olid enne eksamisesse öö ja päev alati sassis. Ükskord mäletan, hakkasin kell kolm öösel kinno minema...

Pille. Ausalt või?

Vaike. Ah, tüdrukud lollitasid mind, ajasid üles, ma olin laua taga magama jäänud, noh, ütlesid, et tee nüüd väga siva, muidu jääd hiljaks, su peigmees ootab...

Pille. (naerab uniselt). Oi-oi, mis mind kõik veel ees ootab.

Vaike. Ah, mis ma siin patran... Aga sina... Aa, selge, sa käisid ju isa-ema vaatamas?

Pille. Ei ole veel maale jõudnudki, kuigi juba nädal aega Mornas tagasi...

Vaike. Stopp! Mismoodi tagasi?

Pille. Tööl ikka.

Vaike. Nüüd ma ei saa midagi aru.

Pille. Mis siin aru saada... Pangas, noh.

Vaike. Selge.

Pille. Nojah, ega päris ilma rahata ei saa ju ka elada.

Vaike. Seda väidet on raske kummutada tõesti. Aga... ülikool?

Pille. See ka.

Vaike. Pidad mu juba ära ehmatama... Saad ikka hakkama sellise koormusega?

Pille. Ise näed, mismoodi... Siin ma nüüd vedelen nagu üks unemüts. Häbi-häbi mulle. Oot, oot, nüüd ma kohe tõusen.

Vaike. Ei midagi sellist. Ütlen sulle nagu meedik, et liiga äkilisest tõusmisest võib kohe väga hirmsaid asju juhtuda.

Pille. Ära hirmuta! Milliseid siis?

Vaike. Peapööritus, tasakaaluhäired...

Pille. Sind küll, ise tahab veel tädi olla! Räägi parem, Vaike, aga ausalt - kus sina kõll vahepeal hulkusid?

Vaike. Mille vahepeal?

Pille. Kogu selle aja! Millal me viimati nägimegi? Jumal, nii ammu, gladioolid veel õitsesid, ausalt...

Vaike. Gladioolid?

Pille. Noh, need mitut sorti kirevad gladioolid seal ema lemmikpeenral, noh, kui sa meid vaatamas käis...

Vaike. Jah, tõesti... Ah et kus ma vahepeal olin ja mida ma tegin? Korraldasin enda meelest elu ja nii edasi.

Pille. Räägi-räägi, palun!

Vaike. Mitte enne, kui kohv ja võileivad valmis. Püsi aga paigal... Ma kohe! Ma tõin muide häid küpsiseid. Võta teadmiseks, et tühja kõhuga on äärmiselt kahjulik lobiseda.

Pille. Muudkui petad.

Vaike. Ah soo, ja veel, tuleta mulle meelde, et ma ei unustaks... Mul on seal kohvriskingid konspektid, mis peaksid sulle ära kuluma. Ma igaks juhuks rabasin kaasa. Mul Pärnus ühe sõbratari tütar õpib just sinu erialal kolmandal kursusel... algklassid ja nii edasi. Eneken Maasik, oled äkki trehvanud?

Pille. Oi, Vaike... See on sinust nii kena, aga... sa ei saanud vist pihta. Mina õpin nüüd hoopis teist asja ja teises kohas.

Vaike. Mis asja, mis kohas?

Pille. Alma Materis eneses - Tartus, noh!

202. lugu, 5. episood

Vaike-Pille korter. Mõni aeg hiljem. Kohvilaud on tühjaks saanud, aga jutud ei lõpe. Pille istub mugavalt tugitoolis, jalad enda alla keritud, pleed peale tõmmatud. Ta ninaots piilub naljakalt käe ja tekinurga tagant, kui ta ütleb

Pille. Ja vaat niimoodi siis läkski, et ...psühholoogia ja suhtekorraldus.

Vaike. Mine sa tea, äkki ongi õige...

Pille. Ühelt poolt... eks ma neid suhteid ole ju natuke ikka pangas ka paika pannud, eks ju, nii-öelda töö elavate inimestega, ole aga aina viisakas ja kannatlik ja naerata ka siis, kui ammu nutta tahaks... aga teiselt poolt - ma olen ikka jube arg!

Vaike. No seda ma nüüd küll ei ütleks.

Pille. Miks ei ole, olen küll arg, sa vaata, juba teine kord lasen kõigi poolt ihaldatud Tallinnast jalga! Mina lihtsalt ei oska seal olla!

Vaike. See on midagi muud. Tallinn on juba natuke nagu suurlinn, Vähemalt meiesugustele.

Pille. Jah, aga kus need PR kohad enamasti on, eks ikka pealinna... Oh jah, aga mis sellest ikka nii pikalt ette mõelda. Kuule, aga nüüd on sinu kord.

Vaike. Ah, mis, mina sekeldasin Pärnus... Igasugused tülikad asjad, notarid... ja muud..

Pille. Siis on ju midagi kapitaalset lahti, kui inimene peab hakkama notariga tegelema.

Vaike. Noh, mitte alati... Tead, ma ei ole veel päriselt valmis rääkima. Jätame selle äkki õhtuks?

Pille. Nii pole aus, mina rääkisin kõik ära, sina aga...

Vaike. On aus küll. Noorte asjad on tuhat korda huvitavamad kui... minusuguste tädikete sekeldused. Kuule, kas vahepeal mingit posti ka on tulnud?

Pille. On ikka, kirjast oli päris täis. Vaata, seal aknalual..

Vaike (võtab kirjapataka, hakkab kiiresti lappama). No vaatame.. arved, reklaam... oi, klassikokkutulek... sellest on küll kahju... mingid kursused... mis see on... kohe vaatame... (rebib ümbriku lahti, loeb kiiruga, siis lausa karjatab). No pagan, just seda ma kartsin?

Pille. Mis nüüd, kallid tädike?

Vaike (unustab enese hetkeks täiesti). Vat just et tädike! Ei, sa kuule ainult - "Varem oli ju ka niimoodi, et maakohas, kolgas ja kolhoosis pidid kõrgelt haritud naised, kooliõpetajad, kultuuritöötajad, velskrid ja raamatupidajad häda sunnil abielluma lihtsate traktoristide ja mehhaanikutega või siis näiteks kaluritega..."

Pille. Nagu raamatust. Kes niimoodi kirjutab?

Vaike. Kes, kes... Ära mängi lihtsameelset, palun! Kuula edasi. "Ma saan täiesti aru, kes olen mina ja kes oled sina. Sina oled kõrgharidusega arst, pealegi on sul veel kõrgemalt haritud mees... Minu pärast ei pea sa siiski siit eemale hoidma, mida sa juba pikemat aega teed. Ma saan aru küll, et minuga mängisid sa parema puudumisel..." Edasi pole huvitav. Jummal, kus on ikka stiil!

Pille. Ma hakkam aimama...

Vaike. Kuidas sina kõike aimad, kui mina ei aimanud üldse midagi, huvitav küll? (Loeb edasi). "Ja sellepärast on parem, et just mina mõneks ajaks su vaateväljast kaoksin."

ah, mis sa ütled?

Pille. See on Allan, eks?
 Vaike. Kes siis veel! No kõike muud kui seda... oleksin ma osanud oodata.
 Pille. Pole küll minu asi... hm... ennast noorte inimeste suhetesse toppida, aga mina kui tulevane suhtekorraldaja...
 Vaike. Palun, mul on praegu väga tugev huumoridefitsiit.
 Pille. Vabandust. Aga tead... tegelikult on Allanal õigus.
 Vaike. Kus koha pealt tal õigus on? Näita näpuga!
 Pille. Ma ei teadnudki, et sellel... hm... natuke naljakal inimesel enesekriitilist soont on.
 Vaike. Hah! Mida sina ka temast tead.
 Pille. Jah, aga ometi on tal õigus. Traktoristi ja kooliõpetaja abielu... või kooselu asjus.
 Vaike. Ah nii? Ma ei teadnudki, et sul mõnes asja nii kindel maailmapilt on.
 Pille. Ega ma ise ka ei teadnud.
 Vaike. Olgu, ise olen süüdi, et sulle...
 Pille. Ma ei tahtnud sind solvata. Kas sa siis.. kogu see teie lugu.... kas sina siis... oli see tõsine?
 Vaike. Mis sa siis arvad! No olgu, nüüd laon kõik välja. Mida ma sinu arvates kogu selle aja seal Pärnus ajasin?
 Pille. Noh, notarid ja... ise sa ütlesid.
 Vaike. Notar oli number kaks. Aga number üks oli abielulahutus.
 Pille. Oi, nüüd ma küll... tõsiselt ikka?
 Vaike. Absoluutselt. Kas sa tead, millist vaeva mul nõudis seda kõike korraldada, et üks mees saaks ikka korraks oma Ameerika ülikoolide ja kliinikute ja oma ameerika sõbratari juurest kodumaale põigata? Mina ju sinna sõita ei saa...
 Pille. Oli see väga... raske?
 Vaike. Tead... ei olnudki. . Kõik oli ammu otsa saanud, sellepärast. Ja sellepärast ka... tead, tal on juba väike ameerika aktsent juurde tulnud. Aga mis sellest...Isegi varanukese saime suure tüli ära jaotatud.
 Pille. Oi, Vaike... nüüd ma aiman, mis tunne sul praegu peaks olema.
 Vaike. Ja paras mulle. Aitab küll juba... igasugustest tunnetest. Aga üks väike naps kuluks praegu küll ära... Kes seal on?
 Sest on tirtsatanud uksekell. Vaike avab. Lävel on Johannes. Üht kätt hoiab tema selja taga...
 Johannes. Nii et kallis kallid sugulased said üle tüki aja kokku? Ma ei hakanud sulle enne ütlemagi, et Pille ka tagasi, said kena üllatuse...
 Vaike. Selle ma sain jah.
 Pille. Oi, tere, onu Johannes?
 Johannes. Ega sa Pille ometi haige ei ole, et niimoodi tekk kurguni...
 Pille. Ei ole haige, lihtsalt laisk olen.
 Vaike. Me siin ajame naistejuttu.
 Johannes. Ei julge siis rohkem segada. Ainult et... mul oleks sulle üks poolsalajane meestejutt, kui tohib. (*Viipab Vaike endale lähemale*)
 Vaike. Oh, mis see ka poleks, minul pole mingeid saladusi.
 Johannes. No siis... Anna andeks, aga ma ei saa seda kingitust kuidagi vastu võtta.
 Johannes toob nähtavale kalli konjaki karbi.
 Vaike. No nüüd sa küll solvad mind.
 Johannes. Seda ei tahaks ma kuidagi teha... aga see on teisele mehele mõeldud ja seda ma võtta ei tohi..
 Vaike. Kui see isegi nii peaks oleme... see teine mees on ära. Ja üks konjak ees või teine taga...
 Johannes. Ega me konjakist nii väga räägigi. Aga vaata mis ma sealt seest leidsin... Kas siis ise ei mäletagi, et selle karpi torkasid?
 Vaike. Oh, see lipsunõel... tõesti, see polnud üldse mees.
 Johannes. Puhtast kullast, nagu ma aru saan. Ja Allani nimi sisse graveeritud...
 Vaike. Ülekullatud hõbe ainult. Kas sa... lugesid kõike, mis sinna graveeritud oli?
 Johannes. Oh, mul viletsad prillid, kõike ei näinud..
 Vaike. Ah, ükskõik... Ja mis ma selle iluasjakesega siis nüüd teen? Anna nõu, üle linna tark mees nagu sa oled?
 Johannes (*kratsib kukalt*). On minu nõu siis kuulda võetud... Eks sa anna talle ise üle, mis ma muud oskan ütelda...
 Vaike. Jah, aga millal?
 Johannes. Hm... Nii palju kui mina Allanit tunnen... siis seda ei julge ma küll ette ennustada, millal tema ükskord tagasi tuleb.
 Aga et ükskord tuleb ta kindlasti, see on küll selge nagu seebivesi!

203. lugu, 3 episood

Pank. Pille on tööl. Hetkel on tal tihedalt tegemist. Temaga ajab asju Ahven, kelle selja taga ilmutab kärsitust väärika olemisega vanatädi, kel siiski üsna ähmane aim asjade uuest sisust ja sellestki, et sabasid enam pangaletti taga ei tekitata. Taamal istub laua taga broshüüre lappav vaikiv mees, kes seirab aeg-ajalt silmanurgast elu kulgemist pangas. See on Pöder.

Ahven. Ja-jaa, Ahven, Harry Ahven - igrekiga. Sellepärast te vist ei leidnudki, et lõite I-ga sisse.
 Pille. Jah, aga ausalt öeldes ei aita ka igrek. Sellel arvel hetkel raha ei ole.
 Ahven. Imelik... kohe üldse mitte?
 Pille. Hm... kuuskümmend viis senti siiski on. Kas soovite välja võtta?
 Ahven. Neiu, palun teid, miks te kiusate... vaest luuletajat?
 Pille. Olete te tõesti luuletaja?
 Ahven. Minge nüüd, ma ei talu neid üldse. Aga minul on täna selline vasaku jala päev, kõik teevad mulle natuke liiga...
 Pille. Mina püüan ju mitte teha.
 Ahven. Ei, teis ma ei kahtle. Teate, vaadake palun seda arvet ka korraks...
 Pillel. Kohe. Ainult et... ma pean meenutama, et teenustasu...
 Ahven. Tean. tean, Kakskümmend krooni. Aga nii huvitava daamiga suhtlemise eest pole see sugugi palju.
 Pille. Kas teil siis polegi pangaautomaadi kaarti?
 Ahven. Muidugi on, aga ma eelistan elavat suhtlust. Neiu, teie olete ju Tallinnast? Ma olen ka ise tegelikult tallinlane, ma tunnen omad silmapilkselt ära.
 Pille. Ei, mina olen maalt.
 Ahven. Ah soo, vapustav! Teate, sel teemal tahaks teinekordki rääkida...
 Pille. Kahju küll, aga päris kindlasti mitte.
 Ahven. Väga halb uudis.

Pille. Selle eest on teine uudis parem. Sellel arvel on.. kas ütlen teile summa?
 Ahven. Aitäh, pole vaja. Tänan teid. Muide, ma ei kaota lootust. Mamma, miks te hingate mulle kuklasse?
 Vanatädi. Mina tahtsin ainult seda sambaasja.
 Ahven. Vapustav! (Pillele), Taaskohtumiseni. Mis kell te sulgete? Kõik, kõik, kõik...
Ahven lahkub, pea kuklas, aga sisemiselt natuke peksasaanud ikka.
 Vanatädi. Preili, mina tuln selle samba pärast.
 Pille. Jah, aga... millise samba?
 Vanatädi. Ah seda ma kuulsin jah, et neid on kohe mitu. No et kas ma miskitmoodi penssi juurde saaks. kui neid juba nii palju on?
 Pille. Ai, nüüd ma sain aru, te räägite pensionisammastest. Mul on väga kahju, aga... ma kardan, et teie olete nendega natuke hiljaks jäänud.
 Vanatädi. Eks ma tule siis teine kord jälle.
 Pille. Te ei saanud päris täpselt aru. Need on sellised kogumisfondid, noh, nooremate jaoks...
 Vanatädi. Ah nüüd on siis sihukesed noortepensid? nojah, eks ta ole, noorest peast kulub raha palju, aga ma tahaks ka natuke juurde, ma ei tule oma tuhande kahesajaga hästi välja...
 Pille. Mul on tõesti kahju.
 Vanatädi. Ei, ega teie siis pea... (*hakkab minema, pöördub, äkki on ta päris adekvaatne ja kelmikas, kui ütleb*). Aga sellele seelikukütile panite te uhkesti nina pihta! Head aega siis!
Ja siis on pangaruum tühi. Ja Pille vaatab ootavalt-imestunud Põdra poole, kes istub liikumatult edasi.
 Pille. Härra Pöder, võite tulla!
Pöder tõuseb... viivitab. Ta pole kejas ja terav ja vaimukuseks valmis nagu tavaliselt. Ta on... kuidagi imelik. -Endasse ja keskendumud. Siis ütleb äkki teeseldud reipuse ja jahmatusega,
 Pöder. Oi, pagan, mu on üks asi ajada! Ma tulen veerand tunni pärast... kui sobib...?
Pille vaatab talle jahmunult (ja natuke pettunultki) järele.

203. lugu, 5. episood

Pank. Pille, Pöder. Pöder tuleb sisse, astub barjääri ette . naeratab. Ta suunurk tuksatab natuke naljakalt.

Pille. (*koduselt*). No tere. Teist korda.
 Pöder. Tere, Pille. Või preili Pallo?
 Pille. Mina ei taha küll mingi preili olla.
 Pöder. Seda te tõestasite ennist sellele Ahvenale päris hästi.
 Pille. Te tunnete teda? Oh, mis... täna on siin üldse imelik päev.
 Pöder. Oli näha jah.
 Pille. Jah, aga mul hakkas sellest vanainimesest nii kahju.
 Pöder. Mis teha, selline on selle põlvkonna saatus... Aga räägime sellest teine kord.
 Pille. Mis teil siis mureks oleks? Kas tahate jälle väljavõtteid?
 Pöder. (*raputab pead*). Ausalt öeldes ei huvita mind praegu mingi raha. Ma märkasin alles täna, et te olete linna tagasi jõudnud.
 Pille. Jah, ma olin tõesti vahepeal ära... siin ja seal.
 Pöder. Ma küsin nüüd otse ja toorelt - kas minu pärast? Ma saan aru, see kevadine eksprompt tobedalt suure tulbibuketiga...
 Pille. Jumal, ei! Sellist lillesülemit pole mulle elu sees kingitud.
 Pöder. Noh, aitäh.
 Pille. Mille eest?
 Pöder. Teate, mis... mis ma nüüd ütlen? Mõnikord on vastik olla see, keda nimetatakse rikkuriks. Ma enne ei teadnudki. Polnud nagu vigagi... Aga nüüd saan aru, ei, mees, asi on kipakil... Kõik, mis sa teed ja räägid... sind võetakse nagu mingi koefitsiendiga.
 Pille. Te ajate mu nüüd natuke segadusse.
 Pöder. Mina olen juba tükk aega segaduses. Pagana kõvas segaduses! Kevadest saadik, teie kadumisest saadik. Olgu see teile teada. Ma lähen nüüd.
 Pille. Nii... ei tohi teha.
 Pöder. Kuidas, palun?
 Pille. Niimoodi pooleli jätta ja minna.
 Pöder. Teate, mis on... Ma ei oska seda niikuinii seletada. Mul on äkki kadunud üks oluline instrument elus hakkamasaamiseks - mu enesekindlus.
 Pille. Mina... mina seda küll pihta ei pannud.
 Pöder. (*muigab*). Muidugi mitte. Ainult et... mis siin rääkida. Ükskõik, mida ma ka ei ütleks, jõuab teisiti päralt. Koefitsiendiga.
 Pille. Siis... äkki on parem, kui ei räägikski?
 Pöder. Just minu mõte! (*Järsk üleõlapööre*). Parima taaskohtumiseni.
 Pille. Pidage nüüd ometi! Näete siis... ka minu sõnad mõjuvad valesti.
 Pöder. Mis siis tegelikult...?
 Pille. Ma tahtsin ütelda, et kui ei saa rääkida, võib ju... ka vaikida.
 Pöder. Te lõpetate täna kell kolm?
 Pille. Täna...? Jah... kell kolm. Aga... Ah, teate, tulge pealegi... sest...
 Pöder. Ma luban, et tulen ega räägi ühtki sõna!
 Pille. (*ka tema leebe huumorimeel taastub*). Ei, midagi tuleks teil ikka rääkida.
 Sest muidu ilmub ju see Tallinna Ahven ja mina ei tea, kuidas temast lahti saada!
 Pöder. Saab tehtud!
 Pille. Tohin ma... küsida?
 Pöder. Miks mitte.
 Pille. Kus te selle veerand tundi... vahepeal olite?
 Pöder. Häbi vastata... aga. Autos istusin.
 Pille. Ja mis te seal tegite?
 Pöder. Lihtsalt istusin. Noh, olgu... kogusin julgust nagu mingi koolipoiss. Kõik, rohkem mitte sõnagi. Niigi liiga pikalt räägitud!

204. lugu, 3. episood

Jaak, Johannes, Vaike

Jaak. Ja nüüd siis veel sellest banaanivabariigist. -Ega siis teised riigid targemad ole. Igal pool üks kuradi korruptsioon ja jama. Vahi, Ameerikaski... Suured firmad petavad oma vägevat riiki miljarditega! Üks jama igal pool.

Johannes. Aga millest see tuleb, mis sa arvad?

Jaak. Mis siin arvata. Inimkond on veel natuke liiga noor veel. Pole meheks saanud. Nii et jah, mina ütlen sulle, et viiekümne aasta pärast pole sel mingit tähtsust.

Koputus.

Johannes. Sisse, sisse, uks on lahti!

Siseneb Vaike.

Vaike. Tere, Johannes!

Jaak. Näh, sõtseke kah siin ja...

Vaike. Seda ma arvasin, et sa siia üles tulid.

Johannes. Istu nüüd sina ka meie juurde. Meil on siin suured ajaloolised kõnelused.

Vaike. Hm... Ei tea, mida Alma selle peale kostab ka?

Johannes. Noh, kuule! Kui sina nüüd ka meiega klaasikese seda mahlavett proovid, siis jaotub tema ütlemine ühtlaselt kolme peale ja ega see midagi eriti hullu olla ju ei saa...

Vaike. No kui nii, siis... Uh, päris omapärane drink! Kulubki ära pärast haiglaööd...

Jaak. Johannesel on sünnipärasne veinimeistri geen sees.-Kahju, et see nii hilja ilmsiks tuli.

Vaike. Kuule, vennas – aga kuhu siis Pille läks?

Jaak. Läks? Ega mina pole teda täna näinudki.

Vaike. Huvitav, huvitav... Mulle ei ütelnud ta küll midagi.

Jaak. Ah soo? Äkki on midagi sandisti?

Vaike. Mine nüüd! Hm-hm-mmm... See on juba kolmas kord sel nädalal... kui ta kuhugi kaob.

Jaak. Või nii? Ja mis ta sulle pärast räägib?

Vaike.- Jaak! Kas sina siis oma tütart ei tunne!

Jaak. Nojah, seda nüüd küll... Tema räägib oma asjadest alles siis, kui ise vajalikuks peab. Sa oled ka ju samasugune.

Vaike. Mis me nüüd ikka oma perekonna karakteristikaga Johannest tüütame.

Johannes. Mina kuulan kohe suure huvi ja kadedusega. Kui mina niimoodi oskaks! Mul on see häda, et pläran kõik kuidagi niimoodi välja, et ise ka ei märka...

Vaike. See on ju omamoodi suur voores! Ah soo, Johannes, kas sina ka said säärase imeliku postkaardi?

Johannes. Ei, postkast oli ennist tühi...

Vaike. Ju siis alles toodi. Näe.

Johannes. Sa vahi, kui ilusad kuldseid kirjad! Las ma panen prillid ette...

Vaike., Oota, ma loen ette. Head aastavahetust ja arukat meelt Õnne 13 tublidele eesti inimestele soovides ja koostöövaimu oodates Kuldrannake.

Jaak. Mis asi see Kuldrannake veel on? Mõni kandleorkester või?

Johannes (*morniks muutudes*). Seekord panid sa mööda. See on see... kuramuse kinnisvarafirma Tartust.

Vaike. Nojah, minul kui türmikul pole siin suurt midagi ütelda... aga paistab, nagu otsitatakse lepitust?

Johannes. Kui üks puuk sulle krae vahele poeb, kas tema siis ka lepitust otsib?

Vaike. Eks ta ole jah... Jaak, ma lähen kombineerin midagi söögipoolist, tule siis varsti ikka alla ka!

206. lugu, 5. episood

Hotell.-Alma, proua Nurm. Nurmel on kaenla all posu noote.

Nurm. Ma tean, proua Saarepera, et te olete väga tõine ja hõivatud inimene... ma tean suurepäraselt, mis on tõeline koormus, ma lausa imetlen, kuidas teie oma pensionieast hoolimata...

Alma. No ega ma siis päris rauk ikka ka ei ole.

Nurm. Vat-vat, just seda ma tahtsingi rõhutada. Sellepärast julgen ma loota, et teie siiski osalete veebruaris vabariigi aastapäeva aktuse suurel isamaalisel kontserdil. Ma tahaksime tulla välja oma koori parima ja laiendatud koosseisuga.

Alma. No ma tõesti ei tea...

Nurm. Isegi proua Kuivallik lubas spetsiaalselt Tallinnast selleks puhuks kohale tulla, kujutage ette! Ainult need kaks laulu tulekski selgeks õppida... (annab noodid).

Alma. Proua Nurm, aga ma pole nii kaua kooriharjutustel käinud... ei tea, kas ma enam viisigi pean?

Nurm. Teie olete lihtsalt väga musikaalne inimene! Teie ise ei teagi, aga noorest peast oleksite teie pidanud kohe otseteed konservatooriumisse õppima minema! Siis soodustati töölispäritoluga noori ja...

Alma. Minu isa oli kahjuks arveametnik.

Nurm. Vabandust, ma kaldusin kõrvale. Nii et kuidas siis jääb?

Alma. No mis teiega teha, eks ma siis tõesti käin need mõned korrad proovis ära... Ongi viimasel kodus natuke igavaks muutunud, maja ka kuidagi pooltühi...

Nurm (*nagu uuesti ärgates*). Aa jaa, sellest ma tahtsingi!

Alma. Mis teil on... meie maja kohta midagi uudist?

Nurm. Ei, mitte elutu maja, vaid ühe elusa inimese kohta. Proua Saarepera, ma pean ütlema, et pole küll minu asi, aga ma olen tema pärast väga mures.

Alma. Kellest te räägite?

Nurm. No teate, ta tundus kohe niivõrd sümpaatne ja kultuurilembeline... Nagu mingi tulnukas teisest maailmast oma ilusa naeratusega. Aga nüüd...

Alma. Mina ei saa nüüd millestki aru.

Nurm. Eks eks ikka see pangapreili, see, kes nüüd teie majas elab, temast on jutt, aga jäägu see rangelt omavahele.

Alma. Pille? Püha taevas, mis temaga on?

Nurm. Vaikne vesi, sügav põhi, nagu öeldakse. Minu meelest... kaldub see neiu halvale teeale. Ma olen teda korduvalt näinud meeste seltskonnas.

Alma. Nojah. Aga see on ikka omamoodi ka loomulik.

Nurm. Ma ei ütleks midagi, kui tal oleks mõni kindel kavaler, aga... esiteks olen mitu korda näinud üht meie linna noort poepidajat pangas.

Alma. Eks sel ole sinna ju asja ka.

Nurm. No kuulge, asjal ja asjal on suur vahe, seda oskan isegi mina ära tunda! Ja kas teie teate, kellega ma teda veel olen näinud? Te peaksite mäletama küll, see pikkade juustega ilus noor mees, ta tegutses meie linnas vahepeal koguni kultuuri alal...

Alma. Temagi elas meie majas. Aga seda, et Pille... ei usu. Sel noormehel oli romaan hoopis... pole tähtis, kellega.

Nurm. Jah, ma tean. Selle boheemliku arhitektiproua. Nad elasid kokku. Jube lugu! Minu katuse all poleks see ilma seadusliku abieluta lihtsalt võimalik! Ei, võib-olla olen ma vanamoodne inimene, aga...

Alma. (rohkem stiili kui põhimõtte pärast). Ma ei tahaks sel teemal pikemalt rääkida. Ja nüüd on mõlemad üldse ära... ei mina tea, kus.

Nurm. No kas te näete! No seda enam, seda enam! Ei, ma ei taha küll midagi ütelda, aga see Õnne 13... No see maja kohe mõjub inimestele niimoodi, et...

Alma. Et Pille ja Raim... see on küll ilmvõimatu.

Nurm. Aga mina nägin neid ükskord oma silmaga rongis magusalt kudrutamas! Nemad mind ei märganud, ma tõmbusin loomoomasest tagasihoidlikkusest varju, aga fakt jääb faktiks!

Alma. Jumal küll, kui see tõesti nii peaks olema...

Nurm. Mina ei tuleks teile ometi tühja klatši rääkima. Ma pole mingi moraaliapostel ega teiste inimeste tagant nuhkija... Aga meie linna kõrge moraali üle tahaksin ma surmani uhke olla. Mina pole pärast abikaasa surma kunagi ega kellagagi... peaaegu mitte üht korda!

Alma. Nojah, aga mis mina peaksin tegema?

Nurm. Teie olete väga kõrge moraaliaga inimene! Võib-olla suudate noore inimese õigele teele tagasi suunata? Kõige hullemast ma pole veel rääkinudki.

Alma. Kas siis veel midagi?

Nurm. Kahjuks jah! Neil päevil nägin Tartus viibides, kuidas see neiu sisenes ühte kallisse era-autosse! Mis tal üldse Tartusse asja on?

Alma. Kas te ei teagi, et ta õpib ülikoolis kaugõppes?

Nurm. Tõesti? No ma ei tea... Kas seda saab õppimiseks nimetada, kui ta autosse istudes hakkas kohe suudlema ühe mehega, kes seal rooli taga istus!?

Alma. Jumal küll...

Nurm. Ja-jaa, see oli lausa shokeeriv! Kahjuks sõitsid nad kohe minema ja minu silmad... ma ei näinud seda meest lähemalt, aga tema profiil tundus mulle kuidagi tuttav.

Alma. Ma ei tea, pean vist tõesti Pille tädiga rääkima. Nad elavad ühes korteris.

Nurm. See on ainuvõimalik tegu! Tänan teid! Nüüd olen südame pealt kõik ära rääkinud... pean tõttama edasi. Hoidke mind palun selle asjaga kursis.

Alma. Aga... proua Nurm... Kuulge, rongid ei käi enam juba kaks aastat? Kuidas te saite Pilet siis Raimiga rongis näha?

Nurm. Mis te räägite? See oli ju nagu eile...

Alma. Äkki polnud seda autoga meest ka olemas?

Nurm. No kuulge – just samasugust autot nägin ma täna muide siinsamas tänaval, aga kahjuks on need masinad viimasel ajal nii ühtemoodi...

207. lugu, 6. episood

Alma toimetab kuidagi raskete liigutustega köögis. Johannes püüab küll kerge ja rõõmus olla, hambavahest viletki lasta, aga tubast äikesepilve on tal raske ignoreerida.

Johannes. Seda et... Äkki saan sulle kuidagi abiks olla?

Alma vaikib.

Johannes. Ma mõtlen, et... ütle ette, mida teha, mis ma ikka niisama istun.

Alma. Said siiaani pool päeva maha jorutatud, lase aga samas vaimus edasi. Ega siis härral sobigi köögis vaeva näha.

Johannes. Ah nii? Mis siis nüüd jälle...? Ise nagu ei märganudki, et vahepeal pattu tehtud...

Alma. No mis see olgu, ausalt. Latrad siin tundide kaupa selle... lihtsameelse külamehega nagu võrdne võrdsega...

Johannes. No ega mina nüüd ikka ka lausa parun ei ole.

Alma. Ah, sa saad aru küll, millest ma räägin. Varem käisid siin ikka haritud inimesed, oli minulgi huvitav kuulata! Aga nüüd... ah!

Johannes. No kuule, seekord oliu Ülul ikka kohe palju põnevat rääkida! Vaata, kus kandis tema ära käis...

Alma. Tänapäeval käivad igasuguse igal pool! Anna aga raha pihku! Ja mis ta sellest kõigest sai... Kuulasin siin poole kõrvaga... Kas sa küsisid, kas ta mõnes muuseumis üldse käiski?

Johannes. Ah nüüd ma saan aru - sellepärast sa siis poodi kiirustasidki, et Ülul ei külastanud Itaalia-reisi ajal muuseume?

Alma (*töö käest pannud*). Johannes – millal meie viimati üldse kusagile sõitsime?

Johannes. No see Maroko ikka siiani kustumatult meeles.

Alma. Millal see oli, heldeke? Jumal küll, kõik reisivad kuhugi... Ja sina ka! Sina ei käi enam suurt majastki väljas.

Johannes. Alles see oli, kui ma sain noomida, et mis ma aina hulgun linna peal.

Alma. Mis sa valetad! Ja seda pole ma ka tahtnud, et sa kogu aeg laua taga istud ja lehte krabistad! Mis neis lehtedes üldse lugeda on?

Johannes. Oma Eesti eluga peab ju kursis olema.

Alma. Eesti elu, Eesti asi... Nii need sinusugused jorutavad juba üle kümne aasta! Kas see on elu, kui meie peame siin passimna, et meid üleöö kodunt välja ei aetaks? Miks sa mitte midagi ette võta?

Johannes. Kuule, harutaks neid asju nüüd järjekorras. Muidu... läheb sassi. Ajalehelugemine, korterijura... Vaata mis reisimisse puutub, peaks pangast järele vaatama, kui palju meil kõrvale pandud on, teeme äkki tõesti ühe otsa mõnele soojale maale ära...

Alma. KIRSTURAHA eest ma nüüd küll nädalaks ajaks kuhugi sõitma ei hakka.

Johannes. Mis kirsturaha? Mina näiteks ei kavatse veel üldse ära surra!

Alma. Mingi puutumata raha peab igas peres olema.

Johannes. No nüüd olen ma siis htud. Natuke loll ja laristaja pealekauba. Kuule, ega sa ometi... Sellele Ülulst poisi peale kade ei ole?

Alma. Mina, kade? Millal ma kellegi peale kade olen olnud? Aga imelik ta muidugi on, kui juba sellised inimesed välismaal käivad...

Johannes. Ei, ma saan aru küll, sina tahaksid ka gondliga sõita ja...

Alma. Anna andeks, aga nüüd räägid sa tõesti juba nagu... mingi rauk.

Johannes (*Paus*). No nüüd sain siit viimaks seda päris õiget tõtt kuulda.

Alma. -(ei märka Johannese muutunud tooni ja hoiakut). Mina nüüd ikka küll nii vana ka ei ole, et päevast päeva siin... ja hotellis... Nühi klaase, naerata võõrastele... Ja veel, Johannes - kui kaua ma pean paluma, et sa leiaksid võimaluse Vaikega rääkida... Tema võib-olla ei teagi, mis elu Pille tema selja taga elab.

Johannes. Tahad rääkida, räägi ise.

Alma. Sina oled Vaikega ju sina peal! Ja sina seda Pillet ju alati kaitsesid! Mina olen ju see paha inimene, kes oma nina teiste asjadesse topib... Millal sa lähed rääkima?

Johannes. Kui aus olla, pole ma seda kavatsenudki teha.

Alma. Aga miks sa siis lubasid?

Johannes. Rauga asi, enam ei mäleta.

Alma. Jäta järele! Ah, on ikka tõesti... Madal maa, uimane elu, kõik tehku mis teevad, kõik veeregu omasoodu... Mitte midagi ei juhtu... Mis asja sa sest palitust selga ajad, ma käisin ju sinu eest poes ära?

Johannes. Nüüd on minu kord minna.

Alma. Ja mis sul seal siis veel tuua on, ma ei saa aru?

Johannes. Vana rauk läheb nüüd ja ostav endale pudeli valget viina, kui just teada tahad.

Alma. (*ahmib õhku*) Johannes, mida sa räägid? Johannes, kuuled siis? Kuidas sa minuga räägid?

Johannes. Ma pole veel rääkima hakanudki.

Alma. Lähedki või? (*Saab aru, et asi on tõsine*) . Ja kuhu sa siis... selle pudeliga?

Johannes. No kasvõi Lainet ja Krissut vaatama. Polegi ammu seal käidud.

Alma. Ära sa sinna küll mine! Kui sa... Just teisisi ei saa, eks too see pudel koju.

Johannes (*jääb jahmunult uksele seisma*). Misasja sa ütlesid? Niisugust juttu pole minu raugakõrvad veel kuulnud...

Alma. Mina ei ju ei saa andeks paluda, kas sa aru ei saa, kangus ei lase, kohe mitte ei lase – kuidas sa aru ei saa, Johannes!

208. lugu, 1. episood

Morna. Hotelli baar. Vaike lõpetab oma einet. Alma toimetab leti taga, natuke umbne ja kinnine.

Vaike. Suur tänu, Alma. Poleks siin seda sinu mõnusat puhvetit, saaksin varsti maohaavad...oma praeguse eluviisi juures.

Alma. Mis meie siin ikka... Restoran ju ikka palju parem. Ja kohvik...

Vaike. Mis sa nüüd, minu palgaga restoranis ikka ei käi! Ja kohvikus... seal rohkem saiasöömine.

Alma. Noh, te seal kahe naisega kodus... jõuate ehk kordamööda vaaritada?

Vaike. Hm... Meie Pillel on kiired päevad...

Alma. Seda ma vaatan jah, et teda polegi nagu viimasel ajal majas näha...

Vaike. Töö ja ülikool, ega see naljaasi pole...

Alma. Nojah, kui just ülikool...

Vaike (*turtsatab*). Jätame selle omavahele – aga minu meelest on tüdruk kõigele lisaks veel armunud ka!

Alma. Ah soo? Ei tea, kes see siis... võiks ometi olla?

Vaike. Vaat seda minule veel ei räägita.

Alma. Jajah, kes neid vanemaid inimesi enam kuulda tahab...

Vaike. Nii jah – sellepärast ma nii tihti siin einetamas käingi.

Alma. Jajah? Palun väga! Tulge aga teine kordki läbi...

Vaike. Kas me mitte ei rääkinud omavahel sina?

Alma. Võib-olla tõesti. Minul tuleb see raskesti.

Vaike. Kuule, Alma... Vaatan sind... On mingi mure või?

Alma. Ei ole mul väga midagi. Pea natuke valutab. Mingid magnetormid või mis, raadios hommikul öeldi...

Vaike. Kas kõvasti? Ma vaatan, mul peaks iboprofeen kaasas olema...

Alma. Ei mina neid uusi rohtusid tunne ega tahagi tunda. Analgiini enam ei lubata müüa... las ta olla pealegi. Küll see üle läheb...

Vaike. Ma jätan siiski igaks juhuks ühe tableti...

Alma. Ei ole vaja... Saad veel pärast minu pärast noomituse!

Vaike. Ei tea mille pärast?

Alma. No kogu see arstiabi on nüüd nagu ta on! Kõik rohud on nii kallid ja kätte neid ka niisama lihtsalt ei saa...

Vaike. Noh, retseptirohtudega on see tõesti nii...

Alma. Ah, mis sa kaitsesid! Alles eile mulle räägiti... Kasemaa peres, sina ei neid ei tunne, seal on mitu last – nemad elavad Lootuse tänaval... Koerad-kassid majas, lapsed said kõhu-ussid... Üksainus rohi selle vastu ongi.

Vaike. Vermoks.

Alma. Võib-olla küll, minul pole neid usse olnud! No vat. aapteeke rohtu ei anna, tuleb perearsti juurde minna... aga see on ise haige! Milleks seda janti vaja, mismoodi tema seda veel kindlaks teeb, mis niigi kindel, vaata ainult lapse õöpotti... Nojah, milles teie süüdi...

Vaike. Sina...

Alma. Teie... Sina töötate ju haiglas...

Vaike. Ega ma ei hakkagi nüüd kedagi kaitsma, miks sa nii arvad?

Alma. Noh, ikkagi ise ju ka selle teise poole peal...

Vaike. Oot, oot – millise teise poole peal?

Alma. Noh, et haiged on ühel pool ja tohtrid teisel.

Vaike. Vaat seep see häda ongi... et meid aetakse juba tükimat aega tülli. Aga ausõna, mina seda küll ei taha.

Alma. (*taltub*). Ah, kütsin siin ennast ilmaasjata üles...

Vaike. Pole midagi, ikka juhtub.

Alma. Ma ei tea ise ka, miks ma nende rohtude pärast... nii põlema läksin...

Vaike. Ega sina pole siis ainuke. Kui tohib, ma tuleksin õhtul läbi, ajame juttu, ja veel! Mul on Johannesele üks väike palve...

Üks kapiuks tahaks natuke remonti.

Alma. Eks sa tule siis pealegi... Ainult et Johannes pole... täna kodus.

Vaike. Alma? Olgu see siis ükskord öeldud -kui sa äkki minu peale Allani pärast pahane...

Alma. Ah, mis Allan, tema on jälle seal Leedus... Asi on selles, et... No ma ei saa seda ütelda... (*vakatab, peidab äkki silmad rätikusse, raputab ägedalt pead*).

Vaike. Alma? Nüüd sa pead küll rääkima!

208. lugu, 2. episood

Vaike korter. Vaike kõneleb telefoniga.

Vaike. ... Kui Kivistik peaks tõesti pensionile minema... Saad aru, ma ei tahaks kedagi välja süüa... Annad siis märku, kui midagi on? Olgu nii, Asta, jääme seekord.. Okei ja tsau, nagu vanad eestlased ütlesid!

Ukse kell. Vaike läheb avama. Uksel on Alma.

Alma. Tere, Vaike, ma ainult üheks hetkeks...

Vaike. Tule aga sisse, Alma.

Alma. Nii piinlik lugu, nüüd olen mina see laenaja... Sool-sinder sai viimse raasuni otsa, Johannes läks lugemissaali, millal see tuleb... Ise ei viitsi kuidagi poodi minna, ilm ka selline...

Vaike. Milles küsimus! Ma võin sulle terve paki anda!

Alma. Mine nüüd, mis sa raiskad!

Vaike. Vastupidi – see läheks asja ette. Pille hea lapsuke ükskord otsustas suuremad tagavarad majja tuua, ostis kohe kaks suurt pakki. Ja kujuta ette, mina töin samal päeval veel ühe...

Alma. No kui just nii.. Aga ma maksan selle kinni!

Vaike. Minu meelest ei tohi soola eest naabrile raha anda, pidi tüliks minema.

Alma. Mina pole sellist rahvatarkust küll kuulnud.

Vaike. On, on, usu mind...

(Vaike vilksab kööki, jääb sinna aga eeldatust natuke kauemaks. Alma silmab raamatuid riulil, võtab ühe hajameelselt kätte, jääb aga toas ringi vaatama)

Vaike *(tagasi ilmudes)*. Palun, sool. Istud ka natuke?

Alma. No kui just silmapilguks...

Vaike. Kohvi, teed?

Alma. Oi, jumal, ei, mul üleval kõik pooleli... Pilet pole ammu näha olnud?

Vaike. Sa siis ei teagi, et tema mu maha jättis?

Alma. Jumal küll, miks siis?

Vaike. Einoh, eks ta mõnikord käib ikka vaatamas, aga... Ta sai Tartus ühiselamukoha.

Alma. Nojah, eks ta tudengil parem ole jah. Jaanus ju ka mõne aasta eest... Aga ei olnud temast õppijat...

Vaike *(rõhutatud ükskõiksusega)*. Allan ise käis ju ka vist mingit aega ülikoolis?

Alma. Ah... See tema ülikool... Aga juttu jätkub tal sellest nüüd surmatunnini... Kauaks temagi seal vastu pidas... *(oiatab äkki vaikselt)*

Vaike *(kelles silmapilkselt sünnib arst)*. Midagi valutab või?

Alma. Ei tea, mis see on... Magnetorm vist hoopis.

Vaike. Ma kuulaks su südant korra. Mul on riistad kodus olemas. Oota natuke.

Alma., Mitte mingil juhul! Niimoodi hakkadki ennast haigena tundma!

Vaike Anna käsi siia! *(kuulatab pulssi)*. Jumal tänatud, pulss on korras. Nagu noorel plikal.

Alma. Noh, mis siis viga...

Vaike. Ma arvan, et see on sul rohkem närvidest, sa oled ju selline suur muretseja.

Alma. Ei, mul on mõni teine kordki niimoodi olnud... Aitäh sulle. Nojah, ma siis lähen... Oi, oleksin äärepealt su raamatu kaasa võtnud, ütle nüüd seda vana pead...

Vaike. Tahad lugeda? See on päris lahe romaan. Linnarahva elust, aga kuidagi omamoodi kirjutatud... Minul küll igav ei hakanud.

Alma. Jah, ega mul midagi väga lugeda ei olegi. Johannes ka, toob rohkem selliseid ajaloolisi asju, Rasputinist ja kellest veel...

Vaike. Eks ta ole, Igal oma maitse.

Alma *(juba minekul)*. Vaike... Tegelikult... ma oleksin tahtnud sinuga juba ammu ühte asja arutada.

Vaike. Jah? Kui minust aga abi on.

Alma. On küll, päris kindlasti on. Tead, ma olen Allani pärast mures.

Vaike. Hm... Siin ma ei oska küll nõu anda.

Alma. Võib-olla olen mina ka süüdi... Ma ju nägin küll, et... saad aru... Ma tegin vist valesti, et ennast vahele segasin., Mul on kohe sihuke viga kaasa antud, ikka tahan, et asjad oleksid paremini...

Vaike. Anna andeks, ma ei saa päris täpselt aru.

Alma. No mis ma ikka nii vana mehe ellu sekkun, eks? Narr vaadata, kuidas ta viimased aastad... ikka üksi... Eks ta sellepärast võib-olla kodunt ära kipubki... Ütle, mis teie vahel õieti juhtuski?

Vaike võpatab sisimas. Talitseb siiski ennast.

Vaike. Mitte midagi nimetamisväärset.

Alma. Aga miks ta siis... nii äkki... Üldse ei püsi enam majas. Ta.. nagu kardab sind?

Vaike. Kardab? Minu meelest on see midagi hoopis muud.

Alma. Räägi siis ometi, ma peaksin siiski teadma...

Vaike. Teeme nii, et seda juttu pole olnud, Alma, eks?

Alma. Jah, muidugi... Kuidas arvad. Anna andeks, et tülitasin. Minu poolt oli see tõesti väga rumal tegu.

Alma lahkub järsult. Lauale jääb soolapakki, sealsamas kõrval on ka raamat.

215. lugu, 1. episood

Tartu. Ülikooli *(kaasaegne)* ühikas. Pille tuba. Mängib vaikne muusika, Pille toimetab energiliselt riidekapi *(nurga)* kallal. Võtab just välja üht pidulikumat kleiti, et sellega peegliüki juurde astuda, kui kostab energiline koputus ja sisse astub *(lausa tormab)* Reet, kunagine töökaaslane, peaaegu sõbratar ühest Tallinna pangakontorist. Reet on riides elegantselt - enda meelest ka väga soliidset.

Pille. Jaa, sisse!

Reet *(teatraalselt, ülepakkuvalt)*. Ou!? Kas olen mina sattunud nüüd ikka preili Pille Pallo apartementidesse?

Pille. Reet! Sina!! Issver, ma minestan ära ja punkt!

Reet. Jäta järele, ega ma ikka kummitus ka ei ole! No tere siis, Pillekene!

Langevad teineteisele kaela, naeravad, siis lükkuvad eemale ja jäävad teineteist vaatama.

Reet. Vaat seda poleks küll osanud eelmisel sajandil säääl pangahämaruses osanud ennustada, et sind tuleb kunagi mingist ülikooli ühikast otsida!

Pille. Ma poleks seda ise ka osanud ette aimata! Las ma vaatan sind... Sa oled nagu muutunud...
 Reet. Ja millises suunas, paluks ausalt?
 Pille. Sa... sa lausa särad! Sina oled nüüd nagu peaaegu päris ehtne Tallinna madaam.
 Reet. Ah nii -ainult peaaegu? Aga tänan sind sellegi tunnustuse eest, Rapla plikale on see suur asi, eks? -Kuule, istet ka pakud?!
 Pille. Aga muidugi – istet pakun ja teed pakun ja isegi väga häid küpsiseid...
 Reet. Lahe! (*Mantlit seljast visates*). Anteeksi, et ma niimoodi eksprompt sisse sadasin, aga kui ma ükskord elus juba Tartusse sattusin, no tead! Ma kohe pidin su üles otsima, maksu mis maksab! Ja kas sa tead, ega see kerge ei olnud!
 Pille. Ma kujutan ette, siin ühikahoones võib ennast haigeks otsida... Oleksid võinud ju ette helistada?
 Reet. Tsurrr – aga millisel numbril? (*Imiteerib*). Mobiiltelefon, millele te helistate, on ajutiselt kasutusest väljas...
 Pille. Jumal küll, tõesti, ma vahetasin ju numbrit... Aga... see oli päris ammu ikka... Kas tõesti on nii palju aega mööda läinud?
 Reet. Oh aegu ammuseid... Siis oli veel XX sajand, kui meie kaks abitud provintsipliksi pealinna pangadžunglites telleriametit pidasime...
 Pille. Ojaa... «Millega saan teid aidata?»
 Reet. «Külastage meid jälle - kui aga raha on!»
 Naeravad.
 Reet. Küll sina ikka oskasiid kliente oma maheda naerutusega ära võluda.
 Pille. Aga sina oskad neid naerma panna. Oli ikka päris tore aeg...
 Reet. Kuidas me ükskord sinu viimast võileiba jagasime, mäletad?
 Pille. Miks ma ei mäleta! Aga see polnud ju võileib, vaid kartulipirukas, ainult poolteist krooni maksis!
 Reet. Pirukas? Kuule, oli jah vist... aga kas see polnud mitte riisiga?
 Pille (*teed kallates*) Aga Reet - äkki on sul kõht tühi, ma teen kihku-kähku mõned võileivad?
 Reet. Mine nüüd, ega see siis vihje ei olnud. Aga teed... seda suurima heameelega. Kuule, kas kõik tudengid elavad nii moodsalt? (*Viitab toale*).
 Pille. Mine nüüd! Ega minagi saaks seda endale lubada, aga... isa-ema natuke sponseerivad...
 Reet. Veab mõnel... Ma kuulsin kuskilt, et seaduse järgi kestab lapseiga Eesti Vabariigis 24da aastani, jaa! Kallid lapsevanemad peavad lapsukeste ülikoolid ja riided ja kõik kinni maksma... on või?
 Pille. Ei tea, mina olen ikka juba natuke vanem. Ja eks mul ole endal ikka ka kõrvale pandud.
 Reet. Jah, sina oled meil ju see säästurežiimi tüdruk... Kuule, päris üksi elad siin või?
 Pille. Kuidas juhtub. Praegu laiatan tõesti üksinda... Aga ega siin rahu küll saa, alalõpmata keegi koputab... Päris lõbus elu!
 Reet. Einoh, mina küll nii ei julgeks... Sa mõtle, kõik sinnapaika jätta ja hakata tuupima... Mul ei jääks ju enam midagi pähegi!
 Pille. Oi, Reet, ma ise imestan, kust mul see julgus tuli...
 Reet tõstab tassi, välgatab kuldsõrmus, Pille märkab seda alles nüüd ja jääb siis püüesilmi vahtima.
 Pille. Ohoo? Ja mida see siis tähendab?
 Reet. Noh, see on... no ütleme, et sõrmus. Ise sa ju märkisid, et olen... nagu Tallinna proua.
 Pille. Mina ütlesin, et madaam!
 Reet. Noh, see on ju umbes sama. Nii et jah, lasksin enda ära rõngastada.
 Pille. Jumal, ja alles nüüd sa ütled! Soovin õnne! Nüüd teeme peo... isver, aga mul polegi siin vist midagi! Kuule, üle tänava on üks väike vahva publi või kohvik või mis ta on, tähistame seal!
 Reet. Ah, mis pidu nüüd enam... Tead, me abiellusime peaaegu salaja! Ei pidanudki pulmi!
 Pille. Kas siis niimoodi ka saab?
 Reet. Miks ei saa, kelle see asi! Rahaga oli ka absoluutsiinus seis, täielik romantika!
 Pille. Millal see siis juhtus?
 Reet. Möödunud sügisel. Ah, Pille, kuidas küll aeg lendab! Ma olen juba paadunud mehenaine. Üle poole aasta juba!
 Pille. Ja kes ta sul siis on?
 Reet. Ah, on üks... intelligent. Aga ei, sellest pole midagi, ta on ikka nii nunnu, kas tead! (*Pausi pidades*). Üldiselt on tema ju ka praegu Tartus.
 Pille. Ja miks sa siis teda kaasa ei võtnud? Ma võin solvuda!
 Reet. Minu abikaasal on ju terve Tartu linn tuttavaid täis... Aga üldiselt... peaks minu abikaasa iga hetk saabuma. Tead, ta on äärmiselt punktuaalne tegelane, täiesti vanaaegne, mine lolliks! (*Vaatab kella*).
 Pille. Kas ta aadressi ikka teab?
 Reet. Ma ju ütlesin, et tema tunneb tervet Tartu linna! Aga kui ta tuleb, siis võib sinna kohvikusse minna küll, kui sa nii arvad...
 Ah soo, ja veel – ära siis ehmata, kui teda näed.
 Pille. Miks ma ehmatama pean?
 Reet. No nii palju kui mina tean, olete te tuttavad.
 Pille. Reet, mis sa kiusad! Räägi!
 Reet. Ma ei kiusa, ma intrigeerin!
 Pille. Mitte millestki ei saa aru!
 Viisakas koputus.
 Reet. Kohe saad. Mine tee lahti.
 Pille läheb avama, Uksele ilmub Felix Goldberg, suur lillekimp käes. Väikest kasvu, viisakas, natuke kartlik.
 Felix. Tere, Pille!

215. lugu, 3. episood

Tartu. Mingi kohvik (pubi). (Aga mitte see, kus muud Tartu kohvikuepisoodid aset leidnud). Kolmekesi lauas. Meeleolu on natuke puine, võiks ütelda. Keegi ei oska päris täpselt käituda ja olla.

Reet. ...mõtlesime jah, et kui teised saavad, miks meie ei saa... üürisime esialgu Mustamäel ühetoalise korteri, mis teha...
 Felix. Aga selle eest on väga ilus ümbrus, Retke tee, mändide vahel... Reedel on tööle ka lähedal.
 Reet. Ah, mis... Rohkem praegu büdzett ei luba.
 Pille. Te olete isegi tublid.
 Felix. Tegelikult on nii, et minu sünnikodus võiksime ju ka elada, aga... Reet ju ei taha.
 Reet. Kes selles eestiaegses majas elada julgeb, eal käib juba sada aastat mingi jube sahker-mahker, valed omanikud ja väljatõstmised ja kohtuprotsessid... Prrrr!
 Felix. Aga Reet! Ükskord pääseb õiglus võidule niikuinii!
 Reet. Ei mina usu.

Pille. Ohoo, sinust on pessimist saanud!
 Reet. Noh, ja kui peakski nii minema, siis meie oleme selleks ajaks ammu kolme sambaga pensionil. Aga mis me ikka Pillele siin oma olmemuredest...
 Pille. Ikka on huvitav teada, kuidas teised inimesed elavad! Ah soo, Felix – kuidas sul nende... iiristega läheb?
 Reet. Mis iirised? Felixi teema on tulp.
 Pille. Oi, vabandust, tulbid ikka, nüüd tuleb meelde küll. Kohe näha, et lilletheadlane.... Nii ilus lillekimp, mille ma su mulle kinkisid.
 Reet. (*justkui naljatades*). Aga mulle pole see lilletheadlane juba ammu lilli toonud. Ja nii ilusaid mitte kunagi. Ai-ai-ai!
 Felix. Naistepäevaks alles ju töin.
 Reet. Kujuta ette, Pille, minu abikaasa tähistab naistepäeva! Täitsa aut!
 Felix. Reet arvab siamaani, et see umbes midagi niisama koledat nagu ...Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni aastapäev... või Borodino lahing.
 Pille. Minule küll meeldib naistepäeval lilli saada...
 Reet. Aga meeste ja naiste võrdsus, kuidas sellega jääb?
 Pille. Mina pole sellega oma pead vaevanud.
 Reet. Ja sihuke tahab veel tudeng olla! Kuule, kus siin see koht...
 Pille. Vaata, seal baarileti taga...
 Reet. Selge. Ma siis usaldan oma abikaasa viieks minutiks sinu hoolde.
Reet ära. Pille ja Felix istuvad ja vaikivad. Kumbki ei oska nagu midagi ütelda. Siis manab Pille ette oma mahedaima naeratus.
Pille. Mul on nii hea meel teie kahe pärast.
Felix. Minul on ka hea meel. Ainult et... ma kartsin, et sina paned äkki pahaks.
Pille. Taevas küll, miks ma peaksin sulle pahaks panema?
Felix. Sellepärast.... Sellepärast, et... Ma käisin ju pangas.... sinu pärast. Aga sina kadusid ära ja...
(Retro. Mõni episood Pille ja Felixi jalutuskäikudest)
 Felix. Vaat sihuke vaat situatsioon, nagu ütleb minu papaa. Mina võin nüüd tunnistada, et mina olin sinusesse armunud... ülepea kõrvadeni... (*näitab isegi, kui palju, ja puhkeb siis naerma*).
 Pille. Siis on küll... Loodan, et see rumal haigus on nüüd üle läinud?
 Felix. Nüüd olen mina ju abielumees!
 Mõlemad naeravad, kui Reet tagasi tuleb.
 Reet. Mis anekdoote siin räägitakse? (*Toonimuutus, mis selgitab kohe, kes on selles perekonnas pea. Loomulikult peajagu pikem Reet*). Oi, abikaasa, mis kell on! Kas me ei peaks mitte minema...
 Felix. (*hakkab sebima*) Jah, tõesti, minu kursusekaaslane ootab meid enda poole visiidile.
 Pille. Nii äkki lähetege? Küll on kahju...
 Reet. Tuleb kiirustama, meil on õhtuks ju veel piletid Vanemuisesse... Näe, ei jõudnudki küsida, kuidas sul endal ka edeneb?
 Pille. Eks mõni järgmine kord räägime...
 Reet. Felix, ära kuula siin midagi tütarlaste sos-soss-juttu pealt! (*Felix taandub kohmetult*). Tead, Pillekene, mis ma sulle nüüd ütlen.... Muidugi oled sa ju jube tubli, aasta piiga, nagu öeldakse...Aga!!! Ütle ausalt - kaua võib?
 Pille. Mida-mida?
 Reet. No kaua sa ikka veel niimoodi üksi hallitad - nii võib ju vanatüdrukukuks jääda!
 Pille. Aga kes sulle ütles, et ma üksi olen?
 Reet. Jummal - sa siis...? Jube põnev! Miks sa kohe ei ütelnud?
 Pille. Aga sa ju ei küsinud!
 Reet. Jumal, just nüüd pean ma minema.... Ütle siis vähemalt, kes see õnneseen on?
 Pille. Aga vaat see on suur saladus...
 Reet (*vaatab teda uurivalt*). Nonoh? Jutusta aga jutusta... Küll me usume!
 Pille. No tead, see on isegi nagu solvav! Ja miks sa siis ei usu?
 Reet. Ei usu ja kõik! Sest sellist meest, kes sulle kõlbaks, pole vist olemaski! Noh, tsauki!

215. lugu, 5. episood

Väike vaheepisood. Pille (ükskõik, kas pubis või tagasi oma toas). Kulm kortsus, vaatab Pille enda ette, mõtleb... siis muigab võidukalt, valib mobilal numbri ja...

Pille. Laur? Te-re! Kujuta ette, mina jah! Ära nüüd ainult pikali kuku, aga... sul olid täna mingid teised plaanid... jah, ma pidin tõesti õhtul maale isa-ema juurde sõitma aga... aga midagi muutus ja... Saad ikka tulla!? Muidugi ootan! Ja tead, veel üks asi... Kuidas oleks, kui läheksime täna õhtul jälle Vanemuisesse? Ma nii tahaks! Ei, seda etendust pole me veel kindlasti näinud... Või igatahes oli see teise koosseisuga... Kui sulle muidugi sobib... Tead mis, mul on üks tuttav tüdruk piletikassas, ma katsun õnne, äkki saab piletid? Tore... Ma siis helistan, eks? Ma nii ootan!

216. lugu, 2. episood

Põdra maja. Näha, et Pille ja Põder on hiljuti sisenenud. Pille nõjatub ukse lähedal seina najale ja jälgib Põdra liikumist... Põder, sall ripakil kaelas, otsib kusagil tagapool midagi... sall kukub maha, Põder viskab selle tugitooli korjule. Põder ümisesb midagi nina alla laulda, on natuke liigagi lõbus, tegelikult sisemas natuke ähmis. Leiab otsitava asja - ajalehe (kultuurilehe).

Põder. Hurraa, leidsin viimaks selle lehe üles! Kohe, kohe koostama oma tänaõhtuse kõrgetasemelise kultuuriprogrammi... (aknast möödudes teeb koomilise hiiliva liigutuse). Tsiuh... Pääsenud! Vedas! Ükski Morna onu ega tädi ei näinud aknaraamistuses kahtlast varju hiilimas...

Pille. Mida sinul neist uudishimulikest peljata?

Põder. Ikkagi, ikkagi – kui nähtakse mind, siis võidakse näha ka sind – loogiline!

Pille. Omamoodi vist jah.

Põder. Sinu kool! Juba mitmes on saladus mu saatust! Kui konspiratsioon, siis olgu täielik.

Pille. Ega ma nüüd nii hullusti seda ka ei mõtelnud.

Põder. Nali naljaks, aga siin linnas ja siin majas ammugi mitte... pole meid kahekesi veel küll nähtud. Kuule, miks sa seal ukse juures seisad, meil on tegelikult aega veel maa ja ilm!

Pille. Arvad või? Aga... ma olen ju saabastega.

Põder. Ah vaat milline probleem! Mina ka ei oska seda seda lahendada. Nii et tee kuidas tahad – saabastega või ilma.

Pisike tummstseen. Pille kõhkleb ja lükkab siis saapad jalast. Pöder jälgib toimuvat päris pingsalt. Pole sugugi ükskõik, kuidas armastatud neiu siseneb su maja - saabastes või sukis.

Pöder. Oh õudust, mul polegi naistesusse! Võta minu omad... sealt...

Pille. Las ma olen niisama. (Ja kõnnib diivani poole. Istub) Nii pehme.

Pöder (võtab kohe samuti istet). Tere tulemast, ütles diivan. Nii, vaatame siis, mida leht meile räägib... Vaatame naljaviluks, mis Ugalas on... sinna jõume ju alla tunniga kohale...

Pille. Viljandis polegi me ju rohkem kui korra käinud.

Pöder. Viljandis on täna «Onu Vanja». Kas tead, ma ei taha onu Vanjat...

Pille. Aga Laur, see on ju klassika.

Pöder. Ma tean, ma tean, ma tean... Sinu kõrval olen ma lühikese ajaga saanud kõva klassikakarastuse. Ma ei imestaks, kui leiaksime ennast mõne aja pärast... näiteks klavessiinikontserdilt.

Pille. See peaks ju väga ilus muusika olema?

Pöder. Usu elukogenud inimest - see on... kuidas sulle öeldagi... äärmiselt spetsiifiline heli, mis seal kuulda ja kosta saab olema. Ei, aga kui sa tahad, siis otsime üles esimese ettejuhtuva klavessiiniohtu... olgu või Peterburis! Hangime viisad...

Pille. Oi, siis ei jõua ma esmaspäevaks Tartusse tagasi! Nii et uurime veel...

Pöder. Mis neil seal siis veel on Mulgimaa pealinnas? Neil on seal sihuke etendus nagu... «Shopping and fucking»

Pille. Ei-ei.

Pöder. Mina kohe lausa punastan., Kas vaatame veel kord Vanemuise repertuaari üle? «Charley tädi» me juba nägime...

Pille. Kaks korda koguni. Vaatame, mis suures majas on.

Pöder. «Palun, ilma seksita.» Täpselt nagu meie. Pardon, mis ma nüüd ometi ütlesin?

Pille. Ega ma õieti ei kuulnudki.

Pöder. Aitäh, see oli sinu poolt nii kena. Noh, olgu... Pane meie nädalavahetuse programm nüüd ise paika.

Pille. Minu fantaasia hakkab üles ütleva. Teatrites on kõik ära nähtud...

Pöder. Igatahes oleme jälle koos. Sada aastat pole näinud.

Pille. Ära liialda! Alles üleeile... Olime ju üleeile Tartus koos või ei olnud?

Pöder. See oli väga ammu. Umbes nagu keskajal.

Pille. Mis sa ometi vaatad?

Pöder. Sind vaatan. Hing kinni, nagu viimasel ajal ikka.

Pille. Jälle liialdad.

Pöder. (peaaegu kurvalt) See tuleb mu lünklikust haridusest ja hõredast kodusest kasvatajusest. Mul oleks piinlik, kui ma seejuures veel tobe välja näeksin.

Pille. Üldse ei ole tobe... Päris armas oled.

Pöder. Tead, ma olen nii naiivne, et tahaksin seda isegi uskuda. Aga üldiselt olen ma natuke nagu ähmi täis.

Pille. Ei tea millest?

Pöder. Noh, et ei peagi praegu Tartus ühikatoas istuma ja kella vaatama, millal teatri poole minna... su üks ju vahetpidamata paugub... (Imiteerib) «Pille, aga Keit ütles, et sa lubasid oma psühholoogiakonspekti talle? Ütle, et see pole nii, mina küsisin ju ennem! Oi, sul on külaline, juuube huuviitaaav!»

Pille. Oi sind küll... Miks sa näitlejaks ei hakanud - miks sa töösturiks hakkasid?

Pöder. Suur viga, vale valik! Ükskord öösel poetasin koguni maailmale nähtamatu pisara – no nii tahaks olla vaene, aga õnnelik näitleja.

Pille. Kas nemad on siis ka vaesed?

Pöder. Ka?

Pille. Nagu... nagu kõik, kes pole just töösturid.

Pöder. Ai, kui valus, et sa nii torkad! Aga mis näitlejatsse puutub, siis ise nad niimoodi kurdavad. Noh, vaatame aga edasi... äkki on Rakvere teatris midagi?

Pille. Ah, ei ole! Seal on ju ka mingi komejant paljaste meestega...

Pöder. No siis ma küll ei saa aru, miks teatrid ikka veel vaesed on? Olgu. Vaatame veel, kuidas siis ilma teatrita, ma olen juba täiesti paadunud teatral!

Pille. Tead, Laur, ma ei tahagi täna teatrisse, vat.

Pöder. Jah, aga...

Pille. Ja suusatama ka enam ei taha – ega enam ei saagi ju.

Pöder. Aga mis me siis teeme?

Pille. Aga kui ei teekski... midagi? Oleks niisama.

Pöder. Selles mõttes... et siin... minu majas... Morna pidi ju tabu olema?

Pille. Näed ju ise, et enam nii väga ei olegi. Tohin ma natuke ringi vaadata?

216. lugu, 4. episood

Põdra maja. Pöder katab suurtoas lauda - vein, kohv, puuviljad jne. Pille ilmub natukese aja pärast. Ta on majas omaette ringi uidanud.

Pöder. Noh, ja kuidas muljed on?

Pille. On küll.

Pöder. Ma olen täitsa pinges. Ma kardan, et sulle ei meeldinud.

Pille. Muljed on sellised, et ma pidin kaks korda selles suures majas ära eksima.

Pöder. Ma oleksin ikka giidiks pidanud tulema.

Pille. Ei-ei, ma ise tahtsin – ise vaadata.

Pöder. Mis mulle meeldib, et sa oled nii ise ja ise ja ise. Veini joome, õuna sööme?

Pille. Natukene ikka.

Pöder (lööb hambad õuna, turtsatab naerda) Ja kuidas nad ikka kahekesi siia maja hiilised... kikiparvul...

Pille. Ega ma siis kikiparvul ka ikka lausa ei olnud.

Pöder. Pille, aga kaua me niimoodi veel hiilime? Anna vihje – kuu, kaks, aasta, kaks? Olen kõigeiks valmis.

Pille (jääb taas vastuse võlgu) Laur, aga miks... miks su maja on nii suur?

Pöder. Oi, tüdruk, sa küsid nagu Punamütsike Hundi käest, Tead, mida vastaks hunt, selleks, et sind paremini... suudelda? (haarab Pille embusse, too aga libiseb delikaatselt välja).

Pille. Aga tegelikult?

Pöder. Sellepärast, et... küllap ma gigantomaania all kannatan. Vaese lapsepõlve kompleksid.

Pille. Selge.

Pöder. Oi, ega sa mu vastust ometi sajabrotsendilise tõe pähe võtnud? Ma olen tähele pannud, et sina oled lausa süvatõsine inimene.

Pille. Ei ole. Ma olen juba õppinud su jutte koefintsendiga võtma.

Pöder. Ma kohe tunnen, et ma jälle sulle ei meeldi.

Pille. Sina meeldid päris hästi, muidu ma siin ei olekski. Aga need asjad, mis su ümber on... nendega annab veel kaua harjuda.

Pöder. Pille, ma ei saa mõnikord sinust aru. Kord on nii, et midagi paremat olla ei saagi, siis äkki... sa astud nagu pildi pealt minema. Ja oledki kuskil eemal. Mingi teise pildi peal, kuhu mina ei ei mahu.

Pille. Pole ma kuskil eemal. Aga... luba mul ikka natuke uhke olla, eks?

Pöder. Peaks midagi äkilist tegema – noh, näiteks... Kingiksinn hommepäev kingin oma tehase ja aktsiad ja majad ja suvila ja skautri ja autod ja vana printeri ja... pastapliiatsid kah esimesele vastutulijale.

Pille. Ära valeta, niikuinii sa ei tee seda.

Pöder. Veel enamgi! Hakkam tavalaulikuks. Tead, kuskil Tallinnas, jalakäijate tunnelis... Tinistaks kidrat ja... Ma pean lauluviisi küll. Vaese pillimehena meeldiks sinu sulle rohkem.

Pille. Kui aus olla, ei tule ma tunnelisse ikka küll.

Pöder. Sa siis aru! Ei taha sa rikkurit, ei taha sa kerjust.

Pille. Mis siin siis nii imelikku? Mõlemad on äärmused.

Pöder. Aga mida sina siis tahaksid?

Pille. Mina tahan harilikku elu.

Pöder. Harilikku, päris harilikku?

Pille. Muidugi, see on ju tegelikult nii ilus. Kas sa siis tõepoolest ei teagi, mis asi on päris harilik inimese elu?

Pöder. Olgu, vastan. Tean ja tahan. Ennist sa küsisid... miks see maja nii suur on? Kohe seletan. (*tormab trepile*). Sellepärast, et ma loodan, et mõne aja pärast vudib seal üks tilluke inimene... ja seal teine... ja äkki veel kolmaski... Lapsed, noh. Minu lapsed. Väikesed Põdrad. Neile peaks siin ruumi jätkuma. Normaalse visioon, eks?

Pille. Selle peale ma seal üleval ringi käies ei tulnudki...

Pöder. Ja kuidas sina selle peale vaataksid?

Pille. Pean ma tingimata vastama?

Pöder. Tee, kuidas tunned.

Pille. Siis ma praegu veel ei vastaks. Tead, kui imelik, ma olen äkki nii-nii väsinud.

Pöder. Milles küsimus, viska pikali. (*pausi järel*) Mul on siin ikka päris mitu tuba, nii et...

Pille. Anna andeks, Laur... Täna veel mitte. Siin mitte. Kas sa saaksid mind... ära viia?

Pöder. Natuke ootamatu palve - aga miks ka mitte? Õnneks ei jõudnud ma veini mitte rüübatagi - nii et kui rooli, siis rooli! Kas tead, et üks võõras naisterahvas pidas mind hiljuti autojuhiks – armunud autojuhiks seejuures?

Pille. Kas see tegi sulle muret?

Pöder. Otse vastupidi, see tegi mulle rõõmu. Niisiis, tagasi ühikasse?

Pille. Kui see sulle liiga suurt tüli ei tee, siis... äkki saad mind isa-ema juurde viia? Nii tahaks neid näha...

Pöder. Mis tüli – ega mina vii, auto viib!

Pille. Jumal küll, Laur, ma ei jõua ära imestada üht asja...

Pöder. Millist, palun?

Pille. Kuidas sa nii tujukalt naist nagu mina üldse välja suudad kannatada?

223. lugu, 3. episood

Mesinik Pallo talu. Kõök. Pille otsib midagi sahvrist. Leiabki. Ilusa suur hapukurk on see, mida ka isukalt sööma asub. Sisse astub ta ema Helle. Pille heitub pisut, peidab kurgi selja taha, sokutab selle sealt alustassile (näiteks).

Helle. Huh, päris ära väsitas see viimane porgandipeenar! (*Võtab kopsikuga vett*).

Pille. Ma tulen sulle varsti appi, ema. Ausalt! On veel palju kaevata?

Helle. Mis sa tükid – valmis tänane ports kõik! Maa ju veel nii külm... Sina puhka, tüdruk! Paljudest sul selleks üldse enam aega on.

Pille. Poputa aga poputa, muutun niimoodi laiskvorstiks. Näe, jälle magasin sisse. Siin kodus on selline õhk ka ju, et niidab esimesel õhtul nagu jalust...

Helle. Nojah, aga sa tulid eile ikka hilja ka.

Pille. Mis teha, kui buss varem ei tule.

Helle. Ah oli ikka buss? Mis sa räägid... Mina arvasin, et jälle see salapärane auto, mis sind paaril korral on teeristile on toonud ja ise tagasi kihutanud?

Pille. Ema, oled sa ikka kindel, et oled midagi sellist näinud?

Helle. No ega ma hallutsinatsioonide all küll ei kannata.

Pille. Seda ma ei arvagi... Aga ma ei tahaks praegu sellest autost rääkida.

Helle. Imeliku tütre oleme meie endale saanud. Tema valib, millest rääkida, milles mitte.

Pille. Noh, vist nagu natuke sinusse või? Ütle parem, kus isa on?

Helle. Teadagi, kus. Kunstkärgeid panemas.

Pille. Oi, kas siis vahtrad juba õitsevad?

Helle. Mis sa siis arvad? Eks sa pärast ise imetled.

Pille. Jumal küll, jah, kuidas see linnaelu inimest muudab, ei märka enam loodust ega midagi... (*Võtab hajameelselt hapukurgi, haukab, märkab ema pilku ja paneb selle tagasi*).

Helle. No mis sa tembutad? Söö see hapukurk ära, kui sul seda nii vaja on!

Pille. Suurima heameelega. Mina kartsin, et sa hakkad riidlema, et tühja kõhule hapukurgist alustan. Ega mina süüdi ole, et see mulle nii meeldib! Lausa patoloogiliselt!

Helle. Oh, Pille... Mina ei saa enam aru, oled sa sellin lapsik või mängid rohkem sellist.

Pille. Kuidas sa Tartu Ülikooli tudengiga räägid!

Helle. Kas sa siis tõesti ei tea, mille puhul naised nii kangesti soolast tahavad?

Pille (*tardub, siis hakkab naerma*). Oi, ema, nüüd panid küll väga kõvasti mööda. Titte ma igatahes küll ei oota. Enda teada vähemalt.

Helle. Jah? Nojah, siis palun vabandust. Aga tead, Pille, ega see mind enam nii väga ei rõõmustagi...

Pille. Jah? Siiani olid ikka väga mures.

Helle. Nojah, aga üks aeg ole ikka natuke edasi liikunud. Ikka aasta ja aasta ja aasta...

Pille. Vaat mis, ema... Kui ma ükskord tõesti peaksin hapukurki tahtma sellepärast, et... seda tahab laps... Ega ma sulle seda siis ütlemata ei jäta.

Helle. Ma tean, tütar. Aga millal see su enda arvates juhtub?

Pille. Ükskord ikka.

Helle. Teie... no need uued inimesed siin uues Eestis... olete muidu ikka jah kanged kõike planeerima... Kuidas te seda ette ei näe, et ees on üsna hõre?

Pille. Ma ei saanud nüüd aru, ema?

Helle. Ega mina ju siit ei näe, kui palju lapsi linnades ringi lippab, aga lehte ma loen ja raadiot kuulan. Eilegi arutati ühes saates, et nii ja nii mitu suurt kooli pannakse kinni. Ei tule see ju tühjast riigikassast, vaid sellest, et lapsi jääb aina vähemaks...

Pille. Mina nüüd küll selles süüdi ei ole.

Helle. Kes sind süüdistab? Aga kaua sa niimoodi üksi tahad edasi olla ja elada?

Pille. No las ma ikka lõpetan vähemalt kaks kursust, alles hakkasin tudeerimisest maitset suhu saama.....

Helle. Ja siis veel kaks kursust, üks? Ja siis veel midagi, magistratuuri näiteks, ja siis oled äkki juba kolmkümmend täis...

Pille. Ära hirmuta, ema! Kolmkümmend on veel vaat nii kaugel!

Helle. Tead, laps, kui ruttu lendab aeg? Sina veel ei usu, aga mina juba tean.

Pille. No kui ruttu ta siis käib?

Helle. Oi, oi, väga ruttu... Ma mäletan nagu eile, kuidas... ega ma nii plikake enam olnudki, nii kuusteist, nägin keskuses rändkinos üht seiklusfilmi ja...

Pille. Mis siis juhtus?

Helle. Kas ma pole sulle siis rääkinud või?

Pille. Noh, me oleme ju selles osas ühtemoodi inimesed, suurt ei räägi oma asjadest...

Helle. Eks ta üks narr asi oli, aga ma armusin näitlejasse, kes mängis mereröövli pealikut... Mee-letult! Ma plaanitsesin koguni Hispaaniasse põgeneda. Minu teada elasid mereröövlid just seal.

Pille. Oi, kui põnev! Mida mina oma emast teada pean saama!

Helle. Aga ei saanudki Hispaaniasse... Mõne aasta pärast tuli poeteel vastu üle küla kuulus vanapoiss, keda peeti natuke nagu teistsuguseks... Minust ikka tükk maad vanem... Köhatas nii ja köhatas naa... Kuni küsis, et ei tea, kas poodi on suhkrut juba toodud. Nii see läks...

Pille. Kas mina ka tean, kes see oli?

Helle. Küll tead... Mesinik, noh.

Pille. Jumal küll, nii te siis poeteel tuttavaks saite või? Et kas suhkrut juba toodud?

Helle. Tead, kui igav mees ta mulle algul tundus? Aga varsti olid lood nii, et... hüvasti, mereröövle! Nisuke tore mees oli tegelikult... Ja siis hakkasid sina mul kõhus liigutama... ja oma soolakurki küsima.

Pille. Oli see nüüd mõistujutt või niisama jutt?

Helle (natuke enda peale pahaseks saades). Sul on õigus. See polnud heldse mingi jutt. Kah nüüd asi, ilusal aiatööpäeval köögis mälestusi heietada...

Pille. Ema... Ma saan aru küll, et...

Uks prahvatab lahti, lävele ilmub Jaak. Käes mesinikumaks, nagu rõõmus.

Jaak.. No nii, naised, päeva võib kirja panna! Esimene sülem!

Helle. Kus, kus?

Jaak. Teispool karjamaad, kolme haruga pära otsas.

Pille. Oi, tahan, tahan – tahan näha!

Jaak. Juba kõik ühel pool. Maha korjatud ja tarru torgatud.

Helle. Käis see sul siis aga kähku.

Jaak. Ära räägi, ise ka imestan... nagu noor mees kohe! Ma mõtlesin, et pärast seda talve ei tulegi mingit sülemit, aga näe, kurat, elu läheb edasi!

223. lugu, 5. episood

Pallode köök. Jaak, Pille. Jaak lõpetab söömist. Pille asub kohe nõusid laualt koristama.

Jaak. Oota nüüd, mis sina neist koristad, küll ema... pärast ise.

Pille. Sina ka, isa! Miks te mõlemas käitute minuga nagu külalisega, ei tohi ma teha seda ega teha teist?

Jaak. Eks sa natuke külalise ette juba oled...

Pille. Isa! Mina ei ole külaline, mina olen oma kodus... ja minul on õigus siin mitte ainult nõusid, vaid isegi põrandat pesta!

Jaak. Aga nüüd kukkus kärtsuma!

Pille. Mis sa siis keelad kõike!

Jaak. Einoh, kui sa tahad, eks mine siis emale appi.

Pille. Tema ka ei tahtnud, ütles, et tänaseks on aiatöö tehtud.

Jaak. Nojah, maa veel külm, ega siin kiirustada pole vaja... Eks mine siis vaata, mis ta seal kanalas teeb, aitad mune otsida, pisikesest peast olid sina see kõige parem leidja.

Pille. Ise lähed mesilasse tagasi. Nagu ma teaks.

Jaak. Noh, seda pole just raske ära arvata.

Pille. Miks sa mind kaasa ei taha?

Jaak. Mesilased on veel närvilised, nii palju kui neid alles jäänud on pärast seda talve... Ühesõnaga, nad on ebakindlad ja sellepärast natuke kurjad. Aga näe, üks sülem pani ikkagi puu otsa! Mis sa kostad!

Pille. Nii et see on ikka hea asi, üks?

Jaak.. Mis sa siis arvad? Muidu hakka arvama juba, et neil hakkab meelest minema, mis nende elu ja mis nende kohus....

Pille. Mis on mesilaste kohus, isa? Mett teha?

Jaak. Mine nüüd, see on lihtsalt protsessi paratamatus. Ega nemad siis inimesed ole, nemad lähtuvad nii öelda ülimatest printsiipidest.

Pille. Aga mis on ülim printsiip?

Jaak. Mesilastel või? Et mesilastesugu otsa ei saaks. Jätkuda, jätkuda, jätkuda, vaat see on nende ülim printsiip ja mootor.

Pille. Sina võiks ülikoolis loenguid pidada.

Jaak. Mine nüüd – sellest kirjutas juba Maeterlinck.

Pille. Nii et sinu meelest on inimestel vaja mesilastest eeskju võtta?
 Jaak (*jääb mõtlema*). Kas tead, kunagi mõtlesin ma tõesti niimoodi. Aga sajabrotsendilisel see vist nii ei ole.
 Pille. Varem ikka kordasid, et maailma mudel asub mesilaste tarus.
 Jaak. Nojah, aga aja jooksul on mul tekkinud mõningaid kahtlusi... Nemad on meist muidugi tunduvalt töökamad, aga kui aus olla, siis ikka pisut nagu piiratuma mõtlemisega.
 Pille. Isa, sa oled oma sõprade suhtes kriitiliseks muutunud.
 Jaak. No vaata nüüd ise. Romantikat nad ei tunnista üldse. Isastel pole nende elus teatavasti kuigi suurt kohta.
 Pille. Kuidas ei ole, aga pulmalennud?
 Jaak. Need on vaid soojatkamise türiku üritus. Siis kantakse nad maha. Visatakse tarust välja ja kogu lugu. Kuule, mis sa pinnid, sa tead ju seda ilma minutagi.
 Pille. Ikka on huvitav.
 Jaak. Ma olen mõtelnud hoopis teist asja... Noh, et kena kõik, mina siin müttan nende mesilastega... aga laias laastus tekib küsimus, et mille pagana pärast? Kellele ma ühel heal päeval kogu oma varanduse ja teadmised üle annan?
 Pille. Mis sa nii kaugetest asjadest mõtled...
 Jaak. Tuleb mõelda. Täitsa sedamoodi siin meie talus, nagu oleks talv tarust üle käinud ja keda seal pole, seda pole – noori mesilase-emasid...
 Pille. Ja-jaah, ja miks sa nüüd vakka jäid? Vii oma jutt aga lõpule!
 Jaak. Kes aru tahab saada, saab aru niigi.
 Pille. Kas te olete emaga kokku leppinud või? !
 Jaak. Enda meelest pole nagu ühtki vandenõud sõlminud... Aga on see siis nii üleloomulik ja keelatud asi, kui kaks vananevat kändu tahaks ükskord lapselast näha? Või isegi kahte-kolme?
 Pille. (*Pärast pausi*) Muidugi, see on teie õigus niimoodi mõelda.
 Jaak. Ega ma siis paha pärast, aga ... aeg läheb... Aga mis sa ise selle asja kohta arvad?
 Pille. On sul alles jutud, isa. Mina olen ju ainult Pille, aga mitte... saja tuhande mesilase sumisev ema. Ja ma ei oska sulle täna küll midagi ütelda. (*Haarab jaki järele*).
 Jaak. Kuhu siis nüüd, tütar?
 Pille. Lähen natuke välja. Vaatan... kuidas targad mesilased elavad ja eeskju annavad.
 Jaak. Ära sa sinna veranda poolele nii liiga julgesti praegu minegi... Üks pere on seal veel kaunis rahutu...
 Pille. Omad mesilased, mis nad mulle ikka teevad?
 Jaak. Tea midagi, sul võõrad linnalõhnad küljes!

227. lugu, 2. episood

Morna. Tänav (suhteliselt kesklinnas, st. vähem aedlinna elemente, natuke enam sagimist, niipaljudest, kui seda väikelinnas olla saab). Kips-kõps, kips-kõps – kõnnib Are tänaval. Ammu pole teda siin nii iseteadvat kõndimas nähtud. Temast vuhab mööda Peugeot, pidurdab siis ja teeb natuke tagasisõitu. Autost astub välja Laur Pöder.

Pöder. Tere, Are!
 Are. Jessas, keda ma näen! Laur Pöder elusuures!
 Pöder. Ei ole koopia jah. Oleksin prantslane, fikseeriks selle ootamatu kohtumise põsemusiga.
 Are. Aga ole siis prantslane!
 Pöder. Mis tohib siis tõesti või?
 Are. Põse peale ikka tohib.
 Ja leiabki Morna tänaval aset see, mis Tallinnas ja Tartus tavaliseks ajaks muutumas – kohtumist märgistav põsemusi. Küllap on ka mõni mööduja, kes selle ära fikseerib...
 Pöder. Sõidan mina kodulinna tänavail ega usu oma silmi – ons tõesti Are Prillop on meile üle pika aja külla tulnud?
 Are. Ega ma nii külaline olegi.
 Pöder. Kuulsin ma õigesti – polegi külas?
 Are. Selles mõttes, et võib-olla tõesti... tulen siia elama tagasi.
 Pöder. Vaat see on uudis! Väga vähesed Laur Põdra vanad sõbrad tulevad meie provintsilinna tagasi, väga vähesed!
 Are. Ah et ikka pead vanaks sõbraks veel – kõigele vaatamata?
 Pöder. Millele vaatamata?
 Are. Sa peaksid ju mäletama, et mina olen salalik ja õel naisterahvas.
 Pöder. Kuule, idee! Istu nüüd korra siia autosse ja vurame õige kohvikusse!
 Are. Pidin oma ... uut korterit korra vaatama minema, aga olgu, tassist kohvist ei ütle ma küll ära!
Liiguvad auto poole...
 ... siit episood sujuvalt üle kohvikusse “Anni juures”. Are ja Lauri jutuajamine on juba tükk aega kestnud.
 Pöder. Nii et nagu ma aru saan, vaatamata mõningatele kriitilistele märkustele oled sa eluga üldjoontes rahul?
 Are. Patt nuriseda, Nii palju kui mina rumal naisterahvas tean, on Eesti Vabariigis selge õnnega koos see inimene, kellel on tööd.
 Pöder. Ja-jaa, töö, töö ja töö. On see siiski see suurim õnn?
 Are. Sinul kui ülbel tööandjal pole üldse õigust sel teemal kaasa rääkida.
 Pöder. Mis sa ahistad väikest provintsikapitalisti! (*Peaegu üleminekuta, sellega Are seltskondlikku naerukahinat katkestades*).
 Ja mis on siis selle õnneseene nimi?
 Are. Mis pagana õnneseen?
 Pöder. No kuule, nii palju ma sind ikka tunnen, et niisama sa siia tagasi ei tule.
 Are. Vaata aga vaata, või et Laur on hakanud viimaks ka naistest-midagi taipama.
 Pöder. Saadad pulmakutse?
 Are. Mis pulmi minu eas siin enam... Aga küll sa linna pealt niikuinii varsti kuuled.
 Pöder. Minule ei tule see linn juba palju aastaid midagi rääkima. Kahjuks.
 Are. Ah, ma unustasin su staatuse.
 Pöder. Mis kuradi staatus! Ütle veel, et vastik rikkur! Pane, peksa! Ma olen ju selle linna poiss, muide! Ja mulle teeb tegelikult viha, et ükski Juuli ega Maali ei tule mulle linnaklatši rääkima!
 Are. Mis sa nüüd ägetsed?
 Pöder. See on vilets lugu, kui aus olla – elad oma kodulinna nagu võõras mees.
 Are. Ise sa ju sellist elu tahtsid.

Pöder. Noh, ju ma ei osanud mõnda asja ette näha. Kuidas sa ennist ütlesidki? Et olen hakanud midagi naistest taipama? Kas siis enne ei taibanudki?

Are. Ei, serenaad tuli sul vägevasti välja, seda ei unusta ma kunagi. Aga mõne muu asjaga...

Pöder. Tean, tean. Olen pikameelne, olen hajameelne ja nii edasi. Töönarkomaani viga. Lisaks muule ei taju ma õiget aega ja kohta.

Are. Muide, Laur, see puudutab ka tänast päeva.

Pöder. Ei saanud aru?

Are. Vaata, erinevalt sinust käin mina sagedasti jalgsi, sõidan mõnigi kord bussiga ja nii edasi. Mina näen ja kuulen asju, mida sina ei näe ega kuule.

Pöder. Oi, kui keeruline jutt...

Are. Tead ju, kus ma aasta aega olen elanud.

Pöder. Tean küll, Tartus. Seal elab veel 100 000 inimest.

Are. Tead, kui mitu korda ma olen sind selle aja jooksul seal näinud ... koos Pille Palloga?

Pöder. Pagan – miks siis mina kordagi ei näinud, et sina oled näinud?

Are. Armunud oled, sellepärast.

Pöder. Uhh, aga panid allapoole vööd.

Are. Jäta järele, Laur. Tahad nõuannet kuulda?

Pöder. Ei tea, kas on asja ette...

Are. Kaua sa seda vaest last niimoodi marineerid?

Pöder. Muideks, ega ta siis ikka päriselt laps ka ei ole.

Are. Seda enam! Muidugi pole ta enam laps, ta on naine, kes... On sul temaga tõsised plaanid?

Pöder. Pean ma sulle vastama?

Are. Ei pea, aga võiksid.

Pöder. Olgu peale, kui juba jutuks läks. Nii tõsised, et silme ees must – aga ta libiseb mul aina käest!

Are. Ära hädalda! Kas sa teda kosimas üldse oled käinud?

Pöder. Mismoodi kosimas?

Are. Kõigi reeglite kohaselt.

Pöder. Enda meelest mitu korda... aga... On siin siis mingid reeglid? Miks mina seda ei tea?

Are. Laur, naised tahavad selget juttu ja selget tegu! Ma tean enda käest, kuidas sa neid asju ajad! Sinu armastusavaldused on ju ilusad küll, aga segased nagu... mingi postmodernism! Ausalt!

Pöder. Kurat, nüüd ma solvun.

Are. Tõde on alati natuke solvav.

Pöder. See tuli sul nüüd nagu mingist koolitüdruku aforismialbumist.... Ohoh, kes seal rallitab?

Väljast kostab autopidurite kiunumist. Ja me näeme: kohviku ees on järsult pidurdanud takso. Taksol on mingi Tallinna taksofirma embleem. (Kuidas seda teostada, et ei satuks pahuksisse reklaamiseadustiku tobedustega?). Taksouksest poetub välja algul üks, siis teine sire säär. Mõõdukast minist väljaulatuvad jalad toetuvad siis tugevalt ja sõjakalt tänavakattele. Alles siis näeme nende omanikku. Tallinnast on kohale kihutanud rahvustoitude kaitsja ja advokaat Sumbergi abikaasa Evelin isiklikult. Ta saab otsustavad sammud kohviku suunas.

... ja Evelin sisenebki kohvikusse. Vaatab viivuks ringi ja leiab kohe Are ning Põdra. Nagu oleks neid otsinudki.

Evelin. Tere päevast, just sind ma vajangi!!

Pöder. Ega ometi mind?

Evelin. Ei, teie vastu pole mul midagi, teie võite rahulikult edasi istuda. Ma otsisin sind, Are. Ma süda kohe tundis, et sa oled siin kohvikus. Mõtlesin, et ei sõida kohe ema juurde, et vaatan korra sisse, ja mis ma näen – siin sa oledki?

Are. Päris imelik jutt, kas sa ise ei leia?

Evelin. Ära sa siin targuta midagi, ega ma selle pärast taksoga Tallinnast siia sõitsin? Kas sa tead, mis see maksab?

Pöder. Vist päris palju? Mina küll ei saaks niimoodi raisata...

Evelin. Aga mina võin! Noh, kuidas on, Are, kas nüüd punud juba selle miljonäri ümber võrku?

Pöder. Kallid daamid, teie jutt töötab tulla huvitav, aga minul on aeg minna...

Are. Laur, äkki.. istud veel natuke?

Pöder. Ei, ei, enam ei saa. Muideks, suur tänu, Are, sa torkasid mulle ühe imeliku mõtte pähe...

227. lugu, 6. episood

Mesiniku kodu. (Aga hea ilma puhul äkki õu?) Jaak on lõpetamas kiiret einet. Kuulab samal ajal transistorraadiost uudisteblokki, asjaline ja kaasaelav ilme ees. Võiks omaette isegi midagi kommenteerida. ("Valitsus arutas ametiautodega seonduvat" - "Einoh, kui see tõesti riigi jaoks nii kallid on ministri jaoks autot pidada, las ostavad siis tõukeratta... või jaanalinnu....") Koristab enda järelt taldriku, hakkab siis oma mesinikutoimetuste juurde tagasi sättima. - Delikaatne, ent tungiv koputus välisuksele.

Jaak. Postiljon või? Ei, see täna ju ei käi...

Läheb avama. Uksel seisab ei keegi muu kui isand Pöder.

Pöder. Tervist! Ilus päev?

Jaak. Jah, pole just laita.

Pöder. Ma väga vabandan sissetungimise eest – aga kas see on Pallode kodu?

Jaak. See ta on.

Pöder. Siis olen ma just täpselt täitsa õiges kohas. Jahh, ohh, juhh.

Jaak. Ah et jahh ja ohh? No eks astuge aga edasi.

Pöder. Ma... ei teagi kohe. Säärane ootamatu küsimus. Ega preili Pallo juhtumisi kodus ole?

Jaak. Pille või? Üldiselt nagu on jah, tal ju ülikoolis vaheaeg... aga...

Pöder. Jaa-jaa, selge. Nii et on - aga ei ole? Ma hakkam sellega juba harjuma.

Jaak. Jaa, tema on viimasel ajal kohe väga liikuv inimene.

Pöder. Nii? Ma oletan, et Pille on kuskil õues, väljadel, rohelistel niitudel...

Jaak. Ega ma nüüd niimoodi päriselt ütelnudki...

Pöder. Muud pole midagi, aga asi on selles, et oleme temaga... noh, tuttavad... Pidime neil päevil jälle kokku saama, aga...

Jaak. Aga ei saanud siis või?

Pöder. Millegipärast mitte jah. Nii et tulin igaks juhuks uurima, kas kõik on korras.

Jaak. Teil siis tee ikka teada?

Pöder. Õige põgusalt, õige põgusalt. Olen paar korda Pillele kütüdimest mänginud, Vabandust, ma pole ennast tutvustanudki.

Pöder on minu tagumine nimi, või mis... Aga sel pole tähtsust. Nii et Laur, lihtsalt Laur.

Jaak. Mina olen Pallo. Eesnimi on Jaak. (*muigab*) Lihtsalt Jaak. Noh, istuge ometi.

Pöder. Ei, seda mitte. Mis ma teie kallist aega raiskan. Sain teada, mis vaja, et kõik on ikka korras, midagi pole pahasti... Ma sõidan ehk tagasi. Mul on seal auto?

Jaak. No, kui auto, siis pole teil probleeme. Tartusse siis või?

Pöder. Mis te nüüd, võtke kraadike lahjemaks. Mina olen tegelikult põline Morna mees.

Jaak. Ahsoo? No see ju igati tore. Kuulge, kas te mett tahate maitsta?

Pöder. Mett? Miks mett?

Jaak. (*tegevuse üles rõõmustades, riuilult purke puudutades*). Meie majas on sihuke karm kord, et mett peab siin igaüks maitsta saama. Kes aga sisse astub.

Pöder. Väga huvitav. Täna väga. Mesi, see on suurepärase ravim ja maius ja... Härra Pallo, tegelikult on mul teile üks jutt.

Jaak. Jaa, ma kuulan väga tähelepanelikult.

Pöder. Teie mind ei tunne, aga mina tean teist väga palju. Pille on rääkinud.

Jaak. Vaata-vaata, kus lobamokk!

Pöder. Andke andeks, ma mõjun vist täiesti idiootlikult, aga... Lugu on selles, et maa pole viimase kümme aastat nii närvis olnudki.

Jaak (*pärast pikka pausi*). Vaata-aga vaata - niimoodi ajate viimati minu ka närvi.

Pöder. Te vist aimate, miks ma... siin olen?

Jaak. Õna aimugi ei ole. Mis te nüüd, mina pole selgeltnägija, mina olen ainult mesinik.

Pöder. Kuulge, me oleme täiskasvanud inimesed, eks? Muide, ma terve tee siia mõtlesin, et nii saja aasta eest olid need asjad küll palju paremini paika pandud.

Jaak.. Millised asjad, kui tohiks küsida?

Pöder. Noh, ega mina ka ei tea, aga ma olen lugenud. Ja laval näinud. Oh, ma olen ise ka rahvateatris midagi sellist mänginud... Oli see nüüd Vilde või Koidula, ei tule enam meelde.

Jaak. Mahtra sõda äkki või?

Pöder. Otse vastupidi! Jaa, sel oli asi hoopiski lihtne, siis olid ju teised inimesed, neid sai lausa palgata, kes siis sinu eest selle delikaatse ja keerulise asja ära rääkis... Patriahaalses ühiskonnas olid reeglid paigas. Einoh, äkki ongi hea, et Pilet hetkel ei olegi...

Jaak. Oleneb küll sellest, milline see jutt meil nüüd tuleb..

Pöder (*hakkab närviliselt naerma*). Jutt? See jutt oli mul veel viie minuti eest üsna sõna-sõnalt peas, aga nüüd... nagu pühitud! Pagana lugu, ma vist pabistan?

Jaak. Vaadake, armas inimene, mina tunnen üksjagu mesilasi, aga inimesetundmisega on mul nagu ta on. Ega siia ülemäära tihti ju võõraid ei satugi. Nii et mina ei tea ütelda, kas te pabistate või ei pabista.

Pöder. Mesilased, jaa, mesilased... Kuidas Maeterlink ütleski... Aga kuulge, miks me mesilastest räägime?

Jaak. Ise küsisite. Ega ma ei viitsiks küll. Nendega praegu jändamist niigi palju. Eile võtsin näiteks kaks peret puu otsast maha. Nii et Morna mehi... Te siis tunnete meie Pilet ammu?

Pöder. Kuidas võtta. Pangas sai tõesti ammust ajast nähtud, aga...

Jaak. Jaa, jaa, see pank, seal oled kõigi vaadata... (*Muiet varjates*). Ja veel, mis ma mesilaste elukorralduse puhul tahaksin toonitada...

Pöder. Härra Pallo, palun teid... Ma kohe tunnen, et asi läheb metsa. Tegelikult... tegelikult tuln ma teie tüdarta kosima!

Jaak. Ah soo, no see on teistmoodi jutt. Niisugusega pole siin veel käidudki.

Pöder. Nii et mina olen esimene? Asi seegi. (*paneb lauale kalli pudeli*). Kosjaviin, see käib vist asja juurde?

Jaak. Oi, see on väga haruldane mark, aga... Ma praegu nagu ei saa maitsta, Mesilased ei salli alkoholihaisu. Nemad on mul siin nagu mingi karskusselts. Ah soo, muide, mis ala mehi kosilane siis ka on?

Pöder. Kuidas seda üteldagi... Mõõblitiser umbes... nagu...

Jaak (*hakkab pupsuma*). Kuulge, kaua me siin ikka enda rõõmuks komejanti teeme? Ma ma aiman nagu küll, mis mees te olete...

Pöder. Kus te teate!???

Jaak. No kuulge, teid tunneb terve maakond. Paljuks meil siinkandis ikka neid suuremaid ettevõtteid on.

Pöder. On see siis paha, et ma... noh, ettevõtja olen?

Jaak. Ega amet riku meest, aga mees võib ametit rikkuda küll. Aga jah, nende kosjadega on küll nii...

Pöder. Äkki te ei võtagi jutule?

Jaak. Mis mina siin... Selle jutuga peaks ikka asjaosalise enese poole kõigepealt pöörduma.

Pöder. Einoh, see oli mul ka täitsa raudselt plaanis. Äkki ootan ta ära – kuni ta tuppa tuleb?

Jaak. Nendelt... niitudelt ja väljadelt, nii vist ütlesite?

Pöder. Kas siis polegi seal või?

Jaak. Te ei mallanud ju ära oodata, mis minul ütelda. Nemad peaksid emaga praegu (*vaatab kella*)... Tartus mõnes kaubamajas seiklema... Naiste rõõmud... Kui nad muidugi juba kusagile kohvipoodi pole kooki sööma läinud...

Pöder. Ah nii koguni? Nii et Tartus ja kooki söömas? Nii et ma panin kohe täitsa puusse?

Jaak. Minge nüüd! Minul on kasud ikka sees – nägin siis lõpuks ära selle mehe, kes mu tütre mitu korda koduvärvasse sõidutanud ja siis kohe jälle ajama pannud!

Pöder. No ja kuidas see mees siis ka tundub?

Jaak. Kuidas üteldagi? Annab harjuda!

229. lugu, 9. episood

Morna kesklinn. Mingid vitriinid, kioskid jms. Aeglaselt kõnnib tänaval Pille - taas on ta selles väikeses linnas, taas on ta sellega oma suhteid ja suhtumisi korrastamas. Endasse süvenenult ei märkagi ta, mil teda jääb seirama Laine, poekott käes. Laine on ikka veel loodetud elumuudatusest eevil. Ta vajab suhtlust ja kontakte.

Laine. Khm... khm... tere siis ka, preili Pille.

Pille. Tere? (*Jääb Laine üllatunult seirama*).

Laine. Mis ei tunne ära või? Me olime tükki aega naabrid isegi.

Pille. Aa, Laine, muidugi... Teie olete täna nii heas tujus... ei tundnud tõesti korrapealt ära...

Laine. Mis ma siis muidu olen old siis teie meelet rohkem nagu sitas tujus, vabandust muidugi lihtrahvaliku väljenduse eest?

Pille. Oh, mis te nüüd, lihtsalt... noh nagu energiline.

Laine. Ega minu ees pole vabandada ega keerutada, mina olen lihtne naisterahvas. Ma tean ise ka, et teinekord sai nagu ülemäära kõva häälega oma asju aetud...

Pille. Ei minu kõrvad küll selle all kannatanud ole.

Laine. Mis me neist vanadest asjadest - ma vaatan, et ilus preili on jälle meie linnas käimas? Või äkki päriselt tagasi...?

Pille. Ei oskagi nii otse vastata.

Laine. Ega teie peagi mulle vastama, kussa sellega! Mul endal ka ilus tütar, aga vaat tema enam vist küll pealinnast tagasi ei tule...

Pille. Nojah, kuidas kellelgi saatus pöörab.

Laine. See on looduse seadus - kõik ilusad naised peavadki pealinnades elama, ja ega neid seal ka niisama ka tänavale kõndima jäeta, nemad peavad uhketes autodes sõitma...

Pille. Ei tea, mis see on, mulle meeldib küll jala käia!

Laine. Eks see ole preili Pillel rohkem nagu tujude asi. Mina olen teda tihtilugu ühes uhkemat sorti autos istumas näinud...

Pille (*jahedalt*). Võimalik. Andke andeks, ma...

Laine. Tsurrr, rohkem mitte üks sõna! Andke andeks, et ma täna nii jutukas olen, aga ega siis iga päev minusugusele ka tööpakkumisi tehta... Kohe niisugune tunne, nagu oleks kümme aastat nooremaks saanud, tsjort poberi pazhaluista!

Pille. Oi, tõesti, soovin siis siiralt õnne.

Laine. Nojah, sul paikesel neid muresid varsti enam pole, sinul pole vajagi tööl käia ja palehigis rügada, sina hakkad varsti seda.... magusat elu elama...

Pille. Kust te seda võtate? Ennustate siin lausa... nagu mustlane.

Laine. Noh, eks Laine näe ja kuule ka ühte ja teist.... Ei, ma pole miskit öeld! Kuhu siis minnek, kui tohiks öelda?

Pille. Mõtlesin, et jalutan korraaks sealt teie kandist läbi, vaatan, kuidas vanad tuttavad elavad... Ma pole nii ammu onu Johannest ja Almat näinud.

Laine. Ah soo? Ära sa laps sinna parem mine. Seal on igavesed jamad lahti.

Pille. Mis mõttes... Kas keegi on haigeeks jäänud?

Laine. Veel hullem! Oi, kurat, kui sa teaksid! Näe, ma sain suure vaevaga oma vanamehe Johannese halva mõju alt ära päästetud... See sinu onu Johannes tahab ausat majaomanikku ka enda moodi pätkis joota, ma ütlen! (*Ninapidi Pille nina alla*).

Kuhu siis nüüd nii kiire hakkas

Pille. (*ilmsest alkoholilõhnast nina krimpsutades*). Andke andeks, mul on aeg minna...

Laine. Ah minuga ei kõlba rääkida, ah minul on viinalõhn küljes.... Mis asja see Johannes minust parem on, et kõik tema juurde tikuvad? Aga ega sa teda kodust küll ei leia, tema on meil nüüd ju see kõrtsijoodik!

229. lugu, 11. episood

Morna väike kohvik. (Anni juures). Johannes konutab üsna omaette ja peab vaikset monoloogi. Enam ta eriti ei hooli, et teda jälgivad pingsalt puhveti Sirje ja mõne kohaliku Maali-Juuli silmad.

Johannes. Olid ikka ajad - siis olid kõik vaesed ja lollid, nüüd olen ainult mina vaene ja loll.... Kuidas see laul oligi - rikkad rajasid riigi, keisrikoja ja tiigi....

Siseneb Pille. Vaatab otsivalt ringi. Märkab Johannest, läheneb rõõmsalt.

Pille. Tere. onu Johannes!

Johannes. (*omaette*). Vaesed rajasid riigi, parlamendi ja tiigi... Vaat siuke laul.

Pille. Ei ole laul, Kalju Lepiku luuletus hoopis.

Johannes. Oi, Pillekene? Istu minu juurde, armas laps...

Pille heitub pisut.

Johannes. Ega jah - ma tegin nalja. Minuga pole midagi pihta hakata. Sa vaata, mihuke ma olen...

Pille. Ei, ma siiski istun. Kas sul... sul on mingeid probleeme?

Johannes. Ei ole, mispärast? Ma istun siin enda lõbuks ja söiman valitsust ja rikkureid, tead küll, kuidas see käib...

Pille. Kas kohe peab siis söimama?

Johannes. Ei pea, aga muud targemat pole ka teha. Ega ma selle pärast veel riiki reetma hakka. Tuli lihtsalt meelde, kuidas vanasti oli.

Pille. Ja kuidas siis vanasti oli?

Johannes. Eks siis oli jälle teistmoodi jura.... Vaata seal nurgas ükskord... vene raketiväe ohvitserid.... kaanisid Vana Tallinat ja Lõunamaist ja mis siin pakuti... Pärast kaklesid ja nutsid! Omamoodi aeg oli...

Pille. Onu Johannes, ega sa ometi... sul on pisar lausa silmas?

Johannes. Pole absoluutselt võimalik. Kas sina siis ei teagi, et vanamehed ei nuta?. - See on liigutuspisar, et ma sind nägin.

Pille. Äkki saadan su koju?

Johannes. Ainult mitte sinna!

Pille. Miks siis, aeg küll?

Johannes. Nojah, aga kus see kodu on?

Pille. Eks ikka Õnne 13, kus mujal.

Johannes. Oled sa selles ikka kindel?

Pille. Onu Johannes, sa räägid nagu.... sürrealist.

Johannes. Just see ma olen. Sürr-pürr. Kuule, räägime nüüd elust. Sina hakkad nüüd mehele minema, jah?

Pille. Mis jutt see veel on!

Johannes. Mornas teatakse seda ka, kelle kass vales kohas üle tänava läks, kuidas saab siin saladuseks jääda, kui linna kõige rikkam poiss kosib linna kõige ilusamat neidu? Ainult seda ei räägi mulle keegi, kuhu Alma tegelikult kadus....

Pille. Mis asja sa ütlesid? Mis Almaga on?

Johannes. Mina küll ei kuulnud, et ma oleks midagi ütelnud. - Kuule, ütle, mida sa seal ülikoolis õpid? Mul oleks natuke head nõu vaja.

Pille. Oi, siis sa vajad vist advokaati...

Johannes. Ainult mitte seda. Kas sa tead, asi just advokaadis ongi, paneb aga tutsu ära ja ütleb, et jääme sõpradeks edasi...

Pille. No ma ei tea.... Mina õpin ainult suhtekorraldust...

Johannes. Vaat seda mul vaja ongi! Kas sa tead, kallis laps, kuidas kõik suhted on korrast ära?

Pille. No siis Korraldame nad ära... ! Mis see meie käes ei ole!

Johannes. Sirje, kui saaks veel ühe pisikese?

Pille. Vaat mis, onu Johannes... Kas sa lubaksid mul nüüd paraadi juhtida?
 Johannes. Kui sa oskad... palun väga. Juhi paraadi.
 Pille. Kui et... läheksime äkki... jalutaksime kahekesi?
 Johannes. Ega sa kallid laps mind ometi koju ei vii?
 Pille. Ei, kui sa ei taha, siis ei vii... Räägi mulle otse, mis mure sul on.
 Johannes. Nagu... emmele?
 Pille. Nagu emmele!
 Johannes. Ma siis ütlen, emmekene. - Mure on see, et pole enam kellelegi murest rääkida. Kõik on ära surnud või kuhugi kolinud...
 Pille. Räägi siis mulle!
 Johannes. Kuidas ma saan tunnistada, et nii üks vana mees nii loll on?
Hakkavad liikuma.
 Pille. No ja kuidas see sul siis juhtus?
 Johannes. No kuule, kui ma sellest ise aru saaksin, ega ma siis praegu sihuke oleks, mis sa siis arvad!
 Pille (*tooni tabades, vanameest delikaatselt toetades*). Lähme, lähme - igal pool on parem kui mujal.
 Johannes. Vaata mida sina ei tea... (*Hakkab naerma, äkki vakatab*). Ei tea, kas Alma seda ikka teabki... ja mida ta peaks praegu küll mõtlema?

230. lugu, 5. episood

Johannese korter. Johannes, Jaak.

Jaak. Ah et tunned huvi, mida mina maamees jälle linnas teen.... Ega ma poleks siia nii peagi tulnud, aga abikaasa saatis!
 Johannes. Einoh, siis.... Käsk on vanem kui meie.
 Jaak. Nagu mul muud targemat teha ei olekski kui linnas taldu kulutada!
 Johannes. Mesilinnud ootavad?
 Jaak. Nojah, nemad niikuinii... Tööd kõik pooleli, aga näe, linna kupatati...
 Johannes. Siis peab ju midagi hästi pakilist olema?
 Jaak. Ähh, mis... Ei, sa ei kujuta ette, minu Helle pole sihukest nalja varem teinudki... Sa ju tead teda küll.
 Johannes. Miks ma ei tea, minev-aasta sai ligi nädal teie juures maapaos oldud.
 Jaak. No ütle siis, kas mu abikaasa on su meelest sihuke... kange kamandama?
 Johannes. Mitte üks suts! Nii palju kui mina oskasin märgata, oskab tema sind kuidagi teistmoodi mõjutada.
 Jaak. Jahsoom ikka ära märkasid? No ma küsin siis teisiti - ütle, kas mu Helle on jätnud sulle mulje... no et ta oleks nagu sihuke kekumeku? Ära häbene, ütle ausalt, mulle on see tähtis teada!
 Johannes. Vaata seda ütlen ma sulle ilma mingi kõhkluseta puhtast südamest - minu meelest pole tema sul üldse... kuidas sa ütlesid - kekumeku.
 Jaak. Hm... Mina ka arvasin niimoodi. Aga nüüd äkki, kujuta ette... Kas sa tead, tema saatis mu siia Mornasse niioelda kiirkomanderingusse ainult selleks, et ma ostaksin uue kohviserviisi!
 Johannes. Vaata aga vaata... aga teisest küljest, selles teos on ilumeelt ja ajastu hõngu, kallid söber...
 Jaak. Ajastu hõngu, räägid sa? Mine mine, mine tea... Näe, vahi, siin pakis see siis ongi, ära ostsin... Teen äkki lahti, viskad asjatundja pilgu peale?
 Johannes. Lase olla pealegi ... Pane näe sinna, siis ei kuku maha...
 Jaak. Äkki ikka vaatad üle? Ikka linnamees ja... ilumeel ja... ah?
 Johannes. Armas inimene, minu ilumeelega on nii, et mu silm on täna natuke nagu fookusest väljas...
 Jaak. Sellega kurvastad sa mind väga.
 Johannes. Mis teil on siis kodus majapidamises vanad head tassid ajapikku katki läinud?
 Jaak. Einoh, kus nad siis katki on! Terved viimseni! Minul on oma kruus, mina seda serviisi ei puutugi.... Aga pidi teine nagu kahvatu mulje jätma.
 Johannes. Mul on pea ka täna... natuke fookusest väljas - ma ei saa nii äkki nii keerulisest jutust aru.
 Jaak. Einoh, üks meil on hakanud nüüd seal nagu peenemat sorti külalisi käima... noh, nihukesi nagu kahe hassiga härrad...
 Johannes. (lollakalt). Ah soo? Kohe kambaga tulevad või?
 Jaak. Ei, mis sa nüüd... Enamasti ikka üksainus käibki.... Ei, kas tead, ma kohe küsisin oma Hellelt niimoodi kriitiliselt, et mida kuradit sa seda hhhh-härrat nii väga rõhutad... Asi on ikkagi delikaatne!
 Johannes. Kui saaks natuke selgemalt...?
 Jaak. Noh, üks mu ainus tütar hakkab ikka lõpuks mehele minema.
 Johannes. Pillekene, jah! Einoh, see on looduse ringmäng, sellest pole pääsu noorel ega vanal.
 Jaak. Ei, ega ma vastu olegi, kippuski teine liiga palju valima... Aga vaat mis jamalugu, et see mees, noh, see peika... nagu nüüd vist räägitakse... see pole kahjuks harilik mees... see on ju üks kuradi vabrikant ja ettevõtja, noh ikka selline väga väljapeetud maneeridega poiss!
 Johannes. (üllatunult, seejärel naerma puhkedes). Ah Põdra poiss või?
 Jaak. Kust sina seda tead? See nende kahe... mu tütre ja Lauri enda meelest... sihuke päris suur saladus ikka siamaani?
 Johannes. Ah, noh, las nad arvavad seda pealegi... Jah, huvitav küll, kus kursustel see Põder küll need maneerid ära õppis? Oleks sina no nii oma 25 aastat tagasi siin liikunud... see poiss oli meil nende raudtee-taguste barakkide kaak, noh ikka üle linna huligaan!
 Jaak. Ah tõesti või? (Turtsatab). No siis pole asi ju päris lootusetu. Ma juba kartsin, et see Laur ongi kohe sihuke sündinud sinivereline!
 Johannes. Einoh, eestlased pidada üldse andekad neid võõraid maneere ja ilusat elu järele tegema...
 Jaak. Vaata, kui teinekord Hellega jutuks peaks minema, paljugi mis... ära sa talle parem ütlegi, et hhhh-ära Põder oli poisikesest peast harilik huligaan. See rikub mu abikaasa maailmapildi viimaks täiesti ära...
 Johannes. Vait nagu haud!... Kuule, aga kuidas su enda maailmapildiga on?
 Jaak. Mis ta on... See on vankumatu. Ma oleks ise ka hea meelega poisist peast mõne koerustüki teinud, aga... argus ei lasknud.
 Johannes. Täpselt nagu mina! Ma olin siuke munajoodik, et... Selle eest teen tükke vanuigi. Kuule, selle peale tuleks võtta!
 Jaak. Arvad sa?
 Johannes. See pole arvamus, see on kindel seisukoht. Seda laket siin ma sulle pakkuma ei hakka. Mul peaks tagatoas ikka üks natuke soliidem puttel ka olema... Jaanus-poiss tõi otse Portugalist.
 Jaak. Jah, aga mida sinu abikaasa selle peale ütleb? Muide... kus ta on? Polegi kodus või?

Johannes. Nojah, nüüd tuli siis see küsimus... Mis sa arvad, mille puhul mina siin nihuke lopergune olen?

231. lugu, 1. episood

Morna. Park. Seal jalutavad aegamisi, midagi omavahel arutades Laur Pöder ja Pille Pallo. Taamalt sõidab mööda elegantne auto, peatub.... Juht jääb paarikest vaatama, muigab siis, hüppab välja.... hiilib jalutajate selja taha. Ja lööb siis Laurile partsi vastu õlga. See mees on Morna linnapea (juba neljandat aastat, muide!) Raivo Tiik.

Tiik. No nii. Teid on nähtud!

Pöder. Oh sa.... Nii see enneaegne letaalne lõpp võib saabuda. Ega kellelgi nitroglütseriini ei ole?

Pille. Tõsiselt räägid või?

Pöder. Puhh... Seekord siiski mitte.

Pille. On sul alles naljad Laur, ausalt!

Pöder. Mitte minul, vaid temal. Nii et temale tuleb ütelda: on sul alles naljad, härra linnapea.

Tiik. Anna andeks, vana... Ja teie ees vabandan ma eraldi ning ekstra, preili...?

Pöder. Pille on ta nimi, Pille, sa tead küll!

Tiik. Miks mina peaksin teadma su hoolega varjatud saladust?

Pöder. Vaata tähelepanelikult, Raivo. Ei, ma luban, vaata!

Pille laseb muiates emmast takseerida.

Pöder. Kui palju meie linnas pangakontoreid on, mis?

Tiik. Vaat milles asi! Pank, muidugi. Seda ma vaatan, seda ma vaatan.... aga kontekst on täiesti teine.

Pille. Saame siis uuesti tuttavaks. Pille Pallo on mu nimi!

Pöder. Veel Pallo.

Pille. Nojah, said ikka ära öeldud.... (Raivole). Ega teie nüüd väga tihti meie kontoris ka ei käinud, ju te ajasite oma rahaasju vist mujal...

Tiik. Kuulge, mis erilisi rahaasju saab ühel vaesel linnapeal ikka nii väga olla?

Pöder. Kus ma seda kuulnud olen? Kas polnud see repliik Gogoli "Revidendist"!

Tiik. Mina vene kirjandust kahjuks eriti ei tunne, aga... see on rohkem kohalike suurvabrikantide ja teiste multimiljonääride (meelega venitatud humoorikas ja kahisev silp!) rida... muudkui panga vahet sebida ja rahapakke ühest sheifist teise tõsta.

Pöder. Lõpeta see hale itk! Noh, ja mis sa muidu ka ütled, vana?

Tiik. (Pillet seirates). Mulle tundub, et jälle olen ma midagi väga ilusat maha maganud.

Pille (püüab natuke saamatult talle võõral lainel püsida). Kes hiljaks jääb, see ilma jääb...

Pöder. Hm... Mis ma kuulen!? Aga ega see lihtne ei olnud- selleks, et üldse Pille tähelepanu kõita, tuli mul ta pangakontori põrandal väike infarkt üle elada....

Tiik. Aa, see oli siis see kord....

Pöder. Täpselt! Sina käisid siis veel linnahaiglas arstidele skandaali tegemas, nagu mulle hiljem ette kanti....

Tiik. Teate, poisid ja tüdrukud, mis nüüd? Seda ootamatut kohtumist tuleb natuke tähistada?

Pöder (käekella vaadates). Ei tea... Kell sinder tiksub.

Tiik (samamoodi tehes, veelgi tõsisemalt). Minul veel kõvemini. Kuuled, tikk-takk, tikk-takk? - Noh, EÜE?

Pöder. No kui just EÜE.... Kuhu sa meid tassid?

Pille. Miks mina ei saa aru, mis ee-üü?

Tiik. Näed, Laur, kui vanad mehed me juba oleme, meid ei mäletata!

Pöderale ei saa see märkus muidugi meeldida, aga Pille jõuab reageerida...

Pille. Oi, juba koitis - see oli vist üliõpilaste ehitusmalev?

Pöder. Täpisealt. Ja nüüd oleme meie siin riigis mõne jutupauniku arvates midagi samasugust nagu vabamürlased.

Tiik. Las arvavad, las kardavad! Saladuses peitub jõud!

Pöder. Nii - ja kuhu me siis läheme!

Tiik. Mul pole midagi muud välja pakkuda kui üks tagasihoidlik söögituba... linnavalitsuse keldris...

Pöder. Nii nimetab ta muide saksakambrit.

Tiik. See oli nüüd nali, eks? Palun autosse, ma ei saa ju seda siia parki jätta!

231. lugu, 7. episood

Linnavalitsus. "Saksakamber". Kolmik on jõudnud puuviljade, magustoidu ja veinini.

Tiik. Soovitan soojalt, proovige seda veini, Pille.... seda ei liigu siinkandis just tihti.

Pille. Ei, tänan, mulle täna vein ei istu.

Tiik. Õudselts kahju! Tead, Laur, kust see pudel siia sattus? Otseteed Hispaaniast, ja tead, kust?

Pöder. Ega sa ei taha ütelda, et Marbellast?

Tiik. Ah, hüppasin seal suvel korra läbi. Mul elab seal üks... kunagine semu.

Pöder. Oo-oo-ohooo! Tase! Paraku ei ela minul Marbellas ühtki tuttavat.

Tiik. Oli see nüüd vihje vä?

Pille. Palun vabandust, aga mis on Marbella?

Tiik. Oo, ma näen rikkumata inimest! Marbella on üks kena kohake Hispaania rannikul, kus armastavad pikemalt peatuda mõned edukad eestlased...

Pöder. Teiste sõnadega - kurikuulus Eesti maffia! (teeb hirmuäratava ilme).

Tiik. Ah, lehemeeste liialdused, eks neil ole ka vaja oma leiba teenida. Aga mis veinisse puutub, Pille - see ei nakata! Teist ei saa kohe pärast esimest lonksu maffioosot, minu sõna selle peale.

Pöder. Teeme nii, et igauks otsustab ise, kas ta joob või mitte.

Tiik. Aga muidugi, meil on demokraatia! Lihtsalt on mul hea selle ilusa vahelduse üle siin väikeses vaguras konna...tiigis.

Pille (hakkab äkki ootamatult naerma).

Tiik. Mis ma nüüd ütlesin?

Pille. Ei midagi, ega teie ei ütelnud midagi. (Turtsatab). Mul tulevad vahest pähe mingid teised sõnad.... need, mida polegi üldse öeldud..

Pöder. Ja mis sul siis nüüd pähe tuli? Räägi meile ka.

Pille. No te ütlesite... väike vagur konnatiik... mina aga justnagu kohe kuulsin, et väike vagur Raivo tiik. Ma ei teagi, kas see tiik peaks olema suure või väikese tähega?

Tiik. Kuule, Laur, tema pole sul ju üldsegi mitte suu peale kukkunud?

231. lugu, 9. episood

Linnavalitsus. Tiik, Pöder, Pille

Tiik (*Pille suunas klaasi kergitades*). No siis... veel kord tere tulemast meie väikesesse siseringi.

Pille. Aitäh kutsumast. Aga mida see ring endast kujutab?

Tiik. Hm... Need, keda näete siin laua taga, on siin Morna citys peaaegu kõik.

Pöder. No kuule, vana, sa oled liiga karm.

Tiik. Aga kes siin peale meie veel tegijad on? Noh, hea küll, va Margna muidugi ka.... Teda pole siin ammu näha olnud.

Pöder. Paar päeva tagasi helistas ta mulle Rootsist...

Tiik. Olid ajad, mis? Kui me kolmekesi linnaasju edendasime...

Pöder. (*magusalt*). Ja kui kaunit sa meid kordamööda koorisid, Raivo, lihtsalt vapustav!

Tiik. Mis sa räägid, mina ei märganud küll midagi sellist...

Pille jälgib meeste juttu. Ta nägu on kinnine, lapsemeelselt ilmsüütu, pilk aga terane... oi kui terane!

Pöder. Minu meelest on sul nüüd ju uus partner.

Tiik. Sa räägid Kuno Peffermintist? Nojaa, see mees tõi meile killukese Tartu vaimu, ma ütleksin.

Pöder. Ah, ära jama - kui ta midagi tõi, siis portsukese raha ja sutsukese ärivaimu.

Tiik. Sa ju teagi - me tekitame... tema tekitab linnas mitukümmed uut töökohta.

Pöder. Tohoh - mis imega siis?

Tiik. Ehitus, ehitus - ka Morna linn hakkab ükskord ometi ehitama! Esialgu mõned taskukohase hinnaga ridaelamud... Minu

tingimus oli, et tööjõud olgu kohalik, et Morna mees peab saama oma perele kodulinnas leivaraha teenida!

Pöder. Kuuled, Pille, kui hoolitsev linnaisa meil on? Kohalik odav tööjõud...

Tiik. Odav või mitte, aga need mehed pole ammu üldse mingit palka saanud!

Pöder. Ega ma siis paha pärast! Raivo, ma vean kihla, et need ridakad pannakse püsti sinna järveäärsesse võsasse, mille sa sellele Tartu haile kinkisid...

Tiik. Ennäe, kui taibukas! Kuule siis - linn ei kinkinud midagi, vaid linn andis selle jäätmaa ühe krooni eest sihtotstarveliseks kasutamiseks...

Pille. Ühe krooni eest?

Pöder. Kõik on õige, see on äris laialt tuntud.... nipp. Aga kus need lubatud terviserajad on, kus spordirajatised? Tahan joosta, tahan suusatada, linnapea!

Tiik. Küll tulevad needki... ega Peffermint siis loll ole. Skandaale ja paljastusi meie ei vaja!

Pöder. Seda usun ma meelsasti.

Tiik. Oleme ikka realistid! Mina kui pragmaatik ei usu kauneid muinasjutte Mornast kui tulevases talvemekkast Otepää kõrval - küll aga usun, et meilgi siin on tekkinud maksujõulisi inimesi, kes tahaksid endale rajada uut ajakohast kodu....

Pille. Laur, kas selles teie siseringis muust ei räägitagi.... kui tööst ja rahast?

Tiik. Sorry - läksin hoogu. Aga...

Pöder. Mõnikord rääkisime ka naistest, kui aus olla.

Tiik. Haa! Mis siin enam rääkida! Sinuga on asjad ühel pool.... aga mulle oled sa ühe kunagise kihlveo kaotanud!

Pöder. Ei või olla - mina ei kaota kihlvedusid kunagi!

Tiik. Sa siis ei mäletagi - ennustasid, et olen kurat teab mis ajaks.... mis tänaseks ammu möödus ... muide, leidnud endalegi väärilise elukaaslase....

Pöder. Kurat, oligi nii. Mis parata. Kast konjakit... nagu vanasti?

Tiik. Ma ei hakka sind koorima. Mulle aitab ühest pudelistki. Näiteks sellisest nagu see seal...

Pöder. Mis see maksab?

Tiik. Mis ta tühi on... Natuke üle viie tonni.

Pöder (*pärast hetkeviivitust*). No nii, oleme rääkinud.

231. lugu, 11. episood

Põdra villa. Pöder, Pille. Steen liikumises a la "nad väljuvad kahekümne minuti pärast".... Pöder käib ruumides ringi, räägib, naerab, proovib käigult lipse...

Pöder. Kuidas see lips tundub?

Pille. Tundub küll...

Pöder. Hm? Aga võib-olla see... Muide, mis puutub sellesse niinimetatud siseringi, siis... ära seda juttu liiga tõsiselt võta.

Pille. Sa ju tead, mis viga mul on - ma võtan kõike tõsiselt.

Pöder. Muide, ma ei tahtnud enne uurida - mis ajast sa enam veini ei joo?

Pille. Ei tahtnud lihtsalt täna ja kõik.

Pöder. Oli see siis... nii-öelda põhimõtteline hoiak? Või oli veel mingi põhjus?

Pille. Ma ju ütlesin, et niisama ei tahtnud, mis sa pärid...

Pöder. Hm? Teame juba neid sinu niisamasid. Kuula siis tõsiselt - seda pagana siseringi pole olemaski...

Pille. Kuidas ei ole, kui mind täna sellesse koguni vastu võeti? Milline au!

Pöder. Ah, Raivo... Ta on teinekord sihuke artist. Minu meelest hakkasid sa talle lihtsalt meeldima.

Pille. Ma pole linnapeaga niimoodi lähemalt puutunudki. Tunned sa teda ammu?

Pöder. Kuidas võtta... eks see EÜE, ehtasime muudkui sigalaid ja laulsime muudkui riigivastaseid laule ja... Tema on ju

Tallinna poiss, täitsa ime, et on meil siin nii mitu aastat vastu pidanud. Varem oli nii, et Mornas vaheldus linnapea igal aastal...

Mis sa seal seisad nii õnnetult?

Pille. Ma ei mäleta, kuhu ma oma käekoti panin. Neid uksi on sul siin nii kohutavalt palju.

Pöder. Mitte mul, vaid meil, mu kallis!

Pille. Lase mul harjuda selle - meie-meie-meiega. Mul võtab kõik aega.

Pöder. Aga kott on muide ju siinsamas. Kiirusta, kiirusta, kontsert ei oota.... Mis sul on?

Pille. Laur, kas see konjakipudel seal... maksis tõesti... üle viie tuhande?

Pöder. Mis seal imelikku, Tallinnas müüdi ükskord 28 000 eest pudel veini maha nii et ükski silm ei pilkunud! Noh, kuule, nalja peab ju saama.

Pille. Nalja?

Pöder. Nojah, Raivo on ju eraelus täiesti kuivale jäänud, olgu tal siis õnne kihlvedudes... Ja muide, tegelikult see konjak...
Pille (imelikul toonil). Laur, tohin ma sinult midagi paluda?
Pöder. Kes siis veel kui mitte sina?
Pille. Saad sa mulle... raha anda?
Pöder (jahmunult, rõõmuga). Kuidas, palun? Vaat seda olen ma juba aasta otsa oodanud... Kui palju sul vaja on?
Pille. Ma arvan... 46 000 krooni.
Pöder. Ah soo? (Pärast pausi, ülemäära reipalt.) Aga milles küsimus! Ainult et... sulas pole mul küll sellist summat ligi. Pole kunagi olnudki. Tuleta meelde, klaarime selle pärast pangas... eks?

231. lugu, 13. episood

Põdra maja, Pille, Pöder

Pille. Oled sina ikka üks uljaspea, Laur... Ma palun sinu käest nii suure summa ja sa ei küsigi, mille jaoks ma seda raha vajan?
Pöder. Ei küsi nüüd ega hakka ka edaspidi küsima.
Pille. Oota nüüd! See raha... ega mul endal polegi seda vaja.
Pöder. Ah soo? Või nii... Hm... Nüüd ma siiski küsiks... Väike vihje või nii.
Pille. Noh, äkki saaks sellega kedagi aidata, kes hätta on jäänud.
Pöder. Ilus, ilus... väga ilus. Kas sa tead ka, kui palju on maailmas hädalisi?
Pille. Ei, ma ei tea. Aga ma tean seda, et ühed toredad vanainimesed on tüssata saanud...
Pöder. Mul on neist kahju, aga...
Pille. Kuidas sa aru ei saa - nad võivad selle summa pärast oma korterist ilma jääda!
Pöder. Oot-oot-oot - kas see on see kuulus lugu, mida sajas variandis väntab kogu linn? Kas mitte see mis ta nüüd oli... noh, endine kingsepp... no kuidagi, see Saarepera, kes siis veel...
Pille. Minu jaoks on ta onu Johannes.
Pöder. Minu teada on sellel taadil päris tõsine viinaviga küljes.
Pille. Palun jäta järele...
Pöder. Okei, aga ka minu jaoks pole see sugugi nii tühine summa, et saaksin selle iga hetk tagataskust võtta ja välja visata...
Pille. Täpselt nagu minu isa... Tema ka ütles, et aitaks küll, aga rahast on ikka ka kahju...
Pöder. See on nüüd esimene kord, mil sa mind oma isaga võrdled! - Polegi paha!

231. lugu, 15. episood

Põdra maja, Laur ja Pille.

Pöder. Kuule, kui sa kontserdiks ümber riietuda tahad, siis on vist juba aeg...
Pille. Anna andeks, Laur, aga... ma ei taha täna kontserdile sõita.
Pöder. Tere-tere! Miks sa siis kohe ei ütelnud? Minu jaoks isiklikult on Hayden selge katsumus! Ravel, see veel kuidagi... Mis me teeme?
Pille. Mul hakkas äkki pea valutama... Ma vist heidan pikali.
Pöder. Kuule, tüdruk, kui asi on selles summakeses... Eks ma katsun ennast muuta, ma soovin saada heldemaks, säravamaks, toredamaks, sotsiaaldemokraatlikumaks, päästearmeelikumaks... jne, jne - anna andeks, eks?
Pille. Ah, jäta järele. Ainult et mingi konjakipudeli peale viis tuhat panna... see polnud sinu jaoks midagi?
Pöder. Ah, see... Ma pean nüüd midagi üles tunnistama. See oli tegelikult üks üsna odav konjak, mis maksis... kohe ütlen... 283 krooni. See oli meil Raivoga nagu väike show...
Pille. Aga miks siis?
Pöder. Nali, noh... rohkem nagu sinu jaoks, saad aru. Noh, et kuidas on kõva eesti mees olla, kel ei pilgu silmgi, kui paneb hea töömehe kuupalga poole liitri eest lauale.
(Pille jahedat pilku märgates). Sorry - ega see nali pole erilist preemiat väärt...
Pille. Ja mida ma nüüd pärast seda kõike pean veel uskuma - mis on päris ja mis pole päris?
Pöder. Ma arvan nii, et... see päris ja ehtne asi olen mina... vaatamata teatavale rikutusele. Ah?

233. lugu, 1. episood

Morna. Väike kohvik - Anni juures. Sisenevad Jaak Pallo ja tema tütar Pille. (Kos Mummi talust saabunud.) Pille on natuke kahvatu, Jaak on aga murelikult asjalik.

Jaak. No nii - jumal tänatud, kohale saime. Istu nüüd kohe siia lauda...
Pille. Kuule, ega ma siis minestama hakka, isa! Niisama natuke iiveldab...
Jaak. Istu, kellega ma räägin? Ma toon sulle kõigepealt klaasi vett.
Pille läheb - küllalt aeglaselt - lauda. Sedaegu on Jaak asjaliku mehena hankinud mineraalvett ja tõttab lauda.
Jaak. Joo see nüüd ära, ehk läheb tahedamaks.
Pille (joobki kuulekalt). Juba ongi parem, ausalt.
Jaak. Millest see... pööritus sul nüüd hakkas?
Pille. Ma ju ütlesin, et bussis oli bensulõhna.
Jaak. Mina küll ei tundnud.
Pille. Mis parata, mina ju tundsin. Vaatasin küll aknast välja ja mõtlesin nii ilusatest asjadest kui üldse oskasin - aga ei aidanud.
Jaak. Ei, jah, eks sul varem ka olnud... Kui sa veel nii kolmteist-nelisteist olid, siis... Et kui bensinihais, siis on selge. Ma hakkasin juba igasugu asju arvama.
Pille. Aitab arvamisest, eks? Ja ära enam rabele, eks? Me äratame juba tähelepanu.
Jaak. Ühest küljest - las me äratame, aga teisest küljest - aitab ehk jah. Eelmine kord, kui linnas käisin, saigi juba nagu natuke... staari mängitud... Näe, sealsamas lauas.
Pille. Ah see kord... kui sa Johannesega olid?
Jaak. Tema on kohalik prominent, mina olin rohkem sihuke tundmatu suurus...
Pille. Ütle parem, kuhu sa tookord ometi selle kohviserviisi ära kaotasid? Äkki jätsid siia?
Jaak. Ah et kaotasin... ?
Pille. Nojah, ema rääkis mulle.
Jaak. Einojah, las ema teab siis niimoodi, paistab ikkagi kuidagi ilusam.

Pille. Aga kuidas siis päriselt oli?
 Jaak. Ei hakka mina sulle seda lähemalt seletama, kuidas see kastitais tassikesi kogemata kombel...
 Pille (*turtsatab*). Misašja - maha pillasid?
 Jaak. Seda võib ka niimoodi nimetada.
 Pille (*peaaegu vaimustusega*). Oi isssssiii!
 (*Jaak vaatab kohmetunult kõrvale. Äkki ta silmavaade muutub, ta tõuseb, sirutab käe ette, näitab sõrmega uksest sisenenud mehe suunas ja hüüatab Pille jaoks arusaamatus keeles...*)
 Jaak. Esse-dadi-rimm-la-laaa!!
 Teine mees (*Uku*). Alle-sakaaa!
 Uku ja Jaak (*kahekesi, segiläbi*): Saara-benneri-pekaaa!
Mehed kukuvad naerma ja teineteist patsutama.
 Jaak. Sina, Uku-poiss, oled ikka sina!
 Uku. Nii, nii, ongi Jaakmann ise! Oh sa kurat, näe mis mees!

233. lugu, 3. episood

Kohvik. Jaak, Uku, Pille

Jaak. Nii et jah, Uku-poiss, saa siis tuttavaks - see on minu tütar Pille.
 Uku. Uku Palm. Natuke nagu pensionär, aga...
 Pille. Pille Pallo. Natuke nagu tudeng...
 Uku. Nii-nii-nii, Jaakmann. (*Takseerib huviga*). Kuule, see siin on ju su elu parim käik. Või kombinatsioon?
 Jaak. Keskmängus korraldasin ära, ütleksin ma.
 Pille. Mina ei saa nüüd üldse aru, millest te räägite.
 Uku. Me räägime teist.
 Pille. Ah soo? Aga mida see essedi-essedi... või mida te ennist hüüdsite?
 Uku. Hm... Jaak, kas sina tead, kust see meie pundi sõjahüüd üldse tekkis?
 Jaak. Kas see polnud niimoodi, et Raasiku Rein laulis ju ühes kuulsas segakooris, seal olnud komme niimoodi enne kontserti nõiduda...
 Pille. Jumal küll, kes Raasiku Rein? Miks mina midagi ei tea?
 Jaak. Sellepärast, et see oli väga ammu. Umbes nagu pronksiajal. Tegelikult... mis siis oli... lubati ikka kangesti kommunismi...
 Nikita Hrustshovi aeg vist. Või oli juba Breznev pukis?
 Uku. Ei-ei, Ljonja oli juba Nikita ajal kõva kuju, ülemnõukogu presiidiumi esimees.
 Jaak. Jajah? Eks sina tead paremini.
 Uku. Miks mina pean paremini teadma kui sina? Nojah, see oli siis, kui kaks hirmus auahnet noormeest said tuttavaks Haapsalu vanas heas hotellis... Seda hotelli enam vist ei olegi.
 Jaak. Oma kolm nädalat elasime seal ühes toas.
 Uku. Kas siis isa pole teile rääkinud, kuidas me äärepealt oleksime võitnud Eesti NSV male-tshempionaadi poolfinaali?
 Pille. Vapustav!
 Jaak. Kas just seda, aga pool punkti jäi finaali pääsemisest puudu mõlemal.
 Uku. Oli alles saatuse iroonia - viimases voorus olime ninapidi koos just meie kaks - ja viik! Viik, kujutage ette!
 Jaak. Ma oleks võinud selle ära võita ja finaali jalutada, aga kuidas sa ikka uuele sõbrale siga teed.
 Uku. Kas polnud ikka vastupidi? Mul oli d-liinil enamettur!
 Jaak. Häh, see pups oli sul sama hea kui tühi koht!
 Pille *mobiil heliseb*.
 Pille. Vabandust! Pille kuuleb... Jah? Kuule, oota, siin on mingid leviprobleemid...
 Pille *tõuseb, astub paar sammu eemale*.

233. lugu, 5. episood

Kohvik. Pille, Jaak, Uku. Mehed jälgivad eemal mobiiliga rääkivat Pillet.

Jaak. No on vastikud riistapuud välja mõeldud! Mina kohe ei taha telefoniga rääkida. Käed lähevad higiseks.
 Uku. Uus aeg, saad aru! Mina õppisin need arvutid ja moblad kähku selgeks... kus sa teisiti saad. Isegi minu kolkakoolis...
 Jaak. Elektromagneetilised võnkumised ja kogu moos! Mina käin siimaani jala!
 Uku. Aga mina teen poolele vallale jalgrattaga tiiru peale! Trenni mõttes.
 Jaak. Mina... minal ujusin suvel omakandi järves eel kaks kilti ühtejutti!
Mehed ärplevad nagu poisikesed. Pille lõpetab kõne, tuleb laua juurde tagasi.
 Pille. Isa, ma siis läheksin? Loodan, et teil on minutagi lõbus...
 Uku. Jääksite äkki veel natuke meie seltskonda?
 Jaak. Nii palju kui ma aru saan, on tal ühteist eraelulist ajada...
 Pille. Mis sa lobised, isa! Ja üldse - tule sina pärast ka Lauri poolt läbi, eks!
 Jaak. Korra juba käidud. See maja tal ju.. Niisugune tunne, et seal peab ikka kiki kurgu all olema ja lakk-kingad varba otsas...
 Mis sa seal enam rääkida mõistad!
 Pille. Ega Laur ei ole ju tegelikult niisugune...
 Jaak. Ei-ei, mis sina - see on sinu elu, sinu valik... Ega meil temaga jah... pole nagu millest rääkida.
 Pille *lahkub. Mehed vaatavad talle järele. Siis vaatavad teineteisele otsa - ikka veel naerused, siis aga tõsinevad viivuks, nagu oleks peale jällenägemisrõõmu veel midagi muud ja hoopis raskemat, mis meelde tuleb.*
 Uku. Jah, näe, milline kohtumine! Päril lähestikku elasime hulk aastaid ja ei teadnudki.
 Jaak. Eks ma lehest ikka paar korda su nime märkasin, kui su koolist juttu oli...
 Uku. Nii-nii. Miks sa siis märku ei andnud?
 Jaak. Ei oskagi nii äkki vastata.
 Uku. Nii-nii? Eks ta ole, kiire elu...
 Jaak. Mis ta siin kiire, aga... Teisest küljest... (*Vaatab teisele otsa, ja... mõlemad vaatavad viivuks mujale. Siis teeb Jaak teemas kannapöörde*). Mis pada sa, Uku, ennist ajasid - no sellest enametturist??
 Uku (*isegi nagu tänuilikult*). Jaakmann, ma ju mäletan seda ajaloolist partiid peast... Kahju, et siin kohvikus lauda ja nuppe ei ole, ma näitaks, kus ma vea tegin... Aga tead, me võime minu poole minna! Või... põlgad ära?

Jaak (*pärast pausi*). Ei oskagi ütelda... Aga teisest küljest... mis sust ikka põlata.
Naerupahvakas Uku poolt. Natuke ehk liiga kärarikas. Mehed tõusevad.

233. lugu, 6. episood

Morna. Tänavalõik kaupluse ees. Pille seisab auto juures, Laur Pöder laadib ostetud kraami masinasse.

Pöder. No nii... Las ma mõtlen... kuhu mu õlled jäid? Näe, ongi! Noh, kas sõidame... Tead, mis värk - ma peaksin korraks veel töölt läbi vupsama. Ma ootan ühte meili. Kas mulle antakse andeks?
Pille. Miks sa pead vabandama, kui see sinu töö on?
Pöder. Üks Tallinna mööblidisainer on uurinud viimased trende ja...
Pille (*vaguralt, aga selge irooniaga*). Jaa, see on küll väga tähtis! Töö, töö ja töö, kui tsiteerida sind ennast.
Pöder. Nooh-jaah, kui seda tööks nimetada. Meilid, viited, vihjed... Ma kiibitsen, ma olen umbusklik, ma olen salakaval, ma... Ma tegelen üldse igasuguse jamaga.
Pille. No kui jama, siis ehk ehk ei lähegi enam sinna tehasesse...
Pöder. Arvad? (*Mobiil*). Kuulen? Aa, sina, Veiks... Täna? Öhtul teie pool või... Kuule, see on idee - aga ma jään praegu vastuse võlgu! (*Pillele*). Paimad ootavad öhtul enda poole. Mis sa arvad?
Pille. Ma ju peaaegu ei tunnegi neid... Ja te hakkate niikuinii jälle bzidzhi mängima.
Pöder. Ega seda nüüd igakord ka ei juhtu.
Pille (*otsustavalt*). Aga minul on ka üks idee! Kui sulle sobib, siis... meie sinuga... sõidame seenele!
Pöder (*siiralt jahmunud*). Seenele? Mina?
Pille. Seenele ikka. Sina ikka.
Pöder. Nüüd kohe või?
Pille. Just, just, kohe praegu! Siis... saame kahekesi olla.
Pöder. Niimoodi? (*Osutab oma riietusele*).
Pille. Ei, miks? Sõidame sinu juurest läbi ja...
Pöder. Pardon, väike korrektuur - meie juurest.
Pille. Mingid metsaskäimise riided sul ju ikka on?
Pöder. Selle taha asi seisma ei jääks, aga...
Pille. Oi, minul oleks kummikuid vaja.
Pöder. Ostame!
Pille. Ja korvid, kuidas ma korvid unustasin!
Pöder. Kus müüakse seenekorve, palun?
Pille. Turul, ma arvan.
Pöder. Vau! No nii - tegime nalja, saime naerda, aga mida me tegelikult ette võtame?
Pille. Laur, ma tahan ju tõesti seenele.
Pöder. Nii et sa arvad, et ... täiesti tõsiselt... ja lähemegi seenele?
Pille. Või... ei luba seda su positsioon?
Pöder. Mis mina, lihtne agulipoiss!
Pille. Või ootab su teha pankrott?
Pöder. Minu teada mitte.
Pille. Kui nii, siis mis sind veel segab?
Pöder. Mitte midagi. (*Mõtleb järele*). Tõesti, mitte midagi, nii imelik kui see ka pole. Nii et see on su lõplik otsus?
Pille. Mis otsus - ainult pi-isike palve, Laur. Ja seal metsas... kui sa väga tore poiss oled, võib-olla ütlen sulle siis... midagi.
Pöder. Oi, ütle kohe!
Pille. Metsas, ainult metsas!
Pöder. No kui nii... siis seenele! (*Heliseb mobiil. Pöder haarab selle... jääb Pille poole vaatama, lülitab siis tüütaja välja*).
Pille. Ah soo, ja mobiilid jätame maha. Ma tahan, et me oleksime ükski kord kahekesi, ilma sinu tähtsate tegemisteta...

233. lugu, 9. episood

Mets. Algul tühi, siis ilmuvad legendikule teineteise järel Pille ja Pöder. Pillel on juba üht-teist korvis, Lauril paraku väga vähe. Välja näevad nagu vägagi seenelistena mõlemad. Pöder kõnnib (ja komistab) Pille kannul. Ta on üsnagi kannataja-moeline.

Pille. Näe, selle nimi on minu meelest veinupunane pilvik...
Pöder. Aga miks mina midagi ei leia?
Pille. Võin ju ütelda ka, kui sa tahad.
Pöder. Nii et know-how? Mis see maksab...?
Pille. Ah, see soovitus pole keeruliste killast. Kui sa ei käiks kogu aeg minu järel, siis leiaksid sa iseseisvalt nii mõnegi seene.
Pöder. Ja kõik? Selge! (*Pöördub minemale*.)
Pille (*vangutab pead, vaatab vapralt, ehk liigagi vapralt ja sirgelt metsa suunduvale Põdrale järele*). Laur?... Kas sa... Kas sa oled ikka kunagi varem seenel käinud?
Pöder. Kelleks sa mind pead? Ausalt, naljakas kuulatagi... Noh, siinkandis muidugi mitte, kuidas selle koha nimi oligi?
Pille. Palunuka.
Pöder. Katsun meeles pidada. Palunuka, Palu nukku... Tohin ma nüüd edasi minna?
Pille. Üks hetk veel.... Sa oled mulle ju midagi võlgu.
Pöder. Aa, know-how? Jaa, mis see maksab...?
Pille. Õige vähe. (*Näitab näpuga oma põse peale*).
Pöder. Selge. Mida mina ei kannata, on võlgu olla...
Lauri liigreipalt tõsine ilme vajub heldinud naeratuses laiali, ta tuleb ja suudleb Pillet. Mitte ainult põsele.
Pille. Oi, ega ma siis nii palju ei küsinud...
Pöder. Tagasi pole vaja. Tsao! (*Kaob metsa*.)

233. lugu, 11. episood

Mets. Põõsarägast rassib välja Pöder. Tal on natuke heitunud ilme. Leiab mingi seene, uurib seda, lööb käega, paneb selle masinlikult.... Vaatab siis ringi ja leiab, et on vist natuke eksinud.

Pöder. Vaat sulle siis know-how.... Hallo?
Aga mets on vait ja tumm, mets kohiseb vaid oma kohinaid.
Pöder (*valjemalt*). Hallooo??
Ei mingit vastust.
Pöder. Halloooooooooo!!!!???

233. lugu, 16. episood

Mets, tihedam ja tumedam kui eelmistes piltides. Pöder tuleb kord sõrkides, kord peatudes.... et veenduda - ta on tõesti eksinud.

Pöder. Hallooo, Pilleeee, noooh?
Edasi verbaalset nii palju, kui Põdra iseloomu puhul usutav-talutav võiks tunduda. Eksinu jahmatust ja kergelt paanikat markeerigu pigem tegevus, seegi mitte ülepakkuv. Tekstikatkeid võiksime isegi kuulda.
Pöder. Tohoh pele, ütles pime... Mis, olengi eksinud? Tere hommikust, põllumehed - mis siis nüüd teha? Hallooooo, Pille!!!
Talle vastas vaenulik vaikus, nagu öeldakse...
Mingi ragin või raksatus metsas.
Pöder. Pille?
Vaikus, siis uus prõks. Hea oleks, kui saaks kaadrissse mõne eluka või suurema linnu, aga ärgem jäägem lootma ilusatele juhustele! Piisab ka mõne oksa järsust liikumisest - ja Pöder teeb paar kiiret pagemissammu. Jääb siis kartlikult seisma.
Pöder. Ah niimoodi see siis käibki... elad ja oled, ja siis eksid metsa ära...Aut! No ei, nii väikeses riigis... see pole võimalik!!
Pöder läheb umbrospu metsa.

233. lugu, 18. episood

Mets. Pöder istub kännu otsas, nägu kriimustatud, käed mustad.

Pöder. Halllooooo, Pille, palun ometi - halllooooo!
Ainult tuhm kaja. Ja siis annab Pöder alla. Istub üsna kõssis ja mõtlikult, viimaks hakkab laulma. Mingi ento-improvisatsioon võiks see olla, ligilähedaseti selliste sõnadega :
Pöder. Oh mina vaene seeneline, otsisin ma seenemet, leidsin aga metsast eksituse... eee, ei ole hea... leidsin aga ennast eksinuna, ilmaruumis tulnukana...
Kuulatab enda häält, kehitab õlgu, tõmbab nina (nagu isegi nuuksataks natuke), laulab hädiselt muiates edasi... Pöder ei kuule ega märka, kuidas selja tagant läheneb Pille, käes üsna täis seenekorv.
Pille. Laur!?
Pöder. Ah, mis? (*Vaatab ringi, kogub kokku kogu oma sisemise jõu, et mitte olla naeruväärne*). Jaa, näe, tulid lõpuks...
Pille. Laur, aga metsas ei hüüta halloo. Metsas hüütakse uuuu, kuidas sa ei mäleta? Sa olid kadunud - üle tunni...
Pöder. Kuidas ma kadunud olin? Ma ootasin, ma polnud kadunud...
Pille. Laur, see pole ju see legendik.
Pöder. Ah soo, näe, mina ei märganudki?
Väga pikk paus.
Pille. Laur... Sa ennist ei vastanud mulle - oled sa üldse kunagi seenel käinud?
Pöder. Ausalt öeldes - mitte kordagi.
Pille. Isegi emaga mitte?
Pöder. Ega mina ju siis ema sõna kuulanud. Ma jälestasin neid tädide seeneretki, ma olin... olin ...ju ülbe agulihuligaan, ma ju rääkisin!
Pille. Siis... palun andeks. Oleks pidanud ikka moblad kaasa võtma. Sa siis eksid päris tõsiselt?
Pöder - tahab vastata - aga äkki on tal kurk otsekuu lukus. Ta ainult noogutab tummalt. Pille astub ta juurde.
Pöder (*äkki, plahvatuslikult, siiramalt kui kunagi varem nende suhetes*). Kas sa tead, kui hea, et sa mu üles leidsid! Aga ära sa... sellest...teistele räägi, eks?
Pille Miks ma peaksin? (*Hakkab naerma*).
Pöder. Jube mage pilt, ma arvan...
Pille. Ei olnud sul viga midagi. Sa olid vist... päris iseenda nägu. Ja see laul oli ka vahva. Ise mõtlesid välja?
Pöder. (*Aina kiiremini taastudes*). Kes siin ikka minu eest mu häda kurdaks - kui mitte ise!?
Pille. Laur, juba sa hakkad hooplema!
Pöder (*seisatades*). Ei, ei... ainult mitte seda... Kuule, tütle parem, kas sina oskad siit välja kõndida - sinna, kus seisab mu vaene automobiil, sinna, kus algab tsivilisatsioon?
Pille. Hah - mis siin osata.
Pöder (tahab kuraasitada, siis rehmab käega, naeratab väga lahtist ja ka kaitsetut naeratust). No siis ma enam ei halise. Ah soo jah - sa lubasid mulle midagi ütelda, kui ma... kena ja viks olen. Ütled siis?
Pille. Olid sa siis... kena ja viks?
Pöder. Ära pane mind punastama... Noh, mis sa mulle siis ütled?
Pille vaatab teda pikalt ja uurivalt.
Pöder (*tõsinedes*). Nii et me päriselt siis ei tulnudki seenele?
Pille. Seenele... seenele tulime me ka.
Pöder. Ma ootan.
Pille (*lihtsalt ja kiiresti*). Laur, ma siis ütlen. Ma olen rase.
Aga midagi läks viltu. Pöder hakkab hüsteeriliselt naerma. Pille, hingepõhjas piduliktõsine inimene, ootab aga ikka veel (tema meelest) adekvaatset reaktsiooni. Piduliktõsist seega. Talle on see ülimalt tähtis. Aga Pöder... tema varjab oma reaktsiooni hoolega.
Pöder (naerdes). On päev, ah... algul eksid esimest korda elus metsa ja siis kuuled, et saad lapse kah veel.
Pille (*natuke kumedalt*). Kas ka esimest korda elus?
Pöder. Kujuta ette, jah. Mu esimene abikaasa - tema ei saanud lapsi. Ja seenel ka ei käinud. (*Paus. Tõsinedes.*) Kuule, ega see... kas see äkki liiga vara ei juhtunud?
Pille. Laur, ma olen juba 27-aastane!
Pöder. Ma ei pidanud seda silmas... Lihtsalt ma mõtlesin, et vähemalt kooselu alguses võiksime olla kahekesi, ilma kolmandata... Ma tahaksin öösel olla sinuga, mitte kuulata tütekisa ja mähkmeid vahetada. Ehk on aega selle kiire asjaga?

(Tabab, et tegi vea. Aga juba on hilja... Sest Pille nägu on äkki kui kaunis kivi.) Ei nojah, kui laps, siis laps... Eks tuleb seegi pauk üle elada. Mis siis nüüd lahti??
Pille. Ei midagi, hakkame minema.

233. lugu, 20. episood.

Põdra auto läheneb Mornale. Pöder ja Pille autos. Tükk aega sõnatut liikumist, mootorimürinat. Pöder kiikab aeg-ajalt Pille poole. Üritab viilet lasta. Siis lõpuks teeb nii muretut häält kui oskab...

Pöder. Ja kas sa tead, mis me koju jõudes teeme? Mina tean! Otseteed duši alla ja siis... ja siis... scenesousti ja...

Pille. Palun keera sinna.

Pöder. Oota, oota, see pole meie tee. Sinna pole meil ju asja.

Pille. Minul on.

Pöder. Mina ei saa aru? Seal pole ju midagi...

Pille (*karjumist, pisaraid tagasi hoides*). Palun vii mind bussijaama... Palun, ja kohe! Kuulsid siis?

235. lugu, 1. episood

Mummi tahu. Köök (suurtuba? – igatahes mingi keskne ruum). Akna tagant kostab suhteliselt lähedalt autoukse paukumist, mootorituure, auto eemaldumist ja viivu pärast siseneb – kuidagi vargsi ja vagusalt, samas keskmiselt raske kohvri tõttu kõveras – Pille. Paneb kohvri maha, tõmbab hõlmad valla ja istub maha. (Oh, küll oleks hea, kui kuskilt ilmuks nüüd näiteks mingi väga kodune ja nurruv kass ning hakkaks neiu ümber äratundvalt miilustama. Aga seda on ehk liiga palju soovida - nii et jäägu see nisisama tiheks "oleksiks"). Igatahes eraldagem Pille kojusaabumisele ja endaga üksi olemisele mõned prisked sekundid, mis peaksid mõjuma päris-elu veerandtunnina. Pille pole teab mis dramaatiline, rohkem niisama nagu natuke liimist lahti. Siis siseneb tõtakalt-murelikult ema Helle.

Pille. Tere, ema.

Helle. Pille? Ah, olidki ikka sina.

Pille. Mina ikka, kes see muu.

Helle. Seda ma seal õunaaias kuulama jäin, et on nagu auto... või ei ole... Tead ju küll, ega sinna hästi ei kosta.

Pille. Ega ei kosta jah.

Helle (*seirab Pillet*). Aga näe, ikka oli auto.

Pille. Sel kellaajal ju siia ühtki bussi ei ole...

Helle. Aga kus siis... härra Pöder... See tähendab, kus siis Laur on?

Pille. Ma arvan, et... Eks tema juhib Morna linnas muudkui aga oma firmat, juhib ja juhib... Mis ta muud ikka peaks praegu tegema.

Helle. Aga mina arvasin, et tulite ikka kahekesi koos...

Pille. Ei, ema – mina tulin otseteed Tartust.

Helle. Nii vara ju – sul peaksid seal ju praegu loengud käima!

Pille. Käivadki – aga ilma minuta.

Helle. Ah soo? Sa teed siis poppi... või?

Pille. Võib ka niimoodi ütelda. Nojah... Ja üks natuke tuttav tudeng viskas mind oma autoga otse koduvärvasse.

Helle. Mis tudeng, taevas küll?

Pille. Saksa filoloog, kui ma ei eksin.

Helle. Kas tema teeb siis ka poppi või?

Pille. Ei mina tea... Tal oli niikuinii siiakanti sõit, tal pidi vanaema elama kuskil seal Koorukse kandis...

Helle. Koorukse...? Oota, oota, see peab siis ju Kõivude Tõnu olema, teisi seal polegi, kes ülikoolis käiksid...

Pille. Tõnu jah, nii ta nimi on. Jutukas poiss. Sõitis maale õunte, moosi ja singi järele. Vat mis ma kõik teada sain.

Helle. Ei tea, kas see peaks härra Põdrale... Laurile meeldima... kui kuulda saab?

Pille (*tõstab pead ja toonivõrra häältk*). Ema, palun!

Helle. Imelikud ajad ikka küll, ausalt! Tudengid uhavad lausa loengute ajal oma isikliku autoga ringi, aga teisest küljest... vanemad peavad neid nüüd ju lausa seaduse käsuga nüüd ülal pidama...

Pille. No kuule, kui see nüüd vihje oli, siis mind te küll ülal pidama ei pea!

Helle. Kes siin sinust rääkis – sina juba ammu iseseisev inimene. Mis sa särtsud, tüdruk!

Pille. Ah, ei midagi, ema...

Helle. Kuule, ja mis kohver see veel on?

Pille. Minu kohver.

Helle. Ma pole sul seda nagu näinudki.

Pille. Ma eile ostsin selle.

Helle. Ah soo? Läheb siis kuhugi reisiks?

Pille. Reisiks? Nojah, kui nii võtta... reis juba reisisid, olengi kohal.

Helle. Tüdruk, sa oled nii imelik kohe... Vaata mulle otsa?

Pille aga ei vaata. Ta vaatab mujale, on aimata, et ta võitleb lausa nutuga.

Helle. Mis sul on, Pille? Räägi siis mu'ga ometi...

Pille. Ei jaksa praegu.

Helle. Jajah? Kui isa oleks, vadistaksid sa kohemaid maad ja ilmad kokku.

Pille. Ah, ära nüüd hakka sedapidi... Aga kus isa üldse on?

Helle. Küla peale läks, Laasiku Karla juurde oma elektrihöövli ära tooma, see oli tal seal remontida... Nii et võid parema puudumisel minuga rääkida küll.

Pille. Ema, ma olen niiiii väsinud, usu mind...

Helle. Mu süda kohe aimas...

Pille. Ema, mis sa nüüd pabistad! Ma tulin ju ära koju – päriselt!

Helle. Koju? Räägi ometi, Pille, mis sul juhtus?

Pille (*tuhmilt, kurgu põhjast*). Ma ei taha rääkida, ema. Palun ära pahanda, aga las ma olen natuke üksinda.

Helle. Eks sa siis ole, mul ongi väljas töö pooleli...

Pille. Ema, ära nüüd pahanda, palun...

Helle. Ma rohkem nagu imestan... Küll on see linnaelu teeb inimesed ikka närviliseks, seda tuleb küll päris ausalt ütelda!

Emal hakkub. Pille jääb talle järele vaatama, ja kui mõnele vaatajale tundub, nagu tahtnuks ta ühe lühikese viivu jooksul ema tagasi kutsuda, siis ilmselt nii see just oligi.

235. lugu, 4. episood

Mummi talu õu. Helle toimetab väljas, Jaak tuleb jalgrattaga. Paneb ratta toe najale. Hakkab pakiraamilt maha tõstma üsna kaalukat pakki.

Helle. Noh, said oma hõõvli korda?

Jaak. Sain ikka. Vaata, Karla tegi siin ühe ratsi, nüüd võib selle hõõvliga kasvõi asfalttee siledaks tõmmata!

Helle. No-noo, kui seda jutumeest kuulata!

Jaak. Einoh, hea jutt käib ikka hea töö juurde. Aga teisest küljest jälle: kui Karla vähegi viitsiks nina raamatusse torgata, tema võiks imeasju leiutada... Niiõelda inimkonna hüvanguks. Tal on kohe sihuke... külageeniuse alge... või kuidas seda üteldagi...

Helle. Palju see remont sul maksma läks?

Jaak. Mis ta läks, kaks lahjat õlut ainult.

Helle. Ise ka maitsesid?

Jaak. Mine nüüd, siis poleks asi kahe pudeliga piirdunud.

Helle. See on kena. Siis võiksid tuppa minna... oma tütrekesega vestlema.

Jaak. Mis-asa – Pille siin? Miks sa kohe ei ütelnud? (Hakkab majaukse poole astuma).

Helle. Oota, Jaak. Tead, ta on täna... natuke imelik!

Jaak. Mis mõttes natuke imelik?

Helle. Noh, ikka täitsa imelik!

Jaak. Nojah, aga teisest küljest... eks te naised olete kõik natike imelikud.

Helle. Kui sa teaksid – ta ei taha minuga rääkida!

Jaak. Ah soo? No siis... Mis see peaks siis tähendama?

Helle. Ma arvan... tead ju mind küll, mina arvan kohe ikka kõige halvemat.

Jaak. Oleneb sellest, mida halvaks pidada. Aga teisest küljest... (isegi natuke kelkides)... eks ma siis lähen ise ja selgitan välja.

Helle. Mine tea. Sinuga ta ehk tõesti räägib.

Jaak. Taadi tütar, mis siin nii väga ikka imeks panna!

235. lugu, 6. episood

Mummi talu. Köök või elutuba. Pille on rahunenud, püüab asjalik olla. Ta on avanud kohvri ja pakib sealt välja raamatuid, kaustu, konspekte. Siseneb Jaak. Püüab olla nii mõnus ja rahulik kui oskab, aga üks naine ole ta ju parajalt närvi ajanud...

Jaak. Ennäe, ennäe... Laps on koju käima tulnud või?

Pille. Tere, issi.

Jaak. Mõtlesin, et ema teeb nalja.

Pille. Millal tema varem nalja on teinud?

Jaak. Ah soo... seda nüüd küll. Aga teisest küljest...

Pille. Teisest küljest – et nagu natuke üllatav mind täna siin näha... Või kuidas?

Jaak. Einoh, mis siin üllatav, aga... Igal asjal peaks nagu oma põhjus olema.

Pille. Seda kindlasti. Tead, issi, mul on sulle üks tõsine jutt.

Jaak. Ah soo? Et kas kohe või jätame õhtuks?

Pille. Ei, miks õhtuks?

Jaak. Noh, sa olla emale ütelnud, et pole nagu jutuisu.

Pille. Ta sai minust valesti aru. Ja ega see pole tegelikult üldse pikk jutt.

Jaak. No ma siis kuulen.

Pille. Isa, mul on sulle üks väga tõsine küsimus. Või palve.

Jaak. Einoh, eks ma püüan siis vastata... niisama tõsiselt.

Pille. Kas sa võiksid mind mesinikuks välja õpetada?

Jaak. Mis mõttes... mesinikuks?

Pille. Noh, ikka selles päris otseses ja praktilises mõttes. Samasuguseks profiks nagu sina, kes oma tööga enda ja pere ära elatab!

235. lugu, 8. episood

Mummi talu. Jaak, Pille.

Jaak. Einoh, ega ma ei ütle, mesinike hulgas on naisi küll ja küll...

Pille. No näed siis!

Jaak. Aga teisest küljest – kust sulle see jamps mõte äkki pähe üldse tuli?

Pille. Ma näen, et sa polegi rõõmus, et saaksid kogu oma elutöö tulevikus tütrele üle anda...

Jaak. Vaata, Pille, kui sa oleksid niimoodi tahtnud nii kuue-seitsme aasta eest... Oi, siis, kas tead... Ma oleks üle küla peo püsti pannud!

Pille. No näed siis!

Jaak. Aga nüüd... Ei, ei. Tüdruk. Kuule, alles nüüd hakkab pärale jõudma. Sa läksid siis ikka viimaks oma vabrikandiga raksu?

Pille. Pean ma sulle vastama?

Jaak. Einoh, eks ta ole... Aga teisest küljest – mine tea, milleks see hea on.

Pille. Mina arvan ka niimoodi, isa. Et mine tea, milleks see hea on.

Jaak. Ära nüüd ainult oma ninanõpsi liiga norgu lase.

Pille. Ega ma ei lasegi, issi. (Ajab nina püsti). Näed ju!

Jaak. Noh, teine jutt. Täpselt nagu mina. Ikka pea püsti ja...

Pille. Issi... Veel üks asi. Ma jääksingi nüüd... koju. Päriselt.

Jaak. Kuidas päriselt?

Pille. Päriselt päriselt. Natuke päriselt ei saa ju jääda.

Jaak. Ah soo... Einoh, miks mitte. Ah et hakkad siit Tartu vahet sõitma? Nojah. Bussid ikka ju sõidavad ka... Aga kas raskeks ei lähe?

Pille. Issi, sa ei saanud vist aru.

Jaak. Einoh, miks ma ei saa. Meil emaga sellest ainult hea meel. Seda ma vaatan, et sorteerid siin oma konspekte ja.... Näe, see puha inglise keeles...

Pille. Mul pole neid enam vaja. Ma jätan selle... ülikooliasja pooleli.

Jaak. Aga teiest küljest... (*Ja alles nüüd jõuab öeldu talle päralt*). Mida sa ütlesid?

235. lugu, 10. episood

Mummi talu. Jaak, Pille. – Jaak on kui ümber sündinud. Vihane ja energiline, käib ta mööda ruumi ringi.

Jaak. Mina ei saa aru ühest asjast – kui kaua mõnel inimesel see puberteediiga peaks kestma!?

Pille. Ega sa juhtumisi minust ei räägi?

Jaak. Vaata kui terane, ikka aru saab, kellest jutt... Kui vana sa oled? Kaksikümne seitse, kui ma ei eksi.

Pille. Ei, sa ei eksi, issi.

Jaak. Sinu vanusel inimesel peaks ikka juba mingi ettekujutus olema, mis ta sellest elust tahab... Igatahes!

Pille. Aga kui minul ei ole?

Jaak. Väga lapsik jutt. Ja veel üks asi, tüdruk - Tartu Ülikool pole see koht, kus nalja käiakse tegemas.

Pille. Ega ma ei teinudki nalja, aga... No mõtle ise, mis suhtekorraldaja mina ikka olen? Näed ise, ma ei saa endagi suhetega hakkama!

Jaak. Mida ma ei kannata, et kõik pannakse ühte patta. Üks asi on see Põdra-poiss ja teine on kõrgharidus. Mida sa siis sinna üldse otsisid, kui sa ette teadsid, et see pole sinu rida?

Pille. Ise ka imestan, et sisse sain....

Jaak. Vaat-vaat! Eks imestanud veel mõned aastad edasi, kuni diplom käes! Ei, nii palju kui mina asjast aru saan - ilma kõrgema hariduseta pole nüüdsel ajal pikka pidu... Oli minu ajal mis oli...

Pille. Isa, ma ei saa aru, miks sa selle minu hariduse pärast nii närvis oled?

Jaak. Sellepärast, et mina tean kõige paremini, mis see tähendab, kui see pooleli jääb! Terve elu on pärast nagu pooleli...

Pille. Millest sa nüüd räägid, ma ei saa aru? Sa oled ju üle maakonna mesinik, mis sinul viga...

Jaak. Pole mina selleks õppinud, mina hakkasin selleks... üsna kogemata.

Pille. Näed siis, issi! Seda enam!

Jaak. Ole vakka! Ma õppisin ju hoopis muud asja. Ma tahtsin astrofüüsikuks saada. Sihuke värk vaat...

Pille. Miks mina sellest midagi ei tea?

Jaak. Ju pole siis jutuks tulnud... Helkivad ööpilved, oled kuulnud? Vaat need mind huvitasid.... Ja mustad augud ja universumi vanus... Aga see on üks teine jutt...

Pille. Ei, aga siiski – sina siis jätsid ka ülikooli pooleli?

Jaak. Mina ei jätnud! Minul jäeti see pooleli. Aga teisest küljest... Muidu ma sellest ei räägikski, aga näe, hiljuti tuletati kohe päris põhjalikult meelde.

Pille. Ma tahaksin sellest natuke rohkem teada.

Jaak. Mõni teine kord. Nii... Rahuneme nüüd maha ja arutame asja nii-öelda konstruktiivses võtmes läbi.

Pille. Issi, sa ei saanud vist päris täpselt aru...

Jaak. Kui sa kardad, et ei saa hakkama... ma mõtlen majanduslikult...

Pille. Asi pole selles, mul on endal ka ju raha, mul on päris palju kohe, sa ju tead küll, kui kokkuhoidlik ma olen!

Jaak. Ole vakka! Nii palju me mesilinnud ikka jaksavad, et sinu koolirahad ja türid kinni maksta! Niiöelda mesilaste stipendiumi ma sulle kindlustan...

Pille. Issi, palun – sa ei taha mind sugugi kuulata... Mu otsus on lõplik.

Jaak (*jääb türtart vaatama*). Nii? No sellisel juhul... sellisel juhul pole meil siin majas enam millestki rääkida.

Pille. Mul on... väga tõsine põhjus.

Jaak (*ei kuule, ei taju enam midagi*). Pole minu jaoks olemas ainsamatki põhjust! Tartu Ülikooliga ei tehta nalja! Kõrgharidus... see on... see on... (*rehmab vihaseks käega*). Ahhh!

Pille. Aga isa...!?

Jaak. Kõik, rohkem ei taha ma midagi kuulda.

Pille. Isa... Ma pole sind kunagi sellisena näinud!

Jaak. No on ikka põhjust kah!

Ja ust paugutades väljub Jaak ruumist.

235. lugu, 14. episood

Mummi talu. Töökoda vms. Jaak istub samuti üsna liikumatult mingi tarudetaili kohal, Ilmselt on ta niimoodi juba tükk aega istunud. Kuni vaikuse lõhub kolksatus. Töökoja üks paugatab lahti. Lävele ilmub dramaatiline Helle.

Helle. Jaak - mida sa lapsele ütlesid?

Jaak. Seda, mida vaja.

Helle. Mis sa ometi temaga tegid! Vaat siis taadi tüdarta!

Jaak. Nojah, sai vist vähe ägedaks mindud küll.

Helle. Laps tuli ju oma koju... Ja nüüd on ta juba läinud!

Jaak. Kuhu kurat? Tartu buss läheb alles pärast lõunat... Aga teisest küljest...

Helle. Vaat just - Morna buss läks kümne minuti eest!

Jaak. Niimoodi siis? Või siis nõndapidi langes see liisk... Üks-null vabrikandi kasuks.

235. lugu, 15. episood

Morna. Polikliinik, õigemini, see, mis endisest polikliinikust alles on jäänud. Koridor, ustel pere- ja eriarstide sildid. Mõned ootajad, enamasti pensionärid. Ühes koridoriotsas hambaarst, teises günekoloog. Viimase vastas kõssitab üks istudes Pille. Pääaegu seljaga, et teda ei märgataks. Aga hambaarsti juurest väljub Are, puudutab näpuga põske ja asutab ennast minekule, kui muutub äkki tähelepanelikuks. Kuni tunneb istuja ära. Astub kõpsuva sammuga läbi koridori ja istub Pille kõrval.

Are. Tere, Pille.

Pille (*oma keskendusest vaevu välja pääsedes*). Oi, Are? Sina ka... siin?

Are (*muirates*). Ei, mitte siin... Ma olin hoopis näe seal. Hambaarsti juures, noh.

Pille. Ah nii? Mina küll ei julgeks.

Are. Polnudki nii hull. Pandi prooviplomm sisse. Aga sina oled ikka palju julgem...

Pille. Mis mõttes julgem?

Are. Noh, üldse... Siin selle ukse taga niisama ei istuta.

Pille *tõmbub endasse nagu tigu karpi.*

Are. Sorry!

Pille. Pole midagi.

Are *(meelega ramedalt)*. Esimene kord või?

Pille. Millest sa räägid, ma ei saa aru, millest sa räägid?

Are. Ah, ära mängi...

Pille. Nojah... esimene kord tõesti. *(Püüab nüüd isegi naljatada)*. Olen ma jube vanamoeline?

Are *(ootamatu ägedusega)*. Kurat, ma talle teen uut ja vana!

Pille. Kellele, kellele?

Are. Pean ma kõva häälega ütleva, kellele? Siin väikeses linnas teab igatüks, kes kellega käib... ja kes kellega magab. Pagana Pöder!

Pille. Ei, ei, sa saad asjast täiesti valesti aru...

Are. Ole kuss!

Pille. Ja üldse, Are, see on... see on minu eraelu.

Are. Selge see, et sinu oma, kelle siis veel! Kui kaua...?

Pille. Mis asi? Ah soo... Kolm nädalat tagasi... öeldi, et on. Ei, natuke rohkem, 23 päeva tagasi... Jumal küll, miks ma sellest sulle räägin?

Are. Sellepärast, et ma küsisin. Ja nüüd tulid selleks, et kokku leppida aeg ja koht, nagu öeldakse, mis?

Pille *katab äkki näo kättega*. *(NB – Nutvaid inimesi pole. Õnnes kuigi palju olnud. – Olgem siis stiilikad ja ärgem tehkem mehhikot. Aga nutma Pille sellel raskete otsuste päeval ja selle ukse taga ilmselt hakkab küll)*.

Are. Kuule, tüdruk, sa ei meeldi mulle praegu mitte üks põrm.

Pille. Miks ma peaksingi – kui ma ka endale mitte üks põrm ei meeldi?

Are. Tead mis, lähme nüüd siit vurr-vurr minu poole.

Pille. Mismoodi vurr-vurr?

Are. Minu autoga, millega siis veel? Lähme juba, mul hammas tuikab...

Pille. Miks ma sinu juurde pean tulema?

Are. On sul midagi paremat valida? No lähme juba... Aga siia... Siia jõuad veel tulla - kui muud tõesti üle ei jää.

235. lugu, 17. episood

Morna. Are korter. Are ja Pille.

Are. Ära arva, tegelikult ei ole ma üldse selline, et nii väga teiste pärast tulle tormaksin.

Pille. Aga miks sa siis nüüd tormasid?

Are. Küsi lolli!

Pille. Are, aga kes sa siis tegelikult oled?

Are. Noh, umbes nagu kõik... Egoismiajastu egoistike või umbes nii.

Pille. Mina vist ka...

Are. Ah, ära aja naerma. Tead, mis ma mõtlesin, kui sind esimest korda nägin? Et sina oled see naiivne Punamütsike, kes läheb vanaemale kooki viima ja kelle hunt nahka pistab. Ja mul oli sinust siis nii-nii kahju.

Pille. Ära aja! Mulle ei meeldi, kui mind haletsetakse!

Are. Ei, ega asi pole selles... Sa oled lihtsalt natuke nagu tulnukas... mõnest teisest ajast.

Pille. Enda meelest olen ma ni-i-i kaasaegne.

Are. Ära parem pinguta! Ei, sinusuguseid oleks rohkem vaja... Aga tead, tüdruk... üht ma ütlen – abort on see kõige viimane lahendus. See on kõige vastikum jama siin maailmas üldse.

Pille. Kui sa ei taha, ära siis räägi.

Are. Ega ei räägigi! Prr... Ah, kui hakkab mõtlema... Mul võiks olla kolm last vähemalt. Aga näe, pole mitte ühtegi.

Pille. Aga... tahad?

Are. Kes ei tahaks? Kui ma juba hiljaks pole jäänud...

Pille. Aga miks sa siis... minu sealt ukse tagant ära tirisid?

Are. Ma ju ütlesin – sest sina oled Punamütsike. Teed tahad veel?

Pille. Ei, suur tänu. Aga... *(haigutab endalegi ootamatult)*.

Are. Ohoo, mõned meist juba haigutavad?

Pille. Oi jaa. Päril raske päev oli. Mis kell juba on, oi! Ma hakkam minema...

Are. Lolli juttu ajad! Kuhu sa enam! Siia jääd!

Pille. Aga sulle pidi ju veel külaline saabuma... koguni Tallinnast!

Are. Külaline? Küll sina oskad ikka delikaatne olla! Mis niinimetatud külalisse puutub, siis tema tulekud pole alati nii kindlad sugugi... *(Mõtleb järele)*. Tead, mis me teeme? Ei, sa ei tea!

235. lugu, 19. episood

Are korter. Are, Sumberg. Sumberg mugib isukalt võileiba.

Sumberg. Pagana lahe suutäis!

Are. Võileivast meie tutvus alguse ju saigi. Sinu võileivast.

Sumberg. Tõesti... Tead, Are – just siin on mul tunne, et oleni kodus...

Are. Rõõm kuulda. Aga mina arvasin, et sa täna ei jõuagi...

Sumberg. Arvasid või kartsid?

Are. Ma ei hakka täpsustama, kui tohib...

Sumberg. Miks pagan küll ma sind varem ei trehvanud kui Evelini?

Are. Sellepärast, et sa ei käinud Viljandis...

Sumberg. Muide, Viljandi... üks Fischmann elab seal, paraku mitte see...

Are. Kullake, ega sul äkki palavik ei ole?

Sumberg. Ah soo, ma pole sulle jõudnud rääkida! Vaata, need paberid, mis sa mulle ette ajasid...

Are. Milleks sa seda arhiivi üldse vajasad?

Georg. Kui aus olla, tahtsin natuke oma maja lugu ja niiõelda juriidilist biograafiat uurida – aga kas tead, ma avastasin midagi fantastilist!

Are. Ja mis see on?

Georg. Üheksakümnendate keskel oleks see avastus tõeline kullaauk olnud, aga nüüd... ei tea. Aga proovida tasub...

Are. Muinasjutt sinilinnust?

Sumberg. Kujutad sa ette, kui väga täpselt omandireformi sätteid jälgida, võiks umbes veerand Morna linna kuuluda ühele ainsale inimesele!

Are. Jube lugu – kellele siis?

Sumberg. Vaat see tuleks välja selgitada. Mul oleks vaja Morna elanike registrit...

Are. Vaene mina, jälle pean ma paluma minema!

Sumberg. Kui sa viitsid... Või sirvi niisama. Asja teeb keeruliseks see, et nimi võib ka eestistatud olla... Variandid Viisimaast Kalameheni.

Are. Georg, sa oled ju advokaat! Mis ajast sind kinnisvara huvitab?

Sumberg. Haa! Mu kuulus kolleeg Paasik ütles, et teda huvitavad suured majad. Mind huvitavad aga väikesed majad.

Ukse kell.

Georg. No nii? Kes seal veel? Kui Alma, siis...

Are (*ust avades*). Ole nüüd rahulik.

Uksele ilmub Pille.

Pille. Anna andeks... Aga ma unustasin oma käekoti...

Are. Ole mureta, Pille, siin see on. Ma arvasin, et sa magad ja... Te ju tunnete omavahel?

Sumberg. Tere, miks ei tunne... Te ju elasite siin?

Are. Mine tea, äkki tuleb tagasi? Ma andsin talle ärklikorteri võtme, ega sa vastu ei ole?

Sumberg. Suurima heameelega.

Are. Kuulsid, Pille? Võti on sinu käsutuses – nii kauaks, kui vajad! Üheks ööks või viieks aastaks, kuidas ise soovid?

Pille. Viis aastat... Ma ei tea sedagi, mis homme saab.

Are. Mine nüüd magama! Eks ole ju hiigla mõnna diivan?

Pille. Eks ma hommikul ütlen. Head ööd siis?

Sumberg. Head ööd – ja teretulemast taas siia majja!

Pille lahkub.

Are (*mõtlikult*). Georg... Sa oled ju nii südamik ja mõnna... nagu see diivan seal üleval! Miks sa seda Saareperade vastu ei ole?

Sumberg. Hea küsimus...

Are. Aga vastus?

Sumberg. No ei saa olla ja kõik! Eesti mehe jonn, mis muud... Aga mis nad siis on sellised!!

237. lugu, 6. episood

Morna. Pansionaat Pinuse puhvet. Alma on leti taga. Ja see olemine on omaette muusika, väike sümfoonia. Sest talle meeldib seal olla, sest ta on tagasi tulnud kui väarikas võitja. Vähemalt on ta ise selles veendunud. Ta räägib telefoniga – soome keeles, mida arvab oskavat. Ja seirab samas sooja pilguga ainsat hetkekülast, konstaabel Priit Torimit, kes nosib oma tagasihoidlikku poissmehelõunakest.

Alma. No siis on kaikki hyva, kui minu ruokka teile kiinustuksi... Kiitos, odotan teida aamunakahville. (*Paneb toru ära, konstaablile*). Meil olid täna siin soome külalised, kuus inimest. No nii viisakad inimesed, tänasid telefoni teel. Kujutage ette, bussist, nad on ekskursioonil ju!

Priit. Euroopa!

Alma. Kuulge, kumb on soome keeles hommik, kas aamu või ilta?

Priit. Vist ikka aamu.

Alma. Jumal tänatud, siis ma ütlesin ikka õigesti, muidu oleks ma nad õhtukohvile kutsunud.

Priit. Sommid joovad ka õhtul kohvi. Euroopa.

Alma. Võib-olla tõesti? Ja kuidas härra politseinikule maitseb minu tagasihoidlik eine?

Priit. Ah soo? Ma pean mõtlema. Noh, mis ta on... Euroopa!

Mõlemad puhkevad naerma. Samal ajal siseneb tötakal sammul, isegi tagasi vaadates Pille. Ja märkab äkki Almat.

Pille. Tere! Tädi Alma, sina jälle siin!?

Alma. Jummal, Pille. Aga mis tädi mina sulle olen, mõtle nüüd ise...

Pille. Küll on hea meel sind jälle siin näha.

Alma. Jah? Aga mina olen sind ka kusagil ära näinud.

Pille. Kus siis, kus?

Alma. Eks ikka meie majas.

Pille. Tõesti? Nojah, ma olen seal natuke olnud küll...

Alma. Ah, mis ma lobisen, sul on kindlasti kõht tühi.

Pille. Üldse ei ole, ausõna!

Alma. No siis... siis teen sulle tassikese kohvi. Ja siis räägid, kuidas sa vahepeal oled elanud. Et sa ka meie poolt läbi pole astunud!

Pille. Ei, ma kohvi ei joo...

Alma. Vaat see on tubli. Ega see kohv noores eas... (Jääb mingi äkkmõtte ajel äkki Pillet silmitsema). Või on midagi muud, mis?

Pille. Ah, pole midagi, lihtsalt... lihtsalt tulin natuke jalga puhkama.

Alma. Jumal, istu siis ometi. Mis ma sulle pakuksin, mitte ei tea...

Pille. Kui saaks klaasi vett, siis palun.

Alma. Ega sa ometi jäävett ei soovi, nagu see Ahven ikka nõuab?

Pille. Ma tahtsingi küsida, et kuidas sa temaga küll kokkuleppele said.

Alma. Johannes ütles selle kohta, et isegi vanakurat võib viisakalt rääkida ja paluda, kui ta väga hädas on. Ja mis see Ahven siia puutub? Minu jaoks on linna au tähtsam. Ikkagi ainuke hotell...

Pille. Kas see pole nüüd hoopis pensionaat?

Alma. Minu jaoks on see alati ikka seesama hotell...

Kogu selle jutu ajal on uje konstaabel halvasti varjatud vaimustusega Pille seiranud. Pille peaaegu ei märka teda. Küll aga seirab tema ust. Kuni juhtubki see, mida ta kartis. Sisse kargab Pöder. Mees on lausa kahvatu, ta ei malda isegi Alma tereetada.

Potsi on ta Pille kõrval lauas.

Pöder. Siia sa siis kadusidki... Jumal tänatud, ikka õigesti nägin.

Pille. Miks sa mind jälitad?

Pöder. Ma ei jälita sind, ma armastan sind!

Pille. Tasa ometi, teised kuulevad!

Pöder. Las kuulevad, mul ükskõik! Ime, et ma vahepeal täiesti hulluks pole läinud... Kus sa ometi kadunud oled?

Pille. Ma ei ole kadunud, ma... Laur, sel pole mõtet.

Pöder. Väga kõvasti on mõtet! Me peame rääkima! Kas minul on sõnaõigust või ei ole?

Alma. Härra Pöder, kas teil on soove?

Pöder. Tere, vabandust, proua Alma... Ei, mul ei ole kulinaarseid soove, aga ma sooviksin Pillega vestelda, kas tohib ikka?

Pille tõuseb.

Pille. Lähme välja, sa teed siin ju skandaali.

Pöder. Ja teengi!

237. lugu, 8. episood

Pinus. Koridor. Pille ja Laur.

Pöder. Saa aru, see oli mingi absoluutselt tobe möödarääkimine.

Pille. Ei olnud. Sa väljendasid ennast täiesti selgelt ja ühemõtteliselt.

Pöder. Pole tõsi. Ma tahan last, ma tahan lapsi, ja ainult sinuga.

Pille. Sina tahad, sina otsustad...

Pöder. Palun, kuula siis mind, ma pole ometi poisike! Jah, ma tahan... Aga kas see ei võiks natuke hiljem juhtuda, näiteks kahe aasta pärast?

Pille. Ma ei taha enam kuulata.

Pöder. Me... me peaksime enne seda kasvõi natuke niisama elama, no kasvõi maailmas reisima... sa pole ju kusagil käinud, ma tahan sulle maailma näidata, Itaaliat, Prantsusmaad...

Pille. Palun ära räägi!

Pöder. Või Kanaari saari, tahad, kasvõi homme? Ei, kui sa oled otsustanud, ma respektierin, ma hakkän eeskujulikuks issiks, ma hakkän lapsele õhtuti muinasjutte ette lugema... Pille, ei tohi nii, kuulsid!

Sest Pille lahkub järsult.

Pöder tahab talle järele tormata, aga suudab ennast pidurdada. Süütab sigareti. Tõmbab paar mahvi, lõmastab siis suitsu

237. lugu, 10. episood

Pinuse puhvet. Pille istub nagu turris siil omaette. Alma vaatab teda murelikult, konstaabel endise vaimustusega. Pöder tormab sisse, haarab Pillel käest.

Pöder. Pille, lähme siit kohe minema! Kurat võtaks, see söökla pole koht, kus suhteid klaarida...

Pille (vaikselt, vihaga). Jäta mind rahule!

Pöder. Ei, aitab naljast... See ei saa ju ometi tõsi olla. Ma viin su siit minema.

Pöder lausa sikutab Pille. Pille ei tõuse, ta on nüüd juba lausa sfinksine. Ja äkki seisab sealsamas kõrval konstaabel.

Pöder. Ja mida teie tahate?

Priit. Ehk jätaksite neiu rahule?

Pöder. See pole ju viisakas, kui võõras mees tuleb seletama, mis ma oma pruudiga pean tegema.

Priit. Mina pole võõras mees.

Pöder. Soo, ja kes te siis olete, kui te võõras mees ei ole?

Priit. Kas härra ei tunne Eesti politsei ametirietust?

Pöder. Kujutage ette, ei tunne! Mina ei tee isegi kelneri ja ooperitenori vahet, mis siis mundrimeestest rääkida! Mis te segate mind, kindral!

Priit. Mina ei ole kindral, mina olen konstaabel Torim. Palun käituge... nagu Euroopas, härra Pöder!

Pöder. Aa, ütelnud kohe – teie olete siis see võmm, kelle hobiks on siin söökla... trahteris... pubis... korralikke inimesi nõokida! Laske jalga, tõsiselt! (Teeb tõrjuva liigutuse, äkki röögatab). Ai, kurat, valus on!

Priit (haaret natuke lõdvendades). Kas teeme härrale protokollit?

Pille. Kuidas, palun?

Priit. Ma tutvustan teile teie õigusi. Kui te nõuate, et...

Pille. Ma ei nõua midagi. Laske ta lahti, tal on valus.

Priit. Natuke peabki olema, kuidas siis teisiti?

Pille. Tal on süda... haige.

Priit. Aa, siis on teine asi... (Laseb Põdra lahti).

Pöder. Minu süda... jah, on haige... aga mitte nii... mitte nii... Ja sina, pois, ära teinekord niimoodi tee, mina tean ka oma õigusi!

Alma (kes siiani on sündmust vaikides jälginud). Härra Pöder, parem, kui lähetsite nüüd koju.

Pöder. Arvate? Võib-olla küll...

Kellegi poole vaatamata väljub Pöder. Selg sirge, muide! Seda ta suudab ikka veel.

Priit. Ma võin neiu koju saata.

Pille. Ei, aitäh.

Priit. Ärge nüüd niimoodi mõtelge. Ikkagi ametiaeg. Ikkagi Euroopa. Mul on auto all.

Pille. Ei, ma oleksin veel siin... aga suur aitäh ikka, te olete hea inimene.

Priit. Ah soo... ei... noh... Ma siis igaks juhuks... ma passin natuke koridoris... äkki ta pole veel rahunenud.

237. lugu, 12. episood

Pinus. Alma, Pille

Alma. Säh, joo, joo nüüd kohe januga seda vett....

Pille. Ma ei saa, mind ajab... iiveldama...
 Alma. Ei tea miks? Ah, mind lolli... Ma oleks pidanud kohe aru saama.
 Pille. Kas ma tohin siin veel natuke aega olla?
 Alma. Ole nii kaua kui soovid.
 Pille. Ma ei teadnudki, et sa nii... hea inimene oled.
 Alma. Pole ma miski hea inimene, mina olen üks igavene toriseja moor...
 Pille. Mina nii ei saaks nagu sina. Ma tean ju, et Sumberg sind kiusab...
 Mina oleks küll kogu maailmaga riius.
 Alma. Oh, mis seal ikka. Eks inimene harjub kõigega.
 Pille. Miks ta sinust seal majas lahti tahab saada?
 Alma. Ju me siis... enam ei meeldi teineteisele. Räägime parem sinust. On sul siit üldse kuhugi minna?
 Pille. On ikka. Are andis mulle selle ärklikorteri võtme, aga... Nad leiavad mu sealt üles.
 Alma. Kes need nad, helde taevas?
 Pille. Ah, kõik... Laur ja isa ja... isegi see naljakas politseinik! Ma nii tahaks olla kusagil, kus mitte keegi mind ei leia...
 Alma (*mõtleb järele*). Ühte sellist kohta ma tean küll.
 Pille. Ei, ma niisama rääkisin.
 Alma. Ole nüüd vagusi, las ma mõtlen... On jah üks selline koht, ise proovisin järele!
 Pille. Jälle näed sa minu pärast vaeva...
 Alma. Jajah seal saad natuke juba lapsehoidmist ka harjutada, tõsi, see on juba päris suur poisike... aga muidu—ei, sealt ei leia sealt küll mitte keegi, enne kui sa seda ise tahad!

241. lugu, 2. episood

Pansionaat Pinus. Puhvet. Alma suhtleb väljuva külalisega.

Külaline. Ma tahaksin linna peale minna.
 Alma. Oi, tehke seda kindlasti, ja käige järve ääres ka ära!
 Külaline. Aga teate, retseptioonis ei olnud kedagi - mida ma selle võtmega tegema pean?
 Alma. Ah ei olnud? Nojah, meil on seal üks ajutine töötaja... Te võite võtme kaasa võtta. Või siis... parem jätke siia minu kätte, küll te pärast selle ikka üles leiate, kas siis siitsamast või retseptioonist. Sobib?
 Külaline. Sobib ikka. (*Hakkab astuma, jääb siis korraks seisma – lävel seisab reisikotiga neiu. See on Pille: Külaline hindab teda pilguga, hindab ilmselt päris heaks, vähd puudub, et ta keelt ei naksuta – ja möödub siis neiu galantselt*).
 Alma. Jumal küll, Pille, sina!
 Pille. Mina ikka.
 Alma. Ah oledki tagasi?
 Pille. Tagasi jah.
 Alma. Juhtus seal äkki... midagi?
 Pille. Ma olin isegi üle mõistuse kaua seal Uuevarikul.
 Alma. Jumal küll, miks sa seal seisad! Tule siis ometi edasi! Oota, ma aitan sul kotti tõsta...
 Pille. Pole viga, ma saan ise...
 Alma tuleb leti tagant välja, kiire vilkspilk Pille figuuri suunas... Ja kuigi selles pole midagi muutunud, mingit paisumist pole märgata, on Alma mingi kuues meel selleks hetkeks fikseerinud olukorra – ilma, et ta ise seda endale ehk teadvustaks. Pillegi tajub pilku ja teab, et Alma vist juba teab, ilma et ise teaks. Viivuks tekib koti ümber natuke kohmakas ja koomiline pusimine, üks sikutab üht, teine teist sanga...
 Pille. Ega ma siis ikka nii nõrk ka ei ole...
 Alma. Pole siin midagi, kaks naist on ikka kaks naist. Kuule, see on nii raske, kuidas sa selle üldse siia tarisid?
 Pille. Ega ma siis bussiga! Üks sealtkülamees tõi mu ju autoga otse siia treppi...
 Alma. Jajah? Riks siis ei saanud - või siis meie Allan?
 Pille. Hakka nüüd teisi tülitama.
 Alma. Paneme selle koti nüüd natukeseks siia. Mis sul seal sees on, tüdruk? Nii raske...
 Pille. Annemai pani viimasel hetkel veel natuke õunu kaasa... ja peremees Richard, tema torikas poolvägisi ühe juustukera... Ahsoo, ja väike Mats tahtis sulle veel suure kõrvitsa saata...
 Alma. Oi, tema on selline omamoodi poisike jah. Me siis nüüd mõlemad nagu tema lapsehoidjad olnud?
 Pille. Tuleb niimoodi välja jah.
 Alma. Noh, see kogemus kulub sulle varsti marjaks ära.
 Pille. Miks sa seda arvad!
 Alma. Ah, ma niisama siin lorisen, ära tee väljagi... Tead mis, Pille - niikuinii ei tule täna siia vist niipea mitte kedagi, joomed ühed kohvid ja ajame juttu... Ja süüa teen ma sulle ka!

241. lugu, 4. episood

Pansionaadi puhvet. Kaks naist lauas, vana ja noor. Alma ja Pille.

Pille. Jumal tänatud, et te ikka seal majas edasi püsitate! Ma juba kartsin, et...
 Alma. Nojah, kuidas Johannes mul täna hommikul ütleski – no et läänierindel muutuseta...
 Pille. See on Remarque romaani pealkirja järgi.
 Alma. Sellepärast mulle tuli see nii tuttav ette. Ma olen ju ka seda noorest peast lugenud. Sõjajutt.
 Pille. Nojah, eks seal teie majas on ju ka omamoodi sõda.
 Alma. Tead, ma hakkasin sellega juba tasapisi harjuma. Tahad veel äkki midagi?
 Pille. Ei, suur aitäh, ma sain kõhu nii täis...
 Alma. Ära sa mul tüdruk ainult luiska. (*Sundteema juurde tagasi karates*). Aga katsugu see Sumberg veel ähvardada, ma talle teen!
 Pille. Sina oled ikka kohe päris ägedaks muutunud!
 Alma. Jah, ma ise ka tunnen, et ega ma nagu päris endine enam ei ole. Vahepeal küll, siis ei saanud üldse magada... Käisin isegi salaja köögis nutmas, et Johannes ei kuulaks...
 Pille. No küll on ikka lugu, kui hakkad mõtlema!

Alma. Aga siis jah, ma mõtlesin selle asja üle järele – milles siis meie süüdi oleme? Mis asi see olgu, teised teevad sobi igasuguseid mahhinatsioonid sinu koduga, aga ikka oled sina otsekui süüdi, mine aga oma korterist välja!

241. lugu, 6. episood

Pille, Alma

Pille. Kuule, mis ma tahtsingi... Ah jah... Ega mind vahepeal otsitud ei ole?

Alma. Oi, miks ei ole, isa ju käis koguni maalt siin... Millal see nüüd oligi...

Pille. Seda ma tean, ma helistasin kohe mitu korda koju, et nad ei muretseks. Seda ma muidugi ei ütelnud, kus ma täpselt olen...

Alma. Nojah, eks sa ise tead. Peasi, et ema-isa ei teavad. Ah soo jah, see uus konstaabel, vaat see on ka paar korda küsinud.

Pille. Ah soo, või koguni politsei tunneb huvi?

Alma. Minu meeles tunneb tema ikka nagu rohkem mehelikku huvi.

Pille. Ei tea nüüd... Aga ära sa ütle, ta on ise päris sümpaatne noormees. Rohkem kedagi ei ole?

Alma (pärast pausi). Ei. Seda Põtra pole mina ammu näinud.

Pille. Ah, mis... Kust sa võtad, et Põder peaks mind nii väga otsima...

Alma. Eks ma olen siis asjast valesti aru saanud.

Pille. (pärast pausi). No kui aus olla... Meil jah käis paras raksakas läbi. Imelik, ma arvasin, et ta...

Alma. Eks te kaks ise tea.

Pille. Ah, midagi ma ei tea... Mida ma siis tegelikult tahan või mida ma ei taha. Häbi kohe, nagu loll plikake...

Alma. Muud midagi, aga sinu olukorras...

Pille. Mis mu olukorral viga on? Minu olukord on täitsa-täitsa stabiilne.

Alma. Jajah, muidugi. Kui sa niimoodi ütled.

241. lugu, 8. episood

Pille, Alma.

Pille. Muidugi on! Kui ma saaksin täna seal Are ärklikorteris öö olla, sõidan homme isa-ema juurde ja...

Alma. Noh, mis sa nüüd vait jäid?

Pille. No ma ei tea... Ma olen juba kuu aega kõike aina edasi lükanud, aina ütlen endale, et selle asja peale täna ei mõtle... Aga tegelikult peaks midagi ette võtma küll.

Alma. Kuidas sul rahadega lood on?

Pille. Miks sa seda küsid?

Alma. Vaata, mina olen oma pika elu jooksul tähele pannud, et päriselt ilma selleta ei saa hakkama isegi... sinusugused.

Pille. Miks ma seda ei tea, seda tean ma liigagi hästi, ma ju ikka elukutseline pangateller! Aga... mingit tööd tahaks küll... ainult mitte enam pangas!

Alma. (Hüüatab) Jumal küll, kuidas ma kohe selle peale ei tulnud? Ütle, Pille, kuidas sul nende võõrkeeltega on?

Pille. Noh, inglise ja vene ja... Soome keelega saan ka hädapärast hakkama.

Alma. Niimoodi, tüdruk... Tuled või homme hommikul ametisse. Meil on siin retseptisioonis hädasti sinusugust asjalikku inimest vaja.

Pille. Oi, ma nii äkki ei teagi...

Alma. Oota nüüd! (Tõuseb, läheb leti juurde, valib telefoninumbri). Härra Ahven? Olete te kaugel? Ah siinsamas numbritoas?

Olge nii hea, tulge korra alla, saage tuttavaks meie uue töötajaga.

Pille. Misasja, misasja? Oli see tõesti see ülbe Ahven, keda sa niimoodi kamandasid?

Alma. Palju neid Ahvenaid siin ikka logeleb.

Pille. Mis sa nüüd ometi teed! Ega siis neid asju niimoodi ei aeta!

Alma. Ainult niimoodi saabki asju ajada, usu mind, Pille. Kahju ainult, et ma palju varem niimoodi ei talitanud.

241. lugu, 10. episood

Mummu mesitalu. Akna all valgust otsides istub Jaak, rüüpab mahla ja loeb paksu raamatut. Väljast kostab mootorimürinat, siis see vakatab, plaksatab autouks. Jaak jääb aknast välja vaatama ja kergitab kulmu. Aga eriti üllatunud ta ei ole. Kohe kostabki koputus uksele.

Jaak. Sisse aga sisse!

Uksele ilmub Laur Põder.

Põder. No tere.

Jaak. No tere, tere.

Põder. Sattusin siiakanti, mõtlesin, et astun korraks vana tutvuse poolest läbi...

Jaak. Istute ka või ei istu?

Põder. Me oleme paar korda nagu sina peal olnud.

Jaak. Ega siis kõik asjad meeles ei püsi. Kui sina, siis sina. Kui sa Pille peaksid otsima, siis... ega teda siin küll ei ole.

Põder. Seda ma tean.

Jaak. Niinii? Mahla tahad?

Põder. Ei, mis te nüüd... Ah, mis ma jaman. Ikka tahan. Kohe kõvasti! Suulagi lausa kuivab.

Jaak. Lase aga hea maitsta.

Põder. Krõhvt värk! Millest see tehtud on, ei saa aru?

Jaak. Mina ka ei tea. Helle siin neid segusid miksib, aga ei saa järele küsida, ta sõitis paariks päevaks sugulaste poole külla.

241. lugu, 12. episood

Jaak, Põder

Põder. Nii et ükski siis lausa oledki?

Jaak. Jah, ja ega ei nurisegi. Näe, istun ja loen, keegi ei torgi tagant.

Põder. Mesilased?

Jaak. Mis sa nüüd, linnapoiss. Mesilased magavad. Ja mina saan rahulikult lugeda.

Põder. Selge. Mida siis loetakse - midagi mesindusest?

Jaak. Ega ma nii hull ka ei ole!. Ega sina vist ka kogu aeg mööblindusest räägi ega loe?
 Pöder. Ma niisama küsisin.
 Jaak. Ei, ma rohkem iseenda kallal.... Jaan Krossi loen, mul kaks tema viimast romaani ju lugemata.
 Pöder. Oi, jah, ära tee kurvaks. (*joob veel janu mahla*). Ma ei mäletagi. millal viimati head raamatut sai loetud.
 Jaak. Laur... Nii su nimi ikka oli, eks?
 Pöder. Ema pani, isa kiitis takka.
 Jaak. Ega sa vist siia nüüd lausa mesindusest ja kirjandusest juttu puhuma ei sõitnud?
 Pöder. Ma ei tea ise ka, miks ma siia tulin. No nagu vägisi tiris kohe...
 Jaak. Tead mis, poiss. (*Plaksab raamatu lauale*). Lähme teeme ühe tiiru metsa vahel., käime all jõe ääres ära... ja teisest küljest jälle - pea niikuinii huugab, tahaks nagu tuulutada.
 Pöder. Ma ei teadnudki, et siin jõgi on.
 Jaak. Mis ta on, paar-kolm kilomeetrit kõige enam.
 Pöder. Kas sinna autoga ligi saab?
 Jaak. Siin, kulla mees, käiakse jala.
 Pöder. Ah soo... nojah, miks ka mitte...
 Jaak. Ma olen veel ühte asja tähele pannud – metsa vahel lööb mõtted tükk maad klaarimaks. Nii et läki siis!?

241. lugu, 14. episood

Mummi tahu. Kaks väsinud ja (näiteks natuke märga) meest tulevad väljast. Pöder vajub kohe istuma.

Pöder. Oi, oli see alles vägev matk!
 Jaak. Ära sa seal niisama istu midagi, tiri see märg king kohe jalast, jääd muidu veel haigeks! Näeh, seal laua kõrval on ühed sussipätkad... torka need varba otsa.
 Pöder. Pole mul häda midagi.
 Jaak. Nüüd paneme tee üles ja vaatame, mida hamba alla saab. Poissmeeste värk.
 Pöder. Kuidas kellelgi. Sinul on see paariks päevaks, minul on juba vanapoisihallitus varsti turjal... kui nii edasi läheb.
 Jaak. Kuule, ega ma sinust palju noorem olnudki, kui sellest seisusest lahti ütlesin.
 Pöder. Mul on tegelikult üks naine ikka ametlikult juba üle elatud, olgu see sulle siis öeldud.
 Jaak. Oli nagu kunagi kuulda jah... See oli see perearst või?
 Pöder. Rajooniarst rohkem... Tema elab nüüd juba ammu teises maakonnas.
 Jaak. Jah, eks ta ole. Miks te siis lahutasite?
 Pöder. Ah, kes seda enam mäletab... Ju väsisime teineteisest ära.
 Jaak. Lapsi teil polnud?
 Pöder. Ei olnud seda õnne jah.
 Jaak. Kuule, mis ma sust nüüd ikka üle kuulan. Mis mees sa oled, Laur?
 Pöder. Ei saa aru?
 Jaak. Ma mõtlesin, et mets teeb sul natuke meeled lahti, aga sa jäid seal hoopis vakka.
 Pöder. Mets tekitab minus aukartust.
 Jaak. Mõtlesin, et küsid Pille järele...
 Pöder. Ma ei teadnud, kas sobib...
 Jaak. Anna nüüd andeks, kui sandisti ütlen – muidu oled sa üle valla poiss, aga selles asjas... Ei, mina ei saa aru.

241. lugu, 16. episood

Pöder, Jaak

Pöder. Tahad, ütlen? Mul on kuradi kahju, et sa mu äiapapa ei ole.
 Jaak. Ah et ikka oli säärane võimalus?
 Pöder. Minu meelest küll. Aga nüüd ei tea ma sedagi, kus Pille on.
 Jaak. Ega meie emaga ka ei tea. Seda teame, et elus ja terve, kusagil tuttavate pool, aga rohkemat ei midagi. Mobiiltelefon, sellega saab ju igalt poolt kõllata.
 Pöder. Jumal tänatud, peasi, et olemas on! (*Tulvab äkki lahti!*). Kui aus olla, siis... ise ka ei uskunud, et see asi nii tõsiseks pöörab. Ma ei saa enam asu.. Mina olen ju kõiges süüdi.
 Jaak. Äkki tohin mina ka teada saada, mismoodi see süü välja näeb?
 Pöder. Ma käitusin nagu väike vastik mats, kui su tütar... Ühesõnaga, ta ütles, et on... rase.
 Jaak (*kui võpatabki, siis vaevumärgatavalt*). Oli ka aeg. No ja sina, ei tahtnud seda või?
 Pöder. Miks ma ei tahtnud! Minu jaoks on see lausa viimane aeg. Aga mu toon vist... ei meeldinud talle. Kurat, kui aus olla, käitusin ma nagu kaabakas!
 Jaak (*karmilt*). Ära põe. See toonivärk neil Hellega täpselt ühtemoodi. Mina ei saa aru, kust need printsessimaneerid neil siin metsade taga külge on hakanud...
 Pöder. Tead, mis ma ütlen... Minu lõuad on mu vaenlased. Ma teinekord ise kohe imestan, et miks ma sihuke nähvits olen...
 Jaak. Ma ju ütlesin, ära põe! Aga teisest küljest, ega see meie tüdruk jah... Paras pipar!
 Pöder. Ma tean seda, aga ikkagi olin mina suur mats!
 Jaak. Ole nüüd vakka, mulle ei meeldi meeste hädaldamine.
 Pöder. Tavaliselt mul sellist kommet ei ole.
 Jaak. Pean tunnistama, et ma natuke nagu eksisin sinus. Ma arvasin, et rasked rahad...
 Pöder. Seda arvavad minust peaaegu kõik. Et tõusik. Pagana uuseestlane.
 Jaak. Voh-voh – ma arvasin ju ka. Aga teisest küljest... no mitte täiesti. Aga täna vaatan, et ... liigagi vedel.
 Pöder. See läheb üle, ma loodan...
 Jaak. Tead, mis me nüüd teeme... Meie teeme sinuga ühe tillukese tsuraka, see teeb mõtted klaarimaks.
 Pöder. Täna võtaks kohe südamest, aga ma olen ju roolis!
 Jaak. Ega see rool su peremees ole! Või ootab sind kodus keegi? Koer, kass?
 Pöder. Mul pole hamstriki mitte.
 Jaak. No siis on niisugune lugu, et öö oled siin. Magad Pille toas.
 Pöder. Arvad sa?
 Jaak. Ise tuled ja räägid sellised uudised kokku – ei, jalga lasta sa küll ei tohi... kuidas sa nüüd jalga lased?

243. lugu, 6. episood

Morna. Pansionaat Pinus. Retseptioon, hall. Laine nühib ja pühib, Pille toimetab keskendumult arvuti kallal.

Laine. (aknast välja vaadates). Ah sa mait, jälle!

Pille. Mis seal on?

Laine. Eks ikka sama lugu nagu eilegi...

Pille. Mis lugu, mis lugu, räägi nüüd ikka selget juttu?

Laine. Eks sa tule ise vaata. Ja mida see Põdra isand küll iga päev siin akna all oma autoaknast passib? Ise suur üle linna boss, aga hiilib nagu poisike... Ei, see pole õige asi... Tule vaata ise, kui ei usu!

Pille. Ma ei saa, mul on siin üks kiri pooleli.

Laine. Näh, näh... nüüd tuli välja... seisab ja... Mis asja ta passib, ega sina ei tea?

Pille. Pole halli aimugi.

Laine. Ei, ega mina ei ütle, ta on teinekord täitsa rahvamees, ma olen ise ka tema juures virtinaks olnud, aga... Kuule, äkki on tal

kuidagi selle avariiga tegemist, noh, mis selle Tallinna naisega siin juhtus, noh, sellega, kes ikka lehes kirjutab... Mis sa arvad?

Pille. Mis juttu sa ajad? Avarii juhtus ju kohviku lähedal...

Laine. Mis seal vahet, võõrastemaja või kõrts? Ja mõtle ise, see ajakirjanik elas ju meil siin kuuendas toas, fakt? Vaat nii, plika! Räägivad ju, et kurjategijat kohe kisub sinna, kus...

Pille. On sinul alles metsik fantaasia!

Laine. Ei, ega ma seda ei ütle, minul on kõike, oleks ma ikka natuke haridust saand, mine tea, kirjutaks võib-olla juturaamatuid...

Ma olen kuulnud, et need minuvanused mutid on praegu üle ilma kõikse kuulsamad kirjanikud üldse!

Pille. (keskendatust teeseldes). Võib-olla tõesti.

Laine. Näh, nüüd pani suitsu ette...

Pille. (ennast unustades). Ei ole! Laur ju ei suitseta peaaegu üldse!

Laine. Aga näe suitsetab aga jah! (Paus). Tule vaata ise, kui ei usu!

Pille ongi ennast korraks püsti ajanud.

Laine. Ära viskas. Nii... autosse istub... nii, nüüd sõitis minema.

Pille. Mis see minu asi on.

Laine. Einojah, mis see sinu asi, ja mis see minu asi, ja mis see meie asi – tõesti... Ega ma siis paha pärast! (Nühib jälle natuke aknalauda, ja alles nüüd jõuab talle pärale). Aga kust sa tead, et ta ei suitseta?

Pille. Ma... no ma pole nagu märganud.

Laine. Ah soo? Aga mis ajast siis niisuke tähtis härra nagu Põder sulle äkki paljalt Laur on, kallid laps?

Pille hammustab huult ja otsib vastust. Teda päästab tagantpoolt sisenev Ahven.

Ahven. Ah jaa, preili Pille...

Pille. Mis te mind ikka preilitate.

Ahven. Pardon, äkki siis proua...?

Laine. (omaette porisedes, kumbagi poole vaadata). Oota sa seda! Nüüd on igasugu göörlid ja frendid, kes neid provvasid enam...

Ahven (närviliselt ja järsult) Teeme nii, Laine, et tööd tehakse töö ajal ja möla aetakse möla ajal.

243. lugu, 8. episood

Pinus. Laine, Ahven, Pille, hiljem Torim

Ahven. Siin on siiski üks linna esindusasutusi. Ja üldse, Laine, minu meelest on teil teisel korrusel koridor täiesti kasimata.

Laine. Eks Ahven tea, mis Ahven räägib. Kas jätan siis siin pooleli või kuidas?

Ahven. Mis me vaidleme. Tehke kiiresti, eks? Nii et kuidas teid siiski tituleerida, Pille? Preili või proua?

Pille. Aitab Pillest küll ja küll.

Ahven. Sellisel juhul olen ka mina... lihtsalt Harry. Me oleme juba paar nädalat kolleegid. Tegelikult oleks aeg sina peale üle minna.

Pille. Kui tohib, siis lükkaks selle natuke edasi.

Ahven. Kuidas soovite. Ma tahtsin ainult küsida, millal need rootslased täna saabuvadki?

Pille. Oi, sellest ma tahtsingi rääkida. Siin on üks e-mail... loen ette?

Ahven. Pole vaja, juba aiman. Seoses kehva ilmastikuga...

Pille. Ei, mitte! Kaks nende reisiseltskonna liiget kolmest on haigeks jäänud...

Ahven. Jälle? Jaa, need Tallinna katsumused, need vaesed Rootsi penskarid...

Laine. Need kuradi Talna kasiinod ja ööklubid tuleks seadusega ära keelata...

Ahven. Pole viga, bronni eest maksab reisifirma meile nii et säriseb. Ongi vaikus majas

Laine. Üteld siis kohe – misasja ma siis ikka nii väga nühin, kui jälle kedagi ei tule?

Ahven. Ikka veel siin? Sina nühid seda maja... maast laeni... ja kolm korda päevas ka siis, kui siia majja ka ainsamat külalist ei tule... Oli kuulda? (vaatab aknasse, tõmbub äkki järsult tagasi). Hea küll, ma lähen nüüd üles enda poole.

Ja Ahven astub taandub kiiresti.

Laine. Mis kärbes seda nüüd nõelas?

Pille kehitab õlgu. Ja märkab esimesena välisuksele ilmunud konstaabli.

Torim (ukselt). Päevast!

Laine. Issand jumal, konstaabel ise! Kui nii, siis ma igaks juhaks... (ja kaob suitsu sujuvalt silmapiirilt).

Torim. Kuulsin ma õigesti – siin on kedagi nõelatud?

Pille. Oh, nii hull see asi ka ei ole.

Ja alles nüüd tunneb Torim retseptioonileti taga istuja ära. Korra valgustab ta nägu lausa lapselik rõõmukuma, aga kohe tõmbub noormees ette soliidse sirmi.

Torim. Vabandust, kas kodanik Pille Pallo?

Pille. Kodanik? Kas on midagi pahasti?

Torim. Pahasti pole midagi muud, et teie vist ei tundnud mind ära.

Pille. Tegelikult... tundsin küll.

Torim. Ma vist nagu ehmatasin teid?

Pille. Ah, pole midagi, aga mul on mundrite ees üldse suur aukartus.

243. lugu, 10. episood

Pinus. Torim, Pille

Torim. Ega ma siis kogu aeg selline ole! Mul on kodus ikka ülikond kapis olemas, ärge arvake.
Pille. Noh, eks ma siis ükskord näen teid erariides.
Torim. Siis te ei tunne mind vist jälle ära. Ma tahtsin ütelda... Mul on väga hea meel, et te enam kadunud ei ole.
Pille. Mis jutt? Ma pole kuskil kadunud olnud. Kust te selle üldse võtate?
Torim. Info liigub, info liigub!
Pille. See oli siis küll mingi valehäire.
Torim. Ärge rääkige! Kas te teate, kui palju inimesi on Eestis teadmata kaduma jäänud? Mitusada!
Pille (*kärsituks muutudes*). Aga mina ju ei läinud kaduma!
Torim. (*prahvatab*). Vaat mis ma teile ütlen – mina oleks teie kasvõi maa alt välja otsinud. Sellised tüdrukud nagu teie ei tohi ära kaduda. See on lihtsalt... lubamatu!
Pille. Aitähh... kui see nüüd kompliment oli.
Torim. Ei, see oli... ainult väike südamlük noomitus. Aga nüüd... nüüd tahan ma teile soovida... edu uuel töökohal.
Pille. Täna väga, härra konstaabel!
Torim. Teie teenistuses! Muide, kui te õhtul koju lähete... äkki on vaja igaks juhuks turvata? Kas te elate ikka seal Õne tänaval?
Pille. Kõike te mäletate!
Torim. Amet kohustab.
Pille. Turvata... Ei, seda nüüd küll vaja pole. Minul pole siin midagi karta.
Torim. Eks te ise tea. Enam pole elu siin linnas sugugi nii rahulik... kui välja paistab. Tegelikult oli mul asja ka natuke... Kas oleks võimalik kohtuda härra Harry Ahvenaga?

245. lugu, 1. episood

Pansionaat Pinus. Retseptioon. Pille. Kaamera sõidab talle peale hetkel, kui ta inimtühjas (nagu paraku tavaliselt ikka) ruumis telefoniga kõneleb. Las ta räägib inglise keeles.

Pille. ... Yes, yes - it is very nice especially in winter... We will be waiting for your visit... Welcome to our little Morna!
Samal ajal on sisenenud tema isa Jaak. Vana mesinik on linna ilmunud. Paun või portfell näpus, nii nagu linnareisidel ikka.
Jaak. How do you do?
Pille. Issi!! Mis sa kiusad väiksemat, ausalt!
Jaak. Küll sa paned seda va inglisi! Nagu BBC raadio...
Pille. Oh, ma ei tea ise ka, mis kõik kokku rääkisin! Aga ega taanlased kah teab kui palju ei osanud, nii et ainuke lootust, et nad ei saanud mu vigadest aru!
Jaak. Soo-soo... Ah et ehtsad taanlased koguni Mornasse tulemas!
Pille. Jah, aga alles järgmisel nädalal. Ega neid palju ole, üksainus abielupaar. (*Alles nüüd nagu taibates*). Aga kuule!? Kuidas siis sina äkki siin oled?
Jaak. Viisakas laps ütleb isale kõigepealt tere, eks ju?
Pille. Tere jah - aga ikkagi?
Jaak. Sina siis ei teagi, mismoodi Mummi talust Mornasse pääseb?
Pille. Miks ma ei tea, alles üleile ma ju maal käisin, aga... Sina ei pidanud ju niipeagi mitte linna tulema!
Jaak. Ah et sul polegi hea meel?
Pille. Ikka on hea meel, aga...
Jaak. Noh, viimati tuln uurima, et kuidas mu lapsuke uuel peenel töökohal ka hakkama saab...
Pille. Palun, ära siis nii kõvasti... Mõni võib tulla!
Jaak. Ära karda, ega ma sulle plassi tegema ei hakka. Ja teisest küljest, eks ma auran siit kohe minema.
Pille. Ega ma sellepärast... Ega niikuinii vist niipeagi kedagi tule. Kuule, lähme istume viieks minutiks sinna puhkenurka, ma kuulen sealt niikuinii, kui keegi peaks tulema!

245. lugu, 3. episood

Pinus. Puhkenurk. Jaak, Pille

Pille. Nii me siin siis elame ja oleme jah. Päris vaikselt kohe. Kes siia ikka talvel nii väga tikub.
Jaak. No siis... Töö sul konti ei murra.
Pille. Võiks isegi rohkem olla, seda tööd.
Jaak. Sinul on nüüd omad ülesanded. Sina pead praegu väga ettevaatlik olema...
Pille. Issi, misasja sa räägid?
Jaak. Normaalselt juttu räägin. Iga tulevane vanaisa ütleks niimoodi, ma arvan. Palju sinna siis ikka enam aega on...
Pille. Oijah, ega ei olegi. Aga mis me sellest ikka siin arutame.
Jaak. Seda ehk jah. Ah soo, mida ma tahtsingi nüüd küsida...
Pille. No mis sa vait jäid? Küsi siis!
Jaak. Oota natuke, ma mõtlen järele, kuidas seda sõnastada.
Pille. Mina ei saa sinust aru, issi.
Jaak. Mina ei saa sinust ka teinekord aru. Ülikooli jätsid pooleli...
Pille. Jälle hakkad!
Jaak. Tasa-tasa nüüd. Me ju arutasime seda asja. Aasta-kahe pärast lähed Tartusse tagasi... Aga vaat et sa lapse kavatsed niisama omapead ilmale tuua, see...
Pille. Ega ma ainuke selline ole...
Jaak. Nojah, ma tahtsin küsida, et ega sa... Lauriga... kokku trehvanud ei ole?
Pille. Isa! Sa ju tead, et mina ei taha sellest inimesest rääkida ega mõelda...
Jaak. Ümber pole mõtelnud?
Pille. Ei ole. (*Pärast pausi, lausa väikese kituju toonil*). Ja üldse, kas sa tead, mis ta viimasel ajal teeb? Ta lausa luurab minu järel... muudkui sõidab autoga linnas ringi ja... vaatab, ausõna!
Jaak. (*silm kissis*). Mis sa räägid!?

Pille. Jaa, muidugi! Ma olen kohe mitu korda näinud! Ja siis teinekord jälle - ta peatab auto vaat siinsamas akna all, seisab natuke aega... piilub siia poole...

Jaak. Ja sina piilud siis vastu!?

Pille. Ega ma selline ei ole! Mina... Mina ei tee temast väljagi.

Jaak. Vahi poissi, poleks uskunudki!

Pille. Mida sa poleks uskunud? See on ju nii rumal! Teised juba naeravad, ausalt!

Jaak. Aga teisest küljest jälle... Oled sa kuulnud, et mõni teine... miljonär... oleks midagi nii imelikku teinud?

Pille. Mis miljonär, mis see siia puutub? Ja üldse, miks ta siis sisse ei tule?

245. lugu, 5. episood

Pinus. Puhkenurk. Jaak, Pille

Jaak. Hm... Hm... nagu ma aru saan, pole teie kaks siia maani nii-öelda dialoogi laskunud?

Pille. See veel puudus! (Paus). Igatahes... mina esimesena küll rääkima ei hakka, vaat nii.

Jaak. Miks siis?

Pille. Ma ei saa, noh! Uhkus ei lase!

Jaak. Einoh, eks te ise tea. Päris suured inimesed juba mõlemad, aru peaks peas olema küll ja küll.

Pille (kohe täitsa erutumult). No tead, isa, seda ma poleks sinust küll uskunud... Mina igatahes... Mina tean, mida teen. Aga

Laur, tema on tõesti nagu poisike, mis sellest, et tehaseomanik! Täitsa naeruväärt, ausalt! Ütle siis, issi!

Jaak. Ei mina oska enam miskit kosta.

Pille. Mis sina tast aina kaitsesid, ma ei saa aru?

Jaak. Ise küll pole märganud. Hea küll, ma hakkam nüüd parem minema.

Pille. Sa ei ütelnudki, miks sa linna tulid?

Jaak. Mina või? Ah, on üks väike asi ajada...

Pille. Ega sul nii kiire siis ka ei ole! Niikuinii on sul kõht tühi, tunnista üles.

Jaak. Kui olekski, ikka ei tunnistaks!

Pille. Küll ma tean sind! Kuule, lähme puhvetisse, sööme midagi...

Jaak. Ah soo, arvad või? Aga kuidas sa saad siit ära tulla?

Pille. Miks ma ei saa, palun ennast natuke aega asendada! Tead, mõnikord on koguni suur ülemus ise minu asemel siin leti taga valvanud, tead küll, see Ahven...

Jaak. Ah et koguni?

Pille. Nojah, aga tema on viimasel ajal natuke närviline, istub rohkem seal üleval oma toas... Pole midagi, ma palun Almat ennast!

Jaak. Ah et Alma-proua on siis täna tööl?

Pille. Kes siis veel - tema on selle asutuse tegelik A ja O!

Jaak. Tead, ma siiski... ma panen nüüd linna peale... Ah soo, kuule jah, äkki annad mulle oma võtme, mine tea, kaua mul linna peal läheb...

Pille. Muidugi! Näe, siin! Kuule, ja kui kõht tühjaks läheb, siis külmkapis on natuke juustu ja... neli muna... on ka. Ja päevateki leiad seinakapist, kui pikutada tahad.

Jaak. No kuule, tüdruk, ega siis siia linna pikutama tulnud!

245. lugu, 7. episood

Väike kohvik. Jaak, Pöder.

Pöder. Igavesti maru, et mulle helistasid, aga... (kella vaadates) ...natuke õnnetul ajal.

Jaak. Ega mul ka aega jalaga segada ole. Tead küll, maamees linnas, jookse tallad rakkude, et oma paar asja ära ajada...

Pöder. Ega muud midagi, aga mul tuleb täna tehasesse paar koormat lauamaterjali, ma tahan need ise vastu võtta, nii et... Usalda, aga kontrolli, nagu öeldakse!

Jaak. Õige jutt. Joo siis oma mahl ära ja lase aga jalga!

Pöder. Einoh, ega siis väik ja pauk ka ei ole. Või äkki... kuule, idee! Tule kaasa, vaata mu värkstoade üle, mis?

Jaak. Eks ma ükskord tule kindlasti, aga see ekskursioon võtab ju pool päeva. Tegelikult tahtsin ma ainult seda küsida, et... sa seda ikka tead, mitu kuud Pillel on jäänud?

Pöder. Neli või? Oot, las ma arvutan... (hakkab sõrmi naksutama). Palju siis on... ah?

Jaak. No kuule, seda peaks sina ikka paremini teadma.

Pöder. Miks ma ei tea, tean küll, aga sa küsisid seda niimoodi, et mul võttis jalad nõrgaks... Noh, et nagu olekski luba laps tulemas...

245. lugu, 9. episood

Kohvik. Jaak, Pöder

Jaak. Ime inimesed ikka olete te mõlemad, ausalt.

Pöder. Jaak... Tohin ma sulle Jaak ütelda?

Jaak. Mis sa keekutad, selle peale sai isegi üks konjakipudel ju lahti tehtud.

Pöder. Vaata, Jaak, kui aus olla, siis on asi absurdne. (koputab endale meeleskohta). Nagu mingi lühiühendus, mõistad?

Jaak. Ah et särts ja sumaki?

Pöder. Vaat just et särts ja sumaki! On ikka jama, kes seda usuks! Sinuga ma julgen rääkida, sinu tütreaga aga... vaat ei saa.

Jaak. Mis sa sest pisikesest valge peaga tüdrukust ikka kardad.

Pöder. Ega ma ei ütelnud, et ma kardan - ma ütlesin, et ma ei saa. No ei saa ja kõik. Uhkus ei lase.

Jaak (pärast pausi). Ega sinna pole esimene, kes niimoodi ütleb.

Pöder. Kes siis veel? Aa, ma saan aru...

Jaak. Midagi sa ei saa aru; Laur-poiss.

Pöder. Sul hea naerda, aga kui ma mõtlen, et mingi rumala arusaamatuse tõttu... minu vale reaktsiooni tõttu... Äkki lähebki nii, et minu esimene laps peab selle pärast ilma issita kasvama... Jama, ah? Kuule, ma hädaldan siin juba nagu mingi tüüp kuskilt mehhiko seebikast!

Jaak. Oleks Mehhiko, siis oleks lood hoopis teised!

Pöder. Jaa, ega need latiinode äiapapad sellist jama ei salliks! Nemad haaraksid kohe koldi järele! ...

Jaak. Te kuradid ju ei taha mind kuidagi äiaks teha.

Pöder. Alles see oli, kui just sina olid vastu! Oli või ei olnud?

Jaak. No oli, muidugi oli.

Pöder. Pidasid uueks eestlaseks! Tõusikuks ja kekuks!

Jaak. Sa siis ei olegi või?

Pöder. Igatahes.. igatahes mitte nii palju kui mõned teised!

Jaak. Nojah, muidu ma su ga ju siin ei istuks. Aga see äiajutt, see... Kas ma olen millalgi kuulutanud, et ma nii hirmsasti sinu poolt olen? Aga noh, teisest küljest jälle...

Pöder. Mis sa arvad, Jaak, aga äkki... äkki laheneb see asi kuidagi niisama ise ära, ah?

Jaak. Mina olen tähele pannud, et enamasti ei lahene ükski asi niisama ise ära.

Pöder. Mis sa mind kurvastad.

Jaak. Uhkus, räägid? Äkki hoopis upsakus?

Pöder.. Ei, ei! Hea küll, ma ütlen sulle. Häbi küll, aga olgu. Asi on sellest, et ma ei taha, et mulle ei öeldaks.

Jaak. Kuidas see nüüd kõlas?

Pöder. See on see ainuke asi, mis mind tagasi hoiab! Ma olen valmis... ausalt, kasvõi põlvili... Aga kui ta jälle ei ütleb, kurat, ma ei tea, mis siis saab!

Jaak. Midagi ei saa. Elad vanaviisi edasi.

Pöder. Ise ka arvasin. Aga näe, ei saa. Vanaks hakkam jätma selle vanaviisi elu jaoks, või kuidas?

Jaak. Laur-poiss, sinuga on siis ikka päris sandid lood, ma vaatan!

Pöder (*hädiselt naerdes*). Kuidas see Juhani Liivi jutus oligi? Noh, kus mehed olid järve uppumas ja pääsesid...

Jaak. Aa... Et Jaak, kurat, jalad põhjas!

Pöder. Justament! See ju sinu nimi! Nii tahaks juba hüüda: Jaak, kurat, jalad põhjas!

245. lugu, 12. episood

Johannese korter. Johannes, Jaak

Johannes. Kui niisuke stsenaarium, siis... teeme ära!

Jaak. Ma mõtlesin jah et, kaua see jant siin... Ajab kohe südame täis.

Johannes. Einoh, kuule, väike möll käib asja juurde!

Jaak. Noh, kui nii, siis nii... Hakkame siis pihta. Vaata, see number siin...

Johannes. (*võtab telefonitoru, valib numbri*). Kas ma saaksin härra Põdraga rääkida? Teie ise! Tervist. Mul on teile üks selline teade edasi anda... Härra Jaak Pallo palub teil kella kolmeks ilmingimata tulla Õnne 13 majja... Teate seda maja? Korteri 5, ärklikorrus... Ei, ta mulle ei ütelnud midagi muud, aga pidi olema selline möödapääsmatu asi... Ei, mina ei tea midagi!

Jaak. No mis ta ütles?

Johannes. Lubas kohal olla nagu kellavärk.

Jaak. Nii, kui lubad, siis teeksin mina ka ühe kõne... (*valib numbri*). Pansionaat Pinus? Pilet palun... Ah oledki ise!

245. lugu, 14. episood

Pille ärkel. Jaak, Pille. Selline avahetk: üks lendab valla, sisse tõttab hingeldab Pille. Toas seisab ta isa Jaak.

Pille. Mis juhtus, issi?

Jaak. Kohe, kohe... tõmba nüüd hinge!

Pille. Sa rääkisid niisuguse häälega, et...

Jaak. Võta mantel maha. Nii.

Pille. Räägi siis ometi.

Jaak. Tead mis, kõigepealt mine keeda köögis natuke kohvi.

Pille. Mul pole ju aega, ma pean tööle tagasi minema.

Jaak. Küll jõuad. Nii... mis veel... Ai sa pagan, ma unustasin ju ühe tähtsa asja alla Johannese juurde! (*kuulatab, väljast kostab automootori müra*). Ma käin siva ära, eks!

Pille. Mis asja, mis asja sa sinna unustasid? Mina ei saa midagi aru!

Jaak. Rahu, rahu, sina ei erutada... Ma olen kohe tagasi! Üks jalg siin, üks jalg seal!

245. lugu, 16. episood

Pille ärkel. Üks paiskub lahti. Siseneb Pöder. Vaatab imestunult linki oma peos - üks oli ju lahti. Jääb ringi vaatama.

Pöder. Hm. Jaak, ae? Siin ma olen, nagu sa käskisid... Kus sa oled, köögis või?

Köögiuks avaneb. Sellel seisab Pille.

Pille. Sina? Mis sina siin teed?

Pöder. Aga sina?

Pille. Mina elan siin, kui teada tahad.

Pöder. Ah soo jah, tõesti... Ainult et... Sa oled ju tööil!

Pille. Kuule, kuule – mis kokkumäng see on?

Pöder. Mis kokkumäng?

Pille. Nagu ma ei teaks, et sina ja isa...

Pöder. Mis jama? Su isa kutsus mu kõige kiiremas korras siia! Ma arvasin, et soh, nüüd...

Pille. Misasja? Kutsus siia?

Pöder. Ausõna, Pille!

Pille. Vat nüüd ma hakkam aru saama... Aga ta mu käest saab! (*tõttab ukse poole*.)

Samas kuulevad mõlemad, kuidas üks raginal väljastpoolt lukku keeratakse.

Pöder. (*naeru ja viha vahel*). Kuradi mees see Jaak, ma ütlen...

Pille. Isa, jäta järele! Tee lahti! Kuidas sa aru ei saa, et nii ei tohi teha, see pole aus! (*Lausa nutuselt*). Ja pealegi pean ma ju tööil olema, kuuled siis!

Pöder. Kes ei peaks! Mul oli esimene lauakoorem juba kaalu peal!

245. lugu, 17. episood

Johannese korter. Kaks vanameest tulevad tuppa, Jaagul on käes võti ja peavad hinge kinni.

Jaak. Äkki sai selle stsenaariumiga üle soolatud? Mis sa arvad?

Johannes. Einoh, ega meid ei ikka vastutusele võtta - see läheb see vanadustotruuse arvele.

Jaak. Mis sina, see oli minu hull idee! Süda oli täis, saad aru! Või nemad ei saa oma uhkusest üle, misasja!

Johannes. Ma ei teadnudki, et sina ka sihuke äkiline oled.

Jaak. Häbi mõeldagi! Tss! Oleme tasa!

Johannes. Kui lähleks nüüd parem minu poole?

Jaak. Ei tea... - lõhuvad viimati ukse maha?

Johannes. Minu meelest... minu meelest on nüüd lood sellised, et alla poole tunni... pole neil selle uksega enam asja.

Kuulatavad saabunud vaikust.

245. lugu, 19. episood

Pille, Pöder. Nüüd nad istuvad. Teineteisest eemal, aga tahtmatult ühte paati surutud – st. luku taha pandud.

Pille. Isa on ... äkki on ta hulluks läinud?

Pöder. No comments.

Pille. Selline sa oled. Nii kui midagi on, siis kohe.. no comments.

Pöder. Minul pole õigust Jaak Pallole mingit diagnoosi panna.

Pille. Sina ka... mis asja sa teda kaitsesid! Täpselt nagu tema!

Pöder. Ma ei tea, millest sa räägid, aga ma hakkamaimama... et...

Pille. Mis siin enam aimata! Ja üldse, Laur... Kas sina rääkisid isale, et ma... ma ootan last?

Pöder. No comments.

Pille. Mis sa sellega tahtsid saavutada? Rikkusid ainult kõik ära. Ma tahtsin ise, kuidas sa aru ei saa... Ma ei saanud suudki

avada, kui isa põrutas – tean, tean, ega sa siis ilmas esimene naine ole, kes last ootab!

Pöder. Nojah, aga teisest küljest...

Pille. Mis vandenõu see on? Sa räägid ka nagu isa : teisest küljest...

Pöder. Tegelikult ongi, et asjal on teine külg. Vaata, eks mina tahtsin... ma tahtsin ju ka ise ära rääkida.

245. lugu, 21. episood

Pille, Pöder

Pöder. Mul peaks ikka ka mingitagasihoidlik roll selle sündmuse tekitamises olema, või kuidas?

Pille. Laur! (vakatab).

Pöder. Või kuidas sa arvad?

Pille (noogutab). Jah, aga... (Saab endast võitu) Ära nüüd hakka rääkima.

Pöder. Ei, ega ma muud, aga sa ju küsisid, et miks ma su isale...

Pille. Parema, kui me üldse ei räägiks...

Pöder. Aga mina ei saa niimoodi! Ma kohe tunnen... et ma tahan... midagi hüüda!

Pille. Mis see... siis olgu?

Pöder. Mis muud kui... Jaak kurat jalad põhjas! (Kõõritab Pille poole). Või ei ole?

Pille. Ma ei tea, Laur.

Pöder. Selge, ma rohkem ei tee. Ah soo, aga üks asi tuleks siiski välja ütelda.

Pille. Kuidagi ei saa ütlemata jätta?

Pöder (püsti karates, Pille poole tuisates) No vaat kuidagi ei saa!

Pille. Veel midagi? Ja mis see siis olgu?

Pöder. Ei midagi muud, kui et... no tere siis, Pille! (haarab Pille embusse).

247. lugu, 6. episood

Uku, Jaak

Uku. Nii. Kuulan su sõnumit. Ikka see minevik, jah?

Jaak. Ikka see minevik.

Uku. Ikka need kuuekümnendad ja seitsmekümnendad?

Jaak. Ikka need kuuekümnendad... ja seitsmekümnendad?

Uku. Kas ma peaksin nüüd murelikuks muutuma?

Jaak. Tead... vist mitte. Ma olen selle asja peale mõtelnud nii ja naa.

Uku. Ühest küljest ja teisest küljest?

Jaak. Just nimelt, ühest küljest ja teisest küljest.

Uku. Ja mis sa siis välja mõtlesid?

Jaak. Nii imelik kui see ka pole, pean ma sulle vist sinu toonase... lobisemishimu pärast tänulik olema.

Uku. Ära nii üttele, see teeb.. haiget.

Jaak. Kuula edasi. Vaata, poleks mind siis nagu poliitilist huligaani kinni pandud, siis poleks mina ju sinna kanti elama läinud, kuhu ma läksin?

Uku. Nii. Huvitav?

Jaak. Nojah, ja vaata, mina poleks ju oma Hellega ka tuttavaks saanud.

Uku. Omamoodi loogiline.

Jaak. Ja vaata, Pille poleks siis ju olemaski. Ja mina ei saaks praegu oodata seda päeva, millal mu plika... mu vanaisaks teeb.

Uku. Ah seda on ka oodata? Soovin õne!

Jaak. Ma tõin ainult näite, aga noh, olgu... on nagu oodata jah.

Uku. Täitsa beebibuum siis siin linnas... Ah soo jah... See sinu mõttekäik... Mis ma oskan nüüd ütelda...

Jaak. Ära parem üttele midagi. See veel puuduks, et ma sind tänama hakkaksin, aga niisugune see rida on.

Uku. Ja mis siis... nüüd saab?

Jaak. Mis saab? Elame edasi, kauaks antud.

247. lugu, 8. episood

Uku, Jaak

Uku. Tead, omamoodi kahju, et su tütar siit ära kolib.

Jaak. Nojah, selle kohta öeldakse, et armastuse vägi...

Uku. Ega ma selles mõttes... Ma pole sulle ütelda jõudnudki... Vaata, minu tütar on nüüd ka siin.

Jaak. Ah soo, ma ei teadnudki?

Uku. Nad on natuke ühte nägu. Ma olen seda ammu tahtnud ütelda, aga... Eks sa kunagi ise näed.

Jaak. No siis on ju vahva? Kust sa siis... välja ilmus?

Uku. Ah, eesti noorte värk, ise ka ei tea, kuhu neid tirib... Ursula oli mõni aasta ära,

Jaak. Ursula on ta nimi siis?

Uku. Oi jaa, see nimi on terve stoori, aga... nojah, plika otsis oma šanssi välismaal, Saksamaal täpsemalt. Lapseoidjaks läks... nagu ta ise räägib...

Jaak. Polnudki siis nii?

Uku. Ega ta suurt ei räägi, aga nii palju kui mina aru sain, pidi ta rohkem nagu nõudepesija ametit pidama...

Jaak. Kuidas ei räägi?

Uku. Eks ta ole natuke ära vintsutatud. Ja paljudest ta teda nägingi... Sõitis nädala keskel Tartusse vanu sõpru vaatama ja...

Jaak. Ah et polegi praegu kodus?

Uku. Oleks võinud vähemalt helistada, aga ei! Einoh, tema on üldse selline isemoodi piiga, et...

Jaak. Noorte asi. Ega Pille ka alati helistanud, mure kohe nendega...

Uku. Aga kui võtta, siis... mis me ise targemad olime?

Jaak. Ja ega meil polnud ju neid telefone ju ka nii palju, mäletad ise, automaadist sai käidud helistamas...

Uku. Olid ajad!

249. lugu, 15. episood

Sumberg ja Are.

Are... (on ilmselt juba tikk aega rääkinud, hakkab lõpetama). ... Ja siis ühel päeval... nägin Pillet., Ta on juba suur kõht ees. Ja linna peal räägitakse, et varsti teevad nad Põdraga pulmad.

Georg. Igati positiivne uudis.

Are. ... ära sega, palun. Ja kohe teisel hommikul... nägin linna peal Jane.. Sina teda ei vist ei tea, ta on haiglas vanemõde - ja muide, Petersoni Jaanuse pruut... No see tüdruk hakkab minu meelest õige pea pudenema...

Georg. Braavo-braavo, nii et isegi Mornas on iibeprobleem viimaks lahendada võetud?

Are. Kes on võtnud, kes ei ole. Georg, oled sa mõtelnud, et... ka mina võin last tahta?

Georg. Mis seal siis nii imelikku. (Püüab tuju hoida): Teeme ära!

Are. Ära mine labaseks! Sa tead hästi, et mina olen õige pea... Balzaci eas naine. Kolmkümmend kukub! Ja ongi kõik.

Georg. Mis kõik? Nüüd elu alles algab.

Are. Mehed! Mis see tähendab? Bioloogiline kell tiksus ja tiksus, mina aga... viivitan ja viivitan. Mida aasta edasi, seda vähem mul julgust on...

Georg. Jah, aga milles mina süüdi olen?

Are. Ah et ei olegi? Maru!

Georg. Ei, oota! Kogu aeg oled sa ikka toonitanud, et sind meie situatsioon rahuldab täielikult, et...

Are. Ja sina muidugi uskusid? Oh sa mu nunnuke! Nii on sulle ju mugavam, muidugi...

Georg. Are, saa aru...

Are. Ei, ma ei taha enam aru saada. Sa pead otsustama.

Georg. Niipea, kui ma saan lahutuse sisse anda...

Are. Mis sa selle varju poed? See on paljas formaalsus!

Georg. Kui ta nii oleks! Kui sa teaksid, kui peos ma Evelinil olen!

Are. No ei ole ta selline kurja kehastus ikka ühti, nagu sa mulle siin joonistad!

Georg. Ah, sa ei tea pooli asjugi... Vaat sellepärast ma rabangi. Et saaks asjad ühele poole.

Lae kohalt kostab naeruhääli.

Georg. Ja mis pidu siis Saareperade juures pannakse?

251. lugu, 11. episood

Baar, Alma, Eve. (Teeme nii, et selleks ajaks on baaris foonil ka paar istujat – kasutagem, filmigrupi reserve. Ja “valimiseelne” pead-koos-sosistamine, paberite lappamine vms)

Eve. Oi, ma tänan teid, nii maitsev munaarog, ma pole sellist sada aastat saanud...

Alma. Mis te räägite, harilikud pesamunad.

Eve. Ja nüüd ma läheksin üles...

Alma. Millise toa Pille teile andiski?

Eve. 4-da. Mis siis?

Alma. Oi, nüüd ajas ta küll natuke midagi sassi! Seal on alati natuke jahedam kui mujal. Mina ei tea, mis asi see on. Ma kohe helistan Pillele, las vahetab ära.

Eve. Vahet pole, mulle meeldibki, kui pole liiga palav. Ja ega ma tahaks seda kena noorikut tülitada, tal niigi vist juba tülikas töö käia...

Alma. Oi jaa, ta on tubli, tegelikult võiks ta juba koju lapseootele jääda, aga...

Eve. Mulle kohe nii meeldib, kui mõnel eesti naisel kõht ees on! Kahju, et ma seda nii harva näen...

Alma. Oi, ärge rääkige, ega ta ainus ole... Meilgi peres... on mida oodata. Veel varem kui Pille!

Eve. Mis te räägite! No siis tuleb teile õnne soovida! Oot-oot, see on vist... teie pojapojaga seotud!

Alma. No kellega siis veel! On alles lugu, poiss tuli merelt, nüüd ei jõuagi nad vist enne lapse sündimist ennast ametlikult kirja panna!

254. lugu, 2. episood

Õnne 13 trepikoda. Argine hommikutegu: Are astub oma korterist välja, prügikott käes. Seal kohtab ta Pille. Pille on juba väga suure kõhuga. Pille asutab üles astuma. See polegi nii hõlbus. Ta toetub hämmeldunult seljaga vastu seinale.

Are. Jumal, kes see meil siin on!!

Pille. Tere-tere, Are. Või ei tunne ära?

Are. Mis see on, kes siis sellises olukorras nii vara hommikul ringi kooserdab, ai-ai-ai! Ole ettevaatlik, tüdruk, ausalt!

Pille. Mis sa meelitud, pole ma enam mingi tüdruk.

Are. Seda on ausalt öeldes näha ikka küll. Aga ikkagi, kuidas sa üldse julged niimoodi omapead ringi uidata?

Pille. Mine nüüd, mul on niisugune konvoi nüüd ees ja taha... Autoga toodi väravasse ja autoga mind sind ka viiakse. Ja pärast uude marketisse ja... Mul on täna sihuke linna asjade ajamise päev kohe.

Are. (väga väikese, ent siiski märgatava irooniaga) Vaata aga vaata...või nii viks ja viisakas on nüüd siis see mees.

Pille. Ei, eks Laur ikka õiendas ka natuke, et see pidi olema raseda naise kapriis, aga ma tõesti tahaksin natuke oma oma raamatuid ja konspekte sorteerida...

Are. Ah jah muidugi, sul ju see ülemine kamber ju siamaani...

Pille. Pole ju olnud aega välja kolida! Mina kohe ei tea, miks mul kogu aeg nii kiire on... Aga kuu aja pärast on plats puhast! Kui teil Georgiga midagi midagi selle vastu ei ole, et ma nii kaua pinda kinni pean.

Are. Minu meelest on sul mitu kuud ette makstud. Ja üldse, Georg olgu selle koha pealt päris vait.

Pille. Ongi nii või?

Are. Just nii.

Pille. Einoh, sina oled ikka sina, ausalt. Kärts ja mürts. (Tõstab jala astmele ja oiatab üllatunult), No küll ma olen kohmakas... nagu mingi tseburaska... ausalt!

Are. Isver, mis me siin koridoris seisame! Tule sisse, puhka minu juures jalga, enne kui kolmandale korrusele ronima hakkad! See on ikka tükk teed!

Pille. Mis ma ikka sulle tüli teen, sa pidid ju nagu linna minema?

Are. Niimoodi riides? Narr, kas sa siis ei tea, kui edev tädike ma olen?

Pille. Jumal jah, ei jõua seda päeva ära oodata, millal mina vaeseke ka jälle normaalsed riided selga saaksin tõmmata... (haarab natuke ehmumult naeratades kõhu järele). Oih... on alles tegelane, ennast pole veel ollagi, aga kus lüüakse jalaga...

Are. Tuppa, tuppa, ja marss!

254. lugu, 4. episood

Are korter. Pille ja Are.

Are. Mis asja ma sulle küll pakuksin? Kohvi ja teed ei tohi sa ju juua...

Pille. Mitte midagi ei taha, kõik ajab natuke iiveldama.

Are. Einoh, ikka vahva kah, kui nüüd nii teatavas ajalõikes tagasi vaadata... Nii et meie Pille Pallo ootab last!

Pille. Hm... Ega ma enam nii väga Pallo ei olegi.

Are. Mis sa ütlesid? Kuidas-kuidas? Ah soo, nii et...

Pille. Ega ma selle uue nimega pole veel ära harjunud. Hea seegi, et initsiaalid jäid samaks.

Are. Ah et sina oled siis nüüd Pille Pöder... Einoh, soovin õnne. Tõsiselt.

Pille. Täna.

Are. Ja millal siis pulmad peeti?

Pille. Tegelikult... vähem kui nädala eest, aga... ega sellest nii väga kuulutada ei maksagi. Mõni paneb veel pahaks, et külla ei kutsutud.

Are. Kas sa seda ei arva, et ka mina võin natuke pahaks panna?

Pille. Oi, ära seda küll tee. Ega need polnudki mingid päripulmad. Istusime natuke aega minu isakodus maal, ainult vanemad olidki... Vat siis.

Are. Anna andeks, aga midagi siin nagu ei klapi...

Pille. Sina pole esimene, kes seda ütleb. Kõik Lauri sõbrad norivad ta kallal.

Are. Nojah, nii palju kui mina Lauri... vabandust, nii palju kui mina sinu värsket abikaasat tunnen... Ei-ei, tema on ju ikka selline laia joone mees.

Pille (vauralt, aga natuke ka kelmik-irooniliselt). No eks ma palusin teda, et kui saaks tagasihoidlikuks jääda.

Are (ohates). Jaa... sina siis oskad temaga hakkama saada.

Pille. Aga kes ei osanud?

Are. Mina. Kui see sind muidugi ei riiva.

Pille. Ah, jäta nüüd. Tegelikult... Laur rääkis mulle ikka natuke ka...

Are. Vaata aga vaata kui kena temast!

Pille. Minu meelest oleks te väga kena paar olnud!

Are. Ja seda pean ma sinu suust kuulma!

Pille. Nojah, nüüd ma sellega muidugi enam ei lepiks.

Are. Pille, usu mind, see oli lihtsalt üks väikelinna siribiripinn, nagu öeldakse, ja pealegi leidis see aset eelmisel sajandil.

Pille. Ega ma siis nii vanaaegne ka ei ole, nagu ma mõnikord välja paistan.

Ülevalt kostab lapsenuttu. Pille tõstab kiire, üllatunud ja solidaarse pilgu.

Pille. Oi, kes seal niimoodi...?

Are. Sina siis ei teagi või? See on ju see kõige pisem Petersoni poiss.

Pille. Jaanuse laps või?

Are. Nojah, neil on ju seal selles omas majas remont puha pooleli, kuidas sa titaga seal elad või oled...

Pille. No siis... Siis on mul palju julgem tunne kohe. Sai Jaanuse noorik hakkama, saan mina ka!

254. lugu, 6. episood

Are, Pille

Are. Tead Pille, vaatan sind ja kohe tunnen, kuidas kadetus hakkab maad võtma...

Pille (emalik-lohutavalt). Küll varsti on sinu kord ka käes, usu mind!

Are. Ei tea, kellega?

Pille. Noh, sul ju... Või on teil Georgiga midagi... viltu?

Are. Tal on endaga lood viltu..
Pille. Ah sa mõtled seda... mis Evelin telekas rääkis?
Are. Nojah, see on nüüd Morna linna popim kõneaine.
Pille. On Georg siis tõesti... nii vägivaldne?
Are. Ah, ei ole ta midagi nii hull, tead ju neid Evelini meeleolusid küll, aga jah, ega see meeldiv ei ole...
Pille. Kuule, mis ma siin ikka niisama sinu aega raiskan ja lobisen.
Are. Ära sa seda nüüd küll ütle! Kui sa nüüd kohe lähed, muutun ma täitsa kurvaks.
Pille. Ära muutu palun! Tead, tegelikult tahtsin ma ikka sinu juurest ka läbi tulla. Ma pole sulle siiani saanud aitäh ütelda.
Are. Mille eest, isver?
Pille. Aga kes see oli, kes mu sügisel sealt günekoloogi ukse tagant ära tiris?
Are. Kes poleks tirinud?
Pille. Mitte keegi peale sinu! Jumal, kui loll ma ikka olin, et üldse abordi peale mõtlesin... Poleks sina sinna sattunud, poleks ma täna päris kindlasti selline... nagu ma praegu siin sinu juures just olen.
Are. (pärast pausi). Vaata aga vaata, mida sina ei mäleta.
Pille. Ikka mäletan.
Are (varjab meeleliigutust). Nojah, nii palju siis memuaaridest. Kuule, kui tahad, ma tulen sulle üles appi?
Pille. Oi, aitäh... Aga tead, astuksime ainult korraks... Petersonide juurest läbi?
Are. Kuidas sulle üteldagi... Ma olen natuke keerulises olukorras.
Pille. Ma käin siis üksi ära? No nii tahaks nende titte näha!

254. lugu, 8. episood

Allani-Mare korter. Aimatav ajutus ja kitsikus. Siin-seal mingid titeasjad... Ja ehk isegi midagi lae all nõõril rippumas. Avahetkel on suurtuba tühi. Tagatoast kostab hääbuvat nutujoru, siis on vaikus, siis hüilib seal kikivarvul välja koduselt-lohakalt riides noor emme Jane. On üsna väsinud moega, aga sugugi mitte õnnetu. Uksekell, lühike sirtsakas. Jane tõttab avama – ja jääb hämmeldunult vaatama. Läväl seisab Pille.

Pille. Tere.
Jane. Tere?
Pille. Ega me vist eriti tuttavad ei ole, aga...
Jane. Oot, las ma vaatan... Miks ei ole tuttavad, meid tutvustati kohe täitsa ametlikult...
Pille. Oli ka või?
Jane. Jah, aga see oli kohe mitu aastat tagasi Tallinnas, Jaanus oli siis veel kaitseväes aega teenimas. Sina oled ju Pille, eks?
Pille. Tõesti, oligi nii! Ma olin siis ju Tallinnas pangas tööl.
Jane. Ohhoo, mis ma näen? Nii et varsti oleme saatusekaaslased?
Pille. Sellepärast ma julgesingi tulla. Ainult üheks silmapilguks.
Jane. Astu aga edasi.
Pille. Mul ei ole isegi mingit kingitust kaasas, aga...
Jane. See veel puudus! Nii väikesele lapsele ei tohigi midagi tuua, sa peaks ise ju teadma juba.
Pille. Oi, seda küll, ma olen üldse teooriat piri-pungil täis! Need käsiraamatud ajavad täitsa hulluks, kui neid lugeda, siis tundub, et tegelikult on täitsa lootusetu üht väikest inimest suuremaks kasvatada...
Jane. Loe Spocki "Meie last", tema nii palju ei hirmuta. Noh, tule aga edasi, lähme tahatuppa. Sa tahad ju nüüd oma silmaga üht elusat titte näha? On nii?
Pille. Oi, kust sa seda tead?
Jane. No kuule, milleks sa siis üldse tulid?
Pille. Aga äkki ta magab...?
Jane. Magabki. See ta põhitöö.
Pille. Aga mida ta veel oskab?
Jane. Oh, mitut asju juba. Nutta, tissi imeda ja kakada. Küll sa varsti omal nahal tunned, mis see tähendab!

256. lugu, 4. episood

Ja teine tite-episood. Pargiserv Morna viisakamas linnaosas. Lapsevanker. Seda lükkab absoluutse asjatundmise ja seletamatu pühalikkusega härra mööblivabrikant Pöder.

256. lugu, 6. episood

Park. Pöder jalutab oma last. Teisalt (põikteelt) läheneb Tiik. Märkab jalutajat, seirab teda kõhklevalt, siis tõtta järele. Puudutab noort papat õlast.

Tiik. No tere, vana!
Pöder. Sina!? On alles kohtumine, mis!?
Tiik. Mis sa siis nii ehmatanud oled, mis? Arvasid, et enam mind ei näegi?
Pöder. Mis sa jamad... ja räägi palun vaiksemalt! Ta on muidu hea laps, aga pagana erksa unega!
Tiik. Seda ma vaatan, et on alles pilt... härra tööstur lükkab lapsevankrit!
Pöder. Kas ei tohi või?
Tiik. Inimene tohib muidugi kõike... Ongi siis sinu oma või?
Pöder. Kolki tahad saada või, Raivo? Kelle oma siis veel?
Tiik. Aga kust mina tean, mis kõik vahepeal juhtunud on. Pulma ei kutsuta...
Pöder. Polnud meil aega enam mingeid pulmi pidada, kiireks läks!
Tiik. Pean ma sind uskuma?
Pöder. No kas sa siis ei näe, et selle kiiruse põhjus on siinsamas?
Tiik. Poiss või plika?
Pöder. Nüüd alles küsid! Pole ta mingi plika, preili on!
Tiik. Noh, mis seal ikka, soovin õnne.
Pöder (teise pealiskaudselt ja enesekeskest hoiakust häirituna, seetõttu eriti südamlilikult). Täna kõigest südamest nii sooja õnnesoovi puhul. Ma pööran nüüd siia poole... Kuhu sina lähed?
Tiik. Selge pilt! Ei sõanda rohkem segada.

Pöder. Kuule, poiss, sul on närvid ju lausa audis?
 Tiik. Igatahes sinust poleks ma uskunud, et käitunud nagu kõik teisedki.
 Pöder. Anna andeks, aga ma ei tea, kuidas teised käituvad. Mul endal on viimasel ajal nii palju asju juhtunud...
 Tiik. Nagu sa ei teaks, kuidas see käib.
 Pöder. Tead, mees, mis me nüüd teeme? Ma viin lapse koju... Nii, ja siis on mul umbes poolteist tundi, pärast seda sõidame koos Pille ja lapsega Tartusse... arstide silma alla...
 Tiik. Mis sa selle pooleteist tunniga silmas pead?
 Pöder. Minu maja tead ju? Seal esimene põiktänav, seal avati hiljuti üks tilluke baar... Ootad mind seal!
 Tiik. Aga...
 Pöder. Ei mingit aga! Mis sa põed sita asja pärast? Mis sa virised?
 Tiik. Pole kavatsenudki viriseda.
 Pöder. Mida sa enda meelest juba veerand tundi teed? Ei, mees, kuigi sa läksid siin vahepeal natuke liiga õhku täis ja käitusid nagu mingi siitsiilia maffiooso onupoeg, olid sa seejuures igatahes märksa talutavam!
 Tiik. Mis sa sellega tegelikult tahad ütelda?
 Pöder. Seda, et mehed ei nuta! Tasa, poiss, ära hakka vaidlema, äratad mu lapse üles!

256. lugu, 8. episood

Morna. Pisibaar, mida varem pole ekraanil olnud. Pöder ja Tiik Pödral on ees mahlaklaas, Tiigil viski.

Pöder. Ma tean, ma tean, sa tahaksid mulle igasuguseid regionaalpoliitilise memuaare jutustada, aga mina tahan hoopis oma tütrest rääkida... Kas sa tead, millised sõrmed mu tütrele on?
 Tiik. Nagu nukul.
 Pöder. Kust sa tead?
 Tiik. Minu poeg oli ka kunagi tilluke tita.
 Pöder. Ah soo? Ma ajan vist lolli juttu... aga mul on see ikkagi esimene sedalaadi kogemus! Andis ikka oodata...
 Tiik. Ma ei saa hästi aru, kumb meist mahla joob, kumb viskit.
 Pöder. Mina joon mahla.
 Tiik. Minu meelest oled sina juba praegu paras poiss.
 Pöder. See tuleb eufooriast. Tahad, teen sulle veel ühe viski? (*Puhvetisse*). Palun korrata!
 Tiik. Ainult koos sinuga.
 Pöder. Ei mingil juhul. Ma pean varsti roolis olema. Tead, mu laps...
 Tiik. Nimi ka juba on?
 Pöder. Ikka. Mis sa pakud?
 Tiik. Noh... Bibily-Cassidy... või midagi sellist?
 Pöder. Jäta järele! Parem juba Tädi Maali!
 Tiik. Aga tegelikult?
 Pöder. Tegelikult on Piret.
 Tiik. Selge. Kui pulma ei kutsutud, siis katsikule ehk ikka?
 Pöder. Jah, aga las ikka natukene kasvab enne.. See preili oli täna alles teist korda elus õues. Kujuta ette, mind usaldati temaga täiesti iseseisvalt jalutama...
 Tiik. Nii need tänapäeva naised on...
 Pöder. Kuidas, palun? Pille pole mingi tänapäeva naine!
 Tiik. Kes tema siis on?
 Pöder. Minu naine... minu naine on tõeline naine!
 Tiik. Aga miks ta siis sind nii väikese lapsega välja ajas?
 Pöder. Ma ise tahtsin! Tal pea natuke valutab, ja... Aga mida kuradit ma ennast sinu ees õigustama pean?
 Tiik. Ega ei peagi... Ega sul pole minu jaoks niikuinii kõrvu.
 Pöder. Hea küll, vana. Lao lagedale. Mis elu sa nüüd tegelikult elad?
 Tiik. Opositsiooni elu.
 Pöder. Kurat, jälle... Enam ei saa inimese moodi rääkida. Ega siis terve elu pole mingi poliitika ja kukepoks.
 Tiik. Mul muud elu enam ei ole.
 Pöder. Loll jutt, ausalt! Sul on ju isegi mingi kuramuse peen eriala...
 Tiik. Desintegratsioon? See ei huvita siin riigis enam kedagi.

256. lugu, 10. episood

Pisibaar. Tiik, Pöder

Tiik. Ah, vana, mina olen kümme aastat poliitikas olnud, see tähendab, et erialal on kriips peal... Mina, Tallinna poiss, olen liiga palju oma energiat siia sinu Mornasse matnud, ma ei saa siit niisama käed taskus minna nagu mingi viimane luuser! Aga nüüd istun ma sama hea kui ilma tööta!
 Pöder. Ütelnud kohe! Tule siis mõneks ajaks minu juurde.
 Tiik. Ma ei tea ju mööblit midagi.
 Pöder. Pole vajagi. Reklaamist ja suhtekorraldusest sa ju ikka midagi mõikad? Mis sa vait jäid?
 Tiik. Nagu ma aru saan, pakud sa mulle mingit... proovireisija kohta?
 Pöder. Anna andeks, kallid sõber, aga linnapea kohta mul tõesti tagataskus ei ole... Mis see kell on?
 Tiik (*on sisimas jäigastanud. Sellal, kui Pöder käekella uurib, nihutab ta oma viskiklaasi vaikselt tema ette*) Täna sind.
 Pöder. Mille eest?
 Tiik. Vähemalt ära kuulasid.
 Pöder. No tead, sa oled juba liiga keeruliseks muutunud.. (*Võtab klaasi, joob janu*). Mis kurat see oli?
 Tiik. See oli minu viski.
 Pöder. Ja kuidas see klaas siis minu ette sattus?
 Tiik. Pole õrna aimugi. Sa oled ilmselt liiga suures eufoorias.
 Pöder. Nii, nii? Päriskihvt poisikesenali, kas sa ei leia.
 Tiik. Ma ei saa aru, millest sa räägid.
 Pöder. Kuradi mees, ma pean ju lapse Tartusse saama...

Tiik. Kelleks sa mind pead? Tänan kostitamast, tänan ära kuulamast, malevakaaslane. Ah soo jah, annan vihje. Sa võid ju takso võtta. Miljonäri jaoks on see ots nuusata.

Pöder. Takso... millal see Tartust siia jõuab?

Tiik. Näen tõesti, et sa ei tea maad ega ilma. Nüüd on ju Mornal ka oma takso. Ikkagi 21. sajand!

256. lugu, 19. episood

Takso. Allan loeb lehte. Tõsta juhusliku pilgu ja jääb üllatunult vaatama. Allan jälgib läbi esiklaasi, kuidas hõlmad valla, tõttab tema poole Pöder. Pöder avab ukse ja räntsatab Allani kõrvale istuma.

Pöder. Tere päevast. On see tõesti kohe päris ehtne takso?

Allan. Peaks ikka nagu olema.

Pöder. Peterson!? Vaat see on üllatus.

Allan. Tervist, härra Pöder.

Pöder. Härra... see härra on endaga parajalt pural, Peterson. Tahaks ühe Tartu otsa teha. Kas saame kaubale?

Allan. Milles küsimus. Käik sisse ja teele?

Pöder. Oot, las ma tõmban natuke hinge ja klaarin pead. Ma pidin ju ikka ise sõitma, aga... Ma sain siin vahepeal täitsa kogemata lõhnad külge.

Allan. Tuleb ette. Eriti kui kogemata.

256. lugu, 20. episood

Pöder, Allan

Pöder. Täitsa jama lugu juhtus, aga... Olgu peale. Kõigepealt tuleks minu juurest läbi sõita... Ma võin selle viskilonksu eest paraja sauna saada.

Allan. Kas nüüd Pille siis? Tema ju nii heasüdamlik... noorik.

Pöder. Oo, Peterson! Oleks see nii! Ühesõnaga, ma pean oma heasüdamliku nooriku koos lapsega peale laadima ja nad Tartusse arstile viima... ja siis tagasi sõitma...

Allan. Oli kuulda jah, et olete nüüd nagu noor issi, Pidi nagu tüdruk olema?

Pöder. Absoluutne tüdruk!

Allan. Kas õnne tohib soovida?

Pöder. Muidugi tohib!

Allan. Palju ta siis kaaluski, kui sündis?

Pöder. Kolm kilo 110 grammi.

Allan. Ega meie poiss vist rohkem olnudki.

Pöder. Oot-oot, mis siis teie ka olete nüüd noor issi?

Allan. Mis te nüüd! Poeg sinder tegi vanaisaks jah, ilma et oleks meie käest küsinud...

Pöder (*vaatab Allanile otsa, pahvatab naerma*). Ausalt või? Teoreetiliselt võiksin mina ju ka juba vanaissi olla, aga näete, siin ma nüüd olen!

Allan. Küll jõuate.

Pöder (*joviaalselt*). Pruu ja peigmees Morna linnas jälle valmis, mis?

Allan (*jääb teda üllatunult vaatama*). Ongi nii või?

Pöder. No nii on kombeks rääkida.

Allan (*hetkevälgatus*). See suur et... Mis me sellest ikka, aga kui äkki... äkki tahavad noored emmed omavahel muljeid vahetada? Seltis nagu segasem titeasju korraldada...

Pöder. Kuulge, aga see on ju idee!

Allan. Mu minia on ise ju medõde. Me siin mõne aja pärast... oma juures maal... peame nagu väikesed järempulmad maha...

Äkki tulete kõik kolmekesi korraks läbi?

Pöder. Seda tasub arutada. (*Hingab korraks Allanile näkku*). On kõva hais?

Allan. Pole seal midagi eriti....

Pöder. No siis pole muud kui sõidame!

257. lugu, 14. episood

Pulmad. Õuesagina taustal seisavad ruumis tillukese riivli ees Johannes ja Ülu. Ülu passib väikesele riivlile tõstetud kolme-nelja raamatut, uuemat ja vanemat, Vanemate seljakirjad on alt üles, ülalt alla. Ja Ülu käänutab vastavalt oma pead, kord vasakule, kord paremale., Tuleb Mare.

Johannes. Ja mida härra Ümera nüüd takseerib?

Ülu. Ma lahendasin just praegu ühe sajandi saladuse! Vaata, vanasti olid raamatul kirjad sedapidi, nüüd on jälle teistpidi!

Johannes. Jah, ma olen ka tähele pannud.

Ülu. Tead, miks see niimoodi on? Vaata, vanal vene ajal olime me kõik vasakpoolsed, nüüd jälle parempoolsed... Et ei arvataks, et me valesti pead pöörame.

Johannes. Ah soo jah? Aga nojah, ega see nüüd pulmadesse otseselt ei puutu...

Ülu. Kuida ei puutu? Mina tegin selle parempoolse avastuse just nimelt Jane ja Jaanuse pulmapidu ootades!

Välja on ilmunud ka Pille. Kaks ema kahe lapsega.

Pille. Kuule, kas sinu oma ka...

Jane. No igatahes! Pole veel kordagi juhtunud, et ta oleks mul lasknud kasvõi kella kuueni hommikul magada, enne hakkab nutma ja süüa küsima!! Nagu kellavärk oleks sse...

Pille. Oi, ma juba arvasin, et see pole päris õige asi, et laps nii vara...

Jane. Pille, aga kus teie pulmad peate?

Pille. Tegelikult... tead, kukkus nii välja, et me ei pidanudki. Polnud enam aega!

Jane. Täpselt nagu meil!

Pille. Nii tore, et saame muljeid vahetada., Kahju, et Lauril täna nii tihe päev on, ta tuleb mulle paari tunni pärast järele.

Jane. Eks mina olen ka õhtul juba linnas.

Pille. Tõsi ka või? Kuule, kuskohas sa lapsega jalutate?

Jane. Enamasti pargi kandis.
Pille. Kuule, saame äkki siis kokku, seltsis segasem!

257. lugu, 22. episood

Õhtu. Linnapark., Algul lähiplaanis, siis keskis, siis kaugenevas pildis...
Kaks noort ema lapsevankritega., Nad jalutavad tõttamatult meist eemale. Algul kuuleme ka nende kõnekatkeid, mille tiiteemalises spetsiifikas noorukesed naisnäitlejad on kindlasti osavamad kui vanavõitu meeautor. Jäägu siis see kaugenev jutusumin nende improviseerida., Algul võiks olla aga selline jutt...

Jane. Teised jäid Almale ja minu ämmale appi koristama, nii et pole häda midagi...
Pille. Nii vahva pidu oli, ausalt!
Jane. Jah, aga mis aasta pärast on?
Pille. Oi, mina lähen vist juba sügisel ülikooli tagasi...
Jane. Siis oled sa küll kange. Mina aga... Ei teagi, mis sügisel saab, siis peab ju Jaanus merele minema...
Pille. Kas kohe peab?
Jane. Nii ta räägib, et midu ei saa. Ja raha ka vaja teenida... Kuule, räägi parem, kas sinu laps ka... (jne)...

LISA 2 - Evelin ja maitsemärk (2002-2003)

205. lugu, 1. episood

Kristjani ja Laine kodu (kööki)? Üle hulga aja on külla tulnud Evelin. Laine sekeldab pannkookide tegemisega, Evelin (enda teada moekalt riides, moekalt soetud ine) jalutab mööda kööki edasi-tagasi, jutustab ja näpsab aeg-ajalt kooki – vaata et laisa pannilt. Laine suhtub temasse endiselt emaliku torina ja üleolekuga, ent mingi sisemise aukartusega ka.

Laine. Käed eemale, kellele ma räägin! Muudkui näpsid tulist kooki, - no niikui väike laps.
Evelin. Sorry, ema! Aga nad on sul ju nii kihvtid et-et-eh! Tallinnas küll selliseid ei saa.
Laine. Saa nüüd sinust aru. Kord räägid, et ei lähe elu sees sinna Tallinna, siis jälle, et ei tule enam Mornasse... Nüüd kiidad minu kooke taevani! Mida ma uskuma pean?
Evelin. Noh, pead sa mulle kõiki pahameelega öeldud asju meelde tuletama... Georg ütleb ka, et mina olen nagu Islandi ilm, ei seda oska keegi ennustada...
Laine. Ah niimoodi ütleski? No täitsa minusse!
Evelin. Aga mis Tallinnasse puutub... elada seal muidugi ikka võib, aga siis seal oska enam keegi koduse maitsega süüa teha! Tuleta mulle pärast meelde, mulle pärast meelde, mul on sulle üks tähtis jutt... söögiga seotud.
Laine. Eks räägi kohe?
Evelin. Oi, see on pikk jutt, enne tahaks kõhu täis süüa!
Laine. Kas siis ämmaproua... teinekordki kooki ei tee? Kohe mitte üldse või?
Evelin. Tema ja pannkookid! Mind ta köögis näha ei taha, eks, aga seda ma ütlen nüüd küll, et tema pärast võiksime meie Georgi ja Annabeliga kasvõi nalga maha surra... no muidugi, mitte alati, aga siis küll, kui temal mingi nii-öelda teaduslik idee pähe tuleb!
Laine. Nojah, seda nüüd küll, aga eks tal ole ikka seal ülikoolis ka tükk tegemist, ikka professor...
Evelin. Ah, mis - varsti lüüakse ta pensionile! Ega siis nii vana inimest saa ju nii kaua ka professoripalgal hoida, mõtle ise?
Laine (heidab kõõrdpilgu Evelini suunas, aga saab aru, et "vana" ei käinud siiski sugugi tema kohta. Peetult-peenelt). Ah et ülikoolides on nüüd ka niimoodi, et noori tohivad ainult omasugused noored õpetada ja kamandada?
Evelin. Kust mina tean? Mina pole üheski ülikoolis käinud ega tahagi käia. See veel puudus!
Laine (omas mõttes kinni). Seda ma telekas vaatan, et see hariduse minister - no see on ju ise ka nagu üks koolitüdruk. Einoh, juttu ta ikka ajada oskab, on kõik hoolega pähe õppind, aga...
Evelin. Mis sinul mingist ministrist sooja või külma peaks olema?
Laine. Tead, ma mõtlen, et vat oleks mina ka praegusel ajal noor... no nagu te ütlete, see võitjate põlvkond... Vat minu iseloomuga oleks ma praegu võib-olla kohe päris ülemus... kasvõi Morna linnapea, tsjost poberii pazhauilusta! Kust sina tead?
Evelin (vaatab ema, pahvatab naerma). Mine sa tea! (Ja varastab jälle tüki kooki).
Laine. Jälle!! Jessas, määrid veel oma uued ja kallid riided ära!
Evelin. Mis uut siin enam, see kleit on juba täitsa vana, millal ma selle ostsingi... Varsti peab jälle shoppama minema jube tüütu...
Laine. Nojah, teil nüüd ikka raha nagu liigub. Räägi nüüd parem edasi, kuidas teil Georgiga uus aasta tuli! Kuhu te siis sellest klubist edasi läksite?
Evelin. Nojah, seal läks ju igavaks... Aga Georg oli kutse ära kaotanud, tead ju küll teda, misuke ta on, aga ega sellest poleks midagi olnud... Palju hullem oli see, et talle ei tulnud meelde ka selle restorani nimi, kuhu me kutsutud olime!
Laine. Sa püha taevas, kas neid siis Tallinnas nii palju on, et ilma paberi pealt lugemata ei oskagi minna?
Evelin. Tallinnas on vähemalt tuhat kõrtsu, igatahes! (Turtsatab). Georgil oli meeles, et sellel oli justkui mingi kuulsa mõrtsuka nimi, aga vaat kelle, mitte ei tulnud meelde...
Laine. Kes siis söögikohale mõrtsuka nime paneb, helde taevas!
Evelin. Jumal küll, sa pole üldse eluga kursis! Tallinnas muid nimesid peaaegu ei pandagi!
Laine. Ei tea, kas kohe nii hullusti?
Evelin. Postmodernism, sellepärast! Ja kas sa tead, kellele siis viimaks selle resto nimi meelde tuli? Mulle!
Laine. Einoh, meelepidamine on sul pisikesest peast haruldane olnud!
Evelin. Tegelikult on neid nimesid kaks - Bonnie ja Clyde.
Laine. Poni ja klait? Kes need veel on?
Evelin. Olid ühed hullud, poiss ja plika, mitte meil, Ameerikas - nad armastasid teineteist ja tapsid sellepärast peaaegu sada inimest ära...
Laine. Nojah, see Napoleon, no see prantsuse keiser, see nottis ju ka hulga inimesi maha, tema nimi pandi tead küll sellele magusale kohvikukoogile...
Evelin. Vaata, selles ongi Tallinna ja Morna vahe! Oleks Mornas ka ütlemine üksainuski restoran sihukese kärtsu nimega... no olgu ta või Rummu Jüri minugipoolest... Siis hakkaks ehk siin ka mingi elu peale. Hea küll, ma räägin edasi. Noh, restoranis oli ka parajalt tralli... aga ega me sealt koju saanudki. Tead, meid kutsus külla Kõivumäe ise!
Laine. Kes see veel on?

Evelin. See on see kõige kuulsam advokaat! Jummal, tead, milline imelik maja tal on... jube suur ja kole, ja aias seisab elusuuruses pullikuju, üleni pronksist!

Laine. Vat see on elu, vat seda ma mõistan!

Siseneb õueriietes Kristjan.

Kristjan. Ah et laterdate?

Laine. Kuidas sa räägid? Meie arutame suurilmaasju.

Kristjan. Ohoo, siin tehakse pannkooke!

Laine. Ära puutu, kas tead! Ja kuhu sa lapse jätsid?

Kristjan. Laps on seal, kus lapse koht on. Tema sõidab oma uue kelguga keldrinõlvalt alla.

Evelin. (*nihutab kardinat*). Näe, tõesti...

Kristjan. Mis sa seal piilud nigu Stirlitz?

Evelin. Ei viitsi uue aasta algul igasuguste Õnne 13 täididega lolle kommunaalasju aruta... Maksku türi ja oodaku ära, mis targemad selle maja asjus otsustavad. - Pidid sa selle kelgu talle kätte andma, teeb veel jalad märjaks!

Kristjan. Üks õige eesti laps peabki mõnikord natuke külmetama. See karastab. Ta on sul Evelin seal Tallinnas õite ära hellitatud. Jätaksid ta nüüd meie juurde...

Evelin. Me oleme sellest rääkinud, Kristjan, eks? Annabel vajab tasemel suhtlemist.

Kristjan. Ah et minu tase talle enam ei kõlbagi?

Evelin. Ega ma sellest, aga temast peab ikka pealinna tüdruk saama. Viimane aeg, muidu läheb sügisel kooli nagu üks maakas...

Nii pole inimesel mingit perspektiivi.

Laine on koogid lauale tõstnud.

Laine. Kutsume nüüd Annabeli ka tuppa, koogid on valmis!

Evelin. Ah, las kelgutab pealegi.

Laine. Kuidas sa nüüd oma lapsele pannkooki keelad?

Evelin. Aga meie perearst soovitas talle ranget dieeti. Meie oleme juba ära rikutud eestlased, sööme rasvast pannkooki, aga Annabelist peab tõeline euroinimene saama!

Laine. No ma mõne paneks talle ikka ahju ootama...

Evelin. No olgu – kaks tükki, mitte rohkem!

205. lugu, 3. episood

Laine, Kristjan, Evelin

Kristjan. Pärts head pannkoogid olid... ega rohkem pole jäänud?

Laine. Aitab sulle küll, muidu pärast jälle ägised liigsöömise käes! Ja joo oma tee lõpuni! Evelin, sa käskisid ennist meelde tuletada... Pidi mingi tähtis jutt olema.

Evelin (*kõõritab Kristjani poole*). Ah, ega sellega kiiret ole, küll ma pärast...

Kristjan. Ei mind teie naiste suss-suss huvita.

Laine. Eks sa ise tead, aga... Ega Krissu ju sega.

Evelin. No olgu. Aga võtke arvesse, ma palun sellest mitte kellelegi sõnakestki rääkida! Ega siis head äri-ideed maas vedele!

Kristjan. No mis ärisse puutub, siis võin minagi sulle üht-teist nõu anda.

Evelin. Ei, Kristjan. See on... niioelda globaalne idee.

Laine. Mis see tähendab sihukest üleilmalist asja või? Ära aja nüüd ikka hullu...

Kristjan. Kas sina siis ei tea, et see tuleb gloobuse sõnast? Vaata, tüdruk ette, et sa ennast tähtsusest lõhki ei punnita nagu see kann...

Evelin. Oota nüüd! Kui sinusuguseid kuulata, siis ei tohi üldse midagi rääkida ja teha!

Kristjan. No eks sa räägi... Olen mina sind keelanud.

Evelin. Eks kuulake siis! Asi oli selline, et Eesti vajab... ülemaailmset maitsemärki.

Laine. Mis asi see veel peaks olema?

Evelin. Maitse on maitse! Ainulaadne eesti maitse! Igal riigil peab oma maitse olema. Märk...

Kristjan. Aa, kuhu sina tüürid! See on ju jälle see vell ja komm Estoonia!

Evelin. Vat just sellepärast mina oma peakese tööle paningi. Kõik need värvirõngad ja plakatid... ah, ma ei tea. Aga vaat mis ma ütlen – tõeline armastus käib ikka kõhu kaudu. Mis sa selle peale ütled, ema?

Laine. Eks sa küsi Krissu käest.

Evelin. Vaat just. Ja see käib ka kõigi rahvaste kohta. Ütled konjak, mõtled Prantsusmaa, ütled šašlõkk, mõtled Gruusia...

Laine. Ah soo, mina arvasin, et see on vene värk.

Evelin. Mis sa nüüd, ema – venelastel on pelmeenid.

Kristjan. Vahi plikat... Mis sa tahad mõnest eesti rahva toidust nagu uue märgi teha!

Evelin. Jah, tahan!!! Aga see on esialgu suur saladus! Seda teavad veel väga vähesed, ma peaksin selle peale patendi võtma! Kui kõik on ette valmistatud, mine tea, ehk aitab Georg mul koguni esimese restorani avada... Kui ma ikka väga palun, siis ta teeb selle ära küll!

Laine. Mis restopidaja sina ikka oled. Ja mis sa selle süldiga ikka enam kedagi üllatad. Muud rahvustoitu meil ju ei ole.

Kristjan. Mulgikapsad on kah.

Evelin. Ei! Kapsad, häh... Need panevad kõhu valutama. Mina tahan tulla välja... hoopis kaerakilega!

Kristjan. Misasja? Kile? See kooritakse korralikus majas toidu pealt ära... Mina arvasin, et sa ajad tõsist juttu, aga...

Evelin. Aga vat mina hakkan kaerakilet tegema! Ma olen siit ja sealt kuulnud, et see on vägagi pikantne magustoit.

Laine. Plikal on õigus... See oli omamoodi suutäis küll, minu tädi oskas seda teha... Aga tema on ammu surnud.

Evelin. Ema, vaat seda ma tahtsingi. Mul oleks vaja väga täpset retsepti.

Laine. No kes seda teab... see oli vaese popsi maiuspala... Kaerakilest seda tehti ja hapendati... oma kaks päeva...

Evelin. Vaat, kui saame selle õige maitse kätte – siis... Restoran on alles esimene samm! Ma hakkan kaerakilet pakendama, no umbes nagu jogurtit, ilusa viljaväljaga pildi lasen peale trükkida, ja siis saadan saadan ma selle kogu maailma laiali, las söövad ja naudivad meie väikese rahva maitsemärki! Las söövad ja ütlevad: oo, Estonia!

Laine. Sa vaata, kus tüdrukul on ikka nutti! Ega ta ilmaasjata haritud mehe naine ei ole!

Kristjan (on hapu näoga istunud, sülgab omaette)

Laine. Ära nüüd sega, lase teine rääkida.

Evelin. Aga see Eesti märk, mis praegu on... Me oleme Tallinnas sellest palju rääkinud ja vaielnud... Georg ja tema kolleegid ja... üks purjus kirjanik ja... Üldine arvamus on, et eks see vellkomm üks päris osav trikk oli! Aga noh, riigi raha, mis seal ikka...

Kristjan. Sulaselge mõnitamine! Oleks veel et sinine ja must ja valge, aga seal on isegi punaseid plekke sees... Kuule, seal oli ju üks sinu nimega tüdruk ka ju hakkamas...

Evelin. Jaa, just! Aga mina olen see Evelin, kes toob maailma ette eesti kaerakile! Kuhu nüüd, Kristjan?

Kristjan. Kurat, kaua ma seda naiste jama siin kuulen! Nagu neist värviplärakatest vähe oleks, nüüd hakkad sina Eesti riiki veel selle halli lõgaga ka täis tegema!

Evelin. Aga Kristjan, miks sa kaerakilet ei salli?

Kristjan. Mina ei salli lolli juttu, aga muud ma viimasel ajal ei kuulegi... Tahaks ikka uue aasta hakul ikka natuke tähtsamatest asjadest ka aru pidada, aga kellega sa siin räägid? (*Rabab mütsi*).

Evelin. Aga mis on... tähtsamad asjad?

Kristjan. No on! Ega mina ka ei tea., mis just... Ah, seleta siin teiega.

Laine. Kuhu sa ometi lähed, hullvaim? Ega ometi... kolmeteistkümmendasse?

Kristjan. Ah, mis? Vat just sinna ma lähengi! On mis ta on, aga mulgikilejama mulle seal ajama ei hakata!

Evelin. Ära sina seal sellest asjast küll igäühele räägi!

Kristjan. Vat just räägin, ja seda räägin ka, et sina passid siin ega julge kellelegi nägu näidata! Vellkomm!

205. lugu, 5. episood

Johannese korter. Johannes on lauale tõstnud mingid dokumendid, just sellised, mida ainult puhtaks pestud kätega sirvitakse. Koputus.

Johannes. Sisse, sisse, uks on lahti! (*Katab papka ajalehega*). Sina, Kristjan?

Kristjan. Mina ikka. No tere, naabrimees. Tulin sulle head uut aastat ütlema.

Johannes. Sinule täpselt niisama head... Mis sa seal seisad?

Kristjan. Pole nagu ammu käinud, tea kas tohibki edasi astuda...

Johannes. Kohe peab, muidu viid meie pere lastel une ära, nigu vanarahvas räägib. Istu maha.

Kristjan. No kui sa just niimoodi ütled, siis jah...

Istub ja vaikib.

Johannes. Mida sa mõtled?

Kristjan. Näe, mitte kuidagi ei tule meelde, mis kuradi asja pärast me see viimane kord nagu turri läksime.

Johannes. Ah et kohe on hädasti vaja meelde tuletada?

Kristjan. Ega sina ei mäleta, ütle ausalt?

Johannes. Mina olen juba nii vana mees, et mul lähuvad eelmise aasta asjad absoluutselt puhtalt meelest ära. Iga uut aastat alustan täitsa puhtalt lehelt...

Kristjan. Ah soo... arvad, et nii on ka võimalik?

Johannes. No miks ta ei ole, kõik rahvad ja inimesed teevad ju niimoodi...

Kristjan. Näe, ma ei teadnudki.

Johannes. Näed, siis sain sulle kasulik olla.

Kristjan. No kui nii, siis... (*võtav põuest kitsi mehe ägeda liigutusega pitsikes putli*). Siis tuleks see aasta nagu ära niisutada. Ja ära sa nüüd tule selle oma vana jutuga, et kui tohib, siis ei.

Johannes (*vaatab teist tõsiselt-tõsiselt*). No ega ei ütlegi. Kui! (*sõrm püsti*) me aga ühe pitsiga hakkama saame!

Kristjan. Ega ma miski joodik ei ole!

Johannes toob kähku pitsid.

Kristjan. Kas püsti või istudes?

Johannes. Istudes on südamlikum... (*kallab laiali*). Teeme ära. Kõnesid ei tule.

Mehed joovad.

Kristjan. Kohe teine tunne.

Johannes. Samad sõnad, muidu oli see uue aasta algus natuke nagu lünklik... Pole vana naabriga kokku löönud.

Kristjan. Tead, mis ma sulle ütlen, Johannes! Naised ajasid elu täis, sellepärast tulingi! Kurat, nüüd leiutavad seal mingit eesti märki!

Johannes. Ah soo, juba jälle?

Kristjan. Nojah, Evelin tuli ja ajas Laine ka peast segi.

Johannes. Ah et Evelin on ka linna peal käimas!

Kristjan. On jah, aga inkokniito, saad aru? Sulle ütlen, teistele ei räägi... Asi pole sellest. Kassa tead, Johannes, minuga on lood sitad. Mul on uni täita mokas. Ei saa magada, noh. Muudkui mõtlen.

Johannes. Vanaduse kerge tuisistus, ära tee väljagi.

Kristjan. Kas sul ka või?

Johannes. Minul on see juba läbitud etapp.

Kristjan. Nojah, sa ikka tükk maad vanem mees ka...

Johannes. Tõesti või? Vanasti ikka puhusid, kuidas sa Emajõe lahingus jätsid vana tutvuse poolt minu pihta paugu panemata!

Kristjan. Mina pole midagi sellist rääkinud! Mina olin sõja ajal poisike ja... pealegi polnud me siis veel tuttavad.

Johannes. Ära tee välja, ma niisama natuke jurasin. Räägi parem, mis eesti märgi su naispere välja mõtles?

Kristjan. Selle... noh, mis ta nüüd oligi... mulgikile!

Johannes. Ah soo? Ega see pole laita mõte. Ma olen kuulnud, et kõlbab süüa küll.

Kristjan. Ei, aga... Evelin tahab ikka kohe Tallinnas terve mulgikile restorani avada. No ütle, kas pole raiskamine? Tegelikult... tehku mis tahab.

Johannes. Mis sind vaevab, Kristjan?

Kristjan. Mõtted, noh!

Johannes. Sõber, mõtlev inimene on suur inimene, kui see sind lohutab!

Kristjan. Natuke lohutab... aga ma ei oska nendega midagi peale hakata. Tahaks mõne targemaga rääkida, aga seda ka ei oska. Pole nagu neid õigeid sõnu.

Johannes. Millest sa siis mõtled, Kristjan?

Kristjan. Enamasti on igasugune jura, noh, et kuurikatus vaja parandada ja uued kalasaapad osta... Aga elu mõttes mõtlen ka. Et kas on mõtet või ole mõtet? Kuidas sa ükskord hauda lähed, kui sedagi ei tea, saad aru? Johannes. Miks ma ei saa. Aga see on üks tabamata värk, kas tead.

Kristjan. Ah soo, mina arvasin, et sina oled targem mees, sul elu mõte ammu selge..

Johannes. Mine nüüd – seda ei tea päris täpselt mitte keegi!

Kristjan. Ah soo? Ja mina arvasin, et ma olen see viimane lollakas... Kuule, kohe kergem hakkas. Mis paberid need sul on?

Johannes. Las nad olla, niisama vaatan...

Kristjan. Ma täitsa kogemata nägin... Need su korteripaprid.

Johannes. Nojah, uurin ikka igaks juhuks üle, kas on minu oma või pole mitte.

Kristjan. Tead, Johannes, mis ma sulle ütlen... Mina olen kohe kuidagi harjunud, et sa mul siin naaber oled...

Johannes. Ära sa nüüd jumala eest nii ilusasti ka ütle, ma ei oska samamoodi vastata!

Kristjan. Teadsa, ole nende minu maja naistega ettevaatlik, ega ma sulle muud ütelda ei oska! Ega nad just paha pärast, rohkem nagu lollist peast ja ahnusest... mulgikiled sihukseed! Ja ära sa neile kõssa, et mina seda sulle ütlesin!

209. lugu, 3. episood

Kristjani köök

Evelin. Ütle parem, kus emal see kohv peaks olema, ma ei leia üles?

Krissu. Katsu sa siin midagi leida jah. Laine tegi eelmine nädal suurkoristust... Leiaks hapukurgiveegi üles...

Laine ilmub uksele.

Laine. Ja kes sul käskis eile õhtul nii kõvasti viina võtta?

Kristjan. Mina võtsin ainult kolm pisikest pitsi. Noorte terviseks.

Evelin. Hmkst, ema... Kas ajasime su üles?

Laine. Sihuke mokalaat äratas surnud ka jalule! Kohvipakk on näe siin ju, kuidas sa küll nii abitu oled? Pane aga hakkama!

Evelin. Miks mina - mina olen ju külaline?

Laine. Ma sulle teen küalist, plika!

Kristjan. Naine, kuidas kurgiveega on?

Laine. Las ma mõtlen... Tsjort poberii pažaluista, mul endal ka sihuke imelik olemine keres, kas tead...

Kristjan. Saab siis või ei saa?

Laine. Oleme ikka kultuuriinimesed, ega siis kohe pead hakata parandama, enne aetakse ikka viisakat juttu ja...

Evelin. (*etteheitvalt*). Ema, jah – ütle, mis jama sa Krissule oled ajanud, mis maffiast ta puhub?

Laine. Aga ise sa ju... (*taipab*). Mina pole midagi Krissule rääkinud.

Kristjan. Näe, nii ta on - nüüd ajab veel tagasi ka!

Laine. Nagu sa Evelin Krissut ei teaks. Tema vaatab kõik ööd läbi neid kolemaid tagaajamise filme, pärast ajab kõik sassi...

Kristjan. No nii loll ma ikka ka ei ole, võta arvesse!

Laine. Ah, jäta! Kuule, Evelin, see sinu plaan küll, no see uhke eesti märgi resturaan... Kuidas edeneb ka?

Kristjan. Keda te siin kahekesi lollitate?

Laine. Eile ei tulnud meelde küsida... Aih? (*masseerb kõhtu, krimpsutab nägu*) No kuidas läheb?

Evelin. No kui sind just tõsiselt huvitab, siis... Georg arvab, et kõigepealt tuleb mõnesse televisiooni kokasaatesse käe sisse saama... no et peaks tugeva promo käima panema.

Kristjan. Mis asi see promo veel peaks olema?

Evelin. Promo on see kõige tähtsam asi, ilma selleta pole üldse midagi?!

Kristjan. Üteld kohe! Saa siis sellest Talna keelest aru. Laine, kas saab kurgivett või mitte!

Evelin. Aga mis kaerakillesse endasse puutub, siis sellest võib väga kõva sõna teha!

Laine. Evelin, palun parem ära räägi mulle seda sõna... (*teeb kõvera ilme*).

Evelin. Tere hommikust, ise sa käskisid?

Laine. Jah, aga niikui see hall lurr mulle silme ette tuli... ajab iiveldama, noh... Ah, tsjort poberii pazhauilisata - kui ole surmatõbi, siis saab ikka viinast abi!

Kristjan.. Sul siis on või?

Laine. Mis sa siis arvad? Minul on alati tagavara! (*Tõttab hoogsalt liigutusega peidupaika (kapiust) avama, kui vajub äkki rõõgatahes kõssi*). Ai sa kurrat, mis see olgu?

Evelin. Mis on, ema?

Laine. Oi, ei tea... Nagu pistodaga pani!

Kristjan. Anna pudel siia, pillad veel maha!

Laine. Oi pagan, jälle...

Evelin. Kus sul torgib?

Laine. Ei mina saa aru... ääh, torgib ja kõik...

Evelin. Äkki peaks arsti kutsuma?

Laine. Mine tead kuhu! Ma pole vene ajast saadik kordagi haige olnud! Küllap sai eile midagi vale asja sisse söödud... sellel heeringal oli nagu imelik mekk... Oi, õh-õh...

211. lugu, 5. episood

Tallinn. Advokaadibüroo kabinet. Georg Sumberg ajab telefoni teel pingelist juttu.

Georg. ... Ole mureta. Ma helistan juba täna tuttavale kohtutäiturile. Einoh, see on ennekuulmatu, et kaotaja pool keeldub maksmast! Kuidas sa ütlesid? Ära kägistada? Noh, juriidiliselt pole sel terminil ehk katet, elus aga...

Georg ei märkagi, kuidas sisse vupsab Evelin ja seab ennast tema laua servale jalgu kõlmutama.

Evelin (*kurvalt*), Kukku...

Georg. (*telefoni*) Oleme rääkinud, okei, tsau. – Evelin, kui tihti olen ma palunud, et sa ei tormaks niimoodi ette hoiatamata mu kabinetti?

Evelin.. Ega ma loll ei ole? Nagu ma poleks siin ise töötanud... Ma küsin alati sekretäriilt, et ega sul mõni jobu või maffiooso toas ei ole.

Georg (*lootusetult nagu lapsel*). Kui ehk ei räägiks selliseid sõnu.

Evelin. Mina räägin, nagu asjad on. Kuule, kas sa mind kusagile sööma viid - nii tahaks midagi tahedad?

Georg. Oi, kullake, praegu ei klapi kuidagi. Saad ehk ise hakkama?

Evelin. Jah, aga mul pole ju raha! Oh ma vaene kirikurotike, oh ma ahistatud koduperenaiseke.
Georg (rahakotti võttes). Hommikul ju said juba päris korralikult.
 Evelin. Aga esinduskulud, kulla mees?
Georg. Olgu, olgu... Aitab? (annab raha).
 Evelin. Ausalt, nagu koolilapsele... Aga aitäh muidugi sellegi eest.
Georg. Ära nüüd nii kurb ka ole.
 Evelin. Miks ma siis ei ole, kui keegi mind tõsiselt ei võta? Ma käisin täna kahes päris viisakas restoranis uurimas. Aga ei, kedagi ei huvita, keegi ei taha. Nüüd ma saan küll aru, kui raske oli selle Galilei elu... või kes ta oli... Tema avastas, et maakera on ümmargune, aga keegi ei uskunud!
Georg. Aga sind ei hakka ju keegi ometi tuleriidale saatma!
 Evelin. See veel puuduks! Aga näe kaerakilet ei taha mitte keegi propageerima hakata! Eestis polegi enam üldse isamaalasi!
Georg. Mispärast sa küll sellesse kaerakillesse nii kiindunud oled? Kas see ei võiks midagi muud leida?
 Evelin. Muu... on ju ammu kellegi poolt ära tehtud! Ka mina tahan keegi olla, kuidas sa aru ei saa? Miks minu nimi ei võiks ajalehes ilmuda, miks minu nägu ei võiks mõne ajakirja kaanele sattuda, mis ma teistest naistest halvem olen?
Georg. Sina oled parem.
 Evelin. Advokaadijutt! Peab ikka vist reklaamikampaania mõnes ajakirjas käima panema. Veel parem - telekas.
Georg. Ma juba uurisin reklaamihindu, Evelin. Need on kohutavad!
 Evelin. Georg, ma tean küll, mis sa arvad, et mina olen loll.
Georg. No nii lõplik see õnnetus ikka ka ei ole.
 Evelin. Aga vaat ei ole loll! Mina suhtlen inimestega, mina uurin asja... Näed, mis mul on!
Georg. Mingi ajaleheväljalõige... Soome keeles.
 Evelin. Just! Näe, soomlased on juba Euroopa liidult saanud kiita ja toetust ja mida veel, neil on mitu uhket rahvustoitu... kanti registrisse ja peetakse kultuuriväärtuseks.
Georg. Mingi õlle moodi jook, mingi karjala pirukas... no ja mis siis?
 Evelin. Ma ei tea veel, mis siis. Aga mis mina soomlastest viletsam olen? Aita mind selle reklaamiga, sinu praeguste võimaluste juures on see kõõmes!
Georg. Usu, mul on muudki teha.
 Evelin. Sa ei armasta mind enam, Georg!
Georg. Ma olen sind armastades ammu aru kaotanud... aga see selleks. Üksainus tehniline küsimus: oskad sa seda õnnetut kaerakilet üldse mingil moel... tekitada?
 Evelin. Muidugi ei oska! Mitte keegi ei oska. Isegi mitte sinu ema, ise veel professor! Aga kui vaja, küll me õige koka palkame, üks ju, Georg? Sul on ju selleks võimalusi, kallis.
Georg. Loodan, et see aeg ei tule kunagi.
 Evelin. Vat nii te mehed olete! Te teete kõik, et naised ei saaks kusagil lõõgile!
Georg. Oot, oot, millest sa nüüd räägid?
 Evelin. Soolisest ebavõrdsusest. Kõik lehed räägivad sellest. Mehed on kõik paremad kohad endale rabanud.
Georg. Mina küll nii ei ütleks...
 Evelin. Sina oled täpselt samasugne šovinist! Arvad, et mina ei tahaks telefoniga lob ajada ja sellega tuhandeid sisse kasseerida?
Georg. Palun, las käia, vahetame kohad! Istu siia! Las mina kõlgutan lauaserval jalgu... Noh?
 Evelin. Alati, alati, alati pöörad sa kõik naeruväärseks!
Georg. Ega sa sellest... soolisest ebavõrdsusest ometi tõsiselt ei räägi?
 Evelin. Kas sa siis tõesti ei tea, et mina räägin kõike tõsiselt? Ise sa ju ütlesid, et mul pole huumorimeelt!
Georg. Siis paluksin ma küll ilma igasuguse huumorita – tee kõike, mis soovid, tee või kaerakilekärke... või mis nad on... aga ära sa palun hakka feministiks!
 Evelin. Kes need feministid veel on? Naised, üks?
Georg. Jah, üks väike osa neist. Õnneks väike. Väga kurjad inimesed. Umbes nagu hävituspataljon.
 Evelin. Mis sa valetad naiste peale! Kui kaerakilega ei peaks näkkama, siis on mul vähemalt üks uus idee, millega tegeleda!
 Sooline võrdõiguslikkus. Kvoovid ja nii edasi. Mina tahan ka ennast teostada!
Georg. Jah, aga milles? Ega ometi poliitikas?
 Evelin. Aga miks ka mitte? Ei, ega ma Riigikogusse ei tahagi. Ma ei taha isegi linnavolikogusse, hm... alguseks aitaks mulle siin Tallinnas ühest linnaosast küll ja küll!
Georg. Mine tea, äkki saadki hakkama? Teised ju saavad... Kuule, anna see Soome ajalehelugu korra mu kätte... Ma uurin seda pärast natuke.

212. lugu, 1. episood

Tartu. Mingi Tartu «postkaart» kõigepealt. Tegevus sünnib juba tuttavaks saanud kohvikus. Seal istuvad Ahven ja Are. Nad on üsna mõnuses jutuhuos. Algul võib see isegi üsna üllatav olla. Varsti enam mitte. Sest mõne serva pealt on need kaks ju natuke hingesugulased. Ahven kallab sampanjat.

Are. Kuule, kuule sina - Harry igrekiga, aga see on juba teine klaas!
 Ahven. Muidugi teine, mis sa siis arvad?. Ja sellele järgnevad kolmas ja neljas ja... Kuldset jooki amatsoon sul kalkan – aina kaugemale taandub arukuse kallas...
 Are. Ise luuletasid või?
 Ahven. Muidugi ise. Tööst vabal hetkedel mina luuletan ja filosofoerin, ha-ha-haa.
 Are. Sarjast Suuri Isemõtlejaid... Ma tahaksin teada, mismoodi sa pärast rooli taha istud ja Mornasse veered?
 Ahven. Päh... Mingi Morna. Mis mul Tartuski viga.
 Are. Eks sa ise tead, mis Tartus hotelliõo maksab.
 Ahven. Kes sulle ütles, et ma hotelli lähen? Sinu terviseks, Are. Selle terviseks, et me jälle just siin selles kohas oleme, kus me...
 Are. Stopp, paluks mitte suhkurdada.
 Ahven. Kas ma pean siis ütleva et kibe-kibe?
 Are. No kuule, mees! Sa oled lihtsalt talumatu lobamokk.
 Ahven. Sulgeme mu suu siis selle jumalate joogiga!
 Joovad.
 Are. Tead, päris hea oli.
 Ahven. Muidugi hea. Tead, nüüd ma suudleksin su kätt, aga...

Are (*kalk sähvatus*). Seda kohe kindlasti mitte..

Ahven. Lase mul lõpetada, eks? Ma rääkisin ju tingivas kõneviisis. Ma ei tee seda, sest see oleks operetlik. Sina ei ole operett.

Are. Ja kes mina siis olen? Mingi leelo-leelo või?

Ahven. Kindlasti mitte. (Mõtleb järele). Sina oled... Kreutzeri sonaat.

Are. Loll jutt! Ma ei saa ise ka aru, miks ma sinuga siin istun ja õampust timmin ja lobisen.

Ahven. Sellepärast, et see meeldib sulle.

Are. Tegelikult ei meeldi ju üldse.

Ahven. Küll pikapeale meeldima hakkab. Mina ise hakkab sulle ka ükskord meeldima.

Are. Looda sa!

Ahven. (*enda kohta vägagi tõsiselt*). Nii palju olen mina elu ja ilma näinud küll, et... Ma võin sulle ütelda, miks sa täna juba jälle minuga oled. Enda meelest maksad sa elule kätte.

Are. Ennäe, kui terane.

Ahven. Aga nii see ju on.

Are (*pärast pausi*). Ja kui ongi, mis siis? Sul ei maksa aga mingeid illussioone teha...

Ahven. (laob edasi). Sa pole harjunud, et sind maha jäetakse. Sa oled selleks liiga uhke ja liiga ilus. Sa oled harjunud ise mehi maha jätma.

Are. Ära mine isiklikuks.

Ahven. Ei lähegi. Ma lihtsalt konstanteerin fakti.

Are. Hm? Sa polegi nii ...

Ahven. Nii loll, nagu sa arvasid, eks ju?

Are. Täpselt nii! Jah, ma pole sellega harjunud, jah, see teeb mulle ikka veel viha... ja isegi natuke valu... Aga sina, mida sina siit loodad?

Ahven. Üht koma teist. Mul on teinekord päris pikk kannatus.

Are. Minu sõbralik soovitus... Ära parem looda. Ausalt.

Ahven. Sina küsisid, mina vastasin, eks ju? Küsi nüüd sina ka midagi.

Are. Ah, pole huvitav. Ma tean ju niigi, et sa oled üks lootusetu seelikukütt. Morna peal räägitakse siimaani, kuidas sa näiteks Allani naise üle löid. Ja mida see Mare küll sinus leidis?

Ahven. Võiks ka vastupidi küsida: ja mida mina küll selles Mares leidsin? See oli eksperiment, saad aru? Üleminekuaja lugu. Kui nii võtta, talutasin just mina selle lihtsameelse provintsitadi oma käe otsas tõekside ja ostukaartide ajasutus metsikusse kapitalismi. Mina tegin temast sellise naise, kes sobis ka Margna kõrvale.

Are. Ühte ei saa ma küll üldse aru: kuidas see Margna sind küll enda kõrval välja kannatab?

Ahven. Hm... Kas sa tead, mida Margna mulle hiljuti vihjas? «Harry, oled sa märganud, et Mare on juba mõnda aega täiesti vaba?»

Are. Mehed on ikka sead, ausalt.

Ahven. Mina küll ei ole.

Are. Ah, operett, operett...

Ahven. Ei mingit operetti! Kui, siis actionfilm... Ma teen sulle nüüd ettepaneku. (Paus. Are vaatab teda, silm kalgilt vidukil). Tahad, ma talutan su käekõrval... ei, mitte metsikusse, vaid juba arenevasse Eesti kapitalismi?

Are. Puhh, mul hakkas lausa paha. Mõtlesin, et nüüd rikud kõik ära ja hakkadki abieluettepanekut tegema. Mis sa sellest kapitalismist rääkisid?

Ahven. Kaua sa ikka palgatöölist mängid? Sinu välimuse juures on see eneseraiskamine.

Kohvikusse ilmub Evelin. Vaatab ringi, märkab istujaid. Hüüatab üle kohviku.

Evelin. Tsau, Are! Tohib ühineda? Morna inimesed peavad kokku hoidma...

Are. Ma ei tea...

Ahven. Tohib ikka.

Ahven. Me oleme vist põgusalt tuttavad. Harry on minu nimi.

Are. Igrekiga, pea meeles, Evelin!

Evelin. Teid kahte poleks mina küll kuidagi osanud kokku arvata...

Ahven (*kella vaadates*). Ma jätan nüüd armsad daamid omavahel muljeid vahetama.

Are. Kuhu nüüd?

Ahven. Münd ootab ju meie kõigi ühine tuttav härra Phefferment.

Evelin. Oo, ka teie tunnete teda?

Ahven. Jah, ja ma loodan, et sellest tutvusest nopime me kõik plusspunkte. Mu daamid, olen hiljemalt 45 minuti pärast tagasi.

212. lugu, 3. episood

Tartu. Kohvik. Evelin, Are

Evelin... jah, ja pärast sõidab Georg mulle siia järele ja me vist sõidame Mornasse ema vaatama... Ah jaa, sa ei teagi, milline košmaar! Tal oli hiljuti pimesoole operatsioon!

Are. Loodetavasti läks see hästi?

Evelin. Kuidas siis teisiti, tsjort poberii pashailusta, Nagu ema ise ütleb... Äkki tahad ka Mornasse, me võime su peale võtta?

Ära karda, mina sulle enam armukade ei ole...

Are. Aitäh - aga pole nagu asja. Vaat Ahvena võite küll pärast ära viia, kui ta peaks veel šampanjat jooma...

Evelin. No ma ei tea, kas Georg on nõus. Räägi parem, kuidas ise elad?

Are. Aina paremini!

Evelin. Mis sul viga, sul kõrged koolid selja taha, diplomid taskus... Aga mina...

Are. Kas sa ei leia Tallinnas töökohta?

Evelin. Ah, mis töö, mul muudki teha! Mina tahan ka ennast teostada, mis sa siis arvad! Mina ei istu niisama nurgas, käed rüpes!

Mul on praegugi kohe mitu projekti korraga tules.

Are (*erilise huvita*). Vaata kui põnev. Ja mis need siis oleksid?

Evelin. No üks on ikka kohe täitsa ärisaladus. Sulle võin muidugi ütelda, sina pole konkurent. Ma proovin toiduaineturule tulla.

Are. Mida-mida?

Evelin. Rohkem mitte üks sõna! Nii palju ainult ütlen, et see on väga rahvuslik ja patriootlik roog! Kaua me ikka neid hott ja dooge ja hamburgere sööme, eks ju?

Are. Sa oled üks omamoodi tüdruk, Evelin. sinul juba endaga igav ei hakka!

Evelin. (*ironiat hoomamata*). See on sellepärast, et mul on ideed! Eriti see teine plaan... Sellest saan ma rääkida küll, see on lehes ka olnud. Kuule, sina oled ju ka naine, eks ju?

Are. Enda meelest ikka veel natuke olen jah.

Evelin. No vat, siis pean ma sinuga kohe nõu pidama. Nagu naine naisega. No tead küll, see võrdsete võimaluste seadus või mis ta on...

Are. Mind poliitika eriti ei huvita...

Evelin. Seda seadust pead sa küll teadma, sest see on naisteseadus. Kuidas sa seda ei tea? Tule kampa, teeme neile ära!

Are. Kellele me ära teeme?

Evelin. Nende kuradi meestele! Kaua nad laiuvad igal pool ees! Kõik paremad töökohad ja palgad on nad endale ära krahmanud! Parlamendid ja ministeeriumid ja... No ütle ise, kui palju on arhitektide hulgas peale sinu veel naisi?

Are. Mõned ikka vist on...

Evelin. Noi näed siis! Öudne! Kui Eesti rahvastiku koosseisu peale mõtelda, peaks tegelikult olema vähemalt pooled arhitektid naised!

Are. Hm... Meie kursusel oli peale minu veel üksainus tüdruk. Teisi nagu see arhitektuur ei tõmmanud.

Evelin. Neid ei lastud lihtsalt löögile, usu mind! Ma olen seda asja nüüd lugenud – naisi ahistatakse igal sammul! Isegi naistekongressidele poevad mõned mehed tagauksest sisse...

Are. Pea nüüd pea... aga kas sina saaksid näiteks Georgi asemel advokaaditööd teha?

Evelin. Ah, miks mitte, see on üks paras soolapuhumine! Ainult et mõned paragrahvnumbrid tuleb raamatust pähe tuupida küll, seda kohtunikud nagu moepärast ikka nõuavad... Hea küll, ma toon sulle teise näite, kui sa ei usu! Raamatud! Kes neid kirjutavad?

Are. No seda pole keegi naistele ära keelanud. Koidula ja Under ja Viivi Luik ja...

Evelin. Ära tule rääkima! Mulle näidati Tallinnas kirjanike Liidu nimekirja – košmaar! Seal on nii vähe naisi!

Are. Eks see ole ikka vist natuke ande küsimus ka.

Evelin. Päh, mis andekus! Kõigepealt peab ikka õiglus olema. Tuleb ikka niimoodi teha, et vähemalt pooled kirjanikud oleksid naised ja raamatuid tuleb kindla... kvoodi... on ikka õige sõna, eks? -järgi trükkida!

Are. Oi, see oleks vist päris jube.

Evelin. Täitsa normaalne värk. Võib-olla tahan mina ka raamatu kirjutada? Las need mehed ootavad oma järjekorda.. Ja mõtle, üldse, kogu see meie elu, igal pool on mehed ees! Laevad, jalgpall, mis iganes...

Are. Jalgpall... ega see ju naistele keelatud pole. Ainult ega seda vist suurt vaatamas ei käida?

Evelin.. Vat just, see on see meeste suhtumine! Ja selliste asjade vastu hakkab mina nüüd võitlema. Lööd kampa?

Are. Tead sa, ei viitsi nagu eriti.

Evelin. Vaat sellised te kõik olete - pärast kirute, et mehed on niisugused ja naasugused...

Are. Mida Georg su plaanist arvab?

Evelin. Ega ma nii loll ka ei ole, et kõike temaga arutada! Aga sina, vaba naine, nagu sa oled, sina peaksid ju täitsa minu moodi mõtlema...

Are. Tead, see kõik on tegelikult juba mitu korda olnud... Ainult et eri nimede all – feminism, emantsipeerumine...

Evelin. Ära keeruta nende võõrsõnadega. Varem või hiljem tuleb sul valida, kellega sa oled! Siis, kui lahinguks läheb!

Are. Tahad, ausalt? Ma vist jooksen siis meeste poole üle...

216. lugu, 1. episood

Tallinn. Georgi advokaadibüroo. Natuke tuttav algus: Georg kõneleb telefoniga, Evelin vibutab tema lauatsale toetununa siredat säärt. Kes märkab märgata, siis: Georgi olekusse on viimasel ajal sünenud natuke rohkem enesekindlust, häälelised metalli ja... esialgu veel piisavalt varjatud tühimust oma abikaasa Evelini püsi-infantiilsuse suhtes.

Georg. Tuled siis teisipäeval ikka ise ka kohale? Oleks nagu soovivat küll, las kohtunik vaatab su ausa silmnäo isiklikult üle. Saame siis kokku... oota, ma vaatan oma märkmikku... Kolmveerand 11- sealsamas linnakohtu kohvikus, sobib? ... Jaa, ja siis tuleb istungil väike action, nagu öeldakse – sest neil pole halli aimugi, mis paber meil tagataskus on. Oki, oleme rääkinud! (*paneb toru ära*). Anna andeks, pikalt läks, aga mis sa teed ära, töö, töö, töö!

Evelin. Einoh, kui seda nüüd tööks nimetada...

Georg. Pardon, Evelin, aga just sellisest tegevusest me sinuga elame.

Evelin. Jube, mida kujutab endast niinimetatud meeste maailm! Nagu kiviaeg!

Georg. Tõesti? Ja milles see väljendub?

Evelin. Kuidas te räägite! Action... Päh! See on nii toores ja primitiivne! Sellepärast kogu maailm ongi nii alaarenenud ja toores, et seda ikka veel mehed valitsevad.

Georg. Nii-nii, kullake. Minu meelest oled sa täna jälle seal oma äärmusnaiste klubis käinud.

Evelin. Ja mis siis? Mis siis? Paned mu nüüd kodu luku taha, mis? See oleks ju nii ürgmehelik...

Georg. Jahtu nüüd sutsu maha, kullake!

Evelin. Mõtle ikka peaga, mis sa suust välja ajad! Kullake on seksistlik ja alandav sõna! Ja ära irvita midagi, sellepärast, et see... see on ka ahistamine.

Georg. Vaene laps, nad on su seal täitsa tühaks teinud.

Evelin. Nüüd ütle veel, et minu ajumaht on väiksem kui sinul!

Georg. Kui see sind rõõmustab: las sinu oma olla pealegi suurem.

Evelin. Minule ei meeldi, kui sa minuga sellisel üleoleval toonil räägid.

Georg. Kuule, Evelin, aitab nüüd küll. Räägi parem, miks sa jälle sinna võrdsematest võrdsemate naiste juurde jooksid?

Evelin. Midagi peab inimene tegema... (*õpitult*)... millegi poole püüdlema.

Georg. Pagan küll, kaua sa veel nii infantiilne suvatsed olla?

Evelin. Mis tähendab infantiilne?

Georg. Vaata õhtul kodu võõrsõnade leksikonist järele. Räägi parem, kuidas su kaerakile elab?

Evelin. Midagi ta ei ela. Sa ju tead küll, et mul pole tutvusi! Ilma tutvusteta oled sa Tallinnas eikeegi! Ja restorani sa mulle ka ei osta...

Georg (*imiteeriv liigutus, nagu soriks rahakotis*). Ostaks küll, mu arm, aga miljon või kaks jääb veel puudu. Aga mis tutvustesse puutub, siis kuula mind nüüd väga hoolega!

Evelin. Georg! Nii et sa ikkagi... Ei, sa oled tegelikult fantastiline!

Georg. Jah, aga kahjuks mees.

Evelin. Ah, tegelikult on ka meeste seas mõistusega olendeid.

Georg. Toomast mäletad, kes mõni aasta tagasi Mornas minu... kes meie korterit tüüris?
 Evelin. Tom või? Miks ei mäleta, temaga juhtus kogu aeg midagi---Jummal, tõesti, kuidas ma ise ei taibanud - tema on nüüd ju jälle siin pealinnas ajakirjanik!
 Georg. Kuula nüüd edasi. Saime Tomiga hommikul üle tee baaris kokku, ajasime juttu... Plaan on selline...
 Evelin. Selge pilt: Tom kirjutab oma lehes kaerakilest mingi jutu ja mina hakkän pärast telekas intervjuusid andma! Siis tulevad kuulsus ja raha ja mina avan restorani ja...
 Georg. Nii kähku see ka ei käi. Tom ütles, et praegu pole sellised asjad tema kvaliteetlehe teema. Neil on rohkem NATO ja uus parlament ja... Nende jaoks on kaerakile plää-plää-jutt – nii need ajakirjanikud omavahel räägivat.
 Evelin. Kuidas ta plää-plää on, kui see on iidne eesti rahva rahvustoit!
 Georg. Oota nüüd! Tom korraldas asja käigult ära. See teema tuleb suurelt käima lükata naisteajakirjades. Värvilised fotod, suur tiraaž – saad aru?
 Evelin. Räägi!!!!
 Telefon.
 Georg. Anna andeks, töö... Vandeadvokaat Georg Sumberg kuuleb! Ah sina... Juba koduteel? Kus-kus? Selge... (Kõõritab lustakas imestuses Evelini suunas). Ära muretse, vaat sellest ei hinga ma kellelegi! Tule aga teine kordki külla! Head edasisõitu siis! Ja tervita abikaasat!
 Sumberg paneb toru hargile ja... turtsatab äkki. Hoiab naeru tagasi, - uus turtsatus.
 Evelin. See oli Kristjan, jah?
 Georg. Jah, sõidab koju tagasi, helistas vahebusijaamast.
 Evelin. Nii ruttu? Ma ei jõudnudki temaga rääkida. Ja mis siin naerda on? Vanamees tuli täitsa esimest korda meile Tallinnas külla ja palus öömaja...
 Georg. Ega ma seda ei naera.
 Evelin. Ainult kust ta küll eile nii hilja välja sadas ja miks ta nii imelik oli?
 Georg. Pole halli aimugi.
 Evelin. Ära valeta! Ma kuulsin küll, kuidas te kahekesi poole ööni köögis sosistasite! Ja misasja sa naerad, ütle mulle ka, ma tahan ka naerda!
 Georg. Ära parem küsige – ma andsin Kristjanile sõna, et see jääb meie kahe vahele.
 Evelin. Ah nii? Kui sa mulle ei räägi, siis sa ei armasta mind!
 Georg. Mis parata. Mina olen advokaadina õppinud teiste saladusi pidama.
 Evelin. Tead, sa oled täitsa võimatu. Mis ma siin sinu juures passin, lähen parem linna peale ja vaatan, mis uudist. Eks õhtul siis näeme!
 Georg. Seis! Aga kaerakile? Kelle pärast ma hommikul siis üldse pingutasin!
 Evelin. See läks täitsa meelest. Noh, mis sul siis ütelda oli?
 Georg. Võta see telefoninumber ja hoiä seda hoolega. Helista järgmisel nädalal ja lepi kokku.
 Evelin. Helista palun sina, sina oskad paremini rääkida!
 Georg. Õpi ometi ükskord oma asju ise ajama! See kulub elus alati ära.
 Evelin. Hm... Aga milleks mul siis sina oled?
 Georg. (pärast pausi). Huvitav, ka mina olen viimasel ajal endalt niimoodi küsinud... (ent veel pole tõsiste juttude aeg käes – ning argiselt läheb G. eelmise jutu juurde tagasi) Mis aga sellesse telefoninumbriisse puutub, siis Tom ütles, et see on üks väga energiline ajakirjanik – naisterahvas, muide! Lepid ajad kokku ja räägid oma asjad ära!
 Evelin. Miks sa seda mulle kohe ei ütelnud!
 Georg. Kuidas ma sain, kui sina feministide koosolekul olid?
 Evelin (ukseli) Mõtleks!
 Evelin kehitab õlgu ja pörutab ukse enda järel valjusti kinni.

217. lugu, x episood

Tallinn. Mingi vaikne baar. Eve ja Evelin., Kaks asjalikku naist asju ajamas, nagu see toimub samaaegselt sajas kohvikus juba sada aastat. Kohv ja pokaalid. Ja veel – laul on diktofon. Ja Evelin õhetab, sest see on tema elu esimene intervjuu.

Eve. Ah soo, mis ma siis lõpuks tahaksin teie käest küsida – kuidas te üldse nii õnnelikule mõttele tulite, et hakata taasväärtustama ja taelustama eesti iidseid toiduretsepte?
 Evelin. Noh, mis ma ütlen... kogemata. Ah soo, niimoodi ei tohi vist kirja panna. Ma pean vist midagi targemat ütleva?
 Eve... Oh, meie ajakirjas ongi just selline trend, et kuidas inimene ütleb, nii ka on.
 Evelin. Ah soo? Nojah, ma olen seda märganud küll... Aga ei, teate, ma siiski ütleksin veel midagi... Jääb see ikka sinna peale?
 Eve. Kus ta pääseb. Laske käia!
 Evelin. Asi oli niimoodi, et mina hakkasin mõtlema: kes siis ikka kui mitte eesti naised ei peaks hea seisma, et... selles... globaliseerivas maailmas... oleks ikka meil ka mõni päris oma maitsemärk...
 Eve. Maitsemärk? See on huvitav sõna.
 Evelin.: Ma ise mõtlesin selle välja, ausõna! Ja üldse, ajal, mil mehed on vallutanud 90% olulistest kohtadest, peavad naised leidma võimalusi...
 Eve (sulgeb maki). Teate, võrdõiguslikkust vist ei maksa siia juurde miksida...
 Evelin. Tõesti? Aga teie olete ju tuntud naisteajakirjast?
 Eve. Ah, kuulge, seda enam... Meid on niigi rohkem kui mehi. See võrdõiguslikkus, see on rohkem poliitnaiste leib.
 Evelin. Kas siis teie ei olegi... Jessas küll, ma arvasin, et...
 Eve. Kelleks te mind peate? Mina tahaks ikka jääda nii normaalseks kui siin selles riigis võimalik on. Soovitan teilegi.
 Evelin., No siis küll... ma ju ei tunne veel kõiki neid asju. Kuulge, võtame nüüd selle pokaali tühjaks. Nii tähtis tunne – ikkagi esimene intervjuu elus.
 Eve. No siis tuleb kindlasti seda tähistada!
 Evelin. Mis te arvate, millal see lugu... peaks trükki jõudma?
 Eve. Ma arvan, et nii kuu aja pärast. Kuidas peatoimetaja ütleb. Teate, ega mina ka ju nii väga suur proff ei ole... Ma olin varem arst, ajakirjanduses olen algaja. Aga väga püüdlik ja usin!
 Eve. Oi, siis oleme me nii ühtemoodi! Meil on isegi sarnased nimed – Eve ja Evelin.
 Eve. Kui ma väike olin, tahtsin ma väga olla Evelin. Tundus palju peenem nimi.
 Evelin. Oi kui naljakas. - aga mind hüüdsid teised lapsed õues alati Eveks! Minul on nisuke tunne, et meist saavad kohe... päris head tuttavad!

Eve. Täitsa võimalik. Teate, millest ma tahtsingi... Toomas rääkis, et ta on elanud Morna linnas- teile kuuluvas korteris.
 Evelin. Jah, ta tegi meil seal linnalehte ja kõik ja puha!
 Eve. Nii huvitav kokkusattumus, aga samas korteris elas veel hiljuaegu minu ülikoolikaaslane. Ma käisin tal seal isegi külas. Õnne 13, eks?
 Evelin. Doktor Vaike või!? Jumal, kui väike on ikka Eesti! Jah, aga tema helistas meile hiljuti, tema tuleb nüüd ka siia pealinna...
 Eve. Jah, ma tean. See üllatas mind natuke- Aga teate, mis idee mul tekkis... Tõsi, ma pole nii suurt tööd enne kirjutanud, aga... Äkki saate mind otsa peale aidata?
 Evelin. Mina- teid? See oleks mulle suur au. Käsi peseb kätt.
 Eve. Teie jah. Ma fantaseerisin omaette, et et saaks laheda loo – üks väike Eesti linn, üks väike tänav, üks väike maja ja selle elanikud...
 Evelin. Ei tea, kas see kedagi üldse huvitab?
 Eve. No ei tea, aga meil toimetuses on küll selline trend, et praegu hakkab väikese inimese teema jälle moodi minema, kaus rahvas ikka neid modelle ja popstaare ja sportlasi ja kurjategijaid jaksab seedida...
 Evelin. Mis sellest Mornast ikka nii väga... Meil on seal nii vaikne ja igav, nii et kohe viha teeb! Seal ei juhtu ju peaaegu üldse mitte midagi!
 Eve. Ei maksa nii tagasihoidlik olla. Noh, kasvõi see Õnne 13. Rääkige sellest natuke...
 Evelin. Ei oskagi nii äkki. Tegelikult olen mina seal ju sündinud ja... Aga mis sest enam rääkida, varsti võib-olla lammutatakse see maja hoopis ära ja ehitatakse uus asemele...
 Eve. Jumal küll, ja teie vaikisite!
 Evelin. No ega see nüüd päris kindel ka ei ole, aga...
 Eve. See on ju teema, kulla inimene, need keerulised inimsuhted, see uue ja vana vaheline võitlus...
 Evelin. Küll teie oskate kohe ütelda!
 Eve. Ah., mis, rutiinivärk, aga ma arvan, et peatoimetajale peaks see teema meeldima – paneks näiteks pealkirjaks «Väike draama väikeses linnas.»
 Evelin. Nigu kino! Ausalt!
 Eve. Nii ma tean, ma käin seal kindlasti ära. Aga nüüd rääkige teie. Noh, kas lükkan maki uuesti käima?

219. lugu, 6. episood

Tallinn. Sumbergi büroo. Advokaat on süvenenud dokumentidesse, veab sõrmega rida seaduseraamatust, kui sisse paiskub Evelin. Kevadine, siresäärne, kabe... ja vaimustunud nagu Joosep Toots oma puust ja punase maakeraga. Maakera asemel on Evelinil käes kirevakaaneline ajakiri (natuke kääri-liimi tööd kunstnikule mingi Sirje või Kodukirja kalla, meie ajakirja nimi võiks olla näiteks KADRI). Ajakirja pea kohale tõstmud, hüüatab Evelin.

Evelin. Jessss!!!! Jess-jess-jess!
 Sumberg (*võpatab ja kargab püsti*). Sina!
 Evelin. Kes siis veel!?
 Sumberg. Kui mitu korda olen ma palunud – ära tungi mu tööruumidesse ootamatult sisse. Mul käib siin igasuguseid kliente.
 Evelin. Ma tean küll - mõned on jube närvilised, haaravad tuki taskust ja lasevad veel maha kah!
 Sumberg. Noh, hea küll... Mida sa siis jessitad?
 Evelin. No vaata ise! (*Pöörab ajakirja sisekülje lahti, sealt särab vastu Evelini fotoportree - -- suur õnnelik naeratus on sellel.*)
 Sumberg. Ohoh, ohoh... Las ma vaatan.
 Evelin. Vaata ja loe, ega ma kade ei ole! Loe kohe kõvasti ette!
 Sumberg. Hm... Poleks uskunudki, et nii kähku ilmub. Ma ütlesin, et sa oled vägagi fotogeeniline.
 Evelin. Ah ikka ära märkasid? Loe siis ometi, ma ootan!
 Sumberg. "Evelin Sumberg, koduperenaine, kes otsustas eurosurmast päästa meie põlised rahvustoidud."
 Evelin. Just! Saa tuttavaks, see olen mina.
 Sumberg. Vaat kus lops! Nii-nii- nii, mis ta siis kirjutab, see uljas ajakirjanik... "Tuntud vandeadvokaadi Georg Sumbergi noor ja võluv abikaasa, kelle kõnestiil ja maneerid jätvavad petliku mulje pealinna sattunud provintsikaunitarist, on tegelikult sihikindel inimene."
 Evelin. Kuuled, kuidas öeldakse -mina pole üldse nii naiivne nagu mõni arvab!
 Georg. Loeme edasi! "Evelin tunneb muret, kas ei kao lähenevas totaalises euroopastumise tuhinas jäädavalt meie vaaremade poolt aastasadu valmistatud rahvustoidud, kas ei hähtu need suuremate riikide ja rahvaste ignorantlikusse bürokraatiasse... Eriti südamelähedane on talle kaerakile saatus."
 Evelin. Jummal, mis nüüd saab! Nüüd olen ma kuulus! Ma kohe kardan seda natuke... ma pole ju kunagi varem mitte ainsamatki korda kuulus olnud. Inimesed võivad mind tänaval ära tunda.
 Sumberg. Jajah? Aga mis minust nüüd saab? Mina olen oma kuulsa naise tundmatu mees...
 Evelin. Mis sa sellega ütelda tahad? Kas sina siis ei usu, et see on tõsine asi?
 Georg. Ei, miks mitte? Mul on hea meel, et leidsid endale nüüd tükiks ajaks tegevust. Peaasi, et laps rõõmus on...
 Evelin. Pööö! (*näitab keelt*). Tead, Georg, mis nüüd saab? Nüüd viid sa mu kuskile ilusasse kohta sööma. Radissoni näiteks.
 Georg. Paistab, et pole pääsu. Mis me siis täna ka tellime, kaerakilet või!?
 Evelin. Hull oled? Mina ei teagi täpselt, kuidas seda tehakse!
 Georg. Vaat see on stiil! Propageerida asja, mida ise ei tunnegi!
 Evelin. Ja mis siis? Küll mõni kokk ikka pikapeale leitakse, kes sellega hakkama saab! Minu asi on... idee välja käia. Ise sa mulle ju seda õpetasid, et... kuidas see oligi... no et on kahte sorti inimesi, et rohkem nagu polegi... et ühed räägivad ja teised teevad!
 Georg. Pole viga, nädala pärast on see kaerakile idee kõigil meelet. Ilmub uus ajakiri mõne uue ideega.
 Evelin. Sina oled.... Sina oled minu peale lihtsalt kade!
 Äkki heliseb Evelini mobiiltelefon
 Evelin. Evelin kuuleb? Kuidas palun? Oi, ma ei tea...ma tõesti ei tea... Juba järgmisel nädalal? Nojah, olgu siis, kui just teisiti ei saa... Nägemist!!
 Järgneb omamoodi pantomiim. Evelin tardub, hakkab siis vaikselt kohapeal seistes hõõritama, silmi pöörutama, sõnaga, imelikult käituma. Georg vaatab teda mureliku jahmatusega.
 Georg. Mis lahti?
 Evelin. Ja sina veel naerad... Kas sa tead, mis juhtus? Mind kutsuti televisiooni esinema! Jessssss!

220. lugu, 5. episood

Kohvik. Johannes, Eve, Tiik

Johannes. Teie olete noorem ja haritum, äkki oskate te ütelda, kuidas see jama küll Eesti riigi kaela kukkus, et omal ajal pandi lausa seaduse jõuga koos majade ja maadega müüki igavene ports elusaid eesti inimesi?

Eve. Ju siis neil seadusetegijatel kiireks läks.

Johannes. Nojah, aga millal apsakas tehti, oma kaksteist aastat tagasi? Nüüd oleks ikka aeg see loll viga ära parandada... Või arvate, et see jant ja jama kestab veel mitu inimpõlve edasi? See teeb küll natuke närviliseks...

Samal ajal võib juulide-maalide pilkudest-pooseidest aru saada, et midagi on juhtunud. Ongi.. Kohviku uksele ilmub kiirel sportlikul sammul linnapea ise. Vaatab ringi, näeb ära Johannese ja tema kaaslaste ja tuleb otsustavalt ligi.

Tiik (*koduselt-hubasel*). Tere!

Johannes. Aa, härra Tiik! Mis teid rahva sekka töö?

Tiik. Mina olen ka ise vaid osa rahvast. (*Evele*). Tervist, Raivo Tiik.

Eve. Eve Küngas.

Tiik. Meeldiv, meeldiv, et meidki meeles peate.

Eve. Oi, ma ei saa ,mis mõttes?

Tiik. Loeme, jälgime, teame, oleme kursis. Sirje, äkki saaks... ühe pisikese kohvi?.

Eve. Mida te loete?

Tiik. Noo, te kirjutasite meie linnast pärist andekast inimesest nii toreda loo oma ajakirjas! Aitäh, Sirje! (*Sest kohv on kui võluvael meeri nina all*).

Johannes. Ah jaa-jaa-jaa - see, kuidas meie Evelin Eesti kaerakile Pariisi paremate restoranide menüüsse sisse kirjutas...

Eve. Oi, ma lausa punastan. Ma pole kuigi tuntud ajakirjanik, ma olen siiani rohkem nagu kergematest asjadest kirjutanud.

Tiik. Sellist sulge on vähestel. Ma näen, et nüüd kogute uut materjali?

Eve. Noh, eks ma püüan...

Tiik. Õigesti teete. Ikka keset elu, keset elu... Härra Saarepera on meie linnas vägagi autoriteetne inimene. Muide, ma olen kuulnud, et teda hüütakse mõnikord Aristoteleseks.

Eve. Oi, selle panen ma kindlasti sisse!

Johannes. Ärge palun tehke, kogu vabariik naerab mu välja!

Tiik. Millest siis räägite? Linna ajaloo, olevikust, tulevikust?

Eve. Oh, me rääkisime ühe maja saatusest.

Tiik. Selge, Õnne 13. Omaette probleem, omaette probleem. Nagu ma tean, on härra Saareperal üsna omapärane nägemus sellest asjast...

Johannes. Ei minul pole mingeid nägemusi, ega ma siis nii palju pole ka joonud.

Tiik. See oli ainult kujund, Saarepera. Ei, ma austan vanema põlvkonna kogemusi, aga elu läheb sellele vaatamata edasi. Proua Küngas, aga miks te minu poole ei pöördunud? Mul oleks teile ohtrasti materjali pakkuda – linna ajalugu, generaalplaan, sotsiaalprobleemid...

Eve. (*ei saa ikka veel aru, kellega tegemist*). Ah soo? Nojah, aga ma ei teadnud...

Saarepera. (on ikka natuke jokka jäänud lõpuks, hakkab tüli kiskuma). Vaata ühest asjast ei saa ma aru.– mina olen 50 aastat Morna linnas ühes majas elanud, aga siis hakati mulle ütleva, et tutkit, mina elan vales kohas, minu kodu polegi minu oma!

Tiik. Kas see pole siiski emotsionaalne liialdus?

Johannes. Palun väga: algul tuli üks mees Rootsist ja ütles, et minu tuba on hoopis tema tuba, eks... Siis tuli üks mees Tartust ja keeras mul vee ja elektri kinni... Ja nüüd siis tuleb see tragi poiss Tallinnast ja ütleb, et minul on asjast valed nägemused...

Eve. Vabandage, mina ei saa nüüd millestki aru.

Johannes. Ah soo, nojah, see hakkaja poiss on ju Morna linnapea.

Tiik. Minu süü. Ma unustasin tutvustamast.

Eve. Ah sedasi... Nojah, ma oleksin pidanud juba taipama.

Johannes. Tema arvab, et teda peavad kõik tundma.

Tiik. Ärge pange talle pahaks, proua Küngas. Ta ei sugugi halb inimene.

Johannes. Olen küll, kui vihaseks lähen!!

Tiik. Proua Küngas, mul on teile ettepanek – võiksime kasvõi praegu linnavalitsusse sõita ja... (*vakatab. Jääb vaatama.*

Sest...Malbe, hajeve ja lihtsakesena tunduv Eve on äkki karm ja isegi nagu natuke ohtlik. Linnapea igatahes tajub ohtu, tal on selliste asjade peale profinina.)

Eve. Milleks?

Tiik. Loen seda oma meeldivaks ametikohuseks. Mitte igapäev ei külasta Mornat Tallinna ajakirjanikud.

Eve. Täna, härra linnapea, aga mul polnud seekord tõesti plaanis linnavalitsusse tulla.

Tiik. Ma kardan, et teie muljed jäävad siis natuke ühekülgselt. Tuleb ju teine pool ka ära kuulata, või kuidas teil seal ajakirjanduskoodeksis kirjas on?

Eve. Ma arvan, et olen teist poolt juba piisavalt kuulnud.

Tiik. Kuidas, palun? Ma pole ju midagi rääkinudki.

Eve. Aga teil ei olegi midagi rääkida.

Paus

Tiik (*mõtlikult*). Selge, Vabandage, et tegin tüli.

Tõuseb, kummardab, on tõsiselt vihane.

Eve (*oma parima naeratusega*). Aga mine tea, võib-olla ükskord ma hüppangi teie poolt läbi...

Tiik. Ma ei usu, et te mind nii lihtsalt eest leiate.

Linnapea lahkub sirge seljaga, aga kahvatu palega, kui seda filmida saaks.

Johannes. Oi sa jutas, aga te panite meie linna esimesele mehele!

Eve (*mõtleb, tõmbub äkki kõssi ja hakkab häbelikult itsitama*). Ma ei tea ise ka, kuidas see juhtus!? Mis siis nüüd saab?

Johannes. Mis saab... Võib-olla ei anta teile enam Mornasse sissesõiduvõimalust!

222. lugu, x episood

Allani korter. Algul on vaikus. Ainult kell tiksus korterivaikusel mingit keskhommikust aega. Siis lõhub selle vaikelu erisuguste helide vahelduvgamma – krutitakse (sihitult) transistorraadiot. Kruttija on diivanil lõsutatav Allan. Tusane, natuke katkutatud, kodune. Käes on järjekordne mõõnaperiood selle mehe vaheldusrikkas elus. Kiiresti ülekrutitud ultrahililainealad annavad aimu seinte taga toimuvast elust, see on kärarikas ja teeb viha. Allan lülitab raadio vihase liigutusega välja, vahib veel paar sekundit

lage. Siis ajab ennast istuma, võtab põrandalt suure plastpudeli mineraalvett ja joobv ahne janu. Seejärel võtab laualt rahakoti ja hakkab mornilt selle sisu uurima. Koputus. Allan kohendab särgisaba ja läheb avama, Uksel seisab ... Eve.

Eve. Tere hommikust, härra Peterson!
Allan. See suur et...?
Eve. Teie ei tunne mind vist ära? Aga meie oleme tuttavad küll.
Allan. Midagi tuleb nagu ette jah...
Eve. Ärge vaevake oma pead! Mäletate, te olite ükskord lahkesti valmis minu autot putitama?
Allan. Ah see jah... Noh, teine mees tegi ju tookord ära...
Eve. Ega sest pole midagi! Lubate ehk edasi astuda?
Allan. Mul siin paras segadus, ei teadnud külalisi oodata...
Eve. No kuulge, meesterahvas – esiteks pole siin mingit segadust ja teiseks - kui olekski, siis mina seda ei märkaks.
Allan. Nojah, kui te kord juba tulite, eks istuge siis ja...
Eve. Täna väga. Ahh!!
Allan lausa võpatab hingest tulnud hüüatusest.
Eve. Oi, küll on kaunis kamin! Kes teile sellise tegi!
Allan. See suur et... ega minul nüüd küll rahapuud toanurgas kasva, et mingitele kuramuse firmadele ja töömeestele roppu raha maksta, minul tuleb kõik oma kätega ära teha...
Eve. Inimene, siis on teil on ju lausa kuldsed käed?
Allan. Ah arvate või? Noh, natuke ju ikka tööd nendega on... Aga ega te vist ikka mu kaminat vaatama tulnud või kuidas?
Eve. Kuulge, kas teie ema proua Alma Saarepera siis ei ütelnudki, et...
Allan. Ahsoo, nüüd tuleb meelde küll.. Teie olete ju sellest ajakirjast, jah?
Eve. Seda ma olen.
Allan. Te siis arst ei olegi? Ma mõtlesin ikka, et ... Noh et meie maja endise elaniku... doktor Vaike kolleeg?
Eve. Kunagi sai oldud. Kõik me pidasime kunagi mingeid muid ameteid. Ühesõnaga, ma kogun materjali, ma tahaksin kirjutada ühe päris pika loo teie majast, selle elanikest, nende probleemidest... Ja teate, ma tahaks ikka kohe päris head lugu kirjutada!
Sellist, et mind kohe kiidetaks! Kas aitate?
Allan. See suur et... mis siin ikka kirjutada.
Eve. Teistel inimestel on ju huvitav lugeda!
Allan. Ei mul pole midagi erilist rääkida.
Eve. Aga teie ema ütles ju, et teil on kohe mitu asja hinge peal, kas see pole siis tõsi?
Allan. Ei mina mäleta, et oleks. Te juba kirjutasite kah. Tegite ühe meie majas üles kasvanud naisterahva üle Eesti riigi kuulsaks, nii et aitab ehk küll. Einoh, värviline foto üle terve lehekülje!
Eve. Ah see lugu Evelin Sumbergist ja rahvustoitudest? Noh, see on teine žanr, rohkem nagu naistele...
Allan. Ei mul ole naistelehtedele midagi rääkida, nii et... palun vabandust.
Eve. Lubage, ma küsin otse? Kas teil on midagi proua Sumbergi vastu?
Allan. Ah, mis, Õnne tänaval teab Evelini tempe iga kirju kass kah... Mis me siin ikka räägime...
Eve. Aga-aga! See looke oli rohkem nagu rahvustoitudest...
Allan. Nojah, pärast näidati teda veel telekas ka, nüüd on täht valmis! Nüüd on ta Tallinnas jah suur äss, aga siin... Võib-olla just tema meie maja siin oma perenaise-mängimisega tuksi keeraski, kes teab...! Nii et jah, ma ei saa teid kuidagi aidata.
Eve. Siis on küll kahju. Toomas kinnitas, et rääkigu ma kindlasti Allan Petersoniga... Teie olla talle ise helistanud!
Allan. See suur et... Milline Toomas?
Eve. Kas te Toomas Kuslapit ikka tunnete?
Allan.. Ütelnud kohe, et Tom! Tema elas ju ka siin majas, selles samas korteris, kuhu teie tookord tahtsite sisse saada... Einoh, Tom on küll asjalik tegija.
Eve. Jah, ja tema tõsine ajakirjanik, minu suur juht ja õpetaja. Meie toimetused on kõik ju ühes majas! Toomas arvas, et peaksin siin hakkama saama küll...
Allan. No siis on teine asi, siis võiks rääkida ju küll...
Eve (*natuke kiusates*). Aga kui teile aega ei ole, siis... Teil, nagu ma aru saan, on suured äriasjad piiri taga ajada?
Allan. See suur et... Enam ei ole.
Eve. Oi, kas midagi läks viltu?
Allan, Eesti värk! Kord käsi kullas, siis see teine asi mullas... Lubage tutvustada, Allan Peterson, Eesti Vabariigi töötuteist korda! Vaat sihuke situatsioon.
Eve. Oi-jaa, see pankrottide laine on tänavu lihtsalt hirmus!
Allan. Ega mina ei kaeba. Meie, Petersonid, meie oleme sellised, et alla ei anna... Ainult see majajama küll... seda ka rohkem nagu ema pärast... Tal närv täitsa must! Ah et Tom siis soovitas minuga rääkida...?
Eve. Otse tungivalt! Ta ütles, et teie olete väga objektiivne!
Allan. No siis... Siis tuleb sellele Kuldse Kodu firmale ära teha, ega muu enam ei aita. Imelugu, mis sigadusi nad siin kõik ära pole teinud! Eks pange oma makk käima, ma hakkam rääkima!

223. lugu, x episood

Loodus. Auto on teeserval, Are ja Georg seisavad (kõnnivad edasi-tagasi?) sealsamas ligidal. Hea oleks, kui saaks foonile pikkida linnulaulu. Algul seisavad nad vaikides.

Are. Ega sul juhtumisi suitsu ei ole?
Georg. Piinlik küll, aga mida pole, seda pole.
Are. Ah, tühja, ega ma nii väga ei tahagi... Anna andeks, et ennast sulle kaela riputasin.
Georg. Jäta nüüd, milles küsimus...
Are. Sul olid kindlasti mingid omad plaanid, nüüd seisad minuga siin metsa servas ja mõtled, mida selle rumala naisega pihta hakata...
Georg. Rumal? Jäta nüüd – mõne teisega võrreldes oled sina maailma tarkuse kehastus.
Are. Ma ei saanud su vihjest aru?
Georg. Ah, ei midagi. Ära iial kaeba ilmal valu... või kuidagi nii, oli vist üks selline õpetlik luuletus?
Are. Õpetlik ja õige! Aga mingi seletuse ma sulle ju ikkagi võlgnen. Lühidalt – ära viskas ja kõik!
Georg. Noh, kui isand Ahvena omapäraseid maneere arvcstada, pole see vist kuigi üllatav...

Are. Ah, mis Ahven – seda meest ei saa üle kuue minuti tõsiselt võtta.
 Georg. Kuus minutit? Kust sa nii täpselt tead?
 Are. Ma ükskord kontrollisin järele.
 Georg (*naerab tahmatult*). Täitsa lõbus!
 Are. Pole siin midagi lõbusat... Ausalt, Georg, kui hakata mõtlema – pidid just sina mulle omal ajal siin linnas esimesena ette sattuma!
 Georg. Mitte ei saanud aru?
 Are. No poleks sa tol korral, kui mina nagu mingi hunnik õnnetust Mornasse sadasin... mulle lahkelt oma ülemise korruse korterit välja üürinud... Pooled jamad oleksid ära jäänud!
 Georg., Oleks ja oleks... Eks minagi sadasin siia omal ajal piisavalt segastel asjaoludel. Aga ega jamade eest ei pääse kuhugi, võin ma sulle kinnitada. Need hakkavad sulle külge igal pool.
 Are. See on ka õigus... Lihtsalt oleksid need siis teistsugused.
 Kostab hallrasta ragistavat "laulu".
 Georg. Ohoh, kui vägevad kevadehäälid? Mis lind see oligi?
 Are. Va hallrastas, maasikapeenarde hirm.
 Georg. Ah nii? Nii et asi on romantikast kaugel..
 Are. Näed siis, ei vea. Siin ka igavene jama, ma ütlen! Oleks löoke, aga ei ole.
 Georg. Ma vaatan, sa oled kohe nagu... natuke närviline?
 Are. Viimase aja püsiseisund, kas tead. See tuleb sellest, kui tegeled asjadega, mis sind ei rõõmusta...
 Georg. See tunne tuleb päris tuttav ette.
 Are. Tõesti? Tead, mul hakkas kohe kergem! Ma ju kihutasin aasta eest pea ees Tartusse... pakkumine tundus soliidne, aga...
 Georg. See pole see, jah?
 Are. Pole jah. Kuigi nii head palka pole ma elu sees saanud. Loll jutt, eks?
 Georg. Absoluutselt normaalne. Mina tean seda tunnet hästi.
 Are. Muideks, ennist sa ütlesid midagi. Kes see minust veel lollim naine peaks olema?
 Georg. Pean ma sulle tõesti ütlema?
 Are. Pardon, ma ei tahtnud mingi hinna eest minna isiklikuks. Ega sa ei liialda? Sinu Evelin on ju sellisel tõusulainel! Lehed kirjutavad, telekaski näidati ükskord... Ma ei saanud küll täpselt aru, mis rida ta nii hoolega ajab ja mis asi see kaerakile ikka tegelikult on, aga...
 Georg. Ära räägi mulle palun kaerakilest, ära räägi mulle palun naiste võrdõiguslikkusest... Räägime millestki mõnusamast, eks?
 Are. Jumal küll, vaene mees! Tuleb välja, et igal on omad probleemid...
 Georg. Just täpselt! Ja katsu su neist aru saada! Ämm ja tema Kristjan... pensionärid küll, aga neil ka mingid rasked kevadised draamad, ma vaatasin, et tagurpidi ükselt minema saaksin, muidu poleks jutud homseni otsa saanud...
 Are. Einoh, hullumaja! Maailm on täitsa sassis – isegi Alma! Mis streigijuttu ta ometi Ahvenale ajas?
 Georg. Eks ma varsti kuule.
 Are. Kuule, on su autouks lahti? Ma vaatan korra kotti, äkki on seal kogemata paar sigaretti... (*hakkab õlakotti võtma, see kukub maha, seal pudenevad maapinnale mõned paberilehed, kiired eskiisid*).
 Georg kummardub ja tõstab need üles.. Heidab seejuures tahmatult pilgu joonistele.
 Are. Ei ole siin mingit suitsu. Mis seal ikka... Kuule, mis sa neid kritseldusi uurid, need on mingid vanad eskiisid, ei tea, kuidas need kotti jäid...
 Georg. Sul on kätt ja ideid. See on siis hotelli uus nägu või?
 Are. Jumal teab, mis sellest saab.
 Georg. Aga see jahiloss?
 Are., Ah seee... Niisama üks sirceldus-
 Georg. Oota, Õne 13? Sel pole ju vana majaga midagi ühist?
 Are. Kuldsed Kodu tingimus on selline. Oi... ma ei teagi, kas sulle on kõik kinni makstud?
 Georg. Nii jah - täpsemini Evelinile... Ma ei teadnudki, et neil nii kardinaalsed plaanid on.
 Are. Need on küll umbes sada neli korda muutunud.
 Georg. Ma peaksin nüüd vist korra siiski linna tagasi põikama.
 Are. Kas minu ka kaasa võtad või jätab siia kevadet nautima?
 Georg. Kelleks sa mind pead... Kuhu ma su viin?
 Are. Vaat see on alles küsimus. Ei oskagi vastata. Polegi nagu kellegi juurde minna.
 Georg. Mul ei lähe linnas loodetavasti kuigi kaua. Tagasi sõidan läbi Tartu, nii et...?
 Are. Ausalt või? Äkki saan ma siis sinuga koju?
 Georg. Sellele ma just vihjangi.
 Are. Oh, Georg, sa oled kullatükk! Tead, ma ootan sind näiteks... raamatukogu lugemissaalis.
 Georg. See jätab meist mõlemast väärrika mulje.
 Are. Täpselt nii! Ja kas sa tead, tänutäheks pakun sulle enda pool head süüa - mul on maailmatu ilus lihatükk valmis osetud! Ma oskan marukihvtult liha praadida!
 Georg. Ära aja mu suud vett jooksmas! Noh, kas sõidame nüüd kõigepealt Morna city poole tagasi?
 Are. Nagu ütled. Aga mis asju sina, pealinna advokaat, üldse Mornas ajad?
 Georg. Kas ma siis ei ütelnudki? Proua Alma palus mind appi.
 Are. Aa? See streik või?
 Georg. Sellest ei tea ma midagi. Temal on ikka see Õne 13 maja asi.
 Are (*vaikseks jäädes*). Jumal küll... Siin ei oska muud ütelda, kui tunnen sulle kaasa.
 Georg. Mina olen proff, minule pole vaja kaasa tunda.
 Are. No siis tunnen ma Almale kaasa. Ja endale ka. Kas seda pundart enam sirgeks harutada saabki?
 Georg. Vaevalt küll, aga proovida ju võib...

226. lugu, 4. episood

Morna. Õne 15. Kristjani õuel liiguvad ema ja tütar, Laine ja Evelin. Vaatavad üle aia, pilgud kellegi minemist saatmas.

Evelin. Seda sa tegid hästi, ema, et Kristjani hästi pika nimekirjaga poodi saatsid, nüüd saame me ikka omavahel ka juttu rääkida!

Laine. Kui vaja, saadan ta teist korda kah poodi, ja kui vaja, läheb kolmandat korda kah nigu üks õpetatud koerake!

Evelin. Mina kohe imestan, kuidas sa äkki temaga uutmoodi poliitikat oled hakanud ajama!

Laine. Mis me räägime, meie käime ikka ajaga kaasas, ega me siis mingid tühmakad ole... Nagu Toompea ees, nii meie järel! Sina ajad Tallinnas seda kaerakilet ja võrdsust taga, mina teen siin oma territooriumil seda õiget naiste õigust, tsort poberii pazhaluista!

Evelin. Oskaks mina sinu meele, ma oleks juba ei tea kes! Prokurör või minister, hihii! Kuidas Kristjan küll selle välja kannatas, et sina vahepeal Kergese Jürkaga kokku elasid?

Laine. Lõuad, plika, sinule pole tema miski Kergese Jürka, vaid sinu lihane isa!

Evelin. Ema, mul on niigi palju probleeme, ära meenuta mu keerulist päritolu, palun.

Laine. Ah, tütar, kui sa teaksid... Jürkast on saanud üks harilik töllakas, talle on maaelu ja vanad külalised nii pähe löönud, et piinlik kohe vaadata! Enne oli ikka vähemasti üle Morna teada rets, ikkagi tuntud inimene – ja kes ta nüüd on? Häh!

Evelin. Vaene Kristjan...

Laine. Mis ta ikka nii vaene on? Sai naise tagasi, on niimoodi või ei ole? Nüüd teab, et pole mõtet mind vihaseks ajada... Aga muidu, Evelin, olgu see omavahel öeldud... Ma nii kartsin, kui ma koju tagasi tulin, kas sa tead, kuidas ma kartsin! Ainult seda ei tohi Krissu kunagi teada saada!

Evelin. Oh, teil siin provintsis on hoopis teistsugused elureeglid kui meil Tallinnas... Kas ta tead, kui keeruline on Tallinna inimese elu? Passi kogu aeg peale, et sind rajalt maha ei võetaks!

Laine. Oota, mismoodi rajalt maha võtma?

Evelin. No kuidas sa aru ei saa, see on seesama mis ellimineerima...

Laine. Mis mineerima? Ah nojah, seal pannakse iga tühja asja pärast pommid paukuma...

Evelin. Ema, sa oled lootusetu! Ühesõnaga, tuleb peale passida, et sulle sitta kokku ei keerataks! Mitte kedagi ei saa usaldada!

Laine. Tallinnas on ju hoopis teistsugune eesti keel... ei mina sellest aru saa ega tahagi saada. Räägi parem otse, misasja sa äkki nii ülepeakaela siia tuiskasid?

Evelin. Oi, see on nii keeruline asi, ema, kui sa teaksid...

Laine. Kuule, mis me siin väljas ikka... mõni võib veel pealt kuulda ja linna peale lõksutama minna...

226. lugu, 6. episood

Laine, Evelin II. Tegevus jätkub toas. Laine ja Evelin on laua taga. Joovad kohvi, heidavad aeg-ajalt pilke aknasse.

Laine. No kuule, plika, mis sa jamad, Georg on vana kooli härrasmees, vanasti kirjutati neist juturaamatutes, enam sihukesi ei tehtagi... Kassa näed, kuidas ta hoolitseb sinu ja Annabeli eest, ostis omaette korteri ja puha... Millal ma siis soolaleivale tulla saan?

Evelin. Mis soolaleivale, pole me veel kuhugi kolinud.

Laine. Eks sa siis helista ikka varakult ette või saada kiri.

Evelin. Kesse loll on, et Mustamäele kolida? Las kolib ta ema koos oma paksude raamatutega raamatutega sinna – tead sa, kuidas need tolmuga koguvad?

Laine. Eks sa siis pühi neid vahest lapiga.

Evelin. Mina? Tema raamatuid? No kuule, kelleks sa mind pead, toatüdrukus või?

Laine. Noh, see ju ka hea amet!

Evelin. On sul alles naljad, ema! Ei, ei... mul

Mul on nüüd nii palju tegemist, igasugused koosolekud ja intervjuud ja... Ja kuidas ma saan Annabeli panna mingisse Mustamäe kooli – see ei tule kõne allagi mitte! Ei, mina küll kesklinnast ära ei koli!

Laine. Aga ole ikka oma ämmaga ettevaatlik, ikkagi professor... Äkki paneb sulle peale mingi oma selle... no vormuli või mis ta on - mis siis?

Evelin. Mis jutt see veel on?

Laine. Ah, ühed posijad kõik need professorid, mõni pidi kohe päris nõid olema, aga ega mina ka ei tea... Ütle nüüd ausalt ja siiralt, plika, ega sa ometi selle kolimise pärast siia ei sõitnud, silmad pungis peas?

Evelin. Ah, ma ei tea isegi, miks ma tulin... Aga mul on kohe selline tunne, et peab tulema ja punkt. Misasja see Georg viimasel ajal nii palju peaks ringi tuuritama?

Laine. Siia pole sinu abikaasa viimasel ajal küll suvatsenud sisse astuda, selle peale võin mina kasvõi mürki võtta...

Evelin. Enda jutu järgi pidi ta Tartusse sõitma... Mis asja ta seal aina ajab?

Laine. Ise sa kiitsid muudkui, et maffiaasju, et raha tuleb roppu moodi!

Evelin. Jäta järele! Hea küll, mis me klatšime... Tead, ma täitsa unustasin - tahad, ma näitan sulle neid fotosid, kuidas ma telereporterile intervjuud annan?

Laine. Jumal, üteld kohe. (võtab pildipaki). Näe, kui ilus... No küll on maru pilt! Kuule, sul on siin mitu ühesugust, anna üks mulle, ma panen seina peale... raami sisse.

Evelin. Eks sa siis võta, kui nii väga tahad.

Laine. Vat las tuleb nüüd mõni Morna santlaager üle ukse, las vahib ja imestab, et teil siin puha teletähe pilt seina peal! Mu oma tütar, no kes oleks osanud arvata! Vat selle eest ma seda kapitalismi kohe austan, saab karjääri teha ja üldse!

Evelin. Ah et lehepoisist miljonäriks?

Laine. Tsimaski pilkast Morna linnast suureks teletäheks, see on veel etem variant!

Evelin. Ära palun ikka nii palju ka liialda, ema, eks ole? Pole ma veel mingi õige täht, ainult ühe korra olen ekraanil vilksatanud...

Laine. Ära tee ennast viletsamaks kui sa oled! Sina oled minu verd, meie oleme sellised, et kui midagi pähe võtame, siis selle ka ära teeme! Vat nii! Ja kui sina tahad täheks saada, siis sina ka selleks saad Mis sa nüüd jälle ohkad?

Evelin. Kas sa tegid seda, mis ma ükskord palusin- kaerakilet selle retsepti järgi, mis ma sulle saatsin?

Laine. Ah see... No tegin jah. Aga rohkem nagu tapeedikliister kukkus välja.

Evelin. Seda ma kartsin. Mitte kellelgi pole see kaerakile veel välja tulnud... (vaatab aknasse).

Laine. Krissut pole veel näha?

Evelin. Pole seal kedagi...

Laine. Mis ta seal poes nii kaua muneb? (ka tema kiikab aknasse). Kelle auto see naabrite juurde... Allani oma see küll pole, selle tunnen ma pimedas ka ära... Marel on ka pisem...

Evelin. Näita, las ma ka vaatan...

Laine. Ei tea, juba kadunud, nurga taha pööras või mis?

Evelin. Mis marki see auto oli, ema?

Laine. Kust mina tean? Minu meelest on nad ühte nägu kõik. Räägime nüüd ikka tähtsamatest asjadest!

LISA 3 – Ursula võitlus sõltuvusega (2003-2007)

245. lugu, 6. episood

Kusagil Morna linna piirimail... aeglustab käiku suur rekka-auto. Näeme kauges üldplaanis, kuidas auto peatub, kuidas sealt lendab välja üks lohmakas spordikott, seejärel veel mingi kott, siis astub välja ka inimene. Astuv – või pudeneb. Jääb mulje, et teda lausa tõugatakse välja. Auto sõidab edasi, inimene jääb üksi teeristile. See on suhteliselt väikest kasvu naine. Ta vaatab ringi, komistab (justkui?), kummardub oma asjade järele... Ta liigutused on rabedad ja ebaloogilised. Ta on ilmselt väga väsinud – või natuke endaga sassis. Aga nii kaugelt on võimatu midagi otsustada...

245. lugu, 10. episood

Johannes, Uku, Jaak

Uku (*sisenenult*). Siin see raamat on. Seda soovitatakse kohe päris vinge biblioteraapiana olmestresside vastu.

Johannes. Ah soo, et äkki saab nagu mingit head nõu või?

Uku. Noh, kas just seda, aga... pigem häälestab ta lugejat positiivsele lainealale..

Johannes. Ahaa... Roman Rolland. "Colas Breugnon ehk Elame veel..."

Uku. Eks ju? Ah? Elame veel, eks?

Johannes. Hm... No ole sa tänatud, siis ei peagi enam tablette võtma!

Uku. Ma tean, et sellest on armetult vähe, aga...

Äge koputus.

Johannes. Sisse, sisse, üks on... Kurat, ei olegi lahti! (*Läheb avama. Lävel seisab Jaak.*)

Jaak. Tere, Johannes.

Johannes. Jumalime, milliseid mehi ma näen!

Uku. Tere, Jaak!

Jaak. Sina ka siin.

Johannes. Jah, näed sa, naaber tõi mulle seda... biblioteraapiat!

Jaak. Selge. Aga teisest küljest... aga aus olla, oleks mul kiiresti Johannese nõu ja abi vaja.

Uku. Saan su vihjest aru, mina olen siin liigne.

Jaak. Mis nüüd liigne, aga...

Uku (*taandub natuke liiga kiiresti ukse juurde*). Juba kaon.

Jaak. Oota nüüd... (*Läheb ukse juurde, vaikselt*). Mul on... üks tütre probleem. Eks teinekord räägime.

Uku. Ise tead, ise tead. Minul oma tütreaga... õnneks enam probleeme ei ole. Tema elab välismaal.

Jaak. Ah soo, ma ei teadnudki? Kuule, ma tulen pärast sinu poolt läbi...

Uku (*solvumist varjates, viisakalt*). Täna ei sobi. Ma pean nüüd välja minema. Sai ühe inimesega kokku lepitud, et ajame juttu..

Nii et teine kord, palun, ole aga lahke...

245. lugu, 11. episood

Morna. Kõrvalised tänavad. Tundmatu naine (rekkalt) tuleb kotti tarides, aeg-ajalt puhates... Uurib tänavanimetusi. Otsib siis midagi paaniliselt käekotis – ilmselt ei leiagi, mida vaja. Siis kükitab maha, avab spordikoti küljesahti... leiab pooliku pudeli, vaatab ringi ja rüütab pika janu.

245. lugu, 13. episood

Õnne tänav, mingi kaugem osa. Tundmatu noor naine on jõudnud selle tänavale. Märkab tänavasilti, jääb seda vahtima. (Ta on ikka veel piisavalt kaugel, me ei näe tema nägu).

245. lugu, 15. episood

Õnne tänav, vaade 13le. Võõras noor naine on väravani jõudnud. Vaatab majanumbrit, paneb koti maha. Siis tõmbub tagasi, et anda teed eemalt autost väljakaranud mehele, kes tormab majja. Mees vaatab teda viivuks... natuke imestunud. Ja kihutab edasi, majja, see mees on Pöder. Uks jääb lahti. Naine läheb ebalevalt ukseni... siseneb.

245. lugu, 18. episood

Morna. Õnne tänav. Konstaabel Priit kõnnib mõõdetud sammul. See on osa tema päevatööst – linnaosa läbi käia. Vaadelda ja olla vaadeldav. Äkki märkab Õnne 13 värava kõrval inimkuju, Seal tukub päise päeva ajal keegi naine!!! Konstaabel tõttan lähemale. Kummardub. Ja hüüatab kokkunult.

Priit. Pille – vastake ometi! Mis teil on, Pille?

Nüüd näeme istuja nägu. See on tõesti natuke Pillele sarnane. Silmad avanevad, pea kerkib aeglaselt.

Lamaja (*Ursula*). Mina pole Pille... Ich...!

Priit (*tagasi pörkudes*). Aga kes... te siis olete?

Ursula. Las ma olen... ma tahan magada... ma pole mitu päeva... ah, te ei tea, mis teie sellest teate...

Priit. Tõuske üles, külmute veel ära.

Ursula. Aa... Eesti pollar. Räägib eesti keelt. Sellist pole ammu näinud.

Priit. Purjus olete või?

Ursula. Ei tohiks olla.

Priit. Mis keeles siis teiega... sinuga rääkima peab?

Ursula. Ega sul suitsu juhtu olema?

Priit. Ma ei suitseta.

Ursula. See on... See on ikka Morna linn, eks ole?

Priit. Teate mis, ajage ennast püsti ja tulge minuga kaasa.

Ursula. Ma ei jaksa ju... Ma ikka vist vahepeal tukkusin. Alles oli ju Riia.

Priit. Tõuske üles. Lähme, lähme...

Ursula. Ma ei taha tulla, ma olen väsinud, ma tahan magada...

Priit. Te häirite selle maja elanikke.

Ursula. Õnne 13, on see ikka Õnne 13? Niisugune aadress mul on ja siit ma ei lähe kuhugi. Ma ootan vanameest.

Priit. Seda me veel vaatame. Keda sa siin passid, tüdruk?

245. lugu, 20. episood

Ursula, Priit

Ursula (nagu ei kuulekski, omaette pomisedes). Ega ma siis selleks ühtejutti läbi viie riigi ikka ka... Hansalinnast Lütübekist...

Priit. Lütübek? See on ju Saksamaal, mis te ajate!

Ursula. Mida ma siis räägin? Eesti poiste rekkaga... Riiani magamata... Aga kohale sain!

Priit peab mõttes aru, rabab siis vilunult noore naise käest, tõmbab varruka üles ja vilistab lühidalt.

Priit. Seda ma arvasingi!

Ursula. Ei, ei... see pole üldse nii... see käik jääb sinna...

Priit. Kuhu sinna?

Ursula. Lütübekisse!

Priit. Nii, ma hakkan kurjaks saama! Teie dokumendid?

Ursula. Palun väga, kui mul muud ei ole, siis see... Kuidas ma muidu sealt tulema oleksin saanud! (*Tirib kotist passi*).

Priit (loeb). Amaranta Ursula? (*vaatab imestunult*).

Ursula. Mulle aitab Ursulast küll ja küll.

Priit. Te siis olete...

Ursula. Jah, ma olen Amaranta Ursula Palm, aga miks mul selline nimi on, seda võite pärast mu isa käest küsida, kui ta koju jõuab – minu teada peaks ta just siin selles majas elama!

247. lugu, 8. episood

Uku, Jaak

Uku. Tead, omamoodi kahju, et su tütar siit ära kolib.

Jaak. Nojah, selle kohta öeldakse, et armastuse vägi...

Uku. Ega ma selles mõttes... Ma pole sulle ütelda jõudnudki... Vaata, minu tütar on nüüd ka siin.

Jaak. Ah soo, ma ei teadnudki?

Uku. Nad on natuke ühte nägu. Ma olen seda ammu tahtnud ütelda, aga... Eks sa kunagi ise näed.

Jaak. No siis on ju vahva? Kust sa siis... välja ilmus?

Uku. Ah, eesti noorte värk, ise ka ei tea, kuhu neid tirib... Ursula oli mõni aasta ära,

Jaak. Ursula on ta nimi siis?

Uku. Oj jaa, see nimi on terve stoori, aga... nojah, plika otsis oma šanssi välismaal, Saksamaal täpsemalt. Lapseoidjaks läks... nagu ta ise räägib...

Jaak. Polnudki siis nii?

Uku. Ega ta suurt ei räägi, aga nii palju kui mina aru sain, pidi ta rohkem nagu nõudepesija ametit pidama...

Jaak. Kuidas ei räägi?

Uku. Eks ta ole natuke ära vintsutatud. Ja paljudest ta teda nägingi... Sõitis nädala keskel Tartusse vanu sõpru vaatama ja...

Jaak. Ah et polegi praegu kodus?

Uku. Oleks võinud vähemalt helistada, aga ei! Einoh, tema on üldse selline isemoodi piiga, et...

Jaak. Noorte asi. Ega Pille ka alati helistanud, mure kohe nendega...

Uku. Aga kui võtta, siis... mis me ise targemad olime?

Jaak. Ja ega meil polnud ju neid telefone ju ka nii palju, mäletad ise, automaadist sai käidud helistamas...

Uku. Olid ajad!

247. lugu, 10. episood

Uku, Jaak, Ursula

Uku. Meie oleme sinuga nagu dinosaurused, aga nüüd jah, nüüd on arvutid ja mobiilid... Aga plika ei anna ikka elumärki! Ei andnud Saksamaalt, ei anna Tartust, on väänik!

Jaak. Suhtu asjasse rahulikult.

Uku. Arvad või? Kuule, aga nüüd... Kust hundist rääkida, mis?

Võtmeragin. Uksele ilmuv Ursula. Tõsine, morn, kuidagi kangestunud.

Ursula. Tere..

Uku. Nii., nii, said ikka tuldud.

Ursula. Just.

Uku. Mis siis ikka, tore on. Meil on külaline. Saa tuttavaks, minu... kunagine malepartner... Jaak Pallo.

Jaak. Tervist. Kuule, ta on tõesti natuke minu tütre moodi...?

Ursula. Jälle olen ma kellegi moodi?

Jaak. Ei, ma niisama ütlesin.

Ursula. Tore. Isa, ma olen väsinud. Ma tahaks pikali heita.

Uku. Jah, aga viis minutit viisakust peaks sul ikka varus olema.

Ursula (plahvatab, järgneb lühike jampslik pantomiim). Selge. Kas kniksu peab ka tegema? Muidugi peab, kui vanad malesõbrad kokku saavad... Härra, kas te Paul Kerest ka tundsite? Muidugi tundsite, ma ei kahtle selles... Minu nimi on Amaranta Ursula.

Jaak. Ah et koguni?

Ursula. Jaa-jaa, see erakordselt ilus eesti naise topeltnimi tuleb sellest, et minu intelligentne issi jumaldab Carcia Marquezi romaani "Sada aastat üksildust!... ja mina pean seda umbes 1001. korda kõigile üle seletama!!

Uku. Ursula, ma ei saa aru...

Ursula. Mis siin aru saada? Mina ei vaja muud kui umbes sada minutit üksildust, ma tahaks ikka nagu nõksa sellest pagana Tartust toibuda ka!

247. lugu, 14. episood

Uku korter. Tükk aega hiljem. Tühja korterisse siseneb Uku. Ta on ühtaegu elevil ja murelik. Käsi hõõrudes astub ta tuppa, tõstab raamatuid laual, piddleb ukse poole, mille taga teab olevat oma taasleitud tütre.

Uku. (omaette pomisedes). Nii, nii, nii...

Uksele ilmub Ursula. Jääb isa seirama. Naeratab seejuures isegi kuidagi saladuslikult.

Uku. Sa ei magagi enam?

Ursula. Mis on linnukesel muret...

Uku. Kuidas, palun?

Ursula. Paps, sa ajad mind jubedalt naerma. Sa oled nii tõsine, sa oled nagu monument, voh!

Uku. Ma ei saa aru, millest sa räägid. Minu sõbrale jätsid sa ennist ka natuke imeliku mulje, aga tühja sellest.

Ursula. Aeg on selline, paps! Kõik on natuke imelikud. Ja kajakad lendavad...

Uku. Mis kajakad?

Ursula. Harilikud, noh.

Uku. Jätaks nüüd need ekstravagantsused... Tead, räägime parem sellest, kuidas edasi elada. Sa pidid Tartus natuke tööasu ka uurima või kuidas?

Ursula. Tartu nüüd, kes seal ikka töötab...

Uku. Ma saan aru, sa oled ikka veel hajevil, sa vajad sisseelamiseks aega. Tead, sul polegi vaja kiirustada. Mulle tehti just praegu üks päris põnev pakkumine. Nii sisuliselt kui majanduslikult... Paar kuud saame rahulikult hakkama, kui ma selle vastu võtan...

Ursula (*purskab naerma*). Sisumisuiline takkumine! Jee!!!

Uku (*vaatab tüdriku pahaselt*). Kuule, mis sul on? Purjus oled või?

Ursula. Sisumisu, kisulisu.

Uku (*raputab tüdriku õlgadest*). Aga... lõhna ei ole ju?

Ursula (*laulvalt, hellalt*). Jumal, kui vanamoodsad on meie papsid – kuidas sa aru ei saa, et ma pole purjus, ma olen hoopis pilves!

248. lugu, 12. episood

Morna. Kauplus. Aknaalune lett vms. Ursula, seekord viks ja korralik (kuigi ehk kuidagi kahvatu, endasse ja trotslik) pakib poekäruks kilekotti toidukraami. Natuke teisel teeb sedasama turske mees, keda algul näeme selja tagant. (See on erariides konstaabel Priit Torim). Ursula lükkab oma käru endast eemale ja see müksab meest.

Ursula. Sorry...

Torim. Pole midagi. (*pöördub ja jääb Ursulat silmitsema*).

Ursula. No mis sa passid, ma ju palusin selges eesti keeles andeks?

Torim. Tuleb nagu tuttav ette...?

Ursula. Loll jutt. Mul pole siin linnas ühtki tuttavat.

Torim. Paistab, et sa ei mäleta midagi.

Ursula. Mmmm? Kuule, sa oled ju see... politseinik? Kes mind siit poest isa juurde taris?

Torim. Ära tundsid ikka.

Ursula. Juhtub. Ma pean sulle nüüd jube tänulik olema, eks?

Torim. Ära aja pahma suust välja.

Ursula. Küll siin pannakse alles folki, ausalt!

248. lugu, 14. episood

Kauplus

Ursula. Ja üldse - sina pole mundris ja sul pole õigust õiendada.

Torim. Eks mul ole ka mõnikord vaba päev. Seda esiteks. Ja teiseks, ma esiotsa nagu eriti ei õiendagi. Kui asi raames püsib, muidugi.

Ursula. Mina neid Morna linna raame ei tunne, selge?

Torim. Meil siin sellises stiilis üldiselt ei suhelda... võiks nagu teadmiseks võtta, Ursula-Amaranta Palm.

Ursula. Halleluuja, nimi juba kirjas ja puha! Et kas nüüd viiakse siis politsei lastetuppa kasvatustööle või kuidas teil siin kombeks on?

Torim. Meil siin on nagu mujal Euroopas.

Ursula. Esiteks olen ma juba ammu täiskasvanu ja teiseks... Mis sina ka Euroopast tead.

Torim. Meie jutust ei saa nagu asja.

Ursula. Miks peaks saama? Ma ei soovi kellegagi rääkida!

Torim. Argument.

Ursula. Ja mis puutub Euroopasse – ära ikka hüppa! Tahad, ma räägin, kuidas Saksamaal on? Kuidas näiteks Lübeckis need asjad käivad?

Torim. Lübeck – mis sinul sinna asja? Seal elasid kirjanikud Mannid.

Ursula. Ollalla ja halleluuja, suured Thomas ja Heinrich! Muide, kui just teada tahad, siis käisin mina ülepäeva sealt nende sünnimajast mööda...

Torim. Sisse ei astunudki?

Ursula. Sina oleksid astunud või?

Torim. Miks mitte.

Ursula. Nii imelikku võmmi pole ma veel elus seeski näinud... Tema tahab klassikute muuseumisse minna! Tuled siis ka välja või jääd siia?

248. lugu, 18. episood

Tänav. Lühike episood. Ursula ja Torim, tükike ühist teed.

Ursula. Noh, saadad mu jälle koduvärvani välja?

Torim. Ei, miks?

Ursula. Aga kes sind teab. Ju ma siis kahtlane tundun.

Torim. Ise tunnend ennast paremini.

Ursula. Ära muretse, ma viin toidukraami kenasti isa korterisse ja proovin sellest midagi vaaritada.

Torim. Isa on sul soliidne inimene.

Ursula. Tean ilma sinutagi. Noh, kas konvoeerid edasi?

Torim. Ega ma iga päev ka sulle kavaleri mängida viitsi. Ma pööran varsti näe sinnapoole.

Ursula. Aa! Ma juba lootsin, et elu pöörab põnevaks, et olen siin Morna-sitis nagu... politseilise järelevalve all.

Torim. On siis põhjust?

Ursula. Kus mina tean, mis seadused teil siin Eestis on? Ma olin mitu aastat ära, sai ju öeldud. Annab adopteeruda.

248. lugu, 20. episood

Tänav. Teine veerandepisoodike. Ursula ja Torim.

Ursula. Ja mis sa nüüd jälle takseerid?

Torim. Muud midagi, ainult et mida sa aina tõmbled? Vaatan, täna oled nagu kaine, aga...

Ursula. Vähese viina viga, nagu teil siin Eestis vanasti räägiti. No mis on, mis sa passid? Kas siis enam niimoodi ei räägitagi?

Torim. Ikka räägitakse. No nii, siit lähevad meie teed lahku...

Ursula. Saabki rahu. Mida sa jälle vaatad?

Torim. Niisama. Sa oled natuke kellegi teise moodi.

Ursula. Sa pole esimene, kes mulle seda ütleb. Ma ei kannata teiseid!

Torim. Pole sa tegelikult mingi teise... Tema on... tema on tead selline inimene, sina aga...

Ursula. Ah nii koguni? Ja kes siis mina olen?

Torim. Hm... Eks aeg näitab. Hea küll, mina pööran nüüd siia. Nägemist.

Ursula. Huvasti!

Ometi jääb Ursula seisma ja Torimile järele vaatama.

Ursula. Hei, sina!

Torim. Mis siis veel?

Ursula. Mis su nimi on?

Torim. Konstaabel Torim.

Ursula. See pole ju nimi, see on sulaselge ähvardus. Kas sul eesnime ka on?

Torim. Milleks sulle seda vaja?

Ursula. Mina ei tea... Nojah, mul pole siin linnas veel ühtki tuttavat. Sina oled esimene.

Torim. Õige mul asi.

Ursula. Ise tahad veel eurooplane olla!

Torim. Noh, kui just seda... Priit on mu nimi.

252. lugu, 3. episood

Morna. Püstijalalett. Uku ja Torim.

Torim. Ega ikka ei ole küll, et suvaline kutt tuleb ja pannakse kohe laevakapteniks. Enne tuleb ikka junga ja madrus olla...

Uku. (*natuke murelikult, natuke kehitatult*). Kuulge, kust te ikka nii kindlalt teate, et volikogu teeb just... hm... sellise valiku?

Torim. Morna! Meie kohe oleme sihukesed. Pika kannatusega rahvas, aga kui ükskord hing täis saab, siis tahame kohe täitsa uut luda! See on muidugi ülekantud tähenduses.

Uku. Saan aru, aga...

Torim. Mitu aastat üks jama teise otsa. Ja nüüd veel see Pinuse lugu...

Uku. Mis selle hotellidirektori nimi oligi... Tema läheb nüüd vist kohtu alla?

Torim. Tõenäoliselt küll.

Uku. Vinged lood! Nagu Chicago!

Torim. Mina tahan loota, et rohkem meil chicagot ei juhtu.

Uku. Veel tassike kohvi?

Torim. Täna, ei. Vererõhk. Teie, ma vaatan, joote kohvi julgesti?

Uku. Hommikul ikka peab, muidu ei hakka mõte liikuma.

Torim. Tohib üks küsimus? Kas teie tütar siis... ei keedagi teile hommikuti kohvi?

Uku. Kuidas teie... Ursulat tunnete?

Torim. Oh, täiesti juhuslikult.

Uku. Jah? (vaatab murelikult politseiniku poole. Too ei tee teist nägugi). Aga mis hommikukohvi puutub, siis... tüdarta pole hetkel kodus.

Torim. Kui tohib huvi tunda, kas ta tööd on juba leidnud?

Uku. Seda ka juba teate.

Torim. Tuli jutuks.

Uku. Kahjuks veel mitte. Ta ajabki praegu Tartus... neid tööasju...

Torim. Aga miks Tartus? Nii palju kui mina tean, on meil endal selles uues marketis kohe mitu müüjakohta vabad! Ma võiksin neid asju kasvõi täna natuke uurida. Kui nii lihtne töö teda muidugi üldse huvitab.

Uku. (*tahtmatult*). Küll ma ta huvituma panen! Muide, tohin ma teie nime teada?

Torim. Konstaabel Priit Torim... (Äkki valgub ta näole lai poisikesenaeratus). Võib ka lihtsalt Priit.

Uku. (*peaaegu mehhaaniliselt*). Oot-oot... Kui ma ei eksi, siis üks teienimeline mees osales paar korda Tartu suusamaratonil?

Torim. Mina see olingi. Ainult et siis kaalusin ma natuke vähem.

Uku. (*valimismured unustades, lausa kerglase vaimustusega*). Oot, ma paneksin selle kirja... Ma ju koostan kohalikku niiöelda kohalikku spordientsüklopeediat.

Torim. (*seirab teda, pilgus varjatud hämming*). Palun muidugi vabandust, aga minu meelest jah... et peab see teie spordiraamat nüüd natuke aega ootama..

252. lugu, 7. episood

Morna linnapea kabinet. Mare ja Uku. Olgu mis on, aga kumbki neist ei istu kordagi laua taha linnapea toolile.

Mare. ...Ei, ei taha kuulda! Tuleb täita rahva taht. Vaadake, kui palju hääli te saite! Ja kui mornakad on teid usaldanud, siis... onju!?

Uku. Nüüd peate teie ka miitingut nagu mingi partesõdur.

Mare. No ja mis teil siis selle unetu õõ ajal veel pähe tuli?

Uku. Vastutus hakkab ahistama.

Mare. Ei, ma saan aru, mina pabistaks samuti!

Uku. Need viimased nädalad... häbi mõeldagi... Ma läksin hasarti nagu... mingi edev poisike... Nii et... rumal see on, aga... mul on ju veel võimalus sellel koosole... sellel istungil loobuda. Täna usalduse eest, aga... ütlen, et ei saa hakkama.

Mare. Ausõna, räägite niimoodi, nagu oleks teil riidekapis mingi kole luukere!

Uku (*isegi vöpatab*). Luukere kapis? (*Ent ta peletab tegeliku ehmatus eest kiiresti eemale*). Muidugi on, isegi mitu! Ega siis minu sünniaastaga mehel polegi teist võimalust. Ja kui polegi, küll keegi selle ikka sinna sokutab!

Mare. Ega see... Ka see on äkki tütre pärast?

Uku. Teie olite nüüd esimene, kes selle välja ütles.

Mare. Ei, ei! Ega ma... ega ma pole teda õieti suurt näinudki.

Uku. Aga kuulnud ju olete? Läbi oma põrand?

Mare. No see üks või kaks korda, noore inimese asi, keerab muusika natuke liiga valjuks...

Uku. Ja karjub ikka ise ka, eks ju?

Mare. Seda ma küll pole kuulnud. On tal... siis mingeid probleeme?

Uku (*lakooniliselt*). On küll.

Mare. Teate mis... tead, räägime parem uuesti sina, nagu sa ükskord käskisid...

Uku. Kuradi pihta, muidugi sina, siis on parem kakelda.

Mare. Vaata, sinu tütar on täiskasvanud inimene ja sina ei pea ometi tema eest vastutama! Onju?

Uku. Hea rääkida. Aga kujuta nüüd korraks ette, kui ma tõesti, ütleme, selle hullu ameti peaksin vastu võtma...

Mare. No tõesti, nagu Maali maalt, anna andeks! Nagu sa ei teaks, milline see Eesti elu tegelikult on.

Uku. Ja milline ta siis tegelikult on?

Mare. See on selline, et... no sihuke kohe, et... onju!?

Vaatavad teineteist natuke aega, natuke juhmi pilguga mõlemad.

254. lugu, 5. episood

Uku astub vannitoast tuppa. Ja mis ta näeb? Elutuppa on kaetud kena hommikulaud, uhke kohvikann keset seda troonimas. Ja sile ning traksis tütar Ursula seisab ning lausa ootab reaktsiooni.

Uku. Ohoo, on see ikka õige, mis minu vanad silmad näevad või pean ma prillid ette panema?

Ursula. Palun ära liialda. Ega ma nüüd päris esimest korda ka hommikueinet ei tee.

Uku. Jah, kui nüüd hoolega meenutada, on seda siin majas juba kaks korda juhtunud.

Ursula. Mis sa norid, isa? Mis mina saan teha, kui mul hommikuti nii hea uni on?

Uku. See on nüüd küll õigus, ega looduse vastu ei saa, anna kohe parem heaga alla. Ja mis puhul sa siis praegu niimoodi... nagu viietärnihotellis kohe? Oleks võinud ikka köögis nagu ikka...

Ursula. Ah, lihtsalt tuli selline tuju. Ja väike põhjus ikka ka. Ma sain ju eile esimest korda oma pika elu jooksul eesti kroonides palka.

254. lugu, 7. episood

Uku, Ursula

Uku. Näe, sa oled isegi selle hea vana kohvikannu üles leidnud.

Ursula. See on nii nunnu! Ma mäletan, et kui ema veel elas, siis...

Uku. Jah, ega tema ei tahtnud neist kohviautomaatidest ju midagi teada. Tema jahvatas igal hommikul elektriveskiga oad läbi...

Ursula. Ja mina olin siis n-i-i vihane! Ta ajas mind ju alati selle surinaga üles... Iga jumala hommik... vziuu... vziuu...

Uku. Näe, mis sinul meeles ei ole.

Ursula. On jah, -ja nii kurvaks ajab, et... Ah, olgu. Lase nüüd hea maitsta! Proovi neid krevette ka!

Uku. Sa oled ju oma rahakotile kapitaalset pöntsu pannud, tüdruk!

Ursula. Söö ja ära hädalda! Kas sulle tullakse autoga järele?

Uku. Mh... Niisugune imelik komme sel linnavalitsuse autojuhil on tõesti, kolmveerand üheksa meie väravas ilmuda...

Ursula. Täitsa kihvt, siis saan mina ka linnapea autoga töö juurde sõita!

Uku. Ursu, me ju rääkisime sellest...

Ursula. Unusta ära, isa! Mul läks täitsa meelest, et sina oled meil täis topitud igasugust eetikast ja komplekse.

Uku. Mis parata, selline vanaaegne topis ma siis olen... On neid liigseid jutte linna peal vaja?

Ursula. Kõik, kõik, kõik! Kes jala käib, see kaus elab! Lähen aga tipa tapa... üks jalga teise ette. Ja mis tobe linn see sul üldse on, härra Palm? Pole siin ühtki bussi ega taksot...

Uku. Mis taksosse puutub, siis mine tea, mul on andmeid, et selle me ikka saame.

Ursula. Mis sest kasu on? Sellega sõidaksin oma palga nädala ajaga maha...

Uku. Ursu, sa ei lasknud mul lõpetada. Ma nimelt keelasin oma autojuhil ilma minu kutseta hommikuti siia sõita. Mina tahan ka jala käia! On mul selleks õigus või ei ole?

Ursula. Ütelnud kohe, ma hakkasin juba solvuma! (*Hakkab naerma*). Imelik linnapea ikka oled!!

Uku. Ah, ise ka veel ei usu, kuidas see minuga juhtus.

Ursula. Aga teisest küljest, minule on see ju harjunud asi. Et sina ikka kusagil midagi juhid. Väike kool või väike linn, mis seal vahet. Minu meelest... tead, mis see sinu Morna on? Väike vanade inimeste lasteaed!

Uku. Hmmm? Päril huvitav kujund...

Ursula. Ah, on ju! Muudkui mängivad ja siis jälle riidlevad, et mina sinu liivakasti enam ei tule! Kõik tunnevad kõiki...

Uku. Jah, seda ei tohi siin linnas hetkekski unustada.

254. lugu, 9. episood

Uku, Ursula

Ursula. Tead, isa, ma olen selle lühikese ajaga seal marketis nii palju imelikke asju näinud ja tobedaid jutte kuulnud, et sa ei usukski... Oleks kirjanik, küll oleks, mida kirjutada! Saaks äkki Nobeli preemia!

Uku. Alla selle ei lepi?

Ursula. Alla selle pole mõtet jamama hakatagi.

Uku. Vaata, vaata, millised ambitsioonid. Nojah, eks sa oled nüüd omamoodi keset elumõllu kohe.

Ursula. Ei, ma ise olen sama hea kui nähtamatu. Aga ma näen, mis teistes osakondades toimub. Mul seal oma mannekeenide vahel suurt midagi teha, muudkui passi ja naerata... nagu oleks ise mingi mannekeen.

Uku. Ah jah, sul on ju need kallimad firmarõivad. Kas siis üldse ei osteta?

Ursula. Einoh, mõni ikka ostab ka, aga see on siis juba selline suur sündmus nagu jõulud kohe! Rohkem käiakse niisama vaatamas... ja ennast näitamas.

254. lugu, 11. episood

Uku, Ursula

Uku. Oled sa... nüüd rahul, et said lõpuks ometi tööd?

Ursula. Tõsiselt küsid või... moepärast?

Uku. Ega ma hommikuti eriline naljamees ei ole, sa ju tead.

Ursula. Ma siis vastan ka tõsiselt. Ega ma nüüd õnnest ikka karjuda küll ei taha, aga esialgu... ajab asja ära.

Uku. Nii et arvad, väärid muud?

Ursula. Iga inimene arvab, miks mina ei tohi? No ega ma siis mingiks marketimüüjaks ka sündinud ei ole, ausalt!

Uku (pärast pausi). Peaasi, et see poleks see... amet.. mida sa seal Saksamaal...

Ursula (pärast pausi). Isa, me nagu leppisime mõne aja eest kokku, et sellest me ei räägi. Mitte kunagi ei räägi.

Uku. Vabandust, see tuli tõesti kogemata... Kuigi, ega me päris täpselt pole sellest nagu rääkinudki. Peale selle süstimise muidugi...

Ursula. Sellega on lõpp, ma ju ütlesin!

Uku. Ikka raudselt?

Ursula. Raudselt, vaskselt, tinaset... mis seal vahet.

Uku. Aga see... muu asi?

Ursula. Jäta järele! Nii palju peaks isegi sinusugusel koolmeistril fantaasiat olema, et aru saada, mis asjad need võiksid olla, millest ükski tütar mitte mingi hinna eest oma isaga rääkima ei hakka! Sööd veel või koristan ära?

254. lugu, 13. episood

Morna. Uus market. Natuke mingit üldvaadet (liikuvat kaamerat meil ju pole, aga ehk annab imiteerida? Siin-seal rohkem rahvast, aga siis tuleb firmariiete nišs. Seal on üsna vaikne. Ursula on tööl. Ise kenas-pepsis univormis, igavleb ta kenasti-pepsisti riietat mannekeenide vahel. Korraks kiikab üht kleiti (või midagi) vaatama keegi väike ja vilgas linnanaine, näpib selle revääri... ja taandub. (Kui kasutaks selleks viivuks meie tublisid naisi, Annelit näiteks?). Ursula jälgib teda altkulmu, tülpinult... ja mingi sisemise närveldusega. (Aga tema sees on tiksuma hakanud üks mootor, mis nõuab midagi, millest mõnda aega ilma olnud. Nüüd on vaja ainult ettekäänat.

254. lugu, 15. episood

Market. Ursula lahku, kott kaenlas, korraks oma nišist ja tõttab tualetti.. Seal näeme, kuidas ta võtab kotist pudeli veini ja joob vihase janu. Aga vein ajab vaid nägu krimpsutama. Siis võtab ta kotist ühe üksiku sigareti – iseäraliku sigareti – ja süütab selle... tõmbab mitu mahvi ja jääb pilve ootama.

254. lugu, 17. episood

Market. Ursula seirab juba mõnda aega mannekeenide vahel jalutavat suure kõhuga Pillet. Too uurib rõivaid. Pille ärritab teda millegagi. Ursula läheb ligi.

Ursula. Saan ma teid aidata?

Pille. Ma niisama vaatan.

Ursula. Kõik vaatavad niisama. Mõni võiks osta ka, oleks nõksa vaheldust.

Pille. Näete ju ise, praegu ei läheks mulle siit midagi selga.

Ursula. Siis võiks midagi ette ära osta.

Pille. Aga ma pole kindel, milline mu figuur paari kuu pärast on?

Ursula. Enne seda olite nii umbes minu vurhvi?

Pille. Enamvähem.

Ursula. Kes käskis endale kõhtu ette teha lasta.

Pille. Kuidas, palun?

Ursula. Kuulsid küll! Küll siin kolkas ollakse ikka pepsid, kuidas ja palun, uih ja aih!

Pille. Mis ma... ma sulle paha olen teinud?

Ursula. Mine nüüd kaebama ka, eks ole?

Pille. Ei, ma ei lähe kaebama, ma lähen siit parem minema.

Ursula. Arvad, et mina ei lähe? Mina pole siin nende kuradi nukkude vahele sündinud ega kasvanud!

Pille. Mul on hea meel, et see nii ei ole.

Ursula. Kuule, sina oled ju see... uusrikas? Oled, jah?

Pille. Üldse mitte, aga ma ei soovi teiega enam rääkida.

Ursula. Aga mina jälle soovin sinuga rääkida! Küll ma tean: Kanaari saared ja Vahemere kuurordid! Aga ega mina ka pole see viimane. Kui teada tahad, elasin mitu aastat Saksamaal! Ega ma mingi turist ei ole! Mis sina elust tead? On hea rase olla!

Pille hakkab taganema.. Ta saab aru, et müüjaga pole kõik korras. Ta hakkab lihtsalt kartma.

Ursula. Kuule, äkki oled sina seesama nukuke, keda mu esivanem kogu aeg mulle eeskujuks toob! Täpselt! See tibi pidi just viimast kuud rase olema! Kuhu sa lähed? Stoi, streljat budu! Äkki tahan ma sinuga suhelda?

254. lugu, 19. episood

See pole midagi muud kui päris hull pilt. Marketis (aga võib-olla selle ees) toimub mingi jamslik performance. Kaks-kolm siredat mannekeeni on paljaks kooritud, riidehunnikud nende jalge ette visatud. Ja Ursula tarib kohale järjekordset mannekeeni. Tal on üllatavalt palju jõudu. Ta hakkab seda riidest lahti koorima, ise kord valjult, kord üminal, kord sosinal midagi lauldes. ("Kabaree" tüüpi laul ehk?).

Ursula. Kui stripp, siis stripp! Oleme rääkinud! Palju maksate? Aga ainult eurodes, paluks! Palju meid ongi? Üks, kaks, kolm... (ennast kaasa arvates). Neli... Jumal, üks on ju veel riides. (See käelügitus käib ta enda kohta) Häbi, fröilen, miks sa tööd ei tee? (Hakkab endalgi üht-teist seljast kiskuma.)

Selle stseeni lõpetavad eemalt ligitormavad naised, üks müüja ja teine, ilmselt mingi ülemus. Viimasel on mobiil kõrva ääres. Ta lausa kiljub sinna.

Ülemus. Härra konstaabel, tulge juba ruttu, see on vhhõimatu! Hullumaja, mis siin toimub!! Jah, just see niinimetatud neuu, keda teie meile tööle soovitasite!!!

254. lugu, 21. episood

Palmide korter. Öhtupoolik. Ursula on kägaras ja liikumatult diivanil. Ta käeulatuses on poolik pudel veini. Ta näib magavat. Võti ragiseb. Ursula võpatab ja tirib padja pea peale. Uku siseneb, paneb üleriided nagisse, seirab lamajat. Siis tuleb ruumi keskele, seisab veel. Kuni märkab pudelit, kummardub seda üles võtma.

Ursula (rabab pimesi, ent eksimatult pudelist kinni). Ära puutu, minu oma!

Uku. Nii-nii...?

Ursula. Nii-nii, naa-naa. (ajan ennast natuke istukile).

Uku. Ma kuulsin su imetegudest.

Ursula. Huvitav, miks mina neist suurt midagi ei tea?

Uku. Tead, tüdruk, mis ma ütlen... Kui sina peaks jälle nõela otsa istuma, nagu te ise räägite, siis...

Ursula. Siis uimases Mornas ei saagi kõige parema tahtmise juures nõela otsa istuda, pole ainet!

Uku. Seda on mul kasulik teada.

Ursula. Just nimelt, härra linnapea! Ma pidin leppima ühe väikese pläruga vanadest varudest... Maroko, oled kuulnud?

Venelased hütüavad seda afgankaks... Edasi tuli juba veini peale üle minna. Ja jäta mind nüüd rahule, niigi on täitsalõppolemine!

Uku. Tead, tütar, mis ma sulle nüüd ütlen. Pagana pihta, kuuled sa mind! Ma ütlen, et... et kurrat võtaks!!!!

Ursula (jäab tema rõõgatust kuulnuna peaaegu imestunud vaatama, pea viltu). Isa, kas seda tõesti ei tea, et kaks korda ühe asja eest riielda ei tohi?

Uku. Mis see veel peaks tähendama?

Ursula. Ma meie võmmi käest juba sain nii et tolmas.

Uku. Konstaabel Torim?

Ursula. Kes siis veel? Ja usu mind, isa, sina ei oskaks mulle pooltki seda ütelda, mis temal mulle ütelda oli!

260. lugu, 1. episood

Õnne 13. trepikoda. Hommik. Oma mitu päeva kontrollimata seisnud postkasti sisu uurib enne hommikusele taksotööle asumist Allan Peterson. Aastad on toonud ta argiliigutustesse aina enam kaalukat aeglust ja tunnetatud eneseväarikust. Ta sordib kirevalt rämpsposti (reklaamid, reklaamid, reklaamid) näoga, nagu oleks tegemist diplomaatilise kirjavahetusega. Välisuku prahvatab lahti, sisse paiskub Ursula. Ta on reibas ja energiline. Ei mingit mossis-torssis narkoplikaat, nagu ta meil kevadel meelde jäi. Vähemalt hetkel on ta selline. (Edaspidigi - tema meeleolud vahelduvad teinekord niisama kiiresti nagu Islandi ilmad. Osalt tuleneb see natuurist, osalt on see aga sõltlaslik käitumismall). Ursula siseneb majja nagu elev tuulepuhang. Allanile kiire kõõrdpilgu visanud, hakkab ta avama korter nr. 1 ust.

Allan (rohkem omaette). Tere hommikust võiks ikka ka ütelda.

Ursula (üle öla, imestunud). Mida-mida?

Allan. See suur et... Kui mina nii noor olin, ütlesin ma igaks juhuks telefonipostile ka tere...vaat sellised olid kombes, nii jah...

Mis siis vanemast naabrist rääkida!

Ursula. Mõtleks, ma ei teadnudki! (Avalalt, kärarikkalt, ent ilmselge veiderdusisandiga). No tere siis, vanem naaber! Või... kas oletegi naaber?

Allan. Ei tea, kes ma siis olen?

Ursula. Mina pole teid siin peaaegu üldse näinudki!

Allan. Pärin naljakas kuulda, mina olen muide siin majas sündinud ja üles kasvanud, kui just teada tahate...

Ursula. Jube põnev, teinekord räägite neid iidsete aegade lugusid ehk lähemalt... Noh, head-aega-jaaa... (rõõmus vigurdamine, mida Allan aga mõista ei soovi. Kiire keelevilksatus. Plaks! – uks kinni ja jutul lõpp!)

Allan. Mingi austus peab ikka ka olema!

260. lugu, 3. episood

Trepikoda. Allan hakkab häiritult reklaamipahna suuruse järgi kokku pakkima, tegelikult isegi teadmata, mida sellega pihta hakata. Normaalkasti Petersonide kastis polnudki. Korteri 1 uks lendab kohe taas lahti ja Ursula tormab oma postkasti juurde.

Ursula. Tere jälle, mina taas - ma võtan isa posti välja!

Allan on juba minikul, ent jääb nüüd seisma ja jälgima, nina krimpsus, kuidas tüdruk paar kirja pahnast eraldab, pahna siis postkasti servale asetab – ja kuidas see kirev virn otse loomulikult põrandale lendab. Ursula ei kavatses seda üles tõsta. Ta nagu ei märkagi juhtunut. Lappab kirju, siirdub oma ukse poole.

Allan. No nüüd on vähemalt see teada, kes siin majas pidevalt koridori reostab.

Ursula. Kuidas pidevalt! Ma pole siin nädal aega olnud alles praegu tulin Tartust!

Allan. Mina tulin ka maakodust, aga mina igatahes seda pahna maha ei pillu!

Ursula. Mis nad siis topivad aina igasugust lolli reklaami postkasti, nagu ei teaks, et siin Mornas pole mingit reklaami sihtgrupp olemaski!

Allan. See suur et... Ise veel linnapea tütar...

Ursula. Palun muidugi väga-väga andeks... (kummardubki demonstratiivselt – ja ehk isegi natuke litsaka graatsiaga – pahna üles võtma.) Poleks uskunud, et mehed sellisest tühiasjast viitsivad numbrit teha!

Allan. No mõtelge nüüd ise ka, kui igauks oma postkastist prahi põrandale pilluks, ei saaks varsti enam majja sissegi!

Ursula. Ausalt, te räägite täpselt nagu see tige vanamutt!

Allan. See suur et... milline vanamutt?

Ursula. Noh, see, kes siit kevadel välja tõsteti!

Allan. Pole siin kedagi välja tõstetud...

Ursula. Mis see minu asi on? Jumal tänatud, mina pole seda nõida enam ammu näinud! Pakaa, vanem naaber! (lendab oma korterisse tagasi, ja tema järel lendlevad põrandale vähemalt pooled reklaamilatakad...)

Allan vaatab Ursulale suud maigutades järele.

260. lugu, 5. episood

Uku ja Ursula kodu. Natuke aega hiljem. Ursula on katnud elutuppa lauamurgale hommikukohvi ja saiakestega. Ta on elevel, isegi natuke nagu eksalteeritud. Mõtleb järele. Sätib siis muusikakeskuse CD. Sealt hakkab kostma kui mitte toorest tümpsu, siis näiteks selle suve painelaulu "15 magamata ööd..." Näpp suus nagu paharet kunagi, jääb Ursula ootama. Kaua tal seda teha ei tule. Uksele ilmub hommikukuuks Uku. Unine, ent siiski suhteliselt sõbralik.

Uku. Ah et minu-tütar on välja ilmunud?

Ursula. Mhmmm... !!! (*Läheb siis ja mopsab Ukut põsele*) No tere issi. Mis sa vaatad nii imelikult?

Uku. Ma ei vaata, ma nuusutan. Siin lõhnab ju päris hea kohvi järele!

Ursula. Muidugi! Kuule, aga miks sa juba õiendama ei hakka?

Uku. On siis põhjust või?

Ursula. Noh, et tümpsu lasen, nagu sa ütled.

Uku. Ah see... ma hakkan juba harjuma - ju sa siis ei saa teisiti asju ajada... kui kõrvus pole kolinat ja mürintat.

Ursula (*tehtud pahameelega laulu vakka keerates*). Ah, mul on endal sellest laulust ka juba täitsa siiber. Panin selle lihtsalt äratuskella eest käima. Ega sa kogemata sisse pole maganud?

Uku. Ma oleksin veel paar tundi põõnanud?

Ursula. Mida-midäää? Kas sul on siis vaba päev!

Uku. Jess!

Ursula. Uskumatu! Ma arvasin, et linnapead ei puhka mitte kunagi!

Uku. Arva edasi, ma lähen nii kaua hambaid pesema.

260. lugu, 7. episood

Uku, Ursula. Joovad kohvi, söövad saia.

Uku. Ikka hea, et tagasi oled.

Ursula. Mul endal ka hea. Hakkan selle imeliku Mornaga juba natuke harjuma.

Uku. Oleks juba aeg jah.

Ursula. Poleks mul kevadel seal marketis seda jama juhtunud...

Uku. Mis sa neist vanadest asjadest enam sorid. Kus sa siis Tartus olid ka?

Ursula. Ah, siin ja seal... Ja nagu lubatud, õõbisin armsa vennakese pool. Võid kontrollida.

Uku. Mis ma sust ikka kontrollin. Kuidas Taivol läheb ka?

Ursula. Tead ju küll teda, tema on meil edukas, temal kohe peab ülesmäge minema. Aga muidu... normaalne värk. Ükskord kuulasime kogu ta perega isegi pool õhtut musat.

Uku. Noh, hea ikka, et te teineteist jälle leidsite. Kuule, tänan kohvi ja saiaid eest... Ah soo, hea, et meelde tuletasid... (*tõuseb, võtab riulist CD*). Muusikast oli jutt, eks ju?

Ursula. Kuule, mis sa hakkad nüüd ka... diskoriks või?

Uku. Oot, oota nüüd... Sattusin marketis peale, mitte ei suutnud kiusatusesele vastu panna... See on meie aja muusika, tüdruk.

Ursula. Noo- noo, laske aga käia!

Hakkab kostma Ella Fitzgeraldi kordumatu hääl. Näiteks "Hallo, Dolly!" vms. Uku kuulab andumult, hõõrub isegi käsi.

Uku. Noh, kuidas istub?

Ursula. Normaalne.

Uku. Ja see on kõik, mis sa oskad ütelda?

Ursula. Einoh, ega mul pole selle sinu Ella vastu suurt midagi, las kõõrutab!

Uku. Vähemalt nime tead!

Ursula. Ma tean neid veel sada tükki, aga... aga miks sina minu musa peale nii vihane oled, issi?

Uku. Ma ei saa vihane olla asja peale, mida pole olemas. See pole minu meelest üldse muusika.

Ursula. Näed, selline sa oled!

Uku. Einoh, muidugi ma liialdan, aga... No ütle, miks see niinimetatud muusika kogu aeg karjub mu peale?

Ursula. Sellepärast, et...

Uku. Oota nüüd! Miks see niinimetatud muusika mind ähvardab ja sõimab? Kogu see hevi ja räpp...

Ursula. Issi, jäta järele, kui sa midagi ei tea! Meie musa ei keeruta, ta ütleb, nagu asi on!!

Uku. Ja kuidas see asi on?

Ursula. Ikka päris paras pask. Sihuke see maailm kord juba on. Mina tean.

Uku. Aga mina ei tea! Tead, minu meelest jääb parim, mis nii-öelda kergemas muusikas üldse loodud, möödunud sajandi 30-60date vahele... Armstrong, Sinatra, Leander, Crosby, Presley... Vaat nende lauldud melodoodid... need liigutavad siamaani miljonite hingekeeli!

Ursula. Ise veel kooliõpetaja! Nii palju kui mina ajalugu tunnen, tuli teine maailmasõda nende kõige magusamate šlaagrite saatel... Need su miljonid lasksid uinutada!

Uku. Oot-oot... Kuidas sa ütlesid? Tead, see polegi nii vale. Ma pean selle üle järele mõtlema.

Ursula. Issi, kas me nüüd jäämegi siin õhtuni muusika üle vaidlema?

Uku. Kuule, jah, ega see kuskile ei vii... Oleme niisama sõbrad edasi, eks ju?

Ursula. Issi, miks sa ikka veel pole küsinud, mida ma Tartus tegin?

Uku. Ei ma küsi. Ise ütled, kui muidugi tahad.

Ursula. Ütlen jah! Ma tegin nädal aega tööd!

Uku. Oh sa mait, vaat see on pauk!

Ursula. Nojah, Karin... Ah, sa ei tea teda... No Karin jäi nagu haigeiks ja mina mütsin iga päev jäätist ja olen nüüd püstirikas plika! Tead, mis me nüüd teeme! Ma viin su linna peale, ma teen sulle välja!

Uku. Ei, see nüüd küll ei sobi...

Ursula. Ise ütlesid, et sul on vaba päev! Või häbeneb linnapea sellise tütreaga välja minna!

Uku. No ei, seda igatahes mitte! Kuhu sa mind siis kutsud?

260. lugu, 9. episood

Väike kohvik. Uku ja Ursula on juba mõnda aega istunud ja... jäätist nilpsanud. Isa-tütred kahekesi-olek. Ursulale on see meelelt tähtis. Saalis on natuke rahvast, mõni seirab neid huviga. Aga baaridaam ei seira. Sest tema ei teagi, kellega tegemist. Tema on siin uus inimene.

Uku. Polegi siis jäätisest tüdinud, ma vaatan?
 Ursula (*käsiõsakil istudes*). Nii mõnna, ausalt. Ega mul siis Tartus polnudki jäätiseisu see oli lihtsalt üks kaup, mida tuli müüa. Huvitav elukogemus.
 Uku. Peaks ka proovima.
 Ursula. Seda pilti tahaks ma näha, kuidas minu issi jäätist müüb! Kuule, mis nad muudkui passivad? Peaksid juba harjunud olema, et sa linnapea oled, mis siin erilist?
 Uku. Kõige hullem, et ma ise ei harju selle passimisega.
 Ursula. Mina küll ei taha prominent olla! Jube tüütu! Ah soo, mis meelde tuli – ma sain hommikul meie majas ühe vanamehe käest võtta.
 Uku. Mille eest siis?
 Ursula. Nojahnoh, paar reklaamiprospekti kukkusid maha.
 Uku. Paras sulle, va lohakas! Aga et Johannes riidleks... see on midagi uut.
 Ursula. Ei, ega see Johannes olnud, teda ma tunnen, see oli ikka natuke noorem vanamees. Tead, nihuke... põsed punnis... Jube ülbe tüüp, ausalt!
 Uku (*hakkab naerma*). Allan või? See vanamees on minust kümme aastat noorem, kui teada tahad!
 Ursula. Ausalt või? Kuule, tema on siis selle sinu salasümpaatia mees... Noh see Mare, kes nüüd su nõunik on?
 Uku. Jäta järele, Mare on minu endine õpilane ja kõik.
 Ursula. Ma olen näinud küll, kuidas sa teda vaatad. Ei, ega tal viga ei ole, aga jube vana!
 Uku. Ma ütlesin, et jäta järele! (*Paus. Uku imestab vist ka ise oma ägedat eitust. Muigab siis*). Ja pealegi, kui tahad teada, see Allan Peterson on noorest peast poksi teinud.
 Ursula. Paras sulle! Nii et ole aga poissmees edasi!
 Uku. Raudselt!
 Ursula. Kuule, seda tuleb siis tähistada! Issi, tohib, ma võtan väärikese klaasikese veini – ainult sümboolselt? Muidu pole seda õiget fiilingut! Millal me sinuga ikka kahekesi väljas oleme saanud käia!
 Uku. Hm... Kui siit teist klaasi ei järgneks.
 Ursula (*sosinal*). Ega mul siis seda sõltuvust ei ole, ausalt, noh... Ja mis ma sulle võtan?
 Uku. No kui sa tõesti arvad, et pead kohe oma meeletut rikkust raiskama... Vana aja mees nagu ma olen... ma palun nelikümmend... gruusia konjakit... Oot, ma räägin seekord ise! (*koduselt tõustes, liigagi rahvamees olles*). Armas Sirje... Mis, polegi Sirje?
 Uus baaridaam (*kas kirjeldada? Ilmselt pole mõtet. Aga olgu see naine, keda jätkub terveks hooajaks, 30-40, vana, "naine väikese saladusega"*). Kahju küll, nüüd peate minuga leppima.
 Uku. Vabandust, ma tõesti ei märganud...
 BD. Minu nimi on Tiina.
 Uku (*jääb teda silmitsema, ütleb äkki natuke tobedalt*). Mina olen... Uku.
 Tiina (*Imelik kohmetu paus, aga seda vaid väga viivuks. Mingi säde on nende kahe vahel välgatanud*). Meeldiv tutvuda. Ma olen siin täiesti uus ja...
 Uku. Küll te ära harjute. Mina olen ka üsna uus...
 Ursula (*oma kohalt tõustes*). Issi, kas sa tellisid juba?
 Uku. Ah jah, tütrele siis... see on mu tütar, muide...
 Tiina. Väga huvitav neiu.
 Uku. Talle kõige väiksem klaas kõige lahjemat veini.
 Ursula (*ligi astudes*). See on ahistamine! (*Tiinat seirates*). Aga olgu, issi sõna on seadus. Issile palun gruusia konjakit. Mina maksan.
 Tiina. Kohe vaatame... Oi, aga meil ei olegi... gruusia konjakit.
 Ursula. Kuidas ei ole? Linnapea tahab oma marki ja ei olegi?
 Uku. Jäta järele, Ursu.
 Tiina. Oi, andke andeks, ma ei teadnudki, et teie linnapea... olete...
 Uku. See ei puutu üldse asjasse, mul on vaba päev ja ma olen harilik kunde. Ja ega see peagi tingimata gruusia oma olema...
 Ursula. Peab küll! Oota, issi... (*Kiire meeleolumuudatus. Seiklusesära silmis!*) ma olen tagasi nagu keravälg!

260. lugu, 11. episood

Allani takso seisab kohviku ees. Kohvikust tormab välja Ursula ja istub plaksti Allani kõrvale.

Ursula. Sõidame!
 Allan (*teda kõõritades*). Kuhu?
 Ursula. Kust mina tean? Sinna, kust saab gruusia konjakit! Lets go!
 Allan. See suur et... Mis hakkab nüüd üks ühest kõrtsist teise uhamine peale või?
 Ja alles nüüd taipab Ursula vaadata.
 Ursula. Teie? Jumal, kuidas mul ei vea...
 Allan. Maailm on väike, ah, mis?
 Ursula. Pidin ma just teie takso otsa lendama.
 Allan. Ega siin muud võimalust ole. Mina see Morna linna ainuke takso nagu olen. Pass ikka on?
 Ursula. Misaasja?
 Allan. Mina seda riski endale ei võta, ikkagi alkoholi! Ole sa linnapea tütar või kes tahes... aga kui vanust ei jagu, siis...
 Ursula. Mine sa tead kuhu sellise jamaga!
 Allan. Hea küll, meie jutud on räägitud, astu nüüd välja...
 Ursula (*jälle järsk meeleolumuutus – äkki on ta helge ja kahetsev*). Ma palun südamest andeks... kallid vanem naaber! Mul on sihuke jube lollakas temperament, ja peale olen ma ju blond ka, mis minust ikka tahtma!
 Allan. No kui just niimoodi... siis veel kuidagi. Mingi austus peab ikka ka olema.
 Ursula. Just nimelt peab.
 Allan. Ma tean tegelikult küll, kus siin linnas päris kindlasti gruusia konjakit peaks olema... aga see läheb koos taksoarvega teile päris kalliks ikka maksma...
 Ursula. Ikka tahan! Sõidame!
 Allan. Einoh, mul ükskõik, aga... Kas siis muu mark ei kõlba?
 Ursula. Täna mitte. Mulle on see nii tähtis, et kõik oleks tipp-topp! Täna on kohe sihuke päev!

Allan. Sünnipäev siis või?
Ursula. Ei ole, aga... täna on lihtsalt minu päev!

260. lugu, 13. episood

Ursula, Allan

Ursula. Ega ma siis iga päev isa kostita! Mul on täna raha nagu raba!
Allan. Ah nii? No kui linnapeale endale, siis muidugi... kasvõi maa alt toome välja. Pane turvavöö kinni.
Sõidult
Allan (*muirates*). Mis sa lähed ise tood selle kurja vanamoori käest selle pudeli ära või?
Ursula. Mis kuri vanamoor?
Allan. No ikka see, kes sind koridori peal noomis... Tema on pansionaadi perenaine, seal me selle konjaki toome.
Ursula. Jessas, ei!
Allan. Hea küll, eks ma toon ise välja. See nõiamoor on muide minu ema.
Ursula (*traagiliselt*). Miks mu elu peab nii raske olema? (*Naerma puhkedes*). Palun lepime ära, eks ju?
Allan. Kui aus olla, siis ema pole täna tööligi.

260. lugu, 19. episood

Kohvik. Uku, Tiina, Ursula

Uku. Oh, ega mina polegi teab mis eriline jutumees.... Aga mõnikord, näete, ei saa pidama... Aa, seal mu tütär ongi! (*taandub süüdlaslikult, lipsab oma lauda*).
Ursula jälgib teda natuke kahtlustavalt, ent tuleb siis ja istub lauda. Torkab paberisse mähitud pudeli Ukule pihku.
Ursula. Oli tore tiiba ripsutada... või kuidas teie ajal räägiti?
Uku. Fuih, tütar.
Ursula (*uurib teda, siis aga rahuneb. Rõõmsa sosinaga*). Kätte sain, issi!
Uku. Mis asi see nüüd on?
Ursula. Gruusia konjak ju. Ise sa tahtsid!
Uku. Hulluke, ma tahtsin ainult 40 grammi.
Ursula. Vähem ei antud, noh! Kui sa teaksid, kuidas ma selle kätte sain, õõudus! (*Sosistab usalduslikult*). Tead, aga palju kergem tunne on nüüd olla – sain oma varandusest sama hea kui lahti.
Uku. Ongi su palgaraha läbi või?
Ursula (*noogutab nukker-rõõmsalt*). Enam-vähem jah. (*Märkab isa tahtmatut pilku baari suunas*). Mis sa sinna passid?
Uku. Kuhu? Ma ei saa aru, millest sa räägid?
Ursula (*süngestudes*). Eks sa ise tead... Tead, ma ei viitsi siin enam olla. Absoluutselt!
Uku. Istuks ikka veel natuke?
Ursula. Ei! Lähme koju tagasi. Palun, kohe!
Uku. Miks siis?
Ursula. Sellepärast, et kodus... kodus räägitakse ikka minuga ka!

261. lugu, 8. episood

Palmide korter. Ursula liigub sihitult ringi. Teda on tabamas miski, mida autor oma diletantlikkuses nimetab siinkohal lihtsalt sündroomiks. See näeb esialgu välja kui motoorne rahutus. Kord lülitab tüdruk muusikakeskuse, kohe samas plõksab selle välja. Vaatab vahepeal millegipärast aknast välja... nagu mingit lahendust oodates. Siis silmitseb ta puhvetis poolpruugitud konjakipudelit, isegi avab selle... ent lükkab tülgaastusega eemale. Ja kougib siis mingist peidupaigast (radiaatori tagant?) välja karbikese. Vaatab pingsalt selle sisu - seal on süstal. Üksainus. Ilmselt nõuab suurt tahtepingutust, et mitte selle järele haarata. Ta peidab karbi ära.

261. lugu, 10. episood

Palmide korter. Ursula seisab, näpp suus, keset tuba. Ta pilk rändab mööda tihedalt täis tuubitud raamaturiiuleid. Ja siis sünnib idee. Ta haarab esikust suure spordikoti ja hakkab riulitest kõiteid valima. Kuhu tekib auk, selle koha tasandab ta kohe teiste raamatutega ära. Näha, et seda ei tee ta mitte päris esimest korda.

261. lugu, 12. episood

Palmide korter. Spordikott on raske. Ursula sikutab seda, aga alla ei anna. Ta vaatab kella ja hakkab ennast teele sättima. Uksekell. Ursula kohkub millegipärast, siis aga võtab ennast kokku ja läheb ukse juurde.

Ursula. Kes on?
Hää! ukse taga. Politsei.
Ursula (*tõmbub korra kõssi, siis tunneb hääle ära*). Haa, lollid naljad. Ma ei lase sind sisse. Ma pole midagi teinud!
Hää! (*eks see olegi konstaabel Priit Torim*). Lollisti teed, kui ei lase.
Ursula kõhkleb, teeb siis ukse lahti. Ongi Torim. Täies mundris, muide.
Priit. Tere. Üksi kodus?
Ursula. Nagu näed.
Priit. Seda parem.
Ursula. Asja ka oli, mundrimees?
Priit. Kohe kuuled, kohe kuuled. Oh sa – on alles raamatuid!
Ursula. No on jah, isegi liiga palju on neid – isa on nende alla terve oma varanduse matnud. Kuule, tee kähku, mul on nõks kiire... Mis su-nimi nüüd oligi... konstaabel Torim.
Priit. Ise ükskord ütlesid, et see kõlab nagu ähvardus.
Ursula. No sa oled ju mundris, ei teagi, kas tohib eesnime ütelda, äkki loetakse ametiisiku solvamiseks.
Priit. Oledki selline vihane siil kogu aeg – või oskad ka inimese moodi rääkida?
Ursula. No mis sa tahad siis? Enda meelest pole ma tükk aega midagi paha teinud.
Priit. Tahaks loota, tahaks loota...

Ursula. Mis see on nüüd see niinimetud ennetustöö niinimetatud kontingendiga? Kas sa ei leia, et su loeng on siamaani kuidagi juube lahja – tahaks loota, tahaks loota...

Priit. Hea küll, tüdruk, kuula nüüd. Tööle tahad minna?

261. lugu, 14. episood

Ursula, Priit

Ursula. Tööle? Nalja teed?

Priit. Tahad või ei taha?

Ursula. Kui tahakski, kesse loll mind võtab? Mina ei annaks küll minusugusele huligaanile siin linnas sada aastat mingit tööd.

Priit. Proovida ju võiks.

Ursula. Ja mis töö see siis oleks?

Priit. Pesumajast oled kuulnud?

Ursula. Mina pesen kodus. Mis siis?

Priit. Linna pesumaja juhataja on mu enda ema. Tal on seal kolm naist, üks läheb ära dekreeti... Nii et kui tahad, tee proovi.

Ursula. Taga targemaks, nüüd hakka veel pesueideks?

Priit. On sul siis mingi peenem amet tagavaraks, äkki on sul mingi diplom koguni, mis?

Ursula. Noh, hea küll, mis sa norid... Palju seal makstakse?

Priit. Pidi tükitöö olema. Leivaraha saad ikka kätte.

Ursula. Hea küll, hea küll, ma mõtlen järele. Aga nüüd pean ma bussi peale minema.

Priit. Jälle Tartusse?

Ursula. Kas ei tohi siis või?

Priit. Ma pole seda ütelnud, aga...

Ursula (muutub aina närvilisemaks). Tartu on ju heade mõtete linn, oled kuulnud? Seal elab palju- palju tudengeid ja isegi minu vanem vend! (Haarab kotisangast, kott kaldub külili, sealt vajub põrandale mitu heas kõites vana raamatut).

Priit (kummardub neid üles tõstma). Ma vaatan, et viid Tartusse häid mõtteid igaks juhuks terve koorma juurde?

Ursula. Eks äita siis, kui sa juba nii positiivne oled! Tee siis siva, ma ei jõua muidu enam antikvariaati... (vakatab).

Priit. Antikvariaati?

Ursula. Nojah, mis siis? Ma ikka loodan, et sa tead, mida see sõna tähendab?

Priit. Oletame, et olen kursis. Aga kas su isa ikka teab, et need raamatud... vhuüt-vhuüt?

Ursula. Küll sa võid ikka vastik olla! (Ja nuuksatab äkki nagu titt).

261. lugu, 16. episood

Ursula, Priit

Ursula (kella vaadates). Kõik! Nüüd jäin ma sinu pärast Tartu bussist maha!

Priit. Äkki ongi hea?

Ursula. Mida sina ka tead, mis on hea ja mis ei ole! Sa keerasid mul kõik täiesti... nässu.

Priit. Paistab, tüdruk, et sa oled endaga rohkem sees kui algul tundus.

Ursula. Vaata mida sina kõike siin oma Mornas ei tea... Kes on sees ja kes ei ole.

Priit. Alles see oli, kui Tallinna ja Tartu diilerid luusisid koolimaja ümber.

Ursula. Ah, olen juba kuulnud... Mis neil siis pakkuda oli, mingi moonilurr või? Einoh, viimases hädas aitab see ka natuke... Nii paariks tunniks. Kus need diilerid sul on?

Priit. Kas sa tead ka, mis diileritest nüüd uute seadustega saab?

Ursula. Hinnad lüüakse taevani, vaat mis saab! No mine juba ära, sa ei taha ometi pealt vaadata, kuidas ma krampides

vingerdama hakkam... Tola, mis sa vaatad? Jäidki uskuma?

Priit. Tead mis, Ursula-Amaranta. Kas sa ravile ei taha minna?

Ursula. Mina saan ise hakkama!

Priit. Keegi ei saa. Ma ajan sul ise paberid korda, kui tahad.

Ursula. Jube tark mees, paneb diagnoose, ah? Ega sa äkki kohakaasluse alusel hulluarst ei ole?

Priit. No tead, tüdruk! Mina tuln hea pärast, ma....

Ursula. Ja mida sa muudkui luurad mu taga, Priiduke? Aa! Ega sa ometi armunud ei ole? Oleks alles vingehumor, ah!?

Priit. Looda sa!

Ursula. Vaata mulle otsa! Oi, täitsa nagu seebikas, ah? Narkariplika ja võmmipoiss...

Priit. Ole vaiit, kuulsid siis!

Ursula. Aga miks sa siis ära ei lähe? Mis sa ahistad mind? Las ma olen üks! Igavene ohmu oled, kui minusse armud!

Priit. Liiga palju arvad endast.

Ursula. Mis sa siis siit otsid, ma ei saa aru?

261. lugu, 18. episood

Priit, Ursula

Priit. Vaata, tüdruk, sina oled siin uus ja ei tea, et üle mitme aasta on meil siin Mornas täitsa normaalne linnapea.

Ursula. Linn ja linn! Minu jaoks pole tal enam üldse aega! Ja pealegi... pealegi piilub ta naisi, vana togu selline!

Priit. See ei peaks ju keelatud olema. Ja üldse, tead mis, parem oleks, kui sa ei keeraks talle jälle midagi oma narkoosidega kokku.

Ursula. On see kogu su sõnum?

Priit. Peab veel midagi olema?

Ursula. Ei pea. Ja nüüd lase siit jalga.

Priit (vihastab). Ah nii? Head aega!

Ursula. Oota nüüd... kuhu sul nüüd siis nii kiire hakkas?

Priit. Eks siis torgi ennast, kui teisiti ei saa. Ja kui vahele jääd, viin su vägisi ravile!

Ursula. Hakkan vastu!

Priit. Eks sa proovi!

261. lugu, 20. episood

Palmide korter. Tükk aega hiljem. Ursula istub põrandal. Süstal vedeleb sealsamas vaibal. Ursula õõtsutab ennast nagu laps enne uinakut. Torkab siis näpuga õhku, nagu purustaks õhupalli. Teeb sellist häältkki - . Ssssss... Ja hakkab siis äkki naerma.

Ursula. Mina ja pesukataks! Linakesed, püürikesed, püksikesed, kukku-rukku! Kuku-rukku! Küll plikad saaksid Lübeckis naerda! Millest see tuleb, et mõni võmm nii loll on?

Naerab omaette edasi. Aga võib-olla hoopis ... tihub nutta.

266. lugu, 17. episood

Tartu. Mingi kohvik või baar. Mõõdukalt rahvast. Esiplaanil istub üks Are. Lappab oma pabereid (väljaprintitud eskiise vms?). Ootab ilmselt kedagi. Tagaplaanil (kohe üsna taamal) sumiseb üsna katmata lauas punt noori, kelle kohta võiks tarvitada ühisjoonena seda, et nad on silmapaistvalt rahutud ja natuke rämpsed, aga sugugi mitte mingid mõlakad. Sealst kostab suminat, naerupahvakuid, mingi teatraalne röögatuski... Loetakse metallraha, hüüatakse hurrraa. Seljaga meie poole istub seal heledapäine tüdruk Ursula. Rahutu ja rübe. Vaatab selja taha, nagu kohvikus ikka vaadatakse, äkki muutub tähelepanelikuks, tõuseb ja kiirustab Are lauda.

Ursula. Tere!

Are. Kas me tunneme?

Ursula. Miks ei tunne, tunneme ikka. Morna. Õnne 13 ja nii edasi. Sina oled ju see Are, eks?

Are. Selge. Teie nimi oli...

Ursula. Ursula Palm, katsu ikka meeles pidada.

Are. Katsun.

Ursula. Ega sellest pole midagi, et mu vanamees linnapea on. Kuule, kui ta juhtub küsima, et nii ja naa, siis ütle, et nägid pliksi küll...

Are. Ma ei tea, kas ma juhtun teda nii peagi nägema.

Ursula. Kuule, kui ta küsib... Ütle, et pliksi pani sõpradega natuke lahjat veini, pea meeles – ainult veini ja kogu moos!

Are. Ainult veini ja kogu moos. Ok, katsun meeles pidada.

Ursula (pahvatab äkki naerma). Mis ma jahun, ausalt! Mul läks täitsa meelest ära. Sina oled ju see, kes ajama pani!

Are. Küll alles ütlesid... Noh, panin jah, mis siis?

Ursula. Ei, ära pahanda, mina ise olen ka mitu korda ajama pannud... Kui sa teaksid! Mulle jubedalt meeldivad need naised, kes julgevad ajama panna. Kuule, mida sa siin Tartus teed?

Are. Tööd tuln otsima.

Ursula. Ma ka otsin... kui meelde tuleb. (Sosinal) Kuule, jube piinlik lugu, me ei saa uue pudeli jaoks vist enam eladeski nodi kokku... Äkki laenad kumpsi?

Are ("punastab", kummardub siis Ursula kõrva poole). Ma olen ise ka täitsa kuival.

Ursula. Ausalt? Kurat, sa oled täitsa minu moodi!

Are. Aga ma ootan oma kavaleri, äkki tal natuke on.

Ursula. Ütelnud kohe! Ma haihtun nagu surev luik. (Viivtab) Aga mulle jälle lööb seal Mornas üks võmm külge. Muidu täitsa mõnna kuju, aga peab ta just võmm olema! Noh, tsau!

266. lugu, 21. episood

Are, Raim

Are. Ei, ma päris imestan. Mõne linnufoto eest säärane patakas raha?

Raim. Nooh... (Paneb osa rahas taskusse tagasi). Mul oli üks teine ots ka.

Are. Milline ots? Miks mina midagi ei tea?

Raim. Me ju leppisime kokku, et ei räägi sellest, kuidas keegi meist raha hangib. Tead, tüdruk, nüüd oleme ühed suured praed ära teeninud.

Are. Vist jah. Meie esimesed praed Taaralinnas.

Raim. Kuule, kuni mina tellin, mine osta endale seal raamatupoes see album ära - enne kui see ära võetakse.

Are. Oi, see on ju jube kallis.

Raim. Võta raha. Ma ju nägin, kuidas sa seda vaatasid! Kuule, las ma nüüd natuke ikka laiutan ka...

Are (Sosistab). Aitäh, ma armastan sind.

Raim. Lippa siis, jänku! Kuhu nüüd, uks on seal?

Are. Üks hetk. Üks tuttav palus paar krooni... tohib, ma viin talle!

Ja Raim vaatab hajameelselt, kuidas Are Ursula kamba poole läheb.

266. lugu, 23. episood

Raim ootab tellimus... Potsti sajab ta kõrvale Ursula.

Ursula. Tere!

Raim. Tere, aga siin on kinni. Kohe tuleb mu... elukaaslane.

Ursula. Ma tean. Are, eks? Ma tahtsin lihtsalt näha, kes see nii kihvt mees on, kelle pärast Are Mornast jalga laskis.

Raim. Ega ma nii eriti kihvt olegi.

Ursula. Nagu Are ütles, nii on. Kuule, aga... ma olen sind varem näinud.

Raim. Ei usu hästi. Ma Tartus peaaegu ei liigugi.

Ursula (natuke vines, aga siiski üsna terane.) Ei, mitte Tartus, hoopis mujal... (Äkki ta ilme muutub) Pole võimalik!

Raim. Noh, seda ma sulle räägin.

Ursula (karjatab kahedalt). Lübeck!

Raim (võpatab). Mis sa ütlesid?

Ursula. Sa kooserdasid ju Lübeckis! Sina siis oledki see... keda nad hüüdsid Eesti Alpinistiks. Kuule, sina siis oledki see... kuller!

Raim (muutub silmnähtavalt murelikuks). Ei – saa – aru.

Ursula. See oli natuke enne seda, kui need sead mu nõela otsa ajasid... Me istusime silla juures välikohvikus ja sa seletasid meile, et mariuhaana on niisama süütu kraam nagu kerge õlu...

Raim. Mis süri sa ajad?

Ursula. Ja ma palusin, ma anusin, nagu eestlane eestast... et aita mind sealt minema... Aga sina... sa nagu ei kuulanudki mind. Oleks ma aimanud, et sina oledki see Alpinist...

Raim (näost muutudes). Ole vait, kurat! Mõtle oma naha peale!

Ilmub rõõmus Are.

Are. Mis siin lahti?

Raim. Lähme siit minema! Kohe!

Are. Raim, see neiu... on minu tuttav ju. Mis juhtus, Ursula?

Ursula (*vahib neid kahte päransilmi, siis pöördub järsult ja jookseb ... mitte oma lauda, vaid välja*).

Are. Palun seleta, Raim, mis siin ometi toimub?

Raim. Arvad, et mina tean? Minu meelest oli plika paksult pilves...

Are vaatab teda tähelepanelikult.

Raim. Hea küll, istume maha. Näe, praed juba tulevadki.

269. lugu, 18. episood

Morna. Are auto peatub tänavaristikul. Sellest poevad välja – kumbki omas uksest Alma ja Ursula. Korraks astub välja ka Are, et avada pagasiruum. Ursula ringutab magusalt.

Are. Nalja teete mõlemad, ma oleksin vabalt võinud teid Õnne tänavale viia.

Alma (*on nüüd range, lausa kivine!*). Pole sul vaja midagi kallist bensiini raisata. Mis see mul siit jala minna ei ole. (*Hakkab kotte tarima*).

Are. No ega midagi, tervita siis kõiki, eks? Eks ma lähen kuulan ära, mida see ümbersündinud Ahven mulle kuulutab.

Ursula (*Arele*). Okei, tsau ja davai, nagu vanad eestlased räägivad.

Alma. Aitäh küüdi eest.

Ursula. Ma võin aidata, tädi Alma. Andke see raskem kott mulle!

Alma. Pole vaja, ma ise! Ja me lähme ju niikuinii varsti eri teed, sina sinna, mina tänna.

Ursula. Ütle otse, et nägu ei meeldi. Oota, Are, mul on sulle üks jutt... (*Jookseb paar sammu tagasi Are juurde, kes on just rooli taha tagasi istumas*).

Are. Ma kuulen sind.

Ursula (*häält tasandades*). Tead, mul on sulle üks palve. Sa küsi oma kutilt...

Are. Ta pole Kutt, ta on Raim.

Ursula. Vahet pole! Aga sina küsi ta käest, noh, kui jutuks tuleb... et mida ta tegi nii aasta-poolteist tagasi Saksamaal Lübecki linnas? Mind kohe väga huvitaks, mis ta sulle kokku valetab...

Are. Kuule, see jutt...

Ursula. Tsau!! (*Jookseb Almale järele ja haarab ta käest siiski suurema koti*). Anna siia!

Alma. No on alles kombed, ausalt!

Ursula. Ma ei või kohe näha, kuidas need pensionärid ennast katkestavad! Endal kindlasti juba issias ja radikuliit ja veel 700 häda!

269. lugu, 20. episood

Uku kodu. Uku, Ursula.

Ursula. Sa issi ei kujuta ette, kui kihvt on vahest ikka kodus olla!

Uku. Resümeeri paari sõnaga, mis elu sa seekord Tartus elasid?

Ursula. Üldiselt boheemlaslikku, nagu sina armastad ütelda. Aga kui sa seda mõtled, mida sa just praegu mõtlesid, siis ei!

Uku. Ma ei mõtelnud üldse midagi...

Ursula. Ma pole vahepeal isegi veini joonud, ainult paar õlut. Muust rääkimata! Tead, ma käin nüüd vannis ära, ja siis teen ma sulle sellise kihvti söömaaja, millist sa ammu pole saanud! Ma sain Tartust tuttavate plikside käest paar täitsa asjalikku salatireptsepti... Vau, vesi ongi valmis! (*Kaob vannituppa*).

269. lugu, 22. episood

Uku korter. Uksekell. Uku avab, Ukse taga on Anne-Mai.

Uku. Sina?

Anne-Mai. Ei oodanud enam, ei?

Uku. Tss... Tüdruk on seal...

Anne-Mai (*häält tasandades*). Ongi hea. Ma tuln sulle ainult raamatut ära tooma.

Uku. Sa hommikul juba töid!

Anne-Mai (*magusalt*). Ega see pole see, see on see, mille sa mu heale sõbratarile Tiinale lugeda andsid, kui ta sul viimati külas käis! (*paneb raamatu partsti esikulauale*).

Uku. Kuule, see asi pole üldse nii, nagu sa arvad, ausalt...

Anne-Mai. Ei, väga hea, et nii on... Küll on tore, et kohvikust läbi hüppasin, muidu oleksin ilmaasjata kannatanud...

Uku. Anne-Mai, ausalt, ma seletan sulle.. aga praegu ju ei saa!

Anne-Mai. Ei, kõik on õige Mina olen abielus, minul on kolm last, mina olen lihtne külamutt, aga Tiina on vaba ja intelligentne ja lapsi tal ka ei ole...

Uku. Sa ajad kohe igavest jama!

Anne-Mai. Miks see küll kõik nii peab olema? Ma siis lähen... (*aga ta ei lähe, vaid haarab äkki Uku kaelast ja hakkab tihkuma*).

Ja samas paiskub lahti vannitoa uks. Poolalasti ja märg Ursula seisab, käed puusas.

Ursula. Mis kuradi bordell siin on, ma tahaks teada?

Uku. Ursula, jäta järele! Proua Kattai tuli lihtsalt raamatut ära tooma!

Ursula. Nii palju kui mina tean, asub Morna linna avalik raamatukogu Tammetõru tänaval, mitte aga linnapea korteris!

Uks paugatab. Anne-Mai kaob.

Uku. Anne-Mai, oota siis!

Ursula. Ah nii? (*Vannitoa uks paugatab, Ursula kaob selle taha*).

Uku. Tütar, kuuled siis!? (*Koomilises haritlaseahastuses*). No mis see kõik nüüd olgu?

271. lugu, 4. episood

Õnne 13 värav. Laine otsib kellanuppu. Teisalt tuleb Ursula, spordikott pikalt käe otsas lohisemas, avab Lainest välja tegemata värava ja astub teda tahtmatult müksates mööda. Laine jääb sõnatuks.

Laine. Häbemata plika siuke! Mis sa togid siin!

Ursula. Mis-asja?

Laine. Niuksed te kõik olete, teised inimesed on teiesuguste jaoks tühipaljas õhk... Lase mööda, mina olin siin enne sind!

Ursula. Vau-vau-vau, küll läks alles kisaks!

Laine. Kes sa sihuke üldse oled, et siin laiad? Mina olen selles majas kolmkümmend kolm aastat elanud, tsort poberii pažaalusta! Vat kutsun politsei, vaat siis!

Ursula. See sinu politsei, kas tead, sõitku ta pikalt!

Laine. Misasja sa ütlesid?

Ursula. Ah, mina ei tea, mille pärast kõik selle lollaka linna vanaeid mulle aina näkku kargavad... Lase mööda, ma tahan koju minna.

Laine. Mis koju? Selles majas sihukesi ei ela! Tahad vargile minna, jah? Aga sa saad, mina olen majaomaniku ämm, vaat nii...

Ursula enam ei viitsi. Ta sisistab midagi, mida meie kõrv ei eralda. Laine oma aga küll. Miimiline reaktsioon näitab, et see sisin võttis isegi sõnaka Laine sõnatuks. Ursula astub majja. Laine vaatab talle järele, suu lahti. Akki ta ilme muutub. Ta vist sai aru, kellega ta hetk tagasi kraakles.

271. lugu, 6. episood

Uku korter. Kaadris välisuks. Vaikus. Siis lukuragin, uks paiskub valla, lävele ilmub Ursula – taas korraks koju elumere lainetelt koju jõudnud, väsimud ja pidetu ja ärrituv. Viskab mantli seljast, vaatab ringi...

Ursula. Uu? No muidugi, kõik korralikud inimesed istuvad töö juures, eks ole, isegi pensionärid...

...lukkab siis lauale laotatud raamatud-käsitirjad kõrvale ja jääb istuma.

Ursula. Ja mis asja ma siit üldse otsima tulin, lollakas?

Vaatab ringi. Ja vastab endale.

Ursula. Küll sa tead, küll sa tead... miks sa tulid.

271. lugu, 11. episood

Uku korter. Ursula on vannitoas käpuli. Ta tirib oma peidupaigast välja karbi, mida oleme kord juba näinud. Avab selle, vahib üksisilmi ja huuli närides selle sisu – süstalt, tilhukest kilepakikest, lusikat...

Kostab uksekell. Ursula võpatab, lükkab karbi tagasi peidupaika, vaatab üle õla... ta pilk on piinatud ja ahastav...

271. lugu, 12. episood

Uku korter. Uksel seisab Priit Torim. Me ei tarvitse teda kohe ära tunda. Sellepärast, et mees on erariides. Tagasihoidlik, ent maitsekas kuub vms, Ursula aga tunneb ta kohe ära.

Ursula. Konstaabel! Seda oligi arvata!

Priit. Tere. Sisse lased?

Ursula. Kas mul on mõni teine võimalus ka olemas? No eks tule... Kuidas see vanaeit su nii kähku üles leidis?

Priit. Mis vanaeit?

Ursula. Ah, oli siin üks, hakkas värava juures õiendama...

Priit. Sellest ei tea ma midagi.

Ursula. Ah soo? No siis... siis pole midagi. Hakka astuma. Mul pole aega.

Priit. Oota, oota. Kõigepealt räägi, mis sul siis selle vanaei... selle vanema naiskodanikuga juhtus?

Ursula. Nad ei salli mind ja kõik. Ja mina neid ka ei salli. Mine nüüd ära, ma ei salli sind ka. Ma ei salli mitte kedagi.

Priit. See oli nüüd küll üks omamoodi jutt. Hea küll, ma tulen mõni teine kord, kui sul pea selgem on.

Ursula. Minu peal pole viga midagi. Oota, mis suga juhtunud on? (*Märkab nagu alles nüüd erariideid*). Kus sul siis need pagunid ja püstolid ja kogu see krempel on?

Priit. Ah see... Eks mul ole ka mõni vaba päev aastas.

Ursula. Vaata aga vaata! Ja kuidas sa oma vabal päeval kohe siia sattusid?

Priit. Ma nägin ennist, kuidas sa bussijaama poolt tulid. Mõtlesin siis, et tulen vaatan, kui heas vormis sa oled.

Ursula. Ja millises vormis mina siis sinu meelest olen?

Priit. Magedas, nagu ma näen. Tartu linn ei paista sulle hästi mõjuvat.

Ursula. Mulle ei mõju ükski linn kuigi hästi.

Priit. Tead mis, aitab juba sellest ringituuseldamisest. Ma ju rääkisin sulle paar kuud tagasi, et mu ema on pesumaja juhataja. Tal sai seal jälle üks koht vabaks. Nii et...

Ursula. Jäta-jäta-jäta! Ma ju ütlesin, et ma ei taha pesunaiseks hakata.

Priit. Mis sa teed ära, tööturul minu teada vabu printsessikohti ei pakuta.

Ursula. Milline pettumus!

Priit. Mida sa õieti tahad, Ursula-Amaranta?

271. lugu, 14. episood

Ursula, Priit

Ursula. Mida mina tahan? Natukese aja eest tahtsin väikese laksu teha... sa ikka tead, mida see tähendab?

Priit. Tuleb teada. Amet kohustab.

Ursula. Väga tubli, sa oled tõeline politseinik! Ja nüüd tahaksin ma näiteks surnud olla. On su uudishimu rahuldatud?

Priit. Ära tead selliste asjadega... ausal kohe!!

Ursula (*jääb vait, muutunud toonil*). Tegelt... ajasin ma jama. Mul on... paras kaater. Muidugi pole sina süüdi, et... Ja muidugi peaksin ma mingi pidevama töökoha leidma... Aga sa ju tead, et ma ei peaks kaua vastu.

Priit. On need asjad ikka nii kaugel?

Ursula. *(Tasa)* Jah on. Mida sa üldse tead sellest asjast?

Priit. Midagi ikka.

Ursula. Kui juba tulid, eks kuula siis... Niikuinii pole mul sellest kellelegi rääkida. Ja sinul on täna puhkepäev, sina ei saa mulle midagi teha. Ah-aaa! Sa ei saaks mul isegi kraami ära võtta.

Priit. Nii et ikka varud on olemas?

Ursula. Ma ütlesin, et sa ei saaks, kui mul seda oleks! Ahhh... Sina minu nahas ei ela, sina seda ei tea... Arvad, et ma ise ei taha jätta? Ma kaklen selle asjaga nagu üks väike vihane tiiger... Aga tema... tema on suurem ja tugevam... tema on nagu vaalaskala... vaat kes ta on, see kuradi... tead küll, misasi... Ja ma kohe tean, et ükskord ta mu alla neelab... Mis sa mind vaatad, ma olen täna nii kole!

Priit. Äkki... tulen sulle appi – kaks tiigrit on ikka kaks tiigrit?

Ursula. *(hakkab äkki poolkähinal naerma)*. Ma pole nii imelikku võmmi elu sees näinudki kui sina.

Priit. Ma pole siin kui võmm.

Ursula. Seda enam! Vaene mees...

Priit. Pole ma nii vaene midagi.

Ursula. Ah, ma ju tean tükk aega, et sa oled minust sisse võetud.

Priit. Mina pole seda ütelnud.

Ursula. Ükskord ütled niikuinii. Mine ära, Priit, mine siit minema, mine joostes! Ma räägin sulle sinu enda pärast! *(Jälgib Priitu, kes ei kavatsesgi minna)*. Hea küll, ise kahetsed! Miks sa pole minult kunagi küsinud, mis tööd ma seal ilusas Lübecki linnas Saksamaal tein? Ei olnud pesunaine, ei olnud nõudepesija! Ma olin... Tead, kes ma olin?

Priit. Jäta palun järele. Mis oli, see oli.

Ursula. Ma ju ütlesin, et sa ei taha seda teada! Ja seda sa ei taha ka teada, et kui sa vastu hakkad, siis pannakse sind nõela otsa, ja nõela sees on heroiin... olgu ta neetud! *(Vajub äkki lauale kägarasse ja nuuksatab)* Ma näen siamaani unes, iga nädal näen, et nad on mulle järele tulnud... Mis on? *(Sest ta õlale on langenud Priidu käsi)*. Mine nüüd palun ära. Mine ära, enne kui ma väanlema hakkan, enne, kui mu nina tatiseks läheb, enne kui ma vastiku häälega karjuma hakkan... See on nii valus... Sul pole aimugi, kui valus see on!

271. lugu, 16. episood

Ursula, Priit

Priit. Ma ühes filmis nägin, et kui kõvasti... no kohe januga... haput veini juua, siis tõmbab tagasi. Või oli see niisama udu?

Ursula. Natuke aitab jah. Aga ega sina siis ometi mulle veini tooma ei lähe? Seda kulub mitu pudelit...

Priit. Kui väga vaja, siis käin ära.

Ursula. Kuule, siin on nüüd kolm võimalust: sa oled kas eriline kaabakas, eriline tola... või siis eriti hea inimene.

Priit. Rumal jutt.

Ursula. Ära veel mine, eks? Tegelt... tegelt ma katsun täna ikka kuidagi hakkama saada...

Priit. Aga kui ei saa?

Ursula. Siis jooksed poodi veini järele. Istu veel natuke, vaatame, mis saab...

271. lugu, 18. episood

Priit, Ursula

Ursula. Täitsa veider. Mida ma luban sündida!

Priit. Mina ei näe midagi erilist.

Ursula. On ikka küll! Minuga pole ükski mees... peale isa muidugi... niimoodi istunud... ja mind kuulanud... Mis sa vaatad?

Priit. Sa oled tegelikult päris kena tüdruk, Ursula.

Ursula. Olin jah kunagi. Enam eriti ei ole. Ole vai, ära vaidle. *(Paus)*. Torim, oled sa hea võmm?

Priit. Harju keskmine, nagu öeldakse.

Ursula. Tead, ma nägin mõni aeg Tartus üht tüüpi... Tema käib mööda maailma ringi jutuga, et kanep, see on palju süütum värk kui tubakas.

Priit. Kas tema su nõela otsa panigi?

Ursula. Mine nüüd, milleks tal seda vaja? Aga esimese kanepipläru keeras ta mulle küll... Seal Lübeckis. Ta oleks võinud mind koju tagasi aidata, aga ta ainult naeris... Et mis see linnuke üldse hädaldab...

Priit. *(pärast pausi)*. Millal sa seda meest Tartus nägidki?

275. lugu, 2. episood

Õnne 13. Uku korter. Hommik. Siingi on algul vaikelu. Siis avaneb vaikselt uks. Uku tuleb sisse. Millegipärast natuke nagu hüilimisi. Hakkab mantlit seljast võtma ja nagisse riputama, siis võpatab. Sest selja taga kostab uksepaugatus. Nii ongi. Toalävel *(või vannitoa ukse)* seisab sõjakalt ta tütar Ursula.

Ursula. Nii.

Uku. Oi, sina kodus?

Ursula. Kus ma siis veel peaksin olema?

Uku. Ei, aga... kell kaks öösel sind veel polnud... Sa helistasid Tartust... Ma arvasin, et ega sa täna tulegi...

Ursula. Aga mina olin kohal juba kell pool neli! Mis on tänapäeval need mõnikümmend kilomeetrit, päh!

Uku. Seda nüüd küll... *(Püüab tüdriku emmata)*. Noh, head uut aastat siis, mu karm tütreke...

Ursula. Me öösel juba telefoni teel soovisime seda teineteisele. Räägi parem, kus sa siis hulkusid?

Uku. Hulkusin, hulkusin... miks sa siis kohe nii pahasti?

Ursula. Tead, vähe puudus, et ma oleksin juba politseisse helistanud... Ega see naljaasi ole, mina tulen koju ja issi on teadmata kadunud. Kus sa olid?

Uku. Pean ma kohe kindlasti ütlema?

Ursula. Pole vajagi. Lõhnad on su juba reetnud..

Uku. Mis lõhnad, mis lõhnad? Pole siin mingeid lõhnu.

Ursula. Jah, chanel see küll ei ole, rohkem mingi vanaaegne kannike... Landõš või mis selle nimi oli. Nii et meie issi veetis piduõõ naisterahva kaisus?

Uku. Ursu, sa oled nagu prokurör. Ma olen ikkagi sina isa. Mis sul tema vastu on?

Ursula. Ega mina ei tea, kummast sa räägid. Sul on neid ju kogunisti kaks.
Uku. Kuule, jäta nüüd heaga järele, eks? Ja mis proua Kattaise puutub, siis tema on ikkagi abielus inimene ja...
Ursula. Ahaa, siis olid sa Tiina juures. Isa, kuidas sa aru ei saa, et ta on...
Uku. Jäta nüüd järele, kullake. Tead mis, teeme nii, et ma kutsun ta ükspäev siia ja teen teid omavahel kenasti tutvavaks.
Ursula. Kuidas sa issi küll aru ei saa, et ta on...
Uku. No lao lagedale, mis sul tema vastu on?
Ursula. Ta on... see sinu Tiina on sinu jaoks liiga pikka kasvu! Ja üldse... ta on liiga nipsakas, usu mind! Sa oled lihtsalt lootusetul lihtsameelne, ise veel linnapea!
Uku. Mis sa teed ära, selline ma olen jah. Räägiks nüüd midagi mõnusamat, mis sa arvad?
Ursula. Oki! Pese käed ja marss lauda. Mul on hommikusöök ammu valmis.

275. lugu, 4. episood

Uku ja Ursula kohvilauas. Ursula tuju on tunduvalt paranenud. Ta lausa vadistab.

Ursula. ... ja ahsoo, issi, vennase juurest hüppasin ma ju ka läbi, ikkagi uus aasta, eks? See oli tema perele nii positiivne üllatus, nad nimelt juba magasid...

Uku. Seda ma usun, seda ma usun...

Ursula. Ma ise olen viimasel ajal ka üldse täitsa positiivne kuju. Ei kuulu ühtegi erakonda ja ei tarvita juba jube kaua aega mingit... saad aru küll.

Uku. Priima. Äkki teemegi nii, et see uus aasta... mis nüüd algab... et see on sellest sindrima saad-aru-küll-millest vaba. Mis?

Ursula. Ma ise ka nii loodan... ega ma veel vist päris hukas ja mokas narkar ei olegi!

Uku. Kõhe lugu, kui endastmõistetavalt see sõna sul üle huulte tuleb.

Ursula. Meie

aeg on üldse tunduvalt kõhedam kui teie oma. Mis teil tühjadel üldse oli? Kageebee ja žiguli õlu, muud mitte midagi... Meil on ikka palju vingem värk, herooin ja aids!

Ukse kell.

Ursula. Kes see veel on?

Uku. Naabri-Allan äkki? Ma palusin temalt üht väikest taksoteenet... Ei, natuke vara veel.

Ursula. Ma lähen teen ise lahti.

Teebki. Uksel seisab Priit – erariides, soliidne, lipsune.

Ursula. Mis ma sulle ütlesin, issi? Kus politseist rääkida, sinna ta ka ilmub...

Priit. Tere ja head uut aastat. Hetkel olen ma lihtne linnakodanik.

275. lugu, 6. episood

Uku, Ursula, Priit

Priit. Astusin mööda ja märkasin, et värav on lahti...

Ursula. Tahad, issi, kaeban pollarile ära, et sa olid öösel kadunud?

Uku (täitsa pahaselt). Palun jäta.

Ursula. Noh, olgu. No tere, Priit. Ma pole sind erariides vist näinudki.

Priit. On väga hirmus?

Ursula. On hullemaid nähtud. Ära pabista, täitsa Euroopa, nagu ise ütled...

Priit. No kui Euroopa, siis...

Ursula. Tule nüüd tuppa, kui juba välja ilmusid ja kui sa tõesti hetkel ikka eraisik oled.

Priit. Ei tahaks tülid teha.

Uku. Ei, ei, vastupidi, tulge kohe tingimata! Ja otse lauda paluks, lauda! Aidake meil sellest pühadehommiku-söögist jagu saada! (Müüet varjates). Khm... khm... mis see kell peaks olema... Lähen vaatan õige üles Petersonide poole, mis nad seal teevad... Ja vanale Johannesele peaks ka õnne soovima...

Ursula. Kaua sul seal läheb?

Uku. No ei tea. Kui Allan on nõus, teen ühe taksosõidu... Ja siis on mul võib-olla üks väike lustisõit ees.

Ursula. Vaata, Priit, see on nüüd see vana koolkond. Nemad armastavad taksot. Nemad on need põhimõttelised jalakäijad, tipa-tapa, tipa-tapa. Kujutad sa pilti, mu isal pole autot ja juhilubegi mitte.

Uku. Jalgrattaload kunagi vene ajal ikka olid!

Priit. Eks jalakäijad ole ikka ka inimesed.

Ursula. Igavene pugeja! Ütle nüüd veel seda ka, et jalakäijad on inimkonna parem osa.

Uku. Nojah, nali naljaks, ma olen ise ka viimasel ajal mõtelnud... et peaks mingi sõiduriista ikka hankima... Ametiautoga igale poole ju ei sobi sõita... Ainult kes minusugusele enam autojuhtimist selgeks saab teha?

Priit. Kui härra linnapea soovib, siin võiksin ju minagi.

Ursula. Mis ma ütlesin – pugeja oled jah!

Uku. Ah, see oli niisama jutuks... Kuulge, ma jätaksin nüüd noored eraisikud omapead, kui sobib?

Ursula. Oota, issi, aga kuhu ja kellega sa selle taksoga siis sõita tahad?

Uku. Hm... Sellest räägime õhtul.

Ursula. Kui ma üldse viitsin nii kaua siin Mornas hallitada!

275. lugu, 9. episood

Priit, Ursula

Ursula. Mis sa siia tulid? Tegelt, noh?

Priit. Head uut aastat soovima.

Ursula. Oo? Vaimustavad võmmid siin Morna Citys! Käid sa kõik oma... hm... niiõelda kliendid niimoodi läbi? Niiõelda raske kontingendi? Mis sa naerad, inimene?

Priit. Noh, seda ma imestasin, et kaua sa jaksad... ilma et hammustaks.

Ursula. Jah, ja nüüd lase seda laulu ka veel, et kes ei tööta, see ei söö. Miks sa mulle seda pesumajakohta pole veel pakkunud?

Priit. Minu teada pole seal hetkel vakantsi.

Ursula. Jube kahju, kas tead! (*Pärast pausi, teisel toonil*). Ei, ma räägin isegi natuke tõsiselt. Natuke aega võiks ju mingi töökoht ikkagi olemas olla.

Priit. Nii palju kui mina asjaga kursis olen, tekib seal ikka aeg-ajalt võimalusi...

Ursula. Hea küll, üks siis paista. Veini tahad? Meil on. Terve pudel, muide.

Priit. Ei saa. Ma pean paari tunni pärast mundrisse pugema ja ametisse astuma.

Ursula. Ongi hea, siis on selge pilt, kes on kes.

Priit. Who is who...

Ursula. Võõrad keeled suus ja puha ja... Ei, kui sa mundris oled, siis on asjad paigas, aga nii... hakka või inimeseks pidama. (*uurib veinipudelit, paneb selle käest*). Siis ei võta mina kah. Näed, kui kaugelt sa teise inimese oled ajanud.

Priit. Ursula-Amaranta...

Ursula. Kui saaks ilma selle Amarantata, see on maailma kõige tobedam nimi.

Priit. Olgu, olgu... Ma tahtsin su käest midagi küsida.

Ursula. Kui see just ülekuulamine ei ole, lase käia.

Priit. Sa rääkisid tuest mehest, keda sa Saksamaal kohtasid. Ja nüüd Tartus.

Ursula. Paljugi, mida ma kaatri ajal suust välja ajada võisin...

Priit. Oota nüüd. Kui see mees peaks näiteks... narkodiiler olema, on see väga tõsine asi.

Ursula. Esiteks pole ma selles saajaprotsendiliselt kindel, et see mees just diiler on, seda esiteks...

Priit. Ja teiseks?

Ursula. Teiseks? Kes ma sinu meelest olen? Mingi koputaja või?

Priit. Hakkab pihta! Mis sa siis üldse kaebad oma kurja saatust, kui...

Ursula. Unusta ära! Ei hakka mina sind inimesejahil aitama! Tõmba uttu, tead, ausalt!

Priit. Kui tõsiselt seda viimast ettepanekut võtta tuleb?

Ursula. Nii nagu viitsid. Mina igatahes... lähen nüüd linna peale uitama. Vaatan teisi ja näitan ennast. Sina võid siia jääd, kui sul midagi paremat teha ei ole!

Priit (*Tõuseb*). Jah, igav sinuga küll ei hakka. Aga head aastat sulle sellegipoolest. (*Läheb ukse poole*).

Ursula (*vaatab talle järele, hammustab huulde, tahab midagi "normaalset" ütelda, ent ei, iseloom ei luba*). Tsau!

275. lugu, 14. episood

Pinus. Are istub, loeb ajakirja vms. Siseneb Ursula.

Ursula. Tere... ohoo, see oled sina ju...

Are. Kuidas, palun? Ah soo, sina oled ju see Ursula Õne 13st.

Ursula. Muidugi, Tartus oleme mitu korda trehvanud, ... oi, karramba, ma jäin sulle veel sajaka võlgu...

Are. Ega sellega nii kiiret ka ei ole.

Ursula. Arvad või? Ei, ausalt, mul on täitsa plass... Aga praegu küll nii palju ligi ei ole. Rasked ajad, saad aru...

Are. Mis sa hädaldad, mul polnud see õnnetu sajakas meeleski. Istud või ei istu?

Ursula. No ma ei tea... Mis siin lahti on, baaris polegi kedagi?

Are. Kohe tullakse.

Ursula. Ah, olgu peale... Ma ei tahagi midagi. Uitan niisama natuke ringi, kohvikust siia, siit kohvikusse, eks...kuhu siin väikeses linnas ikka minna on... Sa oled täna ükski või?

Are. Mis mõttes ükski?

Ursula. Kus see sinu pikkade juustega siis kutt on?

Are. Kuule kuule, ta pole enam nii väga kutt midagi - vähemalt mitte sinu jaoks.

Ursula. Ah, jäta järele, maailm on väike... Võib-olla tundsin mina teda ammu enne sind, kust sa tead?

Are. Ei tahaks hästi uskuda. Sina pidid siis alles põhikoolis käima.

Ursula. Mina räägin nii, nagu asjad on. Mis ta nimi oligi?

Are. Näed, sa ei tea ta nimegi.

Ursula. Selle eest tean ma midagi muud.

Are. Hm... Vanarahval on vist õigus, et uue aasta algul pole naistel kasulik omavahel kokku saada.

Ursula. Ega mina ei tahagi naistega kokku saada! Mul oleks su kutile paar sõna ütelda.

Are. Ma ei tea, mida sa tahad, aga ma hoiatan sind nüüd päris tõsiselt - jäta mu elukaaslane rahule.

Ursula. Sina ei tea pooli asjugi. Nii et kus ma teda leida võiksin?

Are. Mulle ei meeldi su toon, neiukene. Ja ma ei kavatse sel teemal rohkem rääkida.

Ursula. Räägid ikka küll, kui teada saad, mis toimub, vaat nii!

Are. Ma ei taha sinuga enam ühelgi teemal rääkida.

Ursula (*järsus pöördes, nagu ta äkki on*). Ah nii? No seda me veel vaatame!

275. lugu, 16. episood

Konstaabel Priit patseerib rahulikult tühjal tänaval. Äkki ilmub ta selja tagant välja Ursula. Haarab mehel varrukast.

Ursula. Priit, kurat, ruttu!

Priit. Puhh, päris ehmatasid... Mis lahti?

Ursula. Ma otsisin pool linna läbi, enne kui ma su leidsin. Davai, Priit - see naine istub pansionaadi baaris. Ruttu!

Priit. Mis naine? Mina ei otsi täna mingit naist.

Ursula. Loll pollar, kõik tuleb talle puust ette teha! See on see naine, kes teab, kus on see mees, keda Saksamaal hüüti Eesti

Alpinistiks. Said nüüd aru?

Priit. Nüüd sain aru.

Ursula. Eks mine küsi tema käest, kus see kutt on.

Priit. Ah nii...? Aga sina ei taha ju koputaja olla, nagu ma aru sain?

Ursula. Ma mõtlesin ümber. Lähme siis juba!

275. lugu, 18. episood

Tänavalõik pansionaadi ees. Priit ja Ursula tulevad kiirel sammul, aga hilja. Nad näevad ainult Are kaugenevat autot.

Ursula. Kurat, minema sõitis!

Priit. Oli see ikka tema auto?

Ursula. Muidugi tema oma!

Priit. Nii, nii... Numbrit sa muidugi ei märganud vaadata.

Ursula. Kelleks sa mind pead, ega ma mingi detektiiv ei ole!

Priit. No siis on asi natuke keerulisem. Aga pole viga, vähemalt midagi on juba olemas. Asja uuritakse...

Ursula. Mida sa siin uurid ja puurid, ma ei saa aru?

Priit. Aga mida sa siis käsid teha?

Ursula. Sõita ükskord Tartusse ja ta üles otsida.

Priit. Kas sa tead ka, kui palju elab Tartus selles eas naisi?

Ursula. Tean küll – tunduvalt rohkem kui samaealisi mehi.

Priit. Näed nüüd ise.

Ursula. Sa ei kuula mind kunagi lõpuni. Seda naist pole üles leida mingi kunst. Ma tean ju ta nime!

Priit. Miks... miks sa seda kohe ei ütelnud?

Ursula. Aga sina ju ei küsinud!

278. lugu, 3. episood

Morna tänavatel uitab Ursula Palm. Vaatab vitriine, peatub kioski juures. Loeb kägaras rahatahti ja münte üle, et osta siis pakk sigarette. Võtab sellest tihed, torkab suhu ja täksab juba välgumihklist tuld, kui märkab äkki eemal kedagi. Keda muud kui Priitu. Priit teda ei näe. Ta kaugeneb teises suunas. Ursula kustutab sigareti ja tõttab Priidule järele.

278. lugu, 5. episood

Tänav. Priit kõnnib aeglaselt-väärikalt, otse tema kannul astub nüüd Ursula. Ta püüab tema sammurütmi matkida. Ehk on see isegi natuke koomiline. Nii kestab see mõnda aega. Siis teeb Priit järsu pöörde. Ursula peaaegu põrkab talle otsa. Ja küljatab, ja sisistab, ja itsitab üsna korraga.

Ursula. Krtt, niimoodi võib nina ära lüüa! Mis ta teed niimoodi!

Priit. Mul head pidurid. Tere, Ursula.

Ursula (on ennast kogunud). Ma juba kartsin, et ütled, et teie autojuhiloa, kodanik Palm!

Priit. Seda ma ei teadnudki, et sul on loa ka olemas! Üks mure jälle juures.

Ursula. Vaat ei ole! Ega teki kah! Ma ei oska isegi piduri ja siduri vahet teha. Mis teie pollarite keeles ongi, millega ma praegu hakkama sain?

Priit (hakkab naerma). Noh, sa ei jälginud pikidistantsi.

Ursula. Kui trahvi tahad teha, siis arvesta sellega, et mul on ajutisi maksuraskusi.

Priit. Siis piirdume suusõnalise hoiatusega. (Tooni muutes) Kuidas läheb, Ursula?

Ursula. Jess, lõpuks ometi tuttav hääl! Ega sa seda ometi tõsiselt teada ei taha?

Priit. Ikka tõsiselt.

Ursula. Siis sõida pikalt! Ei hakka mina enam sinu mundririnnal oma mõttetut elulugu nuuksuma!

Priit (sohvub natuke). Ise tead. (hakkab astuma).

Ursula. Tegelt... oota nüüd, Priit, ausalt... Ee... et... Miks sa enam meie pool ei käi?

Priit. Sind pole ju kunagi kodus.

Ursula. Mis sa valetad, mina olen juba... üks, kaks, kolm, oh, ma ei teagi, must sada päeva siin vastu pidanud! Keegi mul külas ka ei käi, pole kellelegi kohvigi pakkuda...

Priit. Noh, ega sa ju nii väga ei kutsu.

Ursula. Ikka ei jõua päralt või? Nii et hüppa pärast läbi, kui patrullimisest muidugi aega üle jääb!

Priit. Jah, aga...

Ursula. Ära pabista, isa on Tallinnas asju ajamas! Tsau!

Ursula - niuhti ülaõlapööre, tagantkäeviibe - jooksusammul minema. Kogukas konstaabel seirab teda ... ja pime on see vaataja, kes ei märka, et see õiglane inimene on käsitamatust plikast tõsiselt sisse võetud. Ikka veel!

278. lugu, 7. episood

Palmide kodu. Ursula on enese üles löönud. Ei tunne plikat ärangi – nagu blond beibe ajakirjakaanelt on ta meil äkki! Mõõdukas mini, kotsaga kingadki, parajalt täpne meik, tukake silmil jms. Uksekell. Ursula tõttab avama. Ja naudib tükk aega üle ukse. Priidu jahmunud pilku.

Ursula. Ah sina? Kust sina siia said?

Priit. Ise nagu kutsusid.

Ursula. Jumal, millal see oli, kes seda mäletab. Loll, naljast ei saa aru! Noh, tule edasi, mis sa seisad?

Priit. Kas ma seisan?

Ursula. Minu meelest küll. Mis sa jõllitad?

Priit. Annab harjuda.

Ursula. Kuidas siis... on... su meelest?

Priit (otsib sõnu, ei leia, lööb põidla püsti). Vohh!

Ursula. Ah, ära moosi! Täitsa harilik opakas blondinka. Astu edasi.

Priit (tulebki edasi, riivab seejuures tüdruku keha, mõlemad kohmetuvad. Pärast pausi). Ma ei teadnudki, et sa sihuke võid olla.

Ursula. Ah mis sa arvasid, et ma olen siihuke kalkar-mõlkar-narkar?

Priit. Seda nüüd mitte, aga...

Ursula. Istu nüüd ometi kuhugi, muidu... mul hakkab veel imelik! Peggilisse ma täna enam igatahes rohkem ei vaata. Ega ma pole seal ise ka ammu sihukest paljaste põlvedega blondi tibi näinud!

278. lugu, 9. episood

Priit, Ursula.

Ursula. Kuule, ma võin veel nats kohvi keeta! Mul on präänikuid kah, tahad?

Priit. Ole tänatud, aga tegelikult peaksin ma... astuma hakkama.

Ursula. Juba? Kelle jaoks ma ennast siin siis üles löin?

Priit (*lollakalt*). Kelle jaoks siis?

Ursula. Tead, kes sa oled? Sa oled üks ... Maja militsija menja berežjot.

Priit. Majakovski.

Ursula. Ja kes see veel on?

Priit. Ei teagi või? Ise panid päris heas vene keeles tema luuletust! Aga sinu vanused peaks juba nagu märganud olema, et Eestis pole miilits, vaid politsei.

Ursula. Sihuke jama, et mina ei oska ju käituda ... nagu sa ammu tead!

Priit. Kas siis isa pole õpetanud?

Ursula. Õpetas ikka. Aga mul on kõik meelest läinud vahepeal. Tead, miks ma ennist su järel hiilisin? Ma tahtsin sulle salmi ütelda. Eesti keeles.

Priit. No lase siis nüüd kuulda.

Ursula. Meie Priidul kriimud silmad, piip oli suus ja kepp oli käes, istus metsas, kätse otsas, kutsus lapsi lugema... Sina oled kohe sihuke vormimütsis sündinud pollar, vaat kes sa oled!

Priit. Mõõda panid. Mina olin varasemas nooruseas üle Morna huligaan. Vanatädid hüüdsid meesuguseid kaakideks.

Ursula. Ja mida kaagike siis kokku keeras? Viskasid bussijaama pelta ees mõne laterna puruks?

Priit. Laternad olid kukepea. Ma olen isegi sinu naabrimehega, Petersoni Allaniga, paar matsu rusikavõitlust pidanud... Oleks teadnud, et ta on poksiija, poleks muidugi üritama hakanud... Õnneks tema seda lugu ei mäleta. Kõrtsist tuli, noh.

Ursula. Ah et ongi nii, nagu räägitakse: kõik võmmid on endised pätid?

Priit. Mitte kõik. Mina olin. Aga igav hakkas, kaua sa ikka kaak oled, kui teised teevad fosforiidisõda ja laulvat revolutsiooni.

Ursula. Kui vana sa siis olid, kui mõistus pähe tuli?

Priit. Mis ma olin... neliteist.

Ursula. Jumal, ja mina hakkasin juba uskuma, et olidki tõeline bandiit! (*Itsitab*) Tead, selle iidsete aegade loo peale tuli jälle üks laulusalm meelde: punaste pükstega politsei ütles mulle idi domoi, mina ei mõistnud seda keelt... pöörasin selja ja näitasin keelt... Kõik, filmi lõpp, pood kinni. (*Jääb abitulit kõssitama*).

Priit (*paneb talle käe õlale*). Ole nüüd, tüdruk...

Ursula. Jäta! (*liukkab ta käe eemale. Ja äkki, ilma üleminekuta, nagu selle piiga puhul asjad käivad, purskab vihaseks nutma*).

Priit. Mis siis nüüd, kuuled siis?

Ursula. Ah, mõttetu jama, hakka nüüd siva astuma...

278. lugu, 11. episood

Ursula, Priit

Ursula. Mis sa siin passid veel? Lase juba jalga, ausalt... Ei, ära mine! Kuulsid, ma ei luba!

Priit. Tüdruk, mida sa õieti tahad?

Ursula. Ah, midagi väga lolli. Noh, seda, mida kõik teisedki tüdrukud ja naised ja emmed ja memmed...

Priit. Mida nad siis tahavad, need kõik?

Ursula. Konstaabel Torim, nemed tahavad sutsukese õnne ja kübekese soojust ja natukese õrnust ja... Pole kuulnud või?

Priit (*tardudes*). Ju ikka olen...

Ursula. Ole vait! Mulle pole neid asju ette nähtud.

Priit. On küll ette nähtud.

Ursula. Kes seda ütles?

Priit. Mina ütlesin. Oli kuulda? (*Ursula hakkab teda käeserva varjust piidlema*).

Ursula. Mis sa siin mängid positiivset kangelast, selliseid pole elus olemas, vähemalt meie ajal! Kuule, Torim, äkki sa oledki ohmu?

Priit. Küllap vist!

Ursula. Sa ju tead väga hästi, mida ma Saksamaal...

Priit (*aeglaselt*). Mind seal ei olnud.

Ursula. Mis sa sellega tahad ütelda?

Priit. Seda, et minu jaoks pole seda asja olemas.

278. lugu, 14. episood

Priit, Ursula.

Priit. Kas selle Saksamaale meelitamise... niinimetatud töölekkumise... Kas selle asja taga oli ka seesama tüüp?

Ursula. Kellest sa räägid?

Priit. Sellest, keda sina nimetasid Eesti Alpinistikks.

Ursula. Ma ei taha neid vanu koledaid asju meenutada...

Priit. Kas oli või mitte?

Ursula. Ei, see oli hoopis teistmoodi punt. Kandid, saad aru, ja enamasti... venekeelsed.

Priit. Tema õnn, kui ta neid ei tunne.

Ursula (*Paus*). Ma ei julge enam eladeski Tallinna minna, äkki satub mõni tüüpidest neist tänaval vastu...

278. lugu, 16. episood

Ursula, Priit.

Ursula. Tead, Priit... Mis sellesse Alpinisti puutub... siis... unusta ära. Ilmaasjata rääkisin sulle.

Priit. See on nüüd juba minu mure.

Ursula. Ei, ei! Teda... teda ei osanud ma enne karta. Niisama... vastik oli. Aga nüüd... Nüüd ei julge ma enam Tartus ka liikuda...

Priit. Praegu pole teda Eestis.

Ursula. Kust sa tead?

Priit. Hm... ametisaladus.

Ursula. Ja mina loll kartsin, et tuleb jälle kusagil Raepplatsil või Ülikooli tänaval vastu...

Priit. Jäta nüüd, ega sa nüüd suurest rõõmust kohe Tartusse oma kamba juurde ka pea tormama.

Ursula. Nüüd hakkad moraali lugema, jah? Seda ma ei salli.

Priit. Ei hakka. Lihtsalt... mulle meeldiks sind rohkem siin näha...

278. lugu, 18. episood

Ursula. Priit

Ursula. Mis röömust sa mulle räägid! Mis asi see on, mina enam ei mäleta?

Priit. Ehk tuleb pikapeale meelde.

Ursula. Mida sa üldse tead, konstaabel Torim... (*Oma kleiti vaadates*). Nii palju siis... sellest... ilusast elust... täna ja praegu...

Priit. Ursula...

Ursula. Nüüd sa peaksid küll minema, isa võib varsti tulla... Ah soo jah, oota... Üks asi veel!

Priit. Ja see oleks?

Ursula. Nojah, igavene loll mõte, et... No et kui su emal peaks seal pesumajas tõesti mingi vaba töökoht olema, siis...

Priit. Räägid sa nüüd tõsiselt? Ma ei tahaks ema enam tühja jutuga tüüdata.

Ursula. No ma ei tea... aga mulle tundub praegu küll, et äkki... Ma võiks natuke aega proovida...

Priit... No vaat see on juba teine jutt!

Ursula. Aga ainult igavuse pärast, ära sa hõiska midagi, positiivne pollar! Ja ainult kevadeni!!

280. lugu, 1. episood

Tartu. (*Mingi „tüübiline postkaart“ ette jne, nagu kombeks.*) Kohvik, kus ennegi Aret nähtud. (*St, ükskõik, milline, mida loomulikult saab filmida ka Tallinnas. Asjalik ja jahe, uurib ta üle kohvitassi ja kerge eine oma paksu projektikausta. Vaikne muusika. Taamal võiks sumiseda väike seltskond nn Tartu hilispunkareid. Einetamine on lõpukorral. Just siis, kui Are lööb kausta kokku ja hakkab arveks parajat otsima, ilmub kohviku-uksele Raim Raidver. Ta on natuke rohkem nn reisimehe moodi kui tavaliselt. Väsinud ja ehk ka natuke ärev. Niipea aga, kui Raim Aret märkab, rahuneb ta maha. Ta manab näole oma igipõlise sfinksiilme. Ja astub laua juurde.*)

Raim. Noh, hea isu siis ka!

Are võpatab ja tõstab pilgu. Aga ka tema on karastunud. Algab nende kahe omavaheline mäng - kumb suudab kauem stiilikalt jahe püsida.

Are. Tänan väga. Aga ma olen juba lõpetanud.

Raim. Kahju. Oleks sulle kampa löönud. (*Istub lauda, rõhutatult argine, nagu poleks midagi erilist juhtunudki*).

Are. Ah et said siis ikka tulla, Raim Raidver?

Raim. Nagu näed, Are Prillop, sain tulla. Ega midagi pahasti pole?

Are. Ah, ära põe. Kõigest paar-kolm kuud natuke kadunud olla, päh! See pole sinu kohta üldsegi mitte eriline saavutus.

Raim. Vanaks hakkas vist jääma, mis seal muud.

Are. Huvitav-huvitav – ja millised on selle protsessi sümptomid?

Raim. Noh, ma diagnoosiks sinu seda kergeks närvipõletikuks... nimega koduigatsus.

Are (*korras toonist välja kukkudes*). Ära aja! Koduigatsus! Sinu jaoks on kodu... noh, umbes nagu panipaik, kus hoida oma kaht ülikonda ja kuut paari vanu sokke, ausalt.

Raim. Are, ole pai, ära sunni väsinud inimesele peale nii printsipiaalseid teemasid. Ma ei jaksa mitte üks raas teravmeelne olla.

Lennukid, lennujaamad, Tallinna buss, magamata öö...

Are. Need on sinu probleemid!

Raim. Ikka minu, kelle siis veel! Neid ma nüüd lahendama hakkangi. Mida sa soovidat tellida?

Are. Kui tellid, tee kiiresti, ma pean juba minema.

Raim. Kuhu, kui tohib küsida?

Are. Ei tohi! Sina ju ka ei luba küsida, kust tulek ja kuhu minek, eks? Muide, kas sa siis niimoodi käed taskus... saabusidki mustast ööst ja heledatest lennujaamadest...?

Raim. Ega see ei olnud nüüd see kurikuulus küsimus, et kus sa olid?

Are. Nii madalale mina ju ei lange, et sinult seda küsida. Ma tunnen ainult natuke uudishimu, et kus siis see sinu kuulus seljakott on?

Raim. Seekord on tal üks päris suur kohver ka lisaks. Noh, ma viskasin nad mõlemad üle meie... üle sinu korteri ukse sisse.

Are. Nii et jõudsid seal ka ära käia...

Raim. Muidu ma poleks ju tulnud sind siia otsima. Loogiline?

Are. Kõike ta mäletab: kus asub mu ärklituba siin hallis Taaralinnas ja millises kohvikus ma einet võtan... Muide, sul täitsa vedas kohe, Raim. Mul on plaanis ukسلukk ära vahetada.

Raim. Soo? On siis põhjust?

Are. Ei, niisama igaks juhuks. Et igasugused tüübid... ja hulgused näiteks... niisama lihtsalt sisse ei pääseks. Tellid siis midagi või ei telli?

Raim (*kes on juba varemgi paaril korral taamal käratseva noortepundi poole pielnud. Talle ei meeldi see kamp, talle tuleb vist ka midagi meelde*). Tead, ei telligi. Nagu ma aru saan, on sul kiire? Ma tulen koos sinuga välja...

280. lugu, 9. episood

Morna. Pansionaat Pinuse baar. Are, Raim, Ahven

Are. Ikka see kolmas tuba, eks?

Ahven. Just täpselt. Ja võtme saad retseptisioonist kätte.

Are. Ma nägin seal ennist küll ainult Lainet.

Ahven. Tema käest võtme saadki. Laine teeb silmapaistvat karjääri.

Are. Imede ime! Aga... kus siis Alma on?

Ahven. Proua Saareperal on täna vaba päev.

Are. Kuulsid, Raim? Mis sa muigad, Harry, kas sina ei kardagi Almat?

Ahven. Ikka natuke. Aga see kaunistab elu. Kuule, ka sa tõesti midagi ei taha, isegi kohvi mitte?

Are. Mina mitte, aga sellele mehele siin... hangi kõõgist kõige priskem lihatükk, inimene tuleb otse reisilt ja on nalga suremas.

Ahven. Saab tehtud! (*Üleõla kõõki*). Naised, paluks topeltports ehtsat morna karbonaadi! (*Raimile*). Sobib ju? (*Arele*) Ütlesin ma midagi naljakat?

Are. Kuidagi ei harju ma ära selle sinu uue imagoga... baarimees ja pühamees ühes isikus.

Ahven. Aga need polegi nii vastandlikud asjad! Kui sa vaid teaksid, kui palju imelikke asju on mulle näiteks juba üle selle leti pihitud!

Raim (*viisakalt*). Kuidas kirikuehitus edeneb?

Ahven. Tänan küsimast, härra Raidver. Kuidas öeldagi: Issanda veskid jahvatavad aeglaselt, aga selle eest äärmiselt kvaliteetselt.

Are. Kuulge, mehed, ma jätaksin teid omavahele ja läheksin üles numbrisse. Mul on vaja helistada. Ah soo, Harry, ma maksaksin kohe ära ka...

Raim. Stopp! Ma ise. Palju see tuleb?

Ahven. Koos mahla ja kohviga 66 krooni ja 50 senti.

Raim võtab taskust rahakoti. Are näeb tahtmatult, et see on üsna pungil eurodest.

Raim. Piinlik lugu - ma ei jõudnud ju raha vahetada!

Are. Pole midagi, ma kohe klaarin... (*maksab ruttu ära ja tõttab välja, heites siiski korra pika ja mõtliku üleõlapilgu Raimi suunas*).

Ahven. Ehk istute kuhugi, niimoodi on hubasem oodata?

Raim. Jajah... Muidugi. (*istub, seirab Ahvenat*). Muide, lepiks kohe kokku... ma olen tõesti reisilt tulnud....

Ahven. Kaugelt siis?

Raim. Ütleme, et Saksamaalt. Fotosessioonid, kursused ja nii edasi... Ma tahtsin ütelda, et ma olen tõesti väsinud.

Ahven. Ei, ärge kartke, ma ei kavatsenudki teiega Jumalast rääkima hakata.

Raim. Seda ma natuke pelgasin jah.

Ahven. Ilmaasjata. Ega teiega polegi mõtet sel teemal rääkida.

Raim. Kuidas, palun? Remargi korras, et asjad selged oleksid – see ei tähenda, nagu oleksin ma mingi paadunud ateist.

Ahven. Teie ei olegi ateist. Minu meelest on teil üks jumal ammu olemas.

Raim. Huvitav, ja milline see jumal siis on?

Ahven. Noh, eks ikka teie ise. (*Köögist kostab hõige*). Kohe tuleb teie karbonaad!

280. lugu, 13. episood

Pinus. Numbrituba. Raim, pooleldi riides, istub voodiserval ja lappab ajalehti. Vannitoast kostab solinat ja lauluüminat. Siis Are välja, käterätt ümber.

Raim. Ohoo! Sa oled mul ikka täitsa kobe tükk.

Are. Vaat see oli tõelise eurooplase elegantne kompliment!

Raim. Mis maksavad sõnad, kuid räägivad teod!

Raim rabab teda püüdma, Are libiseb siuna eemale. Väike erootiline sagin.

Are. Kõik, pood kinni, enne õhtut mitte üks sai enam! Täitmatu tüüp, ausalt!

Raim. Mis sa siis hõõritad siin mu ahnete silmade ees!

Are (*tõmbab ruttu midagi peale*). Märkus arvesse võetud... (*süütab sigareti*).

Raim. Sa oled jälle suitsetama hakanud?

Are. Vahel harva... (*Tõstab mahakukkunud ajalehe üles*). Ajad ennast Eesti eluga kurssi? Minu meelest lootusetu üritus.

Raim. Ei, ära ütle, ma leidsin siit ühe päris kõva uudise.

Are. Et mõni poliitik osutus ootamatult kombel ausaks inimeseks?

Raim. Ei, sihukest siin küll pole. Aga et kinnisvarahinnad aina tõusevad, see küll. Isegi siinkandis ja isegi maakolgalstes.

Are. Sind pole sellised asjad kunagi huvitanud.

Raim. Kuule, ma mõtlesin... Aja mulle oma Pfeffermindi kaudu üks mõistlik maakler välja. Müüks äkki selle talumaja ja krundi mõnele jõukale linnamehele või kasvõi soomlasele maha.

Are. Raim! See on ju su isa kodu! Äkki tahetakse kunagi tema muuseum teha...

Raim. Kes neid kirjanikke enam mäletada viitsib? Ja kaua see majahütt ikka tühjalt seisab ja mädaneb...

Are. Rahapuudust ei peaks sul ju hetkel olema?

Raim. Ah see... Tahtsin natuke üllatada, aga... Noh ma ei jõudnud kiidelda, et sain Hamburgis... jah, ühe väikese näitusepreemia... Aga rahal on see omadus, et ta saab alati kiiresti otsa.

Are. Jälle midagi uut! Raim tunneb juba raha kõige tähtsamat omadust.

Raim. Nii et jah, kuidas selle maakleriga oleks?

Are. Eks ma siis uurin... (*Paus*). Raim... Sa rääkisid Hamburgist. Aga oled sa kunagi Lübeckis olnud?

280. lugu, 15. episood

Raim, Are

Raim. Arvad, et ma mäletan kõiki linnu ja külasid, kuhu ma olen sattunud? Mis sa vaatad? Lübeck... Jah, muidugi, see on ju see vana sadamalinn, hansalinn ja nii edasi... üsna Taani piiri lähedal...

Are. Oled sa seal olnud või ei ole, vasta, palun!?

Raim. Kunagi ammu tõesti vist... Oot, oot, ma aiman küll, kust tuul puhub...

Are. Ma lihtsalt küsisin... Lübeck, see kõlab nii romantiliselt.

Raim. Minu meelest on Saksamaal romantilisemaidki linnu. Weimar näiteks.

Are. Ei saa kahjuks kaasa rääkida.

Raim. Kuule, me peaksime tegema koos ühe treti piiri taha. Paneme kevadel näiteks Hollandisse, tahad?

Are. Oota oma Hollandiga. Vasta palun veel ühele küsimusele.

Raim. Kas ma pean?

Are. Seekord jah. Mida sa narkotsist arvad, rännumees? Või... alpinist?

Raim. Nar...ko...? Mis alpinist, mis alpinist?

Are. Võid sa vastata?

Raim. Mis siin vastata. Narkots on sitt värk loomulikult, isiklikult hoian aupaklikku distantsi. Pole minu rida. Miks me jutud nii süngeks läksid?

Are. Vaata, Raim... Ma pole sulle kõike rääkinud ega räägi vist ka... Aga nii palju pead sa teadma: see on ainuke asi, millega sa võid minust lahti saada.

Raim. Selge, võtan teadmiseks! Tead, mis ma selle jutu peale tahaksin! Äkki sõidame maale? Vaatame järele, mis olukorras mu kallid isamaja üldse on?

282. lugu, 2. episood

Hommik Mornas. Õnne 13 trepikojas. All postkastide juures kohtuvad Johannes ja Ursula. Vanamees on posti kontrollinud. Ursula on välja tuiskamas. Nad põrkavad lausa kokku.

Ursula. Sorry, onu Johannes! Ega ma meelega...

Johannes (*galantselt kummardudes*). Tänk juu!

Ursula. Mis-asi? Sa räägid inglise keelt vä?

Johannes. Aga mis see meie käes ära ei ole...

Ursula. Nojah, aga miks sa mind siis tänasid? Ise ikka tead, mis *Thank You* tähendab?

Johannes. Miks ma ei tea. Lihtsalt on see tänuväärne asi – mulle pole ammu mõni noor naisterahvas nii otsekohelel moel külge löönud.

Ursula (*pahaaimamata, teadmata, et see on parool hoopis teise inimesega ja teises kontekstis*). Onu Johannes, küll sina ikka võid!

Johannes. Surmani! (*Ja muutub korraks mõtlikuks. Vales kohas ja valele inimesele öeldud vastus. Läheb aga kohe üle reipale lobale*). Ma vaatan, küll sina oled meil siin majas viimasel ajal rõõmus ja virk laps.

Ursula (*ongi nagu laps*). Muidugi olen! Kas tead, ma käin nüüd tööl ja...

Johannes. No see on tänapäeval suur asi, kui inimesel on kindel töökoht.

Ursula. Juba mitu nädalat käin, ja kas tead, ma polegi veel ära tüdinud! Suhtlen igasugu inimestega ja...

Johannes. Mis amet see on siis ka sul?

Ursula. Tead, ma võtan pesumajas pesu vastu, see on omamoodi täitsa vaimne töö!

282. lugu, 4. episood

Trepikoda. Johannes, Ursula.

Johannes. Jah, ei... varem sai seda tüütut töötegemise kommet kohe kirutud, nüüd aga... hakka või ka mingit kojamehekohta otsima.

Ursula. Aeg töötada, aeg puhata! Eesti vanasõna.

Johannes. Kah õige. Ei, eks mul tegemist jätkub küll ja küll, seda ma ei kurda. Näh, tänagi... Kõigepealt toon ühe tuttava vanamehe juurest jooksvast remondist lapsevankri ära... Rattad all viltu või mis, hakkas teine muudkui paremale poole teeserva kiskuma...

Ursula. Täpselt nagu Eesti valitsus.

Johannes. Vaata, mida sina ei tea.

Ursula. Ei, ma ise, aga isa ikka ütleb niimoodi. (*Osavõtlikult- uudishimulikult nagu keegi, kes on hakanud äkki üleöö teisi inimesi märkama*).) Ja mis kohustused sul täna siis veel on?

Johannes (*tahtmatult jutumõnusse sukeldudes, sõrmi pihku naksutades*). Teiseks. Teiseks lähen ühe tillukese mehikesega, no umbes nagu lapselapselapsena linna peale jalutama... ja kolmandaks tuleb üle vaadata, mida naabrimees teeb, see Kristjan, sa peaks teda teadma küll...

Ursula. Ah see 15-dast majast, kes niimoodi viu-viu kõike kirub?

Johannes. Ega ta alati selline ole. Nojah nüüd... tervis pidi kehv olema, ma lähen vaatan, et äkki saab kuidagi aidata...

Ursula. No siis on sul küll kohe roppithe tööpäev ees. Oi, aga mina pean nüüd oma ametisse lippama!

Johannes. Lase käia! Ah soo, mis ma tahtsingi! Sind, kulla tüdruk, ei tunne viimasel ajal äragi.

Ursula. No mis siis äkki nii teistmoodi on?

Johannes. Ära nüüd pahaks pane, aga sa oled... nagu armunud kohe!

Ursula. Ah soo? Kas paistab välja või?

Johannes. Noh, kas just igäihele aga...

Ursula. Äkki olengi!? (*Näpp suule*). Aga ära sa sellest teistele räägi!

282. lugu, 14. episood

Pesumaja vastuvõtmurk. (Kust leida Tallinnas midagi sellist väikelinlikku - kunagi oli Raua t. saunas). Asjalik Ursula vinnab riiulil raskeid pakke. Siseneb Pille oma kottidega.

Pille. Tere, kas siin... (*vakatab*)

Ursula. Saab ikka, miks ei saa. Mis teil seal on? Mis te mind vaatate? Kuule, sa tuled kuidagi tuttav ette... see oled ju sina, kes...

Pille. Ikka mäletad veel. Mis ma siis nüüd kuulda saan?

Ursula. Oota, ära mine nüüd tagasi. Ma saan perenaise käest sihukese kilaka, kui ma mõne kliendi eemale peletan! Ja üldse, ole nüüd ikka inimene!

Pille. Ega see nii lihtne ei olegi.

Ursula. Kas sa tõesti pead viha nii vana jama pärast... no ma olin niiõelda... ärasätitud see kord seal marketis, kui ma sulle peale hüppasin... ma oleksin ükskõik kellele võinud jõe pahasti ütelda, usu mind, kasvõi presidendile!

Pille. Hea küll, elus juhtub mõndagi. Ma tõin linasid pesta.

Ursula. Nii maru! Tööd peab olema, eks ju? Oota, mis sa vinnad, ma tõstan selle kraami ise kaalu peale...

Pille. Las ma ise!

Ursula. Sinul... sinul on väike laps, ma tean küll, sul on niigi karm elu... mis sellest, et oled miljonäriproua! Tegelt... oleks päris huvitav tuttavaks saada.

282. lugu, 16. episood

Pille, Ursula

Pille. Nii et hakkad ikka norima?

Ursula. Ei hakka, ausalt ei hakka! Mina võin ju ka hoobelda, et ma olen linnapea tütar!

Pille. Ausalt öeldes seda ma ei teadnudki.

Ursula. Noh, seda hullem mulle.

Pille. Ah siis sellepärast Johannes käskiski sind eraldi tervitada?

Ursula. Tema on üldse sihuke mõnus kuju... Nagu soe ahi.

Pille. Kuidas sa ütlesid?

Ursula. On ju nagu ahi, mille vastu võib selja toetada, kui külm on? Me elame temaga muide ühes majas... Vähemalt üks pluss sellel vanal majal, eks? Nii, palju see kokku teeb... Seitse kilo ja 600 grammi...

Pille. Pead sa kaua siin olema?

Ursula. Mis mõttes?

Pille. Noh, ikka otseses – täna, siin ja praegu.

Ursula. Ah soo seda... No mul algab poole tunni pärast lõunavaheaeg. Meil on see inimese moodi, kaks tundi!

Pille. Ja mis sa selle ajaga teed?

Ursula. Nagu ikka. Lippan koju, vuntsin isale ka mingi kotlenduse valmis, ta on ise ju nii abitu... Ma olen nagu perenaise eest tal... vähemalt praegu. Ah, pagan küll! Ta on ju ära Tartus või kus... Noh, siis lähen kohvikusse salatit sööma.

Pille. Lähme siis koos. Ma ootan ära, millal sa lõpetad.

Ursula. Ausalt või?

Pille. Ise sa nagu vihjasid, et võiks lähemalt tuttavaks saada.

282. lugu, 18. episood

Ursula, Pille

Ursula. Noh, kuule, ingliske, sina ja mina... Kui sa ükskord kuuled, mis elu mina olen elanud, sa ei taha mu nime ka enam kuulda.

Pille. Ära ole nii kindel.

Ursula. Einoh, kui sa arvad... Ega mul polegi siin linnas ühtki normaalset sõbrantsi.

Pille. Mul ka mitte, nii imelik kui see ka pole.

Ursula. No kuule, sinul on hoopis teise taseme elu... korralik kodu, laps on ka juba ja... Kuule, ütle, mis tunne on, kui oled abielus ja sul on väike laps ja üldse?

Pille (paus). Sa ikka tõsiselt küsid?

Ursula. Jumala tõsiselt. Mul pole siinmail veel ühtki endavanust tuttavat, kellel need asjad nii klaarid oleksid kui sinul!

Pille (muigab). Salatist nii pikaks loenguks küll ei piisa.

Ursula. Mis mõttes?

Pille. Tead, ma kutsun su... hoopis pansionaati sööma. Seal saab korralikku praadi.

Ursula. Sinna ma ei tule, seal on see Alma, tema mind ei salli!

Pille. Ära pabista, Alma võtan ma enda peale. Mul on talle niikuinii üks väike salajutt rääkida. Noh, oled nõus?

Ursula. Ma kohe ei teagi...

Pille. Mis sa ikka kõhkled, ma viin su autoga kohale?

Ursula. Ausalt või? Kas sinusugune oskab siis autot ka juhtida?

Pille (noogutab tähtsalt). Mhm... Täna, esimest korda elus iseseisvalt väljas, muide!

Ursula. No siis... Siis tulen ma küll! Mulle kohe meeldib, kui asi lõhnab riski järele!

284. lugu, 2. episood

Õnne 13. Hommik Uku Palmi korteris. Uku einetab, endal ajaleht ees. Ursula sahmib ringi, otsib mingeid riideid ja viskab neid käest..

Ursula. Isa, vaata korraks siia... kuuled siis!

Uku. Mhmhm... (aga pilku ta ei tõsta, vaid loeb huviga mingit artiklit edasi).

Ursula (krahmab tal kärinal ajalehe nina eest). Ei, täitsa võimatu!

Uku. Kuule, kuule, noor daam! Mul on tõsine lugu pooleli: kui kaua saab keeta riigileent katkises savipotis? Noh, et kaua see omavahel kisklev võimuliit Toompeal peaks veel koos püsima.

Ursula. Isa, jäta ometi see loll poliitika! Elus on ikka palju tähtsamaid asju. Näiteks see, et kas see kampsun sobib mulle või ei sobi?

Uku. Minu meelest... täismäng.

Ursula. Aga see?

Uku. Kah priima.

Ursula. Sa ei vaatagi, sa kiidad niisama takka!

Uku. Ei, ma räägin ausalt. Aga kas mina see kõige õigem hindaja olen?

Ursula. Ma lähen kohe tööle, ma suhtlen seal inimestega, mul peab ikka mingi mõistlik imago ka olema! Niikuinii vähemalt pooled kunded teavad, et ma olen linna pea tütar, tead, kui mage see on...

Uku. Täna, tütar.

284. lugu, 4. episood

Ursula, Uku

Ursula. Ja nüüd ütled sa viimase sõna: kumba kampsuni ma selga panen? Uku. Hm, eks pane see... natuke särtsakam...

Ursula. Seksikam, tahtsid sa ütelda?

Uku. Midagi sinnapool. Priidule peaks see meeldima..

Ursula (jäab keset tuba seisma). Mis see Priit siia puutub, pagan võtaks? Kui teada tahad, mind kutsuti täna väga korralikku majja külla! Ära hakka kohe silmi pungitama, see on üks... noh, veel ikka päris noor naine, minust muidugi nõks vanem, tal on laps ja kõik juba, sina teda ei tunne.

Uku. No siis on teine asi. Õhtul jutustad mulle, kuidas oli, eks? Ja mis sa heegeldad mööda tuba, istu ja söö ise ka midagi.

Ursula. Ei taha süüa! Ja kust sa üldse võtsid, et minu jaoks on tähtis mingile kohalikule konstaablile meeldida?

Uku. Noh, kuidas ütelda... Selline mulje on nagu jäänud... Või olen ma asjast valesti aru saanud?

Ursula. Ah, mina ei tea. Mis on õige ja mis on vale. (Vanainimese moodi ohates) Eks elu näitab! Sina vaata parem, kuidas sa ise hakkama saaksid.

Uku. Oot, oot, mis mõttes?

Ursula. Noh, kui sa näiteks täna öösel jälle koju ei ilmu, anna siis vähemalt teada, et jääd Tiina juurde magama. On sul raske helistada?

Uku (lausab ähhib) Ph... õhh? (Siis tõsineb). Sa ju ei salli Tiinat?

Ursula. Ah, millal see oli! Ta polegi vist nii pipar nagu algul paistab. Ja üldse, sinu valik. Või pole sa seda ikka veel lõplikult teinud?

Uku. Ursu, ma ei tahaks seda teemat enam edasi arendada.
Ursula. Ära punasta! Noh, ja millal sa talle siis abieluettepaneku teed?
Uku (*pärast pausi*). Ah arvad, et peaks nagu tegema?
Ursula. See sinu põlvkond ju teisiti ei oskagi! Teie kohe peate oma suhted varem või hiljem ära tembeldama. Jepp! Või on veel... mõningaid kõhklusid?
Uku. Kus mul nüüd pihieema väljas! Nii, marss tööle ja mõlemad!

284. lugu, 13. episood

Põdra maja. Pillel on külaline – Ursula. Pille siis ongi see natuke vanem naine. Ilmselt on juba tükk aega suheldud, maja ja last vaadatud... Stseen liikumises.

Ursula. Jube šefid pildid on teil seintel!
Pille. Eesti kunst! Laur kunagi ostis kohe kõik seinad täis, kui maja valmis sai. Mina teda siis veel ei tundudki.
Ursula. Kuule, ütle mulle nüüd seda... kas ongi nii, et kui titt on ikka majas, siis muud ei olegi kui tema magab ja teised käivad kikävarvul?
Pille. Aina lühemaks uneaeg nüüd jääb. Passi aga peale, kui üles ärkab...
Ursula. Usud sa, et meie oleme ka kunagi nii väikesed olnud? Mina ei usu...
Pille. Mis sa jamad, tuleb ikka uskuda!
Ursula. Ma küsin veel ühte asja, tohib?
Pille. Nagu intervjuu. Aga viimane küsimus, eks!?
Ursula. Okei. Selle-eest on see jube raske.
Pille. Nagu miljonimängu viieteistkümnes?
Ursula. Oo, palju hullem! Ütle, Pille, kas on maru niimoodi... noh, et oled abielus ja sul on tore titt ja vägev kodu... ja mõnus mees...
Pille. Miks sa küsid, kui sa ise ette ära vastad? Kõik need omadussõnad... tore, vägev, mõnus...
Ursula. Nii et ma jään vastusest ilma?
Pille. Ei, ei jää. Nii ongi, nagu ütlesid. Päris hea, et ma üsna viimasel hetkel aru sain, et selles on tõesti midagi.
Ursula. Ohoh, polegi siis üks pidev Suur Valss su eluke?
Pille. Mitte kellelgi ei ole.
Ursula. Ära sa nüüd palun mind lohutama hakka, et mul on veel kõik ees. Kui ongi, siis ikka kuramuse kaugel, tead...

284. lugu, 15. episood

Pille, Ursula

Pille. Ursula, räägi nüüd sina parem endast.
Ursula. Ei räägi. Või kui, siis kunagi. Siia seinte vahele see jutt ei sobi.
Pille. Eks sa ise tead.
Ursula. Ära pane pahaks, aga... Ma lihtsalt ei saa. Ei julge. Tead, see on nagu peaks kuristikku vaatama.
Pille. Ja nagu kardaks kõrgust, eks?
Ursula. Kas sul on siis ka... midagi, mida ei saa rääkida?
Pille. Ikka on, aga arvatavasti natuke teistmoodi kui sinul...
Ursula. Tegelikult ikka täitsa lahe, et sa mu külla kutsusid!

284. lugu, 17. episood

Pille, Ursula. Hiljem Põder

Pille. Ära veel mine, ole veel! Nüüd lähme kööki ja hakkame ühe brasiilia retsepti järgi salatit tegema, vaatame, kas keerame kõik tuksi või mitte!
Ursula. Okei, kui sa nii arvad, aga tegelt on mul kokkamise peale kätt...
Siseneb Põder. Ta on tõsine ja väsinud.
Pille. Tere. Laur. Meil... mul on külaline!
Ursula. Ursula on minu nimi.
Põder. Väga rõõmustav. Põder.
Pille. Kohe näha, et ta tuleb töölt – ta ei tea siis tükk aega oma eesnimegi.
Põder. Jaa, jaa, muidugi, Laur on mu nimi... Pille, ega sa ei unustanud, et me peame kohe välja minema, Tiik juba ootab!
Pille. Mis sa räägid, mina ei...
Põder. Oi, oi, oi seda hajameelsust! Ma vabandan teie ees, Ursula, aga me oleme selle visiidi ammu lubanud.
Ursula. Okei, milles küsimus! Ma pean juba ammuilma kodus olema!

284. lugu, 19. episood

Pille, Põder. Kahekesi toas ja parajas pinges.

Pille. Laur, miks sa nii tegid? Sa viskasid mu külalise välja!
Põder. Vist küll, aga tegin seda korrektselt. Väike viisakas vale, ei midagi muud.
Pille. Mis õigusega sa seda tegid?
Põder. No kuule, omas kodus võin ma...
Pille. Nagu ma aru sain, polegi see minu kodu?
Põder. Pille, see on demagoogia. Või ei teadnud sa tõesti, kelle sa külla kutsusid?
Pille. Ju ikka teadsin.
Põder. Nii et ikka tead, et see tüdruk on narkar? Kas sa tead, kes on narkarid? Nad varastavad, nad on etteaimamatud, meil on siiski laps...
Pille. Palun ole nüüd tasa. Ursula on... endine narkar. Inimesele on vaja šanss anda...
Põder. Ära ole naiivne! Endisi narkareid pole olemas, ja kui ongi, siis ainult surnud kujul.
Pille. See on kole, mida sa räägid.

Pöder. Kullake, miks pead just sina see Samaaria-naine olema? Ma ütlen veel midagi hullemat – kas sa tead, millega ta Saksamaal tegeles?
Pille. Aiman. Ainult ei ei tegelenud, vaid sunniti tegelema.
Pöder. Vahet pole! Mis siis nüüd on, miks sa mind niimoodi vaatad?
Pille. Hale pilt. Laur, mis sinuga toimub.
Pöder. Nii-nii? Kas kisub äkki üle hulga aja konflikti poole? See oleks isegi naljakas... ühe võõra plika pärast.
Pille. Ei, hoopis sinu pärast. Sa valetad praegu... Ennekõike iseendale.
Pöder. Mis asja sulle seal Tartus õpetatakse, et sa nii targaks oled läinud?
Pille. Laur, kui sa nii informeeritud oled, siis miks sa jätsid Ursulast siunates ühe asja nimetamata. Selle, et ta on linnapea tütar.
Pöder. Kahju linnapeast, mis ma muud oskan ütelda.
Pille. Ei, sul ei ole temast kahju! (Pöörduv minerkule)
Pöder seisab, pea maas. Akki sirgub nagu midagi avastades.
Pöder. Pille, aga kust sa teadsid?
Pille. Mis siin keerulist...
Pöder. Jah, ma olin täna Palmi juures ja meie jutt... noh, erilist tolku sellel ei olnud, ütleme nii. Jah, ma süda on ta peale ikka veel täis.
Pille. Mida oligi vaja tõestada.
Pöder. Kuule, kas ma tõesti olen selline? Jube! Sest jah, oleks mu kõnelus Palmiga meeldivalt lõppenud, poleks mul Ursula vastu mitte midagi olnud!
Pille. Oo, sa oleksid palunud tal lõunale jääda, sa oleksid talle kitarrigi mänginud!
Pöder. Täitsa võimalik. Matsipoiss on jälle paljastatud! Tohin ma sind selle eest alandlikult suudelda!
Pille. Ainult proovi! Ka minul on õigus solvunud olla - kasvõi pool tundi päevas!

286. lugu, 7. episood

Pinus. Baar. Alma leti taga. Siseneb Raim Raidver, matkamehe moodi riides, võib-olla koguni (oma isa ajaloolise) seljakotiga...

Raim. Tervist, proua Alma!
Alma. Oi, teid pole nii ammu näha olnud, Raim.
Raim. Mis sa teed ära, rändaja elu on kord selline... ise ka ei tea, millal ja miks sa kuhugi satud...
Alma. Istuge ometi, te olete nii väsinud olemisega... Äkki tahate midagi süüa-juua?
Raim. Kui, siis ainult klaasikese ilma mullita mineraalvett...
Alma. Palun, seda meil jätkub ikka, olgu muuga kuidas on! Kus siis vahepeal sai oldud ka?
Raim. Siin ja seal... seal ja siin...
Alma. Jah, see on küll tore, kui eesti inimesed saavad mööda maailma liikuda... peaasi. Et keeled ikka suus oleks.
Raim. Jah, kuidagi saan ikka hakkama...
Alma. Jah, aga vaat meievanused, meie oleme päris hädas... Mul on nii meeles, kuidas ma ükskord Marokos... Oi jumal, mis ma siin lobisen, ega te siis minule pea aru andma...
Raim. Ma Arele juba andsin, nii et harjunud asi.
Alma (*pingutatud naerusega*). Ah soo siis muidugi jah. Aga kuhu siis Are ise on?
Raim. Tartus, kus mujal. Tal on kibe töö pooleli. Ah soo, miks ma tulingi... Ma peaks vist paariks päevaks siia toa võtma.
Alma. Ah soo koguni? Kas ma helistan valvelauda – meil on seal uus neiu, ega tema ju teid ei tunne. sokutab teile veel kõige kallima toa, selle sviidi?
Raim. Mul ükskõik... Pean vist jah siin mõned päevad nagu staabis passima, siit on kõige mõttekam ostjatega enda juurde maale sõita...
Alma. Ah soo jah, teie ju tegelete oma isamaja müümisega, Are rääkis.
Raim. Jah, ja ta on nüüd koguni kolme ostjaga kokku leppinud... Ma pean need siin ära ootama.
Samal ajal siseneb ruumi Ursula, pakk kaenlas. Jääb uksele seisma. Kuna Raim istub pukil seljaga tema poole, siis Ursula teda algul ära ei tunne. Paljugi, kes seal istub. Et Raim Ursula-Alma jutu ajal natuke jäigastub, seda näeme me küll.
Ursula. Tere, ma tõin teile need kaks kardinat ära. Kuhu ma nad panen?

286. lugu, 9. episood

Pinus. Alma, Ursula, Raim

Alma. Ah kardinad... mis kardinad?
Ursula. Need, mis teie koristaja meile pesta ja puhastada tõi.
Alma. Jajah, võimalik küll... Kas see kohaletoomine on nüüd selline lisateenus pesumaja poolt?
Ursula (*kelle nn positiivne aktiivsus võib tunduda ühelt poolt tõesti tärkava tublidusena, aga milles on ka oma meditsiinilise sündroomi mõõde – motoorne rahutus kihutab tüdrukut taga rohkem kui ta ise aimata oskab?*). Ei, mis te nüüd!? Aga mul oli niikuinii siiakanti asja, mis need paar kardinat ikka kaaluvad.
Alma (*pead vangutades*). Päris imelik lugu...
Ursula (*paar sammu lähenedes*). Mis siin imelikku on? See teie Laine... või mis ta nimi on... tema ütles, et üks purjus külaline põrutas nendesse klaasitäie likööri, seda pilti oleks tahtnud kohe silmaga näha! No ma mõtlesin, et teil on vaja kiiresti need tagasi riputada...
Alma. Mina ei tea, mida Laine rääkis, aga... Kas selle toomise eest on mingi lisatasu ka ette nähtud?
Ursula (*ongi lühis käes!*). Alati peate te minu kallal norima! Alati, alati! Mida ma ka ei teeks! Mina tuln nagu inimene inimese juurde, teie aga... Mina ei võta elu seeski mingit jootraha vastu, ega ma selleks siia ilma pole sündinud!
Alma (*isegi kohkub natuke*). Mis ma siis nii erilist ütlesin?
Ursula. Ah, ei midagi. Ühesõnaga, siin teie varandus on, bullshitt, ausalt! Las kallavad uuesti liksiga üle! (*Tuleb leti ette, partsab paki sellele*). Rohkem te mind siin ei näe! Ja üldse, kas teate...
Äkki Ursula vakatab poolelt silbilt. Sest kuigi Raim on ennast ära pööranud, näeb Ursula äkki väga lähedalt tema kurjalt tardunud profiili. Kummuline hetk – mõlemad pööravad järsult pead eemale.
Ursula. ...ma... siis lähen... (taganeb. Silmis õudus) ... head aega... (ja kaob ukse taha).
Alma. Mis tal siis nüüd hakkas?
Raim (ennast kogudes, võimalikult ükskõikselt). Ja kes see närviline neiu ke teil oli?
Alma. Ah, on üks... huligaan. Imelik, et teda üldse pesumaja tööle võeti.

Raim. Nojah... Ma lähen siis tuba vormistama.

Alma. Ei noh, teie olete tunnistaja... mis ma talle siis nii pahasti ütlesin? Ja sihuke on ise veel linnapea tütar!

286. lugu, 11. episood

Pinus. Raimi numbrituba. Raim laob ühe käega oma seljakotist kraami välja, teises hoiab telefoni.

Raim. Ja asuge homme varem Tallinnast teele, et me pimedade peale ei jääks... Te tahate ju ümbrust ka vaadata? Ootan teid kohalikus võõrastemajas, see on üsna jaama lähedal... jah, seda nimetatakse millegipärast pansionaat Pinuseks. Pinus, jah, ladina keeles mänd. Kui Morna piirile jõuate, helistage mulle ette... Parima kohtumiseni.

Koputus uksele.

Raim. Kes seal on?

Ursula (siseneb). Mina olen. Tere siis, Alpinist.

Raim (vaatab ta selja taha). Oled sa ükski?

Ursula. Esialgu ükski.

Raim. Kas keegi nägi sind siia tulemas?

Ursula. See veel puudus!

Raim. Pane siis uks kinni. Seda ma tundsin, et niisama see lugu ei lõpe Mis Alpinistist sa jälle sonid?

Ursula. Das Estnische Alpinist.

Raim. Nagu mingi mage krimka, ausalt... Mida sa endale pähe oled võtnud?

Ursula. Oled siis või ei ole?

Raim. Mis sa oled enda meelest juba julge tüüp. Ursula-Amaranta?

Ursula. Kust sa mu nime tead? Enne ei mäletanud, nüüd mäletad!

Raim. Agentuur töötab.

Ursula. Selge. Agentuur Alma.

Raim. Kae, kae... Sul on isegi sutsu huumorimeelt.

Ursula. Kui on, siis on. See ei puutu asjasse.

Raim (enam ei suuda ta raevu tagasi hoida). Mis kurat sa must siis tahad, lao lagedale?

286. lugu, 13. episood

Pinus, Raimi tuba. Raim, Ursula.

Ursula. Sa ütlesid ennist, et ma olen julge tüüp.

Raim. Jultunud tüüp oleks õigem sõna.

Ursula. Jäta järele! Kurat, ma käisin pool seda linna ennist läbi, ikka edasi ja siis tagasi, edasi ja tagasi... Siis ma sain aru, et ma pean tulema, muidu jäängi kartma.

Raim. Mind siis kadad või? Enda meelest pole ma kuigi ohtlik.

Ursula. Seda ma tahangi teada, enne kui...

Raim. ... enne kui sa oma tuttava võmmi kohale kutsud, selle konstaabli?

Ursula. Nii et seda sa tead ka?

Raim. Väikelinna omapära. Ma tean ka seda, et sa oled uue linnapea tütar. Mis võmmisse puutub, siis kutsu pealegi. Et ta su siit koristaks.

Ursula. Küll jõuab...

Raim. Tead, mul on sellest suurest rumalast poisist isegi kahju! Kui ta teaks, mis elu sa Lübeckis elasid...

Ursula. Ta teab.

Raim. Hm? No siis... Müts maha. Tead, mis ma nüüd teen? Ma kutsun ta ise kohale. Ma ütlen, et viigu see kohalik linnuke siit ära. Näe, tuli sisse ja tülitab. Kohe näha, et Läänes ametit õppinud.

Ursula (seirab teda... ei solvugi, ja ütleb äkki päris lõbusalt). Ma näen, et hoopis sina kardad mind. Ei tea, miks? Ah, Alpinist?

286. lugu, 17. episood

Raim, Ursula

Ursula. See on nii banaalne, aga sina kardad ju vahele jääda.

Raim. Jah, ja millega? Ah soo jah, mina kuulun ju mingisse jubedasse orjapidajate jõuku, mis müüb ilmsüta Eestimaa plikasid Euroopa urgastesse strippama ja litsama? Ise ka usud?

Ursula. Seda mitte. Enam mitte. Ja ma ei kardagi sind enam... Juba maru, ah? Ulsid!

Raim. Ma saan aru küll... tookord Lübeckis... seal silla juures kohvikus... Sa olid kõvasti liimist lahti, tuleb ütelda...

Ursula. Ikka mäletad veel?

Raim. Aga kust sa võtsid, et ma oleksin pidanud sind päästma, kuhugi öösse tormama? Mersu või helikopteriga? Ainult sellepärast, et me mõlemad räägime eesti keelt?

Ursula. Unusta ära.

Raim. Võib-olla oli mul endal samuti probleeme, võib-olla oli mul ainult paar doitsemarka taskus, kust sina tead?

Ursula. Ja peale selle veel mõned doosid... seda süütut marihuaanat, mida pidi Hollandis igas leheputkas müüdama.

Raim. Kas just igas, aga.....

Ursula. Sinu lahke humanitaarabi oli minu esimene doos elus.

286. lugu, 19. episood

Ursula, Raim

Ursula. Nüüd ma küll tean, kes sa oled!

Raim. Ehk valgustad mind ka?

Ursula. Diiler oled, kogu moos.

Raim. Mis-mis? Mis kuradi ideefiksid sind vaevavad? (kargab püsti, haarab tüdrukul õlgadest. Keerab ta selja taga ukse kinni).

Tahad ikka veel kätte maksta, et ma tookord Lübeckis...?

Ursula. Tee uks lahti, või ma karjun.

Raim. Sinu õnn, et oled... linnapea tütar ja võmmi plika...

Ursula. Muidu...?

Raim. Ah, ei midagi... (*laseb ta lahti*). Sinusuguse kadjaka pärast pole tõesti mõtet närve rikkuda.

Ursula. Keera nüüd üks lukust lahti, tead.

Raim. Okei. Aga nüüd kuula. Vaata, plika, ma olen üks kord juba kinni istunud. Autoavarii, poolteist promilli ja vigaseks sõidetud pruut.

Ursula. Mis see siia puutub?

Raim. Niipalju ehk puutub, et mulle hakkab mõni tobe valesüüdistus kergemini külge kui teistele. Nii et see diilerijutt... saad aru? See teeb mind närviliseks.

Ursula. Nii et oledki....

Raim. Lootusetu! (*Haarab rahakoti*). Sul on vist probleeme, nagu ma aru saan? (*Paiskab tema suunas mõned 500-sed*). Ja lase nüüd jalga...

Ursula. Pista oma räpased pennid tead kuhu!

Raim. Kurat, kuhu nüüd?

Ursula. Ära lähen, ma ei taha sinuga enam rääkida!

Raim. Ei, sa ei lähe nii! (*Hoiab teda jõuga kinni, vaatab talle otse silma*). Kui pikalt sa praegu vastu pidanud oledki? Nädal, kaks... või koguni kolm?

Ursula (*jähmub tõsiselt*). Kust sa tead?

Raim. Ega ma esimest päeva sinusuguseid näe. (*Võtab taskust mingi kilekotikese*). Säh. Seda peaks sulle mõneks ajaks jätkuma! Doose rohkem kui tosin!

Ursula (*vaatab õudusega kotti omas peos – ega suuda sellest loobuda*). Mis see on?

Raim. Jään lähema kirjelduse võlgu. Mina ise ei pruugi.

Ursula. Kas sa tead ka, kuhu ma nüüd sellega otseteed lähen?

Raim. Oma võmmi juurde? Ei sa lähe, tüdruk!

Ursula. Kuidas sa saad teada, mida mina teen?

Raim. Ma tunnen elu. Nii: see kraam on minu teada soliidne ja peaaegu ohutu. Niivõrd-kuivõrd, eks sa ise tea paremini! Ja nüüd lase siit jalga!

288. lugu, 1. episood

Õnne 13, korter 1. Uku ja Ursula. Uku uurib oma hommikusööki.

Uku. Ursu, mis huvitav ollus see siin saia peal õieti peaks olema?

Ursula. Ah, niisama üks väike eksperiment.

Uku. Ah soo? Ja mina olen siis katsejänes?

Ursula. Ära pabista, ma kohe räägin sulle! Nõksuke hapukurgimaitsega võileivakatet, eks, natuke riivitud juustu, piisake oliiviõli ja siis veel sutsukese seda... noh, Kaukaasia värki, mis sulle meeldib... ütle nüüd see sõna...!?

Uku. Aa, adžikat? No siis küll.

Ursula. On siis nämma või ei ole?

Uku. Täitsa mõnus, tead. Sinus peitub tõesti... teatav kulinaarne talent. (*Vaatab kella*). Sa ei hakkagi tulema?

Ursula. Ma ju rääkisin sulle eile õhtul kaks korda, et mul on täna vaba päev!

Uku. Andeks - meelest läks tõesti. Noh, ja mida sa siis oma vaba päevaga pihta hakkad?

Ursula. Ah kardad ikka, et plika läheb kohvikusse veini trimpama?

Uku. Ei karda ma midagi...

Ursula. Kui just teada tahad, siis mina olen sellele lollakale kohvipoele boikoti kuulutanud!

288. lugu, 3. episood

Uku, Ursula

Ursula. See Tiina... ei, ma ei või! Mulle kas tead ei meeldi, kui mu lihtsameelne isa nii avalikult lolliks tehakse!

Uku. Pea nüüd hoogu! Kes siin lihtsameelne on?

Ursula. Ma ju ütlesin, kes! Uku Palm. Ma kohe tundsin! Sellel sinu niinimetatud Tiinal... tal on selline vambipilk, kas tead! Või tead, kes ta on! Libahunt! Isegi nimi on tal libahundi oma!!

Uku. Ursula, teeme nii, et sellel teemal me pigem ei räägi.

Ursula. Kahju sellisest totust kohe. Aga paras sulle ka, teine kord oled ettevaatlikum.

Uku. Ei sihukest asja selles elus enam küll tule.

Ursula. Luba naerda! Ei, aga tegelikult on sul päris head närvid, paps. Kui ikka arvestada, mis kõik juhtunud on...

Uku. Mis siin siis ikka nii erilist...

Ursula. Kui teada tahad, siis isegi pesumajas räägivad kõik, kuidas sina lausa lendaval vaibal soojalt maalt kohale kihutasid ja Mornas mässu maha surusid...

Uku. Mis mäss või midagi, vähemalt Toompeaga võrreldes. Niisama väike sigin-sagin...

Ursula. Isa, ongi nii et kõigepealt üks pisike sigin-sagin, aga hiljem sünnivad sellest suured lugulaulud?

Uku (*hakkab naerma*). Just, just! Lugulaulud ja müüdid, legendid ja eeposed!

288. lugu, 5. episood

Uku, Ursula

Ursula. Ei, ausalt, paps, ma ei osanud arvatagi, et see armas magus Morna linnake polegi nii lõppuimane kolgas! Aeg-ajalt ikka midagi isegi juhtub! Kasvõi siinsamas majas!

Uku. Aa, sa mõtled seda Allan Petersoni lugu... Sellelt mehelt poleks sihukest jama küll oodanud. Paneb kukalt kratsima.

Ursula. Nalja peab ikka ka vahest saama! Või siis see vanapaar seal üleval, Alma ja Johannes - ma sain alles hiljaeagu pihta, et neil käib siin miski jube põhjalik draama... et ei saa elatud koos ega saa elatud lahus... Täitsa nagu Shakespeare! Minu meelest on elu tegelikult täitsa põnev keemia!

Uku. Ah soo? Aga miks just keemia?

Ursula. Noh, igasugu protsessid muudkui mulisevad nagu laboris, kuski miski värk podiseb omaette, kuski aga käib paras pörakas, nii et sinine suits taga!

Uku. Päris huvitav mudel on sul elust maa peal.

Ursula. Arvad või? Ausalt, täitsa oma peaga mõtlesin välja, jumala kaine peaga.
Uku. Pea ongi mõeldud ennekõike mõtlemiseks, muide. Ja et kuidas siis sinu keemiline protsess peaks täna kulgema?
Ursula. Ära sa loodagi, et ma hakkam päev läbi neid pakse romaane lugema. Aga seda sa nüüd ära ikka ka karda, et ma...
Uku. Mina ei ole midagi ütelnud.
Ursula. Et sa teaksid! Ma ei ole üle kahe kuu... absoluutselt, saad aru? Ise ka ei usu, et üldse nii kaua saab vastu pidada. Kõik, rohkem me sellest ei räägi. Aga üldiselt tuleb mulle täna vist üks külaline...kui sul midagi vastu ei ole.
Uku. Aa, ma vist aiman isegi...
Ursula. Ah, jäta! Lugu on nii, et mul... mul siin nagu üks... täitsa mõistlik sõbrants tekkimas või nii. (Paus). Sihukest asja pole minuga viimase viiesaja aasta jooksul juhtunudki, vanaks hakkam jääma või mis?
Uku. Nii et... vähemalt sinul läheb nagu tõusujoones.
Ursula. Oi, ei maksa seda kõvasti välja ütelda, isa! No mine nüüd tööle, mis sa muretsed aina?

288. lugu, 11. episood

Uku korter. Ursula ja Pille.

Ursula. Nii kihvt, et ikka tulid, Pille..
Pille. Aga ma ju lubasin.
Ursula. Ma kartsin natuke, et sul... noh, asjaolud äkki ei sobi.
Pille. Sobivad ikka. Mul on täna mitu-mitu tundi täitsa vaba aega, voh.
Ursula. Hip-hurraa! Mis sa vaatad, astu julgesti edasi!
Pille. Nii naljakas...
Ursula. Mis siin naljakat on? Ah soo, muidugi, see pole ju õige korter, see on rohkem mingi avalik raamatukogu!
Pille. Ei, ega ma sellest... Mina olen ju ka siinsamas majas elanud. vastaskorteris...
Ursula. Ei saa olla! Miks mina seda ei tea? Isa rääkis, et seal elanud mingi arst. Mis ta nimi oligi, ei tule meelde...
Pille. Vaike.
Ursula. Kust sa tead?
Pille. Sellepärast, et Vaike on minu lihane tädi. Me üürisime seda korterit kahekesi.
Ursula. Vaat kus lugu! Küll see maamuna on ikka tilluke.
Pille. Ja Morna on veel väiksem!
Ursula. No kuule... tead... korraldame selle auks ühe väikese pannkoogiorgia või midagi sellist.
Pille. Äkki hiljem? Mul on üks väike salaplaan, millest mu mehel pole aimugi.
Ursula. Räägi mulle ka, räägi mulle ka!
Pille. Läheks natuke shoppama?
Ursula. Ah soo? Marketis ma ei tahaks nagu näguda, tead ju küll... Lähme siis kaupsi või?
Pille. Oi, seal on nii igav. Aga mina tean ühte palju peenemat kohta!

288. lugu, 14. episood

"Peen koht" pole midagi muud kui nn kaltsukas. (Võiks vilksamisi näidata mingit igavat hruštšovkade kvartalit, enne kui pilt poodi siseneb). Uksest astuvad sisse Pille ja Ursula. Seisatavad.

Ursula (*poolsosina*). Kas see siis ongi see peen koht, millest sa rääkisid?
Pille. Muidugi!
Ursula. Aga see on ju... harilik kaltsukas.
Pille. Mida mina sulle räägin? Siin on ju nii põnev vaadata ja sorida...
Ursula (*uskumatult*). Kas siis sina käid ka kaltsukates?
Pille. Muidugi! Iga eesti naine käib, kas sa siis ei teadnudki?
Ursula. Oled sa kindel? Carmen Kass ei käi kindlasti. Ja Anu Saagim ka vist mitte.
Pille (*täiesti siiralt*). Aga kes see Anu Saagim on?
Ursula (*hakkab itsitama*). Sa oled jube vahva kuju, Pille! Tõesti ei tea või?
Pille (*ajab silmad siiralt suureks... mine võta kinni, kas teab või ei tea. Leti tagant on neid seiranud Paula, poeomanik*).
Paula. Astuge edasi, ilusad prouad! Mul on palju uut kaupa, just eile toodi!
Ursula. No eks me vaata.
Pille (*toonis püsides*). Nojah, naljaviluks võib ju vaadata...
Paula. Tulge aga! Siin on head kraami ekstra teiesuguste blondide jaoks!

288. lugu, 16. episood

Kaltsupood. Noored daamid on süvenenud tõelisesse avastusrõõmude sfääri. Näitavad oma leide teineteisele jne. Mina usaldaksin oma kaunitele näitlejannadele hoolde vaba improvisatsiooni, sest sel teemal ületab nende asjatundlikkus autori oma kindlasti mitmeid kordi!

288. lugu, 18. episood

Kaltsukas. Letil kaks pungil kilekotti. Paula pakib natuke taamal leti taga veel kahte. Ursula ja Pille ootavad ja sosistavad.

Ursula. Palju sul kokku läks?
Pille. Tervelt 125 krooni!
Ursula. Oi, mul on nii häbi, mina ei saanud sajakatki täis!
Pille. Aga selle eest leidsid sa nii kihvti pluusi, et...
Ursula. Minu meelest sobib see sulle paremini!
Pille. Arvad või?
Ursula. Minu pool proovime järele.
Pille. No kui sa nii ütled, siis...
Paula (*pakke ulatades*). Külastage meid aga jälle!

288. lugu, 20. episood

Kotid käes, kõnnivad Pille-Ursula mööda aedlinna, jutustavad ja itsitavad. Taamalt sõidab mööda Põdra auto. Põder silmab naisi viimasel hetkel, kergitab kulmu, jätkab sõitu. Siis pidurdab. Põörab auto ringi ja sõidab aeglaselt naiste kannul

288. lugu, 22. episood

Palmide korter. Pille ja Ursula sorteerivad oma ostukesi ja vadistavad.

Pille. Nüüd on kohe natuke häbi kah, ära sa märgi. Ega neid hilpe nii eluliselt ju vaja ei olegi...

Ursula. Aga mõtle, milline elamus ikkagi, selline hulk moodsaid riidetükke...

Pille. Jah, sportliku hulluse maik on asjal muidugi olemas...

Ukse kell.

Ursula. Ma lähen vaatan... (avab ja taganeb. Sest siseneb Laur Põder).

Põder. Tere, preili Palm!

Ursula. Tere jah, aga...

Pille. Laur, kuidas sina siia sattusid?

Põder. Pole tähtis. Noh, hakkame koju sõitma või?

Pille. Laur, meil ei olnud ju sellist kokkulepet! Või on kodus midagi juhtunud?

Põder. Ei, minu teada mitte. Veel mitte. Aga kaua sa ikka teisi tülitad, eks ju? Kodu on igati kindel kindlus.

Ursula. Pille ei tülitata mind kuidagi, ta on mul külaline.

Põder (jätkuvalt, aga juba väga piiripealse üliviiisakusega). Kena kuulda. Lähme siis, Pille, eks ole? Laps juba ootab ja...

Pille (saab aru, et nii see enam kesta ei saa). Hea küll, ma panen ainult oma asjad kokku...

Põder. Mis asjad?

Pille. Ah, harilik naisteträni, mis sa uurid.

Põder (võtab ühe koti). Oh mis kena kampsikene! Ja milline erootiline seelik ajaloolisest milleeniumi-aastast! Kas te korraldate mingit maskeraadi või?

Pille. Laur, ma palun...

Põder. Head aega, preili Palm.

Pille. Oota, ma võtan oma asjad!

Põder. Ei, seda träni sa küll minu... meie majja kaasa ei too. Need nännid kingime nüüd kõik kenale preilile.

Ursula. Tsurrr, mina Pille asju endale ei võta.

Põder. See on teie probleem. Muideks, minu abikaasa ei osta enam mitte kunagi mitte ühtegi hilpu Paula muti kaltsukast!

Pille. Kust sa tead? Sa siis luurasiid meie järel?

Põder. Miks ma pidin luurama, kui kõik on niigi selge? Pea meeles, Pille, sellisest saastast võib minimaalselt kirbud saada!

Pille. Laur, kas sa annad endale aru, mida sa praegu teed? (Rabeleb korra lahti). Ursula, vabanda, et...

Ursula. Pole häda! Olen hullematki kuulnud ja näinud.

Põder (plahvatab). Ah nii? Ju-juu! Selles ma ei kahtlegi, kui preili hiljutist elukutset silmas pidada.

Pille. Mida sa ometi räägid, Laur...

Põder. Kodus räägime edasi! (Haarab naisel tugevasti kaenla alt ja suunab ta ukse poole). Ja sina, va narkopeletis, hoia edaspidi minu naisest eemale, kohe kõvasti eemale, vähemalt sada meetrit! On selge?

Pille. Laur!! (Ukselt). Ursula, ma helistan sulle? Kuulsid siis?

Ursula ei vasta. Ta vaatab liikumatult mujale.

288. lugu, 24. episood

Palmide korter. Kõigepealt pannakse muusikakeskus täisvõimsusel ja mingile eriti jäledale räpile. Siis minnakse vannituppa. Jah, Ursula heidab põlvili ja tirib panipaigast välja oma peidukarbi.

288. lugu, 26. episood

Allan, Priit

Priit. Ja-jaa, teie, härra Peterson, olete üldse üks omamoodi aumees. Mulle ütlesite ju ka kohe, kui ma sündmuspaigale jõudsin, et mis siin üldse uurida, kas ma siis ise ei näe, et olete keskmises joobes!

Allan. Oli ka nii või? Mis siis nüüd saab?

Priit. Midagi ei saa. Jääb, nagu on. Ega siis see Elva koer teie joobeastet vähemaks võta. (Jääb alt tulevat muusikamüra kuulatama). Kas teie majas kostab nii hästi läbi?

Allan. Kuidas võtta... selleks peavad ikka päris kõvad detsibellid olema...

Priit. See käib teil tihti niimoodi?

Allan. Nii kõvasti kuulen küll esimest korda. See ju ikka linnapea korter seal all...

Priit. Hm... Ma lähen vaatan, mis seal toimub.

288. lugu, 27. episood

Palmide korter. Avatud korteriuks, sellel seisab õuduses tardunud Georg Sumberg. Ta vaatab, kuidas põrandal põlvitav konstaabel elustab Ursulat. (Jah, aga kuidas? Ju siis sakib-rapib teda, püüab kontakti luua).

Priit. Kuuled siis tüdruk, jäta järele, Ursula!

Georg. On ta elus?

Priit. Olge vait! Elus ikka, ega see suremine niisama lihtsalt ka käi... Ursula, see olen mina, saad aru. Mina olen, Priit!

Ursula on aga sügavalt "ära" - vaid mõned kramplikud tõmblused aeg-ajalt.

Priit. Kuhu see kiirabi siis jääb? Helistasite ikka?

Georg (äraolevalt). Jah, muidugi... muidugi... Ma helistan tema isale ka... töö juurde...

Priit. Vaat seda poleks ehk vaja olnud...

Georg. Ikkagi isa.

Priit. Peab ta siis tingimata seda pilti nägema? Aga olgu... (Kostabki kiirabisireen)

No lõpuks ometi! Mingi tehke neile alt värav lahti! Kuulsite siis? Mis te seisate niimoodi – ega teie selles süüdi ole, mees!

289. lugu, 3. episood

Johannes, Uku. Nüüd on mõlemal tassid peos ja võileib näpus. Joovad teed ja kohvi.

Johannes. Ei tea, kas sünnib... Aga tohin ma kõigepealt üht asja küsida?

Uku. Sina võid ikka.

Johannes. No et kuidas... su tütrerasuga ka on? Või kui sa ei taha sellest rääkida, siis... unusta ära.

Uku. Mida sa siin unustad. Muud ei mõtlegi. Nagu oleks ise süüdi. Noh, Ursu on jälle nagu... noh, ühesõnaga... toibub tasapisi seal Tallinna haiglas. Täna lubatakse teda esimest korda vaatama.

Johannes. No see on küll rõõmusõnum. Arstid siis helistasid või?

Uku. Nendega olen ma iga päev telefoni teel rääkinud, ja eile käis seal... konstaabel Torim.

Johannes. Vaat see on üks tubli poiss!

Uku. (kinnitab innukalt). On jah! Ja õhtul... helistas tüdruk mulle lausa ise! Täitsa reipa häälega rääkis! Nii et jah, mis muud kui varsti bussi peale ja Tallinna suunas teele...

Johannes. Vii siis talle vanamehe poolt ka palavaid terviseid.

Uku. Saab tehtud.

Johannes. Ja nüüd lao lagedale, mis jura sa ennist ajasid, et täna veel oled linnapea, aga homme äkki enam ei ole?

Uku. No kuule, mõtle ise... Mina olen siin linnas viimastel kuudel vist kõige skandaalsem isik.

Johannes. Amet kohustab, kannata ära! Ja kuule, alles see ju oli, kui volikogus see sinu selja taga suserdamine maha hääletati?

Uku. Johannes, kuidas sa ei mõista? See, mis siin majas nädala eest juhtus... On ka pisemate pahanduste pärast palju kõrgematel postidel tagasi astunud.

Johannes. Nii, nii... vaata, kuhu tema tüürib.

Uku. Vaata, Johannes, praegu on minu jaoks kõige tähtsam tütre saatus. Muu on nagu ta on...

289. lugu, 4. episood

Are, Alma

Are. Ah, Alma, mitte midagi ma ei tea. Raim hajus nii umbes nädala eest jälle kuhugi... kõigi kaheksa ilmakaare suunas.

Alma. Nii need mehed on.

Are. Kõik ei ole. Raim on vähemalt selles osas kõige ainulaadsem. Aga nojah, ma olen sellega juba ammu harjunud.

Alma. Nii et tulid siis aga jälle tööasjus?

Are. Seda ka natuke, aga veel rohkem tema maamaja asjus... Pean õhtul jälle ühed potentsiaalsed ostjad kohale sõidutama. Aga mis ma sulle ikka kaeban. Räägi parem linnauudised!

Alma. Ah, mis meil siin ikka... vaikne koht... Ei, mis ma valetan. Kas sa seda tead, mis siin vahepeal meie linnapea tütrega juhtus?

Are. Halli aimugi ei ole. Mina istusin kogu selle aja enamasti oma Tartu ateljees.

Alma. Millal see oligi, eelmine laupäev või? Olevat endale kogemata mingit seda... noh... liiga kanget uimavärki sisse süstinud või siis alla neelanud, ega mina tea, kuidas see asi käib... Vähe puudus, et oleks sealsamas Õnne 13 ära surnud, kujutad sa ette!

289. lugu, 7. episood

Pansionaadi numbrituba. Are istub oma tööjooniste kohal, teeb mingeid märkmeid. Tugev koputus uksele. Are pöörab rahuolematult pea ukse suunas.

Are. Ja-jah?

Siseneb Priit Torim. Vormiriides ja tõsiasjalik.

Priit. Tervist, proua Prillop!

Are. Aa, see olete jälle teie, konstaabel?

Priit. Nii ta on. Proua Saarepera kinnitas mu oletust, et olete pansionaadis.

Are. Jumal küll, pidin ma oma auto nii nähtavale jätma.

Priit. Ärge selle pärast muretsege, ma oleksin teid niikuinii üles otsinud.

Are. Tõesti? Kas ma siis meeldin teile kohe nii väga, et teisit ei saa?

Priit. Nagu näete.

Are. Teie mulle küll eriti ei meeldi. Vabandust, ega see kogemata ametiisiku solvamine ei olnud?

Priit. Mul on paks nahk.

Are. Asi seegi. Andke andeks, konstaabel, aga mul on tõesti palju tööd, muide, kõik sellesama linna heaks, mida teie valvate ja kaitsete, nii et...

Priit. Proua Prillop, räägime nüüd asjast, eks.

Are. Kui asjast, siis asjast! Eks istuge kuhugi... ei, mitte sellele toolile, see võib katki minna, istuge parem sinna! Noh, ma ootan!

289. lugu, 12. episood

Are, Priit

Priit. Küllap teate, milleks ma jälle teid üles otsisin.

Are. Hm... Ega ma mingi mõtetelugeja ei ole.

Priit. Proua Prillop, mis te veiderdate, ise kõrgharidusega inimene, ausalt!

Are. Mis see haridus siia peaks puutuma?

Priit. Ikka peab. Vähemalt minu meelest.

Are. No mida te minust tahate, mida te ometi tahate?

Priit. Eks ikka vastust sellele küsimusele, mida olen juba paaril puhul esitanud.

Are. Aa... ütelnud kohe. Teid huvitab, kus on mu elukaaslane Raim Raidver.

Priit. Just nimelt, mind huvitab, kus on teie elukaaslane Raim Raidver. Tavaliselt olete vastanud, et kusagil Euroopas.

Are. Ma vastan niimoodi ka praegu. Raim on minu teada jälle kusagil Euroopas.

Priit. Oletame, et see niimoodi ongi. Muud pole midagi lisada?

Are. Muud pole midagi lisada.

Priit. Jõukas mees see teie elukaaslane. Või kuidas?

Are. Jätke järele! Raidver on permanetselt rahapuuduses. See tähendab, enamasti on see niimoodi... (jääb korraks nagu mõtlema).

Priit. Palun jätkake!

Are. Rohkem pole mul midagi ütelda.

Priit. Nii palju kui mina tean, et seal kusagil Euroopas küllalt keeruline tühjade taskutega ringi käia.

Are. No kuulge, ta on ikkagi fotograaf, teinekord saab ta päris korralikke honorare... ja ise näitusepreemiaid!

Priit. Võimalik. Ma räägin nüüd millestki muust. Olete te midagi kuulnud Valgest Hiinlasest?

Are. Miks ma peaksin?

Priit (monotoonselt, nagu raamatust, sisepingeid alla surudes). Sünteetiline heroiiniline China White ilmus Ameerika narkootikumiturule 80daal aastail, selle toimet hinnati 200 korda tugevamaks morfiinist.

Are. Väga huvitav, aga miks te seda mulle seda räägite?

Priit. Sellepärast, et üks Morna inimene pidi äärepealt selle kätte surema.

Are. Aa, mulle just täna räägiti, see on see tasakaalutu tüdruk, Ursula, jah? Jumal tänatud, et ta pääses...

Priit. See juhtus niimoodi sellepärast, et tema teada oli tegu millegi hoopis lahjemaga... mida mõnes riigis mütiakse isegi ajaleheputkas... Kas see väide tuleb tuttav ette?

Are. Jah... Ei, ei, loomulikult mitte!

Priit. Kui ei, siis ei. Ma ei soovi teile halbu unenägusid, aga teiesugune peaks oma silmaga ära nägema, mida see kuradi valge hiinlane ühe väikest kasvu tüdrukuga teeb...

Are. Püüan ette kujutada.

Priit. Mina nägin! Ja nüüd kuulake. Selle annuse, mille ta manustas, ja ülejäänud kaks annust, mis ma leidsin Ursula panipaigast, sai ta Raim Raidverilt.

Are. Kes seda ütles? See tüdruk ise, eks? Ja teie muidugi usute teda?

Priit. Tal pole mingit põhjust valetada.

Are. Konstaabel, on teil mulle veel midagi inetut ütelda?

Priit. Esialgu vist mitte.

Are. Siis lahkuge siit silmapilk! Või muidu kutsun ma polit.... Jumal, mis ma räägin! Ma kutsun muidu Alma, kuulsite!

289. lugu, 15. episood

Are oma hotellitoas. Püüab tööd teha, aga tal on raske keskenduda. Heliseb mobiiltelefon. Are võtab selle vastumeelselt, aga pärast ekraani vaatamist tõmbub pingule.

Are. Sina? Muidugi imestan, see on ju ennekuulmatu... et sa mulle... äkki kusagilt Euroopast helistad! Kus-kus? Fantast...

Misaja? Kuidas ma sinna sulle järele saan tulla, mõtle ise? Ma ei kuulnud hästi, korda palun... Mis? Jah, ta on elus küll...

praegu vist Tallinnas haiglas, nii palju kui mina tean... Aga... Oota... Kuidas sina seda tead? Halloo? Halloo? (Hakkab ise numbrit valima, aga ka meie kuuleme ingliskeelset lauset sellest, et mobla on kas levist väljas või välja lülitatud)

289. lugu, 17. episood

Are oma numbritoas. Ta käib närviliselt edasi-tagasi.

289. lugu, 19. episood

Morna politseijaoskonna ees peatub väike sõiduauto. Are hüppab välja ja lausa tormab trepi suunas. Ning pörkub sellel lausa kokku väljuva Priiduga.

(Halva ilma korral võib tegevuse ruumi paigutada).

Priit. Teie siin?

Are. Nagu näete.

Priit. Ausalt öeldes poleks osanud oodatagi. Vähemalt täna mitte.

Are. Ega ma ise ka poleks osanud arvata...

Are. Te tahtsite vist teada, kus on Raidver?

289. lugu, 21. episood

Are, Priit

Priit. Kusagil Euroopas, te ju ütlesite.

Are. Seekord kusagil Aafrikas. Teie ju sinna ei pääse.

Priit. Kust te teate? Kui aga lennupileti saab, siis...

Are. Ah, mis te ajate... Ma olen küll täielik võhik, aga minu meelest pole ühelgi politseinikul õigust välisriigis mingeid oma riigi asju ajada...

Priit. Täpselt nii. Aga kas mina ei või turist olla?

Are. Kas siis pollaritel on nii kõvad palgad?

Priit. Pigem... tagasihoidlikud. Aga küll ma selle raha kokku laenan.

Are (vaatab teda). Te olete hirmus järjekindel. Nagu... jää.

Priit. Võib-olla küll.

Are. Aga... miks?

Priit. Ma parem ei vastaks.

Are. Ma rohkem ei päriki. Ise teate, mis ja kuidas...

Priit. Lähme sisse või kuidas?

Are. Ega mul muud lisada ei olegi. Ma näen teie silmis muide küsimust. Et miks ma meelt muutsin, miks ma... koputama tulim.

Priit. See pole mingi koputamine.

289. lugu, 23. episood

Are, Priit

Are. Lihtsalt... ma sain natukese aja eest midagi teada, ja see... see on just seesama üksainuke asi maailmas, mille puhul ma... mida ma vihkan nagu surma või sõda... või puuke, saate aru või mitte! (Vakatab, sest see küllaltki kalk ja karastunud naine on nutu äärel). No kurat, vaat see mu eluloos veel puudus, et ma mingi konstaabli vesti hakkaksin pillima!

Priit. Elame üle.

Are. Tehke see asi selgeks, teie! Ma pean ometi teadma, mis toimub, kuulsite siis! On ta diiler või ei ole!

Priit. Võtab natuke aega. Aafrika on päris pirakas manner.

Are. Seda küll, aga... On teil pliiatsit ja paberit? Kirjutage siis üles, mul on kogemata päris täpne aadress olemas. Pidi olema kalurikülalake mere ääres või midagi sellist.

290. lugu, 3. episood

Postkaart troopikast – kena “rahvusvahelise” välimusega mees, pikad juuksed raamistamas sfinksraahuliku ilmega korrapärast nägu, kõnnib aeglaselt rannas. Tal on käes profi fotoaparaat (fotopüss öeldi sellise kohta vanasti), aeg-ajalt klõpsab ta pilte teha. Kes muud kui Raim Raidver on see mees.

290. lugu, 5. episood

Turske eesti maamees troopikakuurordis, nägu higine ja kulm kipras. Käib rahva seas, vaatab otsivalt siia-sinna. Ta mõjub pisut vales kohas oleva mehena. Kohmetust varjava provintslasena. Ka ta suveriietus pole kaugeltki selle hooaja viimane sõna. Kõik ongi nii. Aga see mees pole oma kasina raha eest siia puhkama lennanud. Ta otsib üht kaasmaalast, et see siit ära viia. See mees on Morna konstaabel Priit.

290. lugu, 7. episood

Raim on ostnud klaasi mahla (või tassi kohvi) ja otsib pilguga kohta, kus seda nautida. Koha leidnud, võtab ennast mugavalt sisse. Talle läheneb tibi. (Jumala ükskõik meie vaatajaile, kust pärit, mis rahvusest. Kardan, et ilmselt tuleb meil korra Kadrit ära kasutada). Pilguvahetus, kerged põgusad jõudenaeratud. Riivatakse jooki, ollakse endaga, aga juba on vaikselt algamas pilkude keel, juba on tekkimas kehakeel...

290. lugu, 10. episood

Priit kõnnib ja otsib.

290. lugu, 12. episood

Tibi pilk peatub korra Raimi aparaadil. Raim naeratab napilt, küsib pilguga vastu – kas tohib? Tibi kehkitab õlgu – las käia. Raim hakkab aparaati temale suunama, aga äkki ta objektiiv tardub poolel teel. (Ja otsingukaadris näeme äkki – suurendatult – Priidu üksitist pilku. Priit on seisatanud ja vaatab otse kaamerasse.)

290. lugu, 15. episood

Priit kiirendab sammu, lausa sörgib. Kui ta aga kohale jõuab, on seal ainult tibi. Seegi hakkab õlga kehitades taanduma. Priit vaatab talle järele. Ta on pettunud, ilmselt nägi ta midagi valesi. Ent siis vaatab ta suunda, kuhu on pilgu suunanud ka võõramaa tibi. Ja näeb kiiresti eemalduvat Raimi

290. lugu, 17. episood

Raim oma toas. Pakib kiiruga asju. Seejuures kukub maha ümbrik. Sellest pudenevad välja kilepakid valge puruga. Ta korjab need kokku. Torkab taskusse, aga ei, see pole õige koht, see pole ohutu, ta hakkab kohvris asju ümber tõstma, et ümbrik korralikult ära peita. Ta ei märka, et üks kilepakike mõne doosiga on põrandale ununenud.

290. lugu, 19. episood

Välisüks raksatab lahti, hooga lendab sisse Priit. Raim poolkükkitab põrandal ühe põlve najal, vaatab alt üles, püüab irooniliselt naerata. Aga ta suumurk väratab seejuures. Priit vaatab teda ülalt nagu sünge mägi.

Raim. Kuhu siis tere jäi?

Priit. Hea meelega ei ütleks.

Raim. Kas te teate, kui palju selle ukse lukk peaks maksma? Egiptuse naelades näiteks? Mina ei tea.

Priit. Kui vaja, uurime järele.

Raim. Mina maksma ei hakka, pidage meeles. Hea küll, teretada ei oska, ma ütlen siis ise - tere tulemast Egiptusse, konstaabel...

Vabandage, ma ei mäleta teie nime.

Priit. Tõuse nüüd püsti.

Raim. Kas hakkad kaklema või? Ei soovita. Ma olen omal ajal päris hoolega dzuudot ja karateed treeninud.

Priit. Sinuga ma kakelda ei kavatse.

Raim. Vähemalt midagi positiivset.

Priit. Ma pole lauset lõpetanud. Sinuga ei kakelda, sinule tehakse lihtsalt kolki.

Raim. Ohohoo?

Priit. Ja nüüd istu sinna.

Raim. (istubki). Noh, ja edasi? (Oma kohvrit silmitsedes, keskendudes, plaani pidades). Kuulge, konstaabel... Oleme ikka eesti mehed. Kaks eesti meest võõral maal.

Priit. Edasi?

Raim. Tunnistan - üks null teie kasuks. Ma olen kohe päris üllatunud. Aga rahuneme nüüd maha.

Priit kuulab teda, silmab samas maas, lauajala varjus kilepakikest. Raim tõstab rahutult oma laual vedelemaid asju edasi-tagasi. Ainsa hetke vältel, mil ta (ise rääkides, sõnu kogudes) mujale vaatab, on Priit pakikese üles tõstnud ja taskusse pistnud. Ja loomulikult on ta seda teinud taskuräti abil, ilma sõrmejälgi jätmata.

Raim. Mul on ettepanek... Kui juba tulite... kui te juba siin olete... lähme vähemalt välja, jalutame, teeme üks drink... või mida tahate... Kuhu ma teie käest ikka jooksen, ühel pool meri, teisel pool kõrb?

290. lugu, 22. episood

Kaks meest mere ääres. Jutt käib vaikselt, kes keelt ei oska, selle meelest lausa igavalt ja viisakalt. Hiljem siiski hääled tõusevad.

Raim. Kuidas see teie meestel käibki “... teil on õigus vaikida, kõiki teie ütlusi saab kasutada teie vastu...” Naeruväärne, ausalt.

Priit. Natuke palju räägid, mees.

Raim. Minu teada lõppevad teesuguse tubli konstaabli ametivolitused Morna linna piiril. Või eksin ma, äkki on see Eesti piir?

Priit. Ei, sa ei eksi.

Raim. Millest see tuleb, et te võmmid nii kergesti sinatama hakkate?

Priit. Vaata, mees, kui ma sind nüüd teietama hakkaksin, siis oleksid su asjad veelgi täbaramad.

Raim. Noh, siis räägin mina ka sina. Sa ei solvu ometi? Kuule, aga äkki töötad sa Interpolis?

Priit. Ei, milleks? Mina olen praegu samasugune eraisik nagu sina.

Raim. See lohutab mind kõvasti.

Priit. Selle vahega, et mina pole narkokuller.

Raim. Seda... Sul on ideefiks. Või oled sa kohakaaslusega narkopolitseis? Siis ma saaksin vähemalt aru...Ja üldse, kui sa midagi sellist väidad, siis pead sa seda tõestama!

Priit. Mul pole vaja midagi tõestada. Ma tuln sulle järele. Oli kuulda?

Raim. Noh, niimoodi arvad sina. Mul pole plaanis lähemal ajal kodumaale naasta. Üks sõber kutsus mind Hispaaniasse.

Priit. Ikka ei saa aru või? Selleks ma ju tulingi, et su plaane muuta. Ma ju ütlesin sulle, et leian su kasvõi maa alt üles.

290. lugu, 24. episood

Raim, Priit

Raim. Ausalt, sa hakkad mulle närvidele käima. Kust sa üldse võtad, et mina olen... see, kelleks sa mind pead?

Priit. Enne pidasin, nüüd tean.

Raim. Ausalt, sul on luulud. Oled sellist sõna ikka kuulnud?

Priit. Küll sina armastad kõrvalist juttu rääkida.

Raim. Ei, ma saan aru, ma võin sulle mitte meeldida. Mul on pikad juuksed ja sulle arusaamatu elulaad... Ma olen boheemlane, hulgun mööda laia maailma, sellal kui sina pead Morna kümnet tänavat sammudega möötma...

Priit. Sinu pikad juuksed, sinu maailmarännakud ja sinu naised pole minu asi. Aga see, et teatavates ringkondades Eesti

Alpinistiks hüütakse, on minu asi.

Raim. Noh, see... Ega ma siis eluaeg seda äri pole ajanud. See tuli üsna viimases hädas ette võtta.

Priit. Kas ma pean sulle nüüd kaasa tundma? Kuule, hakkame nüüd pealegi astuma.

Raim. Kuhu nüüd? Meil alles hakka jutt klappima.

Priit. Eks ikka sinu juurde. Seal on jahedam, pealegi on sul pakkimine pooleli. Meil on vaja lennukile jõuda.

Raim. (pärast pausi). Kuidas arvad...

Ja siis tormab Raim Priidule kallale. Mäletatavasti on ta osav tõesti (oli üks episood Tiigiga, kui see sai Are suunas visatud iroonilise märkus eest otse jõusaalis keretäie). Aga võitlus saab üsna kähku otsa. Priit nagu ei hooligi ta nippidest – ja äkki on mõlemad Raimi käed ta selja taga valuvõttes.

Raim. (ärevalt ringi vaadates). Ma võin karjuma hakata. Help!

Priit. Lase käia. Annan su hea meelega Egiptuse politseile üle.

Raim. Seda me veel vaatame, kes keda annab...

Priit. Ma pole küll kursis, aga minu teada käiakse siinkandis narkokulleritega palju rangemalt ringi kui Eestis...

Raim. Ma juba ütlesin, et ei tea, millest sa räägid...

Priit. Sellest, et mul on taskus üks pisike pakike, ja sellel pakil on sinu sõrmed, mitte minu omad!

Raim. Krrt!

Priit. Ja nüüd ole viks poiss ja astu kenasti minu ees oma tuppa tagasi!

290. lugu, 26. episood

Raim voodil (diivanil); käed ja jalad püksirihmaga korralikult kinni seotud. Vannitoast kostab veesolinat. Käsi kuivates astub tuppa Priit.

Priit. Nii, nüüd on see valge pask allavett lastud.

Raim. Mis siin enam rääkida...

Priit. Või jäi sul veel mõni pakk kohvripõhja? Mõttele hoolega, kui ei taha egiptlaste narkopolitseiga tutvust teha!

Raim. Ei jäänud. Ehk seod mu nüüd lahti?

Priit. Kannata ikka, lennukini on kaks päeva aega. Nii kaua peame siin vastu küll.

Raim. Ja su usud tõsiselt, et see kõik läheb sul õnneks?

Priit. Usun küll. Selle eest kannan ma lennukis kohe kindla peale hoolt, et Tallinna lennujaamas meile vastu tullakse.

Raim. Ma tahaks kangesti teada, mil moel sa mu küll lennukisse saad.

Priit. Oh, me läheme sinna sinu enese piletiga. Minul on ka pilett olemas. Ma astume lennukisse nagu kaks vana sõpra, näod naerul.

Raim. Noh, ja mis siis sinu meelest edasi saab?

Priit. Annan su Tallinnas kenasti asjatundjatele üle ja sõidan koju. Ega ma su lapsehoidja ei ole.

Raim. Üks küsimus, kui tohib. Kas sa ei karda, et see paber seal... (osutab silmadega laual lebavale täiskirjutatud paberilehele) on lihtsalt üks mull?

Priit. Kus ta mull on? See on ju su puhtsüdamlik ülestunnistus. Heas stiilis kirja pandud.

Raim. Mul piisab ainult ütelda, et sa peksid selle kuradi hea stiili minult välja...

Priit. Noh, siis hakkame jälle otsast peale. Sa tead, et mul on tunnistaja.

Raim. Aa jaa, see tüdruk... Oleks ma teadnud, et ta...

Priit. Parem oleks, kui sa edasi ei räägiks, eks?

Raim. Imelik mees oled, natuke buldogi moodi. Ma saan aru küll, aga siiski... Et mulle võõrale mehele siia maailma lõppu järele tulla... Peab ikka fänn olema.

Priit. Sellepärast, et ma lubasin.

Raim. Mis ma ütlesin – buldog mis buldog! Kas sul pole ükskõik, kuidas teine mees endale elatist teenib?

Priit. Ole nüüd vait, kui saad, muidu ma lähen tõsiselt vihaseks.

Raim. Nüüd ütlen ma mina tõsiselt - ei saa aru! EI-SAA-ARU!

Priit. Selles su häda vist ongi, et sa aru ei saa.

Raim. No seleta siis mulle lollile! Sa oled nagu don Quijote! Varsti on juba vaata et veerand maailma elanikest narkarid...

Priit. Aga ise sa ju ei ole?

Raim.. Loomulikult mitte!

Priit. Selles see asi ongi.

Raim. Sa ei lasknud mul lõpetada. Ma tahtsin küsida – kas sa tõesti arvad, et saad midagi muuta ja peatada? Ütle mulle, mida sa sõdid?

Priit. Miks ma sõidin? Sellepärast, et mina olen pealt näinud, kui valus see värk on... millega sina endale elatist teenid!

291. lugu, 4. episood

Morna. Siivi. Toidupood. Seal väljub Ursula, tõsi-tõsine, silmad maas, möödujaid igonreeriv. Ometi fikseerib ta külgnägemisega ühe linna-Juuli, kes möödudes teda pika pilguga saadab. Ursula tõmbub kõssi, muutub veelgi väiksemaks. Ta ei märka algul teisalt lähenevat Priitu (konstaabel Torim). Priit on erariides. Tema on omakorda poodi minemas. Tedagi saadab tähelepaneliku linnatädi takseeriv pilk, aga Priit ei tee väljagi. - Priit märkab Ursulat esimesena. Kummaline on ka tema esmareaktsioon – ta nagu tõmbub heiteks endasse, isegi tahaks nagu kuhugi varjuda, aga siis otsustab ta ümber ja astub Ursulale vastu.

Priit (viisakalt, ent kuidagi distantseeritult). Tere päevast, Ursula.

Ursula (samuti distantseeritult – või nagu "sombeeritult". Niisugune "natuke ära" tundub ta üsna mõnda aega olevat, muide. Puhangui tugevamini, siis jälle nagu üldsegi mitte). Ah sina, miilits. Sa pidid ju teenitud puhkusele olema?

Priit. Puhkusele? Jajah, muidugi...

Ursula. Puhkus Mornas? Kõlab intrigeerivalt.

Priit. Kas see on siis keelatud?

Ursula. Ei, vahet pole, aga mingi sihuke inff liikus linna peal ringi ringi, et sa pidid kuskil metsade ja soode taga onu juures heina tegema ...

Priit. Heinaaeg ammu möödas.

Ursula. Nojah, vabanda, ma ei tea maatöödest enam suurt midagi.

Priit. Kui just teada tahad, siis panime onu majale uut katust peale.

Ursula. Vau, milline osavkäpp! Või isegi katust oskad ehitada...

Priit. Vundamenti võin ka laduda. On veel küsimusi?

Ursula. Ei vist. Meeldiv oli sind näha ja nii edasi... (vaatab käekella)... aga nüüd pean ma spurtima!! Ma pean neljateistkümne minuti pärast kodus olema! Tsauka, eks ju?

Priit. Ole tubli. (Hakkab poe poole astuma).

Ursula (astub samuti paar sammu oma teed, pöördub siis järsult ja hüüab karedalt-kiledalt). Priit, kuradi tüüp, kuuled siis!

Priit (pöördub, jääb teda vaatama). Ah tuli mõni küsimus veel meelde?

Ursula. Tuli jah näed. (Astub talle ligi, vaatab puurivald-uurivald-ahastavalt - enda meelest küll iroonilis-sõjakalt - alt üles Priidule otsa). Sihuke küsimus. Kas sa minu aadressi enam ei mäleta või mis?

Priit. Küllap ikka mäletan..

Ursula. No ütle siis. Ütle julgesti!

Priit. Öhne 13, kui see sul muidugi muutunud ei ole.

Ursula. Bingo! Tõeline mälumängur! Aga miks seda mälu siis tunda ei ole? Varem, käisid ikka külas ja...

Priit. Ise sa ütlesid, et ära enam kunagi tule.

Ursula. Oli ka või? Millal küll?

Priit. Siis, kui sa... koju tagasi tulid. Noh, haiglast ja järeldravilt... Khm. 25. juunil anno domini 2005, kell 17. 22, kui juba päris täpne olla.

Ursula. Issver küll, ja sina võtsid seda muidugi jube tõsiselt, jah?

Priit. Küllap vist.

Ursula. Ah, ole vai! Nagu sa ei teaks, et ma olen absoluutselt tasakaalutu tüüp... Nii et hüppa ajaviiteks läbi, kuulsid siis,

puhkaja?

291. lugu, 8. episood

Öhne 13. Uku ja Ursula korter. Algul on korter tühi, siis ragiseb võti lukuaugus - Ursula tormab sisse. Samal hetkel hakkab helisema lauakell. Ursula viskab poekoti käest ja haarab toru.

Ursula. Jah...? Jah, isa! Miks ma hingeldan? Kannan ette: ma jooksin, sest et kartsin sinu kontrollhelistamise ajaks hiljaks jääda... Isver, me ju leppisime kokku, et ma käin täna ise poes ära... Isa, ära nüüd pabista, ausalt, juhi aga linna ja valimisi või mida iganes... Ja veel – võib-olla on mul täna üks külaline... Tohib? Kes? Mõtles, palju mul siin linnas ikka tuttavaid on...

291. lugu, 10. episood

Uku-Ursula korter. Priit on tulnud, seisab uksele.

Ursula. Tulidki? Astu edasi. Seda tugitooli ikka mäletad veel? Võta koht sisse. Limpsi tahad?

Priit. Kui sul just on...

Ursula. Sinu jaoks ikka, mu mahe miilits... pardon, mu palav pollar, mu vapper võmm! (Kallab limonaadi). Jube palav täna, kas sa ei leia?

Priit. Tee siis aken lahti.

Ursula. Küll on hea, kui tark inimene nõu annab, ise ma selle asja peale poleks tulnudki. (Läheb akna juurde, aga ei ava seda.

Jääb niisama seisma. Võlts energiapuhang on kuhtunud).

Priit (joob paar lonksu, vaatab siis akna poole). Ei tule lahti või? Kohe vaatame. Ma oskan muide ka aknaid parandada...

Ursula. Las olla... Seal väljas on need igasugused häälled...

Priit. Noh, need mõned autod päeva jooksul, mis siit mööda sõidavad.

Ursula. Ei, seal on... inimesed! Nad räägivad midagi, saad aru? Ja lapsed kilkavad ja...

Priit. Mis seal ikka, elu enese häälled.

Ursula. Ja kas tead, mis seal veel õhtuti on? Jah, ja öösiti? Kahinad ja sosinad ja...

Priit. Sosinad ja karjed, tahtsid sa ütelda.

Ursula. Sa oled mu isaga paras paar! Mina räägin nagu asi on, teie pöörate kohe jutu ilukirjandusele.

Priit. Tegelikult on see küll hoopis ühe filmi pealkiri. Aga ma saan aru küll. Sa vajad vaikust ja rahu.

Ursula. Miks sa üldse tulid, tont võtaks? Et mulle ütelda – sa vajad vaikust ja rahu?

Priit. Jälle? No tead, tüdruk, ma hakkam astuma ja nüüd kohe...

Ursula (nutta ta õieti enam ei oskagi, aga midagi selle aseainelist teda nüüd ründab küll. Ta õlad vappuvad korraaks ja rusikad varjavad näo). Ole vait! Sina ja sina ja sina! Mis sul viga! Katsu ise niimoodi koduarestis olla, vaatame, mis laulu sa siis laulad!

291. lugu, 12. episood

Ursula, Priit.

Ursula (pihtivali). Ei, ei, ma teen kõik-kõik-kõik, mis kästud. Ma olen nii pai ja kuulekas. Ma söön jube palju puuvilju, ausalt, sa ei usu? Vaat nii palju!

Priit. Usun ikka, miks ei usu.

Ursula. Tead, ma kuulan isegi tõsist muusikat! Oled sa kunagi Vivaldit kuulanud?

Priit. Kui, siis täitsa kogemata...

Ursula. Aga mina kuulasin ükskord täitsa meelega! Nutma ajas! Paras mulle! Isa helistab iga paari tunni tagant. Mitte mobilale, ainult siia... et ta ikka saaks kindel olla, et narkarist plika püsib kodus. Ära õienda, olen jah üks mage narkar! Mul isast nii kahju. Endast kah natuke.

Priit. Ju tuleb see aeg lihtsalt üle elada.

Ursula. Tead, ma andsin isale ausõna, et... ei tee ta marki täis. No kohe tükk aega, nii kaua kui vähegi suudan. Ma ei tohi ju isegi lahjat veini juua, kujutad sa pilti! Kuule, tahad veini, ma toon sulle? Ma vaatan pealt, kuidas sa jood... Miks sa nii igav oled, miks sa midagi ei räägi, miks ainult mina räägin?

Priit. Olen juba kord selline.

Ursula. Midagi ei klapi, saad aru? Ja keegi ei räägi mulle midagi. Kas ma olen teie kõigi meelest täielik invaliid, et midagi teada ei tohi?

Priit. Mida sulle siis ei räägita?

Ursula. Mitte midagi!!! Ei, mis üldse toimub? Näiteks see Alpinist, see, kelle käest ma tookord seda... solki sain. Üks ütleb, et kutt on kongis eeluurimisel, teine jälle, et vaba mees... Mul muide kama kaks. Aga... Mida sina sellest tead?

Priit. Hm... Umbes sama palju kui sinagi.

Ursula. Valetad. Nagu oma puhkusestki! Ega sa kooliõpetaja ole, et terve suve pausi panna!. Ma ennist natuke arvutasin. Niisama, ajaviiteks.

Priit. Näe, kus matemaatik väljas. No kui ma ütlen, et ma võtsin mõned nädalad palgata puhkust lisaks, mis siis?

Ursula. Ikka ei usu. Ja Egiptuses käisid sa ka, ahaa!

Priit. Kust... kust sa seda...? Nojah, oli jah, aga nii ammu, et juba meelest. Noh, ühel semul jäi proua just enne reisi grippi ja...

Ursula. Tead, mis mulle sinu juures meeldib isegi Priit? Sa ei oska tegelikult üldse valetada!

Priit. Kui ikka väga vaja on, küll siis ikka oskan ka!

Ursula. Sa oled nii naljakas. (Paus, üleminekuta). Tead, mis ma siin ükskord öösel avastasin, kui und ei olnud? Mul pole siin pagana maailmas äkki enam kedagi. Isa muidugi on, aga tema on isa. Kunagi oli ju nii palju sõpru ja semusid, äkki pole ühtegi?

Priit. Aga mina?

Ursula. Kas räägime ainult sõprusest või millestki muust ka?

291. lugu, 14. episood

Ursula, Priit

Ursula. Ma ei saa siia maani aru, mis plaani sa minuga pead?

Priit. Tahad tõega teada või? Ma siis ütlen. Olid jah nagu üks projekt... Ma mõtlesin nii umbes täpselt aasta tagasi esimest korda, et... Panen uue ülikonna selga ja kihilipsu ette... Ja tulen sulle kosja.

Ursula (naerma pursates). Kosja? Jube kuul (cool) vanaaegne sõna! Aga miks sa siis ei tulnud, vapper võmm?

Priit. Noh... ju ma siis tahtsin enne sust ikka inimese teha... Ma ütlesin nüüd natuke valesti...

Ursula. Pole midagi, elan üle. (Tõsineb). Nüüd sa enam ei tahagi... mind inimeseks teha?

Priit. No ma...

Ursula. Ole palun hästi vait! (Riputab ennast talle kaela. Priit ei saa aru, on tüdrukul tõsi taga või mitte). Kahju, et sa just võmm pead olema.

Priit. Aga... kui ma näiteks ei oleks võmm?

Ursula. See ei puutu tegelikult asjasse... Tule, lähme...

Priit. Kuhu nüüd, Ursula?

Ursula. Mis sa ilmaasjata pärid? Minu tuppa, noh. Ükskord peab ju see juhtuma...

Priit. Pea nüüd hoogu, tüdruk! Aga su isa...

Ursula. Oled sa mees või ole? Kaua ma sind ikka marineerin... Lähme siis... (Ilmselt on tal siiski tõsi taga. Ta surub ennast vastu meest, sulgeb silmad. Avab need uuesti - ja jääb äkki uksealust põrandaosa põrmitsema. Harutab ennast siis suure ja kohmaka Priidu kaisutusest lahti). Kas sa sealt maast mu leidsidki?

Priit. Mis me sellest enam...

Ursula. Ei, sa ütle!

Priit. Nojah, umbes sealt...

Ursula. See pidi ikka jõe jälk kino olema. Väkk! Ma ajasin siis ju vahtu ka suust välja? Nagu mingi rikkis pesumasin, eks?

Priit. Mina küll ei mäleta.

Ursula (järsku täiesti teises dimensioonis). Palun mine nüüd kohe ära, Priit! Ah, ja üldse... Ega ma ise ju ka ei tea, mis ma sinust tahan või ei taha!

293. lugu, 5. episood

Ursula läheb tänaval, käe otsas päris raske spordikott. Heliseb mobiiltelefon. Ta kougib selle taskupõhjust välja.

Ursula. Jah, isa? Kus või? Mingil tänaval. Toominga... ei, Sireli tänaval. Pesu lähen pesumajja viima, me ju rääkisime hommikul, meil on oma pesumasin juba sada aastat rikkis... nagu sa ei teaks! Tsau! (Paneb toru ära, sosinal, "läbi hammaste"). Kus ja kus! Mis asja sa nii palju pead helistama, mul niigi närvid täitsa läbi!

293. lugu, 7. episood

Park. Johannes, Raim

Johannes. Ega see pole vist laiemaks rääkimiseks mõeldud... Ukul olid oma tütreaga... vahepeal sandid lood.

Raim. Mingi... õnnetus siis õi?

Johannes. Ah, mida minagi tean, aga... Väga armas tüdruk muidu, aga vaata, tal on see uue aja tõi kallal, noh, see kuradi narkovärk... Sellest pidada palju raskem lahti saada kui näiteks viinavõtmisest. Ei ole ise proovinud, ei oska ütelda.

Raim (*ta hääl muutub korraks tuhmiks*). Sajandi taud.

Johannes. Nojah, muidu veel, aga... Keegi vahetalitaja või kes... olla talle mingit liiga kanget kraami sokutanud... On kaabakaid ilmas!

Raim (*vangutab omaette pead., tuhmilt*). No et tüdruk pidi äärepealt teise ilma sattuma, hoiti teist tükk aega Tallinnas haiglas... Mõtles ise, mida pidi isa süda kogu selle aja tundma... Naine on tal ju ka surnud, nii et mõtle ise...

Raim. Sitt lugu. (*Võtab taskust suitsupaki, torkab automaatselt sigareti huulte vahele*). Väga sitt lugu.

Johannes. Ohoh, mis ma näen? Sa varem nagu ei suitsetanud?

Raim (*taskuid kobades*). Ah, niisama naljaviluks... kord nädalas. Ega sul tikku ei juhtu olema?

Johannes. Kahjuks mitte.

Raim (*mudib sigareti puruks*). Ei, ega see polegi tähtis. Tead, Johannes... Nii ei kõlba. Ma peaksin sulle midagi ütleva.

Johannes (*seirab teda*). Arvad, et on vaja?

Raim. Ma ei tea... Aga... (*vaatab teisele uurvilt otsa*). Kas sa siis tõesti... pole midagi kuulnud? Kohe mitte midagi?

Johannes. Ei mina saa aru, millest sa nüüd äkki räägid?

Raim. Ütle, mida minust siin Morna peal räägitakse?

Johannes. Nii kahju kui see ka pole, aga, ma pean sind kurvastama – mitte kui midagi. Vähemasti mina pole küll sattunud kuulma.

Raim. Kohe mitte midagi?

Johannes. No kuule, ära ole edev, kulla mees. Meil siin oma kohalikke kuulsusi küll ja küll... Ahven oma erakirikuga, oled kuulnud?

Raim. Jah... Või siis teie konstaabel!

Johannes. Mis kuulsus tema on? Tema on politseinik. Muide, polegi teda ammu linna vahel näinud... Kuule, sul paistab nagu probleeme olevat?

Raim. On küll, Johannes. Ja see pole vist päris aus, et mina siin sinuga niimoodi...

Johannes. Pea nüüd natuke, poiss, eks? Usu mind, vanameest - teinekord aitab sellestki, et istud hea tuttavaga niisama ja oled lihtsalt vakka. Seda enam, et varem sa polnud üldse kuigi suur jutumees.

Raim. Paljugi, mis varem oli...

Johannes. Ja ega mina see kõige õigem kuulaja olegi...

Raim. Kes siis veel kui mitte sina?

Johannes. Üks on kohe kindla peale.

Raim. Keda sa silmas pead?

Johannes. Tead, poiss, mine jaluta igaks juhuks pansionaadist läbi. Hm... Ta on minu teada juba nädal-teine seal... tööasjad või mis.

Raim. Johannes, see pole see, saad aru?

Johannes. Mine, mine. Sa jõuad seal ära käia küll. Enne bussi, ma mõtlen. Ja kas sa siis seda ei tea, et igal pool on parem kui mujal?

Raim (*otsekui oidudes, mõrumoorika parafrasina*). Seda nüüd küll. Ja seda ka veel, et kõiki asju on ühepalju! (*Tõuseb*). Aitäh, Johannes.

293. lugu, 9. episood

Õnne 13 trepikoda. Oma korteri ukse taga istub põrandal maas Ursula, avatud käekott süles. Ta on mossis, ei, ta on lausa nutnud. Nüüd suitsetab ta raevukalt. Siseneb Alma. Jääb Ursulat seirama. Ursula vaatab talle hundipilguga vastu. Alma olekust ja näost on näha, kuidas ta lausa mängib läbi stsenaariumit, mis algaks lausega: siin ei suitsetata! Aga millegipärast ta seda ei tee. Ta küsib äkki hoopis ebaharilikul toonil – osavõttlikult. Ta on otsustanud ennast ületada. Või tegelikult – olla see, kes ta hingepõhjas ju tegelikult ongi. Ta on ju päris hea inimene.

Alma. Kas midagi on pahasti?

Ursula (imestunult). On jah. Te küsisite vale asja.

Alma. Mida ma oleksin pidanud siis küsima?

Ursula. "Mis õigusega sa siin suitsetad, kõlvatu plika?" Nii oleks pidanud küsima.

Alma. Eks te ise tea, miks te seda teete. Aga miks te siin niimoodi istute?

Ursula. Sellepärast, et... sellepärast, et... korterivõti on kadunud. Enne oli, nüüd ei ole. Kõik teised võtmed on alles, aga seda ei ole.

Alma. Ja nüüd ootate siis isa?

Ursula. Keda ma siin veel oodata saan, mõtelge ise?

Alma. Selge. Teate mis... tulge, istuge niikaua meie juures. Ma jätan ukse praokile, siis on kuulda, kui teie isa tuleb.

Ursula. Mina – teie juurde?

Alma. Jah! Miks ka mitte?

Ursula. Tõsijutt, kui nii võtta -miks ka mitte?

293. lugu, 11. episood

Alma-Johannese korter. Alma, Ursula. Alma kallab kohvi tassidesse.

Alma. Ma väga kanget kohvi ei teinud, see ajab südame puperdama...

Ursula. Kohv on kohv, vahet pole. Aitäh, Johannest ei olegi kodus?

Alma. Jah-ei, ta on väljas. Lehte ostmas või niisama jalutamas. Nii et katsuge leppida minu seltskonnaga.

Ursula. Ma niisama küsisin – eks!

Alma. Kuulge, teie isa ükskord rääkis mulle... teil pidi kõõgis hea käsi olema?

Ursula. Ah, mis ta liialdab! Ta ju tahab, et ma... noh... ennast täitsa tühja kohana ei tunneks. Niikuinii istun tal kukil nagu miski muidusõõja.

Alma. Ärge olge ometi nii enesekriitiline. (Enda kohta väga delikaatselt). Ja pealegi... te olete haiguslehel, nagu ma aru saan?

Ursula. Mis asi see haigusleht veel on? Ja üldse, ma lähen varsti jälle tööle.

Alma. No siis on küll tore!

Ursula. Mis tore see ikka on, pesumajas teiste musta pesu kotte tarida. Mind kutsuti tagasi! Oligi just alles jutuks, kui seal ennist no nii igaks juhuks sai käidud... (muigab kavalalt). Ma nii igaks juhuks võtsin kotitäie isa päevasärke ka ligi, andsin pesta... et nad seal ei arvaks! Vat sihukest diplomaatiat tuleb ajada...

Alma. Eks ta ole, elu on üldse üks keeruline asi. Mäletan, kui mina veel noor olin...

Ursula (*katkestab teda*). Muideks, et meelest ei läheks! Ega teie ei oska mulle seletada, mis nipiga ma teekoogil selle pindmise puru või mis iganes no nii täpp-täpp muredaks saaksin?

Alma. Oi, see on väga lihtne... Kohe ma räägin. Oot, see retsept on mul ju kirjas... kus see vihik peaks olema... Ahaa, siinsamas sahtlis... Kohe vaatame...

Ursula. Mida-mida? Kogu see paks vihik on retsepte täis? Oma käega kirjutatud?

Alma. Oi, neid vihikuid on mul tegelikult mitu. Aja jooksul olen jah üht-teist kirja pannud... Kuulge, mis ma hakkangi ette lugema, ma annan selle vihiku teile kaasa, eks kirjutage ümber, kui midagi huvi pakub...

Ursula. Ausalt või? No suur aitäh siis...

Alma. See pole küll nüüd mingit tänu väärt.

Ursula (*teda seirates*). Te polegi selline, nagu ma arvasin.

Alma. Noh... Mis seal ikka... Eks inimesed saavad aja jooksul omavahel tuttavamaks ja...

Ursula. Mina küll ei saa. Mina ei tunne siin siimaani kedagi ja keegi ei räägi mulle midagi.

Alma. Mida te siis teada tahaksite?

Ursula. Ah, te niikuinii ei tea... Ütelge, mis siin Mornas üldse toimub? Miks näiteks meie linna miilits... politseikonstaabel ikka... teeb transat?

293. lugu, 12. episood

Pansionaat. Are tuba. Are lesib, loeb raamatut. Koputus. Läheb avama – ja tardub. Uksel seisab Raim. Are lööb ukse paukudes kinni. Seisab natuke, siis avab uuesti.

Raim. Tere.

Are. Seisa seal, ära kaugemale tule.

Raim. Kuidas arvad.

Are. Või ei. Astu sisse. Pane uks kinni. Nii., Seisa seal. Ja edasi mitte üks samm, muidu hakkab ma karjuma.

Raim. Ole mureta. Ahven juba passib all trepiotsal.

Are. Miks sa tulid? Ah soo jah, muidugi. Oota, ma otsin su majadokumendid üles. Sul läheb neid vist vaja.

Raim. Lase olla.

Are. Mida mina nendega teen! Need on sinu probleemid... No olgu – mis sa siis tegelikult tahad?

Raim. Umbes kolm lauset rääkida.

Are. Sa tead, et meie vahel on nüüd kõik läbi. Kohe päriselt ikka. Ja tead ka seda, mille pärast.

Raim. Tean. Sellepärast tulingi.

Are. Ära valeta! Ma hoiatasin sind: ma kannatan kõik su sigadused välja, ainult ei mingit narkojama. Ja mis selgus? Sa oled diiler.

Raim. Mage jah, aga... natuke nagu olingi.

Are. Natuke? Sa pidid siin inimese ära tapma! Noore plika, kurat võtaks!

Raim. Jah, ma kuulsin. Takkapihta... Siis ma ei teadnud, et... Jaksad kuulata?

Are. Kaks minutit saad. Noh?

Raim. Ma mõtlen, kuidas alustada.

Are. Võid endale tooli võtta. Aga mitte üks samm lähemale.

Raim. Muide, see juhtuski just Lübeckis. Seal ilusas Saksa linnas, kus see tüdruk oli... teatavas ametis.

Are. Jaa, ma tean natuke seda tema lugu...

Raim. No nii. Seal oli ju see Läänemere loodusfotode näitus. Minul ei läinud seal seekord no üldse mitte kuidagi, hea üldse, et kaks pilti välja pandi... Pärast oli bankett, noh, sihuke... paar tikuleiba ja klaas mahla. Asi seegi, kere oli jube hele. Taskus oli mul täpselt üks doitsemark.

Are. Nüüd hakkab endast hale, jah?

Raim. Ah, ei hakka. Ega see esimest korda nii olnud, aga ära hakkas viskama. Kaua võib, ise juba varsti kolmkümmend? Või palju ma siis olingi... No vat, aga siis astus ligi üks kutt. Ulrich... Viskas mulle viisada marka taskurahaks kõigepealt ja pakkus üht süütut otsa. Üksainus kord, ütles ta. Ja ainult marihuana, tead küll...

Are. Tean neid ilusaid legende süütust marihuanaast küll, mu eksmees selle nahka läkski... Nüüd elab see inimene enamasti koka peal.

Raim. Are, ma ei tulnud ennast õigustama. Ma tulin sinult... vabandust paluma.

293. lugu, 13. episood

Alma, Ursula

Ursula. Ma ise nägin, täitsa juhuslikult! Noh, seal Põdra mööblivabrikus... värv oli lahti, konstaabel tassis koos teise mehega kaste autosse...

Alma. Vaat seda asja ma küll ei teadnud. Äkki on neil seal politseid nii väike palk, teevad poole kohaga endale raha juurde?

Ursula. Ei, seda nad vist ei tohi. Aga ega mina ka tea... ju

Alma. Jaa-jaa, on ju nihuke tugev mees kohe... Aga oma ema on ta seal pesumajas küll aitamasa käinud, seda olen ma oma silmaga näinud! Väga korralik noormees.

Ursula. Misasja? Pesu tassimas? No ei, kui tema peaks ka seal mingit transat tegema, siis sinna ma küll enam tööle ei lähe! Teie teate üldse igasuguseid asju, ma vaatan... Äkki oskate ütelda, miks see konstaabel üldse... juba kaks või kolm kuud oma päris ametist puhkusel on?

Alma. No kes selliseid asju minuga arutama tuleb, mõtelge nüüd ise! (Süütu-kavalalt). Seda tuleks teil ikka tema enda käest küsida.

Ursula. Ah... tehku mis tahab! (Pärast pausi). Aga see teeb küll viha, et keegi mulle midagi ei räägi, mis üldse toimub! Nojah, mis siin teid kiusan, ausalt... Aitäh retseptide eest, toon need varsti tagasi... (Topib vihikut käekotti, hüüatab äkki) Vau, võti! Voodri vahele oli pugunud, sul selline!

Alma. No siis on ju kõik korras. Kuulge. Teie olete noor inimene... äkki oskate teie mind kah omakorda aidata?

Ursula. Eks ma proovi.

Alma. No mu pojapoeg ja tema naine... väike laps on neil ka... läksid äkki heast peast välismaale Iirimaale tööle. Ei tea, kuidas see niimoodi üleöö käib, minnakse ja kõik? Jäetakse isegi omaenese ilus maja tühjaks?

Ursula. Ei, Iirimaal on üldiselt vist päris mõistlik värk. Ja korralikud palgad kah.

Alma. Sellest ma saan aru. Aga... Aga kuidas see no kohe nii lihtsalt käib? Ma olen kuulnud, et ka teie töötasite varem välismaal? Kas mitte Saksamaal? Äkki oskate ütelda, kuidas see otsus niimoodi üleöö sünnib?

Ja äkki on Ursula kui fuuria. Plaks lendab retseptivihik lauale.

Ursula. Seda ma ainult ootasin – einoh, suur tänu, lahke maja, eks?

Alma. Kuidas, palun?

Ursula. Käi tead kuhu! (Tormab minema)

Alma (üksi jäädes). Mida ma siis jälle niisugust ütlesin?

293. lugu, 14. episood

Are, Raim

Are. Sina palud vabandust? Sellist asja pole veel olnud!

Raim. Nüüd siis on. Vabandust. Mitte andestust.

Are. Noh... ma võtan teadmiseks. Aga see ei muuda midagi.

Raim. Ma tean. Ja kui saad, kui juhtud nägema, ütle sellele tüdrukule... et... mulle sokutati mingi vale kraam kaasa... Ütle, et mul on kahju.

Are Milleks?

Raim. Ära siis ütle, ise tead. Ja see pollar... kelle sa mulle sappa saatsid...

Are. Pole saatnud. Ta läks ise.

Raim. Vahet pole. Tervita, kui näed. Kõva poiss on.

Are. Said kolki, sellepärast?

Raim. Tead, vähe sain! On hull tüüp, mõtle ise... niimoodi tulla. (*Muigab*). Sihukese mehega võiks isegi koos luurele minna!

Sellest sain ma kahjuks natuke hiljem aru...

Are. Kongis, jah?

Raim. Sinna pole ma veel jõudnudki.

Are. Pea, pea – kas sa oled siis jooksus või?

Raim. Tegelikult mitte. Mul võeti ainult allkiri elukohast mittelahkumise kohta. Ja nüüd see lugu venib ja venib ja venib. Suvi, noh! Ega enne sügist niikuinii midagi toimuma ei hakka.

Are. Mitte midagi ei saa aru?

Raim. Eesti värk. Kord pole uurijat, siis pole kohtunikku, siis pole jälle asitõendit või tunnistajat... Mul ükskõik, mis saab.

Igatahes on sellele reale nüüd kriips all. Ma siis lähen.

Are. Üks moment. Mis allkiri, mis mittelahkumine?

Raim. Et kui vahele jään, siis on kongimine.

Are. Aga... sa oled ju Mornas?

Raim. Ju siis oli vaja tulla.

Are. Aga kui sind juba otsitakse?

Raim. Võimalik. Mul on mobla väljas. Õhtul lülitan sisse. Eks siis paista. Noh, tsau.

Are. Kuhu... sa siis nüüd lähed?

Raim. Ise ka ei tea... Maale tahtsin, aga... tead, parem panen Tallinnasse tagasi. (*ukselt*) Ah soo, ja veel... sa olid mulle ikka täitsa armas.

Raim pöördub, uks sulgub. Are jääb seisma. Vaid viivuks tundub, nagu tahaks ta mehele järele tormata.

294. lugu, 3. episood

Are, Alma, hiljem Mare

Are. Mis ma ikka keerutan. Tõesti, eelmisel nädalal trehvasime Raimiga jah. Üsna kogemata. Siinsamas pansionaadis, kui just see sind huvitab.

Alma. Ei, mis mina... Jah, vaata, kui naljakad kokkusattumused võivad olla... Ma juba hakkasin mõtlema...

Are. Millest sa räägid, Alma, ma ei saa aru?

Alma. No see politseiohvitser, see siin kirjutab niimoodi, et... oota, ma vaatan kohe.... "kuna rikkus kohtumäärust elukohast mittelahkumise kohta, tuli vahi alla võtta ka kahtlustatav narkootiliste ainete ebaseaduslikus toimetamises..." Oot, ma lugesin vales kohast. Siin on ju ainult eesnimed, see on ka keegi Raimi nimeline, aga ega siis temal midagi sellist saa olla? Jah, ei, vanus ka ei klapi... see mees siin lehes on tükk maad vanem ikka...

Are. Las ma vaatan ise korra järele...

Aga enne, kui Are lehe tagasi saab, tuiskab sisse Mare.

Mare. Oi, keda mina näen! Tsau, Are!

Are. Tsau, tsau!

Mare. Ma vaatan, sa oled nagu kohe tagasi kolunud meile siia Mornasse...

Are (*muigab närviliselt*). Võid mitte jätkata, Alma juba ütles kõik need sõnad mulle ära.

Alma. Nojah, ega siis oma ämma taheta märgatagi mitte...

Mare. Mis sa nüüd, Alma, ausalt! Lihtsalt... mul on pea jubedalt pulki täis, onju... muudkui jookse ja raba nagu hull...

Are. Ma kuulsin, et sind on kah poliitikasse tiritud?

Mare. Jumal, jah, ära parem räägi! Ah soo teate, keda mina üle hulga aja linna peal trehvasin? Georgi! Onju!?

Alma. Nägid siis nägid, asi ka, millest rääkida...

Mare. Minu meelest on ta nagu kõhnemaks jäänud... Ega Evelini kõrval jah... Oi, nüüd panin vist jälle kõvasti puusse. Onju?

Are. Noh, tead... see on nii vana lugu, et ma ei mäleta enam hästi selle mehe perekonnanimegi.

Mare. Vaat see on klass! Mina olen sinu kõrval ikka täitsa maakas, mina nii küll ei oskaks!

Are. Lobiseks sinuga heameelega edasi, aga... töö, töö, töö. Alma, kas ma tohin nüüd selle lehe võtta?

Alma. Aga muidugi, sinu enda jagu ju.

Are haarab kärsitult lehe, leiab õige koha, loeb ja ... paneb siis aeglaselt lehe letile tagasi. Ning tõttab siis sõnagi lausumata välja.

Mare. Mis sellel nüüd hakkas?

Alma. Kõõrutad liiga palju, vaat mis.

296. lugu, 3. episood

Pinuse pansionaadi esine. Autost väljub teoka, aga üksiku kauni naise hoogsal ja rangel sammul Are. Ta hakkab suunduma värvavast sisse, kui ta käekotis hakkab helisema mobiiltelefon.

Are. Are Prillop kuuleb. Kes-kes? Vabandust, te vist ajate midagi segamini... Keda? Kuidas ma saan teda näha, kui ta kinni istub? Kuidas palun? (*Tardub*). Millal? Üleeile?

296. lugu, 5. episood

Pinuse baar. Alma on teinud kellelegi kohaliku poliitiku moodi isandale arve ja võtab raha vastu. Baaripuki otsas jälgib sündmust üleöla Ursula, kellel on ees vaagnake mingi kerge roaga ja klaas mahla.

Alma. Vabandust, te andsite mulle kaheksa krooni vähem.

Klient. Oi, kui piinlik. Teate, pea on nii pulki täis... need valimised, need valimised...

Alma. Pole midagi, juhtub.

Klient (*annab suurema rahatahe*). Tagasi pole vaja.

Alma. No see küll ei lähe.

Klient. Miks ei lähe, läheb küll, proua Alma. Muuseas, kelle poolt teie häaletate, kui see väga suur saladus ei ole?

Alma. Ah soo, teie ju ka... olete kirjas...

Klient. Mis sa teed ära, kohe väga tungivalt paluti osaleda, ei lasta inimesel rahulikult elada...

Alma. Minu pärast võiksite küll südamerahus seda teha. Palun, siin on teie raha...

Klient mähatab ja lahkub uhkelt, natuke solvumult, Alma läheb letti taha, Ursula iitsitab omaette.

Alma. Söö nüüd söö ometi. Päril tore, et siia tulid.

Ursula. Ah, vahelduse mõttes. Ei viitsi lihtsalt kodus ainult iseendale süüa teha, isa on ju viimasel ajal ka... noh, sihuke... tzzz-tzzz! Mida nad kõik tõmblevad nende valimistega, mina ei saa aru?

Alma. Ah, mis see meie asi. Valimised tulevad, valimised lähevad, ellu jääme sellest hoolimata. Söö, söö, lapsuke.

Ursula. Muud midagi, aga mu isa ju ka... Ise muidu nii rahulik inimene, nüüd aga... muud polegi kui igasuguseid programme ja muud posimised... Keda see huvitab!

Alma. Ära sa niimoodi ikka ka ütle, tema on ikkagi linnapea.

296. lugu, 7. episood

Alma, Ursula, Are

Alma. Ütle parem, kuidas maitseb ka?

Ursula. Mina paneksin natuke soola veel.

Alma. Sul on peaaegu õigus. Mulle ka ennist tundus... Ma lähen ütlen kööginastele... Oi, tere, Are? Jälle siin?

Are. Kus ma pääsen.

Alma. Jah, need tööasjad, ma ütlen küll... Mis sa raiskad nende sõitude peale, bensiin pidada nii kallis olema, et... Äkki kolid päriselt Mornasse tagasi?

Are. Ega seegi võimatu ei ole.

Alma. Ma ütlen küll nii kahju kohe, et sai kiirustatud... oleksin pidanud selle 31 maja võtmed parem sulle andma...

Are. Ei saanud aru?

Alma. No mina ei tea, see Laine sokutas meile sinna teise majja täitsa võõra inimese sisse, tõsi küll, see tüdruk saadeti meile siia uueks kultuurimaja juhatajaks... ei tea, kuidas sihuke küll hakkama saab...

Are. Ah tõesti? Noh, siis on sul lausa prominent üüriliseks. Ja mida sina Ursula nii vait oled?

Ursula. Ma arvasin, et mind ei tahetagi ära tunda.

Alma. Jumal jah, Are, Ursula on nii tubli, käib jälle tööle ja...

Ursula. Kujuta ette, Are. käin tööle jah, ja koguni kahel jalal ja vertikaalses asendis. Ja rääkida oskan ma ka ja isegi natuke kirjutada. Tõsi küll, esiotsa ainult trükitähtedega.

Alma (*haavub*). Ega ma siis paha pärast, me ikka... nagu ühe maja inimesed, mis siis, et Are praegu seal ei ela...

Ursula. Ega mina ka paha pärast...

Are. Ursula, ma tahaks sinuga paar sõna omavahel rääkida. Ega sa Alma ei pahanda, kui me korraks sinna istume? See laud on seal vist vaba?

Alma. Jumala eest, rääkige nii palju kui kulub, mina teiste inimeste omavahelisi jutte pealt kuulata ei armasta. Mul ongi siin nii palju tegemist et...

296. lugu, 9. episood

Ursula, Are. Kahekesi lauas.

Ursula. Las ma mõtlen, millest see tuleb, et iga kord, kui ma sind näen, tekib mul mingi süümeikas?

Are. Ursula, ma tahaksin...

Ursula. Oota, las ma nüüd mõtlen, muidu ei saagi sest lollist süümeikast lahti... Käes! Ma olen sulle ju võlgu!

Are. Ei mina mäleta.

Ursula. Täpselt! Ükskord Tartus, kohvikus, noh, me olime pundiga kapitaalselt plinnis, aga siis tulid sina ja viskasid mulle terve koidula... Geniaalne lugu! Mul on ju ropult raha praegu, ma sain eile avanssi... Palun!

Are. Jäta see rahaga vehkimine ja kuula, mis ma nüüd ütlen.

Ursula. Võta siis, kui antakse! Pärast ma unustan jälle ära.

Are (*peaaegu sisistab*). Kas sa siis üldse ei kuule teisi?

Ursula. Okei, eks ma siis kuula. Mis sul on? Lao lagedale.

Are (*vaikselt, Alma poole piieldes*). Ütle, millal sa viimati Raimi nägid?

Ursula. Kes see Raim veel on? Aa... see... nüüd hakkab taipama.

Are. Jah, just seesama mees, keda sina Alpinistiks hüüad.

Ursula. Võid arvata, et mul pole mingit isu temaga trehvata. Ja üldse, millest sa räägid? Kas sina siis ei teagi, et sinu endine... kutt on kinni nabitud ja kongi torgatud, olevat mingeid ettekirjutusi rikkunud või midagi sellist? Isegi lehes kirjutati... Ainult et mind see ei koti. Ega siis tema siis mulle ise midagi sisse süstinud, nii et rahune maha, eks?

Are (Alma poole piieldes – Alma teeb näo, et ei näe, kuule ega isegi haista midagi). Ole vait! Arvad, et mina ei tea, mis tunne on nõela otsas olla?

Ursula. Sina? Valetad?

Are. Mis häda mul sulle valetada.

Ursula. Ja kaua sa nüüd puhas oled?

Are. Oma viis aastat vähemalt.

Ursula. Nii et ikkagi... võimalik.

Are. Olgu. Ma ei tulnud sinuga kogemusi vahetama. Nüüd Raimist. Uudist tahad teada? Ta põgenes üleeele sealt sellest ... noh, kus neid eeluuritavaid peetaksegi. Just praegu sain teada. Tallinnast uurija helistas. Või keegi.

Ursula. Jõle põnev kino. (On natuke jahmunud, aga siiski mitte ülemäära). Ja mis see minusse peaks puutuma? Ah soo, sa kardad äkki, et ta... tahab mulle kätte maksta?

Are. Loll! Vastupidi... Minu meelest tahab tema kõigi käest vabandust paluda... Või midagi sellist... Nii et kui ta peaks välja ilmuma, siis ütle talle...

Ursula. Ma saadan ta pikalt!

Are. Jah, muidugi... see on su õigus.

Ursula (otse nagu lapsesuu). Kas sa ei saa temast kohe mitte kuidagi lahti?

Are. Pole sinu asi, tüdruk! Pardon, aga... see ei puutu praegu asjasse... Mulle lihtsalt tundub, et tal on katus paigast ära... Ma ei imestaks, kui ta koguni selle politseiniku üles otsiks, et tema ees vabandada. Jumal küll, millise pahanduse ta nüüd endale kaela tõmbas...

Ursula. Oota, oota... Mis politseiniku?

Are. Ära mängi lolli. See konstaabel Torim. See käis tal ju Egiptuses järel.

Ursula. Mis Egiptuses? Seal on ju maruohtlik, need terroristid...

Are. See oli kevadel! Kas sa siis tõesti ei tea? Politseinikul on sellest paksu pahandust... Oota, kuhu sa nüüd tormad, Ursula? Räägime selle asja lõpuni!

Ursula. Teine kord... räägid... (ja juba ongi ta kadunud).

Alma (leti tagant). Pole küll minu asi, aga kas sina Are ei leia, et need tänapäeva noored... No nii nagu väikesed lapsed?

Are. Mis, mis?

Alma. No mis see siis olgu, kõik jäetakse pooleli, nii söömine kui jutujamine!

296. lugu, 11. episood

Tuttav tööstuslik tänavalõik. Värava ees kõnnib oodates Ursula. Tuleb Priit, töötunked seljas.

Priit. Sina?

Ursula. Keda sa siis arvasid?

Priit. Ei hakanud oletama. Õeldi, et oodatakse. Noh, lao lagedale, mul pole pikalt aega.

Ursula. Ma tulin ütlema, et nüüd ma siis tean.

Priit. Mida sa tead?

Ursula. Umbes-täpselt kõike. Miks sa mulle ei ütelnud? Olen ma sinu meelest nii jobu, ah?

Priit. Kuule, tüdruk, ma ei saa su mõistukõnest aru.

Ursula (röögatab). Ma tean nüüd, miks sul juba mitu kuud niinimetatud puhkus kestab ja miks sa siin Põdra juures ajaviiteks transat teed.

296. lugu, 14. episood

Ursula ja Priit tänaval.

Priit. Noh, kui saidki millestki aru, milleks sellest siis avalikus kohas karjuda?

Ursula. Sellepärast et... sellepärast et... minu pärast pole mitte keegi mitte midagi sellist teinud...

Priit. Ära ennast ikka nii ka üle hinda. Ja teiseks...

Ursula. Kas sind löödi siis sellepärast politseist välja, et käisid minu pärast Egiptuses?

Priit. Keegi pole mind kusaigilt välja löönud. Lihtsalt... kuni selle asja eeluurimine ikka veel kestab... Ma võtsin aja maha.

Ursula. Kas niimoodi siis saab teha?

Priit. Kõike saab, kui natuke nuputada. Ütleme, et mul on vererõhk nõks liiga kõrge, vajab kerget ravi...

Ursula. Kaste vinnates?

Priit. See on mul rohkem nagu erahobi. Hea küll, mine nüüd, mul pole aega...

Ursula. See pole õige! Saada see transa kus kurat! Kuulsid siis, Priit?

Priit. Jah? Ja edasi?

Ursula. Lähme... lähme kohe... minu juurde... minu tuppa...

Priit. Rahune nüüd maha, eks?

Ursula. Sa siis... sa ei taha... mind?

Priit. Nii need asjad ei käi...

Ursula. Mina ei tea, kuidas need asjad käivad... Ja üldse, ja üldse... Sa siis ei tule? (vaatab teda pikalt. Tundub, et kohe purskab tüdruk nutma. Aga ta hakkab hoopis naerma) Ja õigesti teed! Mul tuli just praegu meelde, et isa peab iga hetk koju jõudma! (Pöördub ja jookseb minema).

Priit. Ursula!?

Ursula. Kebi juba oma kaste tassima, muidu saad Põdra käest riielda!!

299. lugu, 11. episood

Jaak, Uku, Ursula. Mehed lauas, Ursula virvendab toa ja köögi vahet, siis lappab tugitooli istudes ajakirja jne.

Uku. Nojah, Tallinnas käisin ära, kirjutasin seletuse, et minul pole nende plakatitega vähimatki pistmist... Ja rohkem ma sellele enam ei mõtle.

Jaak. On paskaagid! Mina arvasin, et niisama rohelised nagad...

Uku. Katsu tõestada, et ikka nemad.
 Jaak. Aga see Tiina ju tuli ja ütles, mida ta nägi...
 Uku (*müksab sõpra põlvvega*). Nojah, see selleks...
 Ursula. Isa, miks sa ei lase teisel inimesel rääkida? Ma tean küll, et Tiina jälle siin käis.
 Uku. Ah kogunisti?
 Ursula. Ah, tee mis tahad, ega ma sulle mingi bonne ei ole.
 Jaak. Kuulsid, Uku? Räägi nüüd, mida Tiina siis...
 Uku. Ah, ta nägi, kuidas Tiik ja see Oliver-Sten kohvikus mu fotodega mehkeldasid... Aga mida see tõestab? Ja ma ei taha Tiinat löögi alla seada, saad ise aru, väikelinna värk... Kujuta ette, kui Tiik peaks jälle linnapeaks saama, pannakse see kohvik kuu aja pärast ükskõik mis ettekäändel kinni!
 Jaak. Sa siis ei tahagi enam linnapeaks saada?
 Uku. Läheb kuidas läheb. Ursula, ausalt, tule nüüd istu meie sekka, mis sa mängid mul seal piredat tiinekat!
 Ursula (*hapu naerukusega*). Ah, te olete nii igavad, te räägite aina poliitikast.
 Jaak. Enda meelest oleme sellest kogu aeg edukalt hoidunud.
 Ursula. Siis ma olen millestki valesti aru saanud. (*Tuleb siiski istuma*).
 Uku. Mis ma sulle kalkan?
 Ursula. Konjakit mulle niikuinii ei anta, mahla oskan ma ise ka kallata.
 Jaak. Ja et teema lõplikult sulgeda, nagu ajalehed kirjutavad – kuidas sul see seis hetkel on? No see reiting...?
 Uku. Ei teagi eelmise nädala seisu... Mare pidi läbi hüppama ja tooma.
 Ursula. Oi, ma unustasin täitsa ära. Mare Peterson astus hommikul läbi ja palus vabandada – ta pidi millegipärast kõige kiiremas korras Tallinna sõitma.
 Uku. Ongi hea! Kõik, enam pole ühtki põhjust poliitikast rääkida. Millest me räägime, Jaak?
 Ursula. Rääkige palun elust enesest, siis ma saan ka midagi aru.
 Jaak. Ah soo? See on küll huvitav ettepanek.
 Uku. Niisiis, mis on elu? Muide, kas sina, Jaakmann, tead?
 Jaak. Midagi nagu tean, aga just täpselt nii vähe, et sõnadesse panna hästi ei oska.
 Ursula. Kas ongi nii, et isegi teie eas pole asi ikka veel selge?
 Uku. Meie eas, kallis tütar, on asi just eriti segane!
 Jaak. Ja sellepärast viin ma jutu sujuvalt mujale. Vaata, Ursula, proovi õhtul seda mett, mis ma tõin.
 Ursula. Aga miks just õhtul?
 Jaak. See on iseäralik sort. Noortele neidudele pidi ta niimoodi mõjuma, et pärast kolme lusikatäit näevad nad unes oma tulevast abikaasat...
 Ursula (*pingestub*). Väga imelik mesi siis küll.
 Jaak. Ah, niisama lorajutt. Aga ütle, tüdruk, millal sa endale ühe õige mehe välja valid? Näe, minu oma punnis ka tükk aega vastu, aga nüüd kasvatab last ja... Einoh, eks temalgi ole probleeme, aga kellel neid ei oleks?
 Ursula. Vabandage, ausad härrad, aga mul tuli üks marukiire asi meelde... (*Tõuseb ja lahkub mitte ainult lauast, vaid ka ruumist. Kaob oma tuppa*).
 Jaak. Mis ma nüüd pahasti tegin, Uku?
 Uku. Kust mina tean? Küsid ka nii, nagu polekski ise tütre isa...
 Jaak. Ikkagi lollisti kukkus välja. Kuule, mis kell on? Ma peaksin veel päevase bussi peale jõudma, Helle ootab...
 Uku. Pead ikka tormama?
 Jaak. Nii see elu kord on. Igavene tormamine, kuni jaksad.
 Uku. Seda ei maksa vist Ursulale ütelda. Tead, ma tulen vähemalt saadan sind natuke maad.

299. lugu, 13. episood

Uku korter. Ursula on ükski. Koristab mornilt lauda. Tõstab konjakipudeli laualt, jääb seda siis silmitsema. Selles on veel üks jagu vedelikku. Ja äkki tõstab tüdruk pudeli suule ja joob mitu suurt lonksu.

Ursula. Ah, mis ma nüüd tegin, jessas... Aga mida nad siis... Ei, ausalt! Söö mett, süüta plikake, siis näed peikat unes... Millal sa mehele lähed... Ah, sõitku nad kõik nii pikalt kui... Pagan, ei hakka enam üldse pähe? (*Joob veel*).
Samas heliseb lauatelefon. Ursula kohkub, tahaks nagu konjaki ära peita, aga siis saab aru oma hirmu jaburused, haarab toru... Ja muide, juba ongi ta keel pehme...
 Ursula. Palmi korter on täitsa kuuldel.
 Eve hää. Kas ma saaksin rääkida härra Uku Palmiga?
 Ursula. Ega ei saa küll, sellepärast et... tema läks sõpra bussi peale saatma.
 Eve. Kahju küll. Mina olen ajakirjanik Eve Lainevoog Tallinnast, mul oleks väga vaja temaga rääkida. Kellega ma praegu kõnelen?
 Ursula. Ah, ainult tütreaga. Ei midagi pikantset. Hallo? Kuulete, jah...? Teate, aga tulge meie poole, Õnne 13, oskate tulla?
 Eve. Oskan küll.
 Ursula. Tehke siis kähu. Ma võin teile vahepeal enne isa tulekut igasugu asju rääkida, et teil igav ei oleks! Muideks, kas te konjakit joote?

302. lugu, 2. episood

Morna tänav (mitte Õnne). Sellel kõnnib Ursula. Vastu võimalikke kahtlusi pole temaga vahepeal siiski vist midagi väga tagasitõukavat toimunud. Piiga nagu piiga ikka, astumas isegi natuke reipama sammuga kui oleme harjunud nägema. Komistab mingi konaruse taha, aga see teeb talle isegi nalja, ta jätkab teekonda - paari lapsemeelset keks-sammu tehes ja siis normaalsammul jätkates. Teda on märganud ja huviga jälginud vastutulev mees, ei keegi muu kui Ahven. Ursula tõttab temast peaaegu mööda, Ahven aga tervitab teda talle viimasel ajal omases sujuvsoojas maneeris.

Ahven. Tere, preili Palm.
 Ursula. Oi, jah, tere! (*Ja läheb edasi. Jääb siis äkki seisma. Miski häirib teda. Ta pöörab ringi*). Hei, kuulsite siis, teie...?
 Ahven (*pöördub samuti tagasi*). Te peate silmas mind?
 Ursula. On siin siis veel kedagi?
 Ahven. Kuulan teid.
 Ursula. Ma tahan teada, miks te mulle “preili” ütlesite.

Ahven. Oli siis midagi valesti?
 Ursula. Ma ei talu seda sõna. Preili, freilen... Vastik!
 Ahven. Selle peale ei osanud ma kahjuks tulla.
 Ursula. Ja kust te üldse mu perekonnanime teate?
 Ahven. Ma tean ka teie eesnime. Ursula, kui ma ei eksi?
 Ursula. Seda ma arvasin. Nüüd ütleb onuke mulle muidugi, et Ursula, see linn on nii väikseke...
 Ahven. Seda ka, aga me oleme ju kokku puutunud. Te olete mõnigi kord meie baaris käinud.
 Ursula. Selles uues tatibaaris või? Mina teid küll ei mäleta...
 Ahven. Ma ei tea, millest te räägite.
 Ursula. Noh, sellest seal Lehise tänaval, kuhu on tekkinud muide Morna linna ainuke mänguautomaat...
 Ahven. See info on mulle uudis. Mina rääkisin Pinuse baarist.
 Ursula. Aa, nüüd tundsin teid ära! Vabandust, ma pidasin teid kellekski...
 Ahven. Kelleks siis?
 Ursula. Noh, sedasorti vanuriks, kellele jõledalt meeldivad noored plikad. Teate küll, millest ma räägin. Ma olen selliseid näinud küll ja küll.
 Ahven. Olen ma siis seda nägu?
 Ursula. Olete jah. Aga ma panin mõõda, teie olete ju see maru-usklik baarimees.
 Ahven. Maru-usklik ma ei ole, aga kristlane küll.
 Ursula. Kuulge, peale selle tahate ju mingit kirikut ehitada... Kui valmis saate, ärge mind küll sinna kutsuge!
 Ahven. Miks siis, armas laps?
 Ursula. Sellepärast, et ma ei ole armas laps! Mina jumalat ei usu, sest tema ei aidanud, kui ma hädas olin...
 Ahven. See on tõsine asi.
 Ursula. On jah tõsine! Ma tõesti kutsusin teda appi, aga ta ei teinud väljagi!!
 Ahven. Äkki räägiksime ükskord sellest?
 Ursula (*kelle taju on, nagu näeme, tõesti heitlik*). Jätke järele! Ja preiliks hüüdsite te mind ka ainult sellepärast, et mu isa on siin linnas pomo number üks ja teie tahate tema käest oma kirikule maad või midagi sellist! Ma tean küll!
 Ahven. Mul on väga kahju, et te minust niimoodi arvate.
 Ursula. Ma ei arva teist midagi, aga teie ärge siis tülitage tänaval võõraid tüdrukuid... mõnel võib isegi gaasiballoon käekotis olla!
Ahven jääb eemalejooksvale tüdrukule järele vaatama. Ta nägu on harjumatult tõsine. Võib-olla isegi natuke traagiline.

302. lugu, 10. episood

Uku, Tiina (hiljem Ursula). Nüüd istuvad Uku-Tiina üsna tihedasti kõrvu diivanil. Nad on joonud paar pitsikest ja joonud väga palju kohvi.

Tiina. Ja tead, kui see Tallinna ajakirjanik siis tuli, tead, ma kohe teadsin, et kas nüüd või mitte kunagi... Kuule, aga ma räägin sulle seda juba neljandat korda, eks?
 Uku. Alles kolmandat.
 Tiina. Oi, see on paha. Siis tuleb minema hakata, muidu...
 Uku. Ei tea miks? Ma ei lase sul üldse ära minna, vaat siis.
 Tiina. Aga su bankett?
 Uku. Väga hea, et meelde tuletasid. Ma võtan su kaasa.
 Tiina. Ära aja naerma! Sellest jätkuks neljaks aastaks ja igaks istungiks, et linnapea on kergemeelne. Võta Ursula!
 Uku. Ursula auks tuleb ütelda, et tema põlgab bankette ja poliitikat... mis see kolmas oli, mida ta põlgab? Ei tule meelde.
 Tiina. See olen ju mina! Tead, ma kardan teda ikka veel... Ma lähen koju, ausalt.
 Uku. Aga siis vajun mina öösel sellelt pagana banketilt sinna, vot seda ma teen!
 Tiina. Ega sa ei oska seletada, et kas... kas me sinuga oleme siis nüüd päriselt ära leppinud?
 Uku. Mina küsiksins teisiti – kas me oleme siis riisunud?
Ja nad suudlevad. Triks-traks – avaneb uks. Lävel seisab Ursula. Tal on kaval-lustakas ilme, tal on peos roos – täpselt sama sort, mis oli Tiinalgi.
 Ursula (*kingi jalast koukides, pooleldi seljaga toa poole*). Isa, mina tuln! Tead, ma pool päeva mõtlesin, et midagi on tegemata, ja alles siis taipasin... ühesõnaga, õnne või nii... (*Ja alles nüüd näeb ta kahekesi istujaid. Need muidugi enam ei suudle, aga see on ka kõik. Muu on selge niigi. Piinlik paus. Et kas läheb kohe nõudelõhkumiseks või ei?*)
 Ursula (*vaatab, vaatab, siis...*). Tere, noored. Mis te kardate, ega ma nii hull tädi nüüd ka ei ole, pealegi on kellaeg veel üsna sünnis... Jessas, täpselt samasugune roos ju!
 Uku. Ursu, tänan sind... Ma loodan, et sa saad must aru...
 Tiina. See meie lillepood, ma ütlen! Uskuge, Ursula, see müüja sokutas meelega meile ühe sordi!
 Ursula. Ei, mina valisin seda tükk aega.
 Tiina. Tõesti? Mina ka!
Mõlemad naeravad. Uku naerab ka, aga väga murelikult.
 Ursula. Kuule, isa, ma sain ikka õigesti aru, et sa oled linnapea edasi? Olid siin vahepeal mingid valimised või mitte?
 Uku. Mis ma sulle rääkisin, Tiina? Ta on täielik poliitika-ignorant.
 Ursula. Olen jah! Aga isa, mis see olgu! Sa pole külalisele suutäitki süüa pakkunud! Kohe likvideerin ma selle puudujäägi!
 Tiina. Oi, minu kõht pole küll tühi, ega siis kohvikus töötades nälga jää...
 Uku. Mina ka nagu ei riskiks praegu süüa, kui aus olla...
 Ursula. Närvid läbi, jah?
 Uku. Nüüd hakkavad juba taastuma.
 Ursula. No siis... Siis istun ma niisama natuke, tohib?
 Tiina. Uku, ma peaksin nüüd ikka minema...?
 Ursula. Tead, mis ma sulle ütlen, tädi Tiina...
 Tiina. Kui saaks ilma tädita?
 Uku. Jah, just!
 Ursula. Eks ma katsu. Ma võtan oma sõnad ja nii edasi tagasi. Sa oled vist päris normaalne kuju. Võiksid jääda siia minuga suhtlema, kui isa sinna oma tobedale pingviinipeole läheb.
 Tiina. Arvad või?

Uku. Ursula, saaks ilma selle slängita?

Ursula. Okei, pean meeles. Tiina... oligi nii või, nagu lehes ilmus? Kuidas Tiigi punt isa pildiga plakateid meisterdas ja kuidas sina seda pealt nägid.

Tiina. Mitte just päriselt, aga...

Ursula. Aga teate, mis ma teile mõlemale ütlen? Parem oleks, kui isa oleks valimistel põrunud.

Uku. Oli see nüüd nali või?

Ursula. Muidugi! Tead, ma oleksin siis täitsa raudselt väga korralikuks hakanud, kohe terveks eluks, ma oleksin palju parema töökohta otsinud ja sind aidanud, sest mis see pensionäri elu... Aga nüüd – oh, nüüd ma kohe enam ei teagi!!!

304. lugu, 1. episood

Õnne 13. Uku korter. Hommikupoolik. Koduses vestis Uku sätib riulis raamatuid. Ta teeb seda suure mõnuga. See on bibliofiili ilus päevahek iseendale. Ursula sätib ennast linnaminekule ja seirab irooniliselt muutes isa askeldamist. Taat lööb koguni vilet! Märkab aga ometi tütre pilku.

Uku (*heatujuliselt*). Tüdruk, miks sa seal itsitad oma lihase isa üle?

Ursula. Jube jama, sul on kuklas siis veel ühed silmad?

Uku. Ei kinnita ega lükka ümber.

Ursula. Imeasi, mis amet minu papsiga on teinud!

Uku. Just, just! Mul peabki olema sihuke keskmise kotka pilk, eks? Ja nüüd räägi mulle, mida sa seal omaette ironiseerid?

Ursula. Ei, mulle teeb ainult see nalja, kuidas sa neid raamatuid algul ühest kohast teise ja siis jälle vanasse paika tagasi tõstad.

Mis mõttes sa niimoodi tühja jama?

Uku. Et sellest aru saada, peab bibliofiil olema. Kui ma kord kuus oma raamatukogule kätt külge ei pane, siis... tunnen, nagu oleksid akud tühjad. See on vist midagi nagu tankimise moodi.

Ursula. Ei usu! Mis energiat sa neist tolmustest raamatutest ikka saad!

Uku. Vaat siin sa eksid! (*Jääb mõttesse*). Ime küll, et sina, raamatute keskel suureks kasvanud inimene, sellest aru ei saa... Ja su vend ka...

Ursula. Isä sa ju kogu aeg räägid, et tänapäeval enam keegi niikuinii raamatuid ei loe? Miks siis mina peaksin?

Uku. Noh, kas just peaksid, aga võiksid ju ikka.

Ursula. Isa, mõtle nüüd ise, kust see aeg võetakse? Ja üldse, mina pean varsti tööpostile kõmpima.

Uku. Siis on teine asi. Lõpetame viljatu poleemika.

Ursula. Jah, mis teil linnapeadel viga, teie võite laupäeval puhata ja oma raamatuid sorteerida, aga pesuvastuvõtja vaeseke peab seal kriimulise leti taga molutama! Tead sa, kuidas see pinda käib! Peaksin hakkama uut kohta vaatama.

Uku. Ära torma. Tüdruk! Ega neid vabu töökohti meil siin jalaga segada ei ole ühti... Seda tean mina paraku liigagi hästi.

304. lugu, 2. episood

Morna politiseijaoskond. Aeglane pealesõit välisuksele. (Natuke nagu põnevusfilmilik venitamine). Kui üks avaneb ja trepile ilmub Priit Torim, on meile kõik selge. Mees on taas politseinikuvormis. Konstaabel asub oma tööülesandeid täitma. Ta silub mundrit siit ja sealt, kohendab nimesilti rinnal, vaatab siis asjalik-tõsiselt ringi ja suundub linna peale.

304. lugu, 4. episood

Ursula, Uku, hiljem Mare

Ursula. Isa, kuidas sa aru ei saa? Ega ma siis seal pesukojas sündinud ja kasvanud ei ole!

Uku. Kas asi on ikka ainult kohas? Või milleski muus?

Ursula. Sinu arusaamatutele vihjetele ma lihtsalt ei reageeri ja punkt! (*Pausi järel*). Kui sa aga pead silmas seda, et seda pagana pesukoda juhatab proua Torim, siis tema poega pole seal ikka ammu nähtud, ja ongi hea!

Uku. Mille poolest see hea on?

Ursula. Mina igasuguste transaktiividega ei mehkelda! Seisus ei luba!

Uku. Vaata aga vaata... Muide, aga ega Priit Torim polegi enam transporditööline.

Ursula. Mis sa sellega tahad öelda.

Uku. Seda, et linnas on jälle konstaabel olemas.

Ursula. Ausalt või?

Uku. Aga muidugi. Ta käis eile minu juures sellest täiesti ametlikult teatamas. Munder seljas ja puha.

Ursula. Nojah, munder talle muidugi sobib... Aga mille poolest üks miilits transaktivist ikka nii väga üle on? (*Paus*). Oskad äkki sina mulle seletada, mis siin sinu linnas üldse toimub? Miks ta siis vahepeal terve suve võmm ei olnud?

Uku. Mida ei tea, seda ei tea. Mina pole politseiprefekt, vaid tsiviilisik.

Ukse kell. Ursula avab. Lävel on Mare. Kellel on seljas midagi üsna uut ja moodsat.

Mare. No tere ka siitpere rahvas!

Uku. Ohoo, keda me näeme? Abilinnapea proua Peterson isiklikult!

Ursula (*mürgiselt*). Tere, tädi Mare!

Mare (*naerdes*). Mis te vassite, onju? Esiteks pole ma mingi abilinnapea ja teiseks pole ma mingi tädi. Aga siin ma nüüd olen, sama hea kui otse lennukilt saabunud.

Uku. Ma hakkasin juba lootust kaotama, et kas ilmudki enam välja...

Mare. Palun väga vabandust, aga ega seal Rootsisis... seal liigutatakse mõningaid asju veelgi aeglasemalt kui meil, onju?

Ursula. Ma siis kaon! (*õela rõhuga*). Ah-soo-jah! Isa, ega sul pole meelesst läinud, et pärast õhtul tuleb Tiina? Kas sa käid ise poes ära või kuidas?

Ja Ursula kaob ust paugutades korterist. Mare leebelt sarkastiliselt muiet polegi vist vaja kirjeldada. Ja seda, kuidas linnapea hakkab kukalt kratsima, samuti vist mitte.

304. lugu, 6. episood

Morna linn on väike, nii et pole imestada, et tööle tõttav Ursula satub kokku konstaabel Priit Torimiga. Mõlemad kohmetuvad hetkeks.

Ursula. Kuku pikali, oledki jälle miilits!

Priit (*kulpi lüües, aga mitte siiski eriti nalja-altilt*). Mul on au! Konstaabel Torim.

Ursula (*ta rinnasilti uurides*). Näe jah, siin on samamoodi kirjas.
 Priit. Peaks nagu olema jah.
 Ursula. Isa siis ei pannudki pada! Ta rääkis, et sina oled jälle rivis või kuidas teil neid asju nimetatakse?
 Priit. Nojah, kaua sa ikka puhkad. Tööle lähed või? Siis ei julge rohkem kinni pidada.
 Ursula. Küll meie oleme ikka tähtsad, ausalt! Muidugi lähen tööle, muidu laseb su ema mu veel lahti.
 Priit. Teie töösuhetesse ma tõesti sekkuda ei tahaks.
 Ursula. No olgu, tsauki, miilits... miilitsakonstaabel või kes sa ülepea oled... Peab ütlema, et vorm istub sulle täitsa hästi.
 Priit (*napilt*) Meeldiv kuulda!
 Ursula (*juba minekul*). Läbi ka hüppad mõnikord? Ma pean silmas Õnne tänavat...
 Priit. Parem oleks, kui seda ametiasjus ei juhtuks.
 Ursula. Sa paned juba täitsa segast! Vabandust, nüüd ma vist solvasin võimuesindajat? Äkki paned mu nüüd istuma - nii nädalaks?
 Priit. Ära selle järele nüüd küll igatse.
 Ursula. Ausalt, täitsa mõnna oleks vahelduseks Mornas tsemendi peal ära käia... On sul siin ikka mõni kong minusuguste jaoks üldse olemas?
 Priit. Ursula, mul ei ole üldse aega, tõsiselt.
 Ursula. Mul ka ei ole... Priit? Ütle ainult ausalt – oli sul vahepeal mingi jama? Ega ma kellelegi ei räägi...
 Priit. Sel teemal oleme me vist juba rääkinud.
 Ursula. Ei-noh muud midagi, aga raadio ja tele muudkui pasundab igasugu pätpollaritest... kes võtab altkäemaksu, kes jamab maffiaga... Ei, aga sina oled kõigeiks selleks... kuidas seda üteldagi... natuke liiga lihtsameelne! Noh, kas sa ikka veel ei solu? Priit. Sinu peale solvuda... no kuule. Ära aja naerma!
 Ursula. Ohoh, milline reaktsioon! Kohe tegid tasa! Ainult ühest ma küll aru ei saa - miks sa minuga enam inimese moodi rääkida ei taha? Mine juba nüüd, muidu läheb Morna hukka!

304. lugu, 11. episood

Tänav. Priit ja Katrin kõnnivad elavalt vesteldes. Taamalt ilmub Ursula. Jääb vaatama, muutub väga süngeks. Pöörab siis vihaseks teisale. Kaamera jälgib pikalt ta tampivat eemaldumist. Aga siis jääb Ursula seisma, pöörab kannal ringi ja vahetab suunda. Läheb sinnapoole, kuhu kadus paarike.

304. lugu, 15. episood

Kohvikusse ilmub Ursula. Lauas istuvad Katrin ja Priit teda ei märka. Ursula läheb joonelt baarileti juurde, mille taga ei ole mitte Tiina. (Seega – ükskõik, kes).

Ursula. Tere, ma ainult korra... (rohkem monoloog kui dialoog). Ei, ma tean küll, et Tiinal on täna vaba päev, ta tuleb täna õhtul meile ja üldse... mina tema asemel maniküüriks praegu küüsi, aga see on maitseasi... Ah soo, ega ma muud ei tahagi, klaas vett, aga et oleks hästi suur klaas ja hästi märg vesi, eks?

304. lugu, 16. episood

Kohvik. Teine rakurss

Katrin. Ütle parem, kas sa ikka teed vabaõhuprojektis kaasa, kaasa, kui sellest peaks asja saama?
Priit. Aa... see suur ja loll, aga õiglane talumees...? Einoh, kui vaja, miks mitte.
Katrin. Mul hakkab tekst varsti valmis saama.
Priit. On ka hea tekst?
Katrin. Ei ole! Aga ma lasen ühel tuttavalt kirjanikul... ära arva, ta on ikka kohe päris-päris proff... selle üle käia... Ja kusagil veebruaris-märtsis hakkame tasapisi nagu proovidega pihta?
Priit. Kas nagu või tegelikult?
Katrin. Mis sa norid, see nagu on mul umbes... nagu... kõnedefekt! Kõik kiusavad mind selle pärast! Oli soovi? (Viimane lause on suunatud laua juurde ilmunud Ursulale).
Ursula. Üks on. Hoiä palun natuke eemale.
Priit. Ohoo? No tere siis...
Ursula. Igatahes et tere. Säh sulle, säh!
Ja Ursula paiskab Priidule näkku pool klaasi vett. Priit jääb teda hämmeldunult vahtima ja hakkab siis... vaikselt naerma.
Ursula. Naerad ka veel, jah? Võmm, kes naerab! Miilits, kes muheleb! Miks sa mind ei arreteeri? Miks sa mind võimuesindaja solvamise pärast raudu ei pane? Kuradi baabnik oled, vaat just!
Priit. Mine nüüd parem koju, teine kord räägime...
Katrin. Mis nalja siin nüüd nagu tehakse?
Ursula. Millist oskame, sellist teeme.
Katrin (ei tea, kas vihastada või samuti naerma hakata). Küll siin Mornas juhtub ikka kogu aeg igasuguseid imelikke asju!
Ursula. Arvad või?
Katrin. Mulle küll tundub.
Ursula. Okei! Et nali poolikuks ei jääks, siis sulle kah... natuke nalja, palun ole lahke!
Ja nüüd saab Katrin omakorda vett vastu nägu. Just nii palju, kui Priidust klaasi üle jäi.

305. lugu, 5. episood

Palmide korter. Ursula on kodus, meeleolu suhtmõõdukas, tegevus suhtsihikas – ta kuulab uut CDd. Igast palast esimesed taktid-fraasid, siis liilitatakse sisse järgmine. (Võiks olla näiteks Blacky või Ines). Uksekell. Ursula turtsatab häiritult ja loivab avama. Tulija on väikelinna visa noorpoliitik Oliver-Sten Karjus. Keis kaenlas, seisab ta seal, viisakas ja keskendunud.

OS. Tere!

Ursula. Tere. Ja edasi?

OS. Vabandage, aga kas see on härra Palmi korter?

Ursula. Kelle siis veel? Natuke vist minu oma kah.

OS. Vabandage, aga kes teie olete?

Ursula. Selles keeles, milles teie räägite, olen ma vist preili Palm või midagi sellist, okei?

OS. Okei. See tähendab, sain aru. Ma eelistan emakeelt.
Ursula. Mina üldiselt ka.
OS. Seega olete teie härra Palmi tütar?
Ursula. Kes siis veel, jessas! Oli mingi muu messits veel või?
OS. Kas härra Palm on kodus?
Ursula. Härra Palm ei ole kodus, härra Palm viibib oma tööpostil...
OS. Mul on kahju. Rohkem ma teid ei tülitaks. Head aega!
Noormees kummardub "poliitiliselt" ja taandub. Ursula lööb ukse kinni ja teeb enda meelekohas ühe kindla sõrmesõõri – enda meelest oli ta suhelnud lollil inimesega,

305. lugu, 7. episood

Noor visa poliitik pole aga kuhugi kaugemale läinud. Tõsine, keskendunud, omamoodi kavalgi nägu peas, teeb OS "nurga taga" aega parajaks. (On see siis Õnne 13 trepikoda (poolkorrus või varjatud tänavalõik, jäägu ilma või Aini otsustada). OS vaatab paar korda käekella. Kui see näitab tema meelest sobivat aega, teeb ta keisi lahti ja võtab sellest väikese nägusa lillebuketi (pigem pisi-ikebana) ning pudeli šampanjat. Ning siirdub siis otsustavalt ukse (maja) poole tagasi.

305. lugu, 10. episood

Nagu mõne aja eest, proovib Ursula jälle uut muusikat. Jälle uksekell. Ja jälle on ukse taga see noormees.

OS. Vabandage...

Ursula. Jälle teie? Tuli midagi meelde või?

OS (*tõsine pearaputus*). Ei.

Ursula. Siis vastupidi - läks midagi meelest?

OS. Kohe selgitan. Tohin ma sisse astuda?

Ursula. Noh, kui vaja, mis siis ikka.

OS. Asi on selles, et nüüd tuln ma hoopis teie pärast.

Ursula. Mis jutt? Jama, eks?

OS. Ei ole jama. Palun, need on teile.

Ursula. Ongi nii, et mulle kingitakse lilli?

OS. Vahuveini ka, olge lahke. Terve pudel!

Ursula. Teie? Te läksite ja tõite mulle lilled ja veini ja?

OS. Just nii.

Ursula. Fantast mees, ausalt! On sul mingi nimi ka või?

OS. Oliver-Sten Karjus.

Ursula. Mina olen üldiselt Ursula.

OS. Seda ma juba tean. Aga asi on selles, et ma arvatavasti armusin teisse. (*...ütleb see uje poiss, ilma et silmgi pilguks*).

Ursula. Nüüd panete küll puusse. Mina sellist värki ei usu. Et plaks ja armudki ära.

OS. Mina ka siia maani ei uskunud. Täitsa esimest korda elus juhtus.

Ursula. Seda ma küll ei usu.

OS. Ausalt, noh. Väga imelik keis. Ma pole üldse armuja tüüp.

Ursula. No eks istu siis... kui sinuga säärane jama juhtus. Või või tuleb sind teietada?

OS. Mitte mingil juhul!

Ursula. Vahi pintsaklipslast... Eks tee see sampa ise lahti, ma toon sulle kohe klaasi ka!

OS. Aga endale?

Ursula. Mina pingutan hetkel rohkem nagu karskuse poole... Noh, saad aru, isale see meeldiks. Aga räägi parem, kust sa välja sadasid?

305. lugu, 12. episood

Ursula, Oliver-Sten. OS rüüpad isukalt šampust. Ei saa ütelda, et tal oleks kõva kandmine. Ta on nüüd veel veidram kui tavaliselt.

OS. Mina olen tegelikult väga kinnine tüüp. Ega siin meie linnas pole ka kellegagi eriti rääkida.

Ursula. See on sul küll õigus.

OS. Aga sulle ma ütlen otse: minul on kaugemad plaanid. Mul on kõik punkthaaval kirjas. Hiljemalt kümne aasta pärast pean ma Riigikogus olema.

Ursula. Kuule, ega siis sina ka ometi poliitik ole?

OS. Olen küll, ja ma olen selle üle uhke!

Ursula. Siis on eriline jama lahti. Kas poliitikud üldse armuvad?

OS. Miks ei armu, armuvad küll, ja siis laimavad nende konkurendid neid kollases ajakirjanduses! Põnev värk.

Ursula. Tegelikult olen ma sind vist juba kohanud...

OS. Ma tean, kus! Ma töin ükspäev pesumajja on triiksärkide komplekti. Sa oled seal ju vastuvõtus?

Ursula. Praegu veel olen, pärast vaatame.

OS. Õige! Inimesel peal perspektiivi olema. Mina näiteks olen otsustanud, et... Oi, mul on kõik plaanid ammu punkthaaval kirjas! Ah soo, ma juba rääkisin sellest.

Ursula. Ja mis sul minuga plaanis on?

OS. See tuli nii äkki, ma pean veel mõtlema.

Ursula. Aga seda sa ei küsigi, mida mina asjast arvan?

OS. Kas peab?

Ursula. Täitsa segane! Mõtle ise, mina pole sinusse mitte üks gramm armunud.

OS. Sellest pole midagi. Sa harjud minuga ära ja ühel päeval avastad, et oled samuti armunud. Usu mind, see on meie linnale ainult kasulik.

Ursula. Mis see linn siia puutub?

OS. Mõtle ise, kui kõik näevad, kuidas mina linnapea tütreaga peatänavatel jalutan? Mis nad mõtlevad? Nad mõtlevad: ahhaa!

Ursula. Sa paned nii segast, et ajab naerma. Joo parem see sampa lõpuni, enne kui mul kiusatus peale tuleb.

OS. Poliitik peab hästi alkoholi taluma. Hökk. (*Klaasi käest pannes*). Tahad, ma ütlen? Tegelikult teadsin ma küll, et Palm on linnavalitsuses.

Ursula. Oota, oota, Sten...

OS. Oliver-Sten, paluks.

Ursula. Nii et sa panid pada ja mina narr juba peaaegu uskusin sind? Sul on ju nii ausa pailapse nägu ees.

OS. See nägu on osa mu poliitilisest kapitalist. Aga seda ma ütlen, Ursula, et sa oled palju huvitavam kui ma arvasin...

Ursula. Palun jää nüüd vait! Või ei – ütles parem, mis mõttes sa sihukese jama kokku keerasid, lilled ja armumise ja mistahes?

OS. Et linnapea saaks teada. Ma tahaksin tegelikult jälle tema meeskonda pääseda, hökk.

Ursula. Oled sa loll või mängid sa loll?

OS. Ma ei oskagi mängida, ma olen selleks liiga tõsine inimene. Sa räägi pärast isale, et mina käisin ja otsisin kontakti. Või tead, mis veel parem – lähme jalutama läbi kesklinna. Mul on veel kolmveerand tundi aega. Meil tuleb üks koosolek.

Ursula. Kas hakkad ise astuma või korraldan ma sulle kihvti skandaali?

OS. Skandaali? Kas sina olidki see, kes eelmisel nädalal kohvikus konstaabliile ja sellele vasakpoolsete vaadetega kultuuritöötajale skandaali korraldas?

Ursula. Ah oled juba kuulnud...

OS. Muuseas, sa kasutasid Venemaa skandaalimeistri Žirinovski tuntud võtet. Tema pillub samuti oponente veega ja...

Ursula. Litsu nüüd varvast, poliitiliselt armunu! Nii ruttu kui saad! Muidu... muidu ma hammustan!

OS (*seletab tõustes*). Ka see võte on Žirinovskil ära proovitud... palun, aga miks sa mind lükkad?

306. lugu, 12. episood

Kultuurimaja. Katrin, Marko. Vahelduseks mingi teine foon.

Katrin. Noh, ja mis sina mossitad, kolleeg?

Marko. Pole tähtis, preili direktor.

Katrin. Saad mu käest! Noh, lao lagedale, laota päevavalgele oma must mure! Pleegitame selle valgeks!

Marko. Okei. Mulle igatahes ei meeldi, kui sa sama hea kui avalikus kohas teisi mehi musitad. Olgu nad või politseinikud, olgu või kindralid.

Katrin. Häbi, häbi, sa piilusid või?

Marko. Ma tahtsin lihtsalt tööd jätkama tulla, ongi kõik.

Katrin. Kuidas sa siis aru ei saanud, et see oli niiõelda vennalik musi?

Marko. Selles oli liiga palju ehtsat kirge. Ja üldse, ära aja mind armukadedaks.

Katrin. Jälle sa hakkad... Kuule, Marko, kas tõesti pean mina sulle ise hakkama pruuti otsima, et sa minu kui... naissoost objekti... rahule jätaksid? Me oleme ju sõbrad, kas pole?

Marko. Siin linnas pole minu jaoks kedagi, kes...

Katrin. Tean, tean umbes... keda sa vajad. Sa vajad kedagi, keda oleks vaja taltsutada.

Marko. Nagu sina.

Katrin. Ole vakka. Ütle parem, kas sa linnapea tüdart tead?

Marko. See pisike blond nähvits, see huligaan?

Katrin. Just, just, me räägime täpselt samast tüdrukust.

Marko. Oi, temaga on palju probleeme, nii palju kui mina tean.

Katrin. Siis on selge, et sina teda ära ei taltsuta.

Marko. Mina? Ei taltsuta! No kuule...

Katrin. Kas veame kihla?

Marko. Ah nii koguni? Mille peale?

Katrin. Kuule, ma tegin nagu nalja. Sellised kihlveod mind ei tõmba tegelikult.

Marko (*endamis*). Nagu, nagu, nagu...

Katrin. Pardon.

Marko. Olgu, teeme ära! Ja siis sa veel nutad, usu mind!

307. lugu, 1. episood

2005 aasta viimane päev. Pansionaat Pinus. Liikuv kaamera. Algul võiks see liikuda lausa "üksi", et alles mõne aja pärast aru saaksime – me longime koos Harry Ahvenaga mööda inimitühja pansionaati. Majas pole mitte kedagi peale tema. (Sobiks id retseptisoon, väike "palminurgake", kõle korrusekoridor lahtiste ustega, millest Ahven sisse vaatab ja siis ukse sulgeb. Ta võiks nina alla mingit melodiat ümiseda (aga muidugi mitte religioosset)... Siis häält puhastada – khm-khm-khm! Ja natuke endaga rääkidagi.

Ahven. Siin me siis oleme. Aasta saab otsa, jah? Vaikus majas, mis? Paras, härra Ahven. Sina oled vana ja väsinud mees... vana ja vää-sinud... Ise oled! Me veel näitame neile... Psst!

Kaugemal kostab välisukse paugatus. Lähenevad kärsitud sammud. Ahven ajab ennast traksi ja läheb vaatama. Talle tuleb vastu

Ursula. *Too vahib imestades-uudistades ringi.*

Ahven. Tere päevast.

Ursula. Ah ikka ongi keegi elus inimene majas.

Ahven. Vägagi elus, muide. Teie teenistuses?

Ursula. Kas teil on kinni täna või?

Ahven. Ei ole kinni.

Ursula. Aga miks siis nii vaikne on?

Ahven. Sellepärast, et just nii näeb välja aasta viimane päev ühes väikeses provintsipansionaadis. Ega see mingi Tallinna hotell ole. Oli äkki mingit soovi ka või?

Ursula. Ah, niisama... turult tulek ja nii edasi, mõtlesin, et jooks tassi kohvi, väljas on jube külm... Aga teil on baar ju ka kinni.

Ahven. Selle võib vabalt lahti ka teha. Kahe peale saame ehk isegi kohvikeetmisega hakkama. Lähme, lähme!

307. lugu, 3. episood

Pinuse baar. Ahven, Ursula.

Ahven (*kallab kohvi endale ja Ursulale*). Teie kohv! Muud ei soovi? (*Võtab riulist mingi pudeli*)

Ursula (*liigagi ükskõikselt pead raputades*). Mkm.

Ahven. Maja maksab!

Ursula. Ei, las ma kannatan ikka vapralt õhtuni välja, siis saab äkki ühe pokaali šampanjat. Ühe, mitte rohkem!

Ahven. Võtan eeskuju ja ootan samuti õhtuni, Ursula. (*Paneb pudeli tagasi*).

Ursula. Vahi! Pastor mäletab mu nime ja puha!

Ahven. Mäluga on mul asjad esialgu korras. Muide, kuidas teil selle gaasipüstoliga on? On ikka laetud?

Ursula. Mis gaasipü... Ah soo, seda mäletate ka! Pole mul mingit gaasi ega püstolit!

Ahven. Minul pole ka ühtki relva. Ausõna.

Mõlemad hakkavad naerma.

Ursula. Kuulge, aga kumb te rohkem olete, kas kõrtsimees või jutlustaja?

Ahven. Aga kuidas see teile välja paistab?

Ursula. Ei, te panete neid oma tekste täitsa kihvtilt tegelt. Kui ma jõululaupäeval kultuurimajas teie jutlust kuulasin, siis...

Ahven. Nii et ikka käisite kuulamas?

Ursula (*rutu*). Absoluut kogemata sattusin peale! Ja ega ma lõpuni seal olnudki, ma pidin ju päriskirikusse minema, isaga, noh...

Ahven. Vabandust, mis asi on päriskirik?

Ursula. Noh see noh! Torn katusel ja rist torni otsas!

Ahven. Mina riigikirikuga ei konkureeri. See veel puuduks.

Ursula. Ega mina neid asju eriti ei jaga...

Ahven. Nojah, te ei usu jumalat kah.

Ursula. Usun või mitte, mis see muudab? Ma tahtsin ütelda, et päris... seal suure kirikus olid jõulud umbes nagu.. noh, sihuke pühalik, aga ikka täitsa igav segakoorilaul, teie aga... noh, nagu päris äge jazz või midagi sellist.

Ahven. Kas sa näed. Selle jätan meelde.

Ursula. Ärge nüüd ainult uhkeks minge. Viis on teil mõlemal ju ikka üks ja sama halleluuja. Kuulge, miks teie, vana mees, üldse sihukese uduga jamama hakkasite?

Ahven. Hm... Olen ma tõesti nii vana? Ja teiseks – jumalasõna pole udu.

Ursula. Okei, okei, okei! Ma lihtsalt natuke imestan.

Ahven. Mõni teine kord võin rääkida, kuidas see juhtus... Kui see teie ateistlikke tundmusi ei riiva.

Ursula. Misasja! Nüüd olen ma ateist ka veel!

Ahven. Aga kes te siis olete, kui te ateist ei ole?

Ursula. See on ju peaaegu nagu öeldaks, et ma olen komnoor. (*Heitlik nagu ta meil on*). Mina olen eikeegi. Okei, ma lähen siit igavast kohast minema. Head vana aasta lõppu, onu kõrtsipastor!

307. lugu, 5. episood

Palmide korter. Ursula tuleb sisse, kotid süles, hambus aga priske pakk postkaarte. Kotid viskab ta põrandale, postkaardid aga torkab kaenla alla. Samas heliseb mobla.

Ursula. Jah, kuulen, isa! Turult just tulin! Ikka tõin hapukapsast! Tead sa, kui palju uusaastakaarte sulle on, uuu, õudne! Nagu mingile staarile kohe! Eks sa ise näed, kui sa ükskord oma Tiina juurest tulema saad. Või tulete kohe kahekesi siia? Ah veel ei tea? No, tsau siis!

Isaga rääkides sorib Ursula postkaartides, paneb kaks-kolm kõrvale – need on talle. Üks neist äratab rohkem tähelepanu. Ursula jääb seda uurima.

Ursula. Mida-mida!

307. lugu, 10. episood

Johannese korter. Almale on ootamatult külla saabunud Are.

Alma. No ütle nüüd... Nii tore, et sa tulid!

Are. Ah tuli jah äkki selline igatsus peale... panin mootorile hääled sisse ja... siin ma siis olen... et sulle head vana aasta lõppu soovida...

Alma. Sinule ka, ja mingu sul uuel aastal hästi.

Are. Mul niigi kõik korras.

Alma. Kus ta siis korras on. Nii ilus noor naine, aga ikka pole endale väärilist kaaslast leidnud.

Are. Ah, ei viitsi enam otsida. Ja kus siis Johannes on?

Alma. Oi, tema viskas korraks tagatoas pikali, et keskööks ikka vormis olla. Eks ta ole, aastad teevad oma töö, enne ta mul päeval ei tukkunud... Aga muidu on ta mul nitsevoo! Kuule, istu nüüd ometi, ma pakun sulle midagi...

Are. Oi, ei-ei! Ära sa oma pidulauakraami minu pärast... Ma sõin ennist Tartus kõhu kõvasti täis. Ah soo, et ma ei unustaks, üks pisike kingitus isiklikult sulle!

Alma. Jumal küll, mis sa raiskad! Oi, kui ilus kohvikruus, no kust sa küll nii omapärase mõtte peale tulid? Ma panen ta nüüd kõrvale, et katki ei läheks... (*Ja asetab kruusi riulile – otse Kristjani kingituse kõrvale. Kruusid on küllalt sarnased*).

Are. Ma ei teagi nüüd... lähen vist vaatan, kellele siin majas veel head vana aasta lõppu soovida... Selline sentimentaalne meeoleolu...

Alma. Nojah, eks sa oled ikka siin ise ka tükk aega elanud ja...

Koputus.

Alma. Näe, külalisi tuleb juurde. Või on see Allan? Sisse, sisse...

Are. (*naerdes*). ...uks on lahti!

Siseneb Ursula.

Ursula. Tädi Alma, ma... Oi, Are ka siin!

Are. Tere, Ursula! Küll sina oled täna ilus!

Ursula. Ma olen iga päev ilus, kas sa seda ei teagi? Tädi Alma, asi on nüüd nii, et ma... noh... eks ma ole sind selle aasta jookkul mõni kord pahandanud ja nii edasi. aga head vana aasta lõppu igatahes... ja siin on nänni ka, ära pane pahaks...

Ning Ursula ulatab Almale kruusi, üsna sarnase kahele eelmisele.

Alma. Oi, kui ilus kohvikruus, no mis sa ütled...

Are aga pahvatab naerma.

Ursula. Oli midagi naljakat või?

Are. Ära solvu, palun, aga see on juba teine kruus järjest...

Alma (*kohmetuli*). Tegelikult juba kolmas. Kristjan tõi ennist ka ühe.

Ursula (*vaatab üht, vaatab teist, leiab, et nali ei sünni tema kulul, ja hakkab ka naerma*). Noh, mis siis viga! Veel kolm kruusi ja ongi uus serviis koos! Are, kui pärast aega on, hüppa minu juurest ka läbi!

307. lugu, 11. episood

Palmide kodu. Ursula, Are.

Ursula. Tahad veel kohvi?

Are. Oi, ainult mitte seda, mul süda juba täitsa vudiseb...

Ursula. Jah, eks ta ole. Kui mina sinu vanuseks peaksin elama, ega ma enam vist kohvi juua ei riskikski. Mina olen selleks ajaks endaga täitsa läbi.

Are. Olen ma siis sinu meelest juba nii kaugel endaga?

Ursula. Ah, mis sa pabistad, sa näed oma ea kohta jube hea välja. Tead, mis ma olen mõtelnud... Täitsa kahju, et sa mu isaga varem tuttavaks ei saanud.

Are. Kas ma sain sinust õigesti aru?

Ursula. Õigesti ikka. See Tiina, kes tal nüüd on, see... Nojah, aga mis see minu asi on. Sina meeldid mulle palju rohkem.

Are. Muuseas, kui vana su isa õieti on?

Ursula. Las ma mõtlen... Aga mis siin mõtelda – tema on väga noor pensionär.

Are. Kas sa minu vanust ikka tead?

Ursula. Umbestäpselt ikka. Aga ära pabista, minu jaoks on kõik üle kolmekümnesed üks väarikate vanakeste punt. Mina nii kaua küll elada ei kavatse...

Are. Jäta see loll jutt! Tead, mis ma sulle soovitan ja kohe südamest – tee järgmisel aastal üks äkiline tegu ära ja leia endale keegi. Kohe päriks.

Ursula. Ei tea, mis häda pärast? Sina saad ju üksi suurepäraselt hakkama.

Are. Nii võib see sulle tunduda jah.

Ursula. Pea nüüd hoogu. Tead, mis ma sulle ütlen? Mul on säärane biograafia taga, et sellisega mehele ei minda.

Are. Sinu välismaist biograafiat ei tunne siin keegi. Ja üldse, tüdruk...

Ursula (*usalduslikult*). Ei, ega ma ei kurda. Mõned löövad ikka külge ja puha. Vahi, isegi kaarte saadavad uueks aastaks. Näe, see on ühelt noorelt volikogumehelt, on üks tõllmökk...

Are. Ja kes selle saatis? “Tüdruk, veame kihla, et järgmise uue aasta võtame vastu koos?” Hm?

Ursula. On üks Marko, õndselt enesekindel tüüp, jamab seal kultuurimajas... Ainult vana tuttav võmm jättiski kaardi saatmata.

Eks ma olen teda nõökinud ikka ka...

Are. Aga kellelt see kaart on?

Ursula. Pole aimugi. Allkirja pole, ainult “Ela kaua!”

Are. Las ma vaatan? (*uurib postkaarti, ta ilme muutub*).

Ursula. Mis sul hakkas?

Are. Millal sa selle said?

Ursula. Paari tunni eest võtsin postkastist. Mis siis?

Are. Mitte midagi, Ursula...

Ursula. Oota, oota... Ma hakkam aimama. Alpinist, jah? See sinu Raim?

Are. Midagi ma ei taha ütelda.

Ursula. Sina ju tunnud ta käekirja? Kas on või ei ole?

Are. Ma ei tea. (*Paus*) Oota, näita templit, kust see saadetud on...

Ursula. Siin ju polegi mingit templit. Mis see tähendab?

Are. Ei tea ega tahagi teada. Pane see pagana kaart juba ära, ma ei või seda näha! Tead, ma lasen nüüd parem jalga...

309. lugu, 3. episood

Uku Palmi korter. Uku einetab, Ursula rahmeldab. Harilik hommikupilt selles korteris.

Uku. Ja kuhu siis sina nii varakult tormad?

Ursula. Mina ei torma, mina organiseerin keskkonda.

Uku. Ah soo, siis ma sain millestki valesti aru. Sul pidi täna vaba päev olema?

Ursula. Ongi vaba päev! Aga ma lubasin ühe sõbrantsi juurest läbi hüpata, nii ja naa...

Uku. Mina ka teda tunnen?

Ursula. Kas see on nüüd siis nagu mingi pisteline dopingukontroll või?

Uku. Ursu, ära ole nii pagana peru! Ma küsisin ainult niisama huvi pärast, et kas mina ka su sõbratari tunnen?

Ursula. Mis ei tunne, tunnend küll! Noh, Pille palus mind paariks tunniks enda poole appi... Oled nüüd rahul?

Uku (*Isegi natuke üllatunud*). Kas ikka seesama Pille?

Ursula. Jah, just nimelt, proua Pille Pöder!

Uku. Seda on kena kuulda. Sa pole minu teada seal ammu käinud.

Ursula. Ah, pikk jutt... Noh, seda meest pole viimasel ajal peaaegu üldse kodus ja... Uhh, meh-hed, ma ütlen!

Uku. Sina ei salli mehi kohe jätkuvalt, ma vaatan.

Ursula. On ikka põhjust kah. Arvad, et ma ei tea, mida see sile mööblimiljonär Pöder Tallinnas teeb? Pille on lihtsameelne, tema arvab teab mida...

Uku. Mida siis Pöder sinu arvates pealinnas teeb?

Ursula. Oled sina isa ikka mees metsast, sulle tee puust ette ja värvi punaseks! Mõõda bordelle hulgub, selge!

Uku. Räägid nii, nagu...

Ursula. Räägin, mida tean! Kes korra selle tee selgeks on saanud, ei see enam jäta!

Uku. Ehk võtad hoogu maha, Amaranta-Ursula?

Ursula. No kui juba Amaranta, siis on selge...

Uku. Ma olen ikkagi su isa, eks, mitte aga mõni kohvikusemu! Mis pagana “Cabiria öid” sa mulle siin ikka etendad!

Ursula. Selge, selge, sa oled mulle rääkinud, kinokunsti kiviaeg, Fellini ja nii edasi... Isa, elus pole üldse nii nagu sinu fellinidel!

Uku. Tead mis tütar ma nüüd ütlen, pane oma suumulguke kenasti kinni ja mõtle parem järele, miks su enda siinses ja praeguses elus need asjad nii segased on...

Ursula. Sinu enese lood on muidugi kristalpuhtad ja selged! Lä-bi-paistvad, nagu te poliitikud korrutate, jah?

Uku. No-no-noo!

Ursula. Tobe pilt, kui teid Tiinaga vaadata! Nagu mingid pubekad, kellel pole kuskil musitada! Salaja süss-süss kord siin, siis jälle seal! Ja siis jälle kaklete või mina ei tea... Ise juba vanad inimesed, ausalt kohe!

Uku. Ursula, ma võin ikka kohe päriselt vihaseks saada!

Ukse kell. Uku vakatab ja ajab ennast istukile.

Ursula (*imemagusalt*). Ära näe vaeva, isa, ma peangi jalga laskma, küll ma teen ukse ise lahti! Tere hommikust, onu Allan, head aega, onu Allan, oi, teil on meelekohas hallid karvad juba!

309. lugu, 6. episood

Tänavajupp Morna politseijaoskonna ees. Vaikus ja rahu. Sealt kõnnib mööda – sammu aeglustama, kaela kenutamata – Ursula. Ometi pole raske aimata, et ta tahaks vägagi... sammu aeglustada ja kaela kenutada. Saadame ta kõndimist natuke rohkem kui tavaline mõdt sel puhul ette näeb. Sest järsku Ursula peatub ja vaatab tagasi. Jääbki vaatama. Tõsise huviga. Ja mida me näeme? Kusagilt on jaoskonna ette ilmunud seesama endine nooremas keskeas väikelinna joodik. Nüüd on mehikesel juba suuri ja siiraid raskusi tasakaalu hoidmisega. Seda säilitab ta... ettesirutatud käega, mida omakorda tasakaalustab peaaegu tühi viskipudel. (Autor on sellist pilti näinud ja teab, millest räägib). Siis jääb mehike seisma, ajab ennast suuri vaevu õigesse positsiooni, et kallata kurku viimane tilk. Veendunud, et pudel on tühi, muutub mees vihaseks ja virutab selle vastu jaoskonna seinu puruks. Edasi järgneb tumm stseen. (Kui see on milleski natuke täpplik, mis siis ikka!) Otsekui võluväl seisab oma täies massiivsuses trepil konstaabel Priit Torim. Ta teeb jotalle kutsuva sõrmeviibutuse. Too omakorda torkab sõrme küsivalt enda rinda. Torim noogutab. Jota mõtleb järele ja noogutab samuti. Ning vaarub trepile. Torim isegi toetab teda natuke -peaaegu nagu hea sõber. Nad on juba ukse taha kadumas, huligaan ja korravalvur, kui kostab aplaus. Ja hüüatus.

Ursula. Braavo! Elagu Morna linna kangelaslik politsei!

Mehed trepil vaatavad üle õla. Jota teeb kättega laia paratamusele viitava laiutuse, Torim puudutab ta õlga – astu edasi! – ja tõstab siis viivuks põidla õhku. Seda juba seljaga Ursula poole. Aga enne jõuame märgata, et ta näol ei liigata seejuures ükski lihas. Kange poiss on ta.

309. lugu, 8. episood

Ursula toetub seljaga vastu jaoskonna seinu ja suitsetab. Trepile ilmub Priit. Ursula tema poole ei vaatagi, aga ometi on ta mehe tuleku väga täpselt fikseerinud.

Ursula. Ma mõtlesin, et sa jäädki seal pätti poputama.

Priit. See pole pätt, see on Pilli Olev.

Ursula. Vahet pole.

Priit. Kui ükskord kaineks saab, on töömees jälle.

Ursula. Kust sa seda tead?

Priit. Tean ikka. Ta on mu klassivend.

Ursula. Te siin Mornas olete tuldse kõik tähed vennad ja õed. Aga mis see minu asi... Kuule, kas ma sind lavadebüüdi puhul juba kiitnud olen?

Priit. Mida-mida?

Ursula. Hirmus Hiiglane või kes sa seal selles kultuurimaja supersõus olid.

Priit. Ohoo? Või sina käid ikka veel lasteetendusi vaatamas?

Ursula. Muud siin linnas ju vaadata polegi.

Priit. Noh, ja mis muljed on?

Ursula. Pähh! Igavene tobe jama.

Priit. No selge. Oli veel midagi?

Ursula. Mitte kõige vähematki.

Priit. Ah soo? Nii et täitsa kogemata siin minu kontori ees?

Ursula. Mis sa siis arvad? Et ma sinu pärast siia tulin? Küll mõni miilits on ikka endast heal arvamusel...

Priit. Mina ei arva midagi. Mul on tööpäev. Aga sinul?

Ursula. Aga minul on vaba päev! Kui ei usu, võid oma kalli emme käest üle kontrollida! Tema küll mu üleenus, aga palju viisakam kui sina!

Priit. Jumala õige jutt.

Ursula. Loll! Kas tead, kust ma praegu otseteed tulen? Selle linna kõige paremast majast, vaat nii! Sinusugust ei hakka sinna keegi kutsuma. Mina käisin proua Põdra pool külas, vaat nii.

Priit. Rõõm kuulda. (*Käsi lingile*). Noh, järgmise kohtumiseni või?

Ursula. Kurat, kas mina pean ka nüüd midagi vastu seinu puruks virutama, et minuga viisakalt käitutaks?

Priit. Eks sa proovi.

Ursula. Kahjuks pole pudelit käepärast. Aga kui oleks, siis virutaks, usu mind. Ja sina pead siis minu ka kartsa panema.

Priit. Kuule, mida sa tegelikult tahad?

Ursula (pärast pausi). Noh, olgu. Eks ma siis ütlen. Ma tulin... noh, et annaks nagu sulle mõista... et see viimane kord... kui ma su avalikus kohas märjaks kastsin...

Priit. Ammu unustatud.

Ursula. Ole vai! Ma tahtsin ütelda, et ega see temp eriti vaimukas vist ei olnudki. Te rääkisite selle kultuurimaja pipraga rohkem nagu suurest kunstist, nagu ma aru saan, oli ju?

Priit. Vabandus vastu võetud. Veel midagi?

Ursula. Mida veel? No oled sina tõesti alles... kivipea! Kas sa siis ei saa aru, et... Ah, mine nüüd tõesti-tõesti kus kurat!

Ursula tormab minema. Priit pöörab ringi ja läheb jaoskonda. Aga paari sekundi pärast lendab uks uuesti lahti. Priit on üsna heitunud näoga.

Priit. Ursula, oota nüüd... (ja vakatab. Sest pole, keda hüüda. Ursula on juba kadunud).

309. lugu, 10. episood

Väike kohvik. Taamal istub Marko, aga teda ei tarvitse me algul fikseerida. (Istub seal ehk mõni teinegi). Kohvikusse tormab Ursula. Kohe leti juurde (olgu seal kes tahes).

Ursula. Tiinat täna ei ole?

Baaridaam. Kahjuks ei.

Ursula. Minu õnn! Siis... siis paluks üks kohv ja... mis uus vein see seal ongi, ma pole sellist näinudki mitte?
 Baaridaam. Ma ei tea, kas...
 Ursula. Sorry, sorry, sorry! Ma tean küll, et mul on siin veto peal, aga miks teie peate seda teadma? Ah, hea küll, tont selle veiniga, ma istun nüüd sinna...
Ursula istub lauda. Tema rabelemist on huviga jälginud Marko. Ta näkku joonistub äkki uljas otsus. Ta tõuseb, kõnnib Ursula juurde ja istub partsi lauda.
 Ursula (*põrnitsedes*). Noh, ja edasi?
 Marko. Las ma mõtlen, mis edasi. Minu nimi on muide Marko.
 Ursula. Selle uudisega sa mind küll pahviks ei löö. Pooled sinuvanused tüübid on Markod.
 Marko. Kah õige. Las ma mõtlen, kuidas alustada. Kas lavastuslikult või panen otse.
 Ursula. Kebi nüüd ära, ma tahan ükski olla.
 Marko. Siis ikka lavastuslikult. Sina oled ju Palmi tütar?
 Ursula. See pole mingi saladus.
 Marko. Noh, siis kasutaksin ma juhust ja saadaksin su isale ühe väikese stsenaariumivisandi.
 Ursula. Ega ta režissöör ei ole, tema on linnapea.
 Marko. Kuula lõpuni, spice princess! Sinu isa on hõivatud inimene, mis ma teda ikka ütitan, aga ta lubas kaasa teha meie kultuurimaja superprojekti, nii-öelda üleriigilise tähendusega vabaõhuetenduses, ja ilmselt oleks tal huvitav tutvuda esialgse stsenaariumikavandiga...
 Ursula. Okei, kus see on? Ma annan talle edasi.
 Marko (*hakkab naerma*). Tead, mul pole seda juhuslikult kaasas. Ja üldse, minu meelest seda veel alles kirjutatakse Tallinnas. Peep Perv ise andis nõusoleku, oled kuulnud sellisest?
 Ursula. Olgu või Tammsaare, sinu litsu varvast.
 Marko. Hea küll, aita lavastusest, nüüd panen otseteksti. Tead, tüdruk, tegelikult vedasin ma sinu peale peaaegu et kihla.
 Ursula. Hm. Mille peale?
 Marko. See on minu probleem. Küsimus on püstitatud järgmiselt – kui palju võtab aega, et võrgutada linnapea pirtsakas tütar, pipraprintsess?
 Ursula. Ja mis sa ise arvad?
 Marko. Noh. natuke tuleb vist vaeva näha...
 Ursula (*teda takseerides*). Hakka siis vaevanagemisega pihta! Tead, mis sul esimene ülesanne on?
 Marko. Kohe saan teada!
 Ursula. Sa organiseeri siia üks pudel veini, aga nii, et jamaks ei läheks! Need tädid seal... (*viitab peaga baari poole*) peavad mind kas alaealiseks või alkohoolikuks.
 Marko. Ja sina pole see ega teine?
 Ursula. Muidugi mitte! Mina olen hoopis väike vastik narkar! Mis, võttis tummaks?
 Marko (*pärast pausi*). Ei võtnud. Mulle tundub, et asi läheb põnevaks!

309. lugu, 12. episood

Marko, Ursula. Laual on kaks klaasi – üks mahlaga, teine veiniga. Baaridaam seirab istujaid.

Marko (*tõstab veiniklaasi suule, mekib*). Päris lahe. Joo oma mahla.
 Ursula. Loll oled või?
 Marko. Tss, ära õienda. Muidu ta jääbki sind passima.
 Ursula. Küll ta ära tüdib. (*Tabab silmapilgu, vahetab kaksti klaasid ja ahmib veini endale sisse*). Tähks.
 Marko. Pole tänu väärt. (*Baaridaami poole kõõritades sätib joomata mahla uuesti Ursula ette*). Ma vaatan, sa oled seda tööd ennegi teinud.
 Ursula. Mis sa siis arvad? Aga täna on põhjust kah.
 Marko. Mulle ka vihjad?
 Ursula. Igasuguste Markodega meie hinge puistama ei hakka. (*Lapsuke jääb käigult natuke vindiseks*). Kui teise klaasi ka tood, siis vaatame.
 Marko. Praegu aitab.
 Ursula. Ah nii? No kuule, siis... Siis vean mina ka kihla.
 Marko. Minuga või?
 Ursula. Iseendaga. Aga sinu peale.
 Marko. Huvitav probleemiasetus.
 Ursula. Nii. Tead, kulturnik, mille peale ma kihla vean? Mitu minutit võtab, et sa mu lauast jalga laseksid, kas üks või kaks?
 Marko. On veel kolmas võimalus, et ma ei lähe kuhugi.
 Ursula. Täiesti võimatu. Vaata, asi on selles, et ma pole vaba. Kui sa just ühe turske konstaabli käest kere peale ei taha saada...
 Marko. Vau! Ongi nii või?
 Ursula. Mis sind nüüd nii rõõmsaks ajab?
 Marko. Kui sa ikka samast mehest räägid, siis... Unusta ära. Katrinit tead? Lavastajat, noh?
 Ursula. Aja aga mullikesi edasi.
 Marko (*isegi siiralt*). Ei aja mullikesi. Sest mina... mina tunnen Chätryni...Katrinit... üle saja aasta.
 Ursula (*pärast pausi*). Okei, las noored möllavad. Aga kas sa poliitikut kardad?
 Marko. Pole au ühtki tunda.
 Ursula. Aga mina olen poliitiku tütar ja tunnen neid kõiki! Ja üks nendest... said aru? Ta intrigeerib su siit linnast saja versta kaugusele!
 Marko. Eks siis paistab.
 Ursula. Ei, ma räägin ausalt, ta on jube salakaval tüüp. Mul on sinust isegi kahju.
 Marko. Aitab küll. Kumb siis kihlveo kaotas, kas sinu parem või halvem mina?
 Ursula. Ära sega. Nüüd ütlen ma midagi, ja sa lased kohe jalga. Mitte ükski Marko ei kannata seda välja, mida mina nüüd ütlen.
 Marko on kõik ju nii nunnud.
 Marko. Mina pole mingi nunnu.
 Ursula. Okei! Kas sa aidsi ei kardad?
 Marko. Pole nagu aktuaalne.
 Ursula. Aga süüfilist?

Marko. Mõtelda!

Ursula. Kui sa mind võrgutada tahad, siis pead igaks juhuks mõlemaga arvestama. Ja äkki koguni kooleraga, kust mina tean!

Marko (ei kavatsegi tõusta). Olen valmis riskima.

Ursula. Kas sa siis Morna linna jutumooride versioone ei teagi?

Marko. No kuule! Kui neid uskuda, siis on kõik selle linna titad minu tehtud!

Ursula. Ah sina see elumees siis oledki? Häbi, ise veel Marko! (Paus). Nii et sa siis... ei löönudki põnnama?

Marko. Mul on ju vaja oma kihlvedu võita. Tahad veel klaas veini?

Ursula. Tead, ei. (Tõuseb). Jestas, küll minul on viimasel ajal menu Morna meeste seas!! (Ütleõla, hindavalt). Kui viitsid, võid teinekord helistada.... Okei, tsau ja pakaa!

312. lugu, 1. episood

Õnne 13. Palmide korter. Ursula katab elutoas hommikueineks lauda – lihtsalt, aga nobedasti, nagu see tal käib. Samas kõõritab ta isa poole, kelle käitumine talle tundub kas natuke tavatu või siis suisa salapärane. Uku seisab nimelt mõtlikult avatud riietekapi ees ja kõhkleb... libistab käe üle särkide, laseb lipsurivi sõrmede vahelt läbi. Tütre pilku märgates astub kähku kapist eemale ja teeb laualt mingit ajakirja võttes ja sellesse nina toppides ette niivõrd ükskõikse ilme, mis tundub juba hoopiski kahtlane.

Ursula. Ja mis siis minu isal mureks? Auu?

Uku. Ah? Palun korda, ma ei pannud tähele...

Ursula. Ma tundsin ainult tütrelikku uudishimu, et äkki isand linnapeal on mingi must mure hinge peal.

Uku. Oh, kuidas mulle ei meeldi selline stiil. Mis mure? Kust sa selle võtad, et mul on mure? Pole mul mingit muret. Näed, ma isegi naeratan ja puha.

Ursula. (isa grimassi seirates). Ma ainult niisama küsisin.

Uku. Ah soo... Nojah... Ei midagi, ma siin... Kuule jah, ega sa ei oska ütelda, mis kell see postiljon peaks tulema? Või kas ta täna üldse käibki?

Ursula. Ega sa nüüd natuke segast ei pane? Minu meelest oled sa kõvasti üle töötanud.

Uku. Võib-olla küll!

Ursula. Nii et puhka ennast kenasti välja, kui sul täna ikka tõesti vaba päev on. Või... teed sa äkki töölt poppi, ah, linnapea?

Uku. Kuidas sa räägid, ausalt kohe, Ursula!

Ursula. Mina räägin pehme perekondliku huumoriga, armas isa. Aga postiljon käis meil umbestäpselt 27 minuti eest. Ma ise kuulsin ukse taga ta samme.

Uku. No selge... Ma siis... lähen toon siis ajalehed üles... äkki on mõni kiri ka, kust me teame... kust me teame...

Ursula. Isa, ära aja, ausalt! Kes siis tänapäeval enam kirju kirjutab!?

Uku. Ei, ära ütle, mõni ehk ikka? Ja-jaa! Näiteks minu vana sõber Pallo Jaak, kas tead, tema ei salli üldse helistamist, tema eelistab ikka vana head margiga ümbrikut.

Ursula. Nüüd ütle veel, et olete vahepeal mesinikuhärraga hakanud kirimalet mängima.

Uku. Ei, seda mitte... Aga oota, oota!... See on ju päris hea idee. Vaja Jaagule rääkida. (Muutub võltsilt jutukaks). Üks väike vanamoodne kirimalematš lisaks argipäevale koloriiti. Kus vanasti oli inimestel ikka aega! Üks käik nädalas, kujutad sa endale ette!

Ursula. Ei kujuta.

Uku (hajameelselt muutudes): Mina ka enam ei kujuta.

Ursula. Ja mina lollike juba muretsesin, et mida isa küll nii hoolega oma lipsusid revideerib. Ütelnud kohe, et sa ei suuda otsustada, mida selga panna, et minna trepikotta kahe ajalehe järele, ha-haa-haa!

Uku. Jube naljakas, jah?

Ursula. Ei ole naljakas. Ja joo nüüd ometi kohvi, eks?

Uku. Seda muidugi, seda muidugi. Hm.. hea kange teine.

Ursula. Ja nüüd, isa, lao lagedale – mis sul tegelikult plaanis on?

Uku. (Pärast pausi, pärast sisemist heitlust, kas teeselda pahameelt või mitte). Sinu eest ei saa ka midagi varjata...

312. lugu, 3. episood

Palmide korter. Uku, Ursula

Ursula. Noohh, noohh, Uku Palm, mis sa nüüd jälle vakka jäid?

Uku. Vaata, Ursula... Ma pidin sellest niikuinii sinuga rääkima... On asju, mida ma ilma sinuta...

Ursula. Jumal küll, nagu hauakõne, ausalt kohe!

Uku. Ei ole hauakõne, pigem isegi vastupidi... või midagi säärast. Vaata, tütar, asi on selles, et... kuidas sulle üteldagi...

Ursula. No ütle siis ükskord, kaua sa... kokutad, ausalt!

Uku. Ma ei kokuta ju!

Ursula. Palun andeks, see oli kujund.

Uku. Ei, ma saan aru, et ma mõjun mõnevõrra... ebaadekvaatselt. Võib-olla isegi lollakalt.

Ursula. Natuke sinnapoole jah.

Uku. Ei, ma ise ka tunnen ennast... natuke lollakalt. Ja minu sõna selle peale, et ilma sinu otsuseta... ei võta ma midagi ette.

Mitte üks tonks ei võta, ausõna, tütar!

Ursula. Kuule, pea nüüd pausi, eks? Tahad, ma ütlen ise?

Uku. Sa ei tea ju mitte midagi!

Ursula. Miks ma ei tea? Sina hakkad naist võtma. On mul õigus, isa?

Uku. Ohsa! Ei, kust sa selle võtsid? (Paus). Kust sa tead?

Ursula. Nii palju kui mina olen sinu raamatutes tuhkinud ja telekas filme vaadanud, käituvad kõik mehed selles olukorras väheke totakalt. Alati-alati ja kõik täitsa viimseni, isa! Absoluutselt!

Uku. Aga naised?

Ursula. Kuidas keegi. Nagu sa tead, on naised üldse meestest targemad ja tugevamad.

Uku. Võib-olla tõesti.

Ursula. Nii et võta aga süda rindu, mis sa ikka keerutad. Nii et varsti hakkavad siis pulmakellad helisema?

Uku. Ainult mitte seda! Kui, siis tasa ja targu, ainult omade vahel... Eks see kokutamine, nagu sa siin märkisid, see tuleb natuke sellest ka, et pole ammu aega säärest plaani pidanud. Viimati sinu kadunud emaga... mis ta ongi... juba 36 aastat tagasi... vaat nii.

Ursula. Noh, ja milles ikkagi küsimus?

Uku. No me Tiinaga pidasime nõu, et... Tead, ta võtab sind väga tõsiselt.

Ursula. Mis mina siia puutun, ega ta minuga paari ei hakka minema!

Uku. Oot, oot, see on ikka väga tõsine jutt, tüdruk. Tead, mida Tiina ütles? Et tegelikult peaks tema sinu käest luba küsima.

Ursula. Mis, mis? Et tema tuleks minu juurde sinu kätt paluma?

Uku. Midagi sellist ta ütles jah..

Ursula. Oi, ma ei või! Küll te vanad olete naljakad! Tuleb välja, et sellel sinu... kohvikupidajal on isegi natuke naljasoont.

Uku. Oota nüüd... Või see... Mis ma talle siis ütlen, oled sa nõus või ei ole?

Ursula. Tead, isa, jätta nüüd see nämmutamine järele, ma võin solvuda ka. Ma tean küll, kuidas sa teda minuga hirmutad. Et sul elab kodus kuri tütar. RRRRR! Pane veel silt ka ukse peale, eks?

Uku. Nojah, aga sa... ei sallinud Tiinat pikemat aega?

Ursula. Peaasi, et sina teda sallid. (Paus). Või kuidas?

Uku (jääb nagu mõttesse). Einoh, mis minusse puutub, siis küllap vist...

Ursula. Kust te nüüd äkki selle mõtte peale üldse tulite?

Uku. Ega tema ei tulnudki, mina tulin! See tähendab, mina tulin rohkem... see tähendab... Ahh! Sina ei saa sellest aru, aga meie ajal oli niimoodi kombeks... et tehakse ikka ettepanek ja puha...

Ursula. Kuule, minu meelest sa keerutad. Kas pole äkki hoopis niimoodi, et kõrge amet kohustab?

Uku. Oled sina aga küüniline. Aga samas, mõtle ise... Morna on nii väike linn, niikuinii räägitakse igasuguseid asju. Ja Tiinal on juba päris keeruline kohvikus töötada, saad aru?

Ursula. Mõtelda! See kõlab ju täitsa vägevalt, et "linnapea armuke!

Uku. Jätta järele!

Ursula. Ei olegi siis või? Mis te siis niisama arutate kahekesi ilmaasju uusi filme ja jooksvat poliitikat? Muud mitte midagi? Oh, ma ei või!

Uku. Ursula! Palun! On mul alles tütar!

Ursula. Leeb perekonna humor.

Uku. Nii et mida ma Tiinale siis ütlen? Nii kuidas sina tahad, nii teemegi.

Ursula. Mis ta ootab siis lausa või?

Uku. Nojah, ma pidin talle juba ammu helistama. Noh, siis, kui olen sinuga nõu pidanud...

Ursula. Juba peetud!

Uku. Mõtlesime jah, et käiksinme täna Tartus ära. Noh, et annaks vaikselt avaldused sisse või nii.

Ursula. No kuule, mees! Pole ilus naisterahvast niimoodi marineerida, olgu ta või kohviku-Tiina!

Uku. Arvad või?

Ursula. Härra Palm, teie kuulmine jätab kõvasti soovida. Mina ei saa aru, kuidas sihuke üldse naist julgeb võtta?

Uku. Ma siis helistan talle või kuidas?

Ursula. Aga siva! (Lööb riidekapi ukse lahti). Ma niikaua vaatan järele, mida sa selga paned, ikkagi sihuke päev...!

312. lugu, 8. episood

Palmide korter. Ursula on nüüd üks kodu. Käib nurgast nurka, leidmata endale asu. Telefon.

Ursula. Jah, kuulen?

Marko hääl. Kas härra Palmi korter kuuleb?

Ursula. Jah, aga teda pole hetkel kodus. Kas võiksin midagi edasi ütelda?

Marko. Võiksite küll, kui see tüli ei tee. Ütelge talle edasi, et tal on omapärane tütar.

Ursula. Aa, kulturnik!

Marko. Ikka ära tundsid?

Ursula. Suure vaevaga. Palju vett on vahepeal merre voolanud. Üks mees lubas helistada.

Marko. Ma nüüd siis helistan. Kuule, ega mind su isa täna ei huvitagi, aga kui tahad teada, on mul täna vaba päev. Mida sellest järeldada?

Ursula. Mida iganes, ise tead paremini.

Marko. Tead, mis ma nüüd? Ma tulen sulle nüüd külla.

Ursula. Okei, eks sa tule. Ainult üks väike tingimus.

Marko. Jaa? Ja see oleks?

Ursula. Ma võtan su vastu ainult siis, kui sa... kui sa mulle ükselt abieluettepaneku teed. Mis, võttis tummaks, kulturnik? Hallo?

Marko (naerab kõhklevalt). Sa oled väga radikaalne tüüp. Las ma mõtlen selle üle järele.

Ursula. Unusta ära! Sa magasid oma elu tippvõimaluse just praegu maha. Mind see abieluvärk muide üldse ei huvita, lihtsalt... üks sugulane... võttis täna asja ette, mõtlesin, et võiks solidaarsuse pärast üritusega ühineda.

Marko. Oota nüüd, räägime ikka asjast ka.

Ursula. Ei viitsi, tead. Kebi kuu peale! (viskab toru hargile).

Kohe heliseb telefon uuesti.

Ursula. Ma vist nagu ütlesin sulle... Mis, kes sina veel oled? Oliver-Sten? Mine siis sina ka kuu peale!

Ursula viskab toru uuesti hargile, tõmbab siis telefonijuhtme seinast välja. Hakkab laginal naerma. Siis aga muutub naer hüsteeriliseks kõõksumiseks. Ja siis nutuks.

312. lugu, 10. episood

(Lõppu) Palmide korter. Uku on kodus, istub tugitoolis ja vaatab mõtlikult enda ette. Teisest toast ilmub unise olekuga Ursula.

Ursula. Mis, sina juba tagasi?

Uku. Päris ammu juba. Ei tahtnud sind äratada. Sa magasid nii magusalt.

Ursula. Oota, oota, kallis isa... Kas te siis ei käinudki Tartus?

Uku. Ikka käisime.

Ursula. Bussiga nii ruttu tagasi ei saa...

Uku. Miks bussiga? Tiina laenas tavaliselt selleks puhuks auto. Vuhh sinna, vuhh tagasi.

Ursula. Aga... aga kus siis su prouakandidaat ise on? (*Vaarab ringi*).

Uku. Kes-kes?

Ursula. Tiina, noh!

Uku. Ah tema... Enda poole läks.

Ursula. Kohvikusse või?

Uku. Ei, miks? Koju.

Ursula. Imelikud inimesed ikka olete.

Uku. No näed, seda ma kartsin, et nüüd hakkad uuesti kritiseerima...

Ursula. Ega ma selles mõttes! Ise sa ütlesid, et oled vanamoodne... Minu meelest peaksite te nüüd kaelakuti istuma nagu kaks tuvikest... ja väike šampanja kuluks ka ära...

Uku. Ursula... Tegelikult... Ma tunnen ennast süüdi, Mis ma vana mees ikka... Hoopis sina peaksid pulmadeks valmistuma, kas sa ei leia?

Ursula. Ah, jäta! Sa tead ju, et mina pole a-bi-elu.-kõlblik!

Uku. Ma palun, et sa enam mitte kunagi midagi sellist ei ütleks.

Ursula. Okei, issi, rahune maha. Ja üldse, mul on viimasel ajal jube menu. Vähemalt kaks selle pisikese linna silmapaistvat kutti jahivad mind lausa meeletult. Näe, isegi telefon tuli seinast välja tõmmata.

Uku. Ja sina?

Ursula. Ah, nad vist ei meeldi mulle eriti.

Uku. Aga kas on veel mõni, kes meeldiks!

Ursula. Noh, kui ongi, siis... Mul pole aimugi, mis elu ta elab. Ja ma ei tahagi sellest tema tobedast elust enam midagi teada.

Uku. Oled sina ikka äge.

Ursula. Olen just! Las taidleb, tantsigu või hopakki! Mingu ta... mingu tema ka seenele! Räägi parem, kus te elama hakkate?

Uku. Hm... Sellele pole ma nagu mõtelnudki. Küllap jääb nii, nagu siiani.

Ursula. Sina siin, tema seal?

Uku. No eks pärast paistab.

Ursula. Tohib küsida, isa?

Uku. Lase käia.

Ursula. Äkki sa oleksid hommikul tahtnud, et ma sellele sõidule veto panen?

Uku. (*pärast pausi*) Mis sest enam rääkida. Mis tehtud, see tehtud.

314. lugu, 2. episood

Õnne 13. Alma-Johannese kodu. Tavalise "Alma-alguse" jaoks natuke uudne, suisa mediteeriv pildike. Alma ei askeldagi palehigis, vaid sorteerib vanu fotosid uude albumisse. Teda "assisteerib" selle juures ... Ursula. Maja matroon ja maja paha tüdruk on taas kord ühise keele leidnud. Näeme meiegi mõningaid nende käes vilksatavaid fotosid: Noor Alma...Johannese ja Alma pulmapilt 1994 jne... Noored Allan ja Mare...Jaanus ja Jane... laps...

Ursula. Ja kes see kihvt plika on?

Alma. Hm...Tõesti ei tunne ära või?

Ursula. Jumpsus! Teie ise või? Poleks arvanudki...

Alma. Nojah, ega mul väga viga olnud tõesti... Nii mõnigi noormees... Aga noh, mis me sellest. Näe, siin on Jaanus oma perega ja...

Ursula. Pange see foto hoopis vaat siia.

Alma. Arvad või?

Ursula. Muidugi! Süsteem peab olema, nagu minu isa ütles! Pealegi võib neid väga kerge vaevaga ümber tõsta, kui uus süsteem tekib!

Alma. Mina nende uue aja albumitega vist ei harjugi... Vaat meie ajal, siis ikka olid ilusad paksud albumid... Ja raamatupoes olid sellised kohe ekstra fotonurgad müüa... Kuhu ikka pildi kleepisid, sinna see ka jäi! Oot, ma näitan sulle... (*Alma läheb tarib puhvetist või riulist välja "vanaaegse" fotoalbumi. Koos sellega pudeneb maha plekist teekarp, mille kaas avaneb. Põrandale veerevad laiali odavad ehtekesed . kõrvarõngad, prossid, keed, sörmused*.. Jumal küll, pidi see nüüd juhtuma! (*kumardub korjama*).

Ursula. Oot, ma aitan!

Alma. Ah, ongi hea, ma ükspäev just mõtlesin, et kuhu ma selle vana ehtearbi ometi torganud olen... Ega ma neid kannan, need niisama mälestusasjad...

Ursula. On, ah! Vägev! Ja see siin, see on ju küll vist päris ehtne kuldsõrmus!

314. lugu, 4. episood

Johannese korter. Alma, Ursula

Alma. Paneme selle nüüd ära... See sõrmus on mälestus mu esimesest mehest Elmarist, Allani isast... Tema on ammu mulla all.

Ursula. Aa, nüüd ma saan aru! Seda ma imestan, et miks teie omad kõik Johannest Johanneseks kutsuvad!

Alma. Hm... Vaata nüüd parem... Sa tahtsid neid fotonurki näha...

Ursula. Aa, nüüd ma tean, isal on ka paar sellist vana albumit! Oi mis kell on!

Alma. Ega sa täna tööle pea ometi minema?

Ursula. Seda mitte, aga...Ma tuln ju ainult suhkru laenama, aga jäin fotosid vahtima.

Alma. Noh, sa andsid head nõu ikka ka... selle süsteemi asjus...

Ursula. Tegelikult on need vana aja pildid jube lahedad! Noh, seal olid kõik inimesed kohe täitsa teistmoodi, nagu mingist teisest kohast pärit... Kas see tuleb sellest, et aeg oli ka teistmoodi? Isegi õhk on nagu teist värvi...

Alma. Sa ajad nii naljakat juttu täna... Pole küll minu asi... aga ega sa viimati mõnele niioelda kohtum... või siis rande-vuule ei kiirusta?

Ursula. Aa, saan aru -randevu ümber puu, nagu isa mõnikord ütles...Nojah, midagi sellist vist jah. Mul on kutte... noh, tuttavaid...isegi mitu. (*Mõtleb järele*). Kaks või kolm, ma ise ka ei tea täpselt. Eks ma vaata, kelle ma välja valin.

Alma. See oli nüüd nali, jah?

Ursula. Ah, terve elu on nali.

Alma. Muide, sa võid mulle sina ütelda, kui tahad.

Ursula. Tõesti või? Katsun meeles pidada.
 Alma. Ah soo jah, mis ma tahtsingi veel... Vastab see tõele, et sinu isa ka... kuidas nüüd üteldagi... ei, ega ma uudishimu pärast, aga...
 Ursula. Selge. Mitte uudishimu, vaid rangelt teaduslik huvi.
 Alma. No on sinul ka ütlemissed...
 Ursula. Te... sina tahtsid vist teada, et kas mu isa hakkab vanuigi äkki abielluma või umbes nii?
 Alma. Nojah, linnarahvas juba tükk aega sosistab... Ma nagu sama maja inimene, aga ei oska kellelegi midagi selget vastata. Linnapea ikkagi tuntud ja lugupeetud inimene, ega tema elu... See on ikka natuke nagu avalik asi ka...
 Ursula. Jah, aga mina ei tea selle asja kohta ütelda muud, kui et eks elu näitab.
 Alma. Ma ei saanud nüüd aru?
 Ursula. Noh, nagu isa ise ütleb, on fakt alles siis fakt, kui ta on faktilist kinnitust leidnud! Ma siis jookseksin, kui tohib?
Alma kaalub, kas pahandada või mitte. Aga millegipärast on ta ikka veel üsna leebes meeleolus. Ja ta teeb näo, nagu saaks naljast aru ja võtaks sellest isegi osa.
 Alma. Eks sa siis jookse... faktiliselt... Mis see siis olgu?
Mõlemad jäävad kuulama. Alt kostab prõmmimist vastu ust.
 Ursula. Oi, äkki meile?
 Alma. Mine vaata järele. Ja kui abi on vaja, siis... Oota, võta oma suhkur siis ka!
Aga tüdruk on juba läinud.

314. lugu, 6. episood

Õnne 13 trepikoda. Kaido on jälle Mornas. Kuidagi on ta majja sisse saanud. Ta prõmmib Are uksele. Trepilt silkab alla Ursula.

Ursula. Noo, noo, kodanik!
 Kaido. Ise sa oled kodanik... *(Lõtvub, toetub uksepiidale).* Noh, mine, mine, mis sa kardad?
 Ursula. Teid või? Naljakas kuulda! Keda te üldse otsite?
 Kaido. Tuult väljal või midagi sellist.
 Ursula. Kurat, kuidas te üldse väravast sisse saite?
 Kaido. Mitte sisse, vaid üle tara vupsti. Ma hüppasin kunagi Dünamo staadionil siiski 3.50 teivast!
 Ursula *(täitsa kärevalt, kodukaitsjalikult)*. Teate, ma võin konstaabli välja kutsuda. Iga kell.
 Kaido. Konstaabel? Siin külakogukonnas? Jäta naljad!
 Ursula. Igatahes et on. Vaat nii suur konstaabel!
 Kaido. Juba kardan!
 Ursula. Ja kuni tema kohale tuleb, kutsun majavanema appi!
 Kaido. Alma-moori või?
 Ursula. Kust te teate?
 Kaido. *(Teisel toonil)* Saame parem tuttavaks. Arhitekt Prillop.
 Ursula. Keda te lollitate? Arhitekt Prillop elab just sellesama ukse taga, mida te siin tümitasite.
 Kaido. Tema oli siis eikeegi, kui mina juba ammu arhitekt olin. Nüüd aga... *(lööb käega, kummardub)*. Mul on au! Vähemasti endine arhitekt Kaido Prillop.
 Ursula. Selline te siis oletegi. Hm...
 Kaido. Ja kes teie olete, preili ninatark?
 Ursula. Pole tähtis. Ma olen ammu tahtnud näha seda tõllakat, kes nii kihvti naise nagu Are maha jättis.
 Kaido. Tegelikult jättis tema minu maha. Aga sel pole enam mingit tähtsust.
 Ursula. Mis te siis jamate siis ukse taga, ausalt?
 Kaido. Arvad, et ma täpselt tean, kuidas ma jälle siia urkasse sattusin? Mis selle küla nimi nüüd oligi?
 Ursula. Tuleb vähem juua, vanamees.
 Kaido. Vale jutt, mina olen noor ja ilus! Ainult sutsu närviline!
(NB. Kaido on pidevas liikumises. Minu poolest istugu vahepeal või põrandale – ehk siis trepile. Atraktiivne, ohtlik ja tobe korraga!)
 Ursula. Ja üldse, Morna on muide linn, mitte küla.
 Kaido. Noh, siis olen mina ju Rooma paavst. Kurat, kuidas kõik valutab... Pööra korraks selg, plika.
 Ursula. Ei tea, mis hea pärast?
 Kaido. Ära siis pööra... Kaua ma kannatan! Kui see sulle huvi pakub, eks vahi siis. *(Ja ta võtab taskust pakikese, harutab selle kähku lahti, tõstab nina juurde... nuuskab sõõrmesse)*.

314. lugu, 8. episood

Ursula, Kaido. Ta jälgib Kaidot liikumatu pilguga, milles on põlgust ja hirmu... ja nälga.

Kaido. Mis on, preili süütus, enne pole näinud või?
 Ursula. Nii lahja kraamiga ei hakkaks mina küll üldse jamama.
Nüüd tekib pikk paus. Ja mingi loomalik äratundmine tekib Kaido pilku. Siis muigab ta põlastavalt.
 Kaido. Seda ma vaatan, et... Aga nii alla ei käi mina iial, et nõela otsa istuda!
 Ursula. Kes siin istub nõela otsas? Vali sõnu, koksikutt!
 Kaido peopesale ilmub nagu nõiaväl paar pakikest. Ta enesetunne on paranenud. Ta on äkki väliselt täiesti võluv kuju.
 Kaido. Soovitan palavalt, vaheta marki, enne kui hilja! Tahad proovida? Palun, onu on täna lahke, mul on veel! Ma kingin!
 Tead, mis see maksab! Võta kohe kaks!
 Ursula. Mine kuradile! Hea küll, anna siia! Et sa ennast siin meie koridoris laibaks ei tõmbaks, saad aru... Ma uputan selle puru esimesse ettejuhtuvasse kraanikaussi!
 Kaido. Ise ka usud? Ütle parem, kus Are on?
 Ursula. Kui ka teaks, ega ei ütleks. Vahi, mihuke sa oled.
 Kaido. Mina olen ilus ja huvitav härrasmees parimates aastates.
 Ursula. Ha-haa-haa! Päeva nali!
 Kaido. Natuke paheline härrake, seda küll, aga kes poleks?

Ursula. Mina lähen nüüd linna, aga ma helistan viie minuti pärast Almale ja küsin järele ja kui sa selleks ajaks läinud pole, saadan sulle täitsa tõsiselt väga suure ja väga vihase võmmi kraesse!

Kaido. Hea mõte! Ma lähen ise selle Alma-moori juurde, kuni Are välja ilmub! Härrad ei konuta ometi trepi peal!

314. lugu, 11. episood

Alma ja Johannese korter. Alma on ilmselges hädas kutsumata külalisega, kes vastu eeldusi ja kartusi käitub vaguralt ja viisakalt. Vähemalt väliselt. Fotoalbumid on laualt koristatud, teekarbike aga mitte. Veel on laual teeklaas suhkruga.

Kaido. Armas proua, ma ei tülita teid enam kaua. Kui Aret veerand tunni jooksul ei tule, kõnnin tasapisi bussijaama. Siit tuleb kohe paremale pöörata, eks?

Alma. Ma võin tulla teile teed näitama, tahate...

Kaido. Küll ma ise. Mis see siin on? (*Torkab näpu suhkrusse*). Hm? Suhkur? Huvitav... Nojah, elu on kibe katsumus, seda peabki suhkruga magusamaks timmima. On mul õigus? Muuseas, kes see blond harakas teil siin majas on? Lubas mulle politsei kutsuda, kujutage ette?

Alma. No see on ju... see on meie linnapea tütar.

Kaido (*laseb vile, mängitab kulme, hakkab siis naerma*). Kõike muud kui seda oskasin ma oletada! Ta käitus nagu mingi punkar või narkar, vabandage mind.

Alma. Kust te seda võtate, et ta narkomaan on?

Kaido. Ah, telekas nähtud ju neid küllalt... Oot, kas siis teie linnapea elab siin teie majas?

Alma. Kujutage ette, jah! Nii et paluks edaspidi arvestada.

Kaido. Noo, see mees on siis kas suur luuser või suur populist. Aga mis see minu asi on. Proua, teie ei kujuta ette, kui piinlikult ma ennast tundma pean.

Alma. Nojah, aga ega teie pole ainus, kelle abielu on lörrin läinud... pealegi juhtus see ju ammu.

Kaido. Teie kui elu näinud inimene, te võiksite seda mõista. See on ühe suletud inimuniversumi sisemine tragöödia. Need on maailmale nähtamatud pisarad.

Alma. Parem, kui neid näha tõesti ei oleks, jah...

Kaido. Täpselt, proua Alma! Aga piinlik on mul hoopis muu asja pärast. (*Tõuseb, langeb Alma ette põlvili. Haarab ta käe, ja enne, kui Alma jõuab reageerida, on sellele surutud operetlik suudlus*). Ma palun teilt andestust.

Alma. Jumal küll, mis te nüüd teete, ise veel haritud inimene... Ja viinalõhna teil ka küljes ei ole.

Kaido. Minge nüüd, ma lausa jälestan viina, see on jöhker jook! Kui, siis natuke head viskit või konjakit, aga ega ma seda palu. Mina palun hoopis andestust ühe ammuse sigaduse eest.

Alma. Mina ei saa aru, millest te räägite...

Kaido. Kuulge... kas te tõesti ei mäleta, kuidas ma teil ükskord jõuluõhtu ära rikkusin? Ma olin siis meeletu... Vaene Are, ta pidi teie juurest kaitset otsima.

Alma. Kes vana asja meenutab, sel silm peast välja.

Kaido. Ma tänan! (*Vaatab kella, hakkab tõusma*). Ega midagi, hakkab astuma. Mis ma ikka Aret ehmatan... Mis kell see

Viljandist läbi sõitev buss pidi väljuma?

Alma. Jõuate veel päris rahulikult. Ja ärge nüüd nii palju selle asja pärast muretsege, eks ju?

Kaido. Ah, see on vaid retsidiiv, ei muud... Ainult pea valutab, muud midagi.

Alma. Äkki tahate tabletti, pikk sõit ikka ees?

Kaido. Kui see teile tüli ei tee.

Alma. Oh, mis te nüüd... Oodake üks hetk, mul on arstirohud kõik magamistoas...

Alma tõttab tagatuppa. Kaido tõmbab endale jope selga ja ajab selle hõlmaga laual ümber plekist teetopsi. Ning jääb imestunult vahtima lauale pudenenud ehtekesi. Topib need siis põlgliku muigega karpi tagasi, kuni äkki muutuvad ta liigutused kõhklevaks... Ärgem seda siiski liialt üle aktsenteerigem! Saladus pead õhku jääma!

314. lugu, 15. episood

Johannese korter. Alma, Johannes, pärast Ülu

Alma. Oot, oot, seal sa siis nii kaua olidki?

Johannes. Nojah, algul parandasin kraani ära ja siis panin all korrusel ka ahjud küdema, muidu külmavad veel torud kinni nagu jaanuaris juba oli, mäletad küll...

Alma. No mina kohe ei tea, mis teha...

Johannes. Ole nüüd rahulikult kodus.

Alma. Arvad või? Oot, mis sul siin põues on? (*Lipsti, käsi Johannese palitupõue, ja pudel on käes*). Johannes!

Johannes. Ah see... täitsa meelest läks.

Alma. Kust sa selle said?

Johannes. Ah, vägisi kingiti... See... noh, see Katrin... Kultuurimaja juhataja--- tänutäheks abi eest..

Alma. Ega sa ei luiska? Vaata mulle otsa!

Johannese pilk on aus nagu pioneeril.

Alma. Hea küll, paneme selle ära, aga see tüdruk mu käest veel saab! Noh, olgu, mul koristamine pooleli, sättisin täna fotosid uude albumisse siin koos Ursulaga...

Johannes. Ära sa märgi!

Alma. Ja kas sa tead, kes meil siin täna veel käis? See Are endine mees... Tead küll... Mul olid närvid täitsa püsti, kas tead... *Koputus.*

Alma. Kes seal siis veel on? No on alles päev?

Uksel seisab traagiline Ülu.

Ülu. Kallis pererahvas, appi!

Alma. No tere öeldakse ka ikka.

Ülu. Selleks pole enam aega. Ma palun poliitilist varjupaika kuni bussi minekuni!

Johannes. Seda pead sa kulla mees saama. Mis sind siis ähvardab?

Ülu. Allakäik ja hukatus! Mina tuln nagu õige mees kunagi linna asju ajama, ... Ega sa ei tea, mis asju ma ajama pidin, Johannes?

Johannes. Kui oleks selgeltnägija, siis vast teaks...

Ülu. Väga kahju, et sa ei ole. Vaata, nüüd on nii, et üks pensionär tahtis mind pätiks joota.

Alma. No see on nüüd üks eriti imelik jutt.
 Ülu. Ausõna oli! Felix oli veel ta nimi, istus kohvikus, uhked riided seljas.
 Alma. Jessas, see pidi siis küll Viss ise olema.
 Johannes (*hakkab pupsuma*). Oi, Ülu, siis pääsesid sa küll napilt.
 Ülu. Arvad või?
 Alma. Ja pole ta mingi pensionär, see on Morna linna kõige rikkam inimene, igavene ahnepäits... Ise veel mingi endine kõrge Tartu linna kommunist!
 Ülu. Sihuke asi pole võimalik... Rikkur ja kommar korruga? Kõik see üks ja sama Felix?
 Johannes. Siin Eesti vabariigis on kõik võimalik.
 Alma. Ülu, ma kutsuks su muidu lauda, aga vaata kella, sa peaksid oma bussi peale jõudma...
 Ülu. Milline õnn!
 Alma. Sa Johannes äkki lähed saadad teda? Nii on kindlam!
 Johannes. Kuulsid, Ülu? Mina olen juba teatava usalduse ära teeninud. Lähme siis...
 Alma. Minge, minge, ma nii kaua koristan siin...
Mehed lahkuvad. Alma istub väsinult laua taha. Vaatab enda ette. Ohkab. Ta käed mängivad karbiga. Pooleldi hajameelselt vaatab ta selle sisse. Ja märkab siis, et üht-teist on puudu. Alma õud ja jahmatus on kirjeldamatud.
Alma. Sõrmus, väiksem hõbekett... Mõis siis veel... Jube! Aga seda võiski karta...

315. lugu, 2. episood

Õnne 13. Palmide korter. Tühi tuba. Poolirvakil vannitoast kostab veepahinat. Lõikav telefonihelin. Vannitoast ilmub välja ennast saunarätti mähkinud Ursula.
 Ursula. Jaah, kuulen... Isa? No tere hommikust! Kas seal Lätis selles Kretingas... Nojah, Leedus ikka, vahet pole... Kuidas teil ilm on? Ei, siin on täitsa normaalne, aga ega ma ei tea ju ka täpselt. Ma olen tegelikult vannis ja muidu elan ma ka hästi ja Tiina elab ka hästi ja mul on täna vaba päev ja ma lähen pärast Tiina kohvikusse sööma... Mitu päeva sa seal veel oled? Millal? Ah soo, sa pead ju täna konverentsil inglise keeles kõne pidama... vaene paps, selge pilt, miks sa pabistad! Hoian põialt! Tsau!

315. lugu, 4. episood

Õnne 13 trepikoda, esimene korrus. Are väljub viivuks, et vaadata postkasti. Vastasuksest väljub samal ajal hoogsalt Ursula. Ursula on tavalisest natuke kirkama olekuga (vähem välimusega) lõbusalt elevil.

Are. Tsau, Ursula!
 Ursula. Tsau, Are! Ikka olemas!. Me isaga üks õhtu just arutasime, et kas sa tahadki siin meie majas elada...
 Are. Praegu olen ju siin, näed ise.
 Ursula. Täitsa positiivne! Mina küll tahaks, et sa siia jääkski.
 Are. Kes teab. Aga sina? Ohoo! Las ma mõistatan... Sa lähed kohtumisele, jah?
 Ursula. (*ehmunult*) Kuidas sa aru said?
 Are. Haa! Ju olen minagi noor ja armunud olnud, mis muud!
 Ursula (*lohutavalt*) Ega sa praegugi liiga vana ei ole, usu mind, ausõna!
 Are. Aitäh mõistva suhtumise eest, kullake..
 Ursula. Noh, ja et sa selle vanamehega, noh, selle Ahvenaga jamad... ei, see on isegi omamoodi eksootiline .
 Are. Oled sina alles otsekohene.
 Ursula. Naiivne, tahtsid sa ütelda? Muuseas, aga seda, et mina ja armunud... No ei! See ei tule kõne allagi! See pole võimalik!
 Are. Ükskord ikka.
 Ursula. (*raputab pead, kindlalt*) M-km!! – Aga see, et kohtumisele... seda küll. (*Nagu plikake*) Tead, mul on viimasel ajal siin väikeses linna kolossaalne menu!
 Are.. See on ju vahva!
 Ursula.. Kus ta vahva on kui ei ole vahva. Mornas on ju nii, et kui ühe korra oled ühe mehega südalinast läbi jalutanud, siis teisega enam ei tohi sa seda surmatunnini teha, ilma et... said aru?
 Are. Noh, siis olen mina ammu mustas nimekirjas.
 Ursula. Ah soo, mehed... meelde tuli. Mõne päeva eest üks kodanik... siinsamas trepikojas... ühesõnaga, vaatasin teda ja sain aru, et mk-mm, mk-mm, mk-mm. (*Autori tõlge: "Ei, ei, ei."*)
 Are. Sul on sihuke nägu, tüdruk, nagu puutuks see kuidagi minusse?
 Ursula, See tüüp ütles, et ta on Prillup.
 Are. Pea kinni, tüdruk, räägi! Kaido käis siis jälle siin?
 Ursula. Tead, ma võin pärast ju läbi hüpata ja lähemalt valgustada, aga praegu... Saad aru, mind juba oodatakse! Tsau!

315. lugu, 6. episood

Morna linn. Kaks noort inimest jalutavad. Distantseeriv keskplaan. Need on Ursula ja --- Oliver-Sten. Ursula ei lase ennast puutuda, kuigi OS selliseid katseid teeb. Näeme Osi midagi jutustamas, kätega estikuleerimas, Ursula on üsna jahe.. Aga siis äkki haakub ta kõvasti-kõvasti OS-le käevangu ja hakkab lausa kekutama.. Aeglustab meelega sammu, ripub noorhärä käe küljes...vähe puudub, et hakkab musitama. OS on isegi natuke heitunud. Siis näeme meiegi lähemalt fooni. See on linna politseijaoskond. Ursula pilgud välguvad väljakutsuvalt selle ukse suunas.

Ursula. Oi, Oliver, palun jutusta veel kord, kuidas sa väikese poisina pidid järve ära uppuma...
 OS. Oliver-Sten ikka, kui saaks.
 Ursula.. Oliver-Sten, räägi juba, ma kuulan.
 OS. Tegelikult pole selles episoodis midagi kangelaslikku.
 Ursula. Aga sa rääkisid sellest nii...noh, nii täitsa kohe inimese moodi...
 OS. Tõsiselt või? Tead, ma lausa harjutasin selle loo rääkimist, muidu... muidu arvad, et ma oskan ainult poliitikast rääkida... he-he-hee... Aga kuule, kas me pole siin kohal täna juba teist korda?
 Ursula. Tõesti või? Mina küll ei märganud...
 OS. Ja-jaa, see on ju politseijaoskond. Kui tohib, kutsuksin ma su nüüd kohvikusse.
 Ursula. Jalutame veel natuke.
 OS. Kül on. Muidu poleks midagi, aga ma ei tohi homseks haigeks jääda, sest volikogus on üks oluline hääletamine.

315. lugu, 8. episood

Kohvik Tädi Anni Juures. Kui Ursula ja Oliver-Sten sisenevad, marsib neile vastu mehekolakas, parajalt purjus ja vihane. Ta tõukab Oliver-Steni oma laua proletaarlaseõlaga.

Ursula, Hei, hei, onuke!

OS. Pole midagi, pole midagi, vältigem konflikti!

Mees teeb ainult möhh ja kaob.

Ursula. Mine istu., ma lähen räägin natuke Tiinaga. (*Leti juurde*). Siin ma siis olen, nagu räägitud.

Tiina. Miks sa ainsuses räägid, te olete ju kahekesi.

Ursula. See ainult tundub niimoodi. Tiina, kes see vihane tüüp oli?

Tiina. See on meil siin täna juba kolmas selline. Kujuta ette, Põdra tehases pandi üks osakond kinni ja lasti oma kümmkond inimest lahti, Sa ei teadnudki või?

Ursula. Mis sa teed ära, kui ma sihuke apoliitiline olen. Misasja, lastigi päevapealt lahti? See on ju jube sigadus! Kuule, äkki teevad nüüd ülestõusu?

Tiina. Ei nad tee. Tõmbavad nina täis ja vaaruvad koju kurvastama. Hea küll, mis me sellest. Mine lauda oma noormehe juurde, ma toon teile kõik ise ette...

Ursula. Esiteks pole ta mingi minu noormees...

Tiina. Noo, ja kes ta siis on?

Ursula. Ah, on üks lips, millele poiss külge seotud.

Tiina (*turtsatab tahtmatult*). Oled sina alles õel.

Ursula. Ei o-ole, mina olen pai ja kannatlik! (*Itsitab*). Ah jah, too talle siis üks klaas midagi kangemat, muidu ajab ta nii igavat joru, et uni tuleb peale...

Tiina (*sosinal*) Psst! Aga miks sa siis üldse...

Ursula. Kolm korda võid ära arvata.

Tiina. Eelmine kord käisid sa siin selle kultuurimaja mehega...

Ursula. Noh, mulle meeldib menu. Aga sulle?

Tiina. Oh sind... Kuule, Ursula... (*Jääb vaatama*) - Kas see pole mitte seesama poliitikapoiss, see, kes sinu isa vastu...

Ursula. No ja mis siis? Nüüd on ta jälle isa poolt! Selle pärast ta mulle külge lööb, kuidas sa aru ei saa?

315. lugu, 10. episood

Tädi Anni Juures. Ursula, Oliver-Sten.

Ursula, Kuidas sa üldse sihukese mõtte peale tulid, et hakkaks poliitikuks ja kogumoo?

OS, Noh, nagu kõik. Nagu sinu isa.

Ursula. Ah, temal kukkus see küll täitsa kogemata välja.

OS. Jah? (*Imestab, joob siis oma pokaali tühjaks, Köhib ja turtsub natuke, aga jätkab siis häirimatult*). Mina pean ütlema, et see on pika analüüsi tulemus. Juba kuuendas klassis sain ma aru, et muid zhanse mul pole. Ma olin juba siis väga enesekriitiline inimene.

Ursula. Hea, et ütlesid, mina poleks muidu aru saanudki.

OS. Olen, olen. Muidu poleks arengut. Vaata, kuuendas klassis oli mul algebra kolm, füüsika kolm, siis tuli veel see õudne keemina... Eestikeel oli ka ainult neli, inka... inglise keel... no mis inglise keel see ikka on, mida siin Morna koolis õpetatakse? See pole isegi...kokni. Noh, ja siis ma otsustasingi, et mina pean hakkama rahva murede eest seisma. Muidu ma siit linnast kaugemale ei pääse.

Ursula. Noh, ja nüüd siis seisadki rahva eest väljas?

OS. See on mu kohus. Mul on valijate mandaat.

Ursula. Kuule, aga siis... siis pead sa mööblivabriku inimeste eest seisma. Kas sa üldse tead, et neil oli seal suur koondamine?

OS. Mina tean kõike, mis linnas toimub. Aga see keis pole minu rida.

Ursula. Kelle rida see keis siis sinu meelest on?

OS. Esiteks olen mina parempoolne, eks? Ja teiseks, see on ametiühingu rida. Aga kus ta on? Auu, ametiühing? Pole. Milles mina süüdi olen?

Ursula. Vapustav!

OS. Ah soo? Ma vaatan, et sa hakkad siiski mu loogilisi arutlusi hindama?

Ursula. Palun, räägime millestki muust.

OS. Täitsa õige. Räägime parem millestki romantilisest.

Ursula. Tead mis, poliitik ja romantik, maksame nüüd arve ja lähme parem välja.

OS. Ega ometi jälle jalutama?

Ursula. Ise sa ju tahtsid, et kõik su valijad meid linna peal koos näeksid?

OS. Jah, aga ma ei arvestanud ilmastikutingimustega. Ma olen harjunud rohkem tubase tegevusega. Tead, kui raske on kohaliku poliitiku elu? Viletsad ruumid, kehv valgustus. Arvuti ka... Windows 98, kujutad sa ette?

Ursula. Oh sa vaeseke.

OS. Ja korralikke komanderinguid ka ei saa... Linnapea näiteks, tema juba saab, tema on praegu Leedu Vabariigis, ikkagi välismaal...

Ursula. Arvad, et ta nii väga sinna tikkus?

OS. Aga olgu, ma suhtun su väiksesse kapriisi mõistvalt. Ma olen nõus veel korra linnas promeneerima. (*hakkab arveraha otsima*). Ah, aga kui mõelda... Kujuta ette, isegi meie konstaabel sõitis eile seminarile, tõsi küll, ainult Harjumaale, aga ikkagi Spaasse! Noh, hakkame minema?

Ursula. Ära näe vaeva! Naudi siin tubast elu edasi, mina... mina jalutan nüüd siit täitsa omapead ja ise koju tagasi!

315. lugu, 11. episood

Johannese ja Alma kodu. Are ja Alma istuvad kahekesi võileivalaua taga.

Alma. Sa ütle nüüd, nii head soolakala pole ma ammuilma saanud! Mis saladus su emal küll on, et ta seda nii mahedaks oskab teha...

Are. Oi, seda ei paljasta ta mulle ka mitte mingi hinna ees. Võta veel.

Alma. Oi, ma paneksin selle nüüd Johannese jaoks külmkappi... Ja äkki Allan ka... tahab maitsta.

Are. Ma võin ju veel tuua! Kui mul hetkel üldse midagi laialt käes on, siis on see soolakala!
Alma. No kui sa nii helde oled, ma siis tõesti veel ühe suutäie...
Are. Nii mõnus kodune tunne su juures siin istuda. Aga kus siis Johannes on?
Alma. Tema või... (*Paus, siis ootamatu avameelsus*). Tema pühkis Kristjani juurde. Ta sai vist mu peale natuke pahaseks.
Are. Mis sa siis talle jälle tegid?
Alma. Tead ju küll mind, kui ma hoogu lähen.
Are. Mina olen veel hullum. Jumal, vahest mõtlen... Kui mina ükskord selles eas olen... Ei tea, kust ma endale sihukese Johannese selleks ajaks leiaksin? Või jäängi üksi pirtsutama?
Alma. Sul ju praegu...
Are. Jaah? Ei, kui sa Harryst tahtsid rääkida, siis... Lase aga käia.
Alma. Oh, mis mina siin ikka, Eks te ise mõlemad tea.
Are. Teame vist jah, et kauaks seda lookest ei jätku. Ja siis vahin jälle üksi öösse... Ei, oleks mulle kümne aasta eest ennustatud, et mina kipun oma eraelus kuivale jääma, ma olen ütleja halastamatult välja naernud... Nüüd aga... peale töö nagu muud ei olegi. Aga kellele ma töötan, pagan võtaks?
Alma. Mis sa nüüd ennast nuhtled... ise noor ja ilus naine, sul veel kõik ees.
Are. Ah, pole seda noorust enam kauaks. Mis sul viga, sul poeg ja pojapoeg ja sellel omakorda veel ka poeg... Mul pole kedagi...
Alma (*süngeks muutudes*), Mida rohkem sul neid on, seda rohkem on sul ka muresid... Ja üldse, kui ma teaks, mis sest pojapojast jälle saab...
Are. Kas siis Jaanusega on jälle mingi karauul?
Alma. Ei tea. Ja üldse, Johannes ka keerutab midagi... Aga mis me sellest. Tead, mis ma tahtsingi... Pean sulle ikka ütlema.
Are. Sa... vist tahad rääkida, et Kaido käis mind otsimas?
Alma. Ah juba tead. Jah, ajasime siin tükk aega kahekesi juttu.
Are. Misaasja? Tema julges sinu juurde sisse tulla?
Alma. Ega ma teda välja ajama ei hakanud...
Are. Millal ma küll tast päriselt lahti saan... Ta oli täis, jah?
Alma. Ei, seda mitte, aga...
Are. Järelikult pilves. Läks jälle uuele ringile.
Alma. No mina neist asjadest midagi ei tea, aga eks ta natuke imelikku juttu ajas... ma tahtsin midagi muud küsida... Ütle, kas... noh, kas ta on kunagi... mingeid asju... noh, omavoliliselt ära võtnud?
Are. Hm? Paar korda viidi mõned mu ehted ja isegi portselan pandimajja, aga ta ostis nad sealt alati tagasi,... Alma? Aga miks sa seda küsid?
Alma. No ma ole kindel, aga... Noh, mul on paar piasja kaduma läinud... Eriti vanast laulatusõrmusest on kahju...
Are. Võtab sõnatuks! Et ta võõrast võtaks, seda pole minu ajal küll olnud...
Kiirkoputus uksele
Alma. Ärme sellest praegu enam räägi! (*läheb avama*).
Uksel on Ursula.
Ursula. Tere, tädi Alma!
Alma. Jah?
Ursula. Oi, ma ei taha segada, ma tahtsin ainult teada... Are, millal ma tohiksin sinu juurest läbi hüpata?
Are. No ma arvan, et... nii poole tunni pärast. Sobib?
Ursula. Okei! Ma siis lähen?
Alma. Ole aga siin, kui juba tulid.
Ursula. Oi, tädi Alma on nüüd seda nägu, et ma saan noomida.. Olin jah kohvikus, aga suitsu ei teinud ja napsi ei võtnud.
Alma. Ega see polegi minu asi, mida sina jood või mida sina suitsetad. Me siin Arega arutasime üht... arusaamatut asja.
Are. Ei tea, Alma, kas maksab... Ise sa ju ütlesid?
Alma. Maksab küll. Peab ikka õiglane olema. Tema on üks kolmest võõrast, kes sel päeval siin meie juures käisid.
Ursula. Kes tema?
Alma. Sina, Ursula. Mäletad, sa veel vaatasid mul seda vana sõrmust?
Ursula. Jaa, muidugi.
Alma. Jah, aga nüüd on see kadunud.
Are. Alma, palun...
Alma. Räägime nüüd selle asja ilusasti lõpuni! Ega sina sellest midagi ei tea, ah, Ursula?
Ursula vaatab Almat ainiti, siis saab äkki aru – ja siis tormab ta välja.

315. lugu, 13. episood

Palmide korter. Ursula. Laual on isa tagant pihtapandud konjak, suus on isekeeratud kanepipläru, Muusikakeskus mõirgab. Ursula jõllitab lage. Uksele prõmmitakse, Ta ei tee väljagi Ta ei tee välja ka siis, kui uks avaneb ja sisse tormab Tiina. Tiina tõttab tema juurde, haarab tal peast, vaatab ta silmi. Raputab teda.

Tiina. Ursula, kuuled siis?
Ursula. (*täiesti selgelt*) - Mine persse.
Tiina. Jumal tänatud! Ptüi, kuidas sa räägid?
Ursula. Ah, see oled sina? No siis sinna ära mine.
Tiina. Mis siin haiseb?
Ursula. Kanep. Ah soo, nojah, kust sina seda tead... Ära pabista, kiirabi pole vaja täna kutsuda. Ainult et isa poolikule konjakile tegin küll põhja peale.
Tiina. Ma ju ütlesin talle, et peitku korralikult ära.
Ursula. Ta peitiski korralikult! Jaan Krossi kogutud teoste taha, selge! Nagu ma ei teaks.
Tiina. Miks sa nüüd jälle...
Ursula. Paluks mitte küsimusi esitada. Las ma olen. Mulle kohe meeldib niimoodi olla.
Tiina (*ja see on talle endalegi ootamatu, mis ta teeb – ta paneb plikale vastu kõrvu*). Säh sulle meeldib!
Ursula. Midamida?
Tiina. Tahad veel, põrsas?
Ursula. Aitab küll, täitsa valus oli. Mine nüüd oma koju.

Tiina. Ole vait. (Hakkab lauda koristama, lõmastab koni).

Ursula. Sa kitud muidugi isale ära? Jah?

Tiina. Ei tea milleks?

Ursula. Ma ka ei tea milleks... Tõesti ei kitu...? Kuule... Tiina... mis sa tahad öelda, et sina hoolid minust?

Tiina. Ma ei ütle sulle tolgusele mitte aad ega beed ka enam.

Ursula. Poleks uskunudki... Aga mõned näed arvavad... et mina olen... mingi kuradi sörmusevaras...

Tiina. Kes seda ütles?

Ursula. Pole tähtis. Kas sina ka arvad?

Tiina. Kuidas ise ütled, nii on.

Ursula. No ei ole ju noh, nagu mul oma pattudest veel vähe oleks! Kebi nüüd minema!

Tiina. Ei lähe ma kuskile, mina jään täna ööseks siia korterisse.

Ursula. Ah soo? Aga kui ma su vägisi välja ajan?

Tiina Eks sa proovi, kõnnike.

Ursula. No siis... Siis ma ei ajagi. On lugu, mis?

316. lugu, 9. episood

Õnne 31, Kartini korter. Katrin, Jaanus, Marko

Jaanus. Ah et... sinule ajab ta siis ka külge?

Katrin, Mis sa siis arvad!

Jaanus. Ära märgi. (Ega ta nüüdki päris täpselt aru saa, aga teeb asjaliku näo). No siis on teine värk. (Markole): Ei kadesta sind, kilu! See tüdruk teeb asja füüsiliselt selgeks! (Katrinile): Kui temast veel midagi üle peaks jääma, saada minu juurde alla.

Marko. No-no-noo.

Katrin. Rahu, poisid. Võta oma pudel ka kaasa, eks...

Jaanus. Iga kell et võtan.

Marko. Ma ei tahagi su kärke!

Jaanus. See suur et... (Möödab Markot pilguga). Mis ma sust tondist ikka... Sa Katrin anna talle et mäletab. Tema siis ongi sul see kollane tibu... Ot'sa mu tilluke...

Marko, Mida, mida? Kes siin on kollane tibu?

Katrin. Ma ei saa aru, millest sa räägid. Mis tibu, mis tibu? Märg vares hoopis.

Jaanus. Jaah? Ju ma siis nägin unes. Tsau, mina lähen nüüd jälle magama.

Jaanus ära.

Marko. Nii. Ja nüüd lao lagedale! Kust ta teab seda tibunime?

Katrin. Ausalt pole aimugi! Ma pidin ise ka täitsa minestama... (Häbelikult), Tead, mul on viimasel ajal tekkinud komme iseendaga rääkida, ju ta kuulis pealt... Ma ju ei teadnud, et ta mul seal toas põõnab... Ära muretse, ärgates ei mäleta ta midagi!

Marko. Ainus lootus. On jama, ah?

Katrin. Pole midagi, homme on Peterson jälle kaine.

Marko. Kauaks mu kallid koolivend siia jääb?

Katrin. Sellest polnud veel juttu.

Marko. Äkki peaks sulle teise peavarju leidma, mis sa arvad?

Katrin. Mis mul siin viga.

Marko. Ise tead. (Paus). Kats, kuule...

Katrin. Noh, mis on?

Marko. See käe ja südame jutt mõjus kohe päris liigutavalt.

Katrin. Ära tee illusioone! Ma päästsin ainult su nahka.

Marko. L-loomulikult, kuidas siis teisiti.

Katrin. Te olete eri kaalukategooriates! Mulle ei meeldi, kui mu alluv läbi kolgitakse.

Marko. No kas tead... arvad, et mina ei oskagi kakelda?

Katrin, Arvan, et ei oska jah.

Marko. No nüüd oleksin ma saanud vähemalt järele proovida! Sa rikkusid kõik ära! "Käsi ja süda..." Ma juba hakkasin jälle lootma.

Katrin, Ah, ole vait, Kus see Perve käsikiri on? Anna siia, hakkame tööle... (Vaatab Markot, muigab) Ja üldse, kuidas sa kihlvedu kavatsed võita? Ma räägin linnapea tütrest.

Marko. Sina ju kihla ei vedanud.

Katrin. Aga sina vedasid.

Marko. Unusta ära. Esiteks on see tüdruk absoluutselt peru, psihh...

Katrin, Tõesti? Mina kohtasin teda hiljuti küll ühe absoluutmunnu kuti käevangus... Magus paarike!

Marko. Paned pada, jah?

Katrin. Minu meelest on koguni see üks linnavalitsuse või volikogu tegelane.

Marko. Mis, Oliver-Sten või? Pole võimalik. See vend on... natuke imelik, saad aru.

Katrin. Kuule, miks sa nii erutud?

Marko. Kust sa seda võtad? Ma olen rahu ise. Sa tahtsid nagu tööle hakata?

Katrin. Jah, ja koos sinuga. Kõigepealt vaatame üle, mida Perv nende massistseenidega tegi... (Intrigeeriv pilk paberite kohalt Marko suunas. Ilmsüütu häälega). Mis sul selle Jaanuse naisega siis ikka tegelikult oligi?

Marko jääb teda vaatama, suu ammuli. Temagi ei saa aru, on see nüüd mäng või ei ole see mäng. Ja Marko vaid oigab - nagu valutaks tal hammas.

317. lugu, 2. episood

Õnne 13. Are korter. Voogab mingi fataalne muusikapala, näiteks kuulus Titanicu motiiv. Are, riides pigem karmi pidulikkusega kui argiselt (püksid?), käib närviliselt edasi-tagasi ja vaatab kella. Uksekell. Are hammustab huulde ja läheb avama. Uksel on... Raim.

Raim. Tere.. Are..

Are. Tere, Raim. Tule edasi, mis sa seisad seal!

Ust sulgedes vaatab Are murelikult koridori. Aga nägijad ilmselt pole.

Raim. Ei ole seal kedagi.

Are. Mis siis, kui ongi? Mind see ei loksuta.

Raim,. Mind küll. Ei taha su marki täis teha.

Are. Ah, ole vakka...

Mõlemad jäävad teineteist silmitsema. Raim väärib tõesti vaatamist. Ta on kuidagi "kõhnem-kahvatum" tavalisest. Ja tal on näpu otsas pooltühi seljakott, seesama kuulus isa rinderanits, mida aastaid tagasi oleme näinud. (Kui see veel alles peaks olema TK?)

Raim, Kotti vaatad või?

Are. Seda ka. Na kõhnuke teine seekord.

Raim,. Aga mis mul vaja ongi? Sellisele teekonnale pole palju kraami tarvis. Kaks paari vahetuspesu ja sokke. Kõik. Ah jah, hambahari ja taskupiibel on ka veel.

Are. Hm... Ahven kinkis selle või?

Raim. Ise ostsin. Ükskord tuleb see ju läbi lugeda. Noh, ja kus siis... see mees on?

Are. Küll ta tuleb, ära karda.

Raim. Ma tegelikult lootsin, et ootab siin. Mis siin ikka pikalt.

Are. Istu nüüd laua taha ja ole vakka., Sul on täpselt tund aega, ma annan sulle korralikult süüa. Millal sa täna jälle saad...

Raim. Poleks oodanud.

Are. Ära veiderda.

Raim. Are, mis stsenaarium see üldse sinu poolt on?

Are. Ise sa tahtsid, et ma selle asja korraldaksin.

Raim. Jah, aga... siin... Sinu korteris? Muide, mis ajast sa siin jälle eladki?

Are,. Pole tähtis. Mis aga stsenaariumisse puutub, siis mina olen ju üldse teatraalne tüüp. Või kus sina oleksid tahtnud? Linnavalitsuse ees?

Raim. Jah, tõesti... see oleks tunduvalt teatraalsem. Veel üks küsimus: mind ei kardagi enam?

Are. Ma pole sind kunagi kartnud! Nii. Mine pese nüüd oma käed puhtaks, metsavend number kaks...

Raim. Näe, mida sina ei tea!

Are. Ära raiska aega tühja mulla peale! Ma katan nii kaua sulle laua.

317. lugu, 5. episood

Õnne 13, Are/Sumbergi korter. Are, Raim. Raim lõpetab ahne söömaaja, Are jälgib teda sõnatult, Raim märkab ta pilku, kohendab ennast, haarab kombekalt salvräti järele, pühib lõuga.

Raim, Aitäh. Nagu parimas restoranis.

Are. Millal sa mees viimati üldse restos käisid?

Raim. Ei mäletagi. Vist... Egiptuses.

Are. Kuradi loll ikka oled.

Raim. Vabandust?

Are. Miks sa üldse eeluurimiselt jalga lasksid, togu selline?

Raim. Mul on klaustrofoobia. Ma kardan suletud ruume.

Are. Nüüd enam ei karda?

Raim. Kardan ikka. Aga kaua sa ikka ennast peidad. Ei saa ju eluaeg redutada.

Are. Jube arukas jutt, eks? Monte Cristo selline! Mismoodi see üldse võimalik on, et võtad kätte ja põgened vanglast?

Raim. Ega ma kavatsenudki, kui aus olla.

Are. Jaah? Nii et jälle midagi, mis sinuga kogemata juhtus?

Raim. Täpselt nii. Võmme inimlik eksitus, mingi noor kutt oli. Viis mu kogemata päevameeste punkti kartuleid koorima. Noh, sealt kartsaköögist polnud minusugusel matkahundil kuigi keeruline minema jalutada.

Are. Kes need päevamehed veel on?

Raim. Pisihuligaanid enamasti. Tead, ma ei tahaks sellest rohkem rääkida. Kuidas ise elad?

Are. Teeme nii, et isiklikuks seekord ei lähe.

Raim. Selge. Ah soo, see tüdruk, ta elab vist seal sinu vastas? Kuidas temal läheb?

Are.. Vahelduva eduga. Muide, ta oli sinu jõulukaardist liigutatud.

Raim. Kust sina seda tead?

Are. Sellepärast, et ta andis seda mulle lugeda. Selge!

Raske paus.

Are. Ütle, kui kauaks sa nüüd kinni lähed?

Raim. Ise loodan paari aastaga pääseda. Kui silmas pidada, et ma nüüd ise urust välja ronisin.

Are. Parema, kui see aeg pikem oleks!

Raim, Sa oled ikka veel verejanuline? Ma ei palunud ju ennast siia kutsuda, eks?

Are. No kuule, ma olen siiski humanist... Tead mis, Raim...

Ükse kell.

Are. Ei midagi. Nüüd enam üldse ei midagi.

Läheb avama

317. lugu, 10. episood

Õnne 13, Are korter. Kolmekesi toas: Are, Raim ja Priit Torim. Priit on täiesti mundris. Kõik on pingul ja natuke võltsid.

Are. No nii, härrased, mooramees on oma töö teinud, mooramees võib nüüd vist minna?

Priit. Vabandust, ei saanud aru?

Raim. Are, tõesti...?

Are. No kuulge, nii palju kui mina aru saan, on teil nüüd omavahel niiõelda ametiasju klaarida küll ja küll. Ma jätan selle võtme siia, Kes viimasena lahkub, visaku postkasti.

Priit,. Proua Prillop...

Are., Kõik-kõik-kõik. Ah soo, härra... konstaabel... ainult üks minut.

Priit. Mis mõttes, palun?

Are, Selles mõttes, et vaadake natuke aega... noh, seda pilti seal või siis raamaturiulit...

Priit. Selge (*kuigi tal pole midagi selge*).

Are astub Raimi juurde... ja suudleb teda pikalt, Vaatab siis vihkavalt talle alt üles otsa.

Are (*sosinal*). Et sa molkus teaksid, kellest sa tegelikult ilma oled jäänud! (*teisel toonil, peaaegu kamraadlikult*). Noh, tsau siis, poisid!

317. lugu, 12. episood

Õnne 13, Are korter. Priit, Raim.

Priit. Hakka sulle või kaasa tundma? Selline naine..

Raim. Räägiks asjast. Kas hakkame ka varsti minema?

Priit. Istu maha, mees!

Raim. Kas me rääkisime sina?

Priit. Kõlbas palmide all rääkida, kõlbab nüüdki.

Raim. Ja teiseks... istuda jõuan ma veel kaua, mis ma ikka enam...

Priit. Jäta see labane retsimula, eks?

Raim.. Rets ma nüüd ju olen... või kuidas?

Priit. Üks täispuhutud sitavares oled, ei enam.

Raim.. Ma võin solvuda ka, ära arva.

Priit. Olgu peale, pole minu asi sind kasvatada. Ja nüüd lao lagedale, mis sa minust tahad?

Raim. Sulle siis ei öeldudki või?

Priit.. Ma tahan, et sa ise ütleksid.

Raim. Okei. Noh, ühesõnaga, siin ma olen. (*tõstab kokkuliikunud käed ette*). Ma ootan. Kus on käeraud?

Priit. Ära veiderda.

Raim.. Ma ei veiderda, ma räägin tõsiselt, Ma tahan, et sa mu arreteeriksid.

Priit. Aga kui ma ütlen, et pole minu asi, mis siis?

Raim. Siis... ma jään nõutuks.. Teistele ma ennast kätte ei anna.

Priit. Edev nagu... gümnaasiumiplika, ausalt. (*istub raskelt*), Arvad, et tegid nüüd maailmale ilusa žesti?

Raim. Ei, sulle. Sina oled selle ära teeninud, mitte teised.

Priit. Kuula ja imesta.

Raim. Minu teada oli sul paras jama selle Egiptuse pärast. Ma kuulsin, et oleksid äärepealt minu pärast ametist lahti saanud.

Priit. Noh, nii hull see asi ka polnud, aga kui sa nii tark oled, siis peaksid sa ju teadma, et mul polnud õigust sind seal jahtida.

Raim (*endalegi ootamatult*). Sellepärast sa mulle meeldidki.

Priit. (*pupsatab*). Noh, sina oled ka üks omaette kuju... Mismoodi sa seal Tallinnas ära jalutasidki? Ma kuulsin, et mingid meie noored juntsud torkasid su natuke valesse kohta?

Raim. Umbes nii.

Priit. Ja mis sa nüüd siis sinna tagasi kipud? Põgenemise eest saad srokki juurde...

Raim. Räägid, nagu polekski pollar.

Priit. Eks ma olen ka aasta vanemaks saanud. Seal narkosakonnas... eks neil ole ilma sinutagi probleeme.

Raim. Mis sa sellega tahad ütelda? AH jah, ma kuulsin raadiost, et üks kõva ülemus oli ise kambas...

Priit. Ei kommenteeri, nagu sa ise peaksid aru saama. Ja üldse, Raidver, sina pole selles seltskonnas kuigi oluline tegija...

Raim. Solvad, mees?

Priit. Jõudumööda. Edev oled sa küll, aga diiler... Hm. Seda sa küll pole. Niisama asjaarmastaja.

Raim. Aga näe, ühe tüdruku oleksin äärepealt 'ära tapnud.

Priit. Said ikka aru?

Raim.. Tohin küsida? Asi oli natuke isiklik ka?

Priit. Arvad, et ma vastangi?

Raim.. Polegi vaja...

Priit. Nojah, see selleks... Aga küllap oleks see tüdruk oma doosid tookord mujaltki saanud, kui aus olla ... Nii et jah, ei teagi, mis sinuga teha.

Raim.. Tead, ma hakkam juba pahaseks saama. Vii mind vangi. Ja kohe, Et see jama juba ühel pool oleks!

Priit. Nii lihtne see ka ei ole. Mina olen ainult konstaabel. Minu rida on üldiselt ... noh, et linna vahel pätti ei tehtaks. Ja ei kavatse mina sinuga kuhugi sõita.. Liiga suur au sulle.

Raim.. No kas ma pean elu lõpuni siis sinu meelest oma isatalus redutama ja paljast kartulist elama?

Priit.. Vaat see oleks sulle paras,, Aga tõesti, ega siin õiget lahendust olegi.

Raim. Ma juba ütlesin, ma tahan vangi.. Anna mind siis kellelegi üle või kuidas need asjad käivad. Helista kuhugi!

Priit. Ära tõmble, gümnasistka. Seda tead, kus minu jaoskond asub?

Raim. Noh, tean, mis siis?

Priit. Ma lähen nüüd sinna ja teen ühe telefonikõne Tartusse, Sa tule jaluta mulle nii veerand tunni pärast järele.

Raim. Ma ei taha siia üksi jääda! Võiksid ikka taiplikum olla!

Priit. Hm...Mida sa ikka ühelt võmmilt loodad? Okei, teeme siis nii, et jaluta sina enne sinna! Mine istu ootetoas, kui sa just meelega trepi peal poseerida ei taha. Ma helistan siit.

Raim. Aga kui ma... ümber mõtlen?

Priit. Ei sa enam mõtle.

Raim. Kust sina seda kõike tead, miks sa nii enesekindel oled? Kas sa pole kuulnud, kui keeruline ja salalik on kurjategija hingemaailm?

Priit. Kah mul kurjategija väljas... Aga kui aus olla, ega ma sihkest veidrikku pole varem trehvanudki. No mis sa passid enam - mine siis, äkki saamegi su õhtuks kuskile kongi!

320. lugu, 3. episood

Palmide korter. Uku on jälle üks. Käib edasi-tagasi, vaatab telefoni.

Uku. Passi telefoni juures, passi telefoni juures...Hm! (*Läheb toob tagatoast musta ülikonna, seirab seda kriitiliselt, riputab siis sinnasamma kusagile... raamaturiivuli külge, Ja hakkab uuesti otsustavalt iseendaga välkmalet taguma.*)

Uku. Mis sa-a siin passid, ratsurisu? Näh, mine passi ise seal telefoni juures...

Uks paiskub valla, sisse tormab Ursula, hõlmad valla.

Ursula, Hurrraaaa!

Uku (*valvsalt*) Mis mõttes?

Ursula. Kujutad sa ette, paps, mina traavin tööle nagu hunnik õnnetust, jäin veel kolm minti hiljaks, ja mis selgus – perenaine kupatas mu minema!

Uku. Koondas või?

Ursula. Võta positiivselt! Mulle anti takkapihta terve nädal niiõelda talvepuhkust, mis sellest, et kevad juba käes!

Uku. Nojah,, siis tuleb sulle õnne soovida...

Ursula. Vaat nüüd ma alles hakkam isiklikku elu elama! Aga kõigepealt... kõigepealt lippan poodi ja toon midagi head!

Uku. Oota nüüd sellega...

Ursula. Ja mida sina siin teed? Ohoo? Jälle taod iseendaga välja!

Uku. Nojah-noh. Kontrollitud värk. Maandab stressi ja teritab mõistust.

Ursula. (laua taha istudes). Ja kumb siis täna parem on, must või valge?

Uku. Mõlemad on paremad.

Ursula. Isa, siit on ainult üks samm isiku kahestumiseni ehk skisofreeniani!

Uku. Aga mis parata, kui pole, kellega mängida? Näe, mesinikuhärra pole ka ammu läbi astunud...

Ursula. No eks õpeta siis mulle ükskord see tobe mäng selgeks.

Uku. Sa pole siiani ratsukäikugi selgeks saanud.

Ursula. Mis sa valetad, seda oskan ma ammu! Lapsest saadik! Näe, nii, eks?

Selleks, et oma oskusi demonstreerida, lükkab Ursula laua nuppudest tühjaks.

Uku (ahastavalt): Mis sa nüüd tegid, Ursu? Mul oli nii hea seis pooleli!

Ursula. Kummal sinul? Kas heal või pahal?

Uku. Ah soo? Vaat selle üle tuleb järele mõelda...

Ursula. Mis su'ga lahti on, isa? Ja miks see ülikond seal ripub?

Uku. Las ripub, ära puutu! Ma... ma võitlen koidega!

Ursula. Mis koidega! Paggan! Mis kuupäev täna on! Selge sotti! (Kukub kargama ja ühest vanast multist (oli vist üks paha rähn) tuntud viisil laulma). Issi võtab naise, issi võtab naise!

Uku. Ah, ikka meelde tuli viimaks...

Ursula. Järelikult hakkame õhtul ju metsikut pidu panema?

Uku. Aga arvesta, et sellest ei tea ükski hing peale sinu.

Ursula. Usud sa ka või, mida sa räägid? Siin linnas teatakse isegi seda, mida sa öösel unes nägid - kusjuures veel enne, kui sa ise ärgata jõuad!

Uku. No nii hull see asi ka ei ole.

Ursula. On küll, on, on! Noh, ja mis teil siis Tiinaga plaanis on? Kolite kokku või?

Uku. Eks pärast paista.

Ursula. Ma mõtlesin, et ainult minuvanuste põlvkond on säärane jahu, et ei tea ise ka, mida tahab... Aga ei selgub, et teie vanurid olete täpselt samasugused...

Lauatelefon

Uku (haarab telefonitoru nagu uppupa pöördõnga). Jaa? Palm kuuleb... Nii... Nii... Oled sa kindel? No siis tulen ma läbi, mis parata.

Uku haarab pintsaku – aga ei musta (ülikonnast), vaid toolikorju ootava argisema.

Ursula. Kuhu nüüd?

Uku. Ah, Mare helistas linnavalitsusest, seal on üks ootamatu probleem tekkinud.

Ursula. See sinu tädi Mare, kas tead... Pärast seda, kui ta mina-ei-tea-kust välja ilmus, on hakanud sulle kohe eriti rõvedalt pugema... Millal sa koju tagasi tuled, ma tean siis laua katta?

320. lugu, 9. episood

Uku korter. Ursula on lauale tõstnud lillekimbu ja sätib sinna šampusepudelit, kui kõlab uksekell. Joostes uksele.

Ursula. Juba tagasi? Päh... sina!

Tulija on Marko.

Marko. Ei oodanud?

Ursula. Loomulikult mitte. Ma mõtlesin, et isa.

Marko. Selge. Ma teen ruttu. Tead, üks piinlik jama vajab äraklaarimist. Ma istun, eks?

Ursula. Mis sa keerutad nagu kass ümber palava pudru? Ütle otse, et hakkas igav ja tulid mulle jälle külge ajama?

Marko. Ahh... Lööks küll, aga sa ju ei lase.

Ursula. Kust sa tead, milline meeleolu mul täna on?

Marko. Pole aimugi. Ma ei tunne ju sind eriti.

Ursula. Ma ise ka ei tunne. Las ma vaatan sind lähemalt... Imelik, ja sellisest kukurukust räägitakse linna peal legende... Sa pole üldse don Juani nägu.

Marko. Muide, kas keegi üldse teab, mis nägu oli Don Juan?

Ursula. Miks ei tea. Georg Otsa nägu. Tahad, toon raamatu, isal on see olemas?

Marko. Pole ma mingi don Juan ega Georg Ots ega isegi mitte Morna macho. Tead, ma tahtsin sulle ühest kihlveost rääkida...

Ursula. Stopp! Las ma arvan... Aa, sa vedasid mõne kutiga kihla, et tõmbad mu hoovi - või kuidas te omavahel ei räägite?

Marko. Okei, midagi sellist jah. Ainult et mitte mingi kutiga, vaid... ah, kui rääkima hakkad, kõlab see täitsa jaburalt.

Ühesõnaga. Katsiga.

Ursula. See sinu ülemus või?

Marko. Rohkem nagu kursakaaslane.

Ursula. Mis see plika on omadega täitsa segi või?

Marko. Ah, artisti asi. Niisama naljaviluks... Kuule, saan ma õigesti aru, et see konstaabel... teil nagu suriseb midagi?

Ursula. Mina sellel teemal sinuga ei räägi.

Marko. Selge. On lugu, ah? Minu komandeerib Kats sinu juurde, võmm tiirutab seal... Ajaks need poolused jälle kuidagi õigeks?

Ursula. Liiga segane jutt.

Marko. Elu on üldse üks liiga segane lugu. Nüüd sellest kihlveost. Ma ei taha, et sa linna peal kuuleksid. Aga kui kuuled, siis...

Unusta ära, eks? Ja lähme sõpradena laiali.

Ursula. Kuule, sina... Mida sa ikka tegelikult tahad?

Marko. Ah, ei midagi... Lihtsalt... tuju pole suurem asi.

Ursula. Ega sa meil viimati totuke ei ole?

Marko. Mine nüüd, mina olen ikka tõeline päikesepoiss. Kuule, sihuke stsenaarium... Kui sa kuidagi nõus oled: ma ütlen Katsile umbes nii – meil sinuga tekkis teatav vaimne klapp, eks pärast paistab.
Ursula. Hm... Imelikud olete, ausalt... Ise veel näitlejad.
Marko. Jaajaa, maa sool, hästi kibe!
Ursula. Okei, tont sinuga, teeme ära! Tahad, ütlen talle ise?
Marko. Las ma mõtlen, las ma mõtlen... Kuule, see oleks omamoodi isegi huvitav lahendus... Aga millal?
Ursula. Eks vaatame, kui tuju on.
Marko. Ainult ära üle paku.
Ursula. Mina? Olen ma seda nägu või?

320. lugu, 13. episood

Palmide korter. Ursula ükski toas. Käib kärsitult ringi, pomiseb midagi omaette. Tõstab pudeli laualt, vaatab seda, paneb tagasi. Valib siis numbri.

Ursula. Kes seal kuuleb, Katrin-tšätrin ise või!
Katrini hääl, Mina ikka. Kellega ma räägin?
Ursula. Küll sa tead. Mina olen nimelt üks tuntud linnahulluke, mäletad küll, klaas vett näkku visata on minu käes käkitegu...
Katrini hääl. Aa, sina! Sirista aga edasi, mul on praegu võimas positiivne laeng peal, minu tuju ei riku miski.
Ursula. Võitsid miljoni või?
KH. Mine nüüd! Ma leidsin vägeva sponsori. Hea küll, oli asja nagu ka või?
Ursula. Markot ei ole seal?
KH. Nii? Miks ta siin peab olema?
Ursula. Jah, ega ei pea küll.
KH. Ja mida see veel tähendab?
Ursula. (võrratu litsakusega) Pean ma sulle tõesti kirjeldama, mida tähendab, kui üks mees... üks tõeline mees... uuh! Said aru?
Sina ju ka ei tahaks sihukest meest enam teisega jagada?
KH. Kuule, kas sulle ei tundu, et sa oled liiale läinud?
Ursula. Aga sa ise?
KH. Mis ta siis tõepoolest... käiski sinu juures?
Ursula. Mis sa siis arvad!
Ursula viskab toru lauale. Ta tahaks võidurõõmus olla – aga ei ole. Pigem vastupidi Aga enne, kui tuju lõplikult ära pöörab, avaneb üks. Siseneb mõtlik Uku.
Uku. Ahah... sina veel kodus...
Ursula. Kus siis veel?
Uku. Mis sa nii hapu oled?
Ursula. Ah, tegin just praegu tühe lolluse... Mageda nalja, noh Mis kõige narrim, jumala selge peaga! Kuule, aga isa!
Uku. Jah, mis on?
Ursula. Kuidas sa nii ruttu tagasi oled?
Uku. Kukkus nii välja...
Ursula. Ja kus siis proua... Palm on?
Uku. Kehitab õlgu ja...naeratab napilt.
Ursula. Mis te siis... Ei... Ah, isa?
Uku. Mhmmmm-
Ursula. Aga miks siis, kuku pikali?
Uku. Tead... mis ma sulle ütlen... Hakkasin mõtlema, et äkki pean jälle kolima... Ei mina viitsi enam 12 000 raamatut kastidesse ajama hakata!
Ursula. See on ettekääne. Ega ma sisimas enam väga vastu olnudki. Tead, mul endal käis siin ka üks kutt, kiiksuga küll, aga väga viga polegi...
Uku. Vaata, Ursula, mina olen juba selles eas... et mind ei huvita enam eriti, kes kellega käib ja kes kellega ei käi ja üldse, kogu see moos...
Ursula. Aga mis sind siis huvitab? Maailma saatust, ühiskonna heaolu, linna mustaveetorud?
Uku. Need ka natuke. Aga ennekõike see... et kas sina saad ükskord ratsukäigu selgeks või ei saa. Tee laual ruumi ja paneme nupud peale!

322. lugu, 1. episood

Õnne 13. Alma-Johannese korter. Alma laotab lauale Johannese päevasärke ja muid riideid. Kulm kortsus, asub ta neid üle vaatama. Samas jälgib ta teraselt, mis ümberringi toimub. Meie ei tarvitse midagi kuulda, aga äkki on Alma jätnud särigid kus seda ja teist ning vilksti uksest väljas. Ukse tagant kostab tema hääl.

Alma. Ah see oled ainult sina... Mida sa siis niimoodi hiilid, tõepoolest... No tuled sisse ka või?
Ja siis tullaksegi sisse. Teine tulija on Mare.
Alma (jätkab juttu). Ma mõtlesin, et Allan veel...
Mare. (on pärast maailmareisi ikka veel nagu järelešokis, ta pilk on püsinu ja olek are). Ei, nad läksid juba oma kümne minuti eest Johannesega koos välja. Maaleminek ju.
Alma. Ega ma siis nii lubjakas ka ei ole, et ma seda meeles ei pea...Vaja jah seal rämpsu koristada ja puha...
Mare. Tead, nii oleks tahtnud nendega koos sõita, aga näe, tööpäev...
Alma. Bussini veel maa ja ilm aega... Või sõideti sinna juba selle Vissi uue autoga, mille Allan kolmapäeval Tartust ära tõi?
Äkki on neil Viss ise ka kaasas? No see veel puudus, ma ütlen küll...
Mare. Ei, Vissist küll juttu ei olnud...
Alma. Kuidas sa saad sellest nii rahulikult rääkida üldse? Kuidas sa üldse välja kannatad, et Allan meie linna kõige vastikuma tüübi juurde tööle läks?
Mare. Selle peale mina enam mõtelda ei jõua... Tead, Alma, mina ei saa enam siin linnas elada ega olla... onju? Lähed mööda tänavat, kõik irvitavad sulle järele...
Alma. Nojah, seda ma vaatan, minu eest tahtsid ka ennist ära joosta...
Mare. Ei olnud! (Paus). Aga ütle nüüd ise, mida sina minu asemel teeksid?

Alma. Vaata, tüdruk, mina oleksin sinu asemel juba ammu häbi pärast maa alla vajunud.
 Mare. Aitäh, kallis ämm, hea soovitus eest. ... Tead, mis ma nüüd tahaks? Ma tahaks nähtamatuks muutuda. Nii umbes nädalaks, onju?
 Alma (*suhteliselt soojalt*). Eks need miljonid tee igäühe närviliseks, eriti kui neid ei olegi olemas. Kuule, tead mis, mine too parem enda poolt Allani töösärgid ja püksid ja... Ma sorteerin need ka läbi, et mida maale viia, mida minema visata...
 Mare. Arvad või?
 Alma. Teist korda ma pakkuma ei hakka. Sinust pole praegu ju niikuinii asja... Ei, ma saan aru küll, et sul on mõtted mujal, aga ... Pole küll minu asi, aga eile rippusid sul elutoa toolikorjul koguni sukkpüksid...
 Mare. Tead, Alma, ma ei jaksa sinu peale isegi solvuda.
 Alma. Tood siis või ei too? Ah soo, ja kui sul äkki pesupulbrit on, siis... seda võid küll tuua. Ma pesen need särgid ühe jutiga läbi.
 Mare. Pulbrit? Peaks nagu paar pakki olema küll. Ei, ma ei saa lubada, et sa minu eest vaeva näed...
 Alma. Tead mis, ära parem aja mind närviliseks. Niigi oli enne üks väga ebameeldiv asi.
 Mare. Oi, sinul siis ka või? Räägi!
 Alma. Ah, noh, enne, kui ma prügi viima läksin. Tead, see tüdruk... tead ju küll, jah, kellest ma räägin...
 Mare. Mina ei saa aru, mida sa küll Uku tütreaga aina krillid.
 Alma. Ainult lugupidamisest linnapea vastu ei ole ma seda inetut asja lähemalt uurida lasknud... Ah jah, sina ju ei tea, mis siin kõik vahepeal on juhtunud.
 Mare. See sörmusekriminull või? Kolme kahtlusalusega? Allan rääkis midagi jah. Mina küll ei usu, et Ursula...
 Alma. Aga fakt on see, et sörmus on kadunud!
 Mare. Ja mida Ursula sulle siis täna paha tegi?
 Alma. Sa veel küsid! Ta tuli kohe täitsa meelega just sellel ajal uksest välja, me pidime veel trepi peal kokku pörkama! Aga noh, hea küll, see veel kuidagi... Aga tead, mis ta veel tegi? Täielik juhtumus! Ta ütles mulle "tere, tädi Alma!" Nagu poleks midagi juhtunud, kujutad sa ette!

322. lugu, 3. episood

Alma askeldav foonil. Siseneb Mare, tarib lauale sületäie riideid – särke, teksaspükse, hakkab taskuid kobama. Ühest taskust leiab ta kammi, teisest peenraha.. See tõstab natuke tuju. Alma astub lähemale.

Alma. Ahhah, näed kui tubli! Ma arvasin juba, et sa ei tulegi... Näe, ja pesupulbri oled ka toonud.
 Mare.. Ma ju lubasin, onju?
 Alma. Las ma vaatan... Jumal, kui kallis pulber see on? Enam sa küll niimoodi laristada ei saa. Ja mis asjad need on?
 Mare. Allani kadunud varandus puha.. Kamm ja... tulemasin ja... Näe, ligi kümme krooni peenes rahas ja...
 Alma. Kas sa näe, millised salavarud tal on. (*torkab ise käe järjekordsesse taskusse*). Näe, tervelt 25 krooni! Pane ilusasti kõrvale, teile kulub nüüd iga kroon ära!
 Mare. Palun ära kiusa, onju? Muidu annan selle kahekümneviieka veel sulle... jootrahaks, vaat just!
 Alma. Kuidas sa minuga räägid?
 Mare (*on natuke lõbusamaks muutunud.*) Nagu minia ämmaga, kuidas siis veel? Ah... tegelikult... eks sinul on ju alati õigus, alati... Ups, ja mis asi see veel on?
 Alma. Oh seda Allani lohakust!! See on ju see kadunud mansetinööp, mina veel kinkisin talle sünnipäevaks... Anna ma panen selle siia, äkki tuleb teine ka välja...
 Mare (*hakkab Almale mansetinööpi ulatama, see aga pudeneb käest ja kukub maha.*). Jummal küll! Mina ei kohe ei tea, mis minuga lahti on! Jälle läinud... (*Kummardub otsima*).
 Alma. Las ma ise vaatan... (*kummardub, otsib laua altki*). Ei tea jah, ... kuhu ta nüüd...
 Mare. Kõik, aitab! Mina ta kaotasin, mina ta ka leian! Kaua ma selline uimane olen, onju! (*Võtab põrandaharja, hakkab selle varrega kapitagust torkima*).
 Alma. Nii kaugel, ei saa olla.
 Mare (*võidukalt kummardudes*): Aga mis see on?
 Alma. Ära sa ütle, oligi sul õigus!
 Mare. Ükskord elus saan ma seda ka kuulda. (*jääb äkki vait, kohmitseb maas ja tõuseb aeglaselt üles*).
 Alma (*mõtetega mujal, oma askeldustes*) No mis nüüd vait jäid?
 Mare. Ma leidsin sealt kapi alt ühe asja veel.
 Alma. Jah? (*Läheneb Marele, vaatab ta avatud peopesa.*). Ah soo? No vaata kui tore... (*ja vakatab üheks ebamugavaks hetkeks temagi*).
 Nüüd näeme meiegi suures plaanis Mare peopesal lamavat eset. See on "Elmari sörmus"
 Alma. Noh, väga kena, et välja tuli. Ma panen ta nüüd ära...
 Mare. Muud polegi ütelda?
 Alma. No hea küll, ma peidan selle sörmuse kuskile sellisesse kohta... et ta sulle enam silma alla ei satuks. Muidu hakkab Johannes mulle jälle kadunud Elmarit nina alla hõõruma...
 Mare. Minu meelest pole asi üldse Elmaris. Alma.
 Alma. Mis sina ka tead, kaua sa temaga üldse tuttav jõudsid olla? No, mis veel, mis veel? Nojah, tõesti... Kes oleks osanud arvata, et see sörmus just seal on... Mõtles ise! Mis sa vaatad mind, Mare. Ega sa ometi ei arva, et ma peaksin nüüd...
 Mare. Pole mina sinu nõunik. Kuidas ma tohiksingi.
 Alma. Niisii? Sa siis arvad, et... No ei! Selle plika juurde... Mina? No ei, mitte ialgi!

322. lugu, 5. episood

Johannese korter, Alma on üksinda. Triigib raevukalt pesu. ...Jätab siis äkki tegevuse katki, jääb enda ette vaatama. Ja hammustab huult. Siis läheb ta köögiriivi juurde, valib sealt karbi, millele on kleebitud oma käega kirjutatud silt "Koogijahu".

322. lugu, 6. episood

Õnne 13 trepikorda, 1. korrus. Konstaabel Priit Torim helistab 1. korteri (Are) ukse taga. Ootab, kuulatab, helistab veel korra, siis asutab ennast minekule. Hoogsalt siseneb Ursula. Jääb suuristlimi vahtima. Priit isegi kohmetub natuke, lööb siis naljatlevalt kulpi.

Priit. Tervist... Ursula!

Ursula. Niiiii?
 Priit. Mis nii? Ma ütlesin tere.
 Ursula. Tere jah. Ega sa uksega ei eksinud?
 Priit. Enda meelest mitte.
 Ursula. Ah soo? Ma juba mõtlesin, et sa tulid mind arreteerima.
 Priit. Ahsoo? Aga enne ütle üks põhjus.
 Ursula. Ahsoo....? (Paus). Kui ei ole, siis ei ole. Ah et naabrinaise ukse taga... Einoh, ma saan aru...
 Priit. Oot, oot - aga mina küll ei saa?
 Ursula. Vaata ullikest. Are Prillop on selle linna kõige efektses vaba naine, mis siin aru saada! Tegelikult küll vist... peaaegu vaba...
 Priit. Ära aja jama, eks Ja ütle parem, kus su naaber võiks praegu olla?
 Ursula. Kas härra konstaabel tahab öelda, et ta on Prillopi ukse taga kohe tõesti-tõesti ametiasjus?
 Priit. Ma ei pea sulle ometi aru andma, eks? Lihtsalt oleksin paar sõna rääkinud... Ühest vanast asjast...
 Ursula. Nojah, mis see üldse minu asi! Ise ka imestan... Ah soo, ja mis Aresse puutub, siis minu teada on ta õhtuni ära. Võin ma talle midagi edasi ütelda?
 Priit. Hm, ütle, et... Ah, pole oluline. Eks ma helistan talle homme. Ma siis lähen? (Aga ei lähe).
Ursula. Priit...
Priit. See mu nimi.
Ursula. Kuidas... kuidas sul muidu läheb?
Priit. Pikk jutt.
Ursula. Kui pikk?
Priit (käekella vaadates). Koridoris seda ära ei räägi.
Ursula. Tead! Aga siis astu siis meie poole sisse? Kui sa muidugi mind ei kard!
Priit. No ma ei tea, tööaeg ikkagi...
Ursula. Ilma lõunata? Nagu ikka?
Priit. Kuidas juhtub...
Ursula. Tead mis, mul hakkas sust kahju. Pollaritel pisike palk, hoiavad kõhu kõrvalt kokku... Sinusugune poiss peaks riigi poolt tasuta topeltportsu saama! Davai, mul on seal kohutavalt suur potitäis mulgiputru! Ja isa helistas, et tema enne hilist õhtut tulla ei saagi. Kujuta pilti!
Priit. Mulgipuder, ütled?
Ursula. Muidugi! Ma just mõtlesin, et kellele ma selle rammusa jõusööda sisse topin! Marss sööma, konstaabel! Nii saan minagi ütelda, et olen midagi oma väikese armsa riigi heaks teinud!

322. lugu, 8. episood

Palmide korter. Ursula, Priit. Ursula jälgib lausa külanaiselikult, käsi lõua all, kuidas Priit isukalt putru vitsutav ja kefiiri peale rüüpub.

Ursula. Kallan sulle veel kefiiri?
Priit. Kõik-kõik-kõik. Ole tänatud, aga rohkem mitte üks suutäis, muidu...
Ursula. Nannipunn oled, ei jaksa süüagi. Kuule, aga linna peal räägitakse, et sa teed viimasel ajal näitemängu alal edusamme.
Priit. Ah see... niisama, naljaviluks...
Ursula. Ära eputa! Nii mõnigi taksojuht on lauljaks hakanud, miks ei või siis mõnest pollarist näitleja saada? Staaride teed on kummalised...
Priit. Õnneks olen mina täitsa andetu. Mõned laused ongi ütelda, aga vatti saan ma nagu villakoer... Täna tuleb üks suurem lugemisproov koguni. Räägi parem, kuidas sul endal läheb?
Ursula. Super! Ausalt! Pean töökohta ja...
Priit. Seda ma tean, ema ka kiidab sind.
Ursula. Sa võid uhke olla, sa kasvatustööd kannab vilja! Ma pole väga ammu huligaanitsenud, kellelegi vett vastu vahtimist virutanud, ma pole alkohoolseid jooke tarvitanud, või kui, siis ainult kogemata...
Priit. Aga kuidas sellega... hm... on?
Ursula. Ah et narkomaaniaga või? Võitleme tasapisi, võitleme...
Priit. Mitu puhast päeva juba on?
Ursula. Oh, tuhandeid... Või kaua see inimene elabki? Tutkit ma sulle ütlen! Ma tean küll, mis tarkades raamatutes öeldakse – see, kes päevi loeb, ainult ootab hetke, millal uuesti pihta hakata... Kuule, ära palun kasvata mind... vähemalt praegu mitte.
Priit. Jah, võib-olla küll... Ma peaksin nüüd nagu jälle... minema või nii...
Ursula. (kogu hingest) Ei! Ole veel natuke! (Taltub kohe). Vahi, kui napakas plika, ah? Mis plika, vanatüdruk juba...
Priit. Sul veel kõik ees, Ursula.
Ursula. Ja seda ütled sina?
Priit. Nojah, kukkus lollisti välja.
Ursula. Ei, kõik on normaalne. Räägi aga pealegi nagu mingi võõras onkel. Ongi hea, et nii räägid. Ah, ma ei tea ise ka, miks ma sinuga niimoodi... käitunud olen... Või tegelikult tean ikka küll, aga...
Priit. Ole sa tänatud, aga...
Ursula. Priit...
Priit. Mis on, Ursula?
Ursula. Noh, kui äkki... Ma tahtsin ütelda... Noh et kui mul mõnikord peaks veel mulgiputruvõi midagi sellist üle jääma, et äkki kutsun sind jälle appi?
Priit (kohmetub, püüab siis nalja teha). Eks vaatame, kas tulen...
Seisavad, seiravad teineteist. Uksekell. Mõlemad lausa paiskuvad teineteisest eemale.
Ursula. Nojah, nii palju siis sellest... (avab ukse). Ohhh!
Jahumiseks on põhjust. Uksest seisab Alma, koogitaldrik käes.
Alma. Tere, Ursula... Oi, härra konstaabel... Teie siin?
Priit. Tervist, proua Saarepera!
Alma hindab olukorda – ja mõistab seda kuidagi omamoodi.
Alma. Pole küll minu asi, aga seda ma teile ütlen, härra konstaabel, et ega Ursula... et ega meil siin majas küll mingeid omavahelisi arusaamatusi küll ei ole!

Priit. Rõõm näha! Ma nüüd siis lähen, kui sobib?

322. lugu, 10. episood

Palmide korter. Alma, Ursula

Alma (*ikka koogitaldrik peos*). Mis see politseinik... Midagi pahasti või?

Ursula. Ei midagi. Tegelikult otsis ta Aret.

Alma. Ah soo? Pole küll minu asi, aga... Are? Mis siis Arega veel lahti on?

Ursula. Seda minule ette ei kantud, aga minu meelest pole ka temaga midagi lahti.

Alma. Ah soo... jah, jah... Ei, see meie linna politseinik on tegelikult väga sümpaatne noormees, tema käib igal pool niisama juttu ajamas, jah, seda ma tean küll...

Ursula (*aina jahedamaks muutudes*). Oli tädi Almal siis mingi mure ka või?

Alma. Jumal küll, jah... seisan siin nagu mingi... Tead, mul tuli ennist kange koogiküpsetamise ise, noh, ja siis mõtlesin, et toon sulle ka proovida... Ole hea, ma panen siia, eks sa pärast proovi. Paku isale ka, kui ta tuleb.

Ursula. Ma ei tea nüüd... Kus teil see koogimõte nüüd nii äkki...

Alma. Kuule nüüd, tüdruk, me rääkisime omavahel sõbralikult sina ikka...

Ursula. See oli väga ammu. Enam ma teile küll sina ei tahaks ütelda.

Alma. Noh, olgu, ma näen, et sul pole aega... Või oled sa pahas tujus...

Ursula. Kui aus olla, siis ma ei saa lihtsalt aru. Ennist... kui ma Pri... kui ma konstaabel Torimit koridoris nägin... Ma juba mõtlesin, et...

Alma. Vaata, Ursula... Kas sa ikka lubad mul istuda?

Ursula. Palun.

Alma. (*pikk paus*). Tead, Ursula, sina oled noor, sina ei tea, kui raske see on... Ma olen sinust kolm korda vanem, mõtle ise! Mina pole harjunud elus niimoodi eksima... Või ei, ma tahtsin vist midagi muud ütelda...

Ursula. Ma kuulan.

Alma. Vaata, asi on selles, et see... see sõrmus, noh...

Ursula. See, mille varguses te mind süüdistasite?

Alma. Ma ei süüdistanud, ma ainult küsisin, et äkki sina tead... Aga kõige rumalam, et täna tuli see sõrmus välja...

Ursula. Noh, siis on ju tore!

Alma. Ei ole tore! (*Paus*). Sellepärast et... (*Purse*). Sa ei kujuta ette, tüdruk, kui raske see on, aga seda ma tegema nüüd pean!

Ursula. Ma ei saa nüüd aru... Mida sa pead tegema?

Alma. Sinult vabandust paluma, kuidas see mõista! Ja seda ma nüüd teen, usu mind. Kas sa suudad mulle andestada, et ma niimoodi... sinust pahasti mõtlen?

Ursula (*lööb käe suu ette*).

Alma. Miks sa ei vasta midagi?

Ursula. Ma... Ma kohe... Sellepärast, et nüüd ma olen küll täitsa pahv.

Alma. Miks sina? Mõtle, mida mina pidin tundma, kui Johannes täitsa kogemata selle sõrmuse kapi alt välja tõmbas...

Ursula. Kas te üldse teate, et minu käest pole keegi vabandust palunud, mitte keegi ja mitte kunagi? Ka sa ka tead, kui cool tunne see on!?

Alma. Ah soo? Mis kuul?

Ursula. Noh, kihvt! Maru tunne, teisisõnu. Kohe nagu lennata tahaks!

Alma. Ah soo?

Ursula. Ausalt, Alma! Kuule, proovime su koogi kohe järele, ma toon kohe kohvi kah!

323. lugu, 4. episood

Tartu. (Mingi Tartu "postkaart" sutsamisi, seejärel kohe asja juurde.). Mingi hommikune kohvik. Liikumine sisse-välja. Keskplaanis näeme istumas väikest seltskonda – noormees, neiu ja Ursula. Lõpetatakse hommikukohvi vms. Paar tõuseb, piiga mopsab Ursulat põsele, noormees patsutab talle sõbralikult õlale, teeb kaasakutsuva žesti, ent Ursula näitab käekella ja laiutab käsi. Siis jääb ta üksi. Paar möödub välisuksele sisenejast, nooremast keskeas, natuke räsitud välimusega mehest. Mees jääb neile natuke jalgu, tõmbub eemale... jääb siis saali vahtima. Alles nüüd tunneme ta ära. See on Kaido Prillop. Ta on üsna seda nägu, et ta on võõras linnas ja tal on pohmell. Ta istub vabasse lauda, võtab taskust kokkukäkerdatud rahatahti – mõni sinine sajakas on süiski ka kümneste, viieliste ja kaheliste hulgas. Ta ei märkagi, millal Ursula tema kõrvale istuma kaksab.

Ursula. Tere hmkst! Ja mida sina siin Tartu linnas teed?

Kaido. Kas me... tunneme?

Ursula. Ma vaatan, et sul on rõve mälu. Ise hooplesid, et oled mees parimates aastates...

Kaido. Kas ei ole või? (*Juurdeastunud ettekandjale*.) Klaas veini. Vaadake ise, mis teil seal on, peaasi, et vere käima paneb.

Ettekandja (*Ursulale*). Ja teile?

Kaido. Lapsele klaas piima.

Ursula. Onu tegi nalja.

Kaido. Okei, olete vaba. (*Ettekandja lahkub*). Noh, mis sa tahad, tüdruk? Kohvi? Sigaretti? Ütle ruttu, mu pea valutab.

Ursula. Ma ei teadnudki, et sa nii tühm tüüp oled. Tol korral olid sa nõksa põnevam.

Kaido. Mis kuradi tollel korral? Pean ma mäletama?... Terve Tartu on sinusuguseid blondikasid täis...

Ursula. Mis see Tartu siia puutub! Sina oled ju Viljandi mees!

Kaido. Kust sa seda tead?

Ursula. Ise sa rääkisid mulle pool elulugu meie trepikojas ära, ei mäleta või?

Kaido. Ah nii? Ju ma siis olen ikka täitsa alla käinud, kui ma juba sinusugusele...

Ursula. Ise oled veel samasugusem, just seda sa oled, kuramuse Prillop selline!

Kaido. Ah soo? Nime teab ja puha... Ja kus see pihitund siis sinu meelest aset leidis?

Ursula. Morna linnas Õnne tänaval, pagan võtaks! Sa tulid oma minu naabrinaist Aret terroriseerima või midagi sellist... Kuule, su vanuriga ikka jaman, igav jama, lähen molutan oma lauas edasi!

Kaido. Morna...? Ütelnud kohe! Sina oled ju see väike sõjakas narkariplika seal trepi pealt, eks?

Ursula. Ise oled sa narkar! Vaata, kuidas sa välja näed!

Kaido. Sitasti, mis seal rääkidagi. Ahah, mu vein tulebki... Ma joon selle nahka, siis olen ma valmis isegi natuke suhtlema!

323. lugu, 6. episood

Kohvik Tartus. Ursula, Kaido

Kaido. Ah et mis ma Tartus teen? Üht vana semu käisin vaatamas... Aga sina?
Ursula. Noh, kui just huvitab, siis käisin vennal külas, olin seal ööd ja... Siis ajasin siin sõpradega juttu ja kui nad ära läksid, hakkas mul igav ja siis nägin sind.
Kaido (rüütab juba teisest veiniklaasist lonksu, vaatab Ursula poole). Tahad ka lonksu?
Ursula. Ei hooli nii lahjast lakkest.
Kaido. Äge ka veel! Kuule, mis su nimi oligi?
Ursula. Midagi sa ei mäleta! Ursula olen. Passis on teine eesnimi ka, aga seda ma sulle ei ütle.
Kaido. Mis ta muud olla saab kui Amaranta.
Ursula. Mida-mida? Kes sulle seda ütles?
Kaido. Mis siin keerulist? Kui Ursula ja veel midagi, siis ainult Amaranta. See on ju Carcia Marqueze! Sada aastat üksildust”...
Ursula. Öudne tüüp! Alles oli sul täielik mälu ja nüüd... paned nagu mälumängur.
Kaido. Vaata, kallis laps, mina tulen sellest ajast, mil kõik head inimesed lugesid veel häid raamatuid. Enam pole see kombeks...
Ursula. Siis oleks sul minu isaga paljust rääkida...
Kaido. Oota, ta oli sul vist linnapea? Vaata aga vaata, tütarlapse heast perekonnast! Mismoodi sina siis ometi... nojah, ükskõik...
Ursula. Miiks sa pooleli jätsid? Sa tahtsid küsida, kuidas ma nõela otsa sattusin, eks?
Kaido. Ah, mis seal vahet... Tähtsam on see, kuidas nõela otsast tulema saada.
Ursula. Sina pole saanud?
Kaido. Praegu tegelen asendustegevusega, nagu näed.
Ursula. Nii võid veel jotaks saada.
Kaido. He-hee. Siis lähen viinaravile. Seal on suurem kasutegur, tead? Nali.
Ursula. Kuule, Prillop, aga kas sina ka päevi loed? Noh, et kaua puhas jaksad olla.
Kaido. Enam mitte. Igavene mage tunne on jälle otsast alustada. Pagan, mis asja ma sulle räägin ometi...
Ursula. Kolleegide asi, eks muljeid või ikka vahetada.
Kaido. Oled sina üks kuramuse naaskel, ah?
Ursula. Ja sina polegi nii tühm kui algul paistis. Aga nüüd pean ma kahjuks jalga litsuma. Nii et pakaa ja okei ja nii edasi.
Kaido. Sohoh? Ja mind jäetakse siia üksinda konutama?
Ursula. Mu buss läheb veerand tunni pärast, siit on oma kümme minti minna...
Kaido. Ah et Mornasse? Kuule, ilus laps, võta vanamees ka kaasa, ah? Nii tahaks bussiga sõita...
Ursula. No eks sa tule, kui sa tahad.
Kaido. Ausalt, see on värske idee! Minul pole siin Tartus enam tuhkagi teha!
Ursula. Aga võta arvesse, kui mina peaksin kuulma, et sa hakkad Arega tüli norima, siis lähen toon ma naabri-Kristjani juurest jahipütsi ja siis sa alles saad!

325. lugu, 3. episood

Jõekaar. Kaks meest kalal.

Uku. Näh, jälle varastati mul ilus priske vihmaussike ära!
Priit. Särg on palju kavalam kala kui arvatakse, tema nügib ninaga. Ikka nõks ja nõks, kuni uss ongi vaba.
Uku. Imelik lugu, aga kuidas nad sinu usse ära ei vii?
Priit. Ju siis viisakusest. Ma ikka kohalik mees.
Uku. Mina siis veel ei ole või?
Priit. Ega ma seda tahtnud ütelda. Te pole lihtsalt minu meelest ammu kalal käinud.
Uku. Õige tähelepanek. Aga paluks mitte teietada. Kalavetel on kõik mehed niisama võrdsed nagu saunas. Siin räägitakse sina.
Priit. Ja linna vahel jälle “teie”?
Uku. Vaata, Priit, see asi tuleks meil ükskord kokku leppida, kuidas me linna vahel ja üldse suhtleme.
Priit, Mina olen vanamoelise kasvatusena, mina austan endast vanemaid.
Uku. Aga mina jälle ei salli seda soveetlikku värki, kus niiõelda ülemus ütleb sina ja kõik teda teietavad! Näe, sul näkib.
Priit. Ongi! Kohe me... Oh sa, jalga laskis! Surnukirstul viisteist meest, nagu öeldakse!
Uku. Ja pudel rummi! Stevensoni “Aarete saar”, kas pole?
Priit. See oli mul tatikapõlves lemmikraamat. Pole ammu üle lugenud....
Uku. Tahad, astu meie poolt läbi, mul on see raamat kindla peale kuskil riulite ülemistes tsoonides olemas?!
Priit. Millal mul enam selliseks mõnusaks lugemiseks aega...
Uku. Või ei taha sa lihtsalt enam meile tulla?
Priit (paus): Keeruline küsimus, kui aus olla.
Uku. No selge. Sellega oled sa ka vastanud...
Priit. Te vist ei saanud minust õigesti aru.
Uku. Kuidas soovid. (parandab). Kuidas soovite. Ja olgu sulle... olgu teile teada – kõige vähem tahan ma olla see tüütu vanamees, kes sekkub oma täiskasvanud tütre eraasjadesse.
Priit. Ega tema lasegi kellelgi sekkuda.
Uku. Kah õige... Tegelikult... aga unustage see kohe ära... oleks mulle teie kahe võimalik liit või midagi sarnast mulle isegi meeldinud.
Priit. Mulle kah... omal ajal. Kui aus olla.
Uku. Mul oleks tema pärast igatahes kindlam tunne olnud. Mõistate?
Priit. Ma arvasin ka niimoodi...
Uku. Aga mis siis segab? Minevik, jah?
Priit. Ei.
Uku. Asi seegi. Ursul on neid kahjuks mitu, neid minevikke. Või vähemalt kaks. Ühest... seal Saksamaal... ei tahaks mina midagi teada.
Priit. Mina ka mitte. Ta ise põeb.
Uku. Selge see, et põeb! Nüüd siis see teine minevik... see narkonõrkus... Teate, viimasel ajal on asi isegi päris lootustandev....
Priit. Rõõm kuulda... (Vaatab kella). Ohoh? Nüüd tuleb küll pillid kähku kokku pakkida?

Uku. Kuhu nii äkki?

Priit. Kuniks koju, kand ja varvas oma pool tundi, eks, kuniks veel duši alla, ja ongi aeg etenduseplatsile minna... Katrin ajab täna ju kogu pundi üldprooviks kokku! Ikka kohe päris etenduseplatsil! Päris põnev värk...

Uku. Kujutan ette.

Priit. Aga kuulge, teie ise ka ju, mul läks täitsa meelest! Las ma aitan teil paati kokku panna.

Uku. Las ta olla. Ma leotan veel natuke siin õnge, üle pika aja üks täiesti vaba päev...

Priit. Kas teie proov on siis mõnel teisel päeval?

Uku. Minul pole enam mingeid proove.

Priit. Aga kes siis parunit mängib?

Uku. Ei tea. Võib-olla keegi pärisnäitleja Tallinnast, aga võib-olla Tiik... See mees on ju ka omamoodi näitleja!

Priit. Nalja teete või? Miks te siis Katrinileära ütlesite?

Uku. Otse vastupidi. Tema ise praakis mu välja. Ju ma siis ikka andetu olen. (*Mõrult naljatades*). Mul on viimasel ajal üldse sihuke... must tsoon. Aga teie... teie minge nüüd! Kunst ootab ohvreid!

326. lugu, 2. episood

Tädi Anni Juures. Tiina on leti taga. Sisse tuiskab Ursula. Põrkub korraks ukse pealt tagasi, aga siis - "ah, mis siin ikka" - läheb otse leti juurde.

Ursula. Tere, Tiina.

Tiina (*väga "seatud häälega" nagu ilmataataja*). Tere, Ursula.

Ursula. Ilus ilm täna...

Tiina. Ei saa laita. Noh, ja mis mureks?

Ursula. Ei ole mure, hoopis vaba päev on. Mõtlesin, et võtan tassi kohvi ja...

Tiina. Ja mida veel?

Ursula. Kust mina teadsin, et sina täna tööl oled. Muidu oleksin paki sigarette ka küsinud.

Tiina (*kohvi kallates*). Eks sa proovi küsida.

Ursula. Jätame poleemika ära. Eks ma kioskist ostan.

Tiina. Võid siit ka osta, ma ei saa sulle keelata. Aga su isale helistan pärast seda küll.

Ursula. Seda ma tahtsingi teada. Nii et te ikka veel suhtlete omavahel?

Tiina. Aga miks ka mitte?

Ursula. No ei tea... Pulmad jätsite ära, nüüd peaks ju kaklema..

Tiina. Saa nii vanaks kui meie, siis mõistad, et enam ei viitsi..

Ursula. Täitsa hea kohv, muideks... Meil sa enam ei käigi...

Tiina. Seda kindlasti mitte.

Ursula. Ja vanamees sinu juures ka ei käi.

Tiina. See on ju loomulik. Kuule, miks sa sellest nii palju pärid?

Ursula. Tahaks teada... Mis asi see elu üldse on... ja miks inimesed käituvad just nii... nagu nad käituvad.

Tiina (*vaatab teda huviga*). Kui teada saad, tule räägi mulle kah.

Ursula. Okei, oleme rääkinud. Tead, ma ei vihkagi enam, kas pole imelik?

Tiina. Tõesti imelik... aga ole sa tänatud tõepoolest... Kuule, mis sa siin kohvikus kopitad, noor inimene!

Ursula. On sul midagi targemat välja pakkuda?

Tiina. No kuule! Pool linna läheb täna pärastlõunal grüünesse, Vahtramäe kanti, eks nad taha vabaõhuetenduse proove vaadata, nüüd on juba kostüümid ja hobused ja...

Ursula. Päh, mind see taidlemine ei tõmba.

Tiina. Ära räägi! See kultuurimaja Katrin on Tallinnast ja Tartust mitu tõelist kuulsust kohale meelitanud! Üks istus just natukese aja eest siin, jõi kohvi ja... Tead, no ta on kohe täitsa kuulsa, mitmes seriaalis mänginud ja-- no ikka tõeline proff... Ainult nimi ei tule nii äkki meelde... Midagi M-tähga nagu oli.

Ursula. Nojah, las ta olla pealegi.

Tiina. Nojah, siis tuli see Katrin oma seltskonnaga... ja viisid külalise jalutama.

Ursula. Ja kes selle kultuuri-Kataga siis kaasas olid ka?

Tiina. Oi, vähemasti kaks sinu sümpaatiat olid seal pundis kindlasti! See Marko ja siis noh meie konstaabel...

Ursula (*järsku püsti karates*). Okei, ma lähen.

Tiina. Kuhu siis nüüd nii ülepeakaela?

Ursula. Ah soo jah, kohviraha on siin...

Tiina. Sigarette ei võtagi?

Ursula. Suitseta ise! (*Minema*).

Tiina. Ursula! (*Omaette*) Hull plika, ei kuula lõpuni - su politseenik läks ju kohe jaoskonda tagasi, tal täna ju tööpäev!

326. lugu, 8. episood

Vabaõhulava. Marko, Katrin, Proff, pärast Ursula. Laval on vastamisi Katrin ja Proff. Marko seisab natuke eemal.

Katrin. Teeme selle koha uuesti. Läks!

Proff. "Aga mõisapreili, kui tohiks küsida, siis kas teie olete juba Rousseau'd lugenud?"

Katrin. "Kuule kaval külapoiss, kuidas sina küll võid teada Prantsusmaa filosoofe?"

Proff. "Õppis preilna selgeks maakeele, asi see minulgi pole mõnda sakste ilmalikku raamatusse piiluda."

Katrin. Tallimees, mis sa magad? Tekst!!

Marko. "Mats, mida sina endale lubad? Marss heina tõstma!"

Katrin. Stopp! (*Mõtleb*): Pagan, ma ju ei näe, kuidas see kõik välja näeb... (*Profile*). Tüdruk, kuuled siis? Sina jah! Tule korraks siia üles!

Alles nüüd märkame, et üks uudistaja on lava ette tekkinud - ja see on Ursula. Ta on umbusklik ja seiklushimuline korraga. Ja naksti ongi ta ülal laval.

Ursula. Noh, ja edasi?

Katrin. Sina? Ah, ükskõik... Seisa vaat siia, rääkida pole vaja. (*Profile*): Tekst, palun.

Proff. "Õppis preilna selgeks maakeele, asi see minulgi pole mõnda sakste ilmalikku raamatusse piiluda."

Katrin. Kõik. Nüüd ma tean, mida teha. Sina võid minna, Ursula.

Ursula. Mulle öeldi, et konstaabel on ka siin... Vaataks, kuidas võmm matsiriides välja näeb.
 Katrin. Seda näed etendusel.
 Marko. Ursula! Kasuta parem juhust, saa tuttavaks kuulsa eesti näitlejaga!
 Ursula. Ongi nii või?
 Proff (*naljatab riskantselt*). Et kas võtab põlved nõrgaks?
 Ursula. Juba minestan! Tead, mind teatrivärk ei tõmba, mul kama kaks.
 Proff (*pingutatult muiates*). Päris uudne hoiak. Aga kuidagi kosutav.
 Ursula. Marko, kallis! Mis sul seljas on? Jube! Täielik lakei! Mina pooks ennast üles! Muide. Superstaar, nad vedasid mu peale kihla, voh!
 Katrin. Loll jutt.
 Ursula. *Ega ma vihane ei ole. Marko, ma juba sulan...* (Põimib käed ümber Marko kaela ja suudleb teda vägagi kõvasti.. Marko on nii jahm, et isegi ei punni vastu.)
 Proff. Klass!
 Katrin. Ursula, ma palun sind tõsiselt, hakka minema!
 Ursula. Aga mitte üksi. (*Haarab proffil käest, hakkab teda enda järel tirima*): Mis sa jamad siin nende diletantidega? Tule lähme parem kohalikku kõrtsi!
 Proff. Ae, mitte nii innukalt, pisike...
 Ursula. (*laseb ta käe lahti*). Könnid olete te kõik. Tsau, head taidlemist! (*Jookseb ära*).
 Proff. (*rabedalt*). Teil käib siin päris põnev elu, ma vaatan. Vägagi põnev.
 Katrin. (*Profile*): Palun vabandust provintsliku vahemängu pärast. Igas külas oma hullud.
 Marko. No kas just päriselt...
 Katrin. Sina ole päris vakka, igavene liiderdaja! Oli ka magus musi?
 Marko (*vihasel*): Oli nagu jah, kui teada tahad!
 Äkki hakkab Proff valjusti naerma.
 Katrin. Nojah, ma saan aru küll, ajab tõesti naerma... Provintsiamekdoodid ja nii edasi.
 Proff. Mis sa põed aina seda provintsi? Kui teada tahate, olen mina ise ka läbilõhki provintslane, alevikutt, noh!
 Marko. Nii soe tunne, kõik oleme provintslased!
 Proff. Mis sa norid. See tüdruk... Tema nüüd küll hull ei ole. Tema pani mu juba paika nagu naksti. Ma mõnikord vist jah... kipun natuke poosetama...
 Katrin. No nii! Kõik? Muljed vahetatud? Kas me teeme nagu proovi või ei tee??

326. lugu, 9. episood

Tädi Anni Juures. Siseneb Margna.

Margna. Tere... Tiina.
 Tiina. Oi-oi, keda me näeme?
 Margna. Ja keda me siis näeme?
 Tiina. Härra oligarhi isiklikult.
 Margna (*leti najale nõjatudes*). Ära ole nii irooniline. Oligarh... see on rohkem selline salapärase Venemaa mõiste.
 Tiina. No kuidas sind siis kutsuda, kui sa oligarh ei taha olla? Äkki siis magnaat?
 Margna. Oh, mis sa nüüd... Mina olen vaid üks tagasihoidlik ettevõtja Tallinnast...
 Tiina. Harukontoriga Mornas ja nii edasi.
 Margna. Muuseas, nüüd isegi Riias, aga see on alguse asi... Mõtlesin jah, et kui ma kord juba siin olen... oma isa kodulinnas...
 Tiina. Ja oma elektroonikavabriku kodulinnas samuti, nagu ma aru saan?
 Margna. Täpselt nii. Seal ma tulengi. Mõtlesin jah, et võtan südame rindu ja väisan seda omal ajal nii romantilisi sündmusi käivitanud kohvikut... Ütlesin ma jälle midagi valesti?
 Tiina. Oh ei, ei, sa ütlesid seda lihtsalt nii keeruliselt. (*Paus*). Aga seejuures väga kaunit.
 Margna. Täna sellegi eest. See on minu põlvkonna ulgüestlaste saatus, mitte üheski keeles rääkides ei pääse sa sellest, et ühel hetkel mitte küsida: äkki ütlesin ma midagi valesti?
 Tiina. Selle eest on sul neid keeli mitu suus.
 Margna. Ah, kõigest neli. Ja kõik natuke liiga kunstipärased. Ma tahtsin ütelda, natuke liiga kunstlikud.
 Tiina. Kohvi ka jood?
 Margna. Ma võtaksin üks pisike naps. Mul on täna tuttav noormees autojuhi eest kaasas. Tegelikult tahan ma temast siin ühe tõsise juhtinseneeri koolitada.
 Tiina. Ma näen, et sa oled rahul... oma tehasega.
 Margna. Ei saa kurta. Seda enam, et ma sain mitu head tehnikameest juurde palgata. Noh, sellest Põdra tehasest... Inimestel on ju tööd vaja.
 Tiina. See pole enam Põdra tehas, tead ikka?
 Margna. Seda parem mulle! Ega sa ometi taha ütelda, et see punane lektor mulle konkurent saab olla? Imelik, kuidas küll Fismani perest sai selline kommunist üles kasvada...
 Tiina. Viktor Kingisepa isa oli ka vabrikant.
 Margna. Oo, seda ma ei teadnudki? Kuule, mida me räägimegi?
 Tiina. Nii palju kui mina aru saan, siis räägime me seltskondlikku juttu.
 Margna. Aga tegelikult... sulle tuleb vist õnne soovida?
 Tiina. Mu sünnipäev on ammu möödas.
 Margna. Ei, mitte see, vaid see, et sina oled nüüd ju proua Palm.
 Tiina (*pahvatab naerma*).
 Margna. Ütlesin ma midagi naljakat?
 Tiina. Vist mitte. Lihtsalt... kas sa siis tõesti ei tea, et ma ei ole kohe mitte proua Palm?
 Margna. Oo? Juhtus siis mingi õnnetus?
 Tiina. Vastupidi, meile mõlemale tuli viimasel hetkel mõistus pähe. Milleks teha seda, mida, kumbki eriti ei taha? Nii et mina olen siamaani üks... niisama Tiina...
 Margna. Väha huvitav sõnum, väga huvitav... Ma nüüd enam ei teagi, kas kurvastada või rõõmustada.
 Tiina. Mul ükskõik.
 Margna. Ei, ei, ei... See tähendab, et mul on ka edaspidi põhjust siit romantilisest kohvikust läbi astuda?

Tiina. Seda pead sa ise otsustama. Alles see oli, kui ma sulle... pettumuse valmistasin.
Margna. Oi, mina enam niisuguseid asju ei mäleta. (Paus). Muuseas, mul on nüüd mitmed uued telefoninumbriid. (Võtab taskust visiitkaardi). Kas soovid?
Tiina. No võid ju anda. Tead ju küll, et ma olen üks uudishimulik naine.
Kumbki ei märka, et saalis on juba mõnda aega funktsioneerinud Ursula. Kord lauas, kord leti lähistel. Ursula on neurootiliselt elevil. Valmis midagi veel korraldama.
Ursula. Mulle ka üks visiitkaart!

326. lugu, 11. episood

Tädi Anni Juures. Margna, Tiina, Ursula

Margna. Kuidas, palun, tütarlaps?
Tiina. Ursula, tõesti... Millal sa jälle tulid?
Ursula. Sada aastat tagasi! Aga teil kahel polnud aega mind märgata.
Margna. Kas ma tohiksin...
Ursula. Tohib küll. (Sirutab käe ette). Minu nimi on Ursula Palm, muideks.
Margna. Aa., no nüüd mina mõistan! Teie... sina oled siis see linnapea tütar?
Ursula. Mulle meeldivad kiire taibuga kiilaspäised mehed. Sina oled siis see Rootsi tulinud rahakott, nagu ma aru saan?
Margna. Thjörborn Margna, mul on au. Tervita oma isa, vabanda minu poolt, et polnud seekord aega teda visiteerida. Ma tean, kui oluline siin linnas võimu koostöö ettevõtlusega, ma olen ka ise siin meeriks olnud...
Ursula. Veel enam meeldivad mulle jutukad kiilaspäised mehed. Oi, Tiina, kui sa teaksid, mis ma täna äärepealt oleks kokku keeranud!
Tiina. Ma parem ei tahaks seda teada.
Ursula. Ja seda sa ka ei tea, mida ma nüüd kohe siin kokku keeran... mul on praegu selline vinge käikeeramise fiiling peal, kui sa ainult aimaksid! (haarab Margna eest klaasi, joob tühjaks). Skool, kapitalist! Ja võta arvesse, mina selle poolt igatahes ei ole, et sina siin Tiina ümber meelutad!
Tiina. Kuule, plika, tõesti...
Margna. Üks silmapilk. Oleme ikka soliidsed. Ja miks see sulle siis ei meeldi?
Ursula. Lihtsalt ei meeldi ja kõik! Ja üldse, sellist loosungit tead – jänki, go home! Vala mulle veel, Tiina, kiilakas maksab, eks ju?

327. lugu, 3. episood

Õnne 13. Palmide korter.

Ursula istub kääras tugitoolis, näksib midagi ja räägib telefoniga.

Ursula. Ei, mis ta on, totaalne igavus. Mul on ka puhkus, mis sa arvad! No ma ei tea. Tartusse? Tead, tegelt ei viitsi. Vedage ise ennast parem siia, mul on korter tühi. Misašja? Pole bensuraha? Nojah, mis nende vaeste autoomanikega ikka teha... Olgu nii, tsau-pakaa-musi

327. lugu, 6. episood

Uku korter. Ursula istub telefoni juures, mõtleb, valib telefoninumbri.

Ursula (häält moonutades). Kas politsei kuuleb? Ma vajan abi... mu siiami kass ronib puu otsa ega tule enam alla. Las konstaabel Torim tuleb lahendab selle olukorra. Kuidas, polegi täna tööl? Siis pole kass ka puu otsas, andke andeks!

327. lugu, 8. episood

Uku korter. Ursula kolmas telefonijutt. Tal on muide raamat peos.

Ursula. Jah, isa, ma kuulen hästi. Kuidas, ma ei kuulnud? Nii-nii? Vaata, et sa mägedesse sõites bussis akna alla ei istuks... Seal ikka ju on mingid mäed olemas? Mina küll ei julgeks aknast otse alla vaadata. Mida ma teen? Istun kodus nagu tukunui ja loen luuletusi... Kuidas ei usu? (Haarab üleõla esimese ettejuhtuva köite). "Ühe võõramaks muutuvad näod Aastad on ühtviisi kallakil - sõnadel teada on trööst..." Noh, kes see on, oskad sa öelda? Mis-mis? Ene Mihkelson? (Kontrollib kaant) Isa, sa oled geenius! Millal sa tagasi jõuad?!

327. lugu, 10. episood

Morna tänavatel tõttab nagu midagi-kedagi otsides Ursula Palm. Ta on rohkem kui natuke hajevil. Ta on lausa mures.

327. lugu, 11. episood

Morna pargis, põõsa varjus, kas mingi kändu või kummuli ämbri otsas, istub üks mees. See mees on Kaido Prillop. Prillopil on jalge ees maas avamata viinapudel, aga veel on tal käes rahakott, mida ta väga mõtlikult silmitseb. Eemalt läheneb Ursula. Seisatab korra. Läheneb siis otsustavalt, seab käed puusa.

Ursula. Siin sa siis oledki, märulivend.

Kaido. (eriti imestamata). Aa, tirtsuke? Võta istet, kui julged.

Ursula. Ise oled tirtsuke. (Istub ometi mehe lähedusse murule). Okei, istusin. Mis edasi?

Kaido. Nüüd vaatame kaugusse ja otsime sealt elu mõtet.

Ursula. Olgu, aga teeme ruttu. Konstaabel võib pahaks panna. Tead, ta on sihuke... ta on natuke hull.

Kaido. Mina olen veel hullem.

Ursula. Tean.

Kaido. Mõtleks! Kuule, su nimi oli vist...

Ursula. Tühja sa mäletad!

Kaido. Ära ülba, Ursula-Amaranta!

Ursula. Mäletaski! Ainult ära seda Amarantat enam ütle, eks?

Kaido. Nõus. Kuidas sa mu siit üldse üles leidsid? Mina olen muide Kaido.

Ursula. Tean, et Kaido. Asi see leida ei ole... Sa tegid meil Õnne tänaval säärast mürtsu, et... mõtlesin päris tõsiselt hullu konstaabli peale.

Kaido. Linnapea tütar peabki niimoodi mõtlema.

Ursula. Linnapea on kaugel. Isa on puhkusel, noh! Esimest korda elus Kanaari saartel. Ma päris vägisi ajasin ta reisile, mis ta siin passib...

Kaido. Miks sa ise Kanaari saartel ei ole?

Ursula. Mina ei lähe välismaale. Oldud seal juba küll...

Kaido. Ei meeldinud?

Ursula. Ära päri. Tead, seda ma ütlen, et kui sa oleks Arele kloppi tegema hakanud, siis oleksin ma kasvõi ise ahjuroobiga tulnud.

Kaido. Väga tihe dialoog. Anna parem nõu. Ma olen dilemma ees. Ma ei tea, kumbast alustada. (*Näitab pudelile, siis rahakotile. Tõmbab selle salataskukesest ettevaatlikult välja tihedalt pakendi, tõstab selle silme ette*). Ma olen seda hoidnud ja hellitanud ja maha salanud, ma olen sellega oma iseloomu karastanud...

Ursula. Äkki ei... alustagi?

Kaido. Väga halb nõu, tüdruk.

Ursula. No siis... anna see puru korra siia, las ma vähemalt vaatan!

Kaido. Ettevaatust! ... Mis sa nüüd tegid, plika, mida sa ometi tegid?

Ursula (*kes välkkiire liigutusega on paki katki käristanud ja pulbri rohtu kallanud*). Arvad, et see kerge oli?

Kaido. Muide, nüüd dilemmat enam ei olegi. (*Laks, pudel lahti ja suule! Pikk janu*).

Ursula. Mulle ei pakugi?

Kaido. Kui sa just alaealine pole.

Ursula. Mine tead kuhu! Mul on puhkus! Ja üldse!

Kaido (*vaatab huviga, kuidas tüdruk silmaga pilgutamata kõva punnusuutäie viina joob*). Sul siis ka probleemid?

Ursula. Kellel pole?

Kaido. Äkki lähme siis sinu poole? Sul pidi korter tühi olema, nagu ma aru saan?

Ursula. Võib-olla läheski. Aga ainult mitte sinna, sest siis lõhud sa meie korteri ukse ka maha, et oma ammulahutatud naise, oma armsa Are juurde pääseda.

Kaido. Are pole armas, Are on madu.

Ursula. Kas kohe kuidagi ei saa üle?

Kaido. Ole vaib.

Ursula. Ei, ma saan aru küll, mul on endal kah... midagi sellist.

Kaido. Mis me siis teeme?

Ursula. Sul raha on?

Kaido. Nagu raba. (*näitab rahakotti*).

Ursula. Siis lähme pansionaati. Siin ei maksa väga pralletada.

Kaido. Pansionaati? Sina ja mina?

Ursula. Idikas! Sina üks! Rahast küsisin ma sellepärast, et mina su öömaja küll kinni maksta ei kavatse! Või mida sina mõtlesid?

Kaido. Ma ei mõtlegi. (*rüütab*).

Ursula. Pudel siia! (*lonksab*). Hea küll, ma istun natuke aega sinuga hotellitoas, kui sa näiteks pimedust kardad.

Kaido. Jubedasti.

Ursula. Joome natuke, ajame juttu, kui tahad. Nagu kaks sõpra või midagi sellist.

Kaido. Ja siis laseb sõber jalga?

Ursula. Ära arvasid. Ja ukse keeran väljastpoolt lukku ja toon võtme alles hommikul tagasi. Perenaist ära parem hüüagi! Ma ei tea, kumb seal on, kas Alma või Laine, aga nad teevad sulle säru, mõlemad!

Kaido. Almat ma isegi tean. See teeb vist säru jah.

Ursula. Kohe saame mõlemad! Aga tuleb minna.

327. lugu, 13. episood

Hiline tund. Hämaruses kõnnib Õnne tänaval edasi tagasi Ursula. Ta ei märkagi algul, et ka keegi teine on tänavale uneeelset jalutustiiru tegema tulnud. Kui märkab, siis võpatab. Ja teretab viiakalt:

Ursula. Tere õhtut, onu Kristjan!

Kristjan. Oh, ehmatad siin mind! No mis õhtu see enam, öö juba...

Ursula. Jalutate?

Kristjan. Nojah, näe, und ei tule.

Ursula. Aga miks ei tule?

Kristjan. Mõtted, noh... Näiteks see. Kas on ikka õige ütelda, et... kuidas see oligi... ma tean, et ma mitte miskit ei tea?

Ursula. Ei oska aidata, ma pole veel selle peale mõtelnud.

Kristjan. Aga ütle nüüd ühte teist asja. Ütle, mis värvi sina oma toaseinad värviksid?

Ursula. Mis neist ikka värvida, kui on olemas tapeedid?

Kristjan. Aga kui tapeete ei oleks olemas, mis siis?

Ursula. Nii imelik jutt, mida te täna räägite...

Kristjan. Ei, sa ütle! Mis värvi, ah?

Ursula. No ma ei tea... Võib-olla oranžiks?

Kristjan. Ah soo? Nii et peagi tingimata valge olema? Seda ma hingepõhjas arvasingi...

Ursula. Oi, aga nüüd ma pean küll... väga siva... ma jooksen!

Kristjan. Su kodu ju sealpool, kuhu sa oõsel silkad?

Ursula. Pole aega rääkida! Tema võib-olla ei teagi, et see on seal teine korrus... Äkki hakkab aknast välja ronima! Head ööd, onu Kristjan!

Kristjan. Mitte millestki ei saa enam aru... (*Haigutab äkki*). Aga äkki ei peagi aru saama? Marss magama, vanamees!

329. lugu, 10. episood

Johannese korter. Johannes, Uku

Uku. Mis siis veel... Ah jah... Ega mu tütreaga... noh, ega Ursuga siin vahepeal mingeid probleeme polnud?

Johannes. Mina ei tea ainsatki.
 Uku. Küll sa oled mõnikord ikka napolisõnaline!
 Johannes. Ega sellest siimaani suurt kahju pole ju sündinud.
 Uku. Sündinud diplomaat, vaat kes sa oled! Sa kõlbaks isegi presidendiks.
 Johannes. Päh, milleks mul seda veel vaja on?
 Uku. Kah õige. See on veel sandim töökoht kui siin Mornas linnapea olla.
 Johannes. Me siin Krissuga ükspäev arutasime, et Eestis elab põhiliselt kahte sorti vanamehi.
 Uku. Nimelt?
 Johannes. Esimesi on rohkem, neile öeldakse, et pista ennast põlema, vanamees. Teistele aga öeldakse, et hakka presidendiks.
 Uku. Ongi nii või?
 Johannes. Eks sa mõtle ise järele, kas on või mitte. Kuule, poiss, mis sa oled teinud?
 Uku. Oi sa pagan, tõesti... Ma olen su ristsõnad täis sodinud. Anna andeks.
 Johannes (*prille ette pannes*). Oot, las ma vaatan... Ah et itaalia XX sajandi kunstnik... Guttuzo...
 Uku. Jah, Renato on eesnimi.
 Johannes. Nojah, kust mna vana kingsepp seda teadma pidin! Selle taha ma toppama jäingi! Kuule, aga sa oled teise kasti ju ka otsast lõpuni ära lahendanud?
 Uku. Ma kogemata, ausalt.
 Johannes. Ise ajad samal ajal minuga tarka juttu, ah? Sihukest trikki ma pole veel näinud.
 Uku. Ah, eks ole ühteist loetud, mälu üle ma ka eriti ei kurda...
 Johannes. Sa siin ennist kurtsid, et ei tea, kuidas natuke taskuraha teha? Tahad, ütlen, kuidas sa saaksid ühe õhtuga miljon krooni tasku pista?
 Uku. Nalja teed, jah?
 Johannes. Minul pole naljasoolikatki olemas.
 Uku. No kui raatsid, eks siis ütle.
 Johannes. Mine televisiooni, mine miljonimängu!
 Uku. Mina? Hull peast? Mina ja miljonimängu? Ennast lolliks tegema? (*Paus*): Ah soo... Hm? (*Paus. Aga siis hakkab naerma*).
 Mitte mingi hinna eest!

332. lugu, 2. episood

Õnne 13. Palmide korter. Ursula on stress. Ta uimerdab ringi, näpib moblat, aga ei helista siiski kuhugi. Läheb siis muusikakeskuse juurde, torkab sinna sisse ühe CD- - kostab Raveli Bolero. Tsäks, plaat välja,, teine sisse. Nüüd tuleb mingi eriti sõimlev räpp. Sellega jääb piiga kuidagimoodi isegi rahule. Kostab uksekell, mida ta alles mõne aja pärast kuuleb.. Läheb avama. Ukse taga on mundris Priit Torim.

Ursula (*erilise üllatuseta*). Aa, miilits? Astu edasi.
 Priit. Tere. Ma tõesti korraaks tuleksin.
 Ursula. Mis siis nüüd? Ah soo, jalutasid kogemata mööda, kuulsid juba kaugelt kohutavaid detsibelle. Kohe panen selle koleda musa kinni. Oled rahul? Nüüd võid ,moraali lugeda.
 Priit. Moraali? Kohe teeme trahvi. Altkäemaksu võid ka anda.
 Ursula (*elavneb*). Kas sa näed, millist teksti pannakse.. Kes sulle õpetas? Aa, ma tean, see superlavastaja Katrin! Kuidas teie lavastoori edeneb ka?
 Priit. Mis sa jaurad. Tegelikult palus mu ema...
 Ursula. Juba aiman. Pole vaja jätkata. Mu suur pesumajaülemus pole rahul.
 Priit. Nii ta ei ei ütelnud. Ema palus, et kui siiakanti satun, vaataksin korra üle ukse. Sa pole täna vist nagu tööle jõudnud?
 Ursula (*mängib jahmatust, vaatab ringi*). Jumal, kus ma olen? Kodus? Kuidas nii? Mis nüüd saab?
 Priit. Sa oleksid võinud talle vähemalt helistada, kui sa haige oled.
 Ursula. Haige? Jah, muidugi, haige olen, väga haige.
 Priit. Ja mis diagnoos võiks olla?
 Ursula. Pean ma sulle seletama? Pahad päevad, saad aru? Ikka ei saa! Menss, oled sa üldse sellisest asjad kuulnud, pühamees?
 Priit (*imestumult-pahaselt*). Mis sul viga on... ausalt.
 Ursula (*kõssi vajudes*). Anna andeks, sina pole süüdi. Ütle oma emale, et ma palun andeks ja olen homme kiksti platsis. Tead.
 Priit, mul on lihtsalt mingi jube stress.
 Priit. Juhtub.
 Ursula. Aga võibolla polegi stress, võib-olla on see täiskuust.- Või magnetormist.
 Priit. Samuti võimalik.
 Ursula. Mis sa kogu aeg kiidad takka! Tegelikult... tegelikult olen ma absoluut audis sellepärast, et pole tükk aega ühtki korralikku sigadust korraldanud!
 Priit. Katsu sa ainult.
 Ursula. On kuradi miilits, ah! (*Teisel toonil*). Tead, Priit, mul on idee. Süüa tahad? Mul on kodust kotletti ja kartulipüree!

332. lugu, 4. episood

Priit, Ursula. Priit sööb hea isuga.

Priit. Olgu muud mis on, süüa mõistad sina küll hästi teha!
 Ursula. Linnapea tütre püha kohus.
 Priit. Aitäh, kõht on täis. Ma siis lähen?
 Ursula. Ära mine veel.. Räägime elust. Nagu vanad sõbrad kunagi.
 Priit. Ainult mitte liiga pikalt, eks.
 Ursula. Okei. Ma teen lühidalt. Ütle, Priit, miks sa siiani pole naist pole võtnud?
 Priit. Hm... Ma ükskord juba proovisin.
 Ursula. Mis mina! Mina ei kõlba absoluutselt kellegi abikaasaks!
 Priit. Ega me nüüd vanu asju hakka heietama?
 Ursula. Ära solvu, eks. Tegelikult... ausalt ma üksvahe kohe täitsa... tahtsin sind. Aga siis sa ei teinud väljagi. Ja kui kainelt võtta, oleksin mina su karjäärile täielik põnts. Sinust ei saaks siis elu seeski komissari. Või seda prefekti või kes teil seal on.
 Priit. Kas ma tahangi.

Ursula. Ei, tõsiselt! Ühe väarika pollari naine ei saa sihuke olla, nagu mina... Oota, mis sa ütlesid, et ei tahagi prefektiks saada?

Priit. Vaat mis ma ütlen. Ei taha jah... Üldse... äkki peaks ametit vahetama.

Ursula. Ära mõtlegi! Mis siis Mornast saab! Hukka läheb! Pätistub! Maha põleb!

Priit. Mis see minu asi on? Kas sa üldse tead, mis palka mulle makstakse?

Ursula. Ah, jäta! Nii palju tean minagi, telekast näiteks... Kõik need ameerika ja vene ja saksa võmmid muud ei teegi kui nutavad oma kehva palka. Ja söövad paljast saia või hotdogi mingi kuradi limonaadiga. Natuke imelik, eks?

Priit. Jah, ainult meie palgad on näiteks jänkivõmmide omast kordi magedamad. Mina oma palgaga – kui ma ikka aus poiss tahan olla – ma ei riskigi naist võtta, kui sa teada tahad. Ma ei suudaks oma perekonda ülal pidada.

Ursula. Ongi nii või?

Priit. Nojah, me oleme umbes naised koolides, kõik need sajad õpetajad, noh... Kui õpetaja endale jõuka mehe leiab, siis pole viga, siis võib ju ka koolis töötada... Aga kes on see rikas naine, kes tahaks endale vaest võmmi?

Ursula. Ma ei tunne sind ära, Priit.

Priit. Ma ise ka mõnikord ei tunne. (*Tavatu kibestumisega*). Teinekord kõnnin mööda linna, eks... tere ja tere. Ise mõtlen, et mida need kodanikud üldse nii apaklikud on, kas nad tõesti ei tea, et siin kõnnib vabariigi lihtsameelne tobuke, keskmist sorti näljarott... Ah, aga ei, muudkui karista kaake, püüa salaviinamüüjaid... Kaua ma jandan, ausalt.

Ursula. Salaviinamüüjad jah... Arvad, et Lepiku Salme jätab pärast sinu aplaavat oma äri maha?

Priit. Muidugi ei jäta. Edu talle!

Ursula. Päris kole kuulata.

Priit. Kas ainult sinul üksi tohib stress olla? Tead, üks klassivend helistas eile Soomest. Kutsus kampa. Ehituse peale. Tead, kui palju poiss palka saab? Mul lõi hinge kinni...

Ursula. No ja lähed siis või?

Priit. Ma ei tea veel. Aga esimest korda mõtlen ma sellest juba täiesti tõsiselt. (*Tõuseb*): Tänud veelkord. Sa oled vahva.

Ursula. Nii et otseteed Soome?

Priit. Esialgu astun siiski korraks Lepiku Salme juurest läbi.

332. lugu, 7. episood

Õnne 13. Palmide kodu- Uku astub sisse, Ursula tuleb kõõgiukselt vastu. Uku on imelikult elevil. Kingi jalast kiskudes...

Uku. Tsau, tütreke!

Ursula. Misasja, isa?

Uku. Ütlesin ma midagi valesti?

Ursula. Oh ei, liigagi õigesti.

Uku. Mis meil täna süüa on?

Ursula. Põmm! Olengi omadega vahel! Ma nii lootsin, et äkki sa sõid juba linna peal või siis töö juures.

Uku. Pole valmis veel? Nojah, ma tuln natuke varem... Tead, kohe sihuke päev... Mitte üht intriigi, isegi Tiik oli viisakas...

Ursula. See ongi ju intriig.

Uku. Kah võimalik. Nii et tutvusta mulle vähemalt menüüd, et teaksin, mida oodata.

Ursula. Ma pean veel mõtlema. Asi on selles, et meil olid olemas kodused kotletid ja kartulipüree, aga... no siin käis üks näljane külaline.

Uku. Lohutav kuulda. Hea, et keegi ikka kõhu täis sai.

Ursula. Isa, sa pole õiglane! Mõtlen ise, mis palka sina saad ja kui palju tema saab?

Uku. Kas ma pean nüüd midagi mõistatama?

Ursula. Priit käis, noh!

Uku. Ohoo? Kuulsin ma õigesti?

Ursula. Miilits jah! Konstaabel Torim, kes muu..

Uku. Aa, siis on teine asi. Kas te siis olete kuidagi... no et jälle...?

Ursula. Ära aja palun lolli juttu, ise juba vana mees. Me oleme nüüd lihtsalt... vanad head tuttavad, kes mõni kord arutavad omavahel maailma probleeme ja eesti asja kah.

Uku. Okei, ei topi oma vananevat ninajurakat teie vahele.

Ursula. Tee siis midagi, et ta rohkem palka saaks! Muidu läheb ta ära Soome ehitajaks!

Uku. Teeksin, kui saaksin.

Ursula. Ise tahab veel linnapea olla...

Uku. Seep see on, et linnapeade pädevus... Ah, mis ma sulle räägin.

Ursula. Selge. Edasi pole vaja. Politsei palk...

Uku. On poliitiline küsimus, tahtsid sa ütelda?

Ursula. Just nimelt.

Uku. Ma vaatan. Su silmaring on hakanud laienema. Muide, kas sa parfüümidest tead midagi?

Ursula. Aina imelikumaks asi läheb. Noh, kui teangi, mis siis?

Uku. Väga hea, sinu teadmised võivad varsti ära kuluda.

Ursula. Mis se kõik tähendab?

Uku. Pärast räägin. Aga enne paku midagi hamba alla, kasvõi juustuvõileiba.

332. lugu, 11. episood

Uku, Ursula. Uku istub laua taga, millele on kuhjatud teatmeteoseid. Ursula tuleb võileivakandikuga.

Uku. Oo, see on juba midagi!

Ursula. Isa, mul on väga kahju, et nii läks...

Uku. Pole midagi, sa tegid õilsa teo. (*Haukab võileiba*).

Ursula. Mida see kõik tähendab? (*osutab raamatukuhilale*).

Uku. Ah see... Noh, igaks juhuks.

Ursula. Aga see parfüümijutt? Mingi tõmbekas või?

Uku. Ei või iial teada. Nii. Nüüd siis jutt ise. Kuule, kas sa ei tahaks järgmisel nädalal minuga korraks Tallinna sõita?

Ursula. Sa ju tead... ma ei tahaks.

Uku. See pole niisama sõit, see on... see on üks seiklus. Sa ju armastad seiklusi; Ursu?

Ursula. Lao lagedale.

Uku. Vaata, asi on selles, et ma kutsun sind endale sõbraks kaasa.

Ursula. Ei saa aru.

Uku. Terita mõistust, taba vihjeid. Mis ma sulle ütlesin? Tütar, ma kutsun su sõbraks?

Ursula. Aimugi pole. Noh, vaenlased me just pole...

Uku. Ma olen sinus pettunud. Hea küll. lugu oin lühidalt selles, et istun mina täna oma tähtsas kabinetis ja lappan mingeid igavaid projekte, kui äkki heliseb telefon ja mulle öeldakse, et nii, Palm, te olete kutsutud.

Ursula. Mis sa udutat ometi? Kuhu sind kutsuti?

Uku. Kuhu ja kuhu... Miljoni järele, kuhu siis veel!

Ursula (*näpp lausa suus*),. Isa? Isa... Isaaa!! Kas sa lähed telekasse, sellesse miljonisaaatesse?

Uku. Just nimelt!

Ursula. Geniaalne! Imelik, kuidas me varem pole selle peale tulnud?

Uku. Polekski tulnud, Johannes ükskord andis kogemata vihje. Ma siis ükspäev helistasin, noh, mingi spetsellnumber, utomaat pööratas kohe testi, mid taheti preesiga alt tõmmata, A, B, C, D, et äkki polegi naiste rinnae...

Ursula. Jube kihvt! Muidugi tulen! Ma pole elu sees telkaris olnud!

Uku. Mina ka mitte.

Ursula. Aga kuule... Need parfüümid... mida sa silmas pead?

Uku. No äkki küsitakse midagi sellist. Selles vallas olen ma absoluutne profaan. Nagu ka näiteks räpimuusikas.

Ursula. Aga kui ma äkki midagi teangik ega mina ei tohi ju ette ütelda?

Uku. Sa ei peagi ütlema! Lihtsalt lepime eelnevalt kokku, et näiteks kui on A, siis katsud nina, kui B, siis suud ja nii edasi...?

Ursula. On sul alles nupp, isa! Ei, ma usun küll, et sinu teadmiste juures... sa paned seal oma 16 tuhki tasku vist küll...

Uku. Kelleks sa mind pead? Mina alla miljoni ei lepi.

333. lugu, 5. episood

TV stuudio. Miljonimängu esimesed hetked.

333. lugu, 6. episood

Mõnevõrra hiljem. Allan ja Mare lõsuvad taas diivanil. Nurgas sumiseb hääletult televiisor. Nende ees laual on kaks kohvitassi. Ammu pole see paar niimoodi kahekesi koos olla saanud. Mare mekib kohvi ja hakkab äkki omaette kihistama.

Allan. Ei tea, mis siin naerda on?

Mare. Miks ei ole! Sa olid ennist lausa... lausa nagu noor kutt kohe!

Allan. Ei kommentaari.

Nad purskavad koos naerma.

Mare. Mis me nüüd siis teeme?

Allan. See suur et... Joome kohvi ära ja... Mis muud kui Vissi autole hääled sisse ja maale..

Mare. Tead, aga mina täna ei tahakski... Nii mõnus on äkki üle hulga ajal... (*vaatab kelmikalt magamistoa ukse poole*). kodus, kahekesi koos... nii et miski asi sind ei vihasta...

Allan. (*Vaatab korraks samasse*). Ega see paha plaan ei olegi. Kuule, aga poiss?

Mare. Poiss ja poiss! Mõtlet, varsti juba kolmekümnene mees, mida meie teha saame? Ega ma mingi vangivalvur ei ole!

Allan.- Muud midagi, aga... natuke kripeldab.

Mare.. Minul ka, mis sa siis mõtled? Ei tea, äkki peaksin hoopis mina ise Janega rääkima, nagu naine naisega, et... Leppigu ükskord ära, alustagu otsast peale, onju! Aga ma pole ju kindel, et Jaanus jälle oma jamadega pihta ei hakka!

Allan. Jane paistab poisil jah kõvasti hinges istuvat. Varem nagu midagi oli, nii meie Jaanus vähemalt pooleks aastaks ära kadus, merele või kuhu... Nüüd aga... siin ta molutab... moka tõllis...

Ukse kell.

Mare. Jumal, kes see siis veel... Mitte ei saa oma abikaasaga vis-a-viis olla, onju!

Allan. Oot, ma lähen ise...

Uksele ilmub Johannes.

Johannes. Kuule, kas sa telekat... Aa, Mare ka siin! Tere, kadunud laps!

Mare. Oi, tere, Johannes, tule edasi, me juba arvasime, et kes see võõras...

Johannes. Ma tuln ainult ütlema, et... Vaadake ometi, mis telekas on!

Allan. A mis seal siis on?

Ekraanil liigutab hääletult huuli mingi rääkiv pea.

Johannes. Vaheta kanalit! Kust sul sul see käibki...

Allan klõpsutab pulti.

Mare. Misasja!?

Johannes. Voh, just seda ma tulingi ütlema...

Allan. Sa vahi, kuhu see mees on sattunud!

Mare. Jumal küll, Uku on miljonimängus!

Allan. Uku ja Uku...

Mare.. Ole vait, palun

Johannes. Näe, Ursula ka... istub seal teiste hulgas...

Mare. Aa, tema on siis just nagu sõbra eest. Noh, isale pöialt pidamas. Päris kenake näeb välja, kui ennast korralikult riidesse paneb... Onju?

Johannes. No ma lähen siis enda poole tagasi...

Allan. Istu siinsamas! Seltsis segasem vaadata! Palju tal juba... Ohhoo, ära sa märgi... (*summa vastavalt ekraanipildile*).

Johannes. Kas telefoni tohiks pruukida? Ma helistaks pansionaati Almale, äkki ta ei teagi vaadata...

Mare. Oi, jah, ja mina helistan Riksile, las nemad seal ka vaatavad!

Allan., Kellele mina siis helistan, Vissile või?

Mare (*üleõla, muiates*). Ei kommentaari, onju?!

333. lugu, 7. episood

Õnne 15. Kristjan ja Laine. Kristjan istub pidulikult ilmel teleka ees ja vaatab tähtsat saadet. Laine on avatud riidekapi ees.

Kristjan. Tuled siis ka või ei tule vaatama? Mida sa kohmerdad selle riidekapi ees?

Laine. Ma räägin sulle ammu nagu kiviseinale, et mul pole enam absoluutselt mitte midagi selga panna.
 Kristjan. Alles sa said teatri jaoks uue ja koleda kleidi, mis sa veel tahad!
 Laine. Esiteks pole see üldse nii kole.... Ja mina olen veel huvitavas eas daame! Ma töötan muide ikka tärmidega pansionaadis...
 Meil käivad seal isegi kettaheitjad!
 Kristjan. Loll jutt. Tule juba, vahi Palmi! Mis uut kleiti sul ikka teleka ees vaja on?
 Laine. Haa! Linnapea mängib miljonit ja mina pean nagu mingi köögikata selles narakas pealt vaatama! Kas ma sellist Eesti tahtsin!
 Kristjan. Selle kleidijura eest sa ükskord veel saad! Vahi siis, näed, kuidas linnapea mõtleb et ajud ragisevad...
 Laine. Vat ei tule.
 Kristjan. Hea küll, ma ostan sulle... ma ostan sulle uue kodukitli. Nii palju mul ikka raha on. Tule siis juba.
 Laine. Häh, katsukast võin ma neid ise ka osta...s
 Kristjan. Kurat sinuga! Ma ostan marketist! Kas tuled juba?
 Laine. Nii siin on teine asi. Ainult vaata, et sa ei valeta.
 Kristjan. Noh, teeme siis nii... Kui Palm saab miljoni, saad sina uue kitli. Vahi, kohe tuleb uus küsimus!

333. lugu, 8. episood

Miljonimäng keskfaasis. Uku heitlemas, Võrno muigamas.

333. lugu, 9. episood

Mare, Allan, Johannes. Ekraanil miljonimäng. Uku on juba väga kaugele jõudnud.

Allan. Pea vastu, Uku!
 Mare. Ahah, nüüd on ta sulle ka juba Uku ja Uku!
 Allan. Mis sa siis arvad, ikka oma linna mees!
 Johannes. Meie maja mees on ta niikuinii.
 Allan. On mis on, aga Morna linn on viimaks ikka Eesti kaardile kantud...
 Johannes. Oli ikka enne ka ju! See vabaõhuetendus... ja staadion ja...
 Allan. See kõik on kökimöki, aga nüüd näeb kogu Eesti, et Morna linnapea... No mida ta venitab, ah, mis?
 Mare. Kas sina oskaksid vastata?
 Allan. Mina sinna ronima ei hakkakski. Närvid võtab täitsa läbi! Mis ta muneb, ma ei saa aru?
 Johannes. Tahate, paljastan ühe jubeda saladuse? Mina talle selle kärbe vist pähe paningi, et mine mees miljonit püüdma.
 Allan. Mis see tühi miljon...
 Mare. Sinul ju seda pole.
 Johannes. Ma ütlesin talle ükskord jah. et sul Palmi Uku on kõvad šansud see asi kinni panna.
 Allan. Eks sinu käsi on igal pool sees, laulvas revolutsioonis ja NATOsse astumises...
(Johannes oskab seekord ainult suud maigutada).
 Allan. Mida sa Mare enne mulle ütlesid? Et mul pole miljonit?
 Mare. Pole ju. Kellelgi pole.
 Allan. Nii ütlegi. Ja üldse... tead, ega selle milli eest enam suurt midagi saagi.
 Mare. Tasa! Nüüd! Poisid, põidlad pihku, onju?

333. lugu, 10. episood

Miljonimäng. Uku on jälle sammu edasi teinud.

333. lugu, 11. episood

Jaak, Laur. Mõni aeg hiljem. Ikka töötandril.

Jaak. Kuhu see mõõdulint nüüd ometi sai... Nii. Mis mul siin ongi... Pagan, et seletagi enam... Õhtu juba käes.
 Laur. Paneme tuled põlema, mis muud.
 Jaak. Kuule, ma arvan, et aitab täna küll. Lähme parem alla kööki, vaatame, mida hamba alla pista. *(Pühib otsmikult higi).*
 Laur. Äkki peaks tõesti pillid kotti panema? Sa oled natuke nagu... väsinud olemisega.
 Jaak. Kuule, olen jah! Sa sinder panid mulle sellise vungi peale, ei mina enam sellises tempos rabada jaksa.
 Laur. Sorri. Juhtus. Omamoodi mõnus siin möllata ja kopsida. Normaalne elu, selge ja lihtne! Mis häda mul küll üldse oli ettevõtjat mängima hakata...
 Jaak. Küll sa sellest kopsimisest ära tüdined.
 Laur. Aga kui ei tüdine? Ausalt, läheks mõneks ajaks mingi uuskulaku juurde sulaseks... teeniks metsikut raha, kohe nii ikka oma kolm tuhat kuus, ha-ha-haa!
 Jaak. Tõsiselt räägid või?
 Laur. Peaaegu et jah. Millegipärast pole isu Morna vahel nägu näidata.
 Jaak. Ah et kulakut tahad sina teenida? *(Mõtleb järele, muigab).* No kui ikka väga tahad, siis seda annab ju korraldada.
 Laur. Nüüd küsin mina sinult omakorda: tõsiselt räägid või?
 Jaak. Jätame praegu selle. Mina sind siit enne ära lasta ei tahaks, kui teine korrus...
 Laur. Okei, oleme rääkinud! *(Hakkab vilet laskma).*
 Jaak. Khkm... Ega mulle vahepeal Pärnust jälle tervisi ei saadetud?
 Laur. Oot, oot... millal siis?
 Jaak. No siis, kui sa siin poole tunni eest all käisid... sedapuhku külma kaevuvett joomas, nii sa vist ütlesid?
 Laur. Oled sina üks terane vana, ausalt! *(Puhkeb naerma).* Ikka saadeti! Aga mulle... oi kui häbi... kas tead, üks blondiin tegi telefoni teel põse peale väga pisikese musi... Ammu pole sihukest asja ette tulnud!
 Jaak. No siis... siis on ju igatpidi hästi.
 Kusagil heliseb mobiiltelefon. Mõlemad hakkavad seda silmadega otsima.
 Jaak. Eks sa võta vastu, ju see Pille on...
 Laur. Ei võta, see on ju sinu mobla!
 Jaak. Õige jah, minu muusika... No siis on Helle. Kus see telefon ongi... *(Leiab telefoni).* Jaak Pallo kuuleb... Ah sina? Kuule, kuidas sul see madin üldse lõp... Misasja? Ei vaata... *(Silmad ümarduvad, toon muutub).* Ongi täna või? Selge!
 Jaak vahib ringi, oskamata esimesel hetkel tegutsemagi hakata.

Laur. Mis nüüd? Sul sihuke nägu, nagu oleks kuskil sõda lahti?
Jaak. Kas just sõda... On sinder, ah, isegi mulle ei ütlenud ta midagi! Kuule, Laur, nüüd ruttu alla, telekas sisse, äkki jõuame veel näha! Mis sa passid, siva, siva!

333. lugu, 12. episood

Miljonimäng. Eelviimane küsimus. Just see hetk, kui Ukule annab head nõu tema sõber Jaak.

333. lugu, 13. episood

Laine, Kristjan

Laine. Sai juurde või? Vaat see on alles raha!
Kristjan. Öudne mõtelda! Ja palk on tal ka pirakas. Täitsa see... korrupsioon!
Laine. Pane, Palm, uha, Uku! ahi, Krissu, kui tark nägu ta tegelt ikka on, ma enne ei teadnudki...
Kristjan. Ega ma kade ei ole, las saab need paarsada tuhat.. Miljonit ta ei saa, see on aamen,
Laine. Sa ei raatsi mulle kitlit osta, küll ma tean!
Kristjan. Kohe näed, kuidas põrub. Ja paras talle. Misasja? Kurat, jälle teadis ära!
Laine (*saadab teleri suunas joviaalse õhumusi*). Mhhhm!!!
Kristjan. Pime vedamine! Kobinavärk! Kokkumäng, usu mind!
Laine. Vantastiline mees! Ssa mu mmeie!
Laine. Aga viimast ta ikka ei tea! Mitte keegi pole viimast ära üteld!

333. lugu, 14. episood

Miljonimängu finaal. Uku raske, aga ilus töövõit. Miljon!

333. lugu, 15. episood

Johannes, Mare, Allan. Miljonimängu finaal.

Allan. Hurraraa, mede meeste võit!
Johannes. Sa sinine sinder, nüüd peab küll kodus topeltrumka palderjani alla keerama!
Mare. Uku, ai lav juu!
Allan. Mis asja sa ütlesid? Korda, palun!
Mare. See tuli sportlikust hasardist, Allan, ausalt.
Allan. Vaata mul selliste asjadega ette... Aga muidugi, iga mees juba milli ei võta. Muidugi, poleks mesinik appi tulnud, mine sa tea...
Johannes. Einoh, Jaak on ka üks tark mees. Kuulge, lapsed, ma nüüd lähen...
Allan. Istud siin! Koos vaatasime, koos kommenteerime!
Mare (*vilkspilguga*). Ei kommentaari.

333. lugu, 16. episood

TV stuudio. Lõpusagin, lõputiitrid.

333. lugu, 17. episood

Laine, Kristjan

Laine. Jumal, tervelt miljon krooni! Seda ei jõuaks eluaeg üle lugeda, kui sulas kätte saaks....
Kristjan. Nüüd läheb see mees küll õhku täis nigu konn.
Laine. Jahh? Ise koogutad iga kord maani, kui linnapea tänaval vastu tuleb...
Kristjan. Noh, see on... niisama väike viisakus. Aga kes ta sihuke üldse on? Elab meie Georgi üürikorteris, mina aga olen ikkagi majaomanik...
Laine. Ole parem wait. Mõtle, mis juhtus...
Kristjan. Ah sa...! Kui nüüd tõesti mõtelda... No ma ei tea, mis nüüd teha... (*Tikk aega wait. Siis!*). HURRRRAAAA!
Laine. Mida sa nüüd enam hurraatad, ise sa...
Kristjan. Ega ma Palmi tühja tema pärast, ma enda pärast! Mõtle ise, Morna linna esindaja, eks...Tähendab, mina justkui ikka ka võitsin, mina olen ju igipõline mornakas! Mis sul hakkas?
Laine (*hoiab südant*). Ma vist hakkas natuke minestama, Krissu, aga sina ära tee väljagi...
Kristjan. Jäta järele, kuuled siis, Laine!
Laine. Loll ikka olen! Oleks pidanud sul kasuka välja pressima, aga mitte mingi toakitli...
Kristjan. Palm nüüd miljonär, las tema otab...
Laine. Juba minestan! Miks teised mehed võidavad miljoneid, minu oma aga ajab ainult lollu juttu? Anna siia! (*Haarab laualt napsipitsi, kallab selle endale sisse ja kiiksatab siis murduva häälega*). Hurraraa...

333. lugu, 18. episood

Allan, Mare, Johannes

Allan. Ja kuhu sina siis ennast sätid?
Mare on võtnud vaasist oma väsinud lillekimbu.
Mare. Viin need Ukule. Onju? Õnnesooviks meie kõigi poolt! Sinu poolt ka, Allan! Nii. Lähen. Saagu mis saab.
Allan. Kas sa siis ei näe, kus ta on? Näe, seal selles kastis! Tallinnas, noh.
Mare. Ah, kuule, jäta jutt, lehes just kirjutati, et need asjad on kõik videosse võetud...
Allan. Mina sinu asemel küll ei läheks. Palm laskis su ikkagi töölt lahti ja...
Mare. Kui aus olla, siis mis tal üle jäi, onju.
Allan. Ja nüüd ta muidugi arvab, et tahad taha raha laenata.
Mare. Kuidas sa võid, Allan!
Johannes. Kuulake nüüd mind ka. Mina tean, kuidas asjalood on.
Allan. Einoh, muidugi, sina tead kõike, NATO ja ÜRO ja... Sina ju Palmi välja treenisidki...

Johannes. Silentsium! Sihuke värk! Ma hommikul nägin vaat nendesamade silmadega, kuidas nad Ursulaga bussijaama poole asutasid. Uku ütles, et Tartusse poja juurde, et jäävad kohe kaheks päevaks.
 Allan. Ütelnud kohe!
 Johannes. Sa ju ei lasknud. Tahtsid laulvast revolutsioonist ja NATOst rääkida.
 Mare. Rahuneme nüüd kõik maha, onju? Üks, kaks, kolm...
 Allan. Neli, viis, kuus.... Ära nüüd Johannes pahaks pane...
 Johannes. Pole häda. Mul ju ka närvid täitsa krusis.
 Allan. Kellel poleks!
 Johannes. Ma ju kartsin, et äkki Palm laseb viimse hädas mulle helistada... Ristsõnu koos lahendatud, noh... Mul oli näe see sinu (*Marele*) kingitud moblandus igaks juhuks taskus...
 Allan. Aga ta helistas Jaagule.
 Johannes. Nojah, mis nüüd mina, vana kingsepp!
 Mare. Ütle ausalt, kas sina oleksid sellele küsimusele õigesti vastanud?
 Johannes. Kõige lollim, et oleks jah! Mitte et ma seda teadnud oleks, mine nüüd, aga mul oli kohe sihuke tunne, et õige peab C (*täht vastavalt reaalsele mängule*) olema! Tee või tina!
 Mare. Johannes, sa siis ikka tõsiselt... tahtsid, et sulle helistataks? Johannes. Häbi öelda, tahtsin jah, Kaks sekundit umbes. Hea, et see pauk mööda läks. Kes seda au ja kuulsust jaksaks välja kannatada!

324. lugu, 9. episood

Õnne 13. Palmide kodu. Kenake-puhtake-energiline Ursula askeldab toas, koristab ja kraamib. Seda teeb ta siiski natuke liiga detsibelli tümpsu saatel. Uks avaneb, sisse tuleb Uku. Riputab mantli virna, hõõrub millegipärast käsi.-- Tiitar silmab teda alles mõne aja pärast.

Ursula. Ohoo?
 Uku (*hüüab üle muusika vastu*). Uhuu!
 Ursula. Vabandust, kohe. (*Lülitab musakeskuse välja*). Ma ei teadnud, et sa tuled.
 Uku. Las ta mängib pealegi, mind see ei sega.
 Ursula. Uus jutt?
 Uku. Moemuusika on nagu paha ilm. ega looduse vastu pole mõtet sõdida. (*Läheb laua taha, hakkab sellele sättima pabereid ja kirjatarbeid*). Koristad?
 Ursula. Mõtlesin jah, et saab kaelast ära... Tahaks õhtupoole Tartusse sõita. Aivol on mõned kuumad sii-diid, ja üldse...
 Uku. Kena seegi, et sul vennaga mõnes asjas ühine maitse on... Kuule, aga kas ta ikka samasugust tümpsu kuulabki?
 Ursula. Ega ma muusikast räägi! Filmid, noh. Meil ju kodukino ei ole...
 Uku. (*mõtleb järele*). Ostame!
 Ursula (*silmakirjalikult*). Ah, mis sa ikka raiskad. Kuule, aga sul pidi linnavalitsuses mingi marutähtis nõupidamine olema?
 Uku. Ongi. Aga ma olen väga konstruktiivne. Kuulutasin välja kahetunnilise vaheaja.
 Ursula. Linnapea võib endale endale kõike lubada. Süüa tahad?
 Uku. Täna, aga ei. Miks sa ei küsi, kust ma praegu tulen?
 Ursula. Ütlesid ju, et töö juurest. Ja et lähed tagasi.
 Uku. Ah, see... Tegelikult käisin ma pangas ära.
 Ursula (*paus*) Jee?
 Uku. (*noogutab*). Mhm.
 Ursula (*huilgab kõigest kõrist*). Jeeeee!!! Ongi üle kantud!
 Uku. Tegelikult juba tükk aega tagasi, aga meil oli sinuga ju kokkulepe, et enne tänast päeva me sellel teemal eriti ei räägi... et asjaga harjuda.
 Ursula (*silmakirjalikult*). Oh, ma olin selle vahepeal täitsa ära unustanud! (*Kukub kiiludes ja huilates tantsima*). Nii et oledki nüüd päris tõesti miljonär? Las ma näpistan sind, ma pole siiamaani ühtki elusat miljonäri puudutada saanud!
 Uku. Jäta järele, ausalt. Ja mitte mina pole, vaid meie sinuga oleme.
 Ursula. Mis mina siia puutun?
 Uku. Sellest räägime me ka varsti... (*Hakkab naerma*). Kas sa tead, tüdruk, et siiamaani ei saa inimese moodi linna vahel käia? Ikka tuleb keegi vastu ja soovib õnne, otsekui oleks ma mingi olümpiavõitja...
 Ursula. Ah, mis, olümpiavõitjaid on Eestis terve posu, sina oled mul ainuke!
 Uku. Ja kujutad pilti, täna tuli siis vallavanem Tiik ka ligi...
 Ursula. Tema on ju su vaenlane number üks!
 Uku. Ära räägi! Tiik ütles, et endise tegevsporlasena sai ta mu võitluse jälgimisest tõelise fiilingu.
 Ursula. Vähemalt nii palju on ta ikka aumees.
 Uku. Nojah, aga siis küsis kohe otsa, et kas ma ei kavatse viimati riigikogusse kandideerida, et miljonivõit on parem ükskõik millisest valimisreklaamist! On uss, ah? Nii, ja nüüd palun veerand tundi vaikust. Ma teen siin natuke paberitööd...

324. lugu, 11. episood

Uku, Ursula. Uku istub laua taga ja arvutab. Ursula takseerib eemalt.

Uku. Nii, tule nüüd korraks siia.
 Ursula. Ma ei saa niikuinii millestki aru.
 Uku. Ma panin siia kirja mõned väikesed punktid, tahaks need sinuga läbi arutada.
 Ursula. Okei, kui just nii väga peab...
 Uku. Ära kekuta, tüdruk! Ma tahan, et sa kõige kursis oleksid.
 Ursula. Tead küll, mata oli mul koolis... kolm miinusega...
 Uku. See mata siin on väga konkreetne mata. Nii. Kõigepealt üks põhimõtteline küsimus. Nimelt Jaak Pallo.
 Ursula. Ah jah, see eelviimane küsimus, ta andis sulle ju õiget nõu.
 Uku. Tegelikult teadsin ma seda vastust ikka ise ka.
 Ursula. (*muigab*) Koonerdad?
 Uku. Jäta jutt! Nii vana sõbraga... Muide, Jaak teab väga hästi, et ma teadsin ikka ise ka. Aga tema moraalne tugi oli hindamatu. Nii et mis me teeme?
 Ursula. Mis siin üldse mõelda? Anna talle raha, anna kohe ikka et palju oleks. Paneme ilusasti ümbrikusse ja...

Uku. Siis olen sõbrast lahti. On probleem, ah?

Ursula. Aga kuule, te olete ju maleveteranid! Sa kingi talle kõige kallim malekomplekt, mis üldse olemas on!

Uku. Kuule, see on mõte. Nii teemegi. Näed, ja sina veel räägid, et ei tea midagi... Niimoodi... mõned tuhanded paneksin ma raamatute alla... Tohib?

Ursula. Nii vähe?

Uku. Hea küll, panen juurde. See oleks sulle garderoobi täiendamiseks... aga mis me neist piasjadest praegu...

Ursula. Sul on siin mingi 400 000 kirjas?

Uku. Mõtlesin, et räägiks Sumbergiga, ostaks selle korteri päriseks. Sobib?

Ursula. Maru! Aga kas selle raha eest enam saabki?

Uku. Mornas peaks veel saama. Mis sa vaatad? Linnapea teab, mida räägib. Kuule, ongi vist kõik?

Ursula (*nii ükskõiksest kui saab*). Noh, ma koristan siis edasi.

Uku. Sa siis ei tunnegi huvi, kuhu pool miljonit on jäänud?

Ursula. Ma ju ütlesin, et mu mata oli kolm miinusega.

Uku. No olgu, kaua ma sind piinan. (*Näitab tütrele pangakaarti*). Siin see on. Sinu nimel. Sinu oma.

Ursula. Mis asja? Isaaaa...?

Uku. Rahune maha. Aga esialgu, kui sa lubad, hoian ma seda enda käes. Kui tuleb aeg, mil seda tõsiselt vajad, siis palun väga!

Ursula (*noogutab hiirvaiksest*). Ma saan aru...

Uku. Noh, ma siis kõnnin tööle tagasi... Sa jääd ööseks Tartus venna juurde?

Ursula. Kui sa vastu ei ole...

Uku. Vastupidi. Sul on vaja ennast tuulutada. (*Muigab, võtab taskust mõned viiesajalised*). Natuke taskuraha ka. Osta endale midagi... midagi, mis meelde jääb!

Ursula. Ma ei tea, isa...

Uku. Kõik rohkem me ei räägi... (*Uksest*). Ma ei pea vist ütlema, et... et kõik oleks ikka tippen-toppen?

Ursula (*nagu koolilaps*). Ei pea, isa...

324. lugu, 13. episood

Ursula riietub, on väljumas. Ja millegipärast väga närvis. Valib moblal ühe numbri. Kuulab ära "Hallo", vajutab telefoni kinni.. Valib uuesti. Ja siis...

Ursula. Ma paluksin härra Kaido Prillopit! Ise oledki? Mind ikka mäletad? Just! Tead, kui sa ikka tõesti Tartus oled, äkki viitsid nii umbes poolteise tunni pärast bussijaama jalutada...

Ja siis tormab Ursula välja, vastu tundmatutele seiklustele.

324. lugu, 2. episood

Tallinn. Odav hotellituba. Keskhommik. Aga kardin on akna ees ja algul ei näe me midagi peale sumeda hämaruse. Siis tõuseb laiaist kaheinimesevoodist ägisedes istuma mehekogu, välgutab tulemasinaga kella vaadata ja hakkab tegutsema. Püksid jalga ja akna alla. Mees tõmbab kardina lahti, toas muutub valgeks. Mees viilstab vaikselt, aga jahmunult. See mees on boheemlaslik arhitekt Kaido Prillop. Nüüd heidab ta uudistav-kahtlustava pilgu voodi suunas. Ütleme niimoodi, et teki all on aimata inimkogu. Selge see, et naine! Suhteliselt väikest kasvu. Ainult et praegu on see naine üleni teki all: ka pea ja ka juuksed. Ilmselt lamab naine küllili kääras. Ja tundub, et ta magab sügavalt. Kaido takseerib hotellituba. Paistab et tal on tegemist ajas ja ruumis orienteerumisega. Siis silmab ta laual, millel õise peo jätmed ja jäljed, avatud pudelit. Ta uurib seda vastu valget, selgub, et pool pudelit on veel täis. Ta kergitab tunnustavalt kulmu ja kallab endale suraka klaasi. Viskab napsi alla, ootab hetke selle toimet, tahab kohe ka teise klaasi teha... Kuid äkki kostab naisehääli. Jah, kes see muu on kui Ursula. Vaataja õn õigesti oletanud... Ursula on ennast teki all ringi pööranud ja pea padjale kohendanud. Muidu on ta aga lausa kurguni teki all. Vaatab suurte tõsiste silmadega vastu nagu nunn! Tõsi, väga sasipäine nunn.

Ursula. Aga mu-ulle?

324. lugu, 4. episood

Hotell. Kaido, Ursula. Pisut aega hiljem. Kaader vannitoast, kus Kaido lõpetab peegli ees kangelaslikke pingutusi tehes pardliga habemeajamist. Pardli pirin. Vannitua uks on avatud. Võime näha, kuidas sügavas tugitoolis istuv Ursula endale hädiselt sviitrit (vms) selga sikutab. (Kuna kõik eelnenu - terve nädal ju ikkagi! - ja eeldatavasti vägagi seksuaalne jäi meil ju sügavalt kaadri täha, võiks vaatajale lohutuseks või pigem vihjeks korra ehk vilksatada rinnahoidjaribake vms, aga rohkem ei oleks selles situatsioonis palju tahta).

Ursula (hüüab): Palun pane see asi ometi kinni!

Kaido: Mida-mida? (*Lülitab pardli välja*). Mida sa ütlesid, ma ei kuulnud?

Ursula: Selle aparadi plärin puuris mulle keset pealage juba vaat nii suure augu. (*Näitab näpusõõruga, kui suure just*).

Kaido: Arvad, et mul endal ei puuri?

Ursula: Tule nüüd sealt lollakast vannitoast ära, mul on siin hullult üksildane olla.

Kaido (tuppa tülles, istet võttes): Ise sa ju halad, et kriibin oma matšoliku lõuatüükaga ära su õrnukese näonahakese, kaelanahakese, rinnanahakese, kõhunahakese...

Ursula: Suu kinni, maniakk! (*Oma nägu ja kaela katsudes*). Pole mu nahal häda midagi. Kasvata oma tüügas tagasi, mina pole vastu.

Kaido (teeb loiu liigutuse, nagu kavatseks üle laua söösta ja vallatlema asuda): Vau! (*Ise aga vangub, vaene mees...*)

Ursula: Jäta! Mina päevavalges sihukesi mängu ei mängi, tead küll. Räägime nüüd juttu ka.

Kaido: Sa siis juba jaksad?

Ursula: Ei jaks, aga... Tahaks natuke ikka orienteeruda ka, et kus ja mis ja kuidas.

Kaido: Tõesti ei mäleta kohe mitte midagi?

Ursula (raputab pead): Mk-mm. Aga sina?

Kaido: No nii... üldjoontes... Põhisündmused on täiesti kontrolli all.

Ursula: Mis sa keksid! (*Kiikab akna poole*). Tead, ma ei julge hästi aknast välja vaadata, sellepärast et...

Kaido: Mis mureks?

Ursula: No mul on tunne, et seal akna taga, saad aru, et see polegi enam nagu Tartu.

Kaido: Umbes nii jah. Ja minu vinge kodulinn Viljandi pole seal ka teps mitte.

Ursula. Seda ma mäletan päris hästi! Umbes kolmapäeval, eks? Kuule, aga mida me Viljandisse otsisime? Oot, seal oli üks imelik restoran...

Kaido. Vahet pole, nüüd ei maksa mul jälle umbes pool aastat Viljandis nägu näidata.

Ursula. Kaua sa nõogid? Kus kuradi kohas me nüüd siis otsaga oleme?

Kaido. Mingis pagana hotellis, aga selle nime ei tea mina ka...

Ursula. Jah, aga kus see mingi pagana hotell asub? Millises linnas?

Kaido. Rahune maha, Ursula. Igatahes mitte Mornas. Kui ei usu, astu akna alla ja vaata välja. Tõuse, tõuse, sinna on vaid kolm sammu!

Ursula. Ma ju ütlesin, et ei julge! (Paus). Sa tahad ütelda... et... Tallinn?

Kaido vaatab teda. Ja noogutab vaikides.

324. lugu, 6. episood

Tallinn, hotell, Kaido, Ursula.

Ursula (vajub istuma). Tallinn?! Ütle, et ei! Kas ma pole sulle siis rääkinudki, et Tallinn on mulle absoluutselt vastunäidustatud?

Kaido. Oh, nii umbes nädala eest, kui sa äkki minu juurde Tartusse sadasid, siis olid sulle väga paljud asjad vastunäidustatud... Krevetisalatist alates ja meestega lõpetades. Tallinn oli selles nimekirjas kuskil keskel.

Ursula. Mis salat, mis mehed...

Kaido. Vau! Kas siis mina polegi mees? Ise ütlesid, et esimene üle kolme aasta!

Ursula. Ah, jäta... Lihtsalt... sina oled samasugune poolsegane nagu mina, mis sellest, et peaaegu vanur... Ütle parem ausalt, kuidas me siia sattusime?

Kaido. Seda ka ei mäleta? Taksoga.

Ursula. Midaaaa? Nojah, kui sa nii ütled... Aga miks?

Kaido. Sellepärast, et trehvasime Tartus täpselt keset Rüütli tänavat su venda, oi, küll tema on üks ontlik inimene! Mis ma kõik kuulma pidin...

Ursula. Aivar? Mitte midagi ei mäleta... Aga kuule, palju see takso-ots maksis, muide?

Kaido. Paar tonnikest, ütleme nii.

Ursula. Ja nüüd see hotell ka veel...

Kaido. Makstud.

Ursula. Mille eest? Minu TV honorar oli ju nagu juba otsas?

Kaido. Noh, ma võtsin ühelt kliendilt ivake avanssi... Sulas, saad aru? Paistab, kuidas see lugu Pfeffermendile peaks meeldima...

Ursula. Ja kes see Pfefferment veel on?

Kaido. Rääkisin ju! Rikas tümikas. Ma olin... hm... eksabikaasa soovitusel... just-just tema büroosse sulandumas... Katseajaga. Usun, et enam ei ole.

Ursula. (iisitab närviliselt). Võta iisilt, mind on ka kindla peale Morna pesumaja palgalt maha arvatud!

Kaido. Ärme räägime enam labastest asjadest! Muide, kontrolli, kas sinu mobla on ikka välja lülitatud?

Ursula. Nagu kala kuival.

Kaido. Ärme laseme ennast veel maailmal segada! Muide, mis sul meie iidse pealinna vastu peaks olema? Ise rääkisid, et alles sa siin käisid? Ja et sind näidati selle auks isegi telepurgis!?

Ursula. Loll olin! Isa nii tahtis, noh... ma linna ei saanudki, suts siia ja tagasi. Pime oli ka.

Kaido (uurib pudelit, see on nüüd tühi). Tead, mis? Ütle, ega me teel Tartust Tallinna kogemata Mornasse ei sattunud?

Ursula. (hädiselt). Ei tea, kas on vaja?

Kaido. Raudselt. Sööme kõhud täis, joome pitsikese... Ja siis peame aru, et kuidas edasi. Quo vadis, Kaido ja Ursula.

Kaido hakkab rahakotist rahatähti lauale pilduma. Oma käekotist otsib raha ka Ursula. Lausa nullis nad pole, aga erilist summat lauale ka ei kogune.

Kaido. Üks raha, kaks raha, mitu raha... Mis sa jõllitad, tüdruk?

Ursula on äkki lausa tardunud. Ta vaatab üksisilmi üht pangakaarti, mis on talle kotist näppu jäänud.

Ursula. Ütle mulle nüüd ühte asja... aga väga ausalt! Ütle, ega me teel Tartust Tallinna kogemata Mornasse ei sattunud?

Kaido. Ise sa ju nõudsid! Tahtsid Õnne tänavalt mõned hilbud kaasa võtta...

Ursula. Ja kas ma siis võtsin?

Kaido. Oi mälu-mälukest. Seal su sumadan vedeleb! (Viitab nurka).

Ursula. Selge. Ja isa... Loodan, et teda polnud kodus? Räägi siis!

Kaido. Nii sa ise ütlesid, et isa oli töö.

Ursula. Ise sa ei mäleta ka midagi!

Kaido. Ei saagi mäletada. Meie taksojuhiga arutasime samal ajal kahe kvartali kaugusel rahvusvahelist olukorda. Või arvad, et oleksime pidanud ka proua Are Prillopi juurest läbi astuma?

Ursula. Seda ma ei arva.

Kaido. Mis sul siis seal juhtus?

Ursula. Ma vist... Ah, ei midagi... võib-olla pärast ütlen. (Haarab mobla järele.) Tead, ma peaksin ikka isale helistama.

Kaido. Jäta järele! Kõigepealt rahuneme maha, turgutame ennast üles, eks pärast vaata... Lets go resturaani, õllesaali, piimabaari!

324. lugu, 8. episood

Tallinn. Vanalinna "postkaart". Suvaline sööma-joomakoht, peasi, et piisavalt avar. Kaido ja Ursula on kohad sisse võtnud. Neile tuuakse mineraalvesi, ettekandja lahkub naeratades.

Kaido. No nii, tellimus tehtud, nüüd jääb ainult oodata... Kuule, ma lippan õige ja toon ajalehed.

Ursula. Mis nendega teha?

Kaido. Uurime järele, kuidas Eesti asi siin on edenenu.

Ursula. Ära siis kauaks jää...

Kaido. Kuhu me kaks kurvakest siin hiigelsuures linnas ikka teineteise käest kaduda võime? Nali!

Väljudes Kaido peaaegu põrkab kokku saali sisenenud mehega. Kumbki tõmbub ivake tagasi, kusjuures kumbki samal ajal ei märkagi teineteist. Üsna harilik pisihetk linnamelus... Ursula sisenejat ei märka. Too jääb seisma, vaatab ringi, viipab kellelegi

tagapool, silmab äkki Ursulat. Algul on mehel ilme, nagu ei usuks ta oma silmi. Siis mingi teine ilme – ütlemine, et see on julm. Ja siis juba kolmas – täitsa hariik. (Olgu see mees vähemalt selles loos, kui ta rohkem välja ei ilmu, lihtsalt X) Kui ta Ursula vasta lauda istub, mõjub X väliselt täiesti viisaka, kogunisti sümpaatse tegelasega.

X. Tere, Ursula.

Ursula (pärast pausi, tõelise õudusega). Sina? Teie?

X.. Sina või teie, ükskõik. Päris tore, et sind kohtasin. Oli üks väike probleem.

Ursula istub nagu kivikuju. Mehe monoloogi ajal ei lausu ta sõnagi. Sest ta lihtsalt ei suuda seda.

X. Vaata, Ursula, me siin Vitalikuga ükspäev arutasime, et peaks järele uurima, kus asub säärane linn nagu Morna. Mõtlesime, et käiks korraks ära. Hm... Mis ma ütlen. Mina sinu asemel poleks ennast telekassa näitama läinud. Sest kuidas meie muidu teaksime, kuhu sa Lüübekist omavoliliselt lahkudes kadusid? Kolme aasta eest? Ma juba kartsin, et tütarlapsena midagi juhtunud, äkki on ta juba surnud. Sa ei taha ju sumud olla? Vaata, Ursula, aeg on võlga tasuma hakata. Kuidas soovid, kas rahas või natuuras? Pole ilus, pole ilus... Meie korraldasime sinu ... hm... tööprobleemid välismaal, sina aga rikkusid lepingut. Tohib? (Võtab Ursula veepokaali, joo paar lonksu). Võiks külmem olla. Nagu ma aru saan, ei tohiks sul nüüd rahaprobleeme olla? Räägid oma isaga, tema võitis ju kogu eesti rahva silma all terve miljoni... Ega me kõike ei tahagi. Meile aitab kolmandikust küll...

324. lugu, 10. episood

Ursula, X, pärast Kaido.

X. Muuseas, ega me röövlid ei ole. Vitalik näiteks arvab, et protsente me võtma ei hakkagi, tüdruk on kenasti suud pidanud... Nii et mis sa ütled?

Ursula. (nagu ärgates). Jah... Just niimoodi ma seda asja ette kujutasin. Et kui ükskord Tallinnasse tulen ja esimesse baari või kohvikusse satun, astud kohe uksest sisse sina, sa kuradi valetaja, tõbras, kupeldaja, orjakaupleja... ja... ja...

X. Tsss-tsss-tsss. Temperament! Oh sind! Sihukesed vanahärradele meeldivad! Tead mis? Mu auto on parklas... Lähme, istume seal... vahetame muljeid...

X. sirutab käe Ursula poole. Aga – juba paari viimase fraasi ajal on kuuldekauguses seisnud Kaido. Tal on ajalehed käes. Ta poetab need endalegi märkamatuks naaberlauale. Ta mõtleb. Tal on kiire mõistus, tal on aimamatud ideed. Ta on üldjoontes aru saanud, mis toimub, ta otsib lahendust. Ja ennäe, mis ta välja mõtleb. Käsi käib korraks põuetaskus, pihku sigineb suvaline fotoga dokument... Ja siis seisab Kaido laua ääres.

Kaido. Narkopolitsei! Ursula Palm? Naa, ongi vana tuttav... Käed lauale, mõlemad! Teie dokumendid, kodanik.

X. Mis dokumendid? Mis narko? Mees, seepole minu rida!

Kaido (intensiivse poolsosinaga). Paigal! Vaikselt! Mitte tõmmelda! Mis äri siin aetakse?

Ursula. Ma... tema...

X teeb mingi külgiigutuse - ja ongi läinud. Ta tõttab kohvikust välja. Mitte küll joostes, aga siiski tähelepanuväärselt kiiresti.

Ursula (on hüsteeria äärel, valmis korraga nutma ja naerma). Fantast! Narkopolitsei! Kust sa selle... Mina... tema... Kas sa üldse tead, kes see tüüp on?

Kaido. Umbes aiman.

Ursula. Lähme juba, lähme siit minema, ma ei taha, ma...

Kaido. Istu vaikselt, pagana pihta!

Ursula. Aga kui ta tagasi tuleb?

Kaido. Ei ta veel tule. Hm... Paistab, et praest tuleb siiski loobuda.

Ursula: Palun lähme ära! Paneme siit linnast kohe ajama!

Kaido. Nojah, Eestis on veel üle 30 linna, kuhu me pole veel jõudnudki...

Ursula. Nad leiavad mu niikuinii üles!

Kaido. Rahu! Istume veel kolm minutit, siis mõõdukas tempos hotelli, võtame oma asjad ja...

Ursula. Põrgusse see hotell ja põrgusse see trani!! Silmapilk ja otsemat teed siit haigest linnast minema, nii kaugele kui jaksab!

Maailma lõppu!

Kaido. Ja kus see peaks asuma?

Ursula. Tee peal mõtleme välja. Ruttu, ruttu, kuuled siis! (Hakkab Kaidot lausa varrukatpidi tirima).

Kaido. Kena-kena, ainult et millega?

Ursula. Sina veel küsid! Taksoga loomulikult, nagu meil kombeks!

Kaido. Pass. Taksoraha meil enam küll pole. Ammukski maailma lõppu sõitmiseks.

Ursula: Aga mis see on?! (Käsi käekotti, vilksatab mehe nina all pangakaardiga). Tead, palju selle peal on?

Kaido. Kas ma peaksin nüüd murelikuks muutuma?

Ursula. Pärast! Lühidalt, siin pool millit. Tuled siis või ei tule?

336. lugu, 5. episood

Õnne 13. Palmide korter. Uku seisab vestiväl ühel pool lauda, kõõritab keerulist lõppmängu malelaual, teeb käigu ja astub kohe teisele poole lauda, iseenda vastaseks, Uksekell. Murelikult laupa kibrutades läheb Uku avama. Lävél seisab Mare.

Uku. Sina?

Mare. Mina. Ei oodanud, onju?

Uku. Ausalt öeldes mitte.

Mare. Ma siis ei tule?

Uku. Jäta jama. Kohe marss edasi. Kohvi, teed?

Mare,. Jäta, palun! Kuidas sa saad nii...

Uku. Nii normaalne olla? Aga miks ka mitte, küsiks vastu?

Mare. Tead, miks ma tulin?

Uku,. Mis seal teada. Ma juba tükk aega mõtlen, kuidas sellest piinlik asjast üle saada... Aga sa oled kogu aeg kusagil ära, nii et...

Mare. Eks ma maal rohkem redutan.

Uku, Kuulsin jah poole kõrvaga. Kõhe ei ole sellisel aastaajal seal üksinda olla?

Mare. Ega ma siis päris üksinda ka. Poeg on juenamasti seal, temal ka elul umbsõlmed sees. Allan käib ka, kui aega saab.

Uku. Ja-ja, Allan on tubli, poleks uskunudki...

Mare,. Muidugi tubli! Ilma temata oleksime kohe päris hädas, onju...

Uku. Istu siis ometi...
 Mare. Aga sina ise?
 Uku. Mina seisan. Niimoodi on parem keskenduda. Oota, las ma nüüd mõtlen, kuidas seda paremini...
 Mare. Ütle niisama, kui midagi ütelda on.
 Uku. Võib-olla tõesti. Üldiselt... Tead, Mare, tegelikult võlgnen ma sulle ikka tõsise vabanduse.
 Mare. Mille eest, millest sa räägid?
 Uku. Et ma su niimoodi päris jõhkralt päevapealt vallandasin. See polnud minu poolt... kuidas seda üteldagi... härrasmehelik.
 Mare,. Jumal, sa räägid sellest!
 Uku. Millest siis veel? Tead, kuidas see mind segab...
 Mare. Ammu meelest. Esiteks sa ei vallandanud mind, sa andsid ainult mõista, et oleks nagu aeg see viilimine ja looderdamine lõpetada, ja teiseks on mul kohe päris hea meel, et ma enam seal linnavalitsuses ei kükita. Mingi audiitor pidi raamatupidamist kontrollima, jumal, ma läheks selle peale täitsa hulluks...
 Uku. Ah juba tead sa sedagi? Kust praost see info küll nii vägevasti tilgub?
 Mare. Arka üles, linnapea! Siin teatakse kõike ja veel palju enamgi, onju! Sellepärast ma seda linna kardangi... Imelik, et sa ikka veel ei tunne Mornat!
 Uku. Võib-olla tõesti. (*astub malelaua juurde, teeb mehaaniliselt käigu*). Võib-olla tõesti.
 Mare,. Kuidas sa küll saad?
 Uku. Mida ma saan?
 Mare,. Niimoodi rahulik olla ja iseendaga malet mängida, pagan võtaks!
 Uku. Aga miks ma ei peaks siis saama?
 Mare. Ära teeskle! Ütle parem, kus su tütar on?

336. lugu, 7. episood

Uku, Mare

Uku. Ah et Ursula... Noh, hetkel teda tõesti kodus pole... Pole Mornaski mitte. Läks tuuritama, arvan, et Tartusse... Noore inimese asi, mäletad ise...
 Mare. Mis sa valetad, Uku! Nagu ma ei teaks, et Ursula on põgenenud...
 Uku (*muutunud toonil*). Kust sa selle võtad?
 Mare. Hea küll. Ma küsin nüüd otse – on või ei ole?
 Uku. (*vajub äkki kuidagi sisemiselt tühjaks*). Olgu siis. Vist nagu on jah. Ei, ta isegi helistas hiljuti kuskilt korraks, aga levi oli nii vilets, ega ma suurt midagi aru ei saanud...
 Mare. Vaene Uku.
 Uku. Ah, jäta. Tead, ma uskusin siiralt, et olen siin linnas ainuke inimene, kes seda teab...
 Mare. Nii vana ja nii naiivne. Mida teavad Lepiku Salme ja naabri-Laine, seda teab terve linn! Onju!?

336. lugu, 11. episood

Uku korter. Mare, Uku. Uku kõnnib jälle endiselt mööda tuba.

Uku. Vaata, ma pole kellelegi rääkinud ta minevikust ega räägi ka nüüd. Ajast, mil ta seal... Saksamaal tööl oli.
 Mare. Ära siis räägigi, onju?
 Uku. Ega ei räägigi. Ja palju ma üldse teangi... Aga tead, mis mulle kõige rohkem muret teeb? Ma ju nägin kõik need aastad, et ta nagu kardab kedagi või midagi... Kuradi loll ja edev vanamees, oli mul vaja sinna miljonijahile ronida!
 Mare,. Ega sa ainuke ole, keda suur raha on tolaks teinud.
 Uku,. Nojah, see sinu lugu... Oli mis oli, Aga Ursut poleks ma pidanud televisiooni kaasa vedama. Ma kohe tunnen, et see oli absoluutselt vale tegu. Nüüd... Peaasi, et midagi ei juhtuks, on ta siis kus ta on.
 Mare, Jumal küll, Uku... Mõtled, et mul palju kergem on? Enda jamadest veel vähe... Oma ainuke poeg on ennast põhja joomas, saad aru?
 Uku. Ursul ju veel hullem viga küljes...
 Mare,. Annaks jumal, annaks jumal... Tead, tahtsin just küsida, et äkki on sul pits konjakit, aga ei, enam ei taha seda ka.
 Uku. Tead, ma mõnikord mõtlen - mis on elatud elust üldse kasu, kui su enese laps... Ütle, Mare, miks meie lapsed ei õpi mitte midagi meie sotsiaalsest kogemusest?
 Mare. Uku! Mina pidasin sind targaks meheks, aga sina ajad nüüd täiesti lolli juttu, onju?

336. lugu, 13. episood

Uku, Mare

Mare. Mida meie nõuka-aegsete kogemustega üldse peale hakata, mõtle ise? Mina olin väikelinna raamatukoguhoidja, sina väike maakooli väike juhataja... Mida me üldse teadsime?
 Uku. No ikka mõndagi.
 Mare. Hea küll, sina oled tark inimene, peaaegu filosoof. Aga mina olin harilik kana, mind ajasid nutma isegi sukasilmad...
 Sukkpükse polnud ju saada, need olid ju ka defitsiit, mäletad?
 Uku. Ma ei räägi ju sukasilmadest, ma räägin põhiväärtustest!
 Mare. Mis kogemused, ausalt, onju... Meie ju ei saanud mööda maailmameresid või Saksamaa suurlinna või siis lirimaal ringi kolada... Neile on see loomulik, meie imestame siamaani, et see üldse võimalik on.
 Uku. Nojah, seda küll. Aga ikkagi...
 Mare. Ah, mis me räägime. Raha sul ka õnneks enam ei ole...
 Uku. Natuke veel on. On sul vaja... ma võin laenata?
 Mare. Sina mind niikuinii päästa ei suuda. Unusta ära. Kui palju Ursula üldse kaasa rabas?
 Uku. No mis tal olla võis, kümme tuhat ehk...
 Mare,. Noh, vähemalt selles osas on siis Morna jutumoorid mööda pannud. Nemat laterdavad, et läks kogu su miljoniga.
 Uku. Mine nüüd! Pool sellest on tõesti tema nimel, aga on ta mis ta on, selliseks asjaks pole ta lihtsalt võimeline... Pangakaart on siamaani seal, kuhu ma selle peitsin. Muuseas, ega ta oskagi seda üles leida.
 Mare. Mis kaval koht see on, kui see saladus pole?
 Uku. Noh, on üks raamat. Katsu sa tuhandete seast leida.

Mare. Las ma mõtlen. Ma ju endine raamatukogutöötaja. "Sada aastat üksildust"? Onju?
 Uku. Nüüd löid sa mu tummaks.
 Mare. Õige mul asi! Vaata igaks juhuks järele...
 Uku. Ma ju ütlesin, et juba vaadatud. Aga olgu... (Läheb riikli juurde, võtab raamatu, selle vahelt pangakaardi). Näed, siin see on. Mis ma rääkisin?
 Mare.. Noh, siis on kõik korras. Peida see nüüd pisut targemasse kohta. Mis nüüd, Uku?
 Uku (üksisilmi kaarti vahtides). Ma ennist vist ei märganudki... See siin on ju teise panga kaart... Nii et ta on selle oma vana kaardi vastu ära vahetanud...
 Mare. Nüüd olen mina tumm.
 Uku. Nii-nii. Las ma mõtlen. Üks kahest: see raha kas aitab teda või hukutab ta.
 Mare. Nii palju siis meie sotsiaalsest kogemusest...
 Uku. Ole palun vait, ole kohe päris vait! Oi kurrat küll! (Mõtleb järele ja pühib malenupud kämbaligutusega põrandale).

337. lugu, x episood

Laine on politseiniku leti taha kutsunud. Ise pooleldi tagaukse eesriide varjus, välgutab ta pidevalt saali ja Katrini suunas silmi.

Laine. Saan aru, saan aru, siin on riiklikud saladused ajada... nendest ei tohi liigsed kõrvad kuulda saada... Kõik need kriminaaluuringud ja...
 Priit. Noh, las nüüd lausa nii – mina nimelt uurija ei ole, aga...
 Laine.. Ärge olge nii tagasihoidlik, ise nii suur ja tugev mees! Isegi minu vanamees siin omal ajal... tahtsid kahepeale Johannesega eradetektiivideks hakata...
 Priit. Räägime nüüd asjast. Mul on andmeid, et teil on andmeid...
 Laine. Püha taevas, mina ei tea mitte midagi!
 Priit. Kuulake ikka lõpuni, eks? Te olete ilmselt kursis, et üks meie linna elanik... üks noor naine... on ootamatult kadunud...?
 Laine. Mis naine, mis naine?
 Priit. Ta elas... ta elab teie naaberajas.
 Laine. Üteld kohe, et te sellest Ursulast räägite! See ju ainult üks huligaaniplika! Kahju kohe, meie linnapea on ise nii soliid meesterahvas...
 Priit. Huligaan või mitte, aga... Rääkige sellest taksost.
 Laine. Mis taksost, mis taksost? Mornas pole ainsamat taksot, üks oli, aga selle ajas Petersoni Allan ka ise puruks, teate ju küll!
 Priit. Kuulge, Laine... Terve linn räägib, et teie nägite oma nii kahe-kolme nädala eest oma silmaga taksot, millega Ursula tuli ja kohe varsti edasi sõitis?
 Laine.. Kas linnapea käskis teil seda asja uurida?
 Priit. Pole tähtis.
 Laine. Noh, olgu, aga jäägu see omavahele. Üks takso, ju ta Tartust tuli, kust siis veel... see seal Toominga nurgal tookord seisis jah, aga mina kardan maffiat ja rohkem ma ei räägi.
 Priit. Mis see maffia siia puutub?
 Laine. Sellepärast, et seal juhi kõrval istus üks hirmus mees. Maffia mis maffia, aga mitte vene, vaid ameerika maffia, teate ju küll, telekas neid aina näidatakse.
 Priit. Ega te juhtumisi autonumbrit ei mäleta?
 Laine.. Ega ma hull ei ole, et selliseid asju meelde hakkam jätma!
 Priit. Mis marki see auto oli?
 Laine.. Minu meelest on need autod kõik täpselt ühtemoodi.
 Priit. Ja auto värvi ka ei mäleta?
 Laine. Küsige parem Lepiku Salme käest, tema nägi palju rohkem, mina panin sellest autost jooksusammul mööda kodu pole, kohe nisike hirm tuli peale.. ise veel imestasin, et kuidas see plika julgeb sinna sisse minna...
 Priit. Te siis nägite, kuidas Ursula sinna sisenes?
 Laine. Oi, mina ei mäleta enam midagi! Pai politseihärra, äkki tahate parem päevapraadi? Maja maksab!
 Katrin on leti juurde tulnud.
 Katrin. Ja miks minu käest midagi ei küsita?
 Laine. Ta kuulas pealt, ta kuulas pealt!
 Priit. Üks hetk, Laine... On sul tõesti midagi öelda, Katrin?
 Katrin. Otse loomulikult. Mustjasroheline Opel, umbes 1999. Aasta mudel, number 123... sellist numbrit on nagu raske mitte meelde jätta...
 Priit. Aga Ursula?
 Katrin. Teda ma ei näinud. Ega osanud ka selle autoga seostada, kui seal juhuslikult mööda läksin.
 Priit. Miks sa siis kohe ei ütelnud?
 Katrin. Aga miks sa ei küsinud? Kas sellepärast, et arvad, et mind ei huvita midagi peale oma pisikesse karjääri?
 Priit. Mina pole seda ütelnud.
 Laine. Tema pole seda ütelnud jah, ma võin tunnistajaks tulla.
 Katrin. Nii. (pane raha letti). See on prae eest. Tagasi pole vaja.
 Priit. Oota, Katrin!
 Katrin. Milleks? (Seisatab). Ah soo, siiski... Mees, kes istus juhi kõrval ja keda Laine millegipärast ameerika maffiaks nimetab, on siin linnas ennegi liikunud. Võib-olla tuleb mulle kunagi nagu meelde, kus ta teda näinud olen. Nägemist!

338. lugu, 7. episood

Uku, Mare.

Uku (tammub närviliselt). Ole hea, istu palun rahulikult paigal.
 Mare. Istungi. Aga miks sina tõmbled??
 Uku. Nii on parem keskenduda.
 Mare. Ei tea, milleks?
 Uku. Vaata, Mare... Teeme lühidalt. Ma võlgnen ma sulle tõsise vabanduse.
 Mare. Jäta jama! Onju? Mille eest siis?

Uku. Et ma su niimoodi päris jöhkralt päevapealt... noh, enamvähem vallandasin. See polnud minu poolt... kuidas seda üteldagi... härrasmehelik.

Mare,. Jumal, sa räägid sellest! See on juba meelest.

Uku,. Soh, tehtud see temp. Muide, selline imelik déjà vue efekt... Paari nädala eest palusin siinsamas ühelt teiselt daamilt ühe teise pahanduse eest andeks...

Mare. Kes see siis veel oli? Aa, vist aiman... Pubi-Tiina, onju?

Uku. Ja-jaa, muudkui kahetse oma patte, aga mis see aitab...

Mare (*kas ei märka või ei taha märgata toonimuudatust*). Rahune maha. Esiteks sa ei vallandanud mind, sa andsid ainult mõista, et oleks nagu aeg see viilimine ja looderdamine lõpetada.

Uku. Ära nüüd nii enesekriitiline ka ole.

Mare. Olen kohe mõnuga, kas tead! Teiseks on mul ikka päris tõesti hea meel, et ma enam linnavalitsuses ei kükita, tark nagu peas, ise aga loll mis loll! Ja pealegi on sul audiitor ka sees! Ma läheks selle peale otseteed Staadioni tänavale või Seevaldisse!

Uku. Ära sinna küll tiku.

Mare. Ah, niikuinii lähen. Tead, milline must mure mul on... Poeg, noh! Pagan teda võtaks!

Uku. Ah sul siis... ka?

Mare. Mis ka, mis ka? Meie Jaanus joob ennast ise ja individuaalselt põhja, kui nii edasi läheb. Hea seegi, et püsib enamasti maal, ma ju tema pärast poolenisti seal olengi...

Uku,. Jah, need täiskasvanud lapsed...

Mare. (*oma teemas kinni*). Mõtlen ise, ta naine ei taha teda enam nähagi! Õige ka, poiss on hakanud kätega rääkima! Aga lõpmatuseni me kaks hädavarest ju seal redutada ka ei saa, onju! Näpud on täitsa põhjas...

Uku. Ütelnud kohe. Ma võiksin sulle laenata.

Mare,. Ah, jätta järele! Ma nägin telekas jah, kuidas sa poole tunniga rikkaks said, aga sinu käest ei võta ma põhimõtteliselt pennigi...!

Uku. Jälle see deja vue!

Mare. Tõesti? Nii et sa pakud kõigile siis laenu?

Uku. Mitte just kõigile, aga... aga keegi millegipärast ei taheta võtta. Ei tea, miks?

Mare. Teistest ei oska ma midagi arvata, mis aga minusse puutub, siis minu probleeme see niikuinii ei lahendaks, onju? Ja teiseks, mul pole aimugi, millal ma saaksin sulle tagasi maksta!

Uku (*kaotab äkki närvid*) Ma ei tahagi tagasi! Ma ei taha üldse mingit raha!

Mare, Mis nüüd hakkas, Uku?

Uku, Ah, ei midagi... vaat mis, Mare. Vana mees nagu ma olen, aga seda kogesin ma esimest korda elus, et suur raha on mõnikord suur õnnetus.

Mare. Jummal, Uku, muidugi! Kuidas mul küll meelest läks! Ma ju sellepärast siia tulingi! Kas on tõsi, et...

Uku. Ah ikka tead, et...

Mare. Nojahnoh, aga alles täna sain teada! Räägi ometi, kuidas Ursulaga on? On ta... ?

Uku. Peaks nagu elus ikka olema...Nii palju kui mina tean.

Mare. No ja tänu taevale! Ja ega me rohkem saagi tahta, et meie täiskasvanud lapsed elus oleksid. Sest seda oma elukest peavad nad juba ise elama, meie seda nende eest teha ju ei saa... Onju?

Uku. Ja kustkohast see tsitaat pärit on?

Mare. Mis tsitaat! Ma ise täna öösel mõtlesin välja... ja hakkasin nutma... Ja nüüd ajab jälle nutu peale!!

339. lugu, 9. episood

Viss, Allan. Üks rüütab teed, teine kohvi.

Viss. Tead, millised kummalised lood? Monitoring näitab, et minamees peaksin Morna linnast kõige rohkem hääli noppima. Mõned hääled võivad isegi vallast kukkuda.

Allan. On ka või?

Viss. Ma andestan sulle, ma ise olen ka umbusklik inimene. Aga mis sa teed ära, mina andsin siinsetele tööinimestele lootuse tagasi... Muuseas, Allan, teinekord lase teepulbril natuke kauem tömmata.

Allan. Nojah, saab meeles peetud... Ega ma miski teespetsialist küll ole...

Viss. Ei, muidu pole vigagi. Kuhu me jäimegi? Noh, formaalselt oli see tehas ju tõesti Karineeme idee, aga teda nad ju tänaval kättpidi tänamas ei käi.

Allan. Ma lehest ükspäev vaatasin jah, panin veel imeks, et teised erakonnad polegi siin ringkonnas tühtki Morna prominenti nimekirja pannud...

Viss. Aga keda neil pakkuda olekski? Tiik? No kuule, kaua võib? Palm? See mees vaadaku kõigepealt, kuidas perekonnaprobleemidega hakkama saab! Isegi tüdriku ei oska kasvatada!

Allan. See tal nüüd hoopis kuhugi kadunud.

Viss. Narkarid peavadki ära kaduma!

Allan. Kahju ka ikka natuke.

Viss. Arvad, et mul ei ole? Aga kas meie ajal oli üldse sellist probleemi? Polnud, Allan! Narkomaaniat polnud Eesti NSVs olemaski! Ainult ausad joodikud olid, ja neid oli tõesti palju!

342. lugu, 1. episood

Õnne 13. Palmide korter. Seinakella tiksumine umbsena tundub vaikuses. Uku Palm lõpetab oma kehva-isu-einet, kohmakalt tehtud võileiba. Rüütab kohvitassi tühjaks ja tõuseb. Võtab toolikorjult pintsaku, teisalt toolilt valmis pandud portfelli – ühesõnaga, linnapea sätib ennast tööle minema. Siis jääb ta aga lauda silmitsema, teeb enesekriitilise grimassi ja viib sööginõud kööki. Köögiuks jääb irvakile, sealt hakkab kostma kraanivee sulin.

342. lugu, 2. episood

Morna. Õnne tänavale lõik. 13da maja läheduses peatub sõiduauto. Suuremas osas üldplaan, st. võte kaugemalt. Juhi kõrvalt astub välja Kaido Prillop, vaatab maja poole, sügab murelikult lõuga, sukeldub siis tagasi autosse, haarab sealt mahuka kilekoti. Räägib midagi roolisistujaga, näitab näpuga käekellale, lepib milleski kokku. Siis vurab auto omateed. Kaido kõhkleb veel viivu, hakkab siis värava poole astuma.

342. lugu, 3. episood

Õnne 13 trepikoda. Hommik. Oma korterist väljub linnapea Uku Palm. Keerab ukse korralikult lukku, nimme aeglaselt, nagu millegi üle järele mõeldes. Vaatab siis korraks postkastigi, aga loomulikult on see veel tühi. Oma mõtetes on see mees, ja näha, et need pole just lõbusate killast. Samal ajal siseneb välisuksest Kaido. Pöördub Are korteri suunas, märkab alles siis Uku. Mehed silmitsevad teineteist põgusalt, nagu võõrad ikka. On juba teineteisest möödumas, kui Kaido silmis välgatab aimus või äratundmine. Korraks näib meile, nagu tahaks ta Uku kõnetada, teda tagasi hõigata, aga ei, ruttu pöördub ta Are ukse suunas. Uku kaotab tema vastu huvi. Võõral on siht ja eesmärk, ta pole majas pahade plaanidega. Uku väljub.

342. lugu, 9. episood

Are, Kaido

Are. Tunnista ausalt, ega sa pole varem sellised apelsiniotsi siia minu juurde teinud?
Kaido. Ei saanud aru?
Are. Ega sa ometi arva, et sa ainus oled, kes mulle puuvilju tassib?
Kaido. Selge, selge, sa oled ju popp mutt.
Are. Igatahes, et olen. Nii, mis see maksab?
Kaido. Jutud jätta. Lastelt ja rasedatelt naistelt mina raha ei küsi.
Are. Ei, ei, ma maksan sulle kõik kinni. Töötu, nagu sa oled.
Kaido. Kui sa peaksid mulle kasvõi kümnet senti näitama, hakkam maratsema ja mööbeldama. Sa tead küll, kui lihtsalt see mul käib.
Are. Olgu siis... Kuule, aga miks see Pferrment su lahti laskis, sa pole rääkinudki?
Kaido. Ah, see kipspea, nagu sa ise ei teaks! Mina sellistega... oo ei! Ja muide, pole ma nii töetu midagi, sain paar head haltuuraotsa, rahvas on nüüd ju päris jõukas, kõik tahavad midagi ehitada või renoveerida... (Märkab – kas väljaprintitud või siis arvutiekraanil – eksootilist liblikat). Ohoh? Ja mis ajast sa liblikapilte koguma oled hakanud?
Are (pilti võttes või läpakat sulgedes). Ah, niisama...
Kaido. Oot, oot... Mis pagan? Värviline tervitus Brasiliast... Aa. Hakkam taipama... Kuule, kuule, ega ometi see elumees...? Raim või mis ta nimi ongi? See oleks küll natuke solvav.-
Are. Rahune maha, eks?
Kaido. Okei, juba rahunenud. Kurat, kuhu see Tiit küll...
Are. Aega sul maa ja ilm. Istu rahulikult. Võin sulle kohvi ka teha...
Kaido. Ära näe vaeva. Muuseas, mis ma tahtsingi küsida... Ennist trepikojas... su vastaskorterist tuli välja üks hobusenäoga onke.
Kas see ongi see teie linnapea?
Are. Aga ütlesid! Kui Uku peaks kuulma, et ta on hobuse nägu...
Kaido. Kas sa tunnend teda hästi?
Are.. Nagu naabrid väikeses majas ikka.
Kaido. Hm... tegelikult... AH, Hea küll.-
Are.. Mis on, lao lagedale?
Kaido. Ei, mitte midagi. Või siiski... (Võtab taskust ümbriku). Mul paluti talle edasi anda. Tead, ma visdkan selle talle postkasti.
Are.. Oota, oota, sa paned ju segast. Kes palus?
Kaido. Ah, mina ei tea, oli üks...
Are. Nii? Hea küll, anna siia. Ma annan Ukule ise edasi, nii on kindlam.
Kaido. Arvad või? Noh, kui see sulle tüli ei tee... Tead, mis, kallid eksike, ma lähen jalutan nüüd natuke tänaval, et Tiit ei peaks passima, kui tuleb...
Are (ümbrikut näppides ja uurides). Oota, ma teen ukse lahti. (Järsult ja huupi). Ursula, jah?
Kaido (jääbki vahele); kust sa tead!
Are. Sa kurrat, oledki sina!
Kaido.. Mis mina? Millest sa räägid? Ja mis... Ursula?
Are. Vahele jäid, vennike! Nii et sina võõras vanamees oledki, keda temaga viimati linna peal nähti...
Kaido. No-noo-noo! Pole ma nii vanamees midagi veel!
Are. Oled ikka jõletis, ausalt! Ursula ja sina! Ja sellien toob mulle veel apelsine... Säh sulle apelsini, säh! (Virutab ühe apelsini Kaido suunas, see kaitseb nägu) Kuidas ma loll kohe ei taibanud, et teil on üks ja sama tõi kalla!
Kaido. Ma ei ütle sulle midagi!
Are. Ütled küll, või ma kutsun võmmi! Kui sa teaksid, mis Ukuga toimub...
Kaido. Kujutan ette!
Are. Kus ta on?
Kaido. Vaat seda ma ei ütle. (Paus) See tähendab, kust mina tean,....
Are. Aga see kiri?
Kaido. Noh, millal see oli, kui ta selle... Ja ära küsi midagi. Mida vähem sa tead, seda parem kõigile.
Are. Mis see jutt nüüd tähendab?
Kaido. Seda, mida ütlesin. Noh, tal on vist mingid jamad... Mingid kuradi kandidid, ma ise sattusin ka ühte situatsiooni... Nii et las ta olla, kus ta on.
Are. Kus, lao lagedale!
Kaido. Ütleme nii, et... Noh, Euroopas. Rohkem ma ei tea.
Are. Kaido!!! Ma helistan Ukule!
Kaido. Jäta järele, see on nende kahe asi! Mis meie siia puutume!
Are. Kuule, kuule, mees! Sina oled nüüd ju ka suures jama, jah? Uku pole küll midagi rääkinud, aga kas sa seda tead, et ta võitis mõne aja eest miljon krooni?
Kaido. Noh, tean, ja mis siis?
Are. Minu meelest sai Ursula sellest ju suurema osa.. (haarab kõhust).. Oi, pagan!
Kaido. Mis on, mis on?
Are. Ole vai... Vist läheb üle...
Kaido (pabinas, nagu hakkaks eksnaine sealsamas sünnitama). Hea küll, Are, istu nüüd vaikselt. Mingit täpsemat infot, seda mitte... Aga... ole vagusi ja kuula. Muudu võid sa tõesti siinsamas sünnitama hakata...
Are. Seda rõõmu ma sulle küll ei tee.

Kaido. No siis võid sa mingi jubeda sousti kokku keerata!

342. lugu, 11. episood

Uku korter. Jaak ja Uku on kahekesi. Istuvad malelaua taga, aga partii paistab ammu lõppenud olevat, seal on sundviigi ehk patiseis kuningate ja vankritega.

Uku. Jaakman, ma pean veel kord vabandama, et ma ennist linnavalitsuses sihuke täisvärk mōlakas olin...

Jaak. Leelo-leelo, kaua sa halised. Näeh, mina omakorda pean vabandama, et unustasin sulle meepurgi andmata. (*Kāsi kotti*). Palun, ole lahke.

Uku. Aitāh, aga... Pole minust selle sööjat.

Jaak. Ei hakka mina seda tagasi tassima, isegi kraami kotid täis.

Uku. Jah, Ursu, tema küll, tema söi...

Jaak. Ära sa nüüd nii küll ütle, et söi.

Uku. Jah, muidugi, sööb. Mōnikord kohe suure lusikaga nagu laps. Ei tea jah, mida ta praegu sööb või pruuib. (*Vaatab sõpra*).

Ei, ära rohkem küsi, ma ei oska niikuinii vastata.

Jaak. Jaa, üks ta ole, väiksed lapsed, väiksed mured, suured lapsed, suured mured...

Jaak. Ah, sinu tütar on ju ideaalnaine, ma poleks uskunud, et ta Pōdrale andeks suudab anda... Aga jah, minu plika... Kurat, kõik see aeg... kas sa tead, mis on totaalne süütunne?

Jaak. Kui süüdi sa siin ikka oled?

Uku. Olen ikka. Ja rohkem, kui sa arvad! Oli kuram seda mängu ja miljonit vaja! Muuseas, ma olen sulle ka siiaamaani võlgu...

Poleks sina selle eelviimase küsimusega...

Jaak. Nüüd lähen mina vihaseks.

Uku. Ega mul polekski suurt midagi välja käia. Ah, ma ütlen... Plika pani ju poole milliga ajama.

Jaak. Ah sa mait!

Uku. Ah, mis, talle ma selle andsingi, tema jagu.. Teine asi opn nu veel: kuidas mul küll Aivar meelest läks...

Jaak. Ah jah, sul ju poeg ka veel.

Uku. Eri, tema on soliidne mees, temal on jalad maas ja elu enamvähem korras, ta pole mitte kõssanudki, aga nii ei kõlba ühel isal teha, saad aru! Mis, kas halisen juba liiast?

Jaak. Kui vaja, lase aga edasi.

Uku. Ah, mis... Nii ma siis elangi. Ei taha tōl käia, ei taha tänaval liikuda, inimeste ees on häbi... Ja peaasi, kui ma teaks, kuidas Ursul tegelikult läheb... Ja miks ta niimoodi ennast peidab...

Lauatelefon.

Hallo? Aa, sina, Are? Jah? Huvitav, kellelt? Ei, ei, ära näe vaeva, ma hüppan kohe ise üle koridori... (*Jaagule*): Oota natuke, ma käin korraks naabrinaise juures!

342. lugu, 13. episood

Palmide korter. Jaak on jõudnud Ukut oodates närvi minna. Uks avaneb, Uku astub sisse, ümbrik peos, näol imelik ilme, millest raske midagi välja lugeda.

Jaak. Mis sa siis nii kaua tegid?

Uku. Olin kaua või? Ise ei märganudki...

Jaak. Kuidas Arel on ka? Pille peab talle hirmasti põialt.

Uku. Einoh, mis ta on, üks see tähtis päev läheneb talle vāaramatult... Ei, ega tal polnud endal mingit probleemi.

Uku. Eks ikka minul, supilontrusel.

Jaak. No küll sa oskad ikka teatraalne olla, küll sina oskad ikka pūanti välja venitada.

Uku (*nagu ärgates*) Tead, Jaakmann, mis me nüüd sinuga kahekesi teeme? Me lähme linna peale uitama, ei, me lähme otseteed kõrtsi ja teeme paar pisikest surakat! Kas sa meie uues pubis oled käinud?

Jaak. Pole nagu juhust olnud.

Uku. Mul ka mitte.

Jaak. Aga kas seal pole direktor mitte see... auväärt proua Tiina?

Uku. Las ta olla. Talle teeme tere ja suudleme ta käekest.

Jaak. Kuule, kuule, kas see on ikka hea plaan?

Uku. On küll! SWul bussini veel maa ja ilm aega. Või ei, ma tellin sulle Tartust takso, seda ma teen! Siis olen vähemalt moraalselt tasa selle abi eest selle kuramuse miljoni võitmisel!

Jaak. Hull jutt, aga tuleb tunnistada, et omamoodi jumet sellel on... Ainult et kas on ka põhjust? Alles sa siin halasid, et ei julge inimeste seas käiagi mitte, sootuks siis kõrtsi minna! Mis nüüd siis?

Uku. Aga vaat see! (*Nāitab kirja*). Ursula saatis kirja.

Jaak. Ah soo? Ja kus ta siis on sul?

Uku. Liiga palju ei tohi korraga ka teada. Ja pangakaardi saatis ka tagasi, sellel pidi veel päris kena summa olema... Aga asi pole rahas, asi on selles...

Jaak. Mōnus teada. Raha peab inimesel olema just nii vähe või palju, et sellest mingit jura ei tuleks.

Uku. Just, Jaak! Ja kuule, mis plika kirjutab! „Kallis isa, ma pole juba kolm nädalat... saad ise aru, mida! Nii hea on puhas olla.”

Jaak. Seda et... Ahah, sain vist aru.

Uku. Kuula edasi! „Ära, muretse, küll lahenevad muudki probleemid, millest rāāgin siis, kui ükskord jälle kodus olen! PS. Isa, sa oled mulle tõesti ikka väga kallis!” Vaat seda pole see laps mulle viimasel viiel aastal küll kordagi ütelnud!

345. lugu, 10. episood

Kristjani kodu. Kolmekesi lauas. Kristjan, Evelin, Kaido. Lōpetatakse prisket söōmaaega. „Evelin kallab kõigile kohvi. Kristjan on hārdunud ja segaduses korraga. Ta ei saa suurt midagi aru, sest Evelin on kaootiline nagu ikka ja Kaido jääb lihtsalt saladuseks. Pealegi tundub Kristjanile, et on seda meest varem näinud.

Kaido. Suur tänu väga ootamatu, ent ka väga maitsva lõuna eest.

Kristjan. Olge lahked, hārra arhitekt. Minu katuse all, saate isegi aru...

Evelin. Ära nüüd sega palun. Anna parem oma kohvitass. Ja teie, Kaido? Koort, suhkrut?

Kaido. Musta, ainult musta. Ilma suhkruta.

Kristjan. Mina olen teid kusagil näinud, härra arhitekt.
 Kaido. Väga võimalik. Ma olen mõned korrad oma eksabikaasa juures... skandaali tegemas käinud.
 Evelin. Jumal, kui inimlik!
 Kristjan. Ega sellest pole midagi. Vaadake, kui te juba minu juurde sattusite, äkki vaataksite pärast ülemist korrust...
 Evelin. Kristjan, millest sa räägid, alles sa lasksid ülekorrusele täieliku eurorenoveerimise teha? Are tegi veel projekti.
 Evelin. Nojah, aga sulle näe ei meeldinud. (*Teeb Kaidole silma*). Tal rikas mees, las maksab.
 Kaido (*teeb silma vastu*). Selge.
 Kristjan. Ei, ma olen teid ikka kuskil veel näinud...
 Evelin. Ja teate, mis ma teile ütlen... sina kuula ka, Krissu...
 Kristjan. Ma muud ei teegi, kui aina kuuln, mul ei lasta sõnagi sekka ütelda.
 Evelin. Küll sa pärast räägid, eks?
 Kristjan. Millal pärast? Kui sa jälle Tallinnasse oled pöranud, kas siis?
 Evelin. Palun ära sega, las ma räägin, see on nii tähtis. Inimsuhted, kas tead...
 Kaido. Te räägite nagu mõni kinorežissöör, need sonivad ka inimsuhtetest... Pardon.
 Evelin. Aga ongi nii! Inimsuhted, jaa... Kujutage ette, mina olin valmis ka selleks, et mu sõbratari Are laps on mu abikaasa Georgi nägu.
 Kristjan. Miks sa kohe nii pead ütleva?
 Evelin. Palun ära sega. Teate, ma olen ikkagi 21 sajandi inimene, ma olen ka ise selles asjas teatavat müstifikatsiooni teinud...
 Kristjan. Mis müstikat, mina vaime ei usu.
 Evelin. Palun sind, tõesti! Jah, härra Prillop... Mul oli valus, aga ma sain aru, Mu mees on siiski väärt, et... temalt last tahta Õneks tundub, et kõik on teisiti.
 Kristjan. Räägi, räägi nüüd ometi...
 Kaido. Imelik linn see teie Morna, mis ma oskan ütelda.
 Evelin.- See selleks... aga nüüd on ju võimalik seegi, nagu ma aru saan, et teie eksabikaasa laps on hoopis teie enese nägu?
 Kaido. Mida-mida?
 Evelin. Ei, see oleks loogiline! Ja peale selle hakkab ta ju niikuinii teie perekonnanime kandma.
 Kaido. Imelik. Tõesti? Et ma ka ise selle peale ei tulnud...
 Evelin. Jah, aga kõigepealt peaksime me seda last näha saama.- Mulle tundub, Et mitte asjata ei kiirustanud Are mere taha pakku.
 Kristjan (*totakalt*). Meretagune asi.
 Kaido. Küllalt, sõbrad! Ja pealegi... Tõesti, mul on aeg bussijaama poole minna.
 Evelin. Ma saadan teid natuke.
Kaido surub Kristjanil käit, haarab oma jope ja lausa pageb. Evelin tõttab talle järele. Kristjan vahib ukse poole... ja äkki ilmub ta näole äratundmisjahmatus.
Kristjan, Kurat, nüüd ma tean, millal ja kellega ma teda nägin! (*Haarab telefonitoru, valib numbri*): Kas politsei? Mul on üks tähtis teadaanne.

345. lugu, 11 episood

Morna politseijaoskond. Konstaabel Torimi kabinet. Sisenevad kaks – Kaido ees ja Torim järel.

Priit. Istuge, palun.
 Kaido. Täna, ei. Ei taha istuda.
 Priit. Ärge mängige lolli.
 Kaido. No nii ju need pätid ja pahad ütlevad, kui võmm neid istuma tahab panna.
 Priit. Kuulge, te olete telegas vist liiga palju krimkaside vaadanud.
 Kaido. Teate, mis... Mul ei ole sõnu. Mina ootan bussijaamas oma bussi, teie tulete ja arreteerite mind.
 Priit. Te pole arreteeritud.
 Kaido. Asi seegi. Mis see siis on? Ajutiselt kinni peetud.
 Priit. Kahjuks pole mul isegi selleks õigust.
 Kaido. No siis... siis võin ma ju nagu ära minna?
 Priit. Võite küll. Ainult ma ei lase.
 Kaido. Pagan võtaks, mis see kõik tähendab. Uuriija või kes te üldse olete?
 Priit. Pole ma mingi uurija. Morna konstaabel olen.
 Kaido. Mina neis nüanssides eriti ei orienteeru, aga miks teie kuritarvitate kodanike aukartust mundri suhtes? Tunnistan, et ma kardan vene ajast saadik võmmimundreid, olgu reamees vii polkovnik, kordnik või komissar...
 Priit. Ära mulise, mees.
 Kaido. Nii, nüüd läheb siis tuntud võmmi toorutsemiseks lahti. Mis õigusega te mind sinatate?
 Priit. Ma arvan, et meil ei sobi sina rääkida. Nii, ja nüüd kuula. Enne sa siit välja ei lähe, kui ütled, kus ta on.
 Kaido. Aina jõledamaks asi läheb! Kes on kus?
 Priit. Mees! Lao välja, mida sa tead! Kus on Ursula Palm?
 Kaido. Ah vaat milles asi. Nüüd hakkab minna ka sinatama. Sina siis see võmm oledki, kellest ta nii soojalt rääkis...
 Priit. Rääkis siis rääkis. Kus ta on.
 Kaido. Kui teaksingi, ikka ei ütleks. Või ei! Tõesta mulle, et sul on õigus teda taga otsida.
 Priit. Ega ei olegi. Palm ei taha. Ta ütleb, et Ursula teab ise, mida teeb.
 Kaido. Siis oled sa eriti imelik mees.
 Priit. Olengi. Mulle ei meeldi sellised asjad, saad aru. Niisiis, kus ta on?
 Kaido (väike värahtus hääles jätab võimaluse, et midagi ta teab). Ma juba ütlesin, et ei tea. Või ei, ütleme nii... Kusagil Euroopas.
 Priit. Ega ometi jälle... Saksamaal?
 Kaido. Nii et sa siis tead seda ka?
 Priit. On või ei?
 Kaido. Hull oled või? Kuigi minu meelest oleks just Saksamaa see kõige õigem koht, kuhu ta võiks ennast peita.

345. lugu, 13. episood

Kaido, Priit

Kaido. Noh, mis sa passid?
Priit. Niisama. Mis ta just sinus leidis?
Kaido. Ma arvan, et mitte midagi erilist. Ja lõpetame selle jutu, kui mehed tahame olla.
Priit. Kah õige.
Kaido. Kust kuradist sa küll mulle kaela sadasid, Torim?
Priit. Võid ka Priit ütelda.
Kaido. Mis ta sinus leidis, seda hakkab ma juba aimama.
Priit. Tead, Prillop...
Kaido. Võid ka Kaido ütelda, kui nii läks. Ammu jahid mind?
Priit. Ei viitsi valetada. Mul polnud tunni eest aimugi, et see just sina oled. Mulle lihtsalt helistati ja ma jalutasin bussijaama.
Kogu moos.
Kaido. Aa. Seda see taat aina korrutas, et kus ta mind näinud on...
Priit. Jah, Kristjan nägi tookord aknast, kuidas sa Ursulal põgeneda aitasid...
Kaido. Siis polnud see veel mingi põgenemine, Niisama pisike pidu.
Priit. Ma ei saa aru, kuidas sa... Sa meelitasid tüdruku uuesti nõela otsa!
Kaido. Seda küll mitte, seda mitte. Sa pead uskuma.
Priit. Ja ikkagi, kus ta on?
Kaido. Stopp. Miks sa ei küsi, miks ta üldse jalga laskis?
Priit. Esiteks... noh, ootamatu rahanutsakas.
Kaido. Väga poolik tõde.
Priit. No ja siis kohe mingi narkorida. Mingi äri, mingi kett. Kui kõvasti ta sellesse mässitud on?
Kaido. Üldse ei ole! Peale selle, et on ise hädas. Kas sa üldse tead, mida ta kaks aastat Saksamaal tegi?
Priit. Tean. Aga sina?
Kaido. Jah, tean. Ta peteti sinna tööle ja torgati bordelli. Ja siis ta sai sealt kuidagi tulema.
Priit. Nii? Edasi...-
Kaido. Ikka ei aima, keda ta tegelikul kardab? Mitte narkopätte, ei! Ta kardab inimkaubitsejaid. Asi on selles, et Ursula jäi ühega Tallinnas vahele.
Priit. Kust sa tead?
Kaido. Sellepärast, et ma olin sealsamas juures! Ja me saime ajama pandud!
Priit. Miks sa kohe ei ütelnud, mees?
Kaido. Keegi pole küsinud.
Priit. Nii, olgu. Ja nüüd kirjelda seda tüüpi. Nii täpselt, kui võimalik.
Kaido. Sina seda meest ju Tallinnas püüdma ei hakka...
Priit. Kas mina olen sinu meelest ainus politseinik Eestis? Nii, räägi! Kasv, näokuju, juuste värv, eritunnused ja nii edasi...
Kaido. Selle asja nimi on vist fotorobot? Noh, mees nagu mees, üle keskmise kasv... Oota! Anna mulle korralikku paberit ja pliiats!
Priit. Mis sa nendega teed?
Kaido. Joonistan selle päti sulle üles, kurat võtaks!
Priit. Mida-mida! Sa siis oskad joonistada?
Kaido. Mis sa siis arvad? Loll olin, et omal ajal arhitektuuri läksin, mulle ennustati portreemaalija karjääri!

351. lugu, 8. episood

Viljandi postkaart. Siis mingi baari murk. Üksinda lauas istub Kaido Prillop, paks nädalaleht ees. Rüütab kohvi ja loeb. Ta ei märka, kuidas baariuksele ilmub erariides võmm Priit Torim. Ta ei märka sedagi, kuidas Torim pilgu üle saali lasknuna rahuoleva ilme teeb, papka kaenlasse surub ja tema lauda istuma tuleb.

Priit. On seal arvamuskülgedel midagi põnevat?
Kaido. Ah, ei tuhkagi... Üks autor on küüniline, teine on sentimentaalne, aga mis peamine, mõlemal pole midagi ütelda... Ah? Jälle teie.. sina? Kurrat!
Priit. Pole ju ammu näinud.
Kaido. Misasja? Siin, Viljandis? Ega sa natuke üle ei paku, Morna linna konstaabel?
Priit. Vanemkonstaabel sinu lahkel loal.
Kaido. Soovin õnne. Nagu ma aru saan, on see juba meeletu karjäär või midagi sellist.
Priit. Rohkem nagu midagi sellist.
Priit. Hea seegi, et sa inimese moodi riides oled, muidu oleks mu mark silmapilkselt täis tehtud. Mind siiski tuntakse natuke siin linnas.
Priit. Jutt jumala õige!
Kaido. Ja kuidas sa üldse just siia baari oskasid tulla?
Priit. Aga sa oled tõega üle linna kuju. Kultuurikooli tudengid oskasid kohe juhatada, et kui härra arhitekt peaks kaine ja tööhoos olema, siis käib ta iga päev sel kellaajal siin ajalehti lugemas ja kohvi joomas.
Kaido. Ära sa märgi, kuulsuse raske koorem... Ära hakka mulle nüüd pajatama, et sattusid Viljandisse juhuslikult ja läbisõidul.
Priit. Läbisõidul küll, aga mitte juhuslikult.
Kaido. Ja nüüd pean mina vist ütleva, et mul on õigus vaikida või siis ühele telefonikõnele.
Priit. Ära advokaati unusta.
Kaido. Ongi nii, jah?
Priit. Rahuneks nüüd maha.
Kaido. Need on vist loomulikud kodanikurefleksid, isegi erariides võmm tekitab mu lihastes vastiku pinget. Teid võmme tuleb igaks juhaks alati karta.
Priit. Rahune nüüd maha. Mina olen siin suures ja vägevas Viljandis tõesti täieline eraisik, mis sellest, et töötan ühes palju väiksemas linnas konstaablina. Nii et ma ei saakski sind kimbutada.
Kaido. Kurat sind teab, sul on äkki isiklikud motiivid.
Priit. Jäta järele, ausalt. Räägiks nüüd asjast. Ah jah, tegelikult saadeti sulle Tallinnast tänu ja tervisi.
Kaido. Ei tea kes?

Priit, Üks minu koolivend, kes on kogemata kombel vanemuurija. Tema juurest ma tulengi. Ta palus ütelda, et su joonistusest oli suuresti abi.

Kaido. Aa, Sa räägid sellest! Kuule, siis on ju täitsa teine ooper! Neiud, äkki saaksite mu sõbrale tassikese kohvi organiseerida?

351. lugu, 10. episood

Kaido, Priit. Priit avab pakka, sorib sealt välja ühe foto ja lükkab selle Kaido ette. (Kui meil on olemas X-meest mänginud näitleja foto, oleks eriti vahva!)

Priit. On õige poiss?

Kaido. Jee! Sada protsenti! Misasja, saitegi kätte?

Priit. Mina ei puutu asjasse. Ma lihtsalt saatsin Tallinna meestele su joonistuse.

Kaido. Täitsa pull lugu, ah? Mina olen osaline mingis kriminullis! Ongi peos see tüüp, jah? Muide, mis ta nimi on?

Priit. Seda ei tohiks minagi veel teada, uurimine on alles algusjärgus. Ja mis see nimi sulle ikka annaks. Muuseas, ega ta ükski.

Kaks venda saadi niioelda tasuta lisana kätte.

Kaido. Ja kõik selle minu joonistatud portree pärast?

Priit. Ära nüüd nii tähtsaks ka mine. Neil hoiti juba pikemat aega silma peal, aga lõplikku kindlust ei olnud....

Kaido. Kurat, niisama lihtsalt see siis käibki? Äkki tuleks poole kohaga politseisse tööle, ah?

Priit. Eks sa vaata ise... Tegelikult olen isegi palju rääkinud, aga... sul... Teil mõlemal läks tookord seal Tallinnas Radissoni kohvikus hämmastavalt hästi. See mees käis üldiselt tukiga ringi.

Priit. Ausalt või? Võtab kõhedaks...

Kaido. Mismoodi see üldse käis, et te tulema saite?

Kaido. Aa, see... Kas ma pole rääkinud või? Noh, käisin korraks ära, tulen tagasi, vaatan, tüüp tirib Ursut... preili Palmi, tähendab, juba vaikselt laua tagant välja... Pole aimugi, kus see sähvakas tuli, ma lõin talle esimese pihkusattunud magnetkaardi nina alla, vaata. Niimoodi, et hallo-hallo, kodanikud, siin narkopolitsei, tüüp pani kohe tagasikäigu sisse... et pole tema rida... Siis panime igaks juhuks ajama. Mis sa naerad?

Priit. Ega sellist asja just igapäev ei juhtu... Sul on hea reaktsioon.

Kaido. Noh, ei nurise! Nii... ja nagu ma nüüd aru saan, oleks mind korraks Tallinnas vaja? Et tuvastada kurjategija, nagu öeldakse?

Priit. Pea nüüd hoogu. Mida sa seal ikka tuvastad? Et oli jah üks mees, kes istus korraks sinu lauda? Ta ainult naerab selle peale...

Kaido. Nii et polegi mind enam vaja? Omamoodi isegi kahju, oleks terava elamuse saanud...

351. lugu, 12 episood

Kaido, Priit

Kaido. Muuseas, aga mille eest see pätt tuldse kinni nabiti?

Priit. Põhjust on rohkem kui küll. Makarov põues, sada grammi valget pulbrit kodus... Kinni lähevad nad kolmekesi kõik.

Kaido. Narko siis ikka ka veel? Aga kuule, see kõige suurem sigadus? Kuradi narakas ja orjakaupmees, müüb eesti plikasad saksa meremeestele... meid isegi vähe!

Priit. Inimkaubandus pole praegu isegi mitte jututeema, rääkimata ülekuulamistest. Ta naeraks meile näkku ja üigust jääks ülegi.

Et eks tõestage ära, Kuigi pilt on enamvähem olemas... see on internatsionaalne bande.

Kaido. Aga mida siis teha?

Priit. Selleks ma su üles otsisingi. Ursulat on vaja. Tema tunnistusi. Siis on nad kõik peos.

Kaido (muutumud toonil, tõrjuvalt). Kahjuks ei saa aidata.

Priit. Aga tegelikult?

Kaido. Kaua ma pean korrutama, et mul pole aimugi. Kusagil Euroopas! Kõik!

Priit. Mis sa tõmbled?

Kaido. Ma ei tõmble, kust sa selle võtad? Ja üldse, mulle tundub, et sa ajad nüüd nagu muuseas ka mingit rohkem nagu isiklikku asja...

Priit. Ei puutu sinusse.

Mehed jäävad teineteist jõllitama, tundub, et kohe tõuseb tüli. Aga ei, Priit muudab tooni..

Priit. Hea küll. Kui ei tea, siis ei tea. Ma sõnastan probleemi teisiti.

Kaido. Eks sa proovi.

Priit. Vaata, kui sa juhtumisi peaksid kohtama kedagi, kes juhtumisi teab Ursula kontaktandmeid... Siis oleks väga kena, kui sa talle edasi ütleksid... said aru?

Kaido. Absurd muidugi, aga...

Priit. Aga?

Kaido. Ah, ei midagi. Ja veel - kas lugu on ikka veel ohtlik? Ma mõtlen, Ursula jaoks?

Priit. Pole aimugi. Igatahes mitte enam nii ohtlik, kui see tegelikult oli kõik need aastad! Ja nüüd pean ma koduteele asuma.

354. lugu, 5. episood

Morna linnaserv vms. (Või lihtsalt tühi aedlinnatänav). Näeme, kuidas suhteliselt kaugel peatub üks sõiduauto. Uksest astub välja inimene. Auto pöörab kohe teisele ja eemaldub. Inimene võtab koti, viskab selle selga ja hakkab tasapisi tulema. Pole vist vajalik, et saaksime kohe ja selgelt hüüatada – oho, see on ju Ursula ise, kes sealt tuleb! Aga tema on see tõesti.

354. lugu, 7. episood

Tükk aega hiljem. Ööne 13 majaesine. Allan puhastab süvenenult oma ülemuse autot. Sealsamas kõrval kõõlub Ülu, teeb aega sirgeks.

Allan. No mis Johannes ka tegi seal enda pool? Olegi teda täna näinud...

Ülu. Ah et mida või? Algul pesi vannitoas sokke, aga kui mina tuln, hakkas tarka raamatut uurima! No ja siis ajasime me tükk aega juttu ja... Kuule, Allan, ega sul teist kaltsu ole, ma aitaks ka ajaviiteks nühhkida...

Allan. Ah, lase olla... Peakski juba enam vähem kombes olema.

Ülu. Ja ei, ega nisukese limusiiniga sõita ei julgekski, see pole vene villis, millega ma omal ajal seda kuradi punast kindralmajorit vedasin... ma olen sulle vist rääkinud... Tõmba näe sealt ka korra!

Allan. Näe ongi.
 Ülu. Nii et see siis ongi see parlamendisaadiku sõiduriist... Muuseas, olgu omavahel öeldud, et mina hääletasin tema poolt!
 Ikkagi ainuke siitkandi inimene!
 Allan. Loll olid!
 Ülu. Missa, kussa, Allan... Ah et panin puusse?
 Allan. Mis sest enam rääkida. Aga mis autosse puutub, siis mis siin ikka erilist.
 Allan. Auto nagu iga teinegi.
 Ülu. Ikka on! See on nüüd ju kaitsstud ihu vedaja.
 Allan. Misasi?
 Ülu. No et sina oled ihukaitsja, auto on ihuvedaja. Nigu vanasti Brežnevi ajal öeldi. Riiklik värk. Sina oled nüüd ju ka riiklik mees. Ilmama põnev elu sul!
 Allan. Ah, mis seal ikka erilist. On ikka varem ka igasugu punnsilme veetud, ministreid ja... linnapäid ja... Oot-oot. Jääb tänavale vaatama. Sest sealt läheneb – natuke murelikul moel - Ursula. Seljakotike seljas, nagu oleks ainult natukeseks uitamas käinud.
 Ursula. Tere, onu Allan!
 Allan. Tere-tere jah. See suur et... kas nüüd siis...
 Ursula (*tehtud reipusega, hammaste kiisates*). Jah, just, ikka, alati, kõikjal, täpselt nii, kõike head ja ilusat päeva! (*Teeb titaliku kniksu ja kaob maja poole*).
 Ülu ei saa millestki aru, ent on seda suuremas vaimustuses.
 Ülu. Kuule, ka see oli nüüd see... noh, tead küll...?
 Allan. See suur et... Mida sa räägid? Ah nojah, oli kes ta oli, kuulsid ju, mis öeldi, eks? Ei läinud mitte poolt aastatki...
 Ülu. Tead mis, ma ei saanud küll millestki aru, aga seda tuleb tunnistada, et küll teil siin on põnev elu, kõiksugu saladused ja puha... Suurlinna tuled, mis seal rääkivad!

354. lugu, 10. episood

Uku korter. Uku siseneb, vaatab ringi – et kas on teine tunne. Siis plaksab dokumendipaki lauale ja teeb äkki tiiru ühel kannal. Ning laseb kuulda summutatud, ent südamest tuleva tarzanisoolo (käsi huultel vibrafoniks). Samas muutub kohe aga murelikuks, vaatab lauale asetatud raamfotot Ursulast. Ja alles siis tajub, et midagi on teisiti. Jääb kuulutama. Tõsi, vannitoast kostab veesulinat Uku tardub, näol üsna jabur ilme. Viiv veel, siis paiskub vannitua uks valla ja seal seisab suurde hommikumantlisse mähitud Ursula. Mõlemad vaatavad teineteist vaikides. Siis kostab Ursula pikk uuuuuuu... ja ta tormab isale kaela. Lausa riputab ennast tema kaela.

Ursula. Iiiiss... isssiiiii...
 Suures plaanis näeme midasgi, mida varem pole näinud, Ursula pisaraid.
 Uku. Nonoonoo, tüdruk... aresele valu, harakale häda, mäletad ikka?
 Ursula. (*Nuuskatab*). Ja meie laps saabki terveks... miks ei mäleta. (*poetub maha, saab endast võitu, ütleb liigagi argiselt*). Okei, isa, kõik on normaalne. Aga küll oli vannis hea... ja üldse, kodus ka...

354. lugu, 12. episood

Ursula, Uku, Nüüd on Ursula riides ja asjalik, oh kui asjalik. Ka Uku on asjalik, oh kui asjalik.

Ursula. Mis elu sa küll elad siin, isa. Külmkapp täitsa tühi, mul pole sulle isegi millestki süüa teha. Aga ega midagi, kui sa tõesti vahepeal tööle lähed, ma käin poes ja toon, eks?
 Uku. Arvad? Äkki püsid täna veel kodus? Ma pean ju õhtuks niikuinii igasugust padajanni kokku ostma, külalised, noh... Või jätame ära?
 Ursula. Midagi ei jäta ära! Mina teen selle kuramuse laua, ma teen kohe sellise, et las aga imestavad!
 Uku. Aga arvesta, et kringli toob Mare Peterson.
 Ursula. Okei. (*Lappab hajameelselt lauale jäetud ostumüügilepingut... Siis hüüatab*). Aga kuule, miks siin minu nimi on?
 Uku. Kas ma sulle ei rääkinudki? Sa oled nüüd selle korteri kaasomanik.
 Ursula. Kas niimoodi selja taga saab siis teha?
 Uku. Ma ka arvasin, et see on keeruline. Aga ei, see on umbes nagu testament. Oma asi, kellele mida ostad. (*Vaatab kella*).
 Kuule, ma nüüd tõesti... ma ainult paariks tunniks. Ah soo jah, ma jätan sulle raha. Palju see peaks minemagi?
 Ursula. Pole vaja. Mul on.
 Uku. Ah soo? Kust see siis... Nojah, mis me sellest.
 Ursula. Nii et sa pole oma põhimõtetest taganenud?
 Uku. Mul on neid mitu tükki risuks kaelas, millist sa silmas pead?
 Ursula. Eks ikka seda, et mitte iialgi küsida, kus sa olid. Kust raamatust sa selle võtsidki... oli vist „Stiller“?
 Uku. Jah, Max Frischi romaan. Aga kas just sealt... Vaata, minu meelet pole sel küsimisel mingit mõtet. Inimene räägib ise, kui tahab.
 Ursula. Aga miks sa arvad, et ma ei taha?
 Uku. On selline mulje...
 Ja äkki hakkab Ursula karjuma.
 Ursula. Mida sa ometi teed, isa? Kuidas sa saad olla nii, nagu poleks midagi juhtunud? Oleks mul selline tütar, kas tead, ma tümitaks selle vaeseomaks!
 Uku (*kohkunult*). Nojah, aga... ehk räägime sellest õhtul edasi.
 Ursula. Õhtul paneme ju külalistega pidu!
 Uku. No siis homme? Jah, just, homme.
 Ursula. Ei, isa! Tead, mis ma tahan? Ma tahan üle kõige maailmas, et sa küsiks, kus sa olid kõik need pikad kuud, tütar? Miks sa ei küsi?
 Uku (*vaikib*).
 Ursula. Sa ei küsi sellepärast, et arvad...
 Uku. Ma ei arva midagi, usu mind, Ursu.
 Ursula. Arvad jah! E mingil välismaal, ei mingis narkopunkris, aga võib-olla koguni bordellis...
 Uku. Palun jäta kohe järele!
 Ursula. Ma nõuan, et sa küsid!

Uku. *(pika viivituse järel)*. Kus sa siis olid... tegelikult?
 Ursula. Tegelikult... viimased kuud Põlendlaane talus keset Järvamaa metsi.
 Uku. Põlendlaane? Pole iial kuulnud.
 Ursula. Aga seal ma olin tõesti. Ja nüüd küsi, mis sa seal tegid, tütar?
 Uku. Jah? Mis sa siis seal tegid... tütar?
 Ursula. Ah, igasuguseid asju... Isegi lehma õppisin lüpsma. Aga mine nüüd, linn ootab!
 Uku. *(vangu tab pead)*. Lehma lüpsma?
 Ursula. Mine, palun... ja tule ruttu tagasi...
 Uku. Ja-jah... muidugi... *(väljub aeglaselt, siis pistab veel korraks pea ukse vahele)*. Ah arvad, et oleksin pidanud juba varem küsima?
 Ursula. Vist jah... juba siis, kui ema hakkas kustuma... Ja mina kodunt kaduma... Aga kust mina tean! Ega mina siis minu isa ei ole!
 Uku *lahkub*. Ursula jääb omaette laua taha rinnutama. Näpib telefoni. Valib siis numbri.
 Ursula. Sina, milits? Tundsid ikka ära? Ma olen nüüd siis tagasi, Priit... Sa olla mind otsinud vä? Kui viitsid, hüppa läbi, siis räägime!

LISA 4 - Vissi tee kommunistist kapitalistiks (2003-2007)

232. lugu, 12. episood

Tallinn, baar. Are, Sumberg. Hoopis teine meeoleolu kui kohtumisel - asjalik ja kuidagi isegi meeskondlik. Nagu istuks laua taga äritiim, aga mitte kaks armunut. Aga nii tundub see ainult algul...

Are. Mida siis veel? Ah jah, kaugel sul see Mare Petersoni korteri asi on?
 Sumberg. Noh, tema müüb selle maha, mina ostan ära.
 Are. Probleeme ei teki?
 Sumberg. Ei usu. Tema on asjalik tädi. Elu näinud ja mõnikord ka natuke suuremaid summasid liigutanud.
 Are. Nii et sul pole midagi selle vastu, et sinna korterisse jääb uus türiiline?
 Sumberg. Aa, see endine koolidirektor... Las elada. Mida intelligentsem kontingent, seda parem. Tahtsid sa midagi ütelda?
 Are. Ei, ei, mis see minu asi on. Koloriitne kuju paistab olevat.
 Sumberg. Elab ta üksinda?
 Are. Esialgu paistab küll... Aga kust minagi tean. Miks sa seda küsid?
 Sumberg. Üksik inimene on tavaliselt vaikne inimene. Ikka parem, kui väikesed lapsed selles väikeses majas trampima hakkavad...
 Are. Noo, sulle ei meeldi siis lapsed?
 Sumberg. Meeldivad ikka, eesti lapsed on Eesti tulevik. Aga parem, kui nad kasvaksid... noh, mitte minu majas... Tegelikult tuli mulle üks teine asi meelde... Mis ma tahtsingi küsida - on sul tutvusi Morna linna arhiivis?
 Are. Nii võrd kuivõrd. Noh, nagu linna jaoks tööd teinud arhitektil sinna asja on.
 Sumberg. See on prima.. Minul ei sobi sinna ise minna, saad aru.
 Are. Ega ei saa küll.
 Sumberg. Ametineedus, noh! Kohe hakatakse arvama, et mingi vingeprotsess on tulekul... Kas sa saaksid mulle võtta mõned koopiad - nagu arhitekt?
 Are. Kui sa väga palud...
 Sumberg. Palun ikka.
 Are. Mida sa siis vajad?
 Sumberg. Ma ei tea isegi, aga mind hakkas see Õnne tänava ajalugu huvitama... Kes ehitas, kes ostis, kes müüs, millal ja kus, tead küll...
 Are. Meie... sinu maja ikka? Mida ma meietan.
 Georg. Noh, kuule, see on loomulik.
 Are. Olgu siis. Käin arhiivis ära, vaatan, mis teha annab.
 Sumberg. Tead sa, selle minu-meie majaga... sellega on üldjoontes kõik selge. Aga mind huvitavad tegelikult veel mõned majad...
 Are. Hm... Minge protsess tulekul?
 Sumberg. Võib ju ka nii ütelda.
 Are. Eks ma proovin siis jälle sihuke kukupai olla. Ajab ennastki naerma - ma olen äkki nii püüdlük ja malbe...
 Sumberg. Oo, kaunis hetk, nüüd viibi!
(Naeravad.)

232. lugu, 15. episood

Kohvik. Are, Georg.

Are. Georg, saad sa mulle otse ütelda, mis sul plaanis on?
 Georg. Ma olen alles algaja kinnisvaramehike, nii et... ei teagi veel.
 Are. Ega sa... ega sa meie maja raudvarale liiga ei tee?
 Sumberg. Ma ei saanud aru.
 Are. Ma räägin Almast ja Johannesest. Kui sa teaksid, mis draamad ja tragöödiad meil vahepeal toimusid!
 Sumberg *(jaheneb)*. Midagi oli nagu kuulda jah - vana kingsepp oli pidu pidama hakanud ja Alma laskis ajutiselt jalga.
 Are. Ma ei tea, kas see just niipidi oli... Õnneks on Alma nüüd kodus tagasi ja Johannes jälle enam-vähem korras. *(Paus.)* Aga, Georg, ma olen nendega ikkagi mitu aastat nende naaber olnud, mulle ei meeldiks, kui...
 Sumberg. Tead mis, Are... Parema, kui me sellest ei räägiks.
 Are. Jah, aga miks?
 Sumberg *(plahvatab)*. Mina ei saa aru, mis inimesed nad on, eriti Alma!
 Are. Noh, tal on tõesti omad väikesed veidrused...
 Sumberg. Kurat võtaks, enda meelest teed vanadele tuttavatele head, tuled neile vastu, ajad kiiresti summa kokku... ja mis ma selle eest sain? Sama hea kui oleks vastu silmitatud! Ja ega Almal sellel palju puudu jäänudki!
 Are. Kullake, ma ei tea küll kõiki nüansse...
 Sumberg. Ei-ei, mina seda paari Õnne 13-nes enam näha ei taha.

Are. Jumal küll, mis sa ometi räägid?

Sumberg. No ega siis keegi kedagi kuuse alla aja... Mingu oma uude majja, elagu ja õiendagu seal omavahel nii palju kui soovivad!..

Are. Aga nad ju... nad on vanad inimesed, saad aru.

Sumberg. Aitab. See on põhimõtte küsimus. Kedagi ma vägisi tagant udima ei hakka, aga... liiga kauaks see venima ei tohi jääda ja... ükskord olgu nad sealt läinud.

Are. Vaatan sind ja ... ei tunne enam ära.

Sumberg. Ma ise ka ei tunne! Sellepärast... et... et see Alma... see on ju lihtsalt kohutav vanamoor!

234. lugu, 11. episood

Sumbergite kodu. Tunde hiljem. Georg istub elutoas ja lappab ajalehti. Nüüd on ta juba asjalikult riides ja asjalikult häälestatud. Siseneb Erna.

Erna. Georg...!? Ah, siin sa oledki... Pidin just kabinetti vaatama.

Georg. Sain seal ühe tillukese kirjatööga juba ühele poole.

Erna. Kas oligi nii tilluke? Oma neli tundi istusid... Tead, nii hubane tunne oli - poeg istub kodus ja teeb tööd.

Georg. Neli tundi, ütled? (*Vaatab kella.*) Oi sa sinder, mina ei märganudki, kuidas see aeg lendas... Varsti lähen välja.

Erna. Aga mina tahtsin sulle täna lõunat pakkuda... Mul on nii ilus karbonaaditükk, mis sa sellest arvad?

Georg. Erna, ema, tuleta meelde - sa pole koduperenaine! Tegelikult peaksid sa täna vist hoopis raamatukogus istuma ja teaduslikke uudiseid uurima, mis?

Erna. Noh, need raamatukogupäevad, need olid nõukogude ajal... Mina lähen varsti hoopis Annabeli ära tooma.

Georg. Küll on kahju, et ma täna teda jälle ei näe.

Erna. On sul ikka ilmtingimata vaja linna minna?

Georg. Ametilõuna...

Erna. Haa! Kujutan ette, kujutan ette - mingi buldoginõoga retsidivist kostitab sind homaaride ja kalamarjaga, et sa ta päästaksid te trellide taha sattumast...

Georg. Homaare ei ole, buldogilõusta ka mitte... aga üldiselt - ega sa väga mööda pannudki. Mis parata, aga raha tuleb ju kuidagi teenida.

Erna. On sul alles amet!

Georg. Mis parata, muud ei oska... Kuigi jah, olen mõtelnud, et kui äkki teeks kannapöörde, kui võtaks midagi hoopis muud ette... Näiteks kinnisvara...

Erna. Jumal, kui igavad ideed su peas liiguvad? Georg - mis asi on üldse kinnisvara?

Georg (*naerdes*). Sa oled kihvt, ema! Kinnisvara on see asi, mis pole vallasvara!

234. lugu, 17. episood

Are tuba, õhtu, hubane valgus. Poopaljad Are ja Georg, klaasike veini.

Georg. Mis sa nüüd mõtled, Are?

Are. Sellest, mis sa ennist rääkisid oma ema jutust... Ühes oli tal vist õigus.

Georg. Ja-ja-jaaa, ta pidas mulle terve loengu maha - hääbuvast ja lasteta rahvast.

Are. Ongi ju nii! Võtame kasvõi selle aktuaalse kolmnurga.

Georg. Palun, millise? Kas sellise? (*Joonistab sõrmeotsaga Are õlale kolmnurka.*)

Are. Jäta nüüd... See on see kolmnurk, mille tipmine nurk oled sina. Ja siis seal otsas on Evelin ja siin otsas mina. No vaat - kolme ilusa eesti inimese peale, kes me seda oleme, tuleb välja üksainus lapsuke... Mis sa vaatad mind? Mis sa vaatad?

Georg. Kui ei äkki hakkaks seda hääbumist kahandama....

Are (*muigab*). Oota nüüd, õhtu, on alles poisike... (*Sumberg ei loobu oma kurjadest plaanidest.*) Paistab, et... tuleb ikka tõesti su mõtted mujale juhtida.

Georg. Oleks see võimalik.

Are. Usun küll. Mõtlesin, et ei anna sulle seda enne hommikut, muidu ei saa sind ju kuidagi voodisse...

Georg. Ainult voodisse ma tahangi...

Are lipsab teise tupp. Ka Georg ajab ennast püsti ja läheb akna juurde.

234. lugu, 19. episood

Are korter. Are, Georg

Are. Palun, siin on see, mida sa tahtsid! (*Viskab Sumbergile paksu ja suure kausta.*)

Georg. Mis ürik see veel on?

Are. Koopiad, ära kirjad, kõik see paberijama... Kogu Õnne tänava lugu algusest siiamaani, number ühest 45-ni, 2st 40ni!

Georg. Oh sa sinder, tüdruk! Saidki kätte! Sa oled geenius!

Are. Minu meelest on seal kohe päris huvitavaid dokumente. Eks sa ise vaatad.

Georg avab kausta, aga paneb selle aga kohe käest, sest ülalt lae pealt kostab kolksatus.

Georg (*pominal*). Mutt on ka koju jõudnud...

Are. Kuule, nüüd ma solvun. Tead, kui raske oli seda makulatuuri arhiivist välja kaubelda! Ja sina polegi vaimustuses.

Georg. Olen küll, aga... Saad sa mulle veel ühe teene osutada - ütleme et diplomaatia valdkonnast? (*Võtab käeulatusest keisist paksu ümbriku.*) Ole hea, vii see sinna... (*osutab põidlagale üles*). Kui sõda, siis sõda...

Are. Mis sõda, mis sõda?

Georg. Jäta, palun... Ei ole see tänane mitte see kõige parem päev mu elus.

Are. Georg, sa ju tead, et mina pole mingi moraaliatalon ega kaugeltki vooruse verstapuu, aga... ma olen juba natuke mures. Mis siin tegelikult toimub? Mis kana sul nii kitkuda on, et kuidagi kitkutud ei saa?

Georg. Kas sina siis Alma ja Johannese viimast versiooni ei teagi?

Are. Kujuta ette, ei tea jah. Nad pole sugugi nii avameelsed kui sina oletad.

Georg. Siis pole sul vaja ka minu versiooni.

Are. Mis sa kogu aeg selle väikese segaduse ümber keerutad, mis sind torgib? On see jonn? Georg. Kurat, muidugi mitte! Mul on tunne, nagu oleks mind üleni täis sülitatud.

Are (*pilklikult*). Oh sa vaeske!

Georg. Enda meelest teed teistele heateo, aga siis... kurat, mulle pole elu sees rahaga vastu vahtimist visatud! Kusjuures... ma usun, et rohkem tal hinge taga polegi, kui bussiraha maha arvata!
Are. Alma või? Pildus sind rahaga? Seda sa mulle ei ütelnudki!
Georg (*noogutab*). Plass oli rääkida, ega sellist asja siis iga päev ei juhtu.
Are. Mine lolliks - et Alma!? Miks siis?
Georg. Ära küsi, ma ei jaksa seda hekseldada. Vii sina see raha talle tagasi, mina selleks võimeline ei ole.
Are. Oh sind vasekest... (*Mõtleb järele, hakkab aeglaselt midagi asisemat selga tõmbama.*) Arvad, et ikka tuleb minna?
Georg (*teda jälgides*). Kindlasti!. Ja katsu ikka elusalt tagasi tulla! (*Siis aga kärsitult, isegi natuke jõhkralt*). Mine siis ometi!!!!... (*Pehmendavalt.*) Palun!

235. lugu, 19. episood

Are korter. Are, Sumberg. Sumberg mugib isukalt võileiba.

Sumberg. Pagana lahe suutäis!
Are. Võileivast meie tutvus alguse ju saigi. Sinu võileivast.
Sumberg. Tõesti... Tead, Are – just siin on mul tunne, et olengi kodus...
Are. Rõõm kuulda. Aga mina arvasin, et sa täna ei jõuagi...
Sumberg. Arvasid või kartsid?
Are. Ma ei hakka täpsustama, kui tohib...
Sumberg. Miks pagan küll ma sind varem ei trehvanud kui Evelini?
Are. Sellepärast, et sa ei käinud Viljandis...
Sumberg. Muide, Viljandi... üks Fischmann elab seal, paraku mitte see...
Are. Kullake, ega sul äkki palavik ei ole?
Sumberg. Ah soo, ma pole sulle jõudnud rääkida! Vaata, need paberid, mis sa mulle ette ajasid...
Are. Milleks sa seda arhiivi üldse vajasid?
Georg. Kui aus olla, tahtsin natuke oma maja lugu ja niiõelda juriidilist biograafiat uurida – aga kas tead, ma avastasin midagi fantastilist!
Are. Ja mis see on?
Georg. Üheksakümmendate keskel oleks see avastus tõeline kullauk olnud, aga nüüd... ei tea. Aga proovida tasub...
Are. Muinasjutt sinilinnust?
Sumberg. Kujutad sa ette, kui väga täpselt omandireformi sätteid jälgida, võiks umbes veerand Morna linna kuuluda ühele ainsale inimesele!
Are. Jube lugu – kellele siis?
Sumberg. Vaat see tuleks välja selgitada. Mul oleks vaja Morna elanike registrit...
Are. Vaene mina, jälle pean ma paluma minema!
Sumberg. Kui sa viitsid... Või sirvi niisama. Asja teeb keeruliseks see, et nimi võib ka eestitatud olla... Variandid Viisimaast Kalameheni.
Are. Georg, sa oled ju advokaat! Mis ajast sind kinnisvara huvitab?
Sumberg. Haa! Mu kuulus kolleeg Paasik ütles, et teda huvitavad suured majad. Mind huvitavad aga väikesed majad. *Ukseksell.*
Georg. No nii? Kes seal veel? Kui Alma, siis...
Are (*ust avades*). Ole nüüd rahulik.
Uksele ilmub Pille.
Pille. Anna andeks... Aga ma unustasin oma käekoti...
Are. Ole mureta, Pille, siin see on. Ma arvasin, et sa magad ja... Te ju tunnete omavahel?
Sumberg. Tere, miks ei tunne... Te ju elasite siin?
Are. Mine tea, äkki tuleb tagasi? Ma andsin talle ärklikorteri võtme, ega sa vastu ei ole?
Sumberg. Suurima heameelega.
Are. Kuulsid, Pille? Võti on sinu käsutuses – nii kauaks, kui vajad! Üheks ööks või viieks aastaks, kuidas ise soovid?
Pille. Viis aastat... Ma ei tea sedagi, mis homme saab.
Are. Mine nüüd magama! Eks ole ju hiigla mõnna diivan?
Pille. Eks ma hommikul ütlen. Head ööd siis?
Sumberg. Head ööd – ja teretulemast taas siia majja!
Pille lahkub.
Are (*mõtlikult*). Georg... Sa oled ju nii südamlilik ja mõnna... nagu see diivan seal üleval! Miks sa seda Saareperade vastu ei ole?
Sumberg. Hea küsimus...
Are. Aga vastus?
Sumberg. No ei saa olla ja kõik! Eesti mehe jonn, mis muud... Aga mis nad siis on sellised!!

236. lugu, 1. episood

Maantee. Üks auto on kuhugi teel. Ümberringi madal, kuidagi väga üld-eestilik sügismaastik. Georg Sumberg autoroolis. Heliseb mobla. Auto peatub maantee ääres. Georg väljub, mobla kõrva ääres. Ta jääb harkisjalu seisima, üksik suurt kasvu mees keset lagedat. Temas on ühtaegu midagi monumentaalset ja millegipärast ka kaastunnet väärivat. Ta on mees, kes mängib mängu, mis pole talle päriselt loomuomased. Vähemalt veel mitte päriselt.

Georg. Tere, Arekene. Jah, helistasin enne korra tõesti. Seda et... olen aga jälle teel... sinu suunas. Mis - saidki need väljavõtted kätte? Priima! Eks ma õhtul sirvin. Ei, ega see nüüd mingi elu ja surma küsimus ka ei ole, ma niisama huvi pärast... Väike sportlik hasart... Tead, ma palusin isegi nendel natuke uurida, noh, need, kes, kes tavaliselt ikka minu abi vajavad... Mis pagana maffiastruktuurid, kullake? Kuula rohkem kuulujutte... Niisama esimese põlve äri-inimesed... Kujuta ette, et pole ka nemad leidnud künemustagi väärset infot... Tead, kui palju on meie väikeses riigis ainult Kalamehe ja Viisimaa nimelisi inimesi?
Sumberg –vaatab korra ringi – koht on võõras. Ta väristab õlgu ja poeb oma kaitsvasse autosse.
Georg. Kuule, mis ma ikka siin keset Eestit kuskil maantee ääres jutustan... Varsti ju näeme, tsau ja musi kah!!

236. lugu, 2. episood

Morna. Tüüpiline hruštšovka (Jah, ka Mornas kerkis paar kvartalit selliseid. Oleme neid aeg-ajalt ka kaadris näinud). Majast väljub endasseõtmbunud nooremas pensionieas mees, seljas riided, mis viitavad kas secondhandile või siis parematele aegadele selle mehe elus, näiteks möödunud sajandi 80date algusele. Mehe riiht on hea, pilk on tähtis ja ülemuslik. Ta seisatab ukse ja kontrollib taskuid. Leiab seal kortsus kilekoti, silub selle korralikult kokku, murrab neljaks ja torkab taskusse tagasi. Noogutab trepi lähedal pingil istuvalle moorile (miks mitte vene babuljale, ka Mornas peaks ju mõni säärane leiduma) ja läheb iseteadvalt oma teed.

Ette teadmiseks – mehe nimi on Felix Viss, temaga on edaspidi (aga siiski mitte veel selles osas) seotud üks hooaja võtmemotiividest.

236. lugu, 5. episood

Õnne 13 majaesine. Are ja Johannes

Are. Tead, kui hea, et ma sind viimaks ikka kohtasin – ma oleksin juba ammu tahtnud sulle ja Almale öelda, et... (Valetab nii siiralt kui saab. Aga ta saab. Sest ta ise juba usubki öeldut!). Kas sa usud või mitte, aga minul polnud tookord küll õrna aimugi, mis selles ümbrikus oli, mille Georg palus teile üle anda? Usud või ei?

Johannes (vaatab teda küll elutarga pilguga, aga jääb uskuma muidugi. Sest ka temal on niimoodi palju parem edasi elada). Ah see rahanatuke või, mis talle millegipärast ei kõlvanud?

Are. See oli ikka päris suur summa.

Johannes. Einoh, kui sa niimoodi ütled, miks ma ei peaks siis uskuma...

Are. Tead, Johannes, mul hakkas kohe palju kergem!

Johannes. Alati valmis! Teistele inimestele sellist tasuta teenust osutama.

Are. Teenust? (Naerdes) Küll sina alles võid, ausalt!

Johannes. Surmani!!

Are. Ah soo, veel üks asi! Kui hästi sa meie linna ajalugu tunned?

Johannes. Nagu üks vanataat ikka. Natuke seda, natuke teist. Mis siis?

Are. Oi, äkki saad sina mind aidata? Mul tekkis... siin üks probleem...

Johannes. Eks püüame siis ära lahendada – sinule sobival ajal.

Are. Kasvõi kohe!

236. lugu, 7. episood

Õnne 13- Johannese-Alma korter.

Johannes. Mis minu mälusse ja mäletamistesse puutub, siis sellega on nagu on. Aga kuule, seal all su enda kõrval korteris elab nüüd ju see haritud härra...

Are. Uku Palm? Ma peaaegu ei tunnegi teda. Niisama tere-head aega.

Johannes. Oi, tema on ju väga suur ajalootundja! Tema teab vist seda ka, kui palju näiteks meie linnasekretäri vanaema on seda... kõrgushüpet teinud ja... mitu meetrit allavoolu vee peal ununud ja...

Are. Seda ta võib-olla teab tõesti, aga...

Johannes. Mis sul härra Palmi vastu peaks olema? Niisugune elegaant härrasmees, sellist ei kohta Mornas mitte iga päev!

Are. Ah, minu meelest on ta üks kiiksuga tüüp... Mis siis, et koolidirektor olnud. Ja tema tuhnib ju ainult spordialaloos. Aga sina oled peaaegu terve elu siin linnas elanud...

Johannes. Siiski, siiski, mitte just terve elu...Ma sattusin siia mõni aasta peale sõda...

Are. Ah, ikkagi! Ütle, palun, mis ütleb sulle Fischmani nimi?

Johannes. Oot, las ma mõtlen... Midagi oleks nagu kuulnud...

Are. Noh, noh? Katsu meelde tuletada!

Johannes. Noh, sa ju tead, ma olin ju kingsepp, parandasin vanu kotasid, vaata, eriti pärast sõda oli tööd mis tapab...

Are. (hajameelselt) Jajah, väga huvitav.

Johannes. Ega siis sõja järel uusi jalavarje nii väga osta ei olnudki, rahvast vooris mu värkstoast läbi mis hirmus...Mõni kunde jäi teinekord juttu puhuma, seda esimest kodanlist aega sai meenutatud ja...

Are. Jah, aga Fischman?

Johannes. Ah soo jah, siis ma seda nime vist mõned korrad nagu kuulsin... Noh, et see või teine olla Fischmani juures tööl käinud. Aga ega sellest vanast ajast siis ju ülemäära palju ei räägitud.

Are. Miks siis?

Johannes. Ajad olid sellised. Ega siis eelmist aega hea sõnaga meenutada ei tohtinud, siis tehti harilik kingsepp ka selleks... mis ta nüüd oligi... kodanlikuks natsionalistiksi nigu niuh!

Are. Lausa uskumatu, kui kuuled, mis elu teie pidite elama!

Johannes. Noh, ega ta nii hull ka ei olnud... peasi, et suud ei pruukinud. Kes see siis ikka 25 pluss 5 tahtis saada!

Are. Ei, ei, jube aeg!

Johannes. Mis seal ikka, üle elasin. Muide, kogu selle jubeda aja siinsamas selles majas... Ei tuld kellelegi pähe mind siit välja puksida. Et mis sa kuradi kingsepp siin ikka laiutad pursuide luksuses.

Are (ei märka algul torget). Pole meil siin ju mingit luksust, vana nagisev puumaja!

Johannes. Nojah. eks mina arvasin ma niimoodi, aga näe, nüüd juba kolmas kord kümne aasta jooksul antakse mõista, et... vales kohas elad, lase parem jalga.

Are. Ei, ma saan aru küll, mina sinu olukorras oleksin veel palju närvilisem!

Johannes. Hea küll, see oli mul niisama suusoojaks öeldud. Eks igal ajal ole omad hädad ja omad jurad. Räägime parem sellest...

Morna linna ajaloost edasi.

Are. Kui sulle sobib? Räägi, mida sulle ütlevad näiteks sellised nimed nagu... Kalamees, Viisimaa...?

Johannes (rõõmsalt). Miks ma ei tea! Vello Viisimaa oli üks vahva näitleja, kui ma ei eksin...Kikilipsuga!?

Are. Jajah, ja üks Kalamees kirjutas seeneraamatu. Aga neid ma praegu paraku ei vaja.

Johannes. Vaata aga vaata, siis sa tead ju kõike ise!

Are. Aga Fischmani asju ma ei tea.

Johannes. On sellega kohe kiire taga?

Are. Mis kiiret või... Niisama...hakkas huvitama.

Johannes. Kahju küll, aga selle koha pealt ei suuda ma sind vist tõesti aidata. Ega siis sel Stalini ajal polnud ju tervisele kasulik kõiki neid Fishmanne mäletada...

Siseneb Alma. Are tõuseb kohe püsti.

Are. Tere, Alma!

Alma (*umbusklikult*). Tere jah. Ah et tulid jälle külla?

Are. Ma ainult üheks silmapilguks.

Johannes. Alma... Mis sellesse ümbrikuuasjasse puutub, siis sellest me rääkisime. Ega Are ju ei teadnud, mis ja kus, tema lihtsalt oli nagu ... see postiljon.

Are. Tõesti, nii see oli.

Alma (*umbelt*). Mis me sellest enam heietame. Et kes tõi ja kes ei toonud, kes teadis ja kes ei teadnud...

Are. Ma siis lähen.

Johannes. Oota-oota nüüd... Me siin rääkisime hoopis teistel teemadel. Lausa akadeemiline värk, kas tead, ajaloost ja puha!

236. lugu, 8. episood

Felix Viss astub välja pangauksest. Vaatab kriitiliselt kollast pangatšekki oma käes, murrab selle korralikult neljaks ja pistab rinnataskusse. Siis mõtleb järele, võtab rahataskust rahatähe (mitte suure, sest suuri tal eriti polegi, võtab näiteks 25-se) ja torkab selle samuti rinnataskusse.

236. lugu, 9. episood

Johannese korter

Alma. Imelik kohe kuulatagi, või sina räägid Fischmannist. Mida sina ka temast tead!

Johannes. Ega muud teagi, et tal oli siin eesti ajal see õmblusvabrik, sitsikleite tehti!

Alma. Mis asja sa ajad! Fischmanni juures õmmeldi omal ajal riigitellimuse peale arstide ja meditsiiniõdedele kitleid, see oli väga vastutusrikas töö! Juba minu vanaema töötas seal! Ja siis ema... ja siis mina!

Johannes. No näed, Are – hoopis teine asi, kui see päris põliselanik räägib! Elav ajalugu! Mina olen tema kõrval harilik migrant Tallinnast...

Alma. Ja-jaa, nüüd kiitke veel, kuidas sa Tallinnas selle kuulsa helilooja Valgrega viina viskasid...

Are. Oli ka või? Jube põnev!

Johannes. Ah, mis, üks kord sattusime tõesti ühte lauda...

Alma. Palun, ära sega, eks? Ma räägin, nagu asjad olid. –Neid päris odavaid sitsikleite hakati siin tegema alles nõukogude ajal...

Hulk aastaid sai seda tööd tehtud, enne kui meie vabrik kinni pandi.

Johannes. Ega muidu poleks ehk kinni pandudki, aga tal oli ju see... Zoja Kosmodemjanskaja nimi.

Alma. Ah, mis sa lobised, see nimi oli küll väga lühikest aega! Aga milleks sulle Are seda vabrikulugu vaja on, helde taevas?

Are. Ausalt öeldes... ega seda vist olegi. Mind huvitab rohkem, mis sai Fischmannist endast ja tema järglastest.

Alma. Ah jälle kellelgi mingid sahkermahkerid käsil?

Johannes. No miks sa peaksid kogu aeg kõige halvemat arvama?

Alma. Eks elu ole selliseks teinud. Aga mis vanasse Fischmannisse puutub, siis nii palju kui mina tean, laskis see mees siit maalt jalga.

Johannes. Kas nende baltisakslastega? Tal ju sihuke nimi.

Alma. Ei tea, mitut moodi räägiti, aga kust mina tean, mind polnud siis veel olemas.

Johannes. Näed siis, Are – ajalugu on täpselt niisama pikk kui inimese iga.

Alma. Ära sega... Kunagi räägiti, et ta olla alles 44dal läinud, siis, kui venelased uuesti tulid... Ja mingeid järglasi... ei usu.

Kunagi räägiti küll jah mingist kasupojast, aga...

Are. Tõesti või?

Alma. Misasja me sellest ikka... Aga teisest küljest, päris tore oleks, kui ilmuks välja mingi Fischmanni pärija – äkki paneks vabriku uuesti käima, linnanaised saaksid jälle tööd!?

236. lugu, 10. episood

Pimuse pansionaat. Leti taga rinnutab mossis Laine, jälgib, kuidas Uku Palm pisikeste suutäitega kohvi lonksab ja süvenenult paksu nädalalehte loeb. Palmi käitumine reedab omaaegset suurt kohvikuvilumust, ehk koguni kohvikukultuuri.

Laine. Ma vaatan, härra on nagu minu uus naabrimees...

Uku (*pead tõstmata*). Võimalik.

Laine. Meie elame abikaasaga kohe sealsamas kõrval, meil on oma maja ja... nummer 15, noh. (*Uku ei kuulegi mitte. Laine kehitab õlgu, aga loomumane suhtlusvajadus rõhub peale*). Kuidas härrale meie kohv ka maitseb?

Uku (*pilku tõstes*). Kuidas, palun?

Laine. Ma küsisin, et kas kohv ikka kõlbab...?

Uku. Hädavaevu. (*Lainet takseerides, peenelt muiates*). Aga see pole ilmselt teie süü.

Laine (*lollakalt*). Kelle süü see siis on?

Uku. Ma arvan, et selle, kes teid selle leti taha kamandas. Kas ma tohiksin nüüd jälle lehte lugeda?

Laine on lausa tumm, siis kaob ta vihaselet leti tagant ära. Üsna samal hetkel astub sisse Felix Viss. Siirdub kõigepealt leti juurde, võtab rinnataskust (hooletu liigutusega!) rahatähe, aga märgates, et pole kellelegi tellimust esitada, jääb ringi vaatama ja märkab ainsat külalist, Uku. Ta näole ilmub äratundmisvine, aga see on piisavalt peetud ja reserveeritud. Selle mehe joviaalsemad hetked on veel ees – aga mitte selles loos!

Viss. Härra Palm, kui ma ei eksi?

Uku (*pilku tõstes, prille seades*). Seda küll, aga kellega on mul au...?

Viss. Ma olen sellega ammu harjunud, et mind ei taheta enam tunda.

Uku. Vabandust... Nüüd jõudis pärale. Lihtsalt on kontekst natuke ootamatu. Istuge, palun.

Viss. Ma ootan puhvetipidaja ära.

Uku. Seda võite ju ka istudes teha.

Viss. Noh, olgu – kui minu seltskond teid ei kompromiteeri, härra Palm.

Uku. Istuge ometi... härra Viss. Või tuleb teid seltsimeheks hüüda?

Viss. See veel puuduks. Mis kontekstist te rääkisite?

Uku. Ma seostasid teid ennekõike ikka Tartuga.

Viss. Mis parata, tuli ära kolida. Aastapäevad tagasi.

Uku. Huvitav kokkusattumus, ka mina kolisin hiljuti siia.

Viss. Te ei küsigi, miks mina seda tegin?
 Uku. Aa... Ma siis küsin. Kuidas teie, omal ajal küllaltki oluline inimene, siia sattusite?
 Viss. Vastan: selleks oli kolm mõjuvat põhjust. Esiteks: abielulahutus. Ideoloogilistel põhjustel, muide.
 Uku. See on ju isegi nagu romantiline...
 Viss. Ei ole, see on väga tüütu, uskuge mind, kui su abikaasa maailmavaade väliste asjaolude tõttu nii kardinaalselt muutub. Tohin ma jätkata? Teiseks: majanduslikud kaalutlused. Tartus minusugune pensionär elada ei saaks. Müüsin suvila ja kahetoalise korteri maha, kolisin odavamasse väikelinna. Kolmas põhjus on sentimentaalne. Siit linnast on pärit on ema. Täna teid, et te mind ära kuulsite.
 Uku. See polnud üldsegi raske.
 Viss. Viimasel ajal räägin peamiselt iseendaga. Kus siis see puhvetipidaja on, pagan võtaks? *Samas on välja ilmunud ka Laine.*
 Laine. Siin ma olen, pagan võtaks!
 Viss. Kuidas, palun?
 Laine. Teid on palju, mina olen siin üksainus!
 Uku. (*lissile*). Kas pole tuttav tekst, kas see ei tekita nostalgiatki?
 Viss. Isiklikult mina taunisin sellist teenindamist juba ka sel ajal, mida teie irooniliselt nostalgia alla tahate paigutada.
 Laine. No mis siis soovite ka? Ainult üks kohv, nagu ma aru saan? (*Endale nina alla*). Käivad siin ka igasugused...
 Viss. Kas mina tohin ka nüüd midagi ütelda? Kohv ja nelikümmend konjakit! Vaat nii, proua!

236. lugu, 12. episood

Pinuse puhvet. Uku, Viss, hiljem Laine

Viss. Selle nelikümmend grammi luban ma endale ainult kord kuus, pensionipäeval. Täna on see päev.
 Uku. Otse leninlik puritaanlus!
 Viss. Kaugel sellest, sest rohkem ei saa ma endale lihtsalt lubada. Vaat teie, Palm, vastake nüüd mulle – kas teie tahtsite sellist riiki?
 Uku. See on nii mahukas küsimus, et...
 Viss. Aga teie vastake kompaktselt! Omal ajal olite te mul vägagi püüdlik ja terane.
 Uku. Oo jaa, need igakuised ideoloogiaseminarid Tartus...
 Viss. Mis neil seminaridel väga oli, mida ma teile kõigile valesti rääkisin?
 Uku. Ei, kõik oli õige. Oma aja kontekstis, muidugi. Eriti veenvad olid väga täpselt serveeritud Marxi tsitaadid.
 Viss. Need on veel veenvamad tänapäeval, uskuge mind. Mitte asjata ei tõusnud Karl Marx milleniumieelses küsitluses aastatuhande suurimaks teadlaseks.
 Uku. Jaa, oli üks selline küsitlus tõesti. Suurim kirjanik oli Shakespeare, suurim helilooja MacCartny.
 Viss. Te ei vastanud mu küsimusele: kas te tahtsite sellist riiki, kui omal ajal kusagil lauluväljakul sinimustvalget lehvitasite?
 Uku. Mina tahtsin oma riiki... Teie vist eriti seda ei tahtnud?
 Viss. Minul oli oma riik olemas, aga selle lammutasite teie ära.
 Uku. Mina? Kuidas ma seda jaksasin?
 Viss. See oli ainult kujund, kuigi jah, ka teie olite selle partei liige, nii et... Mis puutub aga sellesse teie oma riiki, siis selle andsite te ju referendumil Euroopa paksmagudele ära? Nii et ühest liidust tulek, teise minek, nagu sai ammu ennustatud? ‘
 Uku. Ma ei viitsiks Euroopa Liidu teemal sugugi polemiseerida... enne, kui see asi päriselt käes on.
 Viss. Ärge peitke pead liiva! Teie kui haritud mees peaksite nägema, et kogu see kaheksakümnendate lõpu rabelemine on lõppenud fiaskoga. Ma ei kahjuroõmutse. Mul on isegi kahju. Tegelikult on kõiges süüdi Gorbatsšov.
 Uku. Teate, kui ma teie seminaridel... teinekord avasilmli tukkusin...
 Viss. Jah, ma märkasin seda, et teie mõtted uitasid mujal.
 Uku. Teate, seltsimees Viss, kus nad uitasid, need minu mõtted? Ma imestasin – sõbrad, on see meie küünisel ja kahepalgelisel ajal üldse võimalik, et üks meie põlvkonna eesti mees... ongi siiras kommunist?
 Viss. Mina olen seda siia maani.
 Uku. Küllap just sellepärast te seal nendel parteilistel redelipulkadel kõrgemale ei jõudnudki... muide, kuidas teie ametinimetus oligi, rajoonikomitee instruktor?
 Viss. Viimati olin osakonnajuhataja asetäitja. Aga asi pole selles, vaid veendumuses.
 Uku. No ei tea. Kui ikka keegi tuleks ja teile paar miljonit pakuks...
 Viss. Ma lükkaksin selle pakkumise põlgusega tagasi.
 Uku. Kahjuks ei saa ma seda eksperimendi korras kindlaks teha. Räägime nüüd parem spordist?
 Viss. Mispärast äkki spordist... tont võtaks? Mis te viilite peateemast kõrvale... ajal, mil rahvas on välja suremas ja pensionärid...
 Uku. (*mõllikult*). Viss, Felix Viss. Te olite päris tugev tõstesportlane. Viss. Mida teie ei tea! Noh, rajoonitasemel ja noorteklassis ehk tõesti...
 Uku. Aga millest see tuleb, et te võistlesite eri nimede all? 1958. aastal ühe, 1959. aastal teise nime all?
 Viss. (*jahmunult*). Kust... te teate?
 Uku. Loogiline tuletis protokolle võrreldes. Kuigi te vahetasite isegi spordiühingut.
 Viss. Vaata, kus detektiiv! Selle peale tuleb erandi korras veel nelikümmend grammi võtta... Jälle pole seda puhvetimutti kohal!
 Laine. (*kelle pea kerkib otsekui leti alt - jumal teab, mis ta seal on kohmitsenud – või siis pealt kuulanud*). Kes sulle siin on mutt, ma tahaks teada? Kuradi kommu, sihuke tahab veel konjakit! Malka punastele, mitte konjakit!

236. lugu, 13. episood

Morna. Are korter. Georg ja Are. Georg heidab kõrvale mingi trikitud lehtede paki.

Georg. Üsna lootusetu lugu, kui pole aimugi, keda sa siis tegelikult otsid.
 Are. Oled sa väga pettunud?
 Georg. Ah, tühja, tegelikult on see mul natuke hullumeelne idee... Unustame ära.
 Are. Aga kasupoeg?
 Georg. Näita mulle teda, siis räägime edasi. Juriidiliselton see niigi riskikaart. Umbes nagu jokker.
 Are. Ja mina veel arvasin, et... Aga kas kuidagi ilma selle inimeseta ei saaks hakkama?
 Georg. Miks ei saaks, kõike on saadud. Omal ajal oli kõige lihtsam leida kusagil Ameerikas või Austraalias mõni surnud hing...
 Are. Aga mina seda teed ei lähe.

Are. Sa pead vähemalt tunnistama, et ma olen kõvasti pingutanud.
 Georg. Liigagi!
 Are. Mis tähendab liigagi?
 Georg. Ah, kullake... unustame selle nüüd ära... Lühikeseks ajaks, aga põhjalikult. Muidu...
 Are. Mis on muidu?
 Georg. Muidu on mul mulje, et sõitsin siia mitte armastatud naise, vaid mingi kliendi või äripartneri juurde.
 Are. Ise sa mu selle asjaga hasarti ajasid...
 Georg. Are, sa käisid täna Saareperade juures, eks?
 Are. Sinu pärast käisin, ma ju ütlesin...
 Georg. Vaata ette, nad mõjuvad sulle alati natuke imelikult. Eriti Alma.
 Are. Kust sa seda võtad?
 Georg. Noh, minu meelest teed sa kõik, et tuli nende pealt ära tõmmata.
 Are. Tõesti? (Paus). Võib-olla on sul õigus. Georg, mulle ei meeldiks, kui sa...
 Georg. Kullake, me ei räägi sellest esimest korda.
 Are. Ei, sa ei saanud aru. Ma ei räägi seda nende, vaid sinu pärast. Kui sa Saareperadest räägid... eriti, kui sa Almast räägid... muutub su ilme selliseks, mis mulle sugugi ei meeldi.
 Georg. (puhkeb naerma). Jätame ometi selle igavese teema, ausalt! Tead, mis me nüüd teeme – me läheme jalutama!
 Are. Mismoodi jalutama? Jalgsi, ilma autota?
 Georg. Täpselt nii!
 Are. Siin, Mornas?
 Georg. Aboluutselt! Kolm korda läbi südalinna edasi-tagasi, mis sa sellest arvad?
 Are. Oi, Georg... Ma arvan, et sellest tuleb üks korralik kohalik skandaal.
 Georg. Aga muidugi, mis sa siis arvad?
 Are. No siis... lähme. Sedasorti skandaalil on jumet!

236. lugu, 15. episood

Õnne tänava majaesine. Uku läheneb majale, kust väljuvad Are ja Georg.

Uku. Minu lugupidamine!
 Are. Oi, tere, härra Uku. Georg, saa tuttavaks, tema ongi Uku Palm... Või olete juba kokku puutunud?
 Uku. Siiaamaani umbes nagu kirimales. Palm on mu nimi.
 Georg. Sumberg.-
 Uku. Meeldiv. Meeldiv... Nii et mul on au siis omanikuga...
 Georg. Pime juhus, ega keegi meist pole majaomanikuks sündinud.
 Uku. Ma kuulen võitjate põlvkonna häält.
 Georg. (ikka naerdes). Kui te seda maja silmas peate, siis pole mui võit küll kuigi suur! Kuidas ennast sisse olete seadnud?
 Uku. Täna, hakkam täitsa harjuma.
 Georg. (Teise ainitist pilku tabades). Khm... Meeldiv oli tutvuda, aga meil Arega oli üks väike plaan.
 Are. Jah, me lähme jalutama. Peale selle tahtis Georg vist küsida, miks te teda nii hoolega uurite.
 Georg. Üldse ei tahtnud.
 Are. Ta on natuke häbelik.
 Uku. Pardon – ilmselt tuleb see professionaalsest kretinismist.
 Georg. Aa, selge! Are rääkis, et te koostate mingit kohalikku spordileksikoni?
 Uku. Hullel veel – entsüklopeediat!
 Georg. Võimas! Kahjuks ei saa aidata, esiteks olen rohkem Tallinna poiss... ja spordis täielik null. Kannate mind nüüd maha?
 Uku. (hakkab naerma). No kuulge, ega ma siis nii lootusetu ka ole. Aga eks ta üks veider hobi ole, kogu aeg leiad midagi ootamatut... Täna sain näiteks kinnitust, et ongi nii, nagu arvasin, üks mees on noorteklassis kirjas kahe eri nime all. Nii et pole kaks eri meest, nagu ma algul arvasin.
 Georg. (tüdumust varjates). Väga huvitav... Mis need nimed siis on?
 Uku. Ma sain asjaosaliselt keerulise selgituse, aga minu meelest oli asi lihtsalt tolle ajastu ideoloogias. Algul oli Felix Fishman, siis sai temast Felix Viss.
 Are. Kuidas, palun... Fischman, Viss? Kuulsid, Georg? Kas... ta eestistas selle nime?
 Uku. Oh ei, kuigi ka mina arvasin nii. See on ta ema neiupeleminime...
 Georg. (on äkki taibanud, vaatab suurisilmi, siis hüüatab). Te tahate öelda, et see mees... on olemas?
 Uku. Mina rääkisin temaga alles paari tunni eest. Mis teile selle asja juures muret teeb?
 Georg. Ei, mitte midagi... Lihtsalt... Omamoodi vapustav lugu, ausalt.

237. lugu, 2. episood

Tallinn. Advokaat Sumbergi büroo. Georg Sumberg juhatab oma kabinetti külalist. Külalist Mornast – Felix Vissi.

Georg. Palun, astuge edasi. Ja võtke istet.
 Viss. Küll ma jõuan. Bussis istunud nii et seda nägu.
 Georg. Jaa-jaa, ma saan aru, sõiduväsimus! Pole midagi tüütumat kui istumine pehmel pingil, ha-haa...
 Viss. Teie mulle selle organiseerisite, lubage täpsustada.
 Georg. Olen süüdi, aga... Ma usun, et pärast meie kõnelust hakkate uskuma, et see sõit tasus kannatamist.
 Viss. Miks ma peaksin midagi sellist uskuma?
 Georg. Kohe varsti kuuleme. Kohvi, teed, konjakit?
 Viss. Hm... Asi hakkab juba natuke huvi pakkuma. Millega olen küll ühe advokaadi liialdatud tähelepanu ära teeninud? Äkki hakatakse mind mingite vanade pattude eest kinni panema?
 Georg. Oi, oi, neist ei tea ma mitte midagi.
 Viss. Mina ka ei tea. Aga kui keegi on kuulunud ühe kadunud riigi kadunud parteisse, mida on vähemalt kaks korda ametlikult hukka mõistetud, siis võib talle seal minevikust leida ju ikka mingi väärtuse... nagu nüüd defineeritakse?
 Georg. Ah soo, see asi... Minu teada pole teil selles liinis ju mingeid erilisi luukeresid.
 Viss. Miks mitte – ma ise olengi see luukere. Ma olin ju ometi rajoonikomitees ideoloogia peal! Vaat nii, noormees.

237. lugu, 4. episood

Georg, Viss

Georg. Muide, ka minul oleks midagi minevikulist jutustada, aga ma arvan, et see peaks teid tõsiselt huvitama.
Viss. Miks te arvate, mis peaks mind tõsiselt huvitama ühe varakapitalistliku riigikese juristi suust? Ütelge parem, kes mu sõiduraha kinni maksab? See on kokku siiski ligi kakssada krooni.
Georg. Oo, selle klaarib mu sekretär silmapilkselt ära, niipea kui ta lõunalt tagasi jõuab.
Viss. Ma muidu sellest ei räägiks, aga nagu ilmselt teate, olen ma kõigest selle riigikese poolnõlgiv pensionär. Üks sadadest tuhandetest, muide! Ja palun mitte muiata.
Georg. Andke andeks, lihtsalt pole väga ammu sattunud sellist teksti kuulma.
Viss. Peaksite mäletama. Teie vanust silmas pidades peaks teil olema ju nõukogudeaegne juuraharidus. Või ma eksin?
Georg. Absoluutselt ei eksin. Me kõik tuleme sealt, see on paratamatus. Niisiis, asja juurde, kui lubate.
Viss. Ma ei usu, et mingit asja saab olla – aga ma sõitsin siia lihtsalt uudishimust.
Georg. Just seda ma teiega arutada tahtsingi, kas on asja või ei ole asja.
Viss. Noh, olgu, üks siis alustage... Muide, te rääkisite midagi kohvist?
Georg. Ja konjakist.
Viss. Niikuinii teil gruusia oma ei ole.
Georg. Aga vaat just on! Ma aimasin, et te seda eelistate.
Viss. Ohoo, KV? Omal ajal... Hea küll, kallake mulle... viiskümmend grammi. Muide, oskate te mulle seletada, miks nüüd kallatakse nelikümmend?
Georg. Tõesti ei tea.
Viss. Sellepärast, et kapitalism tunnustab ennast lahjemaks kui sotsialism. Tõsi, ainult neli viiendikku, aga siiski.... Tänan teid.
Georg. Teie terviseks. Kas alustame?
Viss. Enne üks küsimus. On andmeid... et te viibite küllalt tihti Mornas? Miks te mind seal üles ei otsinud?
Georg. Sellepärast, et oletasin: parem oleks, kui meid vähemalt esialgu seal koos ei nähtaks.
Viss. Vaat see kõlab juba intrigeerivalt. Millest me siis rääkima hakkame?
Georg. See selgub, kui olete vastanud ühele mu küsimusele. Kes oli Eduard Fischmann?
Viss (pärast pausi). Kunagi öeldi nii: kapitalistlik vereimeja.
Georg. Kas ka teie arvasite nii?
Viss. Ma olen sellel seisukohal tänaseni.
Georg. Selge. Aga kes ta teile isiklikult oli?
Viss. Eduard Fischmann oli minu kasuisa.

237. lugu, 11. episood

Georg, Viss

Georg. Vaadake, see kaust siin... Selle sisu puudutab otseselt teie huve.
Viss. Minu huve? Neid ei suuda enam keegi puudutada.
Georg. Ma sattusin nende arhiivimaterjalide peale täiesti juhuslikult. Mul on endal Mornas väike kinnisvarake, üks tilluke maja, ja... Kas teate, härra Viss, mu suu jäi lahti, ja kohe väga kauaks, kui ma olin nende materjalidega tutvunud!
Viss. Näidake siia.
Georg. Kohe. Aga siiski, targem oleks vist lühike resümee. Ja nimelt: 1930date algul ostis härra Fischmann Morna linnalt arvestavalt suure, aga võssakasvanud ja odava maatüki linna tollaegses piirialal, lisaks mitmeid siilusid samas lähedal. Miks ta seda tegi, ei oska mina ütelda.
Viss. Tunnistan, et oskaside mind üllatada. Minu teada oli ta ainult vabrikant.
Georg. Nii? Kuulake siis edasi. Praegu, anno domini 2003 asuvad tollasel tühermaal mitmed kinnistud, õigem oleks ütelda, et neid on... noh, lausa ligi sada. Suur osa Õnne tänavat, Lootuse tänav, Toominga tervenisti, neli kinnistut Elva maantee ääres...
Viss. Milleks te mulle seda lugu pajatate?
Georg. Vaadake, siin on üks väike nüanss. Eduard Fischmann müüs oma maad krunthaaval maha. Ja peaaegu kõik, kes sinna midagi rajasid, jäid talle rangelt öeldes väga suuri summasid võlgu. Hüpoteeke ja nii edasi...
Viss. Nii palju kui mina tean, võlgu see hai sisse kasseerimata nüüd küll ei jätnud!
Georg. Usun. Ainult et maksmine jäi pooleli, hüpoteegid ripuvad siiani õhus! Sest jah, ajalugu, meie ajalugu – siis tulid venelased, siis tulid sakslased ja nii edasi. Sõda muidugi ka.
Viss. Nüüd hakkab aru saama, milleks te mu Tallinna kutsusite.
Georg. Jumal tänatud, siis ei pea ma enam liiga pikalt rääkima. Tõsi, parem hetk selle asja ajamiseks on möödas, aga proovida võib. Tegelikult peaks teile kuuluma umbes veerand Morna linna.
Viss. Kõigest? Miks mitte pool, miks mitte kõik?
Georg. Soovite uurida? Palun, see kaust on siin.
Viss. Ei mitte. Te räägite vale inimesega.
Georg. Kas te siis pole tema kasupoeg?
Viss. Minult ei küsitud, kui see asi vormistati. Ah soo... siiski... miks alles nüüd, miks need räpased paberid ei ujunud päevavalgele juba 90date algul, kui see omandireformi õudus algas?
Georg. Pead ei või anda, aga... Esiteks oli siis linnapeaks keegi väliseestlane Margna, kes polnud isiklikult huvitatud nende paberite olemasolustki... Ja teiseks puudus huvitatud pool. Puudusite teie. Te ei teadnud.
Viss. Mis see muudab?
Georg. Nüüd olete te olemas. Nüüd te teate. Ma olen valmis teid esindama, Me võime proovida.
Viss. Milline on teie huvi?
Georg. Professionaalne auahnus. Kui see korda peaks minema, on loodud pretsedent.
Ma saan nime.
Viss. Raha te ei tahagi siis?
Georg. Kes ei tahaks? Aga mitte enne, kui raha tekib.
Viss (väga pateetiliselt). Noormees - kas teie, nõukogude haridusega jurist, tõesti arvasite, et mind on võimalik ära osta, et mina olen valmis tegema õnnetuks kümneid kaasinlasi, et omastada nende kodud, et... Ei, ma ei hakka isegi erutama. Head aega.
Georg. Aga...
Viss. Mida veel?

Georg. Ei midagi.

Viss. Ja ärge kunagi – ma toonitan – ärge mitte kunagi enam mind säärase jamaga tülitage.

Georg. Mõistan teid. Maailmavaade, humanism, veendumused...

Viss. Just nimelt – maailmavaade! Teil seda ei ole! Kõik, jutul lõpp, ma lähen!

Viss kaob ukse taha. Pikk paus. Georg on peaaegu liikumatu. Ta ilme ei muutu ka siis, kui üks uuesti paotub.

Viss. Siiski, andke oma visiitkaart. Igaks juhuks. Võib-olla ma helistan teile kunagi... Te olete huvitav eksemplar kapitalismi džunglis!

238. lugu, 7. episood

Tallinn. Sumbergi büroo. Sumberg nohistab oma paberite kohal. Kusagil küünarnuki lähedal lebab muide toosama ajaleht. Tema ametlik abikaasa Evelin käib oma vetruval sammul taas ringi, näpib riulitel asju, käitub nii, nagu poleks nende vahel midagi pahasti.

Evelin. Jah-ja tead sa, keda mina täna nägin! Annika, tead ju küll teda. on oma juuksed nii lühikeseks lõiganud, täitsa jube!

Georg. Äärmiselt oluline info.

Evelin. Sinul pole õigust mind pilgata, mis sellest, et meil sinuga on see... ebakonventsi - ionaa...lne abielu!

Georg. Ohoh? (*Tõstab pilgu*). Ise mõtlesid väljas või?

Evelin. Aga muidugi! Ise mõtlen, ise ütlen. Võib-olla olen ma suur isemõtleja.

Georg. Nagu Ivan Polzunov.

Evelin (*solvub*). No kuule, mina ennast sõimata ei luba.

Georg. Mine nüüd – see mees oli ka suur isemõtleja, ise pärisori, aga olla ajaviiteks auruveduri leiutanud.

Evelin. Noh, siis on teine asi. Kuule, kas sa õõbid täna Mustamäel või kodus?

Georg. Eks elu näitab. Mis siis?

Evelin. Ei midagi, ma niisama küsisin. Infot peab ju ikka olema, me elame ju infoajastul.

Georg. Evelin... Sa näed, et mul on palju tööd.

Evelin. Näen, näen! Aga ega ma nii matsiplika ka ei ole, kes tuleb oma ... khm... abikaasa töö juurde ainult selleks, et raha küsida.

Georg (*ohkab, torkab käe põuetaskusse*). Palju sul siis vaja on?

Evelin. Oota nüüd ometi! Suhelda on ikka ka vaja, kas sa ei leia? Muljeid ja viisakusi vahetada...

Georg. Kui palju?

Evelin. No ikka palju, mina vähesega ei lepi.

Georg. No siis... siis pead sa selle ära teenima.

Evelin. Kas nüüd algab siis moraalne ahistamine? Ole ettevaatlik selle asjaga, seda ma sulle ütlen...

Georg. Ära nüüd parista, palun. Ütle parem, kas keegi mees nimega Felix Viss...

Evelin. Viss? Fuih, mis nimi see sihuke on?

Georg. Harilik eesti nimi. Kas see Viss pole mulle koju helistanud?

Evelin. Ei ole mina mingist Vissist midagi kuulnud.

Georg. Huvitav, ma arvasin, et tal nii kaua ei lähe....

Evelin. Millest sa räägid, helde taevast? Niikuinii on sul mingid uued afäärid plaanis, nagu ma ei teaks.

Georg. Millest sa räägid?

Evelin (*teatraalselt, parastavalt*). Haa! Haa! Haa! Arvad, et mina lehti ei loegi!

239. lugu, 7. episood

Johannese korter. Johannes, põll ees, soojendab endale Alma poolt jäetud toitu. Tugev, selge, ülemuslik koputus.

Johannes. Sisse, sisse.. Ah, ei, uks on kinni, ma kohe... (tõttab avama).

Lävele ilmub Felix Viss. Mehed jäävad teineteist silmitsema. Viss seirab Johannese põlle. Johannes Vissi riietust – see on puhas, viigitud ja korralik, aga natuke nagu eelmistest aegadest pärit. (Kui tarvitada tollaste aegade vaimukust, näeb FV välja nagu "erariides muusikakriitik")

Viss. Vabandage, kas... selts... kas härra Saarepera?

Johannes. Nii mu nimi tõesti on.

Viss. Minu nimi on Viss, Felix Viss.

Johannes. Ah soo? Olen teid nagu linna peal näinud...?

Viss. Võimalik, kuigi ma liigun vähe. Ma elan siin linnas lühikest aega.

Johannes. Ah et jälle üks uus mees linnas? No see on tore, kui aga Morna tõmbab... astuge edasi, astuge edasi...

Viss.. Täna. Tegelikult olen ma siin kunagi ammu elanud. (Paus). Aga ma olin siis laps. Aga mitte seda ei tulnud ma teiega rääkima. (Võtab taskust kokkuvolditud ajalehe, sellesama, mis eelmises loos mängis üsna olulist rolli). Ma lugesin lehest seda artiklit, see peaks teile tuttav olema.

Johannes. Aa, vaat milles asi...

Viss. Jah, selles! Ja ma lihtsalt ei saanud teisiti, kui pidin teid üles otsima! Johannes Saarepera, ma tahan teilt midagi küsida.

Johannes. Ei tea, kas ma oskangi vastata.

Viss. See pole oskamise, vaid südametunnistuse probleem.

Johannes (murelikult – või isegi kartlikult). No eks küsige siis... kui teisiti ei saa.

Viss. Jah, ma küsin. (Väga nõudlikult). Kas te sellist riiki tahtsitegi?

Johannese suu kukub lausa pärani.

239. lugu, 9. episood

Johannes ja Viss on laua taga.

Viss. Ma pean ütlema, et valmistusin selleks visiidiks päris põhjalikuks. Nii näiteks uurisin välja teie CV. (*ütlebki tse-ve*).

Johannes. Tseevee?

Viss. Just. Mitte segi ajada WC-ga. (*Lühike kuiv naeruhääletsus*).

Johannes. Tseevee? Ei tea. mul sihukest asja vist ei olegi või...

Viss. Nemad ütlevad si-vii.

Johannes. Ah soo... Nüüd sain aru. See on nagu see ankeet vanasti oli. Jah?

Viss. Nemas ei ütle ankeet.

Johannes. Jahah? Aga kes need nemad peaks olema, kui tohib küsida?

Viss. Ma ütleksin, et niinimetatud uuseestlased. Neil on iga asja kohta mingi teistsugune sõna. A la ameerika. Peaasi, et ei poleks eesti keeles.

Johannes. Nojah, eks ta ole, vanasti oli jälle nii, et pidi nagu rohkem vene keeles olema...

Viss. Mis te liialdate, Saarepera. Polnud see asi sugugi nii hull.

Johannes. Ega mina pole ütelnudki.

Viss. No siis on teine asi. Jah, muidugi oli, igasugust jama oli, liialdusi oli, Moskvas polnud selget liini, aga et kõik oleks lootusetult negatiivne olnud, sellega pole mina kategooriliselt nõus!

Johannes. Just-just, minu mõte! Isegi nõukogude ajal paistis teinekord päike taevas ja... aga õlu oli siis lurrim, seda peab küll ütleva.

Viss. Ma ei tulnud päriselt nalja tegema. Ma tulin selle artikli pärast. Te ei vastanud ennist mu küsimusele.

Johannes. Ah soo, see riigist, et kas mina sellist ikka tahtsingi? Ega enam ei mäletagi.. millist ma just tahtsin.

Viss. Te peate seda mäletama! Teie osalesite aktiivselt protsessis!

Johannes. Ei tea? Sel ajal panin ma rohkem nagu kontsapplekke... Poed olid siis täitsa tühjad, polnud kuskilt uusi jalavarje saada...

Viss. Seda ma ei usu. Sest muidu poleks teist volikogu liiget saanud.

Johannes. No see juhtus minuga rohkem nagu kogemata. Eks ma olnud siis edevam ikka ka. Ah et millist riiki... Las ma tuletan ma meelde.

Viss. Noh, noh?

Johannes. Noh, ikka sellist... toredat. Õiglast ja... Ja mis peaasi, ikka oma Eesti riiki!

Viss. Aga mina ütlen otse välja – mina seda riiki küll ei tahtnud. Ma teadsin, et sellest ei tule midagi.

Johannes. No midagi on ikka nagu tulnud, või kuidas...

Viss. Mis te keerutate, ausalt, ise olete olnud kohaliku võimu esindaja! Kas teie tahtsite sellist riiki, kus teid, niioelda auväärset töö- ja vabadusliikumise veterani, tahetakse oma kodunt tänavale tõsta?

Johannes. See on nüüd küll üks mäge lugu, aga... Mis see riik siin nii väga... see rohkem nagu omandijama?

Viss. Haa! Teie ei tunne dialektikat! Riik tegi sellised seadused. Kas varem oleks säärane asi võimalik olnud?

Johannes. Ah vene ajal või?

Viss. Mis vene, mis vene? Nõukogude perioodil!

Johannes. No siis... Siis olid teised hädad.

Viss. Vastake otse, palun. Ärge keerutage.

Johannes. Siis saadi sust teistmoodi lahti. Kui muud ei aidanud, ähvardati viinaravile saata.

Viss. Ma näen, et kodanikuuhkus ei luba ei teil minuga päriselt avameelne olla. Tegelikult oleksin ma tahtnud teiega kohe päris põhjalikult tuttavaks saada.

Johannes. Selge pilt, vanad mehed peavadki kokku hoidma...

Viss. Mina ei ole vana, mina olen kõrvale lükatud! Mis te arvate, mida ma muidu siin selles uimases Mornas kükitan? Ma olen sama hea kui maapaos...

Johannes. Ah et varem oli nagu... rohkem tegemist?

Viss. Kas teile ei tundu, et viimane aeg oleks vasakjõude koondada?

239. lugu, 11. episood

Johannes, Viss

Johannes. Te siin ennist küsisite sellest vasakust värgist...

Viss. Jaa, jaa! Vasakjõud, mis on meil lubamatul kombel killustanud.

Johannes. Nii seal telekaski vahest räägitakse, mine sa tea... et vasakut oleks natuke ikka nagu vaja. No et need sotsiaaldemokraadid ja...

Viss. Eestis pole sotsiaaldemokraatiat, vaid selle paroodia!

Johannes. Hea, et ütlesite, ma oleks muidu neid veel uskuma jäänud. Aga mis vasak nüüd mina...

Viss. Kuidas ei ole, kui te kingsepp olite, mõelge oma peaga, mees!

Johannes. Ah et kingsepa koht ongi siis ainult vasakul?

Viss. Kui kiiresti kaob klassiteadlikkus... Tõsi, päris proletariaati te ei kuulunud, te olite ka siis rohkem nagu üksikürtaja...

Johannes. Ei, ma olin ikka artelli all!

Viss. Artell, artell... hm, nojah, ega need just keelatud ei olnud. Parteeisse te ei kuulunud?

Johannes. Ei tahetud nendesse ridadesse võtta... ankeet oli lahjavõitu.

Viss. Teate, nii või teisiti, mõelge selle asja üle. Kodumaa on hädaohus, kodumaa on vastutustundetu liberaalse majanduspoliitika, et mitte ütelda, seadustatud röövlimoraali läbi hukkumas... Juba Marx ütles...

Johannes. Kas seesama – Karlamarla?

Viss. Ma ei mõista teie ironiat. Marx tunnustati muide eelmisel aastatuhande üheks suurimaks teadlaseks.

Johannes. Seda ma ei teadnudki...

Viss. Nii või teisiti... Kõik need omanikud, kõik need tõusikud... nemad ei tohi meid enam valitseda.

Johannes. Ei-jah, see omandivärk, see nüüd küll... Mõnele ei tohiks isegi suure raha eest mitte miskit asja üle laualambi või siis jalgratta omandisse müüa.

Viss. Siiski, siiski, te pole päriselt kaotanud kriitilist meelt ja kodanikujulgust.

Johannes. Mina laseks neile testid teha, ja et kui välja tuleb, et omand võtab mõnel mehel selge mõistuse peast, siis – veto peale ja kõik! Nagu see Sumbergki, kellest leht kirjutas... Oli tore poiss, aga kui ikka pööras ära... Ah, ei taha mitte rääkida!

Viss. Hea, et meenutasite... Sumberg? See on ikka seesama Tallinna advokaat?

Johannes. Tema neh. Tal ju siinsamas meie majas isegi üks väike korter.

Viss. Seda ma ei teadnudki. Nüüd ma hakkari aru saama, miks seda maja polnudki nimekirjas...

Johannes. Oot, oot, mis nimekiri...?

Viss. Ah, see on üks teine jutt. Ma peaksin mingil ajal selle Sumbergiga kokku saama. Kui te ainult teaksite, millise provokatsioonilise ettepanekuga see tüüpiline uusliberaal minu poole pöördus!

241. lugu, 7. episood

Sumbergite kodu. Laual on puuviljad ja virm dokumente. Keset tuba seisavad Georg ja minuti eest kohale jõudnud Viss.

Georg. See on teist kena, härra Viss, et võtsite ikka viimaks vaevaks Tallinna sõita...
Viss. Vaevaks? Seda küll. Mulle ei meeldi ilma asjata siia-tänna sõita.
Georg. Saan aru, saan aru.
Viss. Aga kuna te nii tungivalt mulle peale käisite...
Georg. See on ennekõike teie huvides, härra Viss.
Viss. Nii naiivne ma ka ei ole, et seda uskuda. Ju ikka teil ka mingi huvi on.
Georg. Õige tülake. Ennekõike professionaalne. Või siis sportlik. Luua pretsedent, millest natuke räägitakse.
Viss. Nononoo...
Georg. Teate, minu huvidest räägiksime tagumises järjekorras – nõus, härra Viss?
Viss. Kuulge, jätke ükskord see härratamine, kui saaks, eks?
Georg. Pean ma siis seltsimees ütlema?
Viss. Ei, ei pea.
Georg. Minul pole selle sõna kui sellise vastu eriti midagi. Nii palju kui ma tean, oli sel sõnal enne nõukogude aega eesti keeles täiesti positiivne tähendus... See ei tähendanud sugugi vene tovarištist.
Viss. Ja ka tovarištš ei tähendanud tsaariajal seda, mis ta pärast tähendas. Olete kuulnud sellisest ametist nagu tovarištš ministra?
Georg. See on midagi nagu ministri nõuniku sarnast?
Viss. Küllap. Aga ma arvan, et mitte selleks semantiliselt väitluseks ei kutsunud te mind Tallinna ja koguni oma korterisse.
Georg. Siin on teil õigus. Aga me jätsime täpsustamata, kuidas siiski teie poole pöörduda?
Viss. Viss, lihtsalt Viss.
Georg. Katsun harjuda. Istuge ometi!
Viss. Las ma seisan.
Georg. Kuidas soovite. Näete, seal on mõned kaustad. Ma peaksin teile neid tutvustama.
Viss. Noh, kui ma kord juba siin olen...
Georg. (kaustu tõstes). Oi, pagan, kus viimane siis on...? Aa, see on keisis! Kui te vabandate mind hetkeks ma lähen otsin...

241. lugu, 9. episood

Sumbergi kodu. Toas on hetkel üksinda Felix Viss. NB – ta on rietatud parimasse, mis tal on – aga see oli suhteliselt hea millalgi aastal 1989. (näiteks kaua kapis seisnud konservatiivne meresinine ülikond, selliseid kandsid natuke nooremad parteisõdurid) . Käsi pintsakurevääri all, liigub Viss umbuskliku revidendina toas ringi, vaatab pilte seintel, peatub raamatukapi ees, krimpsutab kanaarilindude poole pahakspanevalt nina... Ta ei märka, kuidas praokil ukse vahelt piidleb teda pingeliselt Georg. Et siis mõne hetke pärast hoogsalt, liigagi hoogsalt siseneda.

Georg. Vabandage, et teid oodata lasksin, aga siin see on... Nii et minu poolest võiks alustada.
Viss. Kuidas arvate. Muide, teil on suurepärane maja.
Georg. (muiaates). Ja mina kartsin, et ütlete midagi sellist, nagu... nagu näiteks kodanluse hääbuu võlu.
Viss. Teie olete vist sedasorti mees, kes elab täna, siin ja praegu?
Georg. Mõnikord tõesti.
Viss. Muide, ega ma ei eksi, kui oletan, et teie suguvõsas on filoloogid?
Georg. Oh, kohe mitu. Minu ema on praegugi õppejõud.
Viss. Seda on raamatutest näha. Muide, ma märkasin seal tagapool kapis paari omaaegset köidet... Stalini ajal oleks nende eest suuri ebameeldivusi võinud tulla.
Georg. Mu vanaisa käiski Siberis ära.
Viss. Sääraseid asju pole ma kunagi õigustanud.
Georg. Aga just säärase jälje kommunism meile maha jättis.
Viss. No kuulge, te olete haritud inimene – kristlust te ometi ei eita? Aga ka kristlus tuli meie maale mõõga ja tulega! Mida tegi inkvisitsioon? Põletas oma teisitimõtlejad, oma dissidendid avalikul hukkamistalitusel ära.
Georg. Mida siin ikka kommenteerida. Ajaloo paratamatus.
Viss. Aga võib-olla oleks ka kommunismist kahe tuhande aastaga asja saanud? Olgu sellega kuidas on. Mis minu enda nii-öelda usutunnistusse puutub, siis mina usun... kuidas seda parema sõna puudumisel öeldagi... inimnäolist sotsialismi.
Georg. Vaadake, mina tahaksin teile tegelikult tutvustada inimnäolist kapitalismi.
Viss. Ah ikkagi need vana Fischmani maad ja krundid? No kurat teiega – eks näidake siis, mis teil näidata on!

241. lugu, 11. episood

Sumbergi kodu. Kaks meest on paberite kohal istumisest lausa ära närtsinud.

Viss. (pead tõstes). Nii et kokku oleks siis... üle 40 krundi?
Georg. Tugevasti üle! Mul pole veel kaugeltki kogu materjal käes...
Viss. (muiaates, mitte liiga primitiivselt, pigem isegi kuidagi ajakohase irooniaga) Oli alles suurekaliibriline vereimeja see minu bioloogiline esivanem!
Georg. Mina ütlesin hoopis, et tegemist oli aruka ja kaugele ette vaatava investeerimisega. Ja kui poleks sõda vahele tulnud, poleks ka probleeme.
Viss. Ja teie tahate nüüd probleemi tekitada?
Georg. Ütleme nii, et see pakuks mulle tõesti teatavat loominguist lõbu. Sest kui lähtuda restitutsiooni sirgest ideest, siis jäid peaaegu kõik tollased maaostjad teie isale võlgu!
Viss. See polnud ju nende süü.
Georg. Asi pole selles, kes on süüdi, kes mitte. Asi on seaduses. Need kas on või neid pole. Ma väidan, et 90ndate keskel oli Mornas tegemist kuritegelikult lohaka erastamisega.
Viss. Tjaa... Mina neid paragrahvikriukasid loomulikult ei tunne, aga...
Georg. Jäägu see tundmine minu mureks.
Viss. Mul tuli üks mõte, muide. Kui sellest aktsioonist midagi kasu oleks, kui midagi ebaseaduslikku avalikkuse ette ujuks...
Georg. Seda mina just silmas peangi. Erastamine toimus ülepeakaela, asjaoludesse süüvimata!
Viss. Jah, niimoodi tekkisid meie riiki näiteks need õnnetud sundüümikud.
Georg. Nojah, kasvõi nemadki, aga nendest me praegu ei räägi, see pole meie teema. Meie teema on omandiõigusest ilmajätmine. Teid jäeti vahele, nagu poleks teid olemaski!

Viss. Tõesti? Ega te ei oska ütelda, kes siis Morna linnapea oli?
Georg. Suurem hulk erastamisdokumente on pärit ajast, kui linnapea oli Margna.
Viss. Ei tea kahjuks... Ma kolisin Mornasse ju alles hiljuti. Aga kuulge, üks sellenimeline on selle telefonivabriku suuraktsionär?
Pidi väliseestlane olema.
Georg. Just tema see mees ongi.
Viss (*mõttesse jäädes*). See muudab asja! Ma olen poole kõrvaga kuulnud, et see tüüp hakkab kõvasti koondama?
Georg. Seda ma ei tea, aga...
Viss. Kellele seda vaja on? Mornas on niigi üle kriitilise keskmise töötuid. Seda tüüpi maksaks ehk tõesti natuke ehmata.
Georg. (*Kavalalt*). Noh, mis, kas teeme ära?
Viss. No kuulge, nii lihtne see ka ei ole! Või tema teeb ära? (*Täiesti uuel toonil*) Aga mis mina sellest kasu saan?

241. lugu, 13. episood

Sumberg, Viss, hiljem Evelin

Georg. Tegelikult olen ma siin välja trükinud ühe paberi.. Nii-öelda lepingu projekt.
Viss. Vabandust, mis leping?
Georg. Puhas formaalsus. Ma ei saa ilma selleta ju kuidagi teie huve kaitsta ja esindada.
Viss (*võtab paberilehe, viskab pilgu peale*). Te teate ju paremini kui mina, et ma ei saa teid palgata.
Georg. Aga kes siin tasust on rääkinud? Teie ei pea minule ju midagi maksma!
Viss. Igatahes mitte varem kui... mingi positiivne lahendus on hakanud resultaati andma.
Viss. Ei, ei, Sumberg. Sellest räägime siis, kui resultaati on olemas. Kuulake nüüd minu tingimused ära.
Georg. Jahh, muidugi, see on loomulik.
Viss (*võtab taskust bussipileti*). Kõigepealt paluksin sõidukulud katta. Mornast Tallinnasse ja tagasi, see on üle kümne protsendi mu pensionist.
Georg (*Pärast tõsist hetkejahmatust, aga seda joviaalsemalt*). Aga loomulikult – see oli mul just niimoodi mõeldudki!
Viss. Oot, oot, ega see pole veel kõik. Ma mõtlesin selle asja üle järele. Ma olen mõtelnud niimoodi, et ega need issanda veskid ju väga kiiresti ei jahvata.
Georg. Mingeid garantiisid ma anda ei saa.
Viss. Aga huvi teil on ju, eks?
Georg. Muidu me siin ju ei arutaks seda asja.
Viss. Õigus! Teate, mis me nii kaua teeme, kuni kõik sinna issanda veski poole veereb? Meie teeme nii, et teie maksate teie mulle iga kuu... noh, ütleme ümarguse summakese, üks tuhat krooni. Kui eurod tulevad, siis vastavalt kursile.
Georg. Oot-oot... Aga mille eest siis?
Viss. Noh, et mul huvi ära ei kaoks.
Georg. Kuulge, Viss, teie pole vist ikka see päris õige kommunist. Te mõtlete kohe vägagi asja materiaalsele küljele.
Viss. Minu maailmavaade ongi materialistlik. Ei, noh, kui ei taha, ei taha. Jätame selle asja katki ja mutt.
Georg. Ma pean veel mõtlema...
Viss. Ise teate... Mina pole seda juttu alustanud.
Georg. See on natuke üllatav. Muide, mida te teeksite, kui asi peaks korda minema? Ma mõtlen – rahaga?
Viss. Rahaga on ikka midagi teha.
Georg. Aga teie maailmavaade?
Viss. No kuulge! Venemaa sotsialistlikku revolutsiooni rahastas rikas ettevõtja Savva Morozov. Nii palju ma ütlen, et mina igatahes ei kavatse ma hakata kedagi nõõrima ja taga kiusama!
Georg. Aga mina? Mind te ju tahate nõõrida?
Viss. See on ju loomulik! Teie seltskonda tulebki võimalusel natuke nõõrida.
Georg. Nojah, ega mul vist väga suurt valikut ei ole.
Viss. Näete siis – teie saite minust aru.
Äkki paiskub üks valla, kõigepealt veereb sisse kandik, sellel kohvitassid, kann., napsiklaasid. Ja siis Evelin.
Georg. Sina... kodus?
Evelin. Kujuta ette, mina ja kodus. Minu nimi on Evelin – ma olen selle härrasmehe abikaasa.
Viss (*umbusklikult situatsiooni hinnates, ent siis pilguga Evelini säärtesse takerdudes ja maha rahunedes*). Mina olen Felix Viss.
See nimi ei ütle teile midagi.
Evelin. nagu ma aru saan, jõudsid härrased jõudsid nagu milleski mingile kokkuleppele?
Viss. Oh, me siin... rohkem teoreetiliselt...
Evelin. Ma arvan, et sellel puhul kuluks ju väike keelekaste ära!
Georg. Nojah, tegelikult... Teate, ta on mul väga... nutikas...
Evelin. Aga joogi pead sa ise valima, mina kohe ei oska!
Georg. Jah, muidugi – te vabandage mind...

241. lugu, 15. episood

Sumbergi kodu. Kõök või esik. Kiire, intensiivne, pooleldi sosinal, pooleldi summutatud karjeis kulgev episood Georgi ja Evelini vahel.

Georg. Kas sa tulid ammu koju?
Evelin. Aga kes sulle ütles, et ma siit üldse kuhugi läksingi?
Georg. Nii et sa siis luurasid mu järel? No kurat...
Evelin. Ole kuss, ära karju, sa pead sellele onule hea mulje jätma...
Georg. Ütle, miks sa nii teed?
Evelin. Mina pean teadma kõike! Sinuga teisiti ei saa! Mina pean kätt sündmuste pulsi peal hoidma!
Georg. Kas tead, kui sa mind hulluks tahad ajada, siis hakkab see korda minema...
Evelin. Rahune maha, ega siis kõik ja sinna seinataha kuulda ei ole... Räägi parem, mis imelike penskaritega sa nüüd sekeldama oled hakanud?
Georg. See pole sinu asi.
Evelin. Kuidas see minu asi ei ole, kui sa oled hakanud võõrastele vanainimestele lisapensione jagama?
Georg. See on võib-olla sajandiprojekt, mis täna sünnib!

Evelin (*hakkab äkki itsitama*). Sajandiprojekt? Aga kui sind lohku tõmmati? Penskar tegi Sumbergile ära! Paras sulle, paras, paras!
Georg (*on naisele lausa kätega kallale minemas*). Ole vait!
Evelin. Rahu, Karlsson, ainult rahu!
Georg. Mis kuradi Karlsson?
Evelin. Katuselt, kas sina ei teagi? Mine juba, sind oodatakse! Ära konjakit unusta!
Georg. Ja kuhu sina siis lähed?
Evelin. Nüüd lähen ma tõesti välja. Vähemalt tean, et...parem penskarid majas kui igasugu ennast täis Arekesed... Tsau, mu arm!

243. lugu, 2. episood

Kristjani köök. Kristjan on mingist kingakarbist lauale kuhjanud hunniku vanu vanu dokumente ja lappab neis väga närviliselt. Kirub lausa valju häälega.

Kristjan. Sa kuradi sinise saatana silmamuna, no kus need paprid siis on...
Koputus.
Kristjan varjab dokumentid lahtise ajalehega ja läheb avama. Tulija on töötunkedes Johannes.
Johannes. Tere, naabrimees.
Kristjan. Ah, sina... Eks astu edasi.
Johannes. Mis ma nii väga ikka... Tulin küsima, et kas oled täna ikka kambamees.
Kristjan. Ah et ikka sinna Jaanuse majja remontima või?
Johannes. Ei noh, kui sa ei saa, ega ma pahaks pane. Allan pidi ka pärast tulema.
Kristjan. Kus ma ikka teie käest pääsen. Pärast veel ütlete, et Kristjan pole õige eesti mees. Aga enne ikka istu ka natuke.
Johannes. Valge aeg nii lühike, eks videvikus jõua istuda küll.
Kristjan. Mis sa pabistad, niikuinii lööb see mu kuradi väimees su sealt majast välja, vaat sihuke nummer.
Johannes. Ei sina jäta seda ka kordagi üle rääkimata.
Kristjan. See juba sihuke harjund asi.
Johannes. Siin on sul õigus. Mina ei jaksa enam nagu kord ja kohus südantki valutada. Tead, kuidas seda asja nimetatakse?
Kristjan. Ei mina tea.
Johannes. Permanentne sigadus.
Kristjan. Ah, las ta siis olla. Aga vaata mul on palju sitem asi juhtund, mul on pooled majapaprid ära kadunud! Ja muist on hiired nahka pistnud! (*Lükkab ajalehe oma dokumendivirvalt eemale*). Näh, vahi!
Johannes. Oi sa kurat! Aga mis sul paberitest, sa ju seitsmendat põlve majaomanik ja aadlimees!
Kristjan. Muidugi olen, aga vaata, kui ikka paprit pole, katsu sa tõestada!

243, lugu, 4. episood

Johannes, Kristjan

Johannes. Mis sa neist üldse tuhnima hakkasid?
Kristjan. Sa pole siis kuuldku või? Miski kuradi firma või mis... mitu tuttavat majaomanikku olla nagu miskid kirjad saand... viisakad küll, aga... Mina ka ei tea, miskid eestiaegsed hüpoteegid on nagu kuskilt välja ujund... no et polegi nagu oma maja... no mis sa kurat ütled, ah?
Johannes. Oot-oot, kelle omad need siis veel on?
Kristjan. Vana Fischmani omad hoopis...
Johannes. Fischmann?
Kristjan. Nojah, sina ei tea, sina tulid siia pärast sõda, aga ma poisikesepõlves nägin, küll oli paks ja rikas mees! Pensee oli ka nina peal, voh... Nüüd on tal nagu miski pärija tekkind, mina ka ei tea... noh, et majal suured võlad peal, maksa kinni...
Johannes. Ah nüüd on siis sinusuguste kord käes?
Kristjan. Mis sa irvitad, ise sa sihukest riiki ju tahtsid!
Johannes. Kuule, Kristjan, kumb meist nüüd punast juttu ajab, ah, mis?
Kristjan. Nojah, mis sina, sina oled eluaegne tüüriiline... Aga kurat jah, oleks teadnud, mis see sõna... mis ta nüüd oligi... see restitutsioon tähendab... Ei, hakka või jooma!
Johannes. Ainult ilma minuta!
Kristjan. Mis nüüd saab, Johannes?
Johannes. Mis sa muretsed, ma võtan su oma kuuse alla, kui see päev peaks kukkuma!
Kristjan. Kuradi lollid naljad on sul!
Johannes. Aga tegelikult... Meil on nüüd ikka see Õnne 31, ehk Jaanus leiab sulle ja Lainele seal ka ühe katusekambri... No lähme siis või ei lähe remonti tegema?

246. lugu, 2. episood

Felix Viss jalutab Õnne tänaval. Ta silmitseb maju. Ta pilk on terane, kaalutlev, kinnine...

246. lugu, 4. episood

Õnne tänava lõik maja 15 ees. Kristjan koristab õue ja seirab möödujat. See on talle võõras mees. Too vaatab liikumatul ilmega ringi, kuni pilk peatub maja numbrisildil. Siis astub võõras mees (Viss) edasi. Et järsult ringi pöörduda ja tõttamatul sammul tagasi tulla.

246. lugu, 6. episood

Tänav. Kui Viss on taas maja juurde jõudnud, ei kannata Kristjan välja.

Kristjan. Otsite kedagi?
Viss. Ei, miks?
Kristjan. Mida te siis siin ... käite edasi-tagasi?
Viss. Kas jalutada enam ei tohigi?
Kristjan. Ega siin pole mingi linnapark või suveaed, siin võõrad niisama ei käi.

Viss. Kes teile ütles, et ma võõras olen?
 Kristjan. Mina teid küll ei tunne.
 Viss. Mina olen samasugune Morna elanik nagu teiegi.
 Kristjan. Neid siin mitu tuhat tükki! Lähetsite parem heaga edasi...
 Viss. Või muidu?
 Kristjan. Mis muidu, mis muidu! Passid siin võõrast eravaldust, ma ütlen, kurat! See on minu kinnistu, iga naks!
 Viss. Mina pole selles sugugi nii kindel.
 Kristjan. Misasja?
 Viss. Ei, ma niisama... Seda ikka teate, et täna võetakse linnapea maha ja... mine sa tea, mis ta niinimetatud kinnistute äfääri eest saab, oma viis aastat võib vabalt saada!
 Kristjan. Seda ma ei teadnudki, et linnapea... Ega sa pada ei pane?
 Viss. Mina olen harjunud jooksvate sündmustega kursis olema.
 Kristjan. Ah soo? No kuule, mis sa seal väljas passid, tule korra sisse, mul naist kodus ei ole, eks vii mind ka kurssi!

246. lugu, 9. episood

Kristjani köök, Kristjan, Viss

Viss. Vaat sellised on lood meie vaiksese linnakeses. Korruptsioon ja lihtsate inimeste huvide eiramine.
 Kristjan. Ei noh, kui korru... tsoon, siis muidugi, aga need lihtsad inimesed, ega need ka... nende aeg on möödas, tänu taevale!
 Viss. Ah koguni nii te arvate?
 Kristjan. Muidugi! Vene ajal muud ei old kui lihtsad inimesed ja lihtsad inimesed... Ime, et mul maja ära ei võetud!
 Viss. Kellena te siis niinimetatud vene ajal töötasite?
 Kristjan. Mina olin vabadusvõitleja! Nojah palka teenisin muidugi ka... ekspediitoriks olin kaubaauto peal.
 Viss. Laadija siis? See on ju küllaltki proletaarne amet.
 Kristjan. Mina olen kõigi maade proletaarlaste ei salli! Mina olen majaomanik!
 Viss. Paistab, et teil on tõsiseid raskusi oma klassikuuluvuse määramisel.
 Kristjan. Mis sest enam määrata. Uued ajad.
 Viss. Olen märganud, olen märganud. Vanasti nimetati teie moodi mehi väikekodanlaseks. Olete kuulnud?
 Kristjan. Midagi nagu oleks... Einoh, miks mitte, mina olen hea meelega väikest viisi kodanlane, rohkemaks pole pangaarvel kroone...
 Viss. Vähemasti üks aus vastus.
 Kristjan. Nojah, mis me ikka targutame. Aitäh muidugi selle infurmatsooni eest, aga minusse see ei puutu. Üks linnapea ees ja teine taga, mis see minu asi... Mina olen majaomanik ja asi antan.
 Viss. Maja tahaks remonti, ma vaatan.
 Kristjan. Ei tea, kust see raha võetakse? Mina olen pensionär.
 Viss. Mina samuti... Mingis mõttes. Mis seal teisel korrusel on?
 Kristjan. Ah, on mõned toad.
 Viss. Maja paberid on ikka korras?
 Kristjan. Misasja? Minu majapaberid pole igamehe asi! Mis mees sa ise üldse oled, et siin minu köögis niimoodi uurid?
 Viss. Ise te kutsusite mind siia. Ah soo, kas teile ütleb midagi selline nimi nagu Fischman?
 Kristjan. Sellel oli ju eesti ajal see õmblusvabrik... Mis siis?
 Viss. Ei midagi. Ja kui suur see krunt kokku on?
 Kristjan. Nii suur kui vaja! Ega sa mees äkki mingi maamõõtja ei ole?
 Viss. Maamõõtja? Miks ma maamõõtja pean olema?
 Kristjan. Noh, kui need mehed meie tänavale satuvad, siis on ikka mingi jama lahti...
 Viss. Ise ei ole, aga mine tea, äkki on sellistki meest edaspidi vaja...
 Kristjan. Seda et... äkki miski prokurör?
 Viss. Olen ma siis seda nägu?
 Kristjan. Oled ja ei ole ka... Küsid siis niimoodi, kurat! Et kas majapaberid korras!
 Viss. Ma loodan väga, et nad teil korras on. Kui rohkem küsimusi ei ole, lähaksin ma edasi.
 Kristjan. Kurat teab, mul on kohe selline tunne, et ma olen su nägu kunagi näinud... Mis mees sa oled, lao välja?
 Viss. Hm... Küll jõuab teada saada, kui ikka asja on!

247. lugu, 1. episood

Kristjan üksi oma köögis. Tammub ringi, siis otsib sahtlist mingeid dokumente, uurib neid põgusalt... Ta on väga närvis. Ei pea vastu ja tõmbab siis palitu selga ja mütsi pähe, et välja tormata.

247. lugu, 16. episood

Vissi kodu, köök, tüüpiline hruštšovka. Suurt kasvu Sumberg ei mahu hästi väikese laua traha ära. Viss toob endale toast teist tooli.

Viss. Ma muidugi vabandan, et teid tuppa ei saa kutsuda... aga kraamimine pooleli, poissmehe asi...
Georg. Pole midagi, köök on mõne jutu jaoks paras koht.
Viss. Te peate silmas seda omaaegset niinimetatud köögidissidentlust?
Georg. Ei tulnud esimese hooga meeldegi.
Viss. Ärge arvake, ka minusugused... ka meie arutasime koduses ringis paljusid asju... ja küllaltki kriitiliselt.
Georg. Ma vaatan, et te nagu ei imestagi, et otsisin teid ise üles.
Viss. Ma olen liiga vana mees, et iga asja imeks panna. Ju teil oli siis mind kiiresti vaja? Veel mõni allkiri? Palun väga, laduge oma paberid lauale...
Georg. Allkirjad... Jaa, neid läheb ka vaja, aga natuke hiljem...
Viss. Või tulite ette kandma oma edusammudest... niinimetatud operatsiooni Fischman käigus?
Georg. Natuke vara veel.
Viss. Milles siis küsimus? Minul teile hetkel pretensioone ei ole, nii kummaline kui see ka pole.
Georg. Kas viimane ülekannet jõudis kohale?

Viss. Tänan. Nüüd saan ma endale lubada teinekord isegi paarsada grammi sinki ja isegi pudeli odavat konjakit ostsin ma igaks juhuks. Soovite proovida?

247. lugu, 18. episood

Georg, Viss

Viss. Milles siis küsimus? Millele võlgnen tänu tuntud advokaadi üllatusvisiidi eest?

Georg. Vaadake, ma tuln, et täpsustada mõningaid kokkuleppeid.

Viss. Kas ma olen neid rikkunud?

Georg. Ma ei tea... (ennast väga vaos hoides). Aga ma loodan, et te pole teinud mingit isetegevust.

Viss. Loomulikult mitte! Ma jälgin sündmusi iroonilise huviga... Te peaksite mind mõistma.

Georg. Siis on tore. Poleks ilmselt kasulik, kui te ennast mõnes Fischmani majas ennatlikult tutvustaksite...

Viss. Niinimetatud Fischmani majas, eks ju?

Georgis. Keeleline nüanss, mis aga ei tohiks eristada meie ühiseid huve.

Viss. Ühised huvid? Kahtlen... Aga... laske käia. Sest lähema vaatluse tulemusel olen jõudnud järeldusele: huvitaval kombel õnnestub mul teie abiga raputada väikekodanlikku keskkonda. Vaat milline paradoks...

Georg. Tjaa, elu on kummaline... (ennast väga kokku võttes). Vabandage, aga mis asja oli teil täna kellegi... Rosemkampf-Jägerfreundi juurde?

Viss. Mis te ütlesite? See nimi kõlab nagu rüütliromaan? Kahjuks ei tunne ma sellenimelisi.

Georg. Hm... Aadress Õnne 15? Seda te ikka tunnete?

Viss. Aa, ütelnud kohe! Ja-jaa, oli põgus keskustelu. Tüüpiline eesti alevikodanlane. Imelik, miks tal selline nimi on?

Georg. Te vist ajasite midagi sassi. See krunt ei kuulunud teie kasuisale.

Viss. Tõesti? Nagu ka 13 mitte? Kummaline on see, krundid 11 ja 17 kuulusid Fiscmannile. Kust see auk küll keset tänavat?

Georg. Vaevalt, et meie sellele vastust leiame.

Viss. Noh, ega mina neid otsinguid alustanud.

Georg. Selge see. Ah soo, unustasin ütlemata: nimetatud alevikodanlane on juhuslikult minu abikaasa kasuisa.

Viss. Tõesti? Siis ma hakkan taipama... miks see krunt ei kuulunud minu kasuisale.

Georg. Ma vaatan, et te olete märksa keerulisem, kui ma arvasin...

Viss. Aga kes teile rääkis, nagu oleksid endised kommunistid tingimata lollid? Muuseas, seda ma ei teadnudki, et veetlev proua

Are... on sugulussidemetes selle küllalt piiratud härraga, kes mind täna enda poole kööki meelitas ja siis seal väikekodanliku

skandaali korraldas?

Georg. Vaata, mida teie ei tea... Ainult et, Are pole minu naine. Paraku.

Viss. (silma kissitades). Ma tean.

Georg. Nii... Teate?

Viss. On see siis nii keeruline?

Georg. Veel üks üllatus teie poolt... Mida te taotlete?

Viss. Mitte midagi! Teie taotlete! Mina olen ainult teie klient, ise te ju ütlesite!?

248. lugu, 19. episood

Georg, Evelin

Georg. Häbi, häbi. Valetada sa ei oska siamaani. Einoh, lase käia, tõmba ringi, mina sind keelata ei saa...

Evelin. Tõmban aga jah! Teen sulle tagasi!

Georg. Küsimus on nüüd ainult selles, mis seal Mornas jälle lahti... Mitte linn, vaid hullumaja, ausalt! Ega Tiik niisama ei tulnud...

Evelin. Hea küll, ta ütleb sulle ise niikuinii. Ta tuli sulle ütleva, et ei vaja sinu teeneid.

Georg. Jah – ja see on kõik? Kui ei vaja, siis ei vaja.

Evelin. Sellepärast, et...

Georg. Niikuinii oleksin ma talle ära ütelnud. Lootusetu keis, kui kohtusse peaks antama. See jultunud mahhinatsiooni

järveäärsete maadega...

Evelin., Mis sa ise parem oled?

Georg. Millest sa räägid... Aa, muidugi, sulle ei anna need Saareperad rahu. Kui tahad teada, võin ma neile inkassaatorfirma

kaela saada!

Evelin. Mina ei räägi Õnne 13-st, mina räägin, kuidas sina ajad igasuguseid pabereid kokku, et siis ükskord veerand linna maad

ja majad endale saada...

Georg. Oot-oot, oot-oot... Ja sina jutustasid kalvadossi timmides oma fantaasiatest muidugi ka Tiigile?

Evelin. Ta teab ise juba ammu, mida sa plaanitsed! Jumal küll, nagu ma ei teaks, et kui sul mõni paber puudu jääb, treid sa ise

selle juurde...

Georg. No kurrat! (Ja Georgi käsi tõuseb, et Evelinile raske kõrvakiil anda).

Evelin. Löö, löö, vaatame, mis siis saab!

Georg. Ma pole elu sees naisi löönud, aga sina... sina saad nüüd küll oma sauna!

Evelin. Tead, mis ma siis teen? Sa ei tea. Ega ma ilmaasjata maailmakuulsa juristi abikaasa ole! Ma... ma kutsun siis takso ja

sõidan... ma sõidan ahistatud naiste turvapaika! Vohh, mis ma teen!

Georg. Ei, sa kohe nuiad...

Evelin (kuulatahes). Oota natuke...

Georg. Ah? Mida ma ootama pean?

Evelin. Sa ei kuule siis, et teised on ukse taga?

Georg. Tõesti... Seekord sul vedas.

Evelin. Ei, ei, tee ikka ära! Las su kallis ema näeb, las Annabel ka näeb, milline sa tegelikult oled!!

Georg (kähiseva sosinaga). Ole nüüd vait ja käitu normaalselt. Nemand ei pea... meie jamadest midagi teadma!

248 lugu, 11. episood

Are korter. Sumbert üks. Vestiväel istub ta asjalikult telefoni taga ja lappab oma märkmikku. Valib numbri.

Sumberg. Härra Oruvald, Hõbepaju 7? Väga meeldiv, et isiklikult. Minu nimi on Sumberg, ma olen vandeadvokaat, kes esindab... Ahah, et saite mu kirja juba kätte? Jah, me peaksime maha istuma ja mõtlema, kuidas leida nendele keerukatele probleemidele sõbralik lahendus. Uskuge mind, ega siis minu klient pole mingi inimsööja. Jutt pole ju teie kodust, täpsemalt, elamust – sellele minu klient humanistlikel kaalutlusel ei pretendeeri. Küll aga on jutt maast selle ümber, ja vaadake, selles osas oleks igati loogiline ajalooline õiglus... jalule seda. Muuseas, ma olen poole tunni pärast teie naabri juures, äkki astute teiegi läbi?

252. lugu, 9. episood

Morna linnavalitsus. Koridoris liigub ja seisab inimesi. (Endine nelik?). Õhus on istungieelset ärevust ja pidulikkust. Sumin vaibub, kui ilmub välja elegantne, ent rõhutatult argipäevane, sportlik-macholik Tiik. Ta viipab käega. Talle vastab vaid üks mitme eemalseisja seast. Teised pööravad pilgud mujale. Tiik saab aru, ent teeb näo, nagu poleks viipamist olnudki. Pöörab sõltumatu pilgu kolmandasse suunda... ja sealt tuleb ei keegi muu kui isand-seltsimees Viss, mapp kaenlas. Markeerigem mingi imago-muudatus selles mehes. Ta on osanud endale hankida midagi moekat, tegususele ja edukusele vihjavat (? Sall? Kaelarätt?).

Tiik. Kodanik - täna linnavalitsuses vastuvõttu ei ole.

Viss. Täielik bardakk! Kinnistuosakond kinni, arhiiv suletud, ühtki sekretäri ei ole kohal...

Tiik. Kas te siis ei teagi, et varsti algab siin volikogu istung?

Viss. Kasvõi ooper, mis see minu asi? Linnavalitsus on kodaniku jaoks, mitte vastupidi. Aga ega bürokraadid niimoodi ei arva.

Tiik. (jäab teda teraselt vaatama). On siis nii pakilised probleemid?

Viss. Võib-olla on, võib-olla mitte.

Tiik (korraks rahvamehelikku tooni katsetades). Hm... Äkki saan aidata? Tõsi, antud hetkel olen vaid üks linnavolinik teiste seas...

Viss. Vaevalt küll.

Tiik. Mulle tundub, et te vist ei tunne mind.

Viss. (efektselt). Miks ei tunne? Alles olid kõik lehed teie pilte täis.

Tiik. Mina seda meedialt palunud ei ole.

Viss. Kuulge, Tiik, ega te ometi tõemeeli ei usu, et jälle linnapeaks saate?

Tiik. Huvitav lähemine. Miks ma nii kanget linnakodanikku varem pole kohanud?

Viss. Polnud varem siia asja. Viss on mu nimi. Felix Viss.

Tiik (silmad lausa pärani). Teie siis oletegi see, keda esindab advokaat Sumberg?

Viss. Mina oskan ennast ikka ise ka esindada, kui tarvis.

Tiik. Te tahate linna oma ahnuses koomasse pöörata! (taamal seisjate poole). Mehed, kas teate, kes see on? Fischmani pärija, just seesama, kes tahab Morna linna tagataskusse pista!

Seltskond jääb viivuks vaatama – siis aga pöörduvad kõik pilgud ära. Tiik jääb üksi. Oodatud efekti vajub kokku nagu õhupall.

Viss (teeb liigutuse, nagu tõstaks kaabuti). Ei julge rohkem teie kallist aega raisata.

252. lugu, 11. episood

Linnavalitsus. Linnapea kabinet. Mare, Uku. Pärast Viss.

Mare. Mõtlen ise, mida mina oma poja pärast pidin üle elama?

Uku. Hea küll, unusta ära.

Mare. Linnal on normaalset juhti vaja! Mõtlen, mis meie endagi majas toimub... onju?

Uku. Jah, see Saareperade lugu... Nagu keskaeg.

Mare. Mina ei saanud iitsatagi, Jaanus on ju minu poeg...

Kõva koputus.

Mare. Jumal küll, ega ometi Tiik?

Uks avaneb. Läväl seisab Viss.

Viss. Vabandust, eksitus. Aga ei, mitte päriselt! Tere, härra Palm!

Uku. (siiralt). See veel puudus... kuidas teie siia sattusite?

Mare (juhust kasutades). Härra Palm, ma käiksin korraks ära oma kabinetis, tohib?

Uku. Kuhu sa nüüd jooksed?

Aga Mare on juba vilksiti ukse taha kadunud. Viss fikseerib oma kiire vilpilguga kõike suitsu halastamatult.

Viss. Ah selline see Morna linna kõige tähtsam tuba ongi. (Hakkab Palmi pilgu saatel ringi liikuma). See on see linnalipp siis...

On neil värvidel mingi seletus ka?

Uku. On ikka. Must on ligi 800 aastat orjapõlve, kollane on meie kuldne iseseisvus ja sinine on elu Euroopa Liidus.

Viss. Aga teate, Palm, mina elan hruštšovkas, seal räägitakse kibedat tõtt. Et must on mure ja sinine on pohmakas. Keskel läraakas kassikulda.

252. lugu, 13. episood

Uku, Viss

Uku. Oli muud asja ka või... peale liputeema?

Viss. Siin majas ei saagi ju asju ajada. Keegi ei taha tööd teha. Minu ajal rajoonikomitees... siis poleks midagi sellist lihtsalt võimalik olnud. Lõõge kord majja!

Uku. See tähendab?

Viss. See tähendab, et teid tehakse täna ju linnapeaks.

Uku. Mis te kõik mind täna nõute, ausalt!

Viss. Mis kõik? Imelikul kombel hääletasin ka mina teie poolt. Ja-ärge kartke, ei hakka mina linna peal kellama, kuidas ma teid omal ajal marksismi-leninismi õhtukooli suunasin...

Uku. Aga ma ju ei läinudki sinna!

Viss. Viilisite, redis sihuke! Aga see Tiik... Tema on juba komsomolikutünik, selliseid ma ei usalda.

Uku. Tulite te siia tõesti... kogemata?

Viss. Ütleme, et mitte päriselt. Peab ju varakult teadma, kellega asju hakkad ajama.

Uku. Teie - minuga? Ega ometi ideoloogilisi asju?

Viss. Jätke järele. Meid ootab ees ilmselt päris pikk koostöö.

Uku. Loodan, et seda siiski ei tule.

Viss. Tuleb küll. Ma arvan, et nii umbes aasta pärast istume siinsamas teine teisel pool lauda ja arutame, kumb meist kahest on selle väikese linna tegelik peremees. Vat misuke kapitalismi grimass, seda ei osanud isegi Marx ette näha! Nii et – ni puhha, ni peral!

256. lugu, 9. episood

Morna. Kohvikuesine. Aeg on kõvasti edasi tiksunud, Allan ootab klienti. Ikka veel. Algul istub ta rooli taga, leht silme ees, siis pakib selle kokku ja asetab istmele. Ning tuleb taas välja, lapp käes, hakates puhastama niigi läikivat kapotti. Taamalt läheneb tiidsal-tähtsal sammul Felix Viss, portfell näpus. Könnib taksost mööda, ent siis teeb sama, mis eelminegi mees. Pöördub tagasi. Sest niisama seisev takso on Mornas uudiseks. Viss seirab taksot.

Allan. Saan ma millegagi aidata?

Viss. Aidata? Ei, ei... seda nüüd küll pole vaja. Tartu mees või?

Allan. Mis Tartu? Peaks ju lugeda olema küll, et kes ja mis...

Viss. Seda ma imestan, et Morna takso. Kust sihuke firma äkki välja kargas?

Allan. Eks ikka turumajandusest.

Viss. Palju teil siis masinaid pargis ka on?

Allan. See suur et... Esialgu seesama siin see park nagu ongi... Eks pärast vaata.

Viss. Ja-jaa, erataksodest ja suhkruvatist kogu see kaos omal ajal algaski...

Allan. See suur et... mis see suhkruvatist siia peaks puutama?

Viss. Ajalugu tuleb tunda! Meil Tartus... mina elasin ja töötasin siis seal, jaa... Igal tänavanurgal müüdi, suured nagu udupilved... Ja Tallinnas, otse südalinnas, Viru tänaval! Minul isiklikult oli lausa piinlik oli vaadata neid suhkruvati-järjekordi pealinnas.

Allan. Mornas küll suhkruvatti ei tehtud.

Viss. Just selle niinimetatud suhkruvatiga meid tagasi tõmmatigi... Enneolematu eksperimenti tegema! Tagasi kapitalismi - et istu sõber, erataksosse, davai-davai, perestroika!

Allan. Mina ei saa sinna midagi parata, et riigitaksoid enam ole.

Viss. (natuke seosetult, ise taevasse vaadates). Aga nojah, see polnud minu probleem, Minul oli oma ametiauto ja selle juht..

Allan (seirab teist umbusklikult). Nojah, eks ta ole... Ei ole mul aega siin tühja pada ajada.

Viss. Mis mõttes... tühja pada?

Allan. Kõva mees võisite te ju omal ajal olla küll, aga ega teiesugune enam niikuinii taksot ei võta.

256. lugu, 11. episood

Takso, Viss, Allan

Viss. Ma tean küll, mis üks niinimetatud teiesugune minusuguse kohta mõtleb!

Allan. Mida ma siis teie meelest mõtlen?

Viss. "Pista ennast põlema, kuradi penskar!" Vaat mida te tegelikult mõtlete!

Allan. See suur et... No ega ma mingi rullnokk ei ole.

Viss. Mina pole seda ütelnudki, et teie rullnokk olete! Asi on lihtsalt põlvkondades. Meie oleme ka teievanuste jaoks üks üleliigne põlvkond, meie oleme need niinimetatud endised...

Allan. See suur et... parem läheksite oma teed, papi. Mina teid ei tunne, teie mind ei tunne...

Viss. Mine tea, mine tea, mis asjaoludel me tuttavaks võime saada... taksojuht.

Allan. (hoiab ennast tagasi, et tülikavõitu "taadiga" mitte raku minna). Mis me ikka vaidleme!

Viss. Ma ei vaidlegi! Ma võtan nüüd selle takso!

Allan. See suur et... Einoh, siis on teine asi.

Viss. Olete te taksojuht või ei ole?

Allan. Noh, oletame, et olen...

Viss. (autouust avades). Aga mis te siis enam ootate? Hakkame sõitma!

Allan. Kuidas soovite! Meie hinnakiri...

Viss. No kuulge, nii palju peenraha peaks mul ikka olema, et siin Mornas... Või et tema arvab, et mina ei jaksa takso eest maksta!

Või on teil see niioelda miinumumtaks ka, nagu see Tallinnas on, et alla 35 krooni ära üldse peale istu?

Allan. No siis on teine asi. Kuhu me sõidame?

Viss. Meie sõidame... Las ma mõtlen... Kurat, te viite mu nüüd... sööma. Vaat just!

Allan. Kohvik on ju siinsamas.

Viss. Mis kohvik, see pole täismehhe koht! Viige mind... Jah, viige mind Pinusesse!

Allan. Kuidas härrad soovivad!

Viss. Härra ja härra... See on kõik, mis te oskate! Ma ütlen küll, see suhkruvatipõlvkond... Sõidame siis või ei sõida?

Ja siis pauguvad ukсед ja me näeme, kuidas Morna linna esimene takso uhke kaarega paigalt kihutab.

256. lugu, 12. episood

Pinuse puhvet. Alma on oma tööpostil, väliselt vagur ja viisakas, sisemiselt lausa plahvatusohlik. Ta on viimastel nädalatel sügavalt lõhestatud inimene. Tema soovid ja tahtmised on põrkunud vastu ta uhkust. Nurgas istub keegi ja sööb midagi. Siseneb Viss, näol mehe ilme, kes on äkki otsustanud päeva veeta suurelt ja meeldejäädvalt. Ja raisata enda peale üks meeldejäätav summa. (Paljuks ta siis viimastel aastatel on käinud väljas söömas!).

Viss. Tervitus perenaisele! (Jääb seisma, ringi vaatama, situatsiooni ja iseennast nautima). Tjaa, interjööri pole vigagi, tuleb ütelda... Provintslilikult hubane.

Alma. Kas tulite niisama vaatama või oli asja ka? Minul pole aega niisama tühja juttu ajada!

Viss. Soo? Vaat-vaat, just... siin linnas pole kellelgi aega inimese moodi suhelda.

Alma. Mida te sellega silmas peate?

Viss. Siin ei oska teenindav personal käituda, vaat mis. Täpselt nagu... nõukogude ajal!

Alma. (see märkus riivab teda tõsiselt). Andke andeks, kui midagi viltu läks. Mul on täna tõesti probleeme.

Viss. Vaat, vaat, just. Vanasti käratas mõni müüja või näiteks taksojuht, et mis te mind segate, kas mina polegi inimene...

Alma. Ega ma siis nii hullusti ikka ka.

Viss. Einoh, tuleb tunnistada, et isegi mulle see ei meeldinud, kuigi ma olin tollal ise... ah, pole tähtsust, kest ma olin. Aga nüüd?

Milles on asi? Kapitalism on ammu käes. Euroopa Liit kah. Aga kuhu jääb naeratus, proua?

Alma (pigistab endast välja napi hapuka naeratuse). Ja-jah, teil on muidugi õigus. Ja mida te sooviksite?

Viss. Mina tahan mehemoodi süüa saada. Ja ühe väikese napsi võtta. Palun menüüd...

Alma. (seirab teda). Jah, aga meie hinnad pole just odavad... Kohvikus näiteks on tunduvalt madalamad hinnad.

Viss. Miks te kõik arvate, et ma maksujõetu olen? Ärge ikka kõike enda võimaluste järgi ka otsustage!

Võib ainult arvata, mis sünnib Alma õiglases hinges. Aga ta suudab ennast veel vaos hoida.

256. lugu, 15. episood

Pinuse puhvet. Viss ja Alma. Neil kahel ei klapi ühes ruumis viibimine kohe mitte kuidagi. Teine külaline on ammu lahkunud.

Viss. Kuulge, mis konjak see on?

Alma. Ehtne prantsuse konjak, helde taevas, mis siis veel?

Viss. Mina eelistan armeenia oma, aga kes meiesuguste soovidest enam hoolib. Hea küll, tooge mulle veel üks pits.

Alma. Kas paljuks ei lähe?

Viss. Ma pole veel alustanudki. Teil pole aimugi, kellega te räägite, muidu te...

Alma. Jõuan mina kõikide klientidega tuttavaks saada.

Viss. Aga peaksite, siis öitseks teie kapitalistlik äri palju paremini! Ma näen küll, kui vähe siin rahvast käib...

Alma. Teie konjak.

Viss. Jaaahh? Nojah, mis teha, siis tuleb prantsust panna... sivuplee. Teate, mis ta varsti teen? Ma ostan endale auto! Vaat seda ma teen... Siis ei pea iga taksojuhiga jagelema...

Alma. (tagasi pöördudes). Mis taksojuhist te siin räägite?

Viss. Ah, oli siin üks... Igavene tuhajuhan selline.

256. lugu, 17. episood

Pinus. Viss on natuke nokastunud. Alma tuuseldab meeletus tempos, huuled kokku surutud, leti taga asju kokku panna.

Alma. Palun hakkame nüüd lõpetama!

Viss. Jälle mingi erakõne, jälle mingi eraelu?

Alma. Teie kuulate mind pealt!

Viss. Muud võimalust mul ju pole.

Alma. Nojah... Võtke siis teadmiseks, et ma sulgen puhveti kohe.

Viss. Mis see ongi siis see... vabaturg teie meelest? Et kuidas tuju on, nii teetegi? Kui viitsite, teete tööd, kui ei viitsi, ei tee! Naeruväärne.

Alma. Minul ei ole aega teiega vaielda...

Viss. Kurat, omal ajal, kui mina veel... Siis polnud sihuke asi üldse võimalik! Imelik küll, miks mõned seda nõukogude aega nii kiruvad?

Alma. Hakkame nüüd minema!

Viss. Mitte kuhugi ma ei lähe! Veel nelikümmend seda prantsuse sodi... ei, tooge kohe topelt, see ei hakka ju pähegi muidu!

Alma. Mitte midagi te enam ei saa! (Haarab Vissi eest tühjas klaasi ja pitsi). Kõik, kõik, aitab!

Viss. Minuga niimoodi ei käituta, proua. Ma pean ennast siiski vist tutvustama...

Alma. Ei paku huvi! Minul on hädaolukord, ja teie olete siit kohemaid läinud!

Viss. On kuradi fuuria!

Alma. Mida te ütlesite? Seda te veel kahetsete!

Viss. Ise te kahetsete! Küll tuleb seegi tund, küll tuleb!

258. lugu, 4. episood

Morna. Oma hruštšovka kandist asutab ennast linna poole liikuma isand-seltsimees Feliks Viss. Ta on viimaste kuude jooksul muutunud, mitte niivõrd väliselt (selleski on midagi uut, mõni julgem ja ajakohasem riietusdetail – või siis keigarlikud kingad (suur plaan?)), kui võrd hoiakult. Jah, ta tervitab veel sõbralikult pargipingil konutavaid poolproleete-poolparme, aga möödub neist kiiresti. Ja samas võtab võrdsena vastu nn uue inimese, kellegi noore eduka tegija maneeridega noormehe viipe, kes talle vastu tõttab. Nad peatuvad koguni, et vahetada paar lauset. (Kostiku meieni ärev võlusõna "kinnisvara"). Siis vaatab Viss käekella ja hakkab sihikalt kuhugi astuma.

258. lugu, 12. episood

Sumbergi korter. Georg on keset päeva diivanil tukkuma jäänud. Juturaamat (paks krimka) on põrandale pudenenud. Uksekell. Georg viskub juhmilt ja jahmunult üles. Vaatab kella, raputab pead, tuigub avama... Uksel seisab Viss.

Viss. Tervist, härra advokaat.

Georg. Teie...? Kuidas te... majja sisse saite? Meil on nüüd igal pool need magnetid ja fonolukud.

Viss. Ei tea, ei tea... Kõik ukсед ja väravad olid külalislahkelt valla, lausa nagu vanal heal sotsialismiajal.

Georg. Jajah... ju siis see uus naabrineiu...

Viss. Noo, siis tuleb talle märkus teha.

Georg. Delikaatne lugu, ta on nimelt uue linnapea tütar.

Viss. Misasja? Kas siis linnapea... see endine koolmeister Palm... Tema elab siis ka siin selles majas?

Georg. Ojaa, nii naljakas kui see pole, ja koguni nagu minu üürilisena.

Viss. Seda poleks nüüd küll vaja...

Georg. Palun, ma ei saanud aru?

Viss. Ei midagi, ei midagi! Sisse ka kutsute??

Georg. Andke andeks, jah... Palun, võtke istet... Ma tukkasin natuke... Mul on midagi puhkusesarnast.

Viss. Soo? Ei mingeid välismaareise ja liivarandu? Raha peaks teil ju jätkuma?

Georg. Mulle meeldivad tänava kõige rohkem vaikus ja rahu.

Viss. Andke andeks, kui vales ajal sisse sadasin, aga ma arvan, et just selline suvine pausihetk on sobilik, et mõned hm... probleemid selgeks rääkida.

Georg. Kas midagi... on siis vahepeal ebamääraseks muutunud?
 Viss. Mitte muutunud, vaid kõik ongi ebamäärane. Meie asjad liiguvad liiga aeglaselt ja mis peamine, liiga uduselt! (*Paneb paksu kausta lauale*). On viimane aeg hakata seda udu hajutama, härra vandeadvokaat! Ma tahan täpselt teada, kuidas on meie asjade seis tegelikult!
 Georg. Jaahhh? Ma arvasin, et juriidiliste nüansside koormust ma teile ometi laduma ei hakka. See on minu rida, mille eest loodan oma tagasihoidlikku tasu saada.
 Viss. Mis te keerutate, mees? Te juba oletegi saanud mõned esimesed tagasihoidlikud honorarid. Küllaltki mitme nulliga, peaksin ütlema.
 Georg. Nagu teiegi.
 Viss. Ma pole teile ometi mingi Maali maalt! Mul on siin (*koputab oma pead*) nii mõistust kui analüüsivõimet. Ma olin omal ajal siiski rajoonikomitee ideoloogia peal...
 Georg. Kas see peaks kuidagi asjasse puutuma?
 Viss. Otse loomulikult! Just sellepärast tean mina paremini kui teie, millal aetakse asja ja millal aetakse udu!

258. lugu, 14. episood

Sumberg, Viss

Georg. Kas keedan kohvi?
 Viss. Kuulge, ärge näkne vaeva. Ma tulin otse sellest pansionaadist einestamast. Jaa, jaa, nüüd saan ma endale tõesti seda mõnikord lubada...
 Georg. No näete siis, meie asjad edenevad!
 Viss. Kas te tõesti peate mind nii lihtsameelseks taadikeseks, kellel piisab õnneks sellestki, et saab endale teinekord lubada väikest arvet avalikus söögikohas! No kuulge!
 Georg. Mis te nüüd, mis te nüüd...
 Viss. Hajutage udu, siis oleme jälle sõbrad. (*Võtab laualt ravimikarbike*) Tarvitate rahusteid?
 Georg. (*napsab karbi oma kätte, torkab selle kuskile varju*). Ainult väga harva. Ületöötamise tagajärg...
 Viss. (*muigab*). Juhtub, juhtub. (*Lappab pabereid*). Äkki jutustate mulle kolme lihtsa lausega, mis asja te minu nimel tegelikult siin linnas ajate?
 Georg. Aga palun. Ma püüan teha kõik, et teile tagastataks teie kasuisa härra Fischmani varad Morna linnas. Kinnisvarad ennekõike. Ja kuna omandireformi algusest on hulk aega mööda läinud, pole see enam nii lihtne kui meie teiega sooviksime. Üheksakümnendate keskel oleks see olnud üksainus kiire operatsioon...
 Viss. Sumberg, ärge rääkige mulle oleksitest, rääkige, mis on.
 Georg. Noh, ma kasutan mitmed võimalusi. Nagu teada, peaksid 1940. aasta seisuga mitukümmend kinnistut ja hoonet siin linnas - sel või teisel määral... (*hajevalt*)... sel või teisel määral, nagu öeldud, ja pärast teatavaid juriidilise menetlusi... kuuluma nüüd teile. Vähemalt osaliselt...
 Viss. Peaksid, võiksid... Ja mitte mitukümmend, vaid täpselt 55, nii palju kui mina nüüdseks tean.
 Georg. Tõesti? Teil on siis uuemaid andmeid?
 Viss. Ma olen viimasel ajal rohkem arhiivides tuhinud kui teie. Noh, rääkige edasi.
 Georg. Selge see, et meil on ees pikk tee. Igal majal ja krundil on erinev situatsioon, me kasutame seetõttu niiõelda segameetodit. Dokumentide tase on nii nagu ta on, aga just siin annab... kuidas seda öeldagi... kõvasti improviseerida.
 Viss. Improviseerige siis, kurat võtaks! Kus on tulemused!?
 Georg. Hm... Ma ei oska ega julgegi kohtulahendeid ennustada. Väga palju on päevapoliitikast, ühiskonna hoiakust... Mõne kinnistu saame me kindlasti kätte, mõne majaomaniku sunnime võib-olla teile midagi maksta... aga...
 Viss. Võib-olla ja ehk, ehk ja võib-olla...
 Georg. Ma räägin, nagu asi on. Seega on kõige produktiivsem meetod pärast teatavat survet saavutada kohtuväliseid kokkuleppeid. Kolm olen... oleme juba suutnud sõlmida.
 Viss. Jah, tõesti, see läks teil korda – kaks jõukat vanamutti ja ühe poolkurdi taadi ära ehmata. Palju nad juba üle kandnud on?
 Georg. Kuidas keegi... Tahate, vaatan järele.
 Viss. Pole vaja, ma tean seda niigi. Kas olete oma osaga rahul?
 Georg. Ei nurise.
 Viss. Rohkem siin linnas aga selliseid tobusid enam pole, kes kohe vedelaks löövad?
 Georg. Hm... Ma ei väljenduks nii sirgiooneliselt, aga jah, rohkem hetkel nii lihtsaid lahendusi silmapiiril ei terenda. Kordan, see kõik võtab aega...
 Viss. Vaadake, Sumberg, just aeg on see, mida minul ei ole enam ülemäära. Ma tahan kiiresti!
 Georg. Saan aru. Andke andeks, et muigas... Aga teie, endine marksist...
 Viss. Miks endine? Ma olen paadunud marksist siamaani! Ma tahan ainult rikkaks saada, see on kõik. Ja ma klopin siin linnas säärase koogel-moogeli üles, las näevad siis, milline kiskanägu on sel paljukiidetud kapitalismil ja turumajandusel! Paras neile väikekoodanlastele!
 Georg. Vabandust... aga mõne meelet on kapitalism siis just endise ideelise kommunisti Feliks Vissi nägu.
 Viss. Aga mis sellest? Mind pole kunagi eriti armastatud, ma ei tee sellest numbrit.

258. lugu, 16. episood

Viss, Georg

Viss. Ma näen, et te ei taha tempot tõsta.
 Georg. Kiiremini pole enam võimalik.
 Viss. Mis seal ikka, aus vastus. Niisiis – ma tänan teid, et mulle aasta eest idee andsite, aga nüüd tundub, et mul tuleb advokaati vahetada...
 Georg. See tähendab... kuidas?
 Viss. Noh, edaspidi hakkab mind esindama ikka üks tõeline tipp-advokaat.
 Georg. (*kuiva kurguga*). Kuidas arvate... Mul ongi palju muid asju käsil.
 Viss. Teame, teame, kõik need narkoparunikesed...
 Georg. Mina seda niimoodi ei formuleeriks. Need kliendid on...
 Viss. Kuulge, mind ei huvita, kes need teie teised kliendid on... eriti narkoärindusest! Aga meie läheme nüüd viisakalt laiali.
 Georg. Te... te... Kuulge, Viss! Te võite oma otsust veel kahetseda.

Viss. Ei, miks? Ma ei saa ju siiski nii naiivse advokaadiga edasi asju ajada, kes isegi oma naisega hakkama ei saa. Ma pole nii lolli meest veel näinudki, kes vabatahtlikult sõlmib oma naisega abielulepingu kolme miljoni krooni peale! Huvasti, härra vandeadvokaat!

260. lugu, 2. episood

Tallinn. Bussiterminal. Reisijatesummast väljub Viss. Vaatab kella ja hakkab tähtsalt kesklinna poole jalutama.

260. lugu, 4. episood

Tallinn. Tänavanurk. Seal seisab Viss. Teisalt tuleb Evelin.

Viss. Tervist, proua Sumberg?

Evelin. Vabandust, kas me...

Viss. Oi, me juba tunneme teineteist hästi.

Evelin. Aa, see olete ju teie, Viss, salapärane mees Mornast. Milline hämmastav juhuslik kohtumine.

Viss. Ei ole juhuslik kohtumine.

Evelin. Tõesti?

Viss. Ma nimelt ootasin teid siin.

Evelin. Oi, ongi nii või? Väga liigutav, aga mul on nii kiire. Kui te mu abikaasat otsite, siis kahju küll... minu meelest viibib tema siamaani Morna linnas. Nii et jah, mul on kahju, et te selle pika bussireisi täitsa ilmaasjata ette võtsite, härra Viss.

Viss. Ma ei otsi teie abikaasat, ma tahtsin teiega rääkida.

Evelin (*teda pika pilguga vaadates*). Jah? Muide, teil on uus ülikond?

Viss. Tühiasi. Kus me vestleksimegi, kohvikus?

Evelin. Oh, ei, ei... Lähme meile. See on siin ligidal.

Viss. Ma tean. Sellepärast ma siin seisangi. Aga tütar, ämm?

Evelin. Lohusalus vist... Või kuhu see proua professor lapsega sõitiski. Nojah, mis teiega teha, eks lähme siis... Äkki saame teineteisele kasulikud olla.

260. lugu, 6. episood

Tallinn, Sumbergite maja. Evelin, Viss

Evelin. Kohvi, teed, mineraalvett, härra Viss?

Viss. Aga miks mitte - viskit, konjakit, viina, härra Viss?

Evelin. No kui soovite, palun, ega ma kade ei ole... Ma arvasin ainult, et teie eas...

Viss. Minuealised mehed, proua Evelin, ei pruugi mitte ainult viskit, vaid teevad ka lapsi.

Evelin. Jumal, kas tõesti?

Viss. Aga loomulikult. Kuid see pole meie jututeema. Tulin, et paluda natuke teie konfidentsiaalset abi.

Evelin. Ei kujuta ette, milline see võiks olla.

Viss. Ma vajan ühe teatud advokaadi kõiki koordinaate. Neid, mida pole teatmeramatutes ega internetis.

Evelin. Aga miks te Georgi käest ei küsi, tema on ju teie esindaja?

Viss. Kas te ei teagi? Ma loobusin tema teenetest.

260. lugu, 8. episood

Evelin, Viss

Evelin (liigagi siiralt). Jumal küll! Mulle ei ütelnud ta midagi...

Viss. See ei peaks teid ju erutama. Üks klient ees või teine taga...

Evelin. Miks ei eruta, kui ta mulle... ah, ei midagi.

Viss. Ma tean. Te ootate temalt neid miljoneid.

Evelin. Kuidas te teate?

Viss. Ma pean ometi teadma, mis toimub, eks ju? Aga seda raha temalt... lubage kahelda.

Evelin. Nojah, kui te ta reetsite...

Viss. Kulla laps, ärge minge tüüriliseks.

Evelin. Aga kust ma siis raha saan?

Viss (vaatab teda, pea viltu). Hm... Seda võiksime mõne aja pärast isegi arutada.

Evelin. Teiega? Ärge ajage naerma...

Viss. Kes pärast naerab, naerab paremini. Niisiis, kas aitate mind telefoninumbriga?

Evelin. Ma tean küll, te tahate Paasikut palgata. See mees on Georgi suur eeskuju.

Viss. Ei taha Paasikut. Sellest advokaadist kirjutatakse liiga palju ajalehtedes. Enamasti on need skandaalid. Ma tahan Karineeme.

Evelin. Karineeme ennast? Aga...

Viss. Ma tean, see mees on kolm aastat ette kinni....

Evelin. Tal on büroos veel mitu ässa!

Viss. Seda see büroo mulle juba soovitaski. Aga mina tahan ainult teda ennast.

Evelin. Aga... ta tahab metsikuid honorare!

Viss. Pole probleem. Mul on vaja talle vaid helistada ja tema juurde visiit teha.

Evelin. Ah soo... Kuulge, ma vaatan... kabinetist... äkki tõesti Georgil on... seal mingi märkmik... (Eemaldudes, omaette) Või koguni Karineeme...!?

260. lugu, 10. episood

Viss, Evelin.

Viss. Täna teid abi ees, Evelin.

Evelin. Ah, kukepea.

Viss. Mul on hea meel, et mu sõit läks asja ette. Teie lahkel loal...

Evelin. Aga kuhu teil kiire on? Istuge natuke veel. Te olete elutark mees, äkki oskate lohutada üht natuke tusast naist...

Viss. See oli ammu, kui ma sedalaadi romantikaga tegelesin...
Evelin (*purskab*). Võtke jah uus advokaat, võtke jah Karineem!
Viss. Nii arvategi? Aga te olete ju tema abikaasa?
Evelin. Mis siis! Või... seda enam! Muide, kui Tallinna satute, astuge teine kordki läbi!

266. lugu, 1. episood

Tallinn. Tippadvokaadi Ivar Karineeme büroo. Kõigepealt uhke silt mingi uhke hoone seinal, siis sisevaade. Säärane üldine ja araks-tegev. Autoril pole paraku muud silme ees kui Kaasiku büroo, vähemalt 10 ruumist koosnev, mahedas hämarvalgustuses. EppMaria Kokamägi maalidega tihedasti dekoreeritud labürint. Mitte, et see peaks täpselt samasugune paik olema, aga võtkem teadmiseks, et selliseid paiku on siiski olemas! Ilmselt vajame seda muljekust siiski vaid üheks korraks. Nimelt selleks, et veenduksime, kui tõsisesse suppi on sulpsatanud härra-seltsimees Felix Viss ja kui suuri mullistusi võib see kaasa tuua pahaaimamatule Morna linnale.
Viss siseneb võrdlemisi enesekindlalt, vaatab ringi, ei kaota meelekindlust. Ooteruumis laua taga istub sekretär jälgib teda targa nuku veerandnaeratusega. Viss vaatab käekella.

Viss. Viss on minu nimi, Felix Viss.
Sekretär. Tere. Ma ju mäletan teid eelmisest korrast! Istuge, palun.
Viss. Ei, miks? Ma tulin täpselt kokkulepitud ajaks.
Sekretär. Härra Karineem palus vabandada. Aga tal ei tohiks enam kaua minna.
Viss. Kui kaua on mitte kaua?
Sekretär. Täpselt ei tea. Istuge, palun, tundke ennast hubaselt.
Viss. Ma ei taha istuda, tütarlaps! (Ja hakkab seintele riputatud kunsti silmitsema)

266. lugu, 3. episood

Karineeme ootesaal. Viss vaatab pilte. Siis ohkab väljakutsuvalt ja vaatab süüdistavalt sekretäri poole. Too veerandnaeratle endiselt nagu targale nukule kohane. Ja süveneb siis värviküllasesse seltskonnaajakirja. Viss istub vihaselt toolile.

266. lugu, 5. episood

Karineeme ootesaal. Viss istub ja närveerib. Taamal avaneb kabinetiüks. Sekretär torkab ajakirja kohe kuhugi varju ja teeb pähe marumureliku ja tööka ilme. Viss muutub valvsaks. Ja mida ta näeb? Kaks meest ilmuvad uksele, seisatavad seal veel korra, käitlevad hüvastijätku. Mõlemad naeratavad. Üks (Karineem) julgustavalt, teine natuke ebalevalt. Viss seirab just seda teist, klienti. Too tajub tahtmatult ta pilku ja tõmbub tõsiseks.

Karineem. Kolmapäevani. Ja ärge enam pabereid maha unustage, eks!
Klient. Oh jah, need paberid, need paberid, nendel maailm püsibki...
Klient lahkub, ta ilme muutub. Vissist möödudes heidab ta uudistajale külma kõrgüllemuse pilgu.
Karineem. Härra Viss! Pidite vist kaua ootama? Minu vabandused!
Viss (endalegi ootamatult lausa pugejalikul toonil). Oh, mis te nüüd... Ma vaatasin pilte. Tuleb ütelda, et nii head kunsti enam näitustel ei näegi!
Karineem (käekella vaadates). Ja-jaa... Seda ütlesite te eelmine kord samuti. Tulge nüüd edasi.

266. lugu, 7. episood

Karineeme kabinet. Või pigem – ümarlaud, mille ümber saaks nõu pidada kuni 20 inimest. Viss ühel, Karineem teisel pool. Milline ta on, Karineem? Viimse nõõbini härras- ja tippmees, aastat 45 vana. Jahe, ajuti natuke neurootiline - ja piisavalt inimpõlglik. Ju elu talle selleks põhjust on andnud. Karineem lappab paksu dokumendikausta, Viss püüab sõltumatust säilitada, tunda ennast kliendina, kes on ju kuningas. Vaatab siingi ringi.

Viss. Hm... Kas see härrake, kes siin enne mind ... eee... viibis...? Kas see polnud mitte üks riigikogu liige?
Karineem. Ei kinnita ega lükka ümber.
Viss. Paistab, et ma olen tõesti väarikasse seltskonda sattunud.
Karineem (*pilku tõstes, napilt muiates*). Enne tuleks ikka mõnes asjas kokku leppida.
Viss. Selleks ma siia ju sõitsingi. Ikka mitusada kilomeetrit, see pole pensionäri jaoks naljaasi.
Karineem. Minu juures pensionärid tavaliselt ei käi.
Viss. Jaa, ma olen kursis, teie nõustate ainult prominente ja väga suuri firmasid.
Karineem. Noh, ega teie pole samuti... maalt ja hobusega. Nii. Sirvisin vabadel hetkedel teie dokumente. Nagu ma aru saan, ei taha te rohkem ega vähem kui ühe väikelinna üsna terves tükis endale tagataskusse pista? On nii?
Viss (*pärast pausi, teatava teravmeelsusega*). Vaadake... Nüüd vastan nagu teie mulle: ei kinnita ega lükka ka ümber.

266. lugu, 9. episood

Viss, Karineem. Mõlemad mehed ninapidi paberites. Kumbalgi oma kaust.

Karineem. Muide, miks te ei taha Sumbergiga jätkata? Igati arenev advokaat.
Viss. Las ta areneb edasi, mina ei jaksa seda oodata. Pealegi... ta hakkas udutama.
Karineem. Nimelt?
Viss. Näiteks siin... Õnne 13 ja Õnne 15... Need majad jättis ta mängust välja!
Karineem. Hm... Poleks ju loogiline iseennast löögi alla seada. Ühes majas on ta ise kinnisvara kaasomanik, teine kuulub ta sugulastele.
Viss (lausa vilistab). Klass! Ei, tegin õigesti, et teid üles otsisin. Muidu... kogu see lugu hakkas venima ja venima... Igal majal omad jamad, nagu see Sumberg muudkui korrutas.
Karineem. Nii see ongi. Tegelikult pole ma eriti huvitatud. Liiga palju liiga pisikesi krunte ja liiga suuri probleeme. Aga, nojah... tegelikult on kogu selles keisis siiski paar objekti, mis võiksid isegi teatavat huvi pakkuda. Ma lasksin oma töötajatel natuke arhiivides tuhnida...
Viss. Noo? Kas siis veel mõned vanad majad on välja ujunud?
Karineem. Kas te pole siis kursis, et elektroonikatehase ja mõõblivabriku krundid... Kas te tõesti ei teadnud, et ka need maatikuid kuulusid omal ajal härra Fischmannile?

Viss. Ah sa kurrat? Aga miks siis Sumberg...
Karineem. Arhiive on mitmesuguseid. Ju ta ei osanud õigest kohast otsida.

266. lugu, 11. episood

Viss, Karineem

Viss. Ohsaa! Ai-ai-ai-aaa! (*Taltub, ehmu lausa*). Aga kuulge! Siis... siis tuleks ju Margna enda ja selle... Põdraga kaklema hakata? Et kas hammas hakkab peale?

Karineem. Jätke see juba minu mureks.

Viss. Kas teil on siis ka... midagi nende vastu?

Karineem. Ei midagi isiklikku. Mina neid ei tunnegi. Ja ega teiegi nendelt vähemalt esiotša niikuinii midagi rohkemat saagi küsida, kui ehk... natuke renti.

Viss. Natuke renti? Ah soo... Ja-jaa...?

Karineem. Mulle lihtsalt meeldivad suured krundid, mille peale on ehitatud midagi kasulikku. Ütleme, et see on midagi nagu hobi moodi.

Viss. Mis siis ikka, mis siis ikka... Teeme ära!

Karineem. Tore. Ja nüüd räägime natuke patusest rahast.

Viss. Teate mis, ma olen selle asja üle mõtelnud nii ja naa... Ega ma päris ise ja üksi neid asju... Ja aastaid on mul ka juba üks jagu...

Karineem (*kella vaadates*). Teie ettepanek?

Viss. Ma arvan nii, et... kolmkümmend protsenti?

Karineem. Kuidas, palun?

Viss. Ma pakun teile kolmkümmend protsenti kasumist. Niiõelda, osakut, noh.

Karineem (*muigab. Tõuseb viisakalt*). Enne kui me lahku läheme - üks väike isiklik meenusus.

Viss. Seda protsenti võib ju arutada!

Karineem (*nagu poleks kuulnudki*). Aasta... 1983. Ühe Tartu tehase noor juriskonsult pakkis oma uhiuut kohvrit. Teda ootas ees esimene välisreis. Turistina Soome! See oli väga paljudele unistuste tipp! Aga sõit jäi ära. Partei linnakomitee väljasõidukomisjon ei pidanud noormeest küllalt usaldusväärseks. Las käib enne Bulgaarias ära, siis vaatame...

Viss. Kes teile seda ütles?

Karineem. Kas te ise enam tõesti ei mäleta, Viss?

Viss. Ei. Kas te teate, kui paljudele tuli neil aastatel ära ütelda? Aeg oli selline. Kas te selleks mind kutsusitegi, et... nüüd kätte maksta?

Karineem. Asi kah, mida taga nutta, mingi Soome-reis, taskus kakssada kakskümmend närust turistimarka. Muide, kuhu te ise neil aastatel reisisite.

Viss. Te ei usu, aga isegi mitte Bulgaariasse. Ma olen kodusistuja tüüp.

266. lugu, 13. episood

Viss, Karilaan

Karineem (*sirutab hõvastijätukäe*). Oli huvitav suhelda, aga... mu aeg on piiratud.

Viss (*pärast rasket siseheitlust*). Viiskümmend viiskümmend?

Karineem. Unustame selle jutu.

Viss. Olgu peale. Kolmkümmend... ainult et mulle. Ja seitsekümmend teile.

Karineem. No sellisel juhul... mh... võime koguni ühe väikese lepingu sõlmida? Mul on tekstiprojekt igaks juhuks arvutis, vaatame koos üle. Ja muide, minu niiõelda materiaalne huvi piirdub ainult kahe suurema objektiga.

Viss. No siis... siis löme käed või?

266. lugu, 15. episood

Karineem peseb väga hoolikalt käsi. See pole sümboolne akt, see on hügieen. Tal on pisikufoobia. Millalgi hiljem võib see ka jutuks tulla. Käsi kuivatades vaatab see tark ja küüniline härra peeglisse - ja teeb äkki mingi eriti tavatu grimassi.

266. lugu, 16. episood

Tallinn. Sumbergi korter. Evelin on üksi kodus. Käib suures toas ringi, süües samas isukalt midagi taldrikult. Midagi soolast, nagu öeldakse. Uksekell. Taldrik kähku käest, nagist kähku hommikumantel õlgadele, pilk peeglisse - mantel on nii avar, et sellesse mahuks kaks Evelini. Maailmast tüdinud jõudeinimese ilme näole - ja avama. Uksel seisab naeratades too vastik vanamees, Viss Mornast.

Viss. Tere päevast.

Evelin. Ah, see olete teie...

Viss. Oi-oi? Kas polnud see mitte teie, kes ütles: kui Tallinna satute, astuge aga läbi.

Evelin. Ma räägin teinekord igasugu lollusi kokku.

Viss. Tegelikult tahtsin ma korra teie abikaasat näha.

Evelin. Nalja teete? Selleks poleks te pidanud küll Mornast siia Tallinna sõitma...

Viss. Mul on andmeid, et advokaat Sumberg viibib täna päris kindlasti Tallinnas.

Evelin. Noh, siis teate teie rohkem kui mina. Eks astuge edasi.

Viss. (*Bukett selja tagant*). See on teile.

Evelin. Ohoo, te olete ikka täitsa tähelepanelik!

Viss. Vana kooli mees. (*Kotist veinipudel*). See on ka teile.

Evelin. Oo, muskaat? Kahjuks pean ma ära ütlema.

Viss. Migreen?

Evelin. Sest poleks midagi. Aga üks teine asi. Ajutine.

Viss. Siis on päris kahju kohe. Ma tahtsin teid tänada.

Evelin. Mille eest?

Viss. Ma lõin täna advokaat Ivar Karineemega käed. Ilma teie abita poleks ma kuidagi temani jõudnud.

266. lugu, 18. episood

Evelin, Viss, lõpuks Gerog

Viss. Te ei rõõmustagi, Evelin?
Evelin. Mis siin ikka rõõmustada. Sumberg jäi haltuurast ilma...
Viss. Ise te ju soovisite seda!
Evelin. Ah, kõik on nii keeruline. (*Vaatab Vissi*). Kuulge, kui juba Karineem... Siis pole kahtlustki, et teie saate varsti ju maailmatu rikkaks taadiks.
Viss. Raha ei tähenda minu jaoks kuigi palju. Asi on põhimõttes ja seaduslikkuses.
Evelin. Ha-haa-haa.
Viss. Mina ei naeraks!
Evelin (*Jälle üks tema ilusaid lollusepärlle*). Ah, oleksin ma natuke noorem!
Viss. Teie? Seda peaksin mina tahtma. Ise ütlesite, et ma olen... taat.
Evelin. Mis sellest? Teate, mis ma siis teeksin? Ma keerutaksin mõne pururikka taadi ümber selle pisikese sõrme niikui naksti!
Teie näitkes...
Viss. Vai-vai! Ärge rääkige! (*Tõmbub siis kohe nii soliidseks kui suudab*). Muide, 19dal sajandil oli see harilik asi, et niiõelda küpses eas ja varanduslikult kindlustatud mees kosis noore tütarlaps...
Evelin. Mis tütarlaps mina enam olen! (*Avantüristlikult*). Kas teie oleksite nõus võtma endale lapsega naist?
Viss (*jaburalt*). Eks lapsel ole ka isa vaja... Teie tütar on vist väga andekas...
Evelin. Ah, jätke järele, ega ma Annabelist ei räägi! Ja üldse... AHH!
Jahmatuseks on põhjust. Toauksel seisab Georg. Tõsi, vastu ootust ei mõju ta kuigi hirmuäratavalt. Natuke nagu hajevil on see mees.

266. lugu, 20. episood

Viss, Evelin, Georg

Georg. Kas ma segasin?
Evelin. Oh, mitte põrmugi, kallis. Näed, sulle on külaline.
Viss. Ma astusin täiesti juhuslikult läbi.
Georg. Mina ka.
Evelin. No näete, härra Viss, mida ta räägib – tema astus täiesti juhuslikult läbi majast, kus ta on sündinud ja kasvanud!
Viss. Eks see vaimutöö tee inimesed üldse hajameelseks.
Georg. Evelin, äkki keedad meile natuke teed? Meil tuleb siin isand Vissiga ilmselt natuke tööjuttu ajada...
Viss. Ei, ei, seda nüüd mitte.
Georg. Aga miks te siis siin olete?
Viss. Miks? (*Vaatab ringi, nagu ei saaks ka ise hästi aru*). Ah soo jaa... (*Võtab portfelist uuesti välja sinna tagasi torgatud pudeli*). See on teile. Nii-õelda koostöö mälestuseks. Ega me siis pahas meeles laiali pea minema.
Georg. Nii, nii.
Viss. Teil on minutagi palju probleeme, nii-õelda keerulised kliendid, narkokullerid ja nii edasi---
Georg. Ehk hakkate nüüd minema?
Evelin. Georg, kuidas sa endast vanema inimesega räägid?
Viss. Kõik on nii närvilised, ausalt.
Georg (*teeb äkki ägedama liigutuse*). Kas ma pean aitama?
Viss. Proovi ainult! Ja muide, need paprid, mis veel teie käes on, paluks saata minu advokaadi büroosse!
Georg. Kuidas, palun?
Viss. Ja-jaa, minu advokaat on nüüd Ivar Karineem. Head aega!

268. lugu, 16. episood

Pöder, Margna

Margna. Ütelnud kohe, et last valvad! Ma ei teadnud ju sedagi, et sul juba laps on!
Pöder. Oojaa, preili Piret Pöder. Kas pole uhke?
Margna. Lihtsalt vapustav.
Pöder. Oi, sul pole aimugi, milline laps ta on... Tead, kuidas ta naeratab? Sul pole aimugi... Pärast näed, kui ta ärkab.
Margna. Anna andeks, Laur, aga... Tohin ma otsekohevalt küsida... Kus su abikaasa on?
Pöder. Tartu Ülikoolis! Õppimine tarviline vara, oled kuulnud.
Margna. Kas Mornas pole siis tõesti võimalik bonnet palgata?
Pöder. Ah lapsehoidjat? Ei, miks mitte... Pealegi on meil vahva vanaema ja...
Margna. Aga miks siis sina siin pead olema – keset kallist tööpäeva? Miks sa oma tehast ei juhi?
Pöder. Mina teen täna töölt poppi.
Margna. Aa, saan aru, isapuhkus... Meil Roots... Aga mina isiklikult arvan, et see on siiski juba liialdus...
Pöder. Mis liialdus! Mulle lihtsalt meeldib kohutavalt oma lapsega koos olla! Ta on mul ju esimene!
Margna. Ja mida sa siis temaga teed?
Pöder. Kõike huvitavat. Näe, me loeme isegi raamatut.
Margna. Eno Raud, "Roostevaba mõök",
Pöder. See oli mul tatikapõlves lemmikraamat.
Margna. Päril hea, et su tütar veel aru ei saa, mida sa talle loed.
Pöder. Ah soo selles mõttes, et see on rohkem nagu poistekas?
Margna. Ma ei tea, millest see raamat räägib, aga kas see Raud pole mitte selle punakirjaniku poeg, kes neljakümne esimesel aastal...
Pöder. Jäta järele. Muidu mõnus mees, aga mõnikord ajad sellist väliseesti pada, et häbi kohe kuulata. Ma loodan, et sul on mulle midagi muud ka ütelda.
Margna. Jah on. Ütle mulle, kes on Viss? Felix Viss?
Pöder. Pole aimugi.
Margna. Seda ma arvasin, et siin linnas ei tea keegi mitte midagi. Aga kas sa seda tead, kes on on Ivar Karineem?

Pöder. Seda teab iga sülelapski! Kui sa ikka silmas pead seda Eesti kõige kurikuulsamat advokaati?
Margna. Tead, miks ma siin olen? Mul on niieeda esmased luureandmeid, et Karineem tahab pista nahka nii minu kui sinu kogu selle õnnetu Morna linnaga!
Pöder. Ära nüüd jama, Thorbjörn!
Margna. Ja et see ei juhtuks, peame meie väga operatiivselt ühiringe looma!
Pöder. Hm... Kui sa nii arvad, eks siis arutame seda asja.
Margna. Kuidas sa saad nii rahulik olla, kui katastroof... (Ülalt hakkab kostma lapsenuttu.)
Pöder. Räägime sellest mõni teine kord, eks ju? Tule, ma näitan sulle oma imelapsukest!

272. lugu, 11. episood

Vissi korter. Hruštšovka. (Köök?). Erilisi muudatusi sisustuses pole, ehk vaid mingi silmatorkavalt uus asi (Näiteks köögielektroonika?). Episood algab Vissi seljaga. Ta sammub toekalt läbi ukseava, kaenlas tüse kaust.

Viss. Nii, nii, nii, siin mul need paprid kõik kenasti on, kohe vaatama järele... (Ja alles nüüd näeme üle tema õla (ja seejärel ka "normaalkaadris) et laua taga istub Kristjan. Käed koos, kohmetu ja pabinas. Aga siiski otsustav. Muide, ja kaenas on tal ajalooline sinimustvalge lips, mida oleme selles loos juba pikki aastaid näinud).
Kristjan. Ei, ei, ega need paberid... ega ma neid kontrollima tulnud...
Viss (istudes). Paber peab olema, kuidas siis teisiti. Mis te ütlesite, Õnne 15? Kohe vaatame...
Kristjan. Mis te ikka vaatate, kas te siis ei mäleta, te olete mul isegi külas käinud.
Viss. Võimalik, võimalik. Aga objekte on mul... noh, rohkem kui üks. Mis teie probleem siis oleks?
Kristjan. Noh et kui saaks inimese moodi kokkuleppele. Ma ikka vana mees juba, kuhu ma ikka lähen...
Viss. Ma ei saanud aru?
Kristjan. Räägivad, et... tahate välja tõsta... Aga mina seda ei usu, härra Viss! Teie paistate nii intelligent meesterahvas olevat...
Viss. Ärge liialdage, intelligendiks ei peetud mind isegi nõukogude ajal.
Kristjan. See on teine asi! Siis oli see ju hirmus söimuseõna!
Viss. Minge nüüd. Nõukogude intelligents oli omaette klass: neljandal kohal pärast töölisi, kolhoosnikke ja teenistujaid.
Kristjan. Mina olen eluaeg aus töömees olnud!
Viss. Ärge rääkige!? Ah et lausa proletaarlane!
Kristjan. Kas nüüd seda, aga rohkem nagu laadija.
Viss. Väga huvitav, väga huvitav! Mina olen aga siit-sealt kuulnud, et rohkem ikka nagu majaomanik ja kas mitte kogunisti vabadusvõitleja?
Kristjan. See oli rohkem nagu... vabast ajast.
Viss. Oh, mis te nüüd nii tagasihoidlik olete! Kuidas see vabadusvõitlus siis välja nägi!?
Kristjan. No ma ei mäletagi enam nii täpselt...
Viss. Huvitav, huvitav, teie ei mäleta. Aga need teised, need, kes teatavas maailmasõja kaotanud armee mundris sõdisid, need enam muud ei mäletagi, kui et nemad sõdisid isamaa vabaduse eest...
Kristjan. Ei tea öelda, mina olin siis veel alaealine.
Viss. Usun. Aga asjata olete nii tagasihoidlik, täiesti asjata. Teie ju võitsite, kas pole nii?
Kristjan. Misasja ma võitsin?
Viss. Eks ikka selle ajaloolise laulva revolutsiooni! Muide, ja mina arvasin mõnda aega täiesti tõsiselt, et mina olen selles mängus kaotaja... kas pole kummaline, härra... vabandust, kuidas teie nimi kõlaski, mitte ei jäänud meelde?

272. lugu, 13. episood

Viss, Kristjan

Viss. Rosenkampf-Jägerfreund? Äärmiselt huvitav nimi ühe... kunagise laadijast proletaarlase jaoks, kas te ei leia?
Kristjan. Miks ei leia, leian küll! Vaadake, härra Viss, selle nimega on nüüd niimoodi, et mina tahaks seda kohe vägagi eestindada, aga see meie bürokraatia... noh, et pole niisama lihtne...
Viss. Kuulge, see ei ole minu asi, mina pole väiklane. Teate, ka minul oli kunagi võõrakõlaline perekonnanimi.
Kristjan. Seda ma tean, teie olite ju Fischman.
Viss. Mis aga teie muresse puutub, siis... vaadake, ma ise neid asju nii väga detailselt pole uurinud. Ma pean oma advokaadiga nõu. Ja tema teatab teile, mis, kus ja kuidas.
Kristjan. Ah soo? Kas ta teile siis ei üteldki, see teie advokaat, et mina... kuidas seda üteldagi... olen talle nagu äia ette? No et tema seaduslik naine on... kuidas seda ütelda... minu seadusliku naise tütar?
Viss. Aa, te räägite sellest advokaadist!
Kristjan. On neid siis mitu või?
Viss (vaatab teda pilukil silmade vahel, mägab keelega suunurgas). Hea küll, see on teine teema. Mis selle teie majaga siis oligi?
Kristjan. Tahaks ikka nagu selles edasi elada, ma nagu seal sündind ka ja... kuhu mul ikka minna...
Viss. Jaa-jaa, seda ma kuulsin. Olen ma siis tõesti kurja hundi nägu?
Kristjan. Ei ole, härra Viss!
Viss. Üldiselt on nii, et mina eelistaksin kohtuväliseid kokkuleppeid. Vähem tüli ja kulu kõigile. Kui teie taat või kes selle maja ehitaski... jäigi minu omale midagi võlgu, siis... no kuulge, mingit renti te ikka maksta suudaksite?
Kristjan. Ah renti või? Aga äkki... ma ju vaene pensionär... Äkki saaks ilma selleta ka, seltsimees Viss?

272. lugu, 15. episood

Viss, Kristjan

Viss. Kuidas te mulle ütlesite? Seltsimees? Kuulsin ma õigesti? Teie ütlesite sõna seltsimees?

Kristjan. Ma ju ei tea, kuidas õigem oleks.

Viss. Ammu pole seda sõna kuulnud, ammu... Aga teie pole õige mees seda ütleva.

Kristjan. Kui sest kasu oleks, ütleks ikka.

Viss (situatsioon nautides). Kas teile endale ei tundu imelik, kuidas teie enda asjad nihi pöörasid? Teie pöörasite riiki, aga nüüd tuleb üks endine kommunist ja ütleb: kena-kena, aga sinu maja on sinu enese seaduse kohaselt minu oma.

Kristjan.. On jah natuke imelik.

Viss. Ega te ainuke ole, kes niimoodi imestab. Või siis näiteks paljud isamaalised sundüürnikud ei saa siamaani aru, kuidas nõukogude sõjatööstuse paljukirjutud proletariaat sai üleöö Tallinnas korteriomanikeks, nendele, sinisilmsetele eestlastele näidatakse aga ust – et lasse varvast mu majast! Vaat sihukese imeriigi tegite te enda kukile, kulla vabadusvõitleja!

Kristjan. Ega siis mina...

Viss. Nüüd vähemalt teate, mis tunne see on!

272. lugu, 17. episood

Viss, Kristjan

Viss. Hea küll, tõesti, ega teie Toompea eest vastutada ei saa. Aga te peaksite minust samuti aru saama. Näete ju ise, kui tagasihoidlikes tingimustes ma ise elan, vaatamata sellele, et....

Kristjan. Ma kohe imestan tõesti...

Viss. Nii et teie arvate ka, et mul oleks siiski õigus midagi oma kasuisa pärandusest saada? Mõni tagasihoidlikum majake näiteks, kus elada... Seadus peaks seda ju lubama?

Kristjan. Ega jah, seadus jah, ainult et...

Viss. Ei, teie maja mind ilmselt selles mõttes ei huvita, härra... (vaatab hajameelselt oma kausta). Kuulge, aga siin seisab ju hoopis teine nimi? Roosipõld?

Kristjan (lausa karjatab). Mina, mina see ju olengi!

Viss (midagi taibates). Hakkan aru saama... ah et niisugune niisugune kombinatsioon siis...

Kristjan. Ma kohe räägin seda nimeasja...

Viss. Kuulge, niinimetatud eesti vabadusvõitleja – kas teie siis tõesti ajalugu ei tunne?

Kristjan. Koolis ikka sai õpitud, aga kõik pole meeles, härra... ei, ikka seltsimees Viss...

Viss. Jätke järele, Tambovi hunt on teie seltsimees! Seitsesada aastat orjapõlve pole mõnele inimesele midagi õpetanud!

Raudrüütlid, mõisaorjus, esimese öö õigus... Lihtsalt piinlik!

Kristjan. Miks ei ole, aga... Nii see kord juhtus, mis parata. No kas te siis ei usu, et mina olen mina?

Viss. Mina võin isegi uskuda, midagi inimlikku pole mullegi võõras.

Kristjan. No see on juba teine jutt.

Viss. Kuulake edasi. Minu arvamus siin eriti maksa. Bürokratia, see on tegelik jõud.

Kristjan. See... see oli ehk Vene ajal niimoodi, aga siin...

Viss. Vahet pole. Bürokratial pole rahvust nagu rahalgi.

Kristjan. Mis siis saab?

Viss. See on teie probleem- Paber peab olema, paber, vaat nii, herr aadlik. Ei julge teid kauem kinni pidada

273. lugu, 4. episood

Market. Georg suure käruga, Karilaan käsikorviga. Kohtumine kassa kandis.

Karineem. Servus, kolleega.

Georg. Sina...? Teie?

Karineem. Miks teie?

Georg. No ma ei teagi, kuidas nüüd suhtlema peaksime. Pärast seda, kui...

Karineem. Nagu alati, ma arvan. Me oleme ülikoolist alates sina peal.

Georg. Seda küll, jah... Ah, olgu, niikuinii üks totaalne sinatamine käib...

Karineem. Siin on sul õigus – me lausa finlandiseerume!

Georg. Aa, jaa-jaa, ega need sommid tõesti teietada oska...

Karineem (nagu olekski ainult seltskondlikku juttu rääkima tulnud). Ma vaatasin eile telerist ajaloolist filmi, lausa muigama pani: eesti subtiitrites sinatasid Stalin ja Roosevelt omavahel. Minu meelest tõlgivad neid filme ilma igasuguse koduse kasvatuseta ja hariduseta teismelised tänavapoisid.

Georg. Ja-jaa, meil on kõik töö-otsad nolkide kätte antud...

Karineem. Vaatan, et oled kõvasti kraami kokku ostnud? Mingi pidu?

Georg (singelt). Ei mingit pidu. Ema käsk. Ta on mul viimasel ajal väga direktiivseks muutunud.

Karineem. Mina arvasin, et abikaasa.

Georg. Ei, tema on haiglas.

Karineem. Midagi tõsist?

Georg. Ja lõplikku! Sünnitushaigla.

Karineem. Aa! Ja millise resultaadiga?

Georg. Poiss. Varsti juba nädal.

Karineem. Õnnitlused, õnnitlused! Miks nii kaua haiglas hoitakse?

Georg. Las nad olla... arstide silma all... las nad toibuvad...

Karineem. Mõistan sind. Hm... Tead mis, kolleega. Me peaksime rääkima.

Georg. No ma kohe ei teagi... Kõigepealt peaksin selle kraami koju vedama...

Karineem. Jõuad. Äkki hüppad minu kontorist läbi, mul on kaks tundi vaba aega, ma lükkasin just linnakohtus ühe mageda protsessi edasi.

Georg. No ma ei tea... on meil, millest rääkida

Karineem. Või kutsud mind korraks enda poole? Ma polegi su bürood näinud?

Georg. Härra Karilaane büroo kõrval on see paljas isetegevus.

Karineem. (ringi vaadates). Ilma nimedeta, kui saaks.

273. lugu, 8. episood

Sumbergi büroo. Georg, Karineem.

Georg (kolleegi ja ühtaegu võimsat konkurenti seirates). Noh, ei anna sinu omaga võrrelda?

Karineem. Georg – ega me ometi büroosisustusest rääkima ei hakka?

Georg. Millest siis? Nii madalale ma ometi ei lange, et hakata õiendama ülelöödud kliendi pärast.

Karineem. Pole see esimene ega viimane kord, kui klient vahetab advokaati. Antud juhul võid põhjuse leida ise. Tead küll neid endisi ideoloogiatöötajaid, nemad on mõnes mõttes otse kohutavad moralistid...

Georg. Jah, mu viimase aja protsessid... kipuvad skandaalsel kombel meediasse sattuma. Aga sinul ju ka.
 Karineem. Skandaalil ja skandaalil on vahe. Narkoteema on advokaadi jaoks riskantsem kui mingi proosaline kinnisvara.
 Georg. Mida sa soovitad siis teha?
 Karineem. Hangi endale vahelduseks mingi tundelise kohtulugu, kaitse alandatud ja solvatuid! Päästa mõni näiteks mõni sundüürnik tänavaletõstmise eest...
 Georg. Oli see nüüd nali?
 Karineem. Pardon, meelde tuli, ka selles žanris oled sa ajakirjandusest läbi käinud, ainult kas mitte väljatõstja rollis?
 Georg. Mälu on sul endiselt hea. Tead, kui juba tulid... Mul on sulle üks pakkumine.
 Karineem. Tõesti? Minul sulle ka. Aga lao sina esimesena lagedale.
 Georg. Okei! Laongi! (*laobki lauale ülestikku kolm paksu kausta*). Üks, kaks, kolm... Palju maksad, maestro?

273. lugu, 10. episood

Georg, Karineem.

Karineem (*lappab ettevaatlikult – pliiatsiotsaga- pealmist kausta*). Jaa, pole vigagi.
 Georg. Minul pole neid enam vaja, nagu sa isegi aru saad.
 Karineem. Loogiline.
 Georg. Sinu elu teeks nad natuke lihtsamaks. Siin on... noh, oma veerand Morna linna sees! Ja minul, nagu sa ennist marketis ütlesid, on raha vaja!
 Karineem. Jutus on ju jumet, ainult et... tead, ma ei hooli eriti.
 Georg. Ise tead. Teist korda ma seda pakkuma ei hakka.
 Karineem (*kergelt käega lüües, ja kohe ka käsi pühkima asudes*) Oh, kuule nüüd... Esiteks on isand Vissil umbes niisama palju paberipahna, ja teiseks – mina lähen üldse natuke teist teed.
 Georg. Ja see oleks?
 Karineem. Aga vaat seda ma sulle ütleva ei hakka.
Telefon.
 Georg. Sumberg kuuleb... Ah, ema! Ei, ma ei saa seda meeletut vitamiinlaadungit veel ära tuua... natuke hiljem... Kuidas pole vaja? Imelik jutt... Ma ei saa aru... Tööl olen. Ja siia ma täna jäängi. Vabandust.
 Karineem. Pole midagi. Kuula nüüd minu pakkumine ära.
 Georg. Lase tulla.
 Karineem. Vaata, ma mõtlesin järele ja leidsin, et olen sulle tõesti midagi võlgu. Kuidas seda heastada? Lihtne võimalus: pane oma büroo kinni ja tule minu juurde ametisse.
 Georg. Mis asja!?
 Karineem. Nagu kuulsid. Sa oled mõnikord küll paras vusserdaja, aga... sul on mõningaid sidemeid ja kogemusi, mis minu büroole võib-olla isegi ära kulusid. Need kaustad võid kaasa võtta, aidad mul neid Morna asju lahti harutada...
 Georg. Ivar - tohin ma sulle ikka Ivar ütelda!
 Karineem. Ole lahke, kolleega.
 Georg (*haarab Karilaane käe pihku, enne kui see taipab, ja hakkab seda raputama*). Ole sa tänatud, ole tänatud, poleks oodanud... Aga nagu sa isegi aru saad, pean ma sulle ära ütleva...
 Karineem (*kaotab korra enesekindluse, rabab oma käe teise haardest, uurib seda sekundi vältel õudusega, otsekui näekski bakterite horde rünnakule saabumas*). On sul selleks mingi väga veenev argument?
 Georg. Jah on, jah on – ka minul on mingi au ja eneseuhkus olemas, olgu ma pealegi vusserdaja!
 Karineem. Kena oli sirget juttu ajada ja selgeid vastuseid saada. Muide, kus siin käsi pesta saab?
 Georg. Kemmergus! See on seal ees, sekretärist vasakule – kõike head, kolleega!

277. lugu, 10. episood

Alma, Pöder

Pöder. Lugu on selles, et veerand tunni pärast tuleb mulle siia üks... ütleva nii, et ootamatu külaline...
 Alma. Ah soo? Siis pean ka küll midagi veidi paremat välja nuputama...
 Pöder. Vastupidi! Mõtelge välja midagi täiesti jubedat.
 Alma. Ma ei saanud teist nüüd aru.
 Pöder. Midagi sellist nagu näiteks kahetollised rauakruvid masinaõlis... Ärge kartke, ma tegin nalja.
 Alma. Aga... aga... mida ma siis tegelikult peaksin pakkuma?
 Pöder. Ah, mina ka ei tea... (Pahvatab) Ja kujutage ette, see tüüp soovis minu juurde koju tulla! Minu majja! Või siis minu kontorisse! No ei, kurat, seda löbu ma talle ei pakkunud...
 Alma. Ega mina ju ei tea, kellest te räägite.
 Pöder. Ah, on üks... Tallinna tegelane. Enda meelest vist elu peremees. Nii et palun ette vabandust, aga kuna ta kord juba siin on, siis ei osanud mu muud pakkuda kui seda saali siin...
 Alma. Kas te kavatsete... pikalt istuda?
 Pöder. Pole kahjuks aimugi, mida tema plaanib.
 Alma. Siis on natuke pahasti. Ma peaksin vahepeal natukeseks ajaks baari kinni panema. Aga teate mis... ma annan teile võtme, istute nii kaua kui vaja... pärast annate lihtsalt valvelauda.
 Pöder. Tõesti? Kas ma ikka väärin teie usaldust?
 Alma. Jumal, teie? Kui ma mõtlen sellele ajale, kui see hotell teie oma oli... Mul kohe keel ei paindu seda "pansionaadi" sõna välja ütleva! Ütelge parem, kes see hirmus inimene on, kes teid siia tülitama saabus?
 Pöder. On üks... vallutaja Tallinnast. Nagu nad seal on, teate küll. See härra tahab terve meie linna oma vestitaskusse pista, ha-haa. Head isu talle! (Vaatab Almale otsa).
 Alma. Kas see... kas see pole mitte see kuulus advokaat...
 Pöder. Isegi teie teate!
 Alma. Miks mina ei peaks teadma, terve linn räägib. Nojah, siis hakkab meie majaga... jälle kõik otsast peale.
 Pöder. Teie majaga?
 Alma. Nojah, selle majaga, kus mina elan.. elasin...
 Pöder. Oh, ei usu. Tema nii pisikeste asjadega ei jända.
 Alma. Andke andeks, aga minu jaoks pole see pisiasi.

Pöder. Uskuge mind! Tema tahab ju siiski minuga läbi rääkida, ja nagu teate, pole minul ju teie majaga mingit pistmist!
Alma. Siis ehk küll... aga parema meelega... ma läheksin parem ära. Nii igaks juhuks.
Pöder. Oi, ma tegelikult lootsin, et olete vajadusel tunnistaja...
Alma. Mis te nüüd, ma võin kogemata veel midagi valesti ütelda ja kõik ära rikkuda, mina kohe ei salli neid vallutajaid... Palun, võti on siin!

277. lugu, 12. episood

Pinus. Baari uksel seisab Karineem.

Karineem. Härra Pöder, kui ma ei eksi?
Pöder. Härra Karineem – ja mina ei eksi. Teid näidati eile muide Aktuaalses Kaameras. (*Sirutab käe, Karineem annab selle talle kõheldes ja vastumeelselt. Ja kannatab pärast tükk aega, et on puutunud võõraid batsille*).
Karineem. Tõesti? Ah jaa, see oli too põhjarannikul asuva kinnistu keis.
Pöder. Teate, ma vaatasin ainult poole silmaga. Reporter rääkis midagi rannajoonest...
Karineem. Paljugi, mis ta rääkis. Muide, kas ma olen midagi kahe silma vahele jätnud? Ma ei teadnudki, et ka see päris korralik pansionaat teile kuulub.
Pöder. Pean teid kurvastama. See ei kuulu enam ammu mulle, selle omanik on härra Pfeffermint Tartust.
Karineem. Selge. Siis ajame neid asju temaga.
Pöder. Kui te imestate aga, et ma siin teid nii kodusel moel vastu võtan...
Karineem. Ei-ei, see ei puutu minusse. Vabandage, kus siin käsi pesta saaks?
Pöder. Pole aimugi.
Karineem. Aga siiski?
Pöder. Võib-olla seal kusagil eespool... peldikus... vabandust, tualetis... seal peaks ju ikka kraan olema.
Karineem. Hea küll, ma saan aru, et teil pole põhjust mind nähes lausa rõõmust rõkutada, aga...
Pöder. Hea, et aru saite. Ma panen üldse imeks, miks te mind üles otsisite. Teie olete ju hageja esindaja, mina olen selles... hm... paketi vaid tühipaljas kostja.
Karineem. Ma oleksingi varem või hiljem suhelnud teie advokaadiga, aga... Teil nagu ei olegi advokaati?
Pöder. See ei puutu asjasse. Kui vaja, küll siis tekib,
Karineem. Ma usun, et see vajadus teil tekib. Muidugi juhul, kui me täna... teistsuguse seisukohale ei jõua.
Pöder. Huvitav, huvitav? Millisele siis?
Karineem (*ringi vaadates*). Teate mis... ma näen, et olete jõuline isiksus, kuigi provintslikult kuraasikas. Teiega tuleb otse ja sirgelt rääkida.
Pöder. To-to-to-too?
Karineem (*samas toonis*). Pole siin mingit totototood! Nüüd teeme nii, et niikaua, kui mina käin käsi pesemas, leiata te ehk paar klaasi... ma loodan, et need on piisavalt puhtad...
Pöder. Mida me joome?
Karineem. Mida teie, ma ei tea. Mulle paluks mineraalvett.

277. lugu, 14. episood

Pöder, Karineem

Pöder. Te olete nüüd päris pika ja keerulise jutuga maha saanud, aga...
Karineem. Kas midagi jäi selgusetuks?
Pöder. Kuidas teile ütelda... Mina olen lihtne provintsipoiss, mulle võiks niiõelda puust ja punaseks teha.
Karineem. Ma lihtsalt testisin, kui kursis te seadustega olete.
Pöder. Ja mis ma hindeks sain?
Karineem. Hinde jätan panemata. Ma ei saa nimelt aru, kas te olete juriidiliselt pime või mängite seda.
Pöder. Mina ka teile ette ütleva ei hakka.
Karineem. Isegi natuke kurb.
Pöder. No kuulge... Nii palju kui mina asjast aru saan, olete selle aktsiooniga oma viis aastat hiljaks jäänud.
Karineem. Mõni teine küll. Mina mitte. Teate, Pöder, nii pealiskaudse suhtumise korral võite jääda ilma palju enamast, kui härra Viss küsida oskab.
Pöder. Tõesti? Muide, kas härra Viss üldse teab, et te minuga ühendust võtsite?
Karineem. Ta kas saab seda juba täna teada – või ei saa üldse. See on juba teist.
Pöder. Paluks lähemalt. Ma ju ütlesin, et olen lihtne külapoiss.

277. lugu, 16. episood

Karineem, Pöder

Karineem. Pöder, kas teile ikka tõesti mahub hinge, et endine kommunistlik ideoloog hakkab edaspidi kõigelt, mida te teenite, mida te toodate, täiesti tuntavat mantli võtma?
Pöder. Aga kas teile meeldib endisele kommunistlikule ideoloogile see võimalus tekitada?
Karineem. Ei meeldi absoluutselt. Aga ma loodan selle pealt kenasti teenida.
Pöder. Aus jutt. Rahal pole rahvust ega erakonda.
Karineem. Braavo! Ma olen veelgi ausam kui te arvate. Kui soovite, võin ma asja ringi mängida.
Pöder. Kuidas, palun?
Karineem. Muidugi, mitte ilma tasuta.
Pöder. Ja see tähendab?
Karineem. Ma võin hakata kaitsma teie huve – Vissi vastu.
Pöder. Niisama lihtsalt see käibki siis meie kõige kuulsamal ja kõige skandaalsemal advokaadil?
Karineem. Ise te ju ütlesite... et pole rahvust, pole erakonda.
Pöder. Aga kui ma nüüd Vissile helistan?
Karineem. Ei te helista.
Pöder. Kah õigus. Ei helista. Üks hetk... Kuulge, minu meelest tasuks selle peale... üks toost teha... enne kui me kokku lepime? (Leti taha) Soovite?

Karineem. Aga ainult väike klaas!

Pöder. Jess! (*Ja me näeme, et Pöder sumab leti varjus klaasi segiläbi kõike vedelikke liköörist õlleni. Siis kallab endale konjaki*).

Tulen lauda või tulete siia?

Karineem. Siin ma olen. Mis see on?

Pöder. Firmakokteil, ma arvan. Tervist!

Karineem (*neelab vaikides joogi alla, siis lausa tardub*). Mis see oli...? Mees, mis see oli?

Pöder. See võib? Kokteil "Morna terav". Ei meeldi või? Kahju. Ma ise segasin. Lugege seda minu vastuseks teie ettepanekule.

Karineem (*õökimise äärel*). Seda sa veel kahetsed, külapoiss!

Pöder. Tualett on uksest vasakule ja siis paremale ja siis veel kord vasakule. Jäi meelde, aus härra? Ja käed peske ka puhtaks!

Karineem (*minema tormates*). Kohtumiseni kohtuistungil!

Pöder (*vihaseks keskmi sörme näidates*). Voh sulle! Voh! (*vaatab siis ise oma sõrme, ja ega ta oma teoga rahul ei ole*).

280. lugu, 6. episood

Morna. Tänavalõik postkontori ees. Tänaval seisab sõiduauto, kohe ilmub trepile ka selle peremees. Ei keegi muu kui Laur

Pöder. Tal on käes suur ümbrik. Umbusklik-ülbelt muiates uurib ta seda. Siis rebib kirja lahti. Kaadris võiks vilksatada sõnake paberil serval "--- maakonnakohus". Jah, mida muud kui kohtukutse on saanud linna üks suurimaid tööandjaid. (*Ka Kristjan tutvus oma kohtukutsega sellele trepil, olgu tautoloogia seega sihilik*).

Pöder (*omaette*). No nii... Ah või et kohtukullid hakkavad lendama? (*Pead vangutades astub ta auto suunas, teeb liigutuse, nagu tahaks ümbriku koos kirjaga puruks tõmmata, aga ei, seda ta ei tee. Istub autosse, mõtleb natuke, keerab siis süütevõtti*).

Pöder. Kui sõda, siis sõda... Oligi juba natuke igav see elu siin madalal maal.

Auto võtab raksatusega paigalt. Ja kihutab võimsa kiirendusega ning kummide vingudes põiktänavasse.

281. lugu, 9. episood

Margna kodu. Margna ja Laur Pöder

Margna. Priima, priima, et said tulla.

Laur. Noh, eks mul oli Tallinna ka muid asju ka.

Margna. Jäta, jäta, Laur. Asi on selleks liiga tõsine.

Laur. Pean ma siis hädaldama?

Margna. Nagu kes? Nagu keegi Margna, jah?

Laur. Mina pole seda ütelnud.

Margna. Sul on õigus. Võta istet. Teeme üks... toop, nagu vanad eestlased ütlesid. Ütlesin ma... õigesti? (*Kallab*).

Laur. Miks mitte, sest ega vanad eestlased pokaale ei tundnud.

Margna. Skool.

Laur. Davai. Uhh.. Ja edasi?

Margna. Edasi peame sinuga üks sõjanõu maha. Mis sa vaatad nii, nagu poleks sina kohtukutset saanudki?

Laur. Ah see pisike jura.

Margna. See pole pisike jura. see on suur... jura. Oota, mis sõna see jura on, kus ma seda olen kuulnud?

Laur. Mitte jama, vaid jura. Nii räägib Mornas üks vanamees, kes elab seal selles niimetatud sinu isa majas...

Margna. Õudne, sellest vanast majaloksust mul ju kõik algaski... Kas sa tõesti ei anna endale aru, kui karm sõda on välja kuulutatud meile, Morna linna kahele tõsisemale tegijale?

Laur. Jah, aga meie kohtuistungid on eri aegadel... Igatüks sureb omaette...

Margna. Palun jäta. Meie ei sure, kui meie mõtleme välja ühise taktika.

Laur (*toonil muutes*) Hea küll. Thorn-Björn... Räägi.

Margna. Miks sa mind kogu aeg... segad oma irooniaga?

Laur. Mul on lapsest saadik see viga. Kui teised nutsid, hakkasin mina irvitama. Tegelikult... olen ma vist juba hakanud lollusi tegema. Ma ei julge sellest isegi naisele rääkida...

Margna. Ei tohi lollusi teha! Tunned sa seda aparati? Ole hea, kontrolli, kas ta ikka töötab.

Laur. Milleks see diktofon hea peaks olema?

Margna. Kuula nüüd. Veerand tunni pärast... Ei, juba 13 minuti pärast... Lühidalt, asi on selline...

281. lugu, 11. episood

Margna kodu. Kolm meest lauas. Margna, Pöder – ja Karineem. Baar käeulatuses. Puuviljad laual.

Margna. Viski, konjak, džinn... viin?

Karineem. Täna, ma ei joo.

Margna. Siis äkki veini? Mul peaks siin päris head madeirat olema.

Karineem. Ma ei joo üldse.

Laur. Kolm karsket eesti meest ümber laua. Midagi uut, Ivar?

Karineem. Antud situatsioonis jääksin ma perekonnanimedele juurde.

Laur. Kuidas... soovite. Nii palju kui mina mäletan, ei ütelnud sa... teie tudengipõlves Leningradi maantee intris... ära ka lihtsast Valga piiritusveinist? Või ei mäleta enam?

Margna. Kas teie olete siis omavahel tuttavad?

Laur. Üllataval kombel jah.

Karineem. See oli valga tehase õunavein, küllalt nilbe lake.

Laur. Ja väga salalik. Tundus lahe, aga kargas latva.

Karineem. Me mängisime teiega ühes seltskonnas paar partiid bismarki.

Laur. Täpselt! Ma ei oska siiani bridži mängida.

Karineem. Aga minu meelest olite te Tartus lihtsalt sõpradel külas, teie õppisite ise ju hoopis Tallinnas TPI-s?

Laur. Teil on veel parem mälu kui ma kartsin, pagan võtaks.

281. lugu, 13. episood

Kolm meest lauas

Margna. Mehed, mulle tundub, et vana kaardivägi... eesti üliõpilased... me peaksime leidma ehk mingi kompromissi?

Karineem. Imelik, nii tõsised tegijad nagu te olete – miks ta arvate, et mingid ühised kaardimängumeenutused peaksid mõjutama meie tänaseid suhteid?

Margna. Nii käib see kogu maailmas. (*Mõtleb ja lisab*). Tsviliseeritud maailmas.

Karineem. Mina nii ei arva. Niisiis, milleks te mind siia kutsusite?

Margna. Et mängida nii-öelda lahtiste kaartidega.

Karineem. Eks proovime siis. Mina alustan, eks? Lõön kaardid lauale. Olen siin kenas kodus vaid sellepärast, et oleksin teid kaht niikuinii väisanud.

281. lugu, 15. episood

Kolm meest lauas. Mõni aeg hiljem. Jutt on ägenenud, toonid tõusnud. Rahulik on vaid Karineem.

Margna. Kas te ei mõtle, et juhul, kui teie nõudmised...

Karineem. Minu kliendi õigustatud soovid.

Margna. Kui teie peaks võitma, jääb Morna töötute linnaks koos kõige sellest tulenevaga?

Laur. Kas nii hullusti, aga... Vähemalt mina peaksin umbes kolmandiku töölistest oma mööblivabrikust koondama, kui peaksin hakkama tasuma teie poolt nõutud renti...

Margna. Aga mina paneksin lihtsalt pillid kotti, ma ei saa ometi lollu mängida! Minu elektroonikatehas... Soovite apelsini?

Karineem (*kiiresti*). Ma ise. (*Valib puuvilja, hakkab seda koorima. Teised jälgivad millegipärast seda tegu sõnatult. Äkki pudeneb apelsin käest. Imelik vaikelu jätkub. Karineem küünitab apelsini võtma, ent ta käsi põrkub tagasi. Üle ta näo käib vastikusgrimass.*) Ma saan aru, et te olete rääkinud?

Laur. Paistab küll. Selgemini enam ei saagi. Minu meelest on see paras avantüür...

Karineem. Milline nimelt?

Laur. No kuulge, tulla aastal 2005 ja ütelda; poisid, teie tehased, mis alustasid praegusel kujul 90-date keskel, kuuluvad suures osas ühele surnule... see tähendab, tema kommunistist kasupojale, kes ise on mõnes mõttes ju laip!

Margna. Sama hästi võiks väita, et need krundid kuuluvad mingitele ristitüütlikele.

Karineem. Ka seda oleks võimalik tõestada.

Laur. Nii jõume kiiresti absurdi. Kõikide Fordide ja Rokfellerite esiisad olid tavalised gangsterid... kas võtaksite neilt nüüd nende miljardid ära?

Karineem. Ameerika seaduste järgi on see võimatu, meie omadega võiks isegi proovida. Aga asja juurde. Mul oleks teile viisakas ettepanek, võite seda kompromissiks nimetada.

281. lugu, 17. episood

Kolm meest lauas

Karineem. Lihtne kohtuväline kokkulepe. Ütleme, tsirka 25% aktsiaosalust teie kumbagi tehases. Kompensatsiooniks maa eest.

Laur (*laseb ainult vile*).

Margna. Mis kurat! Mina peaksin mingi kommunistliku režiimi ajal ideoloogilist tööd teinud kõrge parteiametniku endale partneriks võtma, talle oma tehase aktsiad kinkima?

Karineem. Miks kummule? Te annate need mulle.

Laur. Mismoodi? Te tunnistate siis avalikult, et tõmbate oma klienti ka?

Karineem. Jätke see meie mureks, mismoodi meie arveldame. Niisiis, teie seisukoht?

Laur. Jääb ära. Kategooriliselt Liiga palju olen ma sellesse tehasesse tagunud.

Margna. Me mõlemad oleme Morna ettevõtluse pärast infarkte saanud!

Karineem. Selge. Siis kohtume kohtus – algul teiega, pärast teiega? Või kuidas!

281. lugu, 19. episood

Kolm meest lauas

Laur. Et olete raudhammastega röövel, seda ma teadsin, aga et ta ka...

Karineem. Ehk ei jätkka? Teie enda huvides. Kui kohtus, siis kohtus. Kardan aga, et mitte ainult ühes hagi asjus..

Margna. Ja mida see veel peaks tähendama?

Karineem. Mehed, kas te tõesti arvate, et mul pole piisavalt varukeise? On ikka. Näiteks sellest skeemist, kuidas varustusinsener

Pöder pistis 1993. aastal taskusse terve veneaegse taburetisehhi ja nimetas selle ümber mööblitehaseks,...

Laur. No kurat!

Karineem. ...või kuidas väliseestlane Margna Rootsi kroonide eest laskis endale fabritseerida hulga puuduvaid dokumente...

Margna. Küllalt! See on santaaž! Te veel vastutate oma sõnade eest! Siin nad on! (*Võtab taskust diktofoni*).

Karineem. Ah soo? Väike lindiskandaal või kuidas?

Laur. Polegi ammu sellist Eestis olnud.

Karineem. Noh, olgu siis jumekuse mõttes üks kena topeltskandaal, kui soovitakse. (*Võtab taskust oma diktofoni. Teiste jahmatust nautides*). Soovin teile kõige paremat!

284. lugu, 9. episood

Baar. Laine leti taga, mille najale nõjatub Felix Viss.

Laine. Mida härrad soovivad? Sel kellaajal pakume omletti ja kiluleibasid.

Viss. Hiljem. Kus teie ülemused on?

Laine. Praegu olen siin selle leti taga kõikse suurem ülemus mina.

Viss. Seda ma näen. Aga see teie... Ahven?

Laine. Härra Ahven on töövisiidil Soomes kuningriigis.

Viss. Soome on vabariik, proua. Ning härra Pfeffermint, kus tema on?

Laine. See on salastatud teema.

Viss (*pahane, et nii madalal tasemel peab suhtlema, aga kelkida soovib ta ometi, on ta ju suhtlusvaeguse all kannatav inimene*).

Tegite enda meelest nüüd nalja või? Nojah, need on hoopis teisel tasemel asjad, mida mina ajan. Eks mõni teine kord.

Laine. Kohvi ei telligi või?

Viss. Telliks küll, aga mulle ei meeldi siin üldse.

Laine. Mis siis viga on, härrake?
Viss. Siin tuleb kõik ümber teha! Muide, siin oli eelmine kord üks teine naisterahvas leti taga?
Laine. Ei siin pole praegu kedagi. Almat ka ei ole.
Viss. Väga ülbe inimene on see teie Alma, tuleb ütelda.
Laine. Täpselt tema sõ...
Viss. Kuidas, palun?
Laine. Ei miskit. Kallan siis kohvi või ei kalla kohvi?

284. lugu, 10. episood

Uku, Pöder

Pöder. Ah, te ei kujuta lihtsalt ette, mis meil siis kõik toimus... Karta on, et poleks üks mees – ütleme, et mina - õigel ajal silmad lahti hoidnud, poleks meil siin Mornas enam mingist mööblitootmisest mälestustki mitte.
Uku. Ah nii hullusti olid asjad?
Pöder. Nojah, mõned kolleegid... nimesid ma ei nimetaks, eks?, oskasid neil kaunitel kaugetel aegadel küll päris hästi revolutsiooni laulda ja tantsida, aga kapitalismi aabitsatõdedest polnud neil halli aimugi. Nad polnud isegi Marxi lugenud! Aga mis ma teid ikka ajalooliste heietustega tüütan.
Uku. Ei, ei, väga huvitav.
Pöder. Sellega oleks allavett läinud umbes nagu õmblusvabrik läks. Aga minu väike taburetivabrik... khm... tiksub siiaamaani päris kenasti. Ja nüüd tahab üks võõras mees kogu kupatuse oma kontrolli alla saada...
Uku. Ja mis see tegelikult tähendaks?
Pöder. Väga kõva matsu. Ma ei tea ju, kui palju ma palkasid peaksin kärpima ja kui mitu meest koondama... Aga nagu lehed kirjutavad: see oleks sotsiaalne katastroof ühe väikelinna mastaabis. Paneme Margna telefonivabriku siia otsa ja... Kus siin naerukoht oli?
Uku (*muigab tõesti*). Vabandust. Aga kas teile ei tundu, et saatuse ironia on antud juhul sajaprotsendiline?
Pöder. Ei saanud aru?
Uku. Ega te ometi pole unustanud, kes aeg-ajalt teile ja ka mulle... noil kaugete aegade parteiaktiividel kõige vingemaid ajuloputusi korraldas? Kas mitte funktsionär Felix Viss?
Pöder. Justament! See Viss oli isegi tolle ajastu foonil lihtsalt punane dinosaurus! Täielik ortodoks! See mulle erilist viha teebki.
Uku. Mullegi, kui aus olla.
Pöder. Aga samas on see mees muidugi lugenud nii Marxi kui kõike muudki.

284. lugu, 11. episood

Baar. Viss joob mossitades kohvi. Laine seirab teda, kogub julgust.

Viss. No mis te passite mind? See pole viisakas.
Laine. Jooge kohvi, ega see mürgitatud pole.
Viss. Jabur jutt, ausalt. Aga ei midagi, saab siingi kunagi kord majja löödud.
Laine (kallab salamahti vist nagu midagi "julgustavat" kurku). Ei löö aga küll!
Viss. Mida? Ma kaeban teie peale Pfeffermindile! Te ei tea, kes ma olen.
Laine. Teie olete üks vana häbitu seelikukütt.
Viss (kohvi kurku tõmmates). Mida kuradit? Paluks korrata.
Laine. Mina tean sinust kõike, mina tean sinust isegi seda, mida sina ise ei tea! Häbi, vanamees, väikese lapsukese käest tahab kodukotust ära võtta...
Viss. Kas teil on siin kõik sellised hullud skandalistid?
Laine. Töörahva vereimeja, bolševik ja seelikukütt oled sa, vaat kes sa oled!
Viss. Sina kasimata suuga vanamoor ei tea tõesti, kellega sa räägid!
Laine. Miks ma ei tea! Sina vastik vanamees oled seesama Vissi Feeliks, kes mu vaest tütar on ahistanud ja piiranud ja talle võib-olla koguni tite treinud, väikese süütu poisikese!
Viss. Ma nõuan... ma nõuan kaebuste raamatut! Kohe, olgu olla!
Laine. Punane, punane! Ei tea sedagi, et kaebuste raamatut pole enam olemaski!
Viss. Mis sa siis sonid? Mis noored naised? Minu eas...
Laine. Minu Evelinike ei varja minu eest iialgi mitte midagi, tema on mul hea tütar.
Viss. Mis Evelin? (Vahib Laine. Tal on raske kaht naist kokku viia). Kas sina oled siis... ei, ma ei usu...
Laine. Jah, mina olen just jah Tallinna proua Evelin Sumbergi ema, ja kui sa palju õiendad, võib minust veel sinu ämm saada, vaat nii!
Viss. See on ju absurd!
Laine. Ise oled absurd! Vähe puudus, et oleksid korraliku abielu tuksi keeranud...
Viss. Jah, ma olen tõesti proua Sumbergiga paar korda vestelnud, isegi nalja visanud, aga kõik muu ei tule kõne allagi.
Laine. Nii te räägite kõik, aga kuidas tite treite, see pole meeles kunagi.
Viss. See on toores santaaž! Ja muide - täiesti võimatu on seda tõestada.
Laine. Sina katsu ise kohtus tõestada, mis asja sa alati, kui advokaadihärrat kodus polnud, Tallinna sõitsid ja võõrasse majja sisse tungisid... Pudel põues! Jootsid vägisi mu tütrele kurku, mine tea, mis pulbrit sa viina sisse segasid...
Viss. Teie ei ole normaalne inimene. Vaadake ise, kas mina oleksin üldse võimeline nii noore naisega... niiõelda last tegema, kui juba jutuks läks?
Laine. Seda räägi prokurörile.
Viss (on isegi natuke nagu meelitatud). Ega prokurör ei usuks ka.
Laine. Räägivad, et sa pidada rikas vanamees olema, toidad mu tütre ja oma lapsukese ikka ära, selle ilmsüüta poisikese. Kui Sumberg teada saab, oh sa!!
Viss. Ma lähen nüüd ära. (Aga ei lähe). Kuulge, mis majast te enne rääkisite?
Laine. No ikka minu tütre lapsukeste majast Morna linnas Örne 15.
Viss. Örne 15? Aga seal elavad ju need uued kadakasakslased?
Laine. Ma sulle teen kadakaid, meie oleme vabadusvõitlejad ja minu tütar on isegi Prantsusmaal elanud!
Viss. Rahu, ainult rahu. Te teate ise täpselt sama hästi kui mina, et mitte midagi sellist pole olnud.
Laine. Ära hädalda! Mis siis, et ei ole? Evelin võib ütelda mida tahes.

Viss. Räägime nüüd äkki sellest majast, eks? Räägime rahulikult, eks?
Laine (röögatab äkki selja taha). Alma, tule ruttu siia, mulle on tunnistajat vaja!
Viss ei pea vastu ja paneb punuma.
Laine. Pagana pihta, ajama pani ja arve jättis ka maksmata!

284. lugu, 12. episood

Uku, Pöder, hiljem Mare

Pöder. Ja nüüd küsin ma otse - kas panete õla alla? See peaks olema teie kui linnajuhid... kohus.
Uku. Kui vaja, võin tulla isegi piketis seisma. Aga see on ka kõik.
Pöder. Ja seda räägib meie linna esimene mees?
Uku. Kas mäletate, kuidas otse Tallinna südames aeti ära pool ajaloolist ja kuulsat raamatupoodi ühe küünilise advokaadi eestvedamisel?
Pöder. Jah, ja nüüd tolmavad seal igavad ja kallid ülikonnad.
Uku. Just! Kas mäletate, kuidas kõige nimekamad kultuuritegelased sel puhul protestiallkirju korjasid ja piketis külmetasid?
Pöder. Te teete mind tõsiselt murelikuks.
Uku. Nii palju kui ma mäletan, ei teinud Tallinna linnaisad selle loo puhul piuksugi. Arvan, et mitte argusest...
Pöder. Tahate te öelda, et...
Uku. Paraku, paraku. Ega siis linn saa kahe kodaniku omandivaidlustesse sekkuda. Võimude lahusus! Neid asju otsustab kohus...
Pöder. Ja punane dinosaurus tuleb ja paneb mulle käpa peale?
Uku. Pöder, teie teate paremini kui mina, et rahal pole rahvust ega maailmavaadet. Tema kõrgeaususel Pühal Eraomandusel samuti mitte, ma arvan. Kulla mees, leidke üks eriti hea advokaat. Leidke ta ruttu. Leidke see kõige parem, olgu või küünik!
Pöder. Hilja, hilja! See kõige parem, õigemini, see kõige osavam on ju Vissi lausa ise üles leidnud. Või pean ma mõne välismaalase...
Uks prahvatab lahti. Sisse tormab Mare.
Mare. Kui sa Uku teaksid, kui vihane ma... Oi, tuhat vabandust - te pole üksi, härra linnapea!
Uku. Jah, meil oli siin härra Põdraga omavaheline kõnelus.
Pöder. Jah, aga minu meelest me oleme lõpetanud, kas mitte? Ei julge rohkem teie hinnalist aega kulutada. (*Kummardus mõlemale*). Parimat.
Uku. Ja pidage meeles, olen teiega. Mõttes muidugi.
Pöder (*väljumas*). Olen väga tänulik. Nägemist, proua... Peterson!? Nii et härra Palm, kui peaks tekkima vajadus, kutsun teid... piketeerima, nagu meil jutuks oli?

292. lugu, 4. episood

Hästi, kuigi siiski mitte lausa "Diori juurest", riietatud tüüakas vanem härra kõnnib mööda vaikseid tänavaid. See on Felix Viss. Tema väline imago on taas nihkunud sinnapoole, kus viibib väiksem seltskond väljavalituud – temaealisi hoopiski vähe. Need, kes maksuameti aruandes mahuvad Eesti teise või kolmandasse jõukusgruppi. Endisest kibestunud seltsimehe tüpaažist pole kuigi palju alles jäänud – aga seda siiski ainult väliselt. Vissil on kaenla all kilemapp, nende vahel pakk ühetalolisi printeril väljatrikitud lehti. Ta vaatab tänavanumbrit ja poetab siis ühe lehe korralikult postkasti. Ülejäärgmise maja juures teeb ta sama.

292. lugu, 6. episood

Pöder märkab autoaknast Vissi toimetamisi tänaval. Vaatab isegi tagasi, siis peeglisse... ja ilmselt saab aru, milles asi. Ta näole ilmub põlglik ja üleolev muie.

292. lugu, 11. episood

Pöder on kodus. Natuke abitult askeldab ta pliiti ees, praadides endale midagi lihtsat ja poisimehelikku. Uksekell. Hm, teeb Pöder imestunult ja läheb avama. Uksel seisab Viss. Vissil on käes suur bukett lilli. (Roose, gladioole?)

Pöder. Teie?
Viss. Mina, nagu näete.
Pöder. Tunnistan, et...
Viss. Olete jahmunud? Tühja kah. Saame sellest kuidagi üle või kuidas. Tohin ma nüüd edasi astuda?
Pöder. Aga kui ma ütlen, et ei tohi?
Viss. Ah, ei te ütle.
Pöder. No olgu siis... Aga arvestage, et mul pole aega...
Viss. On küll, ma tean.
Pöder. Kõva mees olete, eks? No pagan teiega, astuge edasi. Ja võtke arvesse, et ma lasen teid sisse ainult puhtast uudishimust.
Viss. Uudishimu, noormees, on väga tugev energialiik.
Pöder. Kas need lilled on... mulle?
Viss. Mis te nüüd? See kimbuke on mõeldud teie võluvale abikaasale. Tohin ma need talle isiklikult üle anda?
Pöder. Vaat seda küll mitte. Ei, ei, ma ei varja teda teie eest. Abikaasa on lapsega lihtsalt vanemate juures maal.
Viss. No siis... siis annan ma need lilled teile. Ega ma neid ometi tagasi hakka viima.

292. lugu, 15. episood

Põdra maja. Kaks meest laua taga. Muide, Vissi toodud lilled on kuidagimoodi torgatud kas vales mõõdus vaasi või kogumisti purki. Need on kusagil foonil.

Pöder. Ma panen natuke imeks, et te tulite mind väisama niimoodi... üksinda. Kus on siis teie ilmakuulus advokaat?
Viss. Just, just. Ivar arvab...
Pöder. Mõtleks, või juba Ivar?
Viss. Nojah, teile on ta muidugi härra Karineen. Ta arvab, et teiega saab asju ajada ainult kohtusaalis. Tal olevat vist mingi negatiivne kogemus?
Pöder. Ükskord segasin ma talle vist liiga kange kokteili – täiesti kogemata, ausõna.
Viss (*muheleb*). Just, just, kogemata.

Pöder. Noh, kui te juba tulite... Asugem siis härjal sarvist. Ma ootan? Saan ma teid kuidagi aidata??
 Viss. Ma tulin sellepärast, et...
 Pöder. ...et teha mulle ettepanek kohtuväliseks leppeks? Jah? Ärge raisake aega, seltsimees Viss.
 Viss. Te ei kuulanud mind lõpuni... kodanik Pöder. Kohus kohtuks, seal võime käia ja võime ka mitte käia. Nii umbes seitse aastat.
 Pöder. Mul on vististi veidikese rohkem aega varuks kui teil.
 Viss. Võimalik. Aga teie närvid maksavad ka midagi. Kujutage ette, kuidas nad nende lõputute istungite ajal kuluvad...
 Pöder. Teie närvid on muidugi terasest?
 Viss. Noormees, minul polegi närve. Sellepärast tulingi teie juurde hoopis teistsuguse projektiga.
 Pöder. Kuulan huviga. Muide, kes selle projekti autor on, teie või teie advokaat?
 Viss. Minu advokaat on mu visiidiga kursis. Õhtul helistab ta mulle.
 Pöder. Selge. Viina, viskit, dzinni või vett? Mida iganes?
 Viss. Vett, paluks.
 Pöder. Palun lahkesti. Muuseas, aus seltsimees. mis asju te täna linna vahel ajasite nagu postimees? Postkastist postkastini, nikat-nakat?
 Viss. Aa, nägite. Viisin rendi- ja üüriarveid kohale.
 Pöder. Selge. Kokkuvõttes missugune postikulude arvel.
 Viss. Muidugi! Pealegi meeldib mulle jalutada. Mina pole veel nii rikas, et kalli autoga linna vahel kimada...
 Pöder. See oli nüüd minust või? Millegipärast kuulan ma teid ikka veel...?
 Viss. Ah, mis te ikka särate. Te teate väga hästi, et olete parajalt purgis. Mina pakun sellist varianti. Teate, mind ei huvitagi see pagana rent, mida te mulle niikuinii ükskord maksma peate hakkama.
 Pöder. Oh-ho-hoo?
 Viss. Kuulake edasi. Ma pakun palju huvitavamalt lahendust: te kingite mulle – ja muidugi ka Karineemele – mingi osa oma aktsiapakist. Kinkelepinguga. Enamuspakett jääb teile. Esialgu.

292. lugu, 17. episood

Pöder, Viss

Pöder. Ah et kinkida teile mõned aktsiad? Idee, muide... Kas ma peaksin selle peale nüüd šampuse avama?
 Viss. Veel kaks lauset. Ma hakkan reaalseks osanikuks. Ja ma teen teie keskmiselt visisevast vabrikust kõva kasumiga tehase.
 Pöder. Võtab hingetuks!
 Viss. Te olete küll päris osav tootmisjuht. Igatahes säilitasite te kümnetele meestele töökohad.
 Pöder. Sai püütud, ei salga.
 Viss. Erinevalt Margnast, kes jättis tööta umbes sada selle linna naist... ja tegi õmblusvabriku asemele mingi telefonijuppide konveieri.
 Pöder. Miks te siis temaga ei tegele?
 Viss. Olge mureta, küll me tegeleme ka selle isandaga. Praegu räägime teist. Te olete ilmselt ka päris korralik insener, aga... teil puudub tööline haare.
 Pöder. Viisaastak kolme aastaga, see või?
 Viss (*külmalt*). Ärge ajage möla, noormees. Te unustate, et mu kasuisa Fischman oli küll kapitalistik vereimeja, ent samas oli ta rahategemise geenius. Ju on midagi mullegi külge hakanud.
 Pöder. Ilus oli, nalja sai, aga...
 Viss. Ja veel: ma garanteerin teile peainseneri... või olgu... peadirektori ametikoha igal juhul.
 Pöder. Tehases, mille ma omaenda pea ja kätega olen üles ehitanud? Oo, milline absurdi ilu!
 Viss. Oma pea ja oma kätega, ütlete?
 Pöder. Noh, tõesti... kunagi, iidsetel aegadel seisis umbes samas kohas... samal territooriumil üks väike taburetiteetöököda...
 Viss. Seal toodetiütle Balti riikide nõutud raamaturiiuileid ja puhveteid. Enam selliseid ei tehta. Kahjuks! Ja see tehase kuulus mu kasuisale.
 Pöder. Ja jaa, aga siis marssis tankide saatel sisse teie armastatud nõukogude võim ja natsionaliseeris selle tehasekesse naksti ära...
 Viss. Ei eita, ajalugu ümber ei tee. Aga siis tuli laulev revolutsioon ja teie, Pöder, ajasite vabriku isiklikult oma põuetaskusse.
 Naksti. Viimast direktorit ikka mäletate veel?
 Pöder. Mõnus vana oli, see teeneline tööstustöötaja. Aga vaene mees ei suutnud kaugemale mõelda kui perestroika ja isemajandav Eestis.
 Viss. Tema sai insuldi, seda ikka teate?
 Pöder. Kahju vanast, ta võttis asja liiga isiklikult.
 Viss. See juhtus paar päeva pärast seda, kui te olite teda santažeerinud ja KGB agendiks nimetanud. Et kui ta mängust ei lahku, siis... Üheksakümnendate algul uputati niimoodi mitmeid mehi!
 Pöder. Huvitavad agentuuriandmed, ütleksin ma. Vana siis ikka... elab veel?
 Viss (*noogutab napilt*). Kas jätkan lugu, kuidas see tehase taskupistmine käis?
 Pöder. Ammu aega pole kuulnudki sääras kommunistlikku demagoogiat.
 Viss. Mis siis ikka, Pöder. Lähme siis kapitalistlikule demagoogiale üle. Miks teie olete nii väga veendunud, et minu kasuisa tehase peab kuuluma just nimelt teile?
 Pöder. Kuulge. Fischmani kasupoeg - millal see kõik oli? Täpselt kuuskümmend viis aastat tagasi... Poleks mind, seisaksid selle tehase asemel ammu varemed ja umbrohi.
 Viss. Ah, mis te praalite! Minu teada pole ei teie tehase ega teie enda seis üldse mitte nii roosilised, nagu te siin hõiskate.
 Pöder. Mis te sellega silmas peate?
 Viss. No üks te ise tea paremini, kuhu teie raha aina voolab ja voolab.
Imelik paus. Ja ehk jääb esitsa isegi natuke seletamatuks Põdra ootamatu ja vulgaarne raevuhoog.
 Pöder. Kõik! Aitab mõlast! Välja minu majast! (*Haarab Vissil rinnust ja rabab ta püsti*). Uks on seal! (*Haarab Vissi uksest sakutades käigult ka lilled ja virutab Vissile järele*). Võta oma lilletuustakas, kuradi pede!
 Viss (*ukselt, õhku ahmides*). Kraade! Pasatski! Pane tähele, tuleb päev, ja... ma võta sind isegi hoovitööliseks, palu või põlvili!

298. lugu, 7. episood

Morna. Tänaval kõnnib härra Viss. Ta näeb jälle kraadikese kangem ja tähtsam välja kui eelmisel korral, mil meil oli au teda kohata. Inimene areneb. Ta seirab linna (ja eriti mõningaid selle kinnisvaralisi detaile) kui midagi, mis kuulub isiklikult talle. Siis märkab ta midagi huvipakkuvat. Taamal kleebivad kaks noormeest midagi plangule (rekaamialusele vms kohta) ja kiirustavad siis ringi vaadates minema, ära nurga taha – nagu nõukogude filmi noored partisanid lausa teised! Rakurss on aga selline, et plakati sisu ja kujundus jäävad nähtamatuks. Vissil vaatab ringi – et ega teda ülemäära uudishimulikuks peeta – ja leides tänavapilti ohutu olevat, tõttab uudishimulikult lähemale. Seisab tüki aega plakati ees ja pöördub siis tagasi, ilme algul häiritud, siis aga tõmbub see kahjurõõmsalt muheville.

298. lugu, 9. episood

Laine, Uku

Laine. A mis mõttes teid kõiki siis üldse validagi, kui kõik asjad niikuinii Tallinnas ära otsustatakse?

Uku. Noh, ühtteist saame meiegi koha peal ära teha.... Tänavaid tuleb korras hoida ja veevärki ja...

Laine. Ja ongi kõik või? Aga pastoi! Kas te seda ei saaks ära keelata, et et igasugu Rootsist või Tartust tulnud tüüpused ei saaks ausatel Morna inimestel nende kodusid ära võtta?

Uku., Paluks täpsemalt?

Laine. No näituseks kasvõi see Õnne 13, kus teiegi nüüd elate. Kuramuse Margna, tema tõstis mu sealt ju välja.

Uku. Seda ma teadnudki.

Laine. Tühja kah, see oli ammu! Mina olen nüüd majaomaniku abikaasa ja puha- Aga nüüd siis see Viss või kes ta on... Tema siin vahepeal hiilis juba minu Kristjani eraomanduse ümber...

Uku. Loodame, et asjatult, eks? Teate, mõningatel puhkudel saab linn oma sõna sekka ütelda, aga üldiselt kehtivad selles vallas turuseadused...

Laine. Ma olen ka kuulnud jah. Aga kuidas see saab nii olla, et miski tolmune ja porine turg on tähtsam kui Jumala enese sõna?

Tema üheksas käsk aga kõlab nii, et sina ei tohi ära võtta teise inimese koda, vaat nii! Aga see Viss, see punane pursui... (ehmub, rohkem endale). Sa kurrat, jälle jäin vahele!

Uksele on ilmunud Viss. Vaid korraks ilmub ta näoleilme, et parem oleks siit taganeda. Aga ei, enam ei luba seda tema uus sisetunne. Elu peremeheks taas pürgija sisetunne.

Uku. Mis juhtus?

Laine. Muud midagi, aga... kus hundist rääkida, seal hunt platsis.

Viss. Hunt ka veel? Ma ennist nagu kuulsin, et ma olla punane pursui.

Laine. Mina küll pole midagi sellist ütelnud! (Uku kogu taha varjudes): me siin härra linnapeaga rääkisime hoopis nendest turuseadustest...

Uku. Ja kogunisti kümnest käsust.

Viss. Tervist, härra Palm. Ja mis punasesse pursuisse puutub, siis... mis seal ikka. Pean meeles. Pole vastu. (Istub lauda). Üks heeringasalat ja mineraalvesi, palun!

298. lugu, 11. episood

Laine, Uku, Viss. Ime küll, Viss ja Uku istuvad ühes lauas. Laine, moka ainult natuke nipsakalt torssis, teenindab Vissi mõõdukas tempos, aga sugugi mitte liiga aeglaselt.

Viss. Te siis ei kardagi minusuguse monstrumiga ühes lauas istuda?

Uku. Mina ei kannata komplekside all.

Viss (Lainele). Mis see on? Heeringasalat? Ei usu hästi. Seda võis see eelmisel aastal olla. Viige see tagasi.

Laine. Näete siis, milline ta on!? See salat sai alles täna hommikul tehtud ju...

Viss. Või soovite ekspertiisi? Vaevalt see Ahvenat rõõmustab. Las nad teevad seal köögis mulle paar tõepoolset täna võileiba. Ma olen rääkinud! (Laine taandub sõnatult). Mis kompleksidesse puutub, siis tunnistan avaneelselt nagu vanale tuttavale vanadest aegadest – minul on neid küllaga.

Uku. Täiesti mõistetav. Olen mitut puhku mõtelnud, et teie nahas oleks päris keeruline elada., Ühest küljest ikkagi veendunud... kuidas seda üteldagi?

Viss. Ütelge vasakpoolne.

Uku. Ah et ei olegi enam kommunist?

Viss. Miks ei ole, olen küll, aga seda sõna mõistetakse viimasel ajal selles õiges tähenduses vist ainult Prantsusmaal ja Itaalias. Noh, et ma aga pensionäripõlves mingi tobeda pärandustombu otsa komistasin, seda nimetatakse vist saatuse leebeks irooniaks...

Uku. Kuulge, Viss... me oleme jagelenud küll, äkki prooviks mõnikord ka konstruktiivset juttu ajada?

Viss (saab oma võileivad Lainele). Noh, teine asi kohe! Edaspidi olge ikka hoolikam! (Äkki ise üleemeelikult). Ja tervitage minu poolt oma kena tütar!

Laine (omatte). Ei mõtlegi!

Viss. Ta tütar on abielus ühe saamatu advokaadiga, aga see selleks. Mis konstruktiivsusest te rääkisite?

Uku. Mõnes asjas võiks ju siin linnas võim ja raha pead kokku panna. Linna arengu seisukohalt...

Viss. Kulla mees, jälle annab tunda see, et omal ajal viilitsite minu marksismikursustelt! Linna areng... Päh! Äkki pajatate mulle veel linna generaalplaani või viisaastakust?

298. lugu, 13. episood

Uku, Viss, Laine, hiljem Katrin

Uku. Ikkagi tasuks mõningaid seisukohti võrrelda ja koordineerida. Mingi üldisem plaan peab kogu linnarahva jaoks ju ikka olema!

Viss. Jätke järele, ise te selle kõik maha kriipsutasite oma laulvate revolutsioonide pohmakas!

Uku. Mina, lubage tähendada, polnud tollal eriti suur aktivist, mina olin vaid maakooli juhataja.

Viss. Jaa, ma tean. te sattusite siia linnapeaks üsna juhuslikult. Ja nüüd värisete oma koha ja palga pärast.

Uku. Kas te ei lähe mitte isiklikuks?

Viss. Jah, tõesti, sellel pole mõtet. Teie mängite siin vaikset ja delikaatset maasoola. Mis seal ikka. Mis aga plaanidesse puutub, siis... Parema ärge pidage mingit plaani. See linn areneb edaspidi just nii, nagu on plaanis minul.

Uku.. Kas see pole liiga palju tahetud?

Viss. Ei, see on isegi tagasihoidlikult sõnastatud, härra Tagasihoidlik Maa Sool! Nii et igale oma. Mina ajan oma asja, teie tegelege oma valimisjärgudega...

Uku. Mis te sellega silmas peate?

Äkki kostab köögist vali rõõgatus.

Köögihää! Esinduspraad härra linnapeale!

Viss (*hakkab naerma*). Ha-ha-haa! Ja teie räägite, et ei kannata komplekside all!

Uku. No ma ei tea, mis nad seal endale lubavad...

Laine (*tuleb praega*). Palun, härra linnapea! Head isu! (*Sosinal*): ja sellele mehele tead tehke säru...

Viss. Pole midagi, noormees, pole midagi!~Just sellistest tühistest detailidest algabki isikukultus!

Uku. Viss, miks te aina norite?

Viss. Palm, ja miks teie aina silmakirjatsete? Mängite siin vagurat raamatutarka, ise aga... rikute uut valimisseadust!

Uku. Mina? Valige oma sõnu!

Viss. Kas siis teie ei teagi, et alates valimisnimekirjade esitamisest on avalik valimisreklaam keelatud? Päh, pool linna on teie ilupilte täis kleebitud...

Uku. Mis te valetate!

Viss. Mina ei valeta, Palm!

Uku. Siis... siis ma tean, kes seda tegi! Jaa, ma tean! Ma kohe...

Viss. Istuge maha! Pole see esimene ega viimane suutäis sitta, mis teil selles džunglis nimega Eesti Vabariik tuleb alla neelata!

Uku (*püüsti karates, peaaegu kaklema minemas*). Eesti Vabariik jäta kohe heaga rahule!

Viss. Ei tea, mis püha lehm see veel peaks olema!?

Uku. Minu riik pole sulle mingi lehm!

Viss. Mis ta sinu oma rohkem on kui minu oma, kirikurott selline?

Uku. Oledki punane... punane pursui, vaat just! Käed eemale Eesti Vabariigist!

Paistab, et asi pöörab tõsiseks või koguni lõõmaks. Aga siis kõlab ükselt kõva ja helisev naishää. Uksel seisab Katsin, kes on sündmust vaimustusega jälginud.

Katrin. Braavo! Ja stopp!

Mõlemad tarduvad.

Viss. Misasja?

Katrin. See polnud teile. Teie olete rohkem sihuke Karlsson katuselt.

Viss. Te veel vastutate oma sõnade eest! Ja üldse, kes te olete?

Katrin. Ma pean silmas seda teist härrat, seda, kes seal nagu kurva kaju rüütel...

Laine. Kuidas te räägite meie linnapeaga!

Uku. Pole viga. (*muigab hapult*). Ma ei saa sellele hinnangule isegi vastu vaielda.

Katrin. Oi, ma ei tundnud teid ära... Ma käisin saugustis ju ennast teie juures tutvustamas, härra Palm...

Uku. Jaa, ma tundsin teid kohe ära... Teie olete uus ja energiline... kultuurimaja juhataja...

Katrin. Jätke komplimentid nüüd küll kus seda ja teist..Härra Palm., Kas te olete kunagi laval esinenud?

Uku. Olin ma siis nii teatraalne?

Viss. Ja, me siin natuke tegime... nalja. Vanade tuttavate asi. Head aega kõigile. (*Väljub pead vangutades*). Mis linn see Morna küll on!

Uku. Mis laval? Ah soo, isetegevust on elu jooksul ikka tehtud jah... Ükskord kutsuti isegi ühte sõjafilmi nälginud saksa sõdurit mängima. Ma muidugi ütlesin ära...

Katrin. See selleks, härra Palm... Mul tekkis teiega seoses üks pisike plaan. Möisahärrat tahate mängida?

Uku. Ei saa aru.

Katrin. Te ju teate, ma olen diplomiga lavastaja, ma ei aja tühja jama. Uku. Noh, mis ma teile ütlen... Isegi kui ma nõus olen, mul pole ju aega.

Katrin. Härra Palm! Ärge keerutage! Valitakse teid linnapeaks tagasi või mitte, sellel pole igaviku ees erilist tähtsust!

Uku. Aga millel siis on, lugupeetud neiu?

Katrin. Kui te mõnes minu lavastuses kaasa lööte. Mõtelge selle peale!

304. lugu, 3. episood

Morna linn. Vissi korter hruštšovkas. Kõik viitab sellele, et varsti läheb siin kolimiseks. Laual ja toolidel on kartongkaste, pakkimispaberit, vanu ajalehti. Aga ka virnake raamatuid.. (NB – raamatud siingi nagu Uku).
Ja sealt ta tulebki, varstine kolija ise. Tubane ja teksastes, süles mingi köögiese, näiteks vanamoodne tirin. Paneb selle lauluümina saatel ettevaatlikult kasti. Seejuures riivab ta küünarnukiga raamatuid, need sajavad kolksatades maha. Viss hakkab neid üles korjama, silmitseb kriitiliselt. Osa visatakse eemale prügipaika, osa aga asetatakse kasti. Näeme, et parimate sekka on arvatud ka "Kapital".

Viss (*ümiseb, lausa laulab*). Üks tont see kõnnib mööda Euroopat... oi jaa ja vaaderallallaa. Tjaa, seltsimees Marx. Või kuidas teid nüüd hüüdagi? Asjalik raamat, võtame kaasa...

Järgmise raamatu (või brošüüri) kohal jääb Viss lausa mõtlema. Hoiab seda käes. Näeme meiegi pealkirja. Olgu see mis tahes (mis leidub), kas Brežnevi "Uudismaa" või hoopis mingi NLKP kongressi materjalide kogu, igatahes olgu see midagi väga ajastuomast. Selle raamatu poetas Viss makulatuuri sekka.

Viss. Mis lännu, see lännu. Ja punkt.

Ukse kell. Viss läheb avama. Lävél seisab tippadvokaat Karineem.

Karineem. Tere, härra Viss.

Viss. Teie? Ei teadnud oodata, ei teadnud oodata...

Karineem. Oli asja riigikohtusse, ja kaugel see Tartu siit on. Nii et võtke vastu.

Viss. Astuge edasi, härra advokaat. Kui muidugi julgete.

Karineem. Mis mõttes, palun?

Viss. Noh, mul pole siin just kõige hügieenilisem olukord. Te tahate vist käsi pesta?

Karineem (*vaatab süngelt ringi, saab ma foobiast korraks võitu*). Pärast. (*astub edasi, hakkab istuma*).

Viss. Minutütsku! (*laotab toolile ajalehe*). Nüüd võite istuda.

Karineem. Nii-nii. Hakkate kolima?

Viss. Ah paistab välja või?

Karineem. Küll teie olete täna joviaalne.

Viss. Mis joviaalne? Ma olen protsessi sees. Ma tegutsen. Ma valmistun tõesti kolimiseks.
Karineem. Mis seal ikka, loogiline. Kelle te siis oma majast välja tõstsite?
Viss. Kulla advokaat, kelleks te mind õige peate? Kõik sünnib vastastikusel kokkuleppel.
Karineem. Te olete hakanud isetegevust tegema. Viss.
Viss. Teie püüdlük õpilane!
Karineem. Hm.... See on Pajuksa tänava maja, mille me saime vist täiesti puhtalt kätte, kui ma ei eksi?
Viss. Ei saa salata, et seep see on.
Karineem. Seal on ju see vana naine, kellel pole pärijaid ja nii edasi?
Viss. Mitte vana, vaid väga vana naine ja pealegi täielik nõid! Tõeline vereimeja! Kas teate, mis hinnaga ta nendele uue romutöökoja poistele tube välja üüris?
Karineem. Millisega siis?
Viss. Umbes nagu Tallinnas. Mulle ei meeldi, et minu kasuisa majas midagi nii inetut sünniks! Ja üldse, miks peaksin ma siin hruštšovkas konutama, kui linn on täis mulle kuuluvaid eramuid?
Karineem. Viss, te suudate isegi mind üllatada! Noh, ja kuhu te selle vanaeide nüüd torkate? Vanadekodusse?
Viss. Minge nüüd, mina olen siiski humanist. Tema kolib siiasamasse korterisse siin.
Karineem. Neljandale korrusele? Kena humanism küll! Tädi roomab ju kepiga!
Viss. Vaat see on juba tema probleem. Aga siin on soe vesi, vannituba ja nii edasi. Ja üüri võtan ma ainult sümboolselt, kurat temaga.
Karineem. Korter jääb siis teie omandisse edasi?
Viss. Ma ju ütlesin, noormees, et ma olen teie usin õpilane.
Karineem. Tjaa... No comments. Aimate, miks ma siia sisse põikasin?
Viss. Asi see aimata pole. Te tahate mind jälle korrale kutsuda. On ju nii?

304. lugu, 5. episood

Vissi korter. Karineem kõnnib ettevaatlikult, baktereid peljates edasi-tagasi ja loeb Vissile viisakalt, ent sisemise pahameelega moraali.

Karineem. Mind ei huvita teie isetegevus ja teie sigadused olmesektoris. Kõik need väikesed majad pole minu rida. Jumal teiega, tõstke või kõik selle linna vanamoored kuuse alla... Aga mis puutub muusse...
Viss. Nüüd hakkab minu advokaat vist hoopis Põdrakest kaitsma?
Karineem. Temal on oma advokaat... Minu meelest juba kolmas, aga see on tema asi. Minu ülesanne on see asi korralikult lõpuni viia. Aga teie teete järske liigutusi, pagan võtaks!
Viss. Ah juba käidi kaebamas?
Karineem. Ametlikult veel mitte, aga...
Viss. Poleks arvanud, et see mees nii nutune on. Mina pole kellelegi kaevanud, et tema on minu kallal koguni füüsilist vägivalda tarvitanud.
Karineem. Tõesti? Seda ma ei teadnudki.
Viss. See käib asja juurde. Ta viskas mu suvel oma majast välja.
Karineem. Mida te sinna otsisite, Viss?
Viss. Pakkusin talle üht varianti. Ta polnud nõus.
Karineem. Millega ta polnud nõus?
Viss. Noh, ta ei tahtnud mulle... see tähendab, ka teile natuke aktsiaid kinkida.
Karineem (lausu kiljatab). Viss! Ma loobun teid edaspidi esindamast!

304. lugu, 10. episood

Karineem, Viss.

Karineem. Kas te tõesti olete unustanud, kes te olete?
Viss. Ei kavatsegi unustada. Mina olen endine ja kui nii võtta, ka praegune.
Karineem. Ma imestan isegi, et ma veel siin viibin.
Viss. Vaevalt küll, et inimlikust uudishimust. Unustasin küsimata, kas soovite juba käsi pesta?
Karineem. Ei soovi! Ei, kas te saate üldse aru, mis juhtub siis, kui mina mängust välja astun? Teid süüakse ju elusalt ära! Morna linnavalitsuse trepil!
Viss. Ei sööda. Ja teie ei astu ka mängust välja.
Karineem. Huvitav, miks?
Viss. Sellepärast, et teie olete üks kuramuse ahnepäits, härra tippadvokaat.
Karineem. Sellise mõla peale ma isegi ei solvu.
Viss. A mis siin solvuda? Ahnus on üks kuradima kõva energialiik, pean ma ütleva.

304. lugu, 12. episood

Viss, Kaarneem

Karineem. Hm... Ma pole kunagi pidanud kellelegi aru andma, miks ma nii või teisiti talitan. Kuna teie olete nii erakordselt raske, nii erakordselt talumatu tüüp....
Viss. Aga mul on ka erakordsed šansid, eks, advokaat?
Karineem. Muidugi, muidu ma teiega ei räägiks! Palun, ärge segage mind. Niisiis – ma pole ahne, aga ma olen auahne.
Viss. Mida suurem number, seda suurem au?
Karineem. Jah, ma alahindasin teid... Teist oleks võinud vabalt vabariigi tasemel mees saada. Niiõelda poliitbüroo liige.
Viss. Aga ei saanud, ja kurat temaga. Mis te mulle tegelikult ütelda tahtsite?
Karineem. Ainult seda, et edaspidi keelan teil igasuguse otsesuhtluse Laur Põdraga ära. Ärgem alahinnakem teda.

304. lugu, 14. episood

Viss, Karineem

Viss. Pöder? Mis tast enam karta. See mees on raskelt haige inimene.

Karineem. Olete kindel? Pole kuulnud.
 Viss. See isand laseb enese ise põhja ja muuseas väga ruttu. Nojah, teie ju ei tea, aga eelmine kord jäi tal tehases palgapäev neli päeva hiljaks!
 Karineem. See on midagi uut. Mingid lepingud, laenuid, midagi muud?
 Viss. Mina arvan, et midagi muud. Näiteks rulett.
 Karineem. Rulett.
 Viss. Või mis seal nendes kasiinodes on. Ei tea, ise pole sees käinud.
 Karineem. Kas ta... ta siis mängib või?
 Viss. Nagu Dostojevski! Aina kaotab ja kaotab. Küll järjekord jõuab ka viimse püksipaarini! Muide, üks tema lemmikkasiino, kuhu ta mitu korda nädalas siit meie patusest provintsist mängima sõidab, asub umbes kümne meetri kaugusel teie büroo välisuksest. Nii et võite teinekord ise üle vaadata.
 Karineem. Aga kust teie seda kõike nii kindlasti teate?
 Viss. Vaadake, meie, endised, meie hoiame kokku. Üks mu kunagine niiõelda kolleeg... ta oli muide üksvahe Tallinnas linnarajooni komitee teine sekretär... tema vaeseke põeb sama haigust. Muidugi, tema võimalused on tagasihoidlikumad. Mõnikord helistame, vahetame muljeid... Ongi kõik.
 Karineem. Kui see peaks tõsi olema...
 Viss. See on tõsi! Borka mulle ei valeta!
 Karineem. No kuulge, siis ei maksa Põtra üldse eriti torkida. See mees teeb ise meie töö ära.
 Viss. Noh, kas rahunesite maha?
 Karineem. Mina ei ärritu kunagi.
 Viss. Siis mulle ainult tundus nii. Konjakit soovite? Mul on vana head armeenlast...
 Karineem. Tänan, ei. Ma olen roolis.
 Viss. Ma endale ühe siiski kalkan. Ma olen selle ära teeninud, kas te ei leia? Tema tuleb vana karastunud kaadrit noomima ja kasvatama...
 Karineem. Viss, ütlege, mis vägi teid taga sunnib? Kui see muidugi paljas ahnus ei ole...
 Viss. Eks ahnust ole ka omajagu Aga veel, noormees... Teie ei tea, mis tunne oli viiekümnendail olla vana Fischmani lapsendatud kasupoeg ja väriseda, kas võetakse parteikandidaadiks või saadetakse hoopis Siberisse. Kui palju komplekse ma pidin läbi põdema! Aga nüüd võtan ma kogu selle kupatuse eest suure mõnuga dividende, mida mulle, vanale paadunud kommule, üllahkesti kinkis see täieline Eesti Vabariik.
 Karineem. Seda motiivi ma mõistan. Selles on loogikat. Aga... edasi, mis teil edasi plaanis on, Viss?
 Viss. Minul või? Lähemas plaanis on see pits ükskord ometigi kurgust alla kallata, kaugemas aga... Eks paista. Võib-olla kehtestan ma karmi, ent valgustatud punadiktatuuri – kas siis tehase või kogu Morna linna piires. Noh, kas ikka ei soovi käsi pesta? Siis teie terviseks!

314. lugu, 10. episood

Väike kohvik. Harrasseltsimees Felix Viss istub nurgalaual, mekib kohvi ning konjakit ja jälgib elu kulgu. Nüüd saab ta endale sellist asja lubada. Reipalt-asjaliselt siseneb "linnariides" Ülu. Suundub kohe baari poole.

Ülu. Tervitus linnasaksadele!
 Baaridaam. Oi, tere, Ülu.
 Ülu. Ikka mäletate veel... Ei tea, kas Tiina ka siin peaks olema?
 BD. Oi ei, tema läks Tartusse asju ajama.
 Ülu. Väga kahju, temaga oleks ma heal meelel temaga niiõelda konsulteerinud... ja-jaa... No mis seal ikka, siis ma võtan ühe kange linnakohvi! Mis ma maksan, sularahas või pangapäilekandega, ha-ha-haa?
 Kohvitass näpus, hakkab Ülu kohta valima. Ja millegipärast hakkab talle Viss meeldima.
 Ülu, Kas üks maamees tohiks ka korra teie seltsi istuda?
 Viss. Mujal kohti küll...
 Ülu. Suhtluse mõttes. Teie olete targemat sorti mees, kaugelt näha.
 Viss. No-no-noo, mis pugemine see nüüd olgu. Noh, aga üks istuge siis pealegi.
 Ülu (*sirutab käe, tutvustab ennast*). Ümera, viie.
 Viss. Kuidas see nüüd kõlas?
 Ülu. Ülu Ümera, vüüsilisest ettevõtjast isik.
 Viss. Ah nii koguni? No see teeb mulle suurt au. Mina olen... noh, niisama üks vana Felix, pensionär.
 Ülu. Väga meeldiv - Felix. Eesti pensionäridele kuulub üldse minu poolehoid. Nende põli pole kerge.
 Viss. Noh, kuidagi saab ikka hakkama... Kust teie küll sellise huvitava ennemuistse perekonnanime saite? See meenutab vanade eestlaste verist võitlust penirüütli vastu...
 Ülu. Jaa, vaat see... ükskord meie külapoe taga mingi suvitaja, tähtis doktor või kandidaat või mis ta oli, aga muidu võttis kärke nagu mees muiste, kas tead... see oli veel vene ajal, poes muud poldki kui see Agdam... Nojah, see haritud inimene andis mõista, et ma võin pärineda väga vanast suguvõsast. Peaks teinekord selle... mis ta nüüd oli... sugupuu ära tellima.
 Viss. Ja-ja-jaa, seda tehke teie otse loomulikult. Ja mis ettevõtet teie siis ka füüsiliselt peate?
 Ülu. Ah, on üks väike suveniirivabrik... niisama, ajaviiteks rohkem. Saigi linna tulnud, et oma dokustaate üle kontrollida, aga kahjuks polnud Petersoni Maret töö juures... väljamaa komanderingus või kus ta jälle on. Tema mul need paprid korda ajas.
 Viss. Ohoh, sa tunned nii kõrgeid linnaametnikke?
 Ülu. Mina tunnen poolt Morna linna, kas tead. Mul on üldse sihuke elulugu... Ma olen isegi siin kohvikus väikest viisi asjamees olnud, kas tead! Ma olin näe selle ukse direktor seal! (*Osutab välisuksele*).
 Viss (*pahvatab naerma*). Just! Nüüd tuleb meelde! (*Nipsab sõrmega puhveti suunas, näitab kaht sõrme*).
 Ülu. Oi, kullapai linnahärra, mina küll ei võtaks!
 Viss. Jäta jutt, ukседirektor! Oi, ma ei või! Selle nalja eest oled sa kindla peale 40 grammi ära teeninud!

314. lugu, 12. episood

Viss ja Ülu. Ülu on napsi saanud, aga veel enda suhtes valvas ja murelik. Viss aga lausa naudib suhtlust veidrikuga lihtrahva seast.

Ülu, Kuule, Felix, tohin ma midagi küsida?
 Viss. Küsi, küsi, vaatame, kas vastan...

Ülu. Ma panen imeks, et kuidas sa niimoodi toime tuled...Ise vaene pensionär, aga uued riided seljas ja kallid konjak laual ja...
 Viss. Kõhu kõrvalt kokku hoitud.
 Ülu. Mina küll niimoodi ei oska. Ise olen viie küll, aga ikka veereta iga senti... Mul on teine töökoht ikka ka veel, kus sa muidu saad.
 Viss. Tüüpiline lugu. Sellepärast eesti meeste keskmine eluiga siin metsiku kapitalismi riigis nii häbiväärselt niru ongi. Kus sa siis töötad?
 Ülu. Ah, olen seal ühes talus... natuke nagu tegevdirektor.
 Viss. Uksedirektor, tegevdirektor... no aga tegelikult, kui see ärisaladus pole?
 Ülu. Tegelikult viskan laudas lehmade tagant sitta.
 Viss. Mis ma ütlesin? Järelikult sinu tööjõudu ekspuuteeritakse.
 Ülu. Ei, aga peremees annab ikka palka kah.
 Viss. See ei loe. Tema ekspuuteerib sind.
 Ülu. Sa räägid täpselt nagu mu naine, kus see viina on saanud. Ta laulab siis seda... Internatsionaali ja... Tema läheb siis täitsa punaseks, kas tead!
 Viss. Ma olen kaine peaga ka punane.
 Ülu. Ära nii kõvasti, äkki tuleb pahandusi?
 Viss. Meil pidi ju demokraatia olema.
 Ülu. Pole sa miski punane, need olid teistsugused. Sul on hoopis teistmoodi riided seljas ja üldse. Aga kuule, kuidas siis lehmad üldse talitatud saaks ja juustud tehtud ja üldse, kui peremehel üldse sulaseid poleks?
 Viss. Kohe seletan. Kolhoose ikka mäletad?
 Ülu. Läbi udu, kas tead. Ma olin siis kogu aeg vine all. Noh, seal poe taga... Aga mu peremees, tema oli küll kõva kolhoosnik, igavene tige brigadir...
 Viss. Ja-ja, see maaelu läks Brežnevi ajal üldse kuidagi käest ära... Võtame veel ühe? Ära karda, mina maksan!(*Ülu hakkab silmi ja põski pungitama*) Mis sul hakkas, uksedirektor?
 Ülu. Ümera Ülu lahing hakkas! Et kas võtta või mitte!
 Viss. Kuule, pois, sa oled päris omapärane kuju... kutsu või enda juurde ametisse... palgaliseks tututõtjaks.
 Ülu. Kuidamoodi ametisse? Sa ju pensionär?
 Viss. Ah, ma niisama... jutujätakuks. Noh, kuidas lahing edeneb?
 Ülu (*kargab püsti*): Meie meeste võit! Head aega, aus härra, aga rohkem ma siin istuda ei tohi, muidu on täielik tröndött!
 Kuule, kas tohiks üks küsimus?
 Viss. Lase käia, naljamees.
 Ülu. Ega sina ei mäleta, mis asju ma siia linna üldse ajama tulin?
 Viss. Kuule, kuule, külamees... Ega ma su taskuraamat ei ole.
 Ülu. No ei siis pole muud kui koju tagasi! Kasvõi jala, kasvõi silmad kinni, aga ära siit! Oh saadanas neid suurlinna tulesid võtku! Tröndött!

314. lugu, 15. episood

Johannese korter. Alma, Johannes, pärast Ülu

Alma. Oot, oot, seal sa siis nii kaua olidki?
 Johannes. Nojah, algul parandasin kraani ära ja siis panin all korrusel ka ahjud küdema, muidu külmavad veel torud kinni nagu jaanuaris juba oli, mäletad küll...
 Alma. No mina kohe ei tea, mis teha...
 Johannes. Ole nüüd rahulikult kodus.
 Alma. Arvad või? Oot, mis sul siin põues on? (*Lipsti, käsi Johannese palitupõue, ja pudel on käes*). Johannes!
 Johannes. Ah see... täitsa meelest läks.
 Alma. Kust sa selle said?
 Johannes. Ah, vägisi kingiti... See... noh, see Katrin...Kultuurimaja juhataja--- tänutäheks abi eest..
 Alma, Ega sa ei luiska? Vaata mulle otsa!
 Johannese pilk on aus nagu pioneeril.
 Alma. Hea küll, paneme selle ära, aga see tüdruk mu käest veel saab! Noh, olgu, mul koristamine pooleli, sättisin täna fotosid uude albumisse siin koos Ursulaga...
 Johannes. Ära sa märgi!
 Alma. Ja kas sa tead, kes meil siin täna veel käis? See Are endine mees... Tead küll... Mul olid närvid täitsa püsti, kas tead...
Koputus.
 Alma. Kes seal siis veel on? No on alles päev?
 Uksel seisab traagiline Ülu.
 Ülu. Kallis pererahvas, appi!
 Alma. No tere öeldakse ka ikka.
 Ülu. Selleks pole enam aega. Ma palun poliitilist varjupaika kuni bussi minekuni!
 Johannes. Seda pead sa kulla mees saama. Mis sind siis ähvardab?
 Ülu. Allakäik ja hukatus! Mina tuln nagu õige mees kunagi linna asju ajama,... Ega sa ei tea, mis asju ma ajama pidin, Johannes?
 Johannes. Kui oleks selgeltnägija, siis vast teaks...
 Ülu. Väga kahju, et sa ei ole. Vaata, nüüd on nii, et üks pensionär tahtis mind pätiks joota.
 Alma. No see on nüüd üks eriti imelik jutt.
 Ülu. Ausõna oli! Felix oli veel ta nimi, istus kohvikus, uhked riided seljas.
 Alma. Jessas, see pidi siis küll Viss ise olema.
 Johannes (*hakkab pupsuma*). Oi, Ülu, siis pääsesid sa küll napilt.
 Ülu. Arvad või?
 Alma. Ja pole ta mingi pensionär, see on Morna linna kõige rikkam inimene, igavene ahnepäits...Ise veel mingi endine kõrge Tartu linna kommunist!
 Ülu. Sihuke asi pole võimalik... Rikkur ja kommar korraga? Kõik see üks ja sama Felix?
 Johannes. Siin Eesti vabariigis on kõik võimalik.
 Alma. Ülu, ma kutsuks su muidu lauda, aga vaata kella, sa peaksid oma bussi peale jõudma...

Ülu. Milline õnn!

Alma. Sa Johannes äkki lähed saadad teda? Nii on kindlam!

Johannes. Kuulsid, Ülu? Mina olen juba teatava usalduse ära teeninud. Lähme siis...

Alma. Minge, minge, ma nii kaua koristan siin...

Mehed lahkuvad. Alma istub väsinult laua taha. Vaatab enda ette. Ohkab. Ta käed mängivad karbiga. Pooleldi hajameelselt vaatab ta selle sisse. Ja märkab siis, et üht-teist on puudu. Alma õud ja jahmatuse on kirjeldamatud.

Alma. Sõrmus, väiksem hõbekett... Mis siis veel... Jube! Aga seda võiski karta...

315. lugu, 1. episood

Morna linn. Hommik. Vaikne tänav. Piki seda sõidab auto. Roolis istub Põder. Kaader tema selja tagant või kõrvalt: näeme tänaval tulemas Aret., Laur Põder sõidab temast mööda, pidurdab siis, tagurdab... peatub Are kohal. Laur avab ukse ja naeratab - võluvalt nagu ikka, õigemini, nagu oma parimatel päevadel.

Laur. Hellou?

Are. *(reageerib kähku)* Hellou Dolly!

Laur. Just-just. Kust tulek, kuhu minek? Äkki saan küüti pakkuda?

Are. Täna siiralt, aga, Õne tänavani pole siit pikk tee.

Laur. Oo! Sa siis elad jälle seal? Ja mina nii lootsin, et saan endale seksika teekaaslase.

Are. Laur, palun ära pane nii nõmedat teksti, eks?

Laur. Tsurrr, rohkem ei tee. Tule istu vähemalt viis minutit mu kõrval. Tahan suhelda.

Are. Olgu. *(Poeb autosse)*. Kuhu sa kimad nii varasel kellaajal?

Laur. Eks ikka oma väikese kodumaa suurde pealinna. .

Are. Nii igav, sealtkandist ma just tulen.

Laur. Misasja, bussiga sõitsid või?

Are. Mina talvel autoga pikki otsi ette võta. Tead, kui tore on bussiga sõita... On sul veel küsimusi?

Laur. Üks oleks. Kuidas elad, Are?

Are. Misasja? *(pahvatab närviliselt naerma)*.

Laur. Aga mina näe elan sitasti. Tahad kuulda? Ah, ei hakka... Liiga pikk ja hale jutt.

Are *(pistab käe kotti, võtab sealt välja... soolakala)*. Säh, võta.

Laur. Mis see on?

Are, Saaremaa soolasiigi, ema andis kaasa. Anna andeks, annan sulle näpu vahelt. Näksi tee peal, kui ennast liiga haletsema hakkad..

Laur. So-so-soo? Laiad nii, nagu läheks sul eriti hästi?

Are. Aga mida sina kurat nii maadligi oled, piinlik vaadata?

Laur. Noh, on probleeme natuke jah...

Are. Või üks? Ja see probleem elab Tallinnas, eks? Brünnett või punapea? Või äkki samasugune loomulik blond kui su enda abikaasa?

Laur. Mis jama? Ma küsin, mis jama sa nüüd ajad?

Are. Ah, meh-hed... Tead, mul on su Pillest kahju, nii imelik kui see ka pole.

Laur. Pea nüüd hoogu!

Are. Narr laps, jäigi su serenaade uskuma.

Laur. Oleksin pidanud vist ikka omal ajal sinul peatuma jääma, tahad sa ütelda?

Are. Noh, tead, mina oleks su ammu ja pikalt saatnud!

Laur. Ah siis sellised versioonid on siin linna peal liikvel... Tead, mis ma ütlen? Mul oleks isegi hea meel, kui su oletused paika peaksid. Vaata, nende brünnettide ja punapeadega on üldiselt nii, et neid saab ka maha jätta...

Are. Aga keda siis ei saa?

Laur. Vaat seda ma sulle ei ütle. Anna andeks, ma pean nüüd sõitma. Tallinn ootab!

Are astub välja. Auto võtab järsult paigalt ja kihutab edasi. Kaamera jälgib üsna pikalt ta kaugenemist. (Hea, kui tänav oleks pikk ja "kaoks kaugusse")

315. lugu, 7. episood

Tallinn. Vanutatud advokaadi Ivar Karineeme büroo. Karineem istub süvenenult suure lageda laua taga ja uurib pabereid. Siis vaatab kella. Valib telefonil numbri.

Karineem. Ebe, palju meil seal praegu inimesi on? Selge. Ja veel, kui peaks ilmuma see härra... ja-jah, kellest me enne rääkisime... siis andke mulle kohe teada. Ma tänan teid, Ebe. Saatke nüüd siis see murelik minister siia.

315. lugu, 9. episood

Karineeme kabinet. Kaks meest. Karineem ja Põder. Jätaksin misanstseenilise lahenduse vabaks. Las rezhissöör kaeb, kuidas parem on, kui palju liikumist, kui palju staatikat.

Karineem. Põder, te jäite kaks tundi hiljaks.

Laur. Tõesti või?

Karineem. Minu praktikas on see esimene juhtum. Te isegi ei helistanud.

Laur. Ei, ma tegelikult korra ikka proovisin, aga teil oli number ju kinni. Nagu ikka. Ega te siis ilmaasjata Ivar Karineem ole.

Teie number on alati kinni.

Karineem. Jah? Eile saite mind kohe kätte. Mille pagana pärast te mulle üldse eile sealt oma täitanud Mornast helistasite ja vastuvõtu soovisite?

Laur. Oli ka või? Pole enam meeski... Ju see oli hetkeline nõrkus. Anna andeks, armas Ivar.

Karineem. Katsuks ilma familiaarsusteta.

Laur. Ja nii räägib minuga mees võitjate põlvkonnast?

Karineem. Ka ilma literatuursusteta, kui saaks, Põder. Mina pole võitjate põlvkonnast, muideks.

Laur. Kes teie siis olete?

Karineem. Mina olen mina. Mina olen enda ise teinud.

Laur. Aga mina?

Karineem, Nüüd teete, nüüd teete usinasti. Allamäge teete endale, mees. Aga siis, kui see kõik algas... Teil oli soodus stardiasend, te lihtsalt pidite komistama ripakile jäetud varanduse otsa.

Laur. No kena, sellest oleme rääkinud. Oli teil mulle midagi konstruktiivset ka ütelda?

Karineem. Miks peaks olema?

Laur. Aga sellepärast, et te mind ometigi kaks tundi ootasite, kõiges hoolimata! Seda pole teie praktikas ju enne olnud?

Karineem. Vaata kui terane, No olgu, aeg maksab. Teen lühidalt. Tean, millises olukorras te olete. Tean, et koondasite jälle hulga töölisi. Ja kuu aja pärast peate veel koondama.

Laur. Sellest räägime ehk kuu aja pärast.

Karineem. Ärge segage mind. Mu endine pakkumine on ikka veel jõus, tõsi, juba palju karmimas variandis. Te annate oma aktsiad Vissile.

Laur. Sellele kuradi kommule?

Karineem. Jah, loomulikult talle, kellele veel?

Laur. Aga teie?

Karineem. See pole teie asi. Ma ei saa ju ometi oma nime avalikult mingi viletsa pankrotivabrikuga seostada! Ja veel, te kuulsite õigesti – te ei müü, vaid annate aktsiad üle. Vormistame muidugi natuke teisiti, aga...

Laur. Päril lõbus fantaasia.

Karineem. Praegu räägin mina, eks? Tegelikult läheb teil veel hästi. Tegelikult peaksite te peale maksma!

315. lugu, 12. episood

Karineemi kabinet. Laur, Karineem

Karineem. (Kella vaadates). Oleme päris pikalt targutanud, aga...

Laur. Kui saaks, siis paluks lühikokkuvõtet.

Karineem. Meelsasti. Restimee on selline, et kui me selles asjas täna kokku lepime, on teil väga kõvasti vedanud. Teile jääb alles näiteks teie maja. Mitte, et mul oleks kahju teist, aga teie abikaasast... Ma ise ka imestan.

Laur. Nii. Ja mis siis teie meelest edasi saab?

Karineem. Siis vaatame. Võib-olla puhub Viss...

Laur. Viss? Hm-hm?

Karineem. Just, just, mis te muigate? Äkki puhub ta vabrikule veel hinge sisse. Nii. Teie otsus?

Laur. Kuidas mõtlemissajaga oleks?

Karineem. Üks minut.

Laur. Liiga palju! Minu otsus on vaat see! (Näitab trääsa).

Karineem. Selge. Nii ma arvasingi, et mänguriga ei saa kokkuleppeid sõlmida.

Laur. Nii et ikka jõudsite selle teemani kah pikapeale?

Karineem. Ise soovisite. Mul on üsna hea ülevaade teie viimase aja... hm... partiidest.

Laur. Koguni? Nii et nuhite?

Karineem. Miks nii? Me oleme lihtsalt natuke infot kogunud.

Laur. Kõik? Nüüd räägin mina, eks? Muidugi olen ma mängur! Kas te teate, miks ma ei jõudnud õigeks ajaks? Sellepärast, et 75 minutit tagasi võitsin ma kena summa. Üle hulga aja.

Karineem. Tõsi? Ja loodate, et see teid päästab?

Laur. Loomulikult mitte. Mis ta oli, 242 585 krooni... aga millega? Automaadiga, mingi egiptuse muinasjutuga, maksimumpanus... Ammu pole nii kenasti läinud.

Karineem. Teeme nii, et ma pole sellest kuulnud. Saate oma töömeestele vähemalt palgad ära klaaritud.

Laur. Ei saa! Sest 35 minutit tagasi oli see kõik jälle kenasti maha mängitud! Viimse kroonini! Teate, see oli peaaegu esteetiline elamus, kuidas see automaat kõik tagasi võttis, kõik viimseni!

Karineem. (korraks tasakaalu kaotades) Te olete ikka tõesti hull mees.

Laur. Varsti paistab, kas ikka olen. Asi on selles, et mu uudishimu on ikkagi veel rahuldumata. Ma tahan... päriselt mustas põhjas ära käia, saad aru, sile poiss? Täielikus nullis, saad aru! Ma pole sinna ikka veel päralt jõudnud, ikka veel!

Karineem. (peaaegu lugupidavalt): Üllatav järjekindlus.

Laur. Ühes olen ma sinust kindlasti parem. Sina lihtsalt ei julge. Noh, jääme siis... peatse kohtumiseni? (Käsi teisele pihku).

Karineem. (kiljatab). Mis see on, mis kurat see veel on?

Laur. Present, kingitus, meelehea. Saaremaa soolasiig! Täna otse saarelt toodud.

Karineem. Mis ma sellega... see on... ma ei saa aru...

Laur. Söö nahka, et süda vesiseks ei läheks. Ja vaata, et sa pärast ikka käed puhtaks pesed!

319. lugu, 2. episood

Pinuse baar. Alma leti taga, siseneb Pöder.

Pöder. Hallou, proua Alma!

Alma. Jumal küll, keda ma näen. Teie käite siin nii harva.

Pöder. Mis parata, elu ise dikteerib meie käike. (vaatab ringi)

Alma. Ootate kedagi? Ma selles mõttes, et kuhu ma teile kohvi serveerin?

Pöder. Küll jõuab... Kuidas siis sellel majal ka läheb?

Alma. Noh, ei ole väga viga, aga... Igatahes siis oli kuidagi nagu huvitavam aeg, kui teie siin omanik olite... Sai nalja ja puha...

Pöder. Jaa, olid ajad! XX sajandi lõpp. Nagu mõned räägivad, vedeles raha siis lausa tänaval maas!

Alma. Kahju jah, et mina seda maast ei leidnud.

Pöder. Teate, proua Alma, mis mina teile ütlen? Ega rahas polegi õnn... Olete kuulnud?

Alma. Oh, see ju vana tõde. Meil endal ka peres nüüd üks probleem...

Pöder. Kuskil on ikka veel ülemäärast raha vedelemas? Andke teada.

Alma. Ei, ei, ma niisama... (Ukse suunas) Jah, palun? Tahtsite ikka siia tulla?

Uksel seisab Viss ja vaatab atkulmu ringi.

Viss. Ei tahtnud, aga kutsuti.

Pöder. (kiire muutus, jahevalvas olek). Tere, härra Viss. Olete päris täpne.

Viss. Teie olete seekord aga varajane.

Pöder. Tuleb ette. Istume siia?

Viss. Pigem sinna. Sellel puhvetil on väga head kõrvad.
 Alma. Kuidas te... mida te endale lubate?
 Viss. Mis ma teile ütlesin, Pöder?
Pöder. Pardon, proua Alma, me ei mõtelnud seda halvasti. Eks ju, Viss? Kuulge, ega meil vist erilisi salajutte täna veel ei tule, aga ma palusin tõesti teid veerand tundi endale pühendada.
Viss. Ja arvate, et see on siin linnas parim koht ärijuttudeks?
Pöder. On teil mõni parem välja pakkuda?
Viss. Ausalt öeldes ei. Aga ma olen ammu harjunud, et ega mind siin ja seal liiga palavalt ei armastata.
Pöder. Noh, teie pole enam ainus.
Viss. Ja-jaa, olen kursis.
Pöder. Millest see tuleb? Et üks on liiga punane ja teine jälle liiga valge?
Viss. Pole siin enam punaseid ega valgeid, on ainult raha. Ja kui kellelgi seda enam üldse ei ole, siis... Noormees, ma ei imestaks, kui mõni töötaja jäänud mööblimees teile kitli peale annab.
Pöder. Püüan teie mõru pilli alla neelata. Proua Alma, kui saaks hästi magusat kohvi.
Viss. Mulle must, ilma suhkruta.
Pöder. Ehk asume asja juurde?
Viss. Äkki asumegi. Ainult kõigepealt, noormees, - kas teile ei tundu, et olete mulle vabanduse võlgu?
Pöder. Ei tule nagu meelde. Ah soo see kord, kui te mind kodus visiteerisite...
Viss. Jah. Ja teie viskasite mu välja nagu mingi hulkuva kassi.
Pöder. Mis parata. Selle eest tuleb tõesti vabandust paluda. Nüüd ma näen, et te polegi hulkuv kass.
Viss. Rohkem me sellest ei räägi. Nii. Ma kuulan teid.

319. lugu, 4. episood

Pinuse baar. Pöder, Viss, (Alma baarileti taga)

Pöder. Asi on selles, et... (piilub Alma poole). Üldiselt olen ma enamvähem küps.
Viss. Ei saa aru.
Pöder. Mis siin pikalt. Helistage oma advokaadile.
Viss. Ei saa ikka veel aru.
Pöder. Pagan võtaks, olete teie ikka küünik! Te saate oma aktsiad! Teie advokaat. See kuradi Karineem. Ja teie saate ka.
Viss. Aa! Milline rõõm! Kauakestev aplaus saalis, eks!
Pöder. Miks te siis ei aplodeeri?
Viss. Hiljaks olete jäänud. Mida meil nende katteta aktsiatega pihta hakata on?
Pöder. Julge jutt ühe tankisti kohta.
Viss. Mi-na ei o-le tan-kist, selge?
Pöder. Katsun uskuda.
Viss. Ja veel, poiss – see pole kohvikujutt.
Pöder. Olgu. Tõstan käpad. Teate mis, isand Viss... mina olen sellest mööblivärgist vaat siinamaani. Saate kõik. Mina protsessima ei hakka. Mulle kohtuskäimine ei istu. Mis teie meelest teie oma, vana Fischmani pärandus - palun lahkesti. Ülejäänud eest tahaksin aga natuke raha, numbraid ja nulle. Mulle meeldib nüüd idee...elada kui rantjee. Kas pole ilus riim?
Viss. Ma pean dokumente nägema.
Pöder. Teie või Karineem?
Viss. Esialgu mina.
Pöder. Kena... Mul on üht-teist valmis pandud.
Viss. Hm... Kus? Teie kontoris?
Pöder. Parempoolne.
Viss. Mõnus näha, et keegi kardab ka töörahva viha. Äkki tulete minu poole? Mul on nüüd ka üks väike hütike...
Pöder. Olen kuulnud. Aga ma ei tahaks dokumentidega ringi hulkuda. Nii et jääb veel üks võimalus – minu juures. Ma vist juba palusin vabandust eelmise visiidi eest?
Viss...

319. lugu, 6. episood

Põdra maja. Pöder, Pille

Pöder. See on hea, et laps üleval magama jäi. Anna mulle nüüd head nõu...
Pille. Seda vajad sa küll harva...
Pöder. Ei, ma tõsiselt. Ütle, kuidas katta lauda külalisele, kes on tegelikult täielik mõlakas?
Pille pöördub ära, vaatab jahedalt mujale.
Pöder. Ma ei näe naeru su huulil? Enda meelest tegin ma hea nalja.
Pille. Mul on vilets huumorimeel.
Pöder. Olgu, anna andeks. Lihtsalt... närv on püsti. Tead, kes siia tuleb? Seltsimees Viss.
Pille. Laur!? Sa ju oled lubanud, et ei räägi selle inimesega.
Pöder. Juba alustatud. Nii et enam ei saa pooleli jätta.
Pille,. Kas mina ka tohin teada, milles asi?
Pöder. Ma tahaksin sind sellest säästa, aga... Noh, üldjoontes – aitab mulle selleks korra küll väikelinna edukat ettevõtjat teeselda. Aitab küll...
Pille. Seda ma aimasin...
Pöder. Tühja sest vabrikust, ma olingi sellest täiesti väsinud... tühi... Sõidame kuhugi soojale maale, rahuneme maha, peame aru...
Pille. Kas sa tõesti... Mängisid selle maha? Kogu täiega? Koos inimestega? Nagu vanasti mõisnikud mängisid kaardilauas külasisid maha?
Pöder. No nii ühene see nüüd ka pole. Ja üldse, mina just mõtleni inimestele. Äkki see Karineem... paneb asja uuesti liikuma...
Pille. Sa rääkisid ju Vissist?
Pöder. Tema on tühi koht. Kui poleks Karineeme, ma ei tunnekski seda kuradi vana partorgi. Kuule, ära mine veel... Kas sa tõesti... Kas tõesti on raha ka sulle nii tähtis, et...

Pille. Asi pole rahas, Laur.

Pöder. Milles siis?. (*Ukse kell*). Nii. Seal ta ongi. Ole hea, lase kahel mehel nüüd mehejuttu rääkida. Ah soo, võid lauale panna kobara viinamarju. Aga vaata, et oleksid hapumad!

319. lugu, 8. episood

Pödra maja. Pöder. Viss. Viss loeb süvenenult dokumendikausta. Paneb selle siis käest.

Pöder. Kuidas on? Minu meelest on asi küll halb, aga sugugi mitte lootusetu.

Viss. Nojah, kui neid pabereid uskuda, siis tõesti...

Pöder. Kui palju Karineem siis tulevasele rantjeele ka pakkuda soovib? Ma pole ahne, aga... mul on naine ja laps.

Viss. Sellele oleks pidanud varem mõtlema. Minul on natuke teistsugused andmed kui teil.

Pöder. Jah? Ei tea, mis allikatest?

Viss. Seda, noormeest, võite juba tõesti Karineeme käest küsida.

Pöder. Tjah? Äkki võrdleme?

Viss. Noh... Küll te ise teate. Mul on teile teistsugune ettepanek. Palun, visake pilk peale. (*Ulatab talle üheainsa paberilehe*).

Pöder. Mis see on?

Viss. Eellepingu projekt, soovitan tutvuda.

Pöder. Hm... Olgu... (*hakkab lugema*)

Viss (*näpsab sel ajal kobarast viinamarja*): Väga head viinamarjad, kust teie abikaasa need ostis?

Pöder. Ma ei tea, küsige tema enda käest.

Viss. Jaa, muide, miks ta ära läks? Ta võiks samuti vestluses osaleda, see puudutab paraku ka teda...

Pöder. See veel puudus... Kuulge, mees... Mis see tähendab? See siin? Ma ei kavatse absoluutselt oma maja maha müüa.

Viss. Ise teate, aga... siis jääksite meile võlgu ja see meile ei sobi. Muide, kui te maja eest normaalse turuhinna saate, jätkub teile ülejäägist täiesti korralikuks kolmetoaliseks korteriks... ma võin isegi soovitada, kui hakkate otsima...

Pöder. Ma teadsin, kes te olete, aga ma ei teadnud, et te veel hullem olete.

Viss. No kuulge, mina teie saatust kujundanud ei ole, Mina teid kasiinosse meelitanud pole samuti.

Pöder. Teie, teie!

Viss. Hakkate jälle välja viskama? Palun väga! Minu huvi on siin küllalt leige.

Uksele ilmub Pille.

Pille. Laur!

Pöder. Jah, kallid, ma kuulen!?

Pille. Ma palun väga vabandust, härra Viss... Laur, ega sa ei tea, kus uus telekava on? (*Vissile*): Kui laps ärkab, lasen tal natuke aega multifilmi vaadata...

Pöder. Kuule, kas ta mitte magamistoas ei ole?

Viss. Armas proua, kohe jätan teid omapead, Meie jutt on üldjoontes ju räägitud, eks?

Pöder (*kuninglikult*): Ma võib-olla helistan teile. Ka saadan teid või saate ise hakkama?

Viss. Ikka ise, ikka ise, nagu terve elu. (*Pödra kõrva sosistades*). Kiirusta, poiss, eks? Muud midagi, aga sa võid meelehärmis ju jälle kusagile VIP-saali sattuda... ja on maja ka maha mängitud! (*Pillele*). Minu lugupidamine-

Pille. (*huulde hammustades*). Kõike head. Ah jah, veelkord tänu ilusate rooside eest.

321. lugu, 4. episood

Meeleolupildike Morna linna hommikust. Lehekiosk. Sellele läheneb tõttamatult jalutades, käed selja taga, isand Viss. Kohe näha, et temast on (jälle) saamas elu peremees. Näeme, kuidas Viss ilma eriti pikalt uurimata ostab korraga pool tosinat ajalehte ja tarkab need siis hooletult kilekotti. See saab üsna täis.

Kiosköör. Küll teie olete hea kunde, ostate alati mitu lehte...

Viss. Jaa-jaa, kes ostab, kes ei osta.

Kiosköör. Just, just, seda ma räägingi, et kes ostab ja kes ei osta! Mõni vaatab lehe niisama läbi, tahab ilma rahata targaks saada!

Viss. Eks ta ole, eks ta ole. Infoajastu, vaat nii.

Kiosköör. Just, just, vaat see info, seda jah!

Viss. Kes valdab infot, sellel on kõik vaat siin! (*Surub käe rusikasse, vaatab seda mõnuga*). Muide, võiksite mõned Venemaa lehed ka letti panna...

Kiosköör. Oi, neid ei osta meil keegi, kes seda vene keeltki enam oskab!

Viss. Loll on, kes unustab. Tuleb ikka kursis olla, mis naabrite juures toimub.

Kiosköör. Jaa-jaa, seda nüüd muidugi.

Viss. Venemaa on suur maa. Väga suur. Ja väga etteaimamatu, muide. Midagi ei tohi kahe silma vahele jätta, seda ma teile ütlen!

321. lugu, 8. episood

Väike kohvik. (Leti taga keegi, kes pole Tiina) Lauas istub härras-seltsimees Viss, lõpetab einet, rüügab kerget veini ja lappab oma lehevirna. Siseneb Allan. Otseteed leti juurde.

Allan. Tere päevast... Ilmal pole vigagi, mis? Mõtlesin, et võtan ühe kohvi...

Baaridaam. Koorega või ilma?

Allan. No nii alla ma ka veel käinud pole, et hakkaks kohvi peale koort kallama... See oli nali, ärge tehke välja. Sai postkontoris käidud, telefoniarvet maksmas... Mõni kroon jäi üle, mõtlesin siis, et tulen joon selle maha... noh, kohviga ikka...

Viss on jäänud jutukat Allanit jälgima.

Viss. Andeks... !?

Allan. Mina või?

Viss. Just, just, teie., Kuulge, teie olete ju seesama mees, kes taksot tegi?

Allan. On see nüüd mingi vihje või?

Viss. Kaugel sellest, kaugel sellest. Kuulge, äkki tulete istute korraaks minu juurde?

Allan. No ma ei tea, mul pole eriti aega...

Viss. Oi, ma ei peaks teid kaua kinni. Tulge, tulge, kohe lükkame selle lektüüri eemale...

Allan läheneb tammudes, kohvitass näpus.

Viss. Istuge palun. Minu nimi on Felix Viss.

Allan. Noh, teid peaks nüüd juba terve linn nägupidin tundma.
 Viss. Ah arvate või? On see paha?
 Allan. No mis mina oskan ütelda... Muud midagi, mõni võib vintis peaga õiendama tulla...
 Viss. Aa, saan aru, mida te silmas peate. Te räägite mööblivabrikust?
 Allan. Ega mina, linn räägib.
 Viss. Noh, eks ma suunan need õiendajad siis isand Põdra poole. Tema oma tehase põhja laskis. Kuidas ta sellega hakkama sai, seda ärge minult küsige.
 Allan. Ega ma polegi küsinud.
 Viss. Seda ma panin tähele tõesti. Aga edaspidi... eks vaata, eks vaata, mis ära teha annab... Andke andeks, teie nimi on... Las ma meenutan...
 Allan. Peterson, Allan Peterson.
 Viss. Just, seda ma tahtsingi ütelda! Teate, mulle oleks konsultatsiooni vaja.
 Allan. See suur et... Ega ma nüüd mööbliajandusest küll muud ei tea, et paar taburetti on elu jooksul ära parandatud...
 Viss. Oo, teil on päris asjakohast huumorit, ma vaatan.
 Allan. Harilik Morna huumor.
 Viss. Ah koguni? Nojah, folkloori asjus pole ma teab kui suur kaasarääkija... Ja ärge muretsege, mööblitootmise asjus leian ma endale spetsialistid. Nendest puudust ei tule, uskuge mind! Teie käest tahaks ma hoopis midagi autode kohta küsida. Muide, olete te vilunud sohver?
Allan. Noh, eks seda staaži ole ikka üks jagu.
 Viss. Nii, nii, nii, Muide, tohin ma teile veini pakkuda?
Allan. See suur et... Täna pakkumast, aga... ajab ilma asjata hamba verele.
 Viss. Väga kiiduväärne hoiak, härra Peterson.
 Allan. Mis nende autodega siis oli?
 Viss. (lööb lahti ajalehe auto-eri külje): Noh, vaatan siin neid pilte... Pean tunnistama, et peale silmatorkavate hinnavahe minu silm muud erinevusi ei näegi.
 Allan. Tohin ma korraks vaadata? Ah soo... jah... uus Toyota ka juba... Mis te siis teada tahaksite?
 Viss. Vaadake, ma olen mõtelnud, et... noh, ühesõnaga, aeg on endale rattad alla saada. Et igaüks ei tuleks lausa tänaval õiendama, nagu teie ennist väga asjakohaselt märkisite.
 Allan. Ja mis mina siis peaksin tegema?
 Viss. Vaadake, mina ei tea autodest midagi. Ma vajan kedagi, kes meile mõlemale sobival ajal kusagil autopoest... Kus need muide üldse asuvad?
 Allan. Noh, siis tuleks ikka Tartusse sõita.
 Viss. Selge. Ühesõnaga, äkki olete nii lahke ja aitate mul autot osta?

321. lugu, 11. episood

Kohvik. Viss, Allan

Allan (*näha, et on üsna hoogu läinud*). Nii et jah, jutu lõpetuseks – ega asi polegi niivõrd rahakoti paksuses kui õiges valikus.
 Viss. No ma loodan selles asjas tõesti teie peale. Millal teile sobiks see asi ette võtta?
 Allan. No ma ei tea... tegemist üks jagu... Järgmisel nädalal vast:
 Viss. Oleme rääkinud, Telefone me juba vahetasime, nii et... Nagu ma aru saan, olete te suur asjatundja?
 Allan. Noh, pooled eesti mehed on enda meelest maailma suurimad autospetsid... Aga eks mul ole ikka elu jooksul praktikat üksjagu... Sai omal ajal isegi Toompeal ministreid sõidutatud...
 Viss. Ah kogunisti? Seda ma ei teadnudki.
 Allan. See suur et... Mis sest ikka kellata. Ma olen ühe korra isegi Rüttilt ennast sõidutanud. Alla linna ja tagasi. Tõsi, siis polnud ta veel president ega midagi...
 Viss. Noh, siis on meil sarnaseid elukogemusi. Mina olen temaga ühel ja samal pleenumil istunud...
 Allan. Ma ei saanud nüüd aru – mis pleenumil?
 Viss. Ah, see oli ennemuistsel aal... Te ikka teate, kellega te räägite? Mina olen üks hirmus inimene. Mina olen nimelt endine.
 Allan. Midagi nagu olen kuulnud jah...
 Viss. Einoh, mis me sellest. Kes oleks tol ajal osanud uskuda ja arvata, et asjad niimoodi pööravad... Aga jah, minul isiklikult pole põhjust ju nuriseda. Nii oleme rääkinud, järgmine nädal?
 Allan. Noh, sai öeldud, saab ka tehtud. Juhiload on teil ikka olemas?
 Viss. Nalja teete, kulla mees? Mis load! Mina tean ainult seda, kuidas autouks lahti ja kinni käib.
 Allan. Siis tuleb teil ju autojuht ka palgata...
 Viss. Vaata kuram, nii kaugele ma ei mõtelnudki!
 Allan. Nojah, eks te ise tea... Ma peaks nüüd minema hakkama.
 Viss. Oot-oot... Kuulge, aga mis siis... kui ma selle ettepaneku teile teen?
 Allan. See suur et...
 Viss. Või ei passi? Ma ei tunne ju teie parteilisi eelistusi?
 Allan. Ei no mis nüüd see... Autojuhil... vahet pole, nagu öeldakse... Mina ei teagi enam, millise erakonna poolt hääletada, ühed jurad kõik...
 Viss. Vähemalt selles osas oleme me ühel meele!
 Allan. Aga tuleks ikka enne kaaluda... Mul neil pakkumisi ikka... ikka nagu on ja...
 Viss. Ma küsin siis otse – olete te praegu kuskil kindlas ametis?
 Allan. See suur et... rohkem nagu fie. Suvel maal päris kõvasti tegemist, väike ajaviitebisnis niioelda... naise nimel küll, aga ikkagi...
 Viss. Neis asjus annab ju kokku leppida, ega ma siis vahetpidamata kuhugi sõitma hakka. Ah soo, kui palju te palka tahate?
 Allan. See suur et... ei oska nii äkki üteldagi...
 Viss. Palju te Toompeal saite? Ah nojah, eks need numbrid ole aastatega muutunud... Ma arvan, et tagasihoidlikumat sorti viiekohalise numbri suhtes lepime ehk kokku. Mul see võimalus on. Palk olgu palk, eks ju?
 Allan. Seda nüüd küll, aga...
 Viss. Eriti oma sohvril. See on sama hea kui ihukaitsja. Ei salga, Toompea kogemusega sohver kulub mulle ära.
 Allan (*surub jahmatust tagasi nagu jaksab*). No kui te nii väga tõesti autojuhti vajate...

Viss. (muudab tooni, läheb üle familiaarsele ülemusestiilile). Tead mis, Peterson? Ma jätan su nüüd selle numbri üle mõtisklema, helista mulle öhtul...

Allan., Ah soo... No et...

Allan hakkab laua taga isegi natuke rabelema, kui Viss ukse poole kiirustab. Allan istub nüüd tükk aega omaette aknasse jäljitades. Siis võtab taskust mobiili.

Allan. Ema, kuuled või? Mis ma sulle enne sinu juures ütlesin... et töötas jalutab mulle ise vastu, ah, mis? Täitsa vägisi suruti kaela! Eks öhtul räägime pikemalt... ma Marele praegu ei helistagi, olgu see talle üllatuseks! Sürprais-sürprais!

322. lugu, 1. episood

Õnne 13. Alma-Johannese korter. Alma laotab lauale Johannese päevasärke ja muid riideid. Kulm kortsus, asub ta neid üle vaatama. Samas jälgib ta teraselt, mis ümberringi toimub. Meie ei tarvitse midagi kuulda, aga äkki on Alma jätnud särgid kus seda ja teist ning vilksti uksest väljas. Ukse tagant kostab tema hääl.

Alma. Ah see oled ainult sina... Mida sa siis niimoodi hiilid, tõepoolest... No tuled sisse ka või?

Ja siis tullaksegi sisse. Teine tulija on Mare.

Alma (jätkab juttu). Ma mõtlesin, et Allan veel...

Mare. (on pärast maailmareisi ikka veel nagu järešokis, ta pilk on püstitu ja olek are). Ei, nad läksid juba oma kümne minuti eest Johannesega koos välja. Maaleminek ju.

Alma., Ega ma siis nii lubjakas ka ei ole, et ma seda meeles ei pea... Vaja jah seal rämpsude koristada ja puha...

Mare. Tead, nii oleks tahtnud nendega koos sõita, aga näe, tööpäev...

Alma. Bussini veel maa ja ilm aega... Või sõideti sinna juba selle Vissi uue autoga, mille Allan kolmapäeval Tartust ära tõi?

Äkki on neil Viss ise ka kaasas? No see veel puudus, ma ütlen küll...

Mare. Ei, Vissist küll juttu ei olnud...

Alma. Kuidas sa saad sellest nii rahulikult rääkida üldse? Kuidas sa üldse välja kannatad, et Allan meie linna kõige vastikuma tüübi juurde tööle läks?

Mare. Selle peale mina enam mõtelda ei jõua... Tead, Alma, mina ei saa enam siin linnas elada ega olla... onju? Lähed mööda tänavat, kõik irvitavad sulle järele...

Alma. Nojah, seda ma vaatan, minu eest tahtsid ka ennist ära joosta...

Mare. Ei olnud! (Paus). Aga ütles nüüd ise, mida sina minu asemel teeksid?

Alma. Vaata, tüdruk, mina oleksin sinu asemel juba ammu häbi pärast maa alla vajunud.

Mare. Aitäh, kallis ämm, hea soovitus eest. ... Tead, mis ma nüüd tahaks? Ma tahaks nähtamatuks muutuda. Nii umbes nädalaks, onju?

Alma (suhteliselt soojalt). Eks need miljonid tee igähe närviliseks, eriti kui neid ei olegi olemas. Kuule, tead mis, mine too parem enda poolt Allani töösärgid ja püksid ja... Ma sorteerin need ka läbi, et mida maale viia, mida minema visata...

Mare. Arvad või?

Alma. Teist korda ma pakkuma ei hakka. Sinust pole praegu ju niikuinii asja... Ei, ma saan aru küll, et sul on mõtted mujal, aga ... Pole küll minu asi, aga eile rippusid sul elutoa toolikorjul koguni sukkpüksid...

Mare. Tead, Alma, ma ei jaksa sinu peale isegi solvuda.

Alma. Tood siis või ei too? Ah soo, ja kui sul äkki pesupulbrit on, siis... seda võid küll tuua. Ma pesen need särgid ühe jutiga läbi.

Mare. Pulbrit? Peaks nagu paar pakki olema küll. Ei, ma ei saa lubada, et sa minu eest vaeva näed...

Alma. Tead mis, ära parem aja mind närviliseks. Niigi oli enne üks väga ebameeldiv asi.

Mare. Oi, sinul siis ka või? Räägi!

Alma. Ah, noh, enne, kui ma prügi viima läksin. Tead, see tüdruk.. tead ju küll, jah, kellest ma räägin...

Mare. Mina ei saa aru, mida sa küll Uku tütreaga aina krillid.

Alma. Ainult lugupidamisest linnapea vastu ei ole ma seda inetut asja lähemalt uurida lasknud... Ah jah, sina ju ei tea, mis siin kõik vahepeal on juhtunud.

Mare. See sörmusekriminull või? Kolme kahtlusalusega? Allan rääkis midagi jah. Mina küll ei usu, et Ursula...

Alma. Aga fakt on see, et sörmus on kadunud!

Mare. Ja mida Ursula sulle siis täna paha tegi?

Alma. Sa veel küsid! Ta tuli kohe täitsa meelega just sellel ajal uksest välja, me pidime veel trepi peal kokku pörkama! Aga noh, hea küll, see veel kuidagi... Aga tead, mis ta veel tegi? Täielik jultumus! Ta ütles mulle "tere, tädi Alma!" Nagu poleks midagi juhtunud, kujutad sa ette!

325. lugu, 4. episood

Mööblitehas Mornas, mille kohta enam ei saa ütelda, et see on Põdra tehas - ja veel ei saa päriselt ütelda ka seda, et see on Vissi tehas. Valitseb vahepealne eikellegi periood, tehas on peaaegu tühi, töölisi pole kuskil näha. Mingi laonurgake - oletan, et kui tegu on tegelikult mööblimarketiga, annab mingi virmas detalijuppide kaader ikka välja punnitada ja tehasealoo illusioon tekitada).

Kaadrisse ilmuvad kaks meest, kes siirduvad "punktist A punkti B". Ees Felix Viss, paar sammu temast taga Allan Peterson.

Esimesel on samm raske ja kaalukas. rind ees, silmavaade "karm, aga õiglane". Oo, Viss naudib olukorda - ja tal on ilmselt kahju, et tema tehasesetulekul pole ikka veel piisavalt pealtvaatajaid. Allan lonsib ta järel, nagu ilmetu ja samm lõtv, rõhutatakse oma täielikku ükskõiksust toimuva vastu. Allan pole ilmselt veel oma uude rolli kas sisse elanud või sellest lihtsalt aru saanud. Viss peatub, silitab näpuotsaga mingit läikivat mööblidetali. Vaatab lakke nagu degustaator hinnet pannes. Laksutab isegi keelt suulakke. Siis noogutab ta lühidalt ja tähtsalt - aga samas jääb täiesti selgusetuks, millise hinde "degustaator" tootele annab.

Läheb mõni hetk, ja Allan kordab (täiesti alateadlikult, täiesti automaatselt) Vissi liigutust. Puutub näpuga lakitud puupinda - ja teeb samuti mingi ilme. Vissile see (alateadlikult) millegipärast ei meeldi. Tundub ehk koguni familiaarsusena.

Viss. Ma vaatan, et Peterson teab äkki midagi mööblitööstusest?

Allan. Niivõrd-kuivõrd... (Muigab äkki). Paar sühkest pisikest jalapinki olen ikka poisikeset peast tööõpetuse tunnis kokku klopsinud... Ah soo, ja siis veel mineva aasta seal enda pool talus ikka ka... sai lehtlase üks väike laud tehtud...

Viss. No siis on ju tõsised kogemused. Väga suured, ütlesin ma... (Aga muutub äkki loomulikuks temagi. Paneb näpu suule ja muigab samuti). Mina ei tea sellest värgist tegelikult üldse midagi, no kohe mitte mõhkugi!

Allan.. Ega teie peagi teadma, teie peate... noh, juhtima.

Viss. Absoluutselt õige tähelepanek. Ja juhtida... noh, seda on elus ikka harjutatud. Mis te vaatate niisuguse hapu näoga ringi, Peterson?

Allan. See suur et... ma vaatan, et plats täitsa lage, töömehi pole nähagi siin Põdra vabrikus... (vakatab).

Viss. Põdra vabrik, ütlete?

Allan. Keel väheke vääratas.

Viss. Ei, ei, jutt jumala õige! See pole enam Põdra tehas, aga jah, see pole veel ka päriselt minu oma. Sihuke väike vahemäng. Teate, kuidas sellist eikellegiperioodi nimetakse?

Allan. See suur et... Moratoorium või?

Viss. Mitte päriselt. Aga võib ka niimoodi ütelda. Hm... Moratoorium. Miks ka mitte. No nii, lähme edasi, ma näitan teile kätte oma kabineti, et te edaspidi seda otsima ei peaks!

325. lugu, 6. episood

Mööblivabriku kontoripool. Endine Põdra kabinet, Kõik nii, nagu enne, ainult et laudadel on virnas dokumendikaustad. Allan seisab ukse juures, Viss avab (nagu hajameelne ülemus ikka) ühe pakka, loeb midagi, kortsutab kulmu (nagu saakski aru!), istub, jääb rahuolematult "kaugusse vaatama".

Viss. Ah soo, Peterson... Mis te seisate seal, võtke istet...

Allan. Tea, kas maksab... Mul niigi istuv amet.

Viss. Ja-ja, naljasoont teil on... Aga istuge ikka. Mina ei salli seda seltskondlikku mängu, millel nimeks subordinatsioon.-Et kui ülemus istub, siis alluv peab seisma ja silmi pungitama. Nii, millest ma tahtsingi... Teate mis, Allan, mul on üks ettepanek.

Hakkame "sina" rääkima.

Allan. Ah soo? Ma pole selle peale nagu mõelnudki...

Viss. Mis seal mõtelda? Räägime sina ja kõik. Vähemalt omavahel.

Allan. Ah et teiste ees siis "teie"...

Viss. Oleneb olukorrast, nagu öeldakse. Harašoo, sellest oleme siis rääkinud... Vaata, meie oleme nüüd nagu üks meeskond, nagu mingi... ralliauto ekipaaž. Sina oled roolis ja mina olen kaardilugeja. Sobib? Mis sa vaatad? Mõtled, et mida sa vana Tartu kommu ka rallisõidust tead?

Allan. Mina pole seda ütelnud.

Viss. Aga mõtlesid, mõtlesid kindla peale! Sa juba päris vana mee, sina peaks ju ometi mäletama, et elati ka vanasti, sõideti rallit ja joodi õlut ja...

Allan. Ja mõlemad olid Žigulid, nii auto kui õlu!

Viss. Poiss, sa hakkad mulle meeldima! Aga ütles, ah? Muuseas, ma pole küll spetsialist, aga mulle tundub, et sa oled mulle päris hea auto välja valinud.

Allan. Mis viga valida, kui raha on...

Viss. Nojah, ei saa nuriseda. Ühesõnaga, mis ma sulle ütelda tahtsingi – kirjutame järgmine nädal mõlemad lepingule alla.

Vormistame su nagu autojuht-ihukaitsja, sobib?

Allan. Sellest teisest asjast pole juttu olnud...

Viss. No mõtle ise, paljudest ma ikka... siin linnas neid sõite vajan. Aga palgale paneme paar tuhat juurde. Ma olen kuulnud, et oled noorest peast poksi teinud?

Allan. Noh, tuli ette... Üks kord sai isegi rajooni tšempionikarikas ära võidetud. Kergeteskaalus.

Viss. Rohkem pole mulle vajagi. Aga ajad on karmid, nii et... Nii, sellest oleme rääkinud. Mis ma veel tahtsin... Kui teinekord autoga mingit oma otsa tahad teha, palun väga, ma pole kade mees.

Allan. Ausalt või? Selle eest teie küll suured tänud. Asi on selles, et mul seal maal...

Viss. Muuseas, me pidime "sina" rääkima, eks? Et sul on kuskil seal vallas mingi kummaline ettevõte, tean, tean... Nii et oleme sinuga mõlemad ettevõtjad, Allan?

Allan. Nii ta välja kukub vist jah, härra Viss...

Viss. Felix!

Allan. Vabandust. Nii ta välja kukub, Felix! Võin ma nüüd minna?

Viss. Tead, ole veel mõni minut. Sobib? (Vaatab käekella): Kohe peaks siia saabuma üks... üks tegelane, kes kunagi ei hiline.

(Koputus): Mis ma ütlesin? Sisse-sisse!

Siseneb Ivar Karineem.

Karineem. Tere päevast... (muigevärelusega)...vabrikandihärra.-

Viss. Samad sõnad, advokaadihärra. Teie täpsus...

Karineem. Jaa, ma tean, see on legendaarne! (Märkab Allanit, mõõdab teda pilguga, mõtleb viivu, kummardub siis kergelt, ennast tutvustades). Karineem.

Allan. See suur et... Peterson. (sirutab käe välja, ent Karineem, teadagi, seda ei tee. Allan kohmetub ja peidan käe selja taha.

Karineeme seirab ta aga huviga nagu kuulsust ikka seiratakse).

Allan. Ma palun muidugi vabandust, aga kas teie olete seesama... on ikka seesama Karineem?

Karineem (jahedalt). Täpselt. Mina olen seesama autu ja külmavereline advokaat Ivar Karineem. kellega kollitatakse ulakaid lapsi. No nii. Kas asume asja juurde?

325. lugu, 8. episood

Põdra kabinet. Viss, Karineem, Allan

Viss. Millise asja juurde?

Karineem. Kuulge, Viss! Aeg jookseb, asi ei edene. Mulle ei meeldi miinus kroone summeerida.

Viss. Ärme selle pärast nüüd närve rikkuma hakka...

Karineem (ahvardavalt): Viss! Mina sõidan Tallinnast siia, et... Ja kes see siin on?

Viss. Minu autojuht. Muuseas, ta on koguni Riigikogu liikmeid ja ministreid teenindanud.

Allan. Omal ajal sai tõesti...

Viss. (totakalt) Peterson on kohakaalsusega ihukaitsja ka!

Karineem. Kuidas, palun? (Mõtleb järele, manab näole kivise ilme).. Jah, aga ometi pean ma paluma...

Viss. Saadav aru, see tähendab, arusaadav. Allan, äkki ootad mind eestoa... Või ei, täna ma sind ei vaja, nii et võid vaba olla.

Allan. (kohatult hetkel tuleb see "sina"). Aitäh sulle, Felix... vabandust... härra Viss ikka!

Kui Allan lahkub, püsib kabinetis tükk aega vaikus. Karineem vaatab ukse poole. Ja siis näeme, kuidas see kivise ilmega mees naerma purskab.

Viss. Ma ei näe siin midagi naljakat...

Karineem. Tõesti või? Viss? Te oskate mind aina ja aina üllatada? Milleks kuradiks te äkki ihukaitsset vajate?

Viss. Paljugi mis... Vaadake, kuidas viimasel ajal niinimetatud endisi tümitatakse...

Karineem. Jaa-jaa, ega teil kerge ei ole. Ühelt poolt saate kui vana kommunist, teiselt poolt kui uusriikas ja provintsipursui.

Viss. Mis seal ikka. Olen vist juba teile ütelnud, et mind pole kunagi eriti armastatud. Isegi oma naine...

Karineem (on taas kalk nagu parun). Viss! Mind ei huvita teie lahutatud abielu, mind huvitab, millal meie tehas tööle hakkab!

Viss. Andke aega atra seada...

Karineem. Ei anna! Või tema palkab endale autojuhist ihukaitsja... No olgu... Võib-olla see isegi sobib kuvandisse. Teie roll,

Viss, on põski pungitada ja pomot mängida, aga see on kõik.

Viss. Vabandage, vabandage, tehas on ikkagi nüüd sama hea kui minu oma? Või kuidas?

Karineem.. Jah? Kui palju maksite teie ja kui palju mina.. kas polegi enam mees?

Viss. Jah, aga see on ikkagi minule pärandatud. ...

Karineem. Keegi polnud teile midagi pärandanud! Muidu poleks te minu abi vajanudki, eks?

Viss. (pärast pausi). Millest me siis alustame?

Karineem, Kuidas millest? Kutsuge pearaamatupidaja siia!

Viss. See Põdra oma või? Tema on...

Karineem. Õnnetu inimene, kas lasksite ta lahti või? Viss! Silmapilk raamatupidaja siia! Kuidas te aru ei saa, et tema on teab rohkem kui keegi teine!

Viss. Seda ma kardangi, et ta liiga palju teab...

Karineem. Las see teie ihukaitsja toob ta kasvõi maa alt välja! Põtra ta juba vihkab, pole vaja, et ta meid vihkama hakkaks!

325. lugu, 11. episood

Allani korter. Mare lamab diivanil ja vaatab lakke. Siseneb eevil Allan.

Allan. Aa, sa siin pikali maas.. Süüa on midagi?

Mare. Vaata ise köögis. Mul pea valutab.

Allan. Ole siis pealegi.. Kuule, tead, asi nüüd nii, et õhtupoole võib ennast maale sättida, mul Vissi masin hommikuni oma käsutada...

Mare. Pähh, mõelda!

Allan. Ära sa pirtsuta midagi, selle vana jurakaga saab täitsa inimese moodi asju ajada, ma ütlen... Ah soo, jah, täna sai temaga ikka pulli ka! (*Käib köögis ära, tuleb sealt, kotlett leivatükil*). Täitsa hea kotlet, ema tõi või?

Mare. Nagu mina ei oskaksli kotletti praadida!

Allan. Mis sa nüüd kärtstud, muidugi oskad, kui viitsid... Millest ma rääkisingi? Ah soo, jah, Viss... No tead, täna oli tema kord valvelseisakus olla... Tead, kes tal siin käis uut ja vana tegemas – see Tallinna advokaat!

Mare. Georg või? No see tuleb siis võlga nõudma, jumal küll...

Allan. Ära soni, tead! Sumborg on selle mehe kõrval süütaingel. Karineem, noh, seesama, kes kogu Eestis maid ja maju kokku ajab! Tegelikult täitsa noor mees teine, aga tead, kui ikka otsa vaatab. Võtab soolika jahedaks....!

Mare. Mind ei huvita igasugused sullerid.

Allan. Ära sa räägi, sellel mehel on haaret! Andis Vissile käsu kätte, Viss mulle. Ma tead tõin talle selle Põdra endise raamatupidaja kohale... usu mind, sama hea kui bussijaamast, nagu kino. Tema tahab leida töökohta mõnes teises linnas...

Midagi, pandi tädi plaksti uuesti palgale, muide, kaks korda rohkem kui enne... Ah soo, mulle väenas Viss ka natuke juurde, noh, nagu turvatöö eest...-

Mare (*hauataguse häälega*). Allan!

Allan. See suur et... Kuule, mis sul häda on, pea tõesti lõhub?

Mare (*teda üksisilmi vaadates*): Tead, sulle peaks ühe korraliku tagi ostma... töölkäimiseks...

Allan. Ah soo? Hommikul alles nõokisid, et punajuraka sohver...

Mare. Jah, aga vahepeal lasti mind töölt lahti ja mina ei tea, kuidas edasi elada ja mis meist üldse saab.

Allan- See suur et... (*Mõtleb järele. Siis hakkab lausa silmnähtavalt paisuma ja "kasvama"*): No mis seal ikka.. (*Paus*). Nii et ära ilma asjata pirise, küll me hakkama saame

Mare (*nagu titt*). Kust sa tead?

Allan No eks ma pean nüüd siis see perekonnapea. Esimest korda elus!

328. lugu, 4. episood

Vissi uus kodu. Allan suures plaanis. Me ei näe, kus ta asub. Tal on mobiiltelefon kõrva ääres. Ta räägib väarikalt, kulmu kortsutades.

Allan. Kuule, praegu veel ei tea. Ülemusel on omad plaanid. Ega siis suur äri pole mingi pullitegemine ka. Eks ma helistan uuesti, kui liikuma hakkan.

Allan langetab pilgu. Koos sellega rändab alla ka kaamera. Ja mida me näeme? Allani ees on madal laud, sellel kabelaud keskmänguseisuga. Siis näeme sedagi, kus laud asub. Suures "pompöösselt" sisustatud toas. See on Vissi uus elamine, maja, mille ta mõne aja eest enda jaoks tühjaks tegi. Kuidas ta aga selle sisustas, jäägu kalli filmikunstniku fantaasia pärusmaile!

Allani vastas istub Viss ja põrnitseb murelikult kabeseisu.

Allan. Minu käik jäi või?

Viss. Oleks minu käik, küll ma teaksin, mis ma teaksin. Ma teeksin sulle paugupealt ära. Aga nüüd... No mis sa muned, tee mind lagedaks!

Allan. See suur et... ega teagi... kas maksab.

Viss. Tee seda, mida õigeks pead!

Allan. Vaat seep see probleem ongi.

Viss. Ma saan sinust aru küll. Sa mõtled praegu umbes niimoodi, et kui sa võtaksid mul need kolm nuppu ära, siis oleks mäng tehtud, aga äkki saab vana Viss pahaseks? On nii või ei ole?

Allan. Kust te seda nii kindlalt teate, härra Viss?

Viss. Jälle! Sa ju tead, et mu kõrvad hakkavad valutama, kui sa mulle neid härr-rasid laduma hakkad. Ja seltsimeheks pole mind ka enam mõtet nimetada, sest kahjuks ei vasta see enam tegelikule olukorrale.

Allan. Katsun meeles pidada.

Viss. Ja see katsu ka meeles pidada, et kahekesi omavahel olles räägime ikka sina. Mina olen Felix ja sina oled Allan. Korda, palun.

Allan. Felix.

Viss. Meie sinuga oleme nüüd kaks kamraadi. Või ei ole? Mina olen oma elu sinu hoolde usaldanud ja maksan sulle selle eest palka.

Allan. Kas nüüd just kohe elu...

Viss. Oskaksin ma ise autot juhtida, siis ma sind ju palganud poleks.

Allan. Loogiline.

Viss. Mina olen loogiline. Mis sellest, et väliselt pole kõik sugugi nii loogiline, mis minuga viimasel ajal toimub. Näiteks see maja siin. Kas oleks mina võinud arvata, et elan ükskord nagu vaat niimoodi? Muide, kuidas sulle uus toolikomplekt meeldib?

Allan. Tipp-topp.

Viss. Küll sina oled ikka napolisõnaline. Sa vist ei usalda mind päriselt? Õigesti teed, muide. Mul endalgi on ennast praeguses olukorras keeruline usaldada. Arvad, et uusriikas on kerge olla? Kuule, aga sa pole ikka veel käinud?

Allan. Ma natuke veel mõtleks.

Viss. Tahad, ütlen, mida sa nüüd mõtled? Sa mõtled, et kui teeks ühe lolli käigu, siis suudaks Viss võib-olla veel viigi välja pressida, aga samas – äkki saab Viss aru, et sa teed selle rumala käigu meelega?

Allan. Nüüd panid mõõda. Mul on kolmas variant olemas. Ma võtan hoopis siit servast need kaks nappu.

Viss. Nii? Aga mis seal vahet. Ikka tamm. Mis parata. Viss annab jälle alla.

Allan. Palun vabandust, see juhtus kogemata.

Viss. Seda ma usun. Osa võite kukub meile sülle ikka kogemata. Ah soo, mis ma tahtsingi... Su abikaasa helistas, jah?

Allan. Nojah, tal seal meie firmas... pidi nagu mingi probleem olema...

Viss. Ja-ja, elu, see ongi probleem... Noh, kas teeme veel ühe?

328. lugu, 9. episood

Vissi maja. Lõputu kabemäng. Allan on juba näost päris kõver, aga miskit pole parata, tööaeg jookseb, peremees tahab kabet mängida. Ja kabenupud klõpsuvad.

Viss. Aga malet ei oska ma üldse mängida, selle õppimiseks minusugusel rüügal polnud aega... Morna linnapea, see Palm, ma tunnen teda niiõelda endistest aegadest, temal oli siis palju rohkem vaba aega...

Allan. Eks ta ole jah, kuidas keegi..

Viss. Ta on nüüd koguni su naaber seal Õnne tänaval?

Allan. Mis sa teed ära, naaber jah...

Viss. Ise linnapea, aga elab üürikorteris. Pole nagu soliidne.

Allan. Nojah, kuidas nüüd võtta...

Viss. Mängi-mängi, ära lase ennast segada, Allan... Võib-olla on see lihtsalt populism, nagu tänapäeval räägitakse? Ma räägin Palmist. Mis malesse puutub, siis tal oli niinimetatud vene ajal esimene järk – Omavahel öeldes, üks ta üks viil oli, ei viitsinud endale isegi partei ajalugu endale selgeks teha! Sellepärast ta maakooli hallitama jäetigi! Aga kabe, seda me raikomis tagusime, seda sai looma moodi taotud. Isegi turniire sai peetud... Kuule, mis sa nüüd jälle tegid?

Allan. See suur et... tammi sain jälle. Ise ka imestan.

328. lugu, 11. episood

Vissi kodu. Viss, Allan

Viss. Jälle jokk.. Noh, aus kaotus on kah midagi väärt. Viss oskab kaotada. Mitu mul neid ausaid kaotusi täna peaks kokku tulemagi? Kui sa veel kohvi tahad, mine kööki, keeda ise. Sa tead küll, kus riistad on. Tunne ennast nagu kodus.

Allan.. See suur et... joodud teist juba natuke ülemäära. Tohiks küsida?

Viss. Ära küsimiseks küsi luba. Hästi öeldud, mis?

Allan. Nagu raamatust. Kas te... kas sa ei pidanud sellele Oksapile... või mis ta nimi oligi...

Viss.. Oksapi Ott, kes siis veel. Tema oli omal ajal Põlva rajoonis... üksvahe koguni esimene sekretär, aga siis tuli perestroika peale...

Allan. Nojah, et kas ei pidanud äkki talle helistama?

Viss. Miks ma talle helistama oleksin pidanud?

Allan. Noh, et pidime nagu tema poole sinna Rāpinasse sõitma?

Viss. Ah jah, tõesti. Kuule, sai korra mõeldud jah. Et vaataks üle. Eks ta kurke kasvata, mis ta muud... Ta oli omal ajal kõva analüütik. Muidu aga... ega ta elada ei oska. Minu teada on tal ainult kaks ülikonda... Mõlemad Baltika.

Allan. Seda et... tuleb siis sõit? Ma selles mõttes... et läheks paneks paagi täis...

Viss. Jõuad, Allan. Vaata, mina oleks tahtnud Ottole üht asja pihtida. Et las mõtleb ja analüüsib. Noorest peast, kui me veel Kehtnas parteikoolis käisime, hakkasime ükskord arutama, et ei tea, mis tunne on ikka olla rikas mees. Või õigemini, mis on sihukese tüübi sisetunne. Noh, seal kuskil Londonis või New Yorgis. Siis me arvasime, noored mehed nagu me olime. et tegelikult on rikkal mehel hingepõhjas pidevalt nagu häbi....

Allan. No kas siis on või?

Viss. Tead, mis ma ütlen! Nii imelik kui see pole, üldse ei ole häbi! Isegi piinlik ei ole rikas olla! Tuleb ütelda, et see on üllatav! Mis sa aina kella passid? Ah soo, jah... Kuule, mis ma ikka sinna Otto juurde sõidan? Mõni teine kord. Ega midagi, kuule. Sai kabet mängitud, sai elust räägitud... sinu tööpäev on läbi, ei julge rohkem kinni pidada.

Allan. No siis... head õhtut või päeva või mis... Seda autoasja veel ka... et kas...

Viss.. Mis sa iga päev küsid? Homme hommikuni on auto sinu käsutuses! Sõida juba, kaua abikaasa su järel ootama peab!

Muide, ta on sul vägagi... ma ütleksin, võluv. Ära minust valesti aru saa. Miks sa talle ei helista, nagu lubasid?

Allan. Juba proovisin. Mina ei tea, mis see on, välja lülitatud või levist väljas...

335. lugu, 3. episood

Morna. Tänav. Viss enesekindlalt ees, mopsis ja sisimas häbenev Allan paar sammu järel, nii nad kõnnivad. Mida me veel märkame? Paneb Viss käed seljale, teeb seda ka Allan. Tõstab Viss nad ära ja torkab taskusse, kordab seda keerulist liigutust varsti ka Allan. Vaevalt, et ta ise seda teabki. Äkki sööstab teadmata kust Vissi juurde keskealine linnanaine, "tüübiline Morna naiskodanik".

Naisterahvas. Härra Viss, härra Viss!

Viss. Jah, ma kuulan teid?

N. Teie mind ei tunne, aga ma tahtsin teid isiklikult tänada.

Viss. Ah soo? On siis, mille eest?

N. Aitäh teile! Andsite Mäidole jälle elu mõtte tagasi. Töökoha ja üldse! Mäido on minu abikaasa ja tal on mööblitseri paberid.

Viss. Aa, nüüd ma saan aru... Elu mõte, tjaa. Suurepärase.

N. Kui teie teaksite, mis juhtus, kui Pöder mööblivabriku põhja laskis? Ma juba kartsin, et Mäido... paneb endale käe külge.

Viss. Jaa, ma kujutan ette.

N. Meil on kolm koolilast ka peres, no ikka et eesti rahvas peab jätkuma... Jumal küll, kui te vaid teaksite, kuidas me need kuud elasime! Paljast vee ja soolaga keedetud herkulopudrust, usute või ei usu?

Viss. Ja-jaa, varakapitalismi grimassid. Loodetavasti saate endale nüüd muudki lubada!

N. Kõigepealt sai üürivõlg ära makstud, nüüd võib juba vorsti ja sülti osta ka... Teie olete ikka üks õige inimene! Rääkigu mis mõned räägivad!

Viss. Meil on demokraatia, ega rääkimist saa keelata.

N. Ma suhtleks teiega veel, aga ei julge rohkem tülitada!

Viss. Tülitage aga julgesti! Omad inimesed omas linnas, nagu öeldakse!

Naine lahkub koogutades.

Viss. Nägid, Allan? Lihtsad inimesed, lihtsad jutud...

Allan. See suur et... ja siirad tänud ja...

Midagi Allani toonis, veel enam aga ennist märgatud ilmes ei meeldi Vissile.

Viss. Muuseas, Allan... Praegu oli niiõelda positiivne dialoog tänaval. Aga kui oleks juhtunud vastupidi?

Allan. Mis meil siin ikka juhtuda saab...

Viss. Alles see oli, kui Tallinnas linnaametnik tööpostil maha lasti. Kas vanasti oleks midagi sellist juhtuda saanud? Vanasti polnud sellist terrorismi kah...

Allan (pomiseb endale nina alla). Noh, siis oli rohkem nagu stalinism...

Viss (on üllatavalt terane kuulma). Mida sina ka stalinismist tead? (Paus). Ja miks sa arvad, et mina seda peaksin taga nutma?

Allan. Ma niisama suusoojaks...

Viss. Mis ma tahtsingi... Võiksid natuke erksam olla.

Allan.. Äkki ei maksaks üldse linna vahel uidata, auto ju olemas...

Viss. Ei, ei, jalutama peab. Saab motsiooni kätte ja saab rahvaga suhelda. Nii. Mis meil nüüd plaanis oligi? Ah soo, me pidime täna ju paar partiid tegema...

Umbs viimase kolmandiku ajal muutub rakurss natuke ebaharilikuks. Nimelt näeme toimuvat läbi sõiduauto vasakpoolse külgakna – ilma roolisistujat nägemata. Küll aga kuuleme kuiva iroonilis-heatahtlikku mühatust. Kui Allan ja Viss hakkavad eemalduma, võtab ka auto paigalt.

335. lugu, 5. episood

Vissi uus kodu. Mingid muudatused interjööris. Printsibiil: mida jõukamaks, seda hullemaks. Viss sätib kabelauda üles. Uksekell.

Viss (läheb avama, räägib juba käigult). Juba skleroos, mis sa kostad. Sinu vanuses mina küll võtmeid maha ei unustanud... Ohoo, hoopis teine mees on!

Siseneb Karineem.

Karineem. Tervist, tervist. Kellega sa siin rääkisid? Ega ometi iseendaga?

Viss. Marasmist on asi veel kaugel. Mõtlesin, et autojuht unustas jälle võtme maha. Ta pidi bensiini võtma ja midagi mootoris kontrollima, mina neid värke ei jaga... Edasi, astu aga edasi!

Karineem (kabelauda märgates). Kabe, jumalate mäng!

Viss. Sellest ma pole kuulnudki, et jumalad kabet mängisid.

Karineem. Mina ka mitte. See oli muide vaid väike nali.

Viss. Jaa? Poleks oodanudki.

Karineem. Et ka mina nalja teen? Juhtub vahel harva. Edasi tulevad tõsised jutud. Ma istuksin, kui tohib.

Viss. Ole lahke.

Karineem. Ja helista oma autojuhile, ütle, et lähema tunni jooksul pole sul teda vaja.

Viss. Ah soo... Ma mõtlesin, et tahad äkki tehasest läbi sõita, see võtab rohkem aega. Vaataksid, kuidas uue tsehhi ehitus edeneb...

Karineem. Tehasest me täna ei räägi. Nagu ma tean, praegu mingeid erilisi probleeme ju ei ole?

Viss. Nojah, eks ma ole ikka ninapidi asja juures olnud...

Karineem. Tubli mees, jätkka samas vaimus.

Viss. Kas see oli nüüd jälle nagu iroonia või?

Karineem. Milleks iroonia? Mulle praegu kohe päris meeldib, kuidas sa oled hakanud siiralt uskuma, et kui poleks sind, poleks ta tehast, ja kui poleks tehast, poleks koguni Morna linna!

Viss. Kas just seda, aga... aga minu tehase rahvas...

Karineem. Sinu? Tõesti ikka?

Viss. Kelle siis veel?... Nojah, see oli kirjanduslik kujund...

Karineem (pärast pausi). Minugi poolest. See "minu tehase, minu rahvas" sobib su võimaliku imagoga suurepäraselt!

Viss. Ei saanud aru, härra vandeadvokaat?

Karineem. Kohe selgitan. Aga nüüd helista oma autojuhile, et ta meid segama ei tuleks.

335. lugu, 7. episood

Viss, Karineem

Viss. Kohvi, teed?

Karineem. Täna, ei. Pole janu. (Kella vaadates). Pean pooleteist tunni pärast Tartus riigikohtus olema. Nii et...

Viss. Pane siis otse. Mina tõtt ei karda.

Karineem. Miks sa kartma peaksid?

Viss. Segased ajad, igaks juhuks... Kui sa tehasest ja majadest rääkima ei tulnud, millest siis veel?
 Karineem. Felix Viss... Ma ei räägi seekord enda nimel. Ma räägin... ühe tõsise huvigrupi nimel.
 Viss. Grupp seltsimehi, nagu minu ajal õeldi.
 Karineem. Võib ka nii. See huvigrupp on üks Eesti suuremaid ja mõjuvõimsamaid erakondi.
 Viss. Aa, juba mõistan. Ma tean küll, millisesse sina kuulud.
 Karineem. Ametlikult enam mitte.
 Viss. Mõistan sedagi. Mitteametlikult ongi tõhusam asju ajada.
 Karineem. Asjast. Teatava ajurünnaku tulemusel on tekkinud arvamus, et siinses regioonis...
 Viss. Stopp! Tohib, ma ütlen ise? Sinu erakond teeb mulle ettepaneku kandideerida riigikogu valimistel?
 Karineem. (kelle kord on nüüd jahmuda). Nii. Ja kust see sulle välja imbus?
 Viss. Kulla mees, mina olen vana parteihunt, nagu sa peaksid teadma. Kuigi minu kogemus pärineb ühe partei võimu ajast, aga ka meil käis vägagi verine telgitagune... demokraatia, vaat nii! Ühes parteis oli vähemalt tosin peiteparteid!
 Karineem. Kui sa nii kiiresti kõigest aru said, siis äkki annad ka kiire vastuse?
 Viss. (jääb teda vaatama). Ongi tõsi või? Mina, muide, tegin enda meelest ka ainult nalja.
 Karineem. See ei ole nali, see on... ütleme, et kummaline ajamärk. Vaja on kindlat vastukaalu neile, kes...
 Viss. Ajamärk! Mina olen siis ju ajagrimass.
 Karineem.. Ei ütleks. Ma juhtusin ennist kõrvalt nägema, kuidas rahvamassid töörahva päästja mantlisisilused silitavad...
 Viss.. Siis sul vedas. Seda ei juhtu iga päev. Te olete vist paksult pigis, poisid, kui teil juba punast puuslikku vaja läheb.
 Karineem. Mitte punast puuslikku, vaid edukat kohalikku ettevõtjat! Monitooring näitab, et sina lähed siinmail maksimaalselt peale.
 Viss. Jah, ja meedia hakkab mulle maksimaalselt paska pähe kallama.
 Karineem. On, mida kallata?
 Viss. (peaaegu uhkelt). Muidugi on!
 Karineem. Aga nagu toonitab uus president: jätkem selja taha vaatamine, meie peame ühiselt edasi minema!
 Viss. Kogu maailma presidendid ütlevad - vähemalt algul - et kõik koos ja ainult edasi. Ah vaatad, et vana on veel päris kobe?
 Olen jah, mis siis? Tead, mis ma ütlen - sina sõida nüüd rahulikult riigikohtusse oma asju ajama.
 Karineem. Nii? Ja millise sõnumi ma huvigrupile edastan?
 Viss. Mina võtan nädala mõtlemisaega. Arvatavasti ütlen ma selle järel jah, aga las grupp seltsimehi senikaua... natuke närveerib!

339. lugu, 2. episood

Vissi villa. Viss lõpetab telefonikõnet. Selle ajal siseneb Allan ja jääb ukse juurde seisma. Viss teeb talle toru hoides ilmeka kutsuva žesti.

Viss...Nii? Nii? Tõesti, jah? Poleks oodanudki... No see on küll meeldiv kuulda... Ja-noh ega ma ise ka käed rüpes istuma ei hakka, mis te nüüd! Mina olen vana kooli mees, mina panen õla alla alati... eriti iseendale. See oli väike nali, ärge pange pahaks.. Nii et esmaspäeval jälle Tallinnas? Nä-agemist! - Tule aga edasi,, Allan. mis sa pelgad. Või võtab mu kõrge kandidaadiseisus su põlved värisema? Ära tee välja, see oli niisama naljaviluks...
 Allan. See suur et... Eks ole hullemaidki nähtud...
 Viss. Kuidas, palun?
 Allan. No ma ka nagu rohkem naljaviluks...
 Viss. Vaata mul ette, kulla mees. Einoh, minul pole rahvalike naljade vastu midagi, aga... subordinatsioon, seda ma ei maksaks ka päriselt ära unustada. Meie sinuga oleme küll sama hea kui kaks sõpra ja semu, aga sellest hetkest, kui sa hommikul vaat üle selle läve astud või siis mulle autoukse avad, algab sul minu meelest tööpäev. Heapalgaline, muide. Või ma eksin?
 Allan. (tõmbub sisemiselt trammil). Kas ma pean vastama?
 Viss. Oleks huvitav kuulda.
 Allan. Ma siis ütlen. Minu meelest ei eksi s... sel... Felix Viss kunagi.
 Viss. Vaat nii ja mitte teisiti. Kuigi... eks eksin mõnikord minagi. Ainult et neid kordi on alla statistilise keskmise, vaat milles on mu saladus. Mul on selline... ütleme... koeralik vaist.
 Allan. Kõhutunne, nagu ma aru saan.
 Viss. Vohh, täpselt! Näiteks siis kui Karineem mu omal ajal üles otsis. Tead, kulla Allan, mis mu sisetunne ütles?
 Allan. Ei või teada... kulla Felix.
 Viss. Hm? (Neelab "kulla" siiski alla). Minu sisetunne ütles siis, et see Karineem on muidugi paras intellektuaalne kaabakas, kapitalistlik piraajakala, nagu minu ajal oleks öeldud, aga temast võib sul kasu olla... Oli mul õige sisetunne?
 Allan. Küllap siis oli.
 Viss. Vaat nii, vanapoiss. Muide, mida sa enne tahtsid mu nime ette ütelda, kas mitte seltsimees?
 Allan. Ei mäletagi enam.
 Viss. Ei, ega sest pole midagi. Mul on päris mõnus teada, et nii, nagu ma seltsimehena tegin mõnegi õige otsuse, teen ma seda ka nüüd, vanemas eas, mil ma millegipärast härra pean olema. Tead mis uudist erakonna staabist räägiti? (osutab telefonile).
 Allan.. Ei või teada.
 Viss. Mis suga viimasel ajal lahti on, Allan?? Räägid minuga nagu sõdur Svejki mingi unteriga... Ei või teada, ei või teada..
 Allan. (napilt muiates). Ma võin teistmoodi ka ütelda. Teatan alandlikult, ei või teada.
 Viss. Olgu peale. Kuula siia. Tead, mis mulle õeldi? Kohe saad teada. Ah soo, kui viitsid, tee kõigepealt köögis kohvi... Sa pole ju isa ka joonud...
 Allan. See suur et... Sõiduks siis ei lähegi?
 Viss. Vaatame, mis saab. Võib-olla pärastpoole. Ja kuule, mulle tee üks tass india teed, tee seda ehtsat, mina neid paberinutsakaid ei salli!
 Allan. Kohvi siis ise ei tahagi?
 Viss. Pean täna pausi, ajab veel eufooriasse! Davai, davai, mine nüüd, ma tudeerin niikaua neid pabereid siin!

339. lugu, 6. episood

Vissi villa. Allan.. Nägu kivine, timmib teepulbrit kannukesse. Ja siunab häaletult.

339. lugu, 9. episood

Viss. Allan. Üks rüüpbab teed, teine kohvi.

Viss. Tead, millised kummalised lood? Monitooring näitab, et minamees peaksin Morna linnast kõige rohkem häält noppima. Mõned hääled võivad isegi vallast kukkuda.

Allan. On ka või?

Viss. Ma andestan sulle, ma ise olen ka umbusklik inimene. Aga mis sa teed ära, mina andsin siinsetele töönimestele lootuse tagasi... Muuseas, Allan, teinekord lase teepulbril natuke kauem tõmmata.

Allan. Nojah, saab meeles peetud... Ega ma miski teespetsialist küll ole...

Viss. Ei, muidu pole vigagi. Kuhu me jäimegi? Noh, formaalselt oli see tehas ju tõesti Karineeme idee, aga teda nad ju tänaval kättpidi tänamas ei käi.

Allan. Ma lehest ükspäev vaatasin jah, panin veel imeks, et teised erakonnad polegi siin ringkonnas ühtki Morna prominenti nimekirja pannud...

Viss. Aga keda neil pakkuda olekski? Tiik? No kuule, kaua võib? Palm? See mees vaadaku kõigepealt, kuidas perekonnaprobleemidega hakkama saab! Isegi tüdarta ei oska kasvatada!

Allan. See tal nüüd hoopis kuhugi kadunud.

Viss. Narkarid peavadki ära kaduma!

Allan. Kahju ka ikka natuke.

Viss. Arvad, et mul ei ole? Aga kas meie ajal oli üldse sellist probleemi? Polnud, Allan! Narkomaaniat polnud Eesti NSVs olemaski! Ainult ausad joodikud olid, ja neid oli tõesti palju!

339. lugu, 12. episood

Viss, Allan

Viss. Tead sa, Allan, mis mulle natuke muret teeb. Ma peaksin siin järgmisel nädalal midagi korraldama. Niiõelda kohtumise valijatega.

Allan. Ah et asjad juba nii konkreetsed?

Viss. Mis sa siis arvad, mina olen alati konkreetne!

Allan. See asi peaks siis ju lihtne olema, kuulutatud vabrikus vaheaja välja ja ajad inimesed kokku, räägid neile et nii ja naa, valige aga minu poolt...

Viss. Katsugu nad mitte valida! Kuule, Allan, kas sul on mingi okas mu vastu, nägu hapu ees peas? Ai-ai-ai, ise veel töörahva poeg...

Allan. Mis mina nüüd, aga... ega ma tööd pole kartnud küll.

Viss. Ma tean küll, mis sa mõtled. Sa mõtled sedasama, mida nad kõik. Et kes seda Vissi ikka teab... Üks asi on tänaval või tsehhis sõnake juttu puhuda, teine asi pukist esineda. Mõni võib veel kohatu küsimusi esitada hakata... Ma ju ikka niinimetatud endine!

Allan. See suur et – eks otsi endale siis mõni usaldusmees, las see räägib.

Viss. Väga tore, Allan! Väga hea, et sa ise selle peale tulid.

Allan. Mis siin tulla ei ole, nii see asi ju käibki...

Viss. Vaat just! Mis sa arvad, kui ma sulle selle ettepaneku teen? Ah? Erakond maksab kinni ka...

Allan. Mina? Usaldusmeheks? See suur et... Ei mina küll ei saa. Ma ei oska kõnesid pidada.

Viss. Ma kirjutan sulle ise kõik valmis, sina loed ainult ette!

Allan. Ei, mina sellest poliitikast... mind see ei tõmba...

Viss (silmitses teda teraselt). Hea küll, Allan. Mõttele selle peale, töömehe poeg.

Allan. Ausalt öeldes oli minu isa küll kõige rohkem aus Eesti NSV joodik, nagu sina ennist ütlesid. Kärakamees, noh.

Viss. Naljast ei saa aru! Ega seda töörahva värki polegi väga mõtet rõhuda... Tead, mille peale tuleks minna? Et kõik me

viimseni, kallis eesti rahvas, oleme ausad väikekodanlased. Mina olen ja sina oled ja kõik on!

Allan. No ei tea, kas mina ikka olen...!

Viss. Misasja? Tahad äkki ütelda, et sina oled mingi eriline aatemees? Ära aja naerma...

Allan. See suur et... Sõiduks ka läheb või? Ma selles mõttes, et peaks millalgi õli vahetama...

Viss. No mine ja vaheta siis. Ja üldse, esmaspäeval räägime edasi. Täna oled vaba!

341. lugu, 7. episood

Viss istub baaripukis, kohvitass nina all, ja suhtleb ennekõike Almaga. Laine pole siiski lahkunud, vaid otsinud endale imiteerivat tegevust laudade juures – nihutab tillevaase edasi-tagasi vms.

Viss. Mõtlesin jah et võtan aja maha ja astun meie hubasesse pansionaati...

Alma. Täna hea sõna eest.

Viss. Aga see on ju loomulik, siin meie linnas pole teab kui palju neid kohti, kus inimene saab lihtsalt niisama lõõgastuda...

Alma. Mitte alati pole te niimoodi arvanud.

Viss. No kuulge! Nagu öeldakse, on meil kõigil õigus muutuda ja muuta oma seisukohti.

Laine (sealt taamalt!). No näed, Alma! Ega siis kõik inimesed ikka ka arva, et meil siin on jumal teab mis lahti...

Alma. Laine, kas sa pidanud mitte üleväl tühje numbritubasid tuulutama minema?

Laine. Kohe lähen, ülemus! Lõpetan siin ära ja...

Alma (kumeda ähvardusega). Laine!

Viss. Ei, ei, las teine proua ka olla, mul oleks tegelikult teile mõlemaga...

Laine. Ma kuulan teid väga tähelepanelikult, härra Viss!

Alma (isegi enam mitte pahaselt). Jumal küll, Laine, küll sina võid vaterdada!

Viss. Proua Saarepera, olgem tolerantsed! Tolerants, see on meie riigis suur defitsiit... Teate, ma riskiksin üle hulga aja ühe väikese pitsi võtta.

Alma. Jah? Ja milline mark tohiks olla?

Viss. Viiskümmend konja... brändit loomulikult, palun. Oi, vabandust, nelikümmend muidugi. Mis teha, endise viga, endised nimed ja mõõdud ikka veel meeles...

Alma. Olge lahke! Veel midagi?

Viss. Ei, ei, mina ei saa endale pikemat istumist lubada. Kiired ajad, oi kui kiired, eriti minu eas. Ahjaa, et ma ei unustaks.

Prouadel on muidugi selle aasta kalendrid ammu olemas, aga ega küll küllale liiga tee! Tohiksin ma teile väikese meene kinkida?

Laine. Aga mulle? (Tõttab ligemale).

Viss. Teile ka, otse loomulikult.

Ja Viss võtab taskust paki visiitkaardi suuruseid minikalendreid, nopib sealt hoolikalt kaks tükki välja ja ulatab naistele – algul Almale, siis Lainele. Tasuks fikseerida kummagi näoilmet, kui nad neid on silmitsenud ja pööranud. Alma suu tõmbub kitsaks kriipsuks, Laine oma vajub lugupidamisest lahti.

Alma. Tänan teid.

Laine. Ka mina tänan teid. Milline omapärane kalender!

Nüüd näeme meiegi, et kalendri väliskülj kujutab endast riigimehelikult ja isalikult naeratava Viss fotoportreed. Ehk jõuame vilksamisi märgata ka erakonna sümbolikat ja kui see on natuke Rahvaliidu logo laadis, ei hakka autor vaidlema.

Viss. Ja kuidas teile mu pisike kalendrike ka meeldib, proua Alma?

Alma. Noh, päris kena. Nagu ma aru saan, on see valimistega seotud?

Viss. Oh, ärge tehke sellest numbrit. Ma täna sain selle pakikese postkontorist kätte.

Alma. Jah? Aga kas valimispropaganda pole mitte keelatud?

Viss. Siis ei saakski kedagi valida! Keeld puudutab ennekõike plakateid, avalikku linnaruumi ja nii edasi, aga kalender... Iga inimene võib endale tellida ükskõik millise trükise... Isegi pangakaardil võib inimesel nüüd oma näopilt olla, miks siis mitte kalendril?

341. lugu, 9. episood

Alma, Laine, Viss

Viss. Minule isklikult sihukesed pimevalimised isegi pisut meeldivad, vähem piinlikke küsimusi kerkib... Aga üldse, olge mureta, proua Alma! Ja teie ka! Nii madalale ma ometi ei lasku, et tuleksin otsesõnu teie häali paluma!

Laine. Ega meil siin polegi ju rohkem oma inimesi Toompeale valida!

Viss. Jah, aga selles pole mina süüdi. Lubage, ma lõpetan. Mulle oleks muidugi suur au, kui teie, kaks põlist ja lugupeetud mornakat mind kui uuustulnukat usaldaksite, aga ma ei hakka teile ometi peale käima...

Alma. Ega sel polegi erilist mõtet, sest riigikogu valimised on ikkagi salajased ja...

Viss. Jah? Teate, mulle meeldib teie otsekoheus. Ma usun, et minu hea sõber Allan on selles osas teisse läinud... Teie olete ju Allan Petersoni ema, nagu ma tean.

Alma. Jah, seda küll. Kui ma tohin küsida... kas Allan konutab praegu teid oodates välisukse ees autos?

Viss. Oi, mis te nüüd! Allanal on täna väljateenitud puhkepäev.

Alma. Tõesti? Mina ei tea sellest midagi...

Viss. Võib-olla ta magab? Vaene Allan-poiss, tema on minu kampaania tõttu päris kõvasti vatti saanud...

Laine. Härra Viss, kui mina nüüd ka tohiks?

Viss. Jah, palun...?

Laine. Vaadake, kui ma õhtul koju lähen... Mu abikaasa... ta on väikestviisi vabandusvõitleja olnud ja ekspediitor ja... Nüüd on majaomanik nagu teiegi. Mis ma talle ütlen, see teie platvorm, on siis kommunistlik või ei ole?

Alma ei suuda müet varjata.

Laine. Mis sa naerad, Alma? Mina olen avalik inimene, mina tahan selgust saada.

Viss. See oli väga hea küsimus. Mis ma teile ütlen? Kommunismiga läks nii nagu läks ja sellest olen isegi mina aru saanud. Nii et võite oma abikaasale edasi ütelda, et mina pooldan parempoolset tsentrismi vasakpoolse kallakuga.

Laine. Oot, oot, ma katsun selle meelde jätta... parem... vasak... tsenter... Jessas, hüllem kui jalgpall! (Taandub, aga jääb eemalt sündmusi jälgima).

Viss. Ja nüüd üks väike erajutt teile, proua Alma.

Alma. Jah, ma kuulan teid!

Viss. Vaadake, ma olen juba mõnda aega märganud, et mu kodune majapidamine käib mulle üle jõu.

Alma. No jah, nii suures majas tõesti, nagu teil nüüd on...

Viss. Küllap Allan on valgustanud. Mis te arvate, kas ma peaksin palkama täiskohaga koduabilise?

Alma. Minu meelest päris kindlasti.

Viss. No näete, pool vastust on juba käest. Nüüd siis teine pool. Proua Alma, ma olen enamvähem kursis sellega, et sinne firma ei saa teile kuigi kopsakat palka maksta.

Alma. No mina igatahes ei nurise.

Viss. Selge, aga kui mina pakuksin kaks korda suuremat palka?

Alma. Kuidas palun? Teie siis...

Viss. Just nimelt, ma kutsun teid endale appi! Me oleksime siis nagu omamoodi ühine pere. Teie poeg ja teie ise, see mulle meeldiks...

Laine peab taamal jälle hinge kinni.

Alma (*algul tasa, uss-viisakalt, hiljem juba häält tõstes*). Teate, härra Viss... Minuga niimoodi ei maksa... Mina olen siiski lojaalne töötaja... Aga ka siis, kui minul poleks mingit töökohta, eelistaksin mina oma väikest pensioniraasukest... Kelleks te mind peate, tõesti!

Viss (*taanduvleplikult, tema täna tüli ei taha*). Selge! Unustagem selle jutu!

Alma. Ei hakka mina teie raamatariiuililt... teie Marxidelt ja Leninilt... tolmu pühkima!

Viss. Juba sain aru. Unustagem selle jutu. Head päeva. (*Tahtmatult*). Aga Leninist on mul ainult see kõide, kus ta kritiseerib suurvene šovinismi... Veelkord, parimat!

Naised jäävad talle järele vaatama. Alma tummas raevus, Laine aga nii, nagu tahaks Vissile järele tormata...

343. lugu, 2. episood

Vissi maja. Kaks meest istuvad tugitoolides ja uurivad dokumente. Need kaks on Felix Viss ja Laur Pöder. Kolmas mees seisab tummalt ja kinnise ilmega ukse juures.

Viss. Ütlen puhta südametunnistusega, et mina ise seda paberit ette valmistanud pole.

Laur. Usun meelsasti, usun meelsasti.

Viss. Miks nii irooniliselt? Tegelikult olen mina ju vana bürokraat. Oi, kui te teaksite, kui palju dokumente olen mina ette valmistanud! Umbes viis köidet kogutud teoseid, uskuge mind, Laur!

Laur. Ma kardan, et see oli natuke teine keel.

Viss. Ei, ega ma siis ise vene keeles, selleks olid teised töötajad...

Laur. Ma pidasin silmas midagi muud.

Viss. Jaa, muidugi, saan aru, Aeg oli teine, leksika täiesti teistsugune... Selliseid keelt pole enam olemaski. „Võtta tarvitusele otsustavad organisatoorsed meetmed allorganisatsioonide ideoloogiatöö ressursside tõhustamiseks...” Oo jaa... Kas ma segan teid lugemast?

Laur. Tegelikult segate küll.

Viss. Palun vabandust. Mina pole eriti süvenenudki, sest selle paberi koostas vandeadvokaat Karineem ise. Lugege, lugege, ma ei sega teid rohkem!

Laur. (*kergitab kulmu*). Hm?

Viss. Kas midagi ei klapi?

Laur (*Allani poole kõõritades*). Kas see mees peab ikka kindlasti siin seisma ja nohisema?

Viss. Ah Peterson? Las olla. Minu autojuht on nagu tunnistaja...

Allan. See suur et... ma võin välja minna küll!

Viss. Sina, Allan, lähed siis, kui mina seda ütlen. Nüüd jälgi, kuidas sünnib killuke kohalikku ajalugu. Muide, Peterson on kunagi isegi lühikest aega ülikoolis ajalugu õppinud.

Laur. Tõesti? No las ta siis tunnistab. Muide, see siin on ju ainult lepinguprojekt.

Viss. Olge mureta, just sellisel kujul notar selle ka kinnitab.

343. lugu, 4. episood

Laur, Viss, Allan

Viss. Teid pani imestama see suhteliselt tagasihoidlik summa, mis me teilt sisse kasseerime?

Laur. Imestama pani teie asjatundlikkus. Sest see on tegelikult reaalne summa.

Viss. Jah, aga mitte meie ajal, mil kinnisvaraturgu määravad virtuaalsed hüperhinnad...

Laur (*turtsatab olukorra tõsidusest hoolimata*). Kes teie sellise mõtte suhu pani?

Viss (*muigab samuti*). Igatahes mitte Karineem. Autor seisab hoopis seal. (*Vitab Allani suunas*).

Laur. Peterson, te üllatate mind.

Allan. See suur et... Eks ma ikka ka jälgi ajakirjandust ja... mõtle nende asjade üle. Need kinnisvara hinnad on ju üle mõistuse... Nii et kui minu arvamust kuulda tahate, siis on teil päris hästi läinud.

Laur. Ei, ma ei taha teie arvamust kuulda.

Allani tahtmatu salapoolhoid Põdrale hajub silmapilkselt.

Viss. No nii, kas kirjutame alla?

Laur. Mõtetu oleks tõrkuda.

Viss (*pastakat võttes*). Allan!

Allan (*võtab taskust digifotoka ja pildistab hetke, mil mehed allkirju annavad*).

Allan. Tehtud.

Laur. Ja kuhu see foto läheb, kui tohib küsida?

Viss. Esialgu isiklikku arhiivi. Pärast vaatame. Nii. Ongi kõik. Nüüd siis... Äkki pits armenjakk?

Laur. Täna, ei.

Viss.. Aa, selge, te olete autoga.

Laur. Ei, ma olen täna bussiga. Aga nina võtan ma tänase sündmuse puhul täis mõnes teises kohas. Oli Põdral maja, enam pole Põdral maja.

Viss. Poleks vaja olnud kasiinodes hulkuda, noormees. Aga nii palju kui mina teie rahaasju aiman, saate tänase kokkuhoiu arvelt endale päris korralikku korterit lubada... Teate, kui aus olla, tegin ma seda vaid teie abikaasa pärast.

Laur. Kas ma pean Pillele seda edasi ütlema?

Viss. Pole vaja. Tema on teil tark naine, ta saab isegi aru.

Laur. Selge. Mul on au. (*Kummardub lahkumiseks*). Ja nägemist sullegi. Vissi taskufilosoof.

Allan. See suur et... Kas peab ikka kohe isiklikuks minema?

Laur. Vastupidi, see oli vägagi üldistav?

Viss. Kuhu nüüd nii kiire, Laur?

Laur. Põder.

Viss. Põder siis Põder. Te pole minu elamist ju vaadanudki. Mina olen alles algaja majaomanik, karta on, et natuke tõusiklik... Äkki teeme väikese ekskursiooni?

Laur. No ei, seda kindlasti mitte!

Viss.. Ma saan teist aru.

Laur. Muide, üks küsimus siiski... Et te minul mu eelviimased rahad võtsite, sellest saan ma aru... Aga mida kuradit te selle majaga üldse pihta hakkate? Või hakkate otsapidi ka seal elama? Üks päev siin, teine päev seal?

Viss. Miks? Selle müün ma kohe edasi. Muide, silmapaistvalt kasuliku virtuaalhinnaga!

Laur. Siin, Mornas? Seda ma küll ei usu. Kes see loll peaks olema, kes selle ostab?

Viss.. See loll on teie noorpõlvesõber, hetkel aga väärikas vallavanem Raivo Tiik. Minu teada hakkab ta naist võtma.

Laur. Seda ma olen kuulnud, oligi aeg. Aga maja... Kust pagan tema selle raha peaks välja võtma?

Viss. Kuulge, Põder, ärge mängige naiivitari. Teie teate minust paremini, kust teiesugused poisid raha leiavad.

Telefon.

Viss. Jah, Viss kuuleb. Üks hetk. (*Laurile*). Vabandust, aga nüüd läheb mul kiireks... Valimised, valimised...

243. lugu, 6. episood

Viss, Allan

Viss. Noh, kuidas oli?

Allan. See suur... ei saanud aru?

Viss. Nüüd mängid sina lolli, Allan. Kas alandasin seda hasartmängurit piisavalt?

Allani vahepeal ülemuse poole kaldunud sümpaatiatombuke haihtub silmapilkselt. Ja üldse hakkab ta jälle kõiki rikkureid põlgama. See on ta näost lahtise tekstiga lugeda.

Allan. Ma ei teadnudki, et see teil... sinul eraldi eesmärgiks oli.

Viss. Ma ju ütlesin sulle, kuidas sa ei mäleta? Aga teisest küljest... Mille pagana pärast ma ta käest nii vähe võtsin?

Allan. Ju siis valge peaga proua hakkas meeldima.

Viss. Oh sind kelmi! Jah, oleks noorem, kes teab, kes teab... Millest ma tahtsingi.
Allan. Midagi nagu valimistega...
Viss. Oota nüüd sellega...
Allan. Või äkki tuleb kabet mängida?
Viss. Kuradile see kabe! Ahaa, meelde tuli... Sa vahi, kuidas Laur ajas silmad pärani – et temal pole aimugi, et vana semu võiks paar-kolm miljonit välja laduda.
Allan. Ma arvan, et eks ikka koos pangalaenuga.
Viss. Noh, see... Pangalaenu elada pole prestiižikas. See pole üldse õige eestlane, keda pank ei kooriks!
Allan. Mind küll mitte.
Viss. Küll sa selle vea varsti parandad, ma maksan sulle ju head palka! Nali, Allan. Aga mis nendesse uue aja rikkuritesse puutub, siis... kõik nad on vargad, vaat mis ma ütlen.
Allan. Ei tea, kas kõik?
Viss. Kõik, kõik, usu mind! Nüüd ma juba tean: selleks, et siin riigis midagi asjalikku käima panna, peab sul esimene miljon olema. Ja kust said selle nemad, komsomolieas poisid? Panid kuskilt pihta, mis me räägime...
Allan. Ah et kõik kohe...
Viss. Küsi julgesti lõpuni. Et kust tuli Vissi esimene miljon? Vaat see sadas küll otse taevast kaela, mina seda ei palunud, ja pagan võtaks, mis ma ükskord küll seal all põrguvärvavas Marxile ja Leninile ütlen?
Allan hakkab hetkeks Vissi vastu sümpaatiat tundma, aga samas...
Viss. Nii, ja nüüd siis sinu tänane päevatöö. Võib-olla ka homne ja ülehonne. (*Hakkab laduma kirkavärviliste agitletude pakke*). Ole hea, torka need postkastidesse. See on minu valimisplatvorm. Las inimesed loevad, laiendavad silmaringi.
Allan. See suur et... Palju neid on?
Viss. Kuule, peaks kogu linnale jätkuma. Mis on, tahtsid midagi ütelda?
Allan. Tahtsin küll.
Viss. Noh, lao siis lagedale.
Allan. Seekord jätan enda teada. Järgmine kord ütlen.
Viss. Oh sind kelmi! Hea küll, vii need autosse ja tegutse. Ma lähen kabinetti, peab natuke kirjatööd tegema... (*Lahkub kebjal sammul*)
Allan (*oma nina alla pomisedes*). Kuradi kommar, ah? Ei hakka mina sind parlamenti upitama!

344. lugu, 3. episood

Morna. Vissi kodu.

Viss (*istub toolil suure peegli ees, kontrollib oma hoiakut ja ilmet ning loeb pominal midagi paberilt. Umbes midagi sellist*):
....kui riik on jõukas, siis peab jõukas olema ka selle riigi kodanik, ja kui meie ise seda protsessi ei käivita, kui me vastavaid meetmeid tarvitusele ei võta, kui me ei astu otsustavaid samme, siis kes seda meie asemel tegema hakkab?" Hm... Allan, kuidas on sinu meelest?
Jah, sest taas istub ka Allan, erapooletu ilme ees. Nagu erasohver kunagi. NB. Allani käeulatuses (toolikorjul?) on ta nahkjopp!
Allan. See suur et... Ah, mis?
Viss. Auu, ärka üles! Ma küsisin, kuidas sinu meelest on ka?
Allan. Ei, ega ma ei maga, ma rohkem niisama oma mõtetes... No selles kõnes... no mina ka ei tea... aga natuke nagu endise aja stiil... kõik need meetmed ja otsustavad sammud...
Viss. Ma pole palunud sind teksti analüüsida! Jäta see minu mureks, eks?
Allan. Kuidas ütled.
Viss.. Ja pealegi, võta teadmiseks, et meie erakonnal on väga võimekas pressigrupp, seal redigeeritakse meie kõigi konspektid niikuinii õigeks ja ajakohaseks... (*Maha rahunedes*) Ah et meetmed ja otsustavad sammud, ütled sa? Nojah, võib-olla tõesti...
Allan. Ah, mis mina, lihtne autojuht...
Viss. Jäta palun see enesealandamine. Ütle parem, kuidas sulle tundub, kuidas ma telekas peaksin mõjuma? Juhul muidugi, kui mind ikka sinna valimisdebatile kutsutakse...
Allan. No ma ei tea... Nagu mees parimas vanuses ikka, no see... Karlsson katuselt...
Viss. Ise sa oled Karlsson katuselt! (*Ta vaatab peeglisse, teeb nägusid, siis sätib peopesa lõua alla*). Aga kuule, mis oleks, kui ma teeksin vaat niimoodi?
Allan. Ah et selles mõttes, et on nagu filosoofilisem?
Viss. Mis filosoofia! Ma pean oma valijatele meeltemööda olema! Ma pean mõjuma kui mees nende enda seast!
Allan (*poolpominal*). No seda nüüd küll ei juhtu...
Viss (*ei kuulnud eelmist repliiki*). See annaks programmilisele esinemisele nii-öelda inimlikku dimensiooni! Ütle siis midagi, kas sa tõesti ei näe, et vana Felix on natuke närviline? Kas sul oma tööandjast kahju ei olegi?
Allan. See suur et... Selles asjas peaks nõu küsima hoopis kultuurimaja juhatajalt... noh, sellelt Katrinilt või mis ta nimi ongi...
Viss. Nalja teed? Kas sa siis ei tea, et see tüdruk elab nüüd kokku vallavanem Tiigiga! Isegi mina tean, kuigi ma kuulujuttudest ei hooli!
Allan. Ah soo, no see on küll omamoodi uudis...
Viss. Nii et jääb ära. Tiik kuulub ju hoopis teise poliitilise skaalasse!
Ukse kell.
Viss. No on üks pidev voorimine, nagu Smolnõi, ausalt!
Allan.. Jajah, Lenin oktoobris.
Viss. Mis sa lõmpsid! Ole hea, tee lahti!
Ei Allan ega sisenev Laine suuda teineteist nähes jahmatust varjata.
Allan. Laine? Mida sa siit otsid?
Laine. Sind ma poleks siin küll näha tahtnud... Ole hea poiss, ära sa veel teistele räägi, eks... (*Vissile*): Tere, auväärt härra Viss!
Viss. Vabandust?
Laine. Mina olen ju Laine, no sealt pansionaadist... Ma eile kõlistasin teile ja...
Viss. Jajah, nüüd tuleb meelde. Kas me leppisime siis tänaseks kokku?
Laine. Ei mina poleks julgenud muidu tullagi mitte...
Viss. Hm... Meil on siin valimiseelsed üritused...
Laine. Kes seda ei teaks! Ja seda ma teile ütlen, et olgu teistega kuidas on, mina annan oma kodanikuhääle teie poolt!
Viss. Olen meelitatud... Hm... hea küll, teeme väikese vaheaja. Allan, sa tahtsid nagu autot tankida?

Allan. See suur et... täna ajab asja ära.

Viss. Tead, käi siis pealegi bensiinijaamas ära. Ja ole hea, osta sealt kõik tänased ajalehed. Võta venekeelsed ka, kui peaks olema!

Allan (*kehitab õlgu ja asutab ennast väljuma*). Nagu ütled.

Viss. No nii, Laine, astuge edasi...

Allan tõmbab hooletult jope selga. Ta ei märka, et selle avarast põuetaskust kukub põrandale tüse kimp kleeplindiga pakitud valimisvoldikuid... Ei märka seda esialgu ka teised toasolijad.

344. lugu, 5. episood

Viss, Laine.

Viss. Nii, Ma kuulan teid, lugupeetud valija.

Laine. Ma ei teagi nüüd, kuidas alustada...

Viss. Alustage konkreetselt!

Laine. Ah soo? Mina arvasin, et teiesuguse mehega tuleb pikalt ja laialt, no nagu ääriveeri... Vanasti ikka olid sellised marupikad kõned raadios, et ei saand pool tundi arugi, millest üldse jutt...

Viss. Armas inimene, tõesti... Ma ajalimiit on väga piiratud.

Laine. Ah et otse? No ma siis... Oot, a võtan julguse kokku.

Viss. Noh? Davai, davai!

Laine. No m tuleks teile siis selleks koduabiliseks.

Viss. Oot, oot... jah, tõesti... Aga praegu pole päris sobiv hetk... Äkki pärast valimisi?

Laine. Härra Viss, lubage ütelda ühe lihtsa eesti naise arvamus? Olgu muuga mis on, aga kord peab majas olema just natuke enne valimisi...

Viss. Selles on isegi poliitilist tarkust... Aga ma ei tea... Teate, mul käis siin üks naisterahvas koristamas... Ja ma olin sunnitud tema abist loobuma.

Laine. Kas tohiks teada, miks?

Viss. Juba esimesel õhtul oli mu baarikapist kadunud kaks korralikku armenjakki.

Laine. See pidi siis ju Lepiku Salme olema! On sinder, mulle ei sõnagi!

Viss. Te tunnete seda inimest?

Laine. Kes teda ei tunneks! Tema on üle linna monopol ja samakakeetja!

Viss. Paistab, et te olete linna asjadega kenasti kursis?

Laine. Mina olen siin sündinud ja kasvanud, mina siia ka suren. Kuidas siis oleks selle töökohaga? Ma võiks poole kohaga kah! Noh, et pool aega pansionaadis, ülejäänud jälle siin... Ma võin süüa ka teha!

Viss. Tõesti? See pakub mulle isegi rohkem huvi.

Laine. Ma teen sellised praed, et te lakute sõrmi! Ja kuulge, teie ju saite selle Põdra maja ka endale? Ma võiks sellel ka silma peal hoida. Seda maja tunnen mina läbi ja lõhki.

Viss. Huvitav, huvitav...

Laine. Ma olin Põdra juures virtinaks! Aga meie teed läksid lahku. Igavene kooner, tema pärast võis singitükike hapuks minna, mina seda oma abikaasale viia mina ei tohtind... Mu abikaasa on muuseas vabadusvõitleja...

Viss. Räägime teine kord pikemalt. Nüüd aga... Äkki teete kõigepealt proovitööd?

Laine. Apsaluutselt õige jutt! Ja kui ma teile meeldima peaksin?

Viss. Siis lööme käed ja räägime palgast. Nii, Tolmuimeja leiata sealt... Alustage sealt tagant tubadest, ma teen siin veel tööd...

Laine. Selge! (*vaatab maha*). Kui tohib, ma alustaks siitsamast. (*Läheb võtab üles Allani poolt mahapillatud voldikupataka*). Need paberid olid siin maas...

Viss. Oot, oot, näidake siia! (*Võtab, vaatab, muutub näost*).

Laine. Oi, kas ma tegin midagi sandisti?

Viss. Teie? Ikka siin? Te pidite ju seal tagapool koristama hakkama! Minge juba!

344. lugu, 9. episood

Viss istub liikumatult, Kui Allan siseneb, ei pööra ta pead

Allan. No niimoodi, olengi tagasi. Ajalehed on siin ja...

Viss viitab tummalt peaga – et pane siia.

Allan. Mis see meie naabrimutt siit otsis ka?

Viss. Otsis mis otsis...

Kusagilt seina tagant kostab tolmuimeja surinat.

Allan Ah soo? Nüüd hakkab mõikama... Kuule, temaga tuleks ettevaatlik olla... (*Tajub alles nüüd jäist atmosfääri*). See suur et... midagi nihu või? Ei saagi telesaatesse või?

Viss (*rusikas lauale*). Vait!

Allan (*imestunult*). Mis nüüd lahti?

Viss. Vait, ma ütlesin!

Allan (*pärast pausi*) Ma pole säärase tooniga harjunud.

Viss. Aga mina, sinu tööandja, pole harjunud sellega, et mind petetakse! Mis need on?

Allan. Misasja? Kust need siia said? (*Kobab taskutes, saab aru*). Nojah, eks ta ole...

Viss. Mulle ütlesid sa, et pistsid kõik voldikud linna postkastidesse! Kus ülejäänud pakid on?

Allan. On kus on...

Viss. Mida see tähendab, Allan? (*Tooni muutes*). Miks, Allan? Kas ma ei maksa sulle head palka?

Allan. See on teine asi. Seda meil lepingus ei ole, et mina peaksin sulle... teile valimispropagandat tegema.

Viss. Aa... Aiman. Sulle ei meeldi erakond, millega ma ühinesin?

Allan. Vahet pole.

Viss. Ma ei saa aru! Ma ei saa teps üldse aru! Kuidas pole vahet!

Allan. Pean ma ikka seletama?

Viss. Jah, Allan, pead.

Allan. No olgu. Kui tööandja... Siin pole miskit ütelda. Aga selle teise asjaga on nii, et ükskõik mis erakonnas sa poleks, mina kohe ei saa...

Viss. Aa, ka sina põed siis seda endiste-põlgamise kompleksi?
 Allan. Endisel ja endisel on vahe. Ja üldse... Ah, mis ma seletan.
 Viss. Kahju, Allan. Meil hakkas just klappima. Ole hea mees, pane autovõtmed siia lauale.
 Allan. Nii et ma olen vallandatud?
 Viss. Mõista, kuidas tahad.
 Allan. See suur et... Ma siis parem ise... Olgu muu mis on, isegi kabemängu elan ma ülem, aga seda ma endale küll andeks ei saaks anda, kui sa kogemata kombel peaks Toompeale saama...
 Viss. Võtmed, paluks.
 Allan võtab võtmed välja. Samal hetkel heliseb mobla ta põues.
 Allan. (vaatab numbrit). Tohoh? See number on ju... Kuuldel! Sina, Johannes? Ah sa raks, või ongi!? Ma kohe... lennates!
Pidage vastu!
Tormab välisukse poole.
 Viss. Seis, Peterson! Ma nõuan oma auto võtmeid! Kolmas ja viimane kord!
 Allan. Kuidas sa aru ei saa... Hädaolukord!
 Viss. Pole minu mure!
 Allan. Mine tead kuhu, igavene idu sihuke!

344. lugu, 11. episood

Pimuse baar. Tükk aega hiljem. Alma on jälle üksi leti taga. Näha, et närveerib hirmsasti. Avaneb uks. Siseneb väsinud ja räsitud Allan.

Alma. Viimaks ometi! Noh?
 Allan. Oota, las ma nüüd... (vajub istuma).
 Alma. Miks sa ometi ei helistanud?
 Allan. See suur et... aku jooksis tühjaks.
 Alma. Sind ja sinu akut! Me pidime täitsa segi minema!
 Allan,. Kes teie?
 Alma. Noh, mina siin, Mare maal, noored enda pool...
 Allan. Ongi nii, et mahuvad siiaamaani ühte majja ära?
 Alma. Mahuvad jah.
 Allan. Vahi aga vahi. Mina arvasin, et need perenõustajad on üks suur pada ja bluff.
 Alma, Jah, aga mis tingimustel need asjad kõik... Ah, ma ei taha sellest rääkidagi,
 Allan,. Mina peaks ju ikka teadma.
 Alma (ringi vaadates). Nojah, Mare juba teab, Johannes ka... Peaasi, et Laine pealt ei kuula... Mina ei tea, käis vahepeal kuskil ja sellest saati hoiab siit eemale...
 Allan. Ah nii? Seda võin ma pärast lähemalt seletada... No räägi siis... Poiss ja Jane, kuidas nende värk üldse on?
 Alma. (lõug väratab). Jaanus peab ravil ära käima.
 Allan. Väga hea. Ah soo... et mis ravil?
 Alma. Ah, ära küsi, ma ei saa seda sõna üteldagi... Ütle, Allan, peab ta siis ikka lausa viinaravi läbi tegema? Eluks ajaks märk küljes...
 Allan. Ah soo, et ongi nii. (Paus). Ikka parem, kui eluks ajaks joodiku ja naisekolkija märk küljes. (Paus): Selline uudis siis... Mis sa teed ära.
 Alma. Mare palus talle pärast maale järele sõita.
 Allan. Ei mängi välja. Tulgu bussiga.
 Alma, ma ei saanud nüüd aru?
 Allan,. Masin juba Vissi värvavas. Ah soo, sa ju ei teagi... Mul on ju ka natuke uudist. Viss andis mulle kinga.
 Alma. Mis sa räägid, Allan!
 Allan. Ah, mina ka ei tea täpselt, eks homme paista...
 Alma. Jumal küll, nüüd olete te kolmekesi kõik ilma tööta?
 Allan. Ongi nii või? Päril huvitav... selle peale ma nagu ei tulnudki.
 Alma. No mina ei tea, mis päev see täna... Oota, mingi asi veel... Ütle nüüd, millest me pidime veel rääkima?
 Allan. Noh, vist sellest, et miks ma Are haiglasse viisin...
 Alma. Jumal küll, muidugi! Sellest oleks tulnud alustada! Noh?
 Allan (paus). Poiss.
 Alma,. Jumal, kui vahva!
 Allan. Kolm kilo kaheksasada grammi.
 Alma. Päril suur laps kohe...
 Allan. Mulle öeldi ka, et mis te issi pabistate, poiss on terve kui purakas.
 Vaatavad teineteisele otsa, turtatavad naerda.
 Alma,. Ikkagi uus inimene! Selle peale võtaks isegi mina ühe pisikese... (Juba on käsi tõusnud, et pokaalid täis kallata, aga ei, pudel pannakse tagasi). Ei, tead, ei maksa. Kuidas me ikka saame võtta, kui Jaanus peab ravile minema?

346. lugu, 2. episood

Vissi maja. Laine peab nüüd siis oma teist töökohta. Ta suristab tolmuimejaga põrandat. Algul on ta kaadris üksinda. Aga ta juba tulebki, härra Felix Viss ise. Uhkes draakonipildiga (vms) hommikumantlis, papka kaenlas ja murelik pühendatuilme näol. Laine lülitab tolmuimeja välja ja tardub peaaegu valvsesisangusse. Ning õgib ülemust silmadega nagu noorsõdur kindralit.

Laine. Tere väga ilusat hommikust, peremees.
 Viss. Laine? Teie veel siin? Ma lootsin, et olete juba lõpetanud.
 Laine. Mitte kuidagi ei jõudnud, härra Viss. Vaadake, mina olen väga põhjaliku loomusega naisterahvas. Seda ma ei salli, et kuskil kasvõi kõige pimedamas nurgas üksainuski tolmuikübe peaks leidmata jääma. See teeb mu täitsa haigeks!
 Viss. Ega kõiki kübemeid üles ei leiagi.
 Laine. Aga ma nii väga püüan! Teil nii suur ja ilus maja, ei teagi, et kellelgi Mornas midagi sellist oleks.
 Viss. Ah, jätke. Siin on mõnigi suurem ja palju eurom elamine kui minul. Mina olen harilik vanamoodne vanatoi ühes päris harilikus majas.

Laine. Küll teie olete üks tagasihoidlik inimene! Ma kodus abikaasale aina räägin, et näe, Kristjan, õiged suurmehed on ikka lihtsad ja loomulikud...

Viss. Hea küll, lõpetame selle. Aga teie katsuge teinekord pisut varem tulla, kui võimalik.

Laine. Just nii, härra Viss!

Viss. Kuulge, Laine, miks te niimoodi smirna seisate, ega te ometi mingi noorsõdur ole?

Laine. See tuleb austusest ja lugupidamisest. Mina kohe ei saa teisiti.

Viss. Jätke ometi. Mis ma teile pean ütleva? Ah soo... Vabalt!

Laine. Vaat see on teine asi! (*Lõtvubki*).

Viss. Teeme nii, et täna jätame selle masinaga sumistamise katki. Mul võib varsti külalisi tulla, pealegi tahaksin ma natuke kirjandust uurida ja...

Laine. Kuidas soovite! Ah soo, mis ma tahtsin üteldagi! Kohv ja kaks saia ja kuueminuti keedumuna ootavad härrat ilusasti köögis, aga kui vaja, siis katan teile laua kuhu aga soovite, tšjort poberii pažaluista!

Viss. Kuidas, palun, korrake?

Laine. Oi, palun väga vabandust, see tuli mul jumala kogemata! Mina olin ju vene ajal... see tähendab, ikka selle nõukogude ja takkapihta veel sotsialistliku korra ajal ETKVLi poes alkoholiosakonnas vanemmütja. Vaat seal need koledad sõnad külge jäidki.

Viss. Nitševoo, nitševoo... Pidin minagi omal ajal suure osa tööjutte vene keeles ajama.

Laine. Tohiks küsida? Kas vene keel oli vist see ainuke õige parteikeel? Oi, ma ütlesin vist jälle midagi valesti?

Viss. Ah, oli mis oli. Nüüd on uued ajad ja uued tuuled.

Laine (peab hinge kinni, peab pika pausi). Härra Viss, tohin ma midagi veel küsida?

Viss. Oleneb teemast, kas oskan vastata.

Laine. See on sihuke välise poliitika asi.

Viss. No kui välispoliitika, siis... Olgu peale, küsige. (Kella vaadates) Aga teeme lühidalt, eks ju?

Laine. Noh et kas see--- julge otse välja üteldagi...

Viss. Ikka otse, ainult otse!

Laine. Jah, aga mu abikaasa ütleb, et tuleb ikka olla... kuidas see oligi... poliitiliselt korrektne...

Viss. Te tahtsite ütelda „poliitiliselt korrektne“?

Laine. Vaat just, täpselt nii! Ma mõtlen, et kas see suur riik noh sealpool ilmakaares...

Viss. Paluks selgemalt - mis riik ja mis kaares?

Laine (*kartlikult*) No see meie suur ja vägev naaber seal hommiku pool.... (Kartliku sosinaga). Venemaa, noh!

346. lugu, 4. episood

Viss, Laine

Laine. Ma tahtsin teilt kui väga haritud inimeselt küsida, et.. noh, et kas see Venemaa tuleb siis varsti jälle meile kallale?

Viss. Mis jutt see nüüd olgu, armas inimene?

Laine. Minu nupp neid asju ei noki, noh, see... see nende pronksist sõdur seal Tõnismäel Tallinnas...

Viss. Aa, see lugu teeb teile muret. Ja-jaa, see mälestusmärk... see on väga tõsine probleem, midagi pole ütelda.

Laine. Ma oma silmaga ükskord telekas nägin, kuidas seal Moskvast... otse keset linna... Noored sõdurid... täpselt sedamoodi vormis nagu nad meil siin käisid... Väga vihased noored mehed olid, lubasid ise üle piiri tulla ja asjad paika panna.

Viss. Ah, kuulge, need miitingud! Seal lubatakse teinekord palju hullemaid asju.

Laine. Ah nii? Aga ühest asjast ei saa mina veel aru – ise nad seal Venemaal selle nõukogude värgi ju omal ajal ise ära lõpetasid, miks nad tahavad siis seda meile siia tagasi tuua?

Viss. Teate, see oleks pikem jutt, äkki mõni teine kord? Aga mis sellesse Tõnismäe mälestussambasse puutub, siis jaa... Minu erakonna seisukoht on, et... Aga ma usun, et te olete sellega kursis, kui uudiseid kuulate?

Laine. Einoh, las ta siis seisab edasi, kui nad nii kangesti tahavad! Muidu äkki tulevadki!

Viss. Jätke see paanika, ausalt! (Endalegi ootamatult). Aga teisest küljest... Ajalugu on täis paradokse. Vaadake, just selles mundris sõdurid käisid neljakümne üheksandal ka minu kasuisa-poolseid sugulasi Võrumaalt loomavagunitesse konvoeerimas ja neid Siberisse saatmas...

Laine. Kuidamoodi siis teil? Ei või olla? Teie olite sel vene ajal ju... noh, saate ise aru?

Viss. Mina polnud siis veel keegi, mina olin alles koolipoiss. Maailmavaade ja ka uus perekonnanimi... Need tulid hiljem. Vaat selline dialektika. No nii, lõpetame nüüd need memuaarid.

Laine. Muidugi, muidugi... Teil tähtsad riigimõtted peas, mis ma rumal eit siin vadistan... (*Ohkab omaette*). Peaasi, et sõda ei tule...

Viss on juba teisale pööranud. Äkki tuleb talle midagi meelde.

Viss. Ah soo, jah, Laine... Mis mulle meelde tuli. Selline asi... Võib juhtuda, et kui mind kogemata kombel... noh, saate aru? Siis pean ma edaspidi Tallinnas töötama.

Laine. Selles pole mingit kahtlust, et niimoodi lähebki!

Viss. Arvate? Varsti tuleb kevad, siis suvi. Maja tahab kōpitsemist, aed hooldamist. Õunapuid ma ei oskagi lõigata. Äkki teate mulle soovitada kedagi, kes korraliku tasu eest siin paar korda nädalas tööriistadega toimetaks?

Laine. Ma mõtlen järele ja annan teile teada. (Paus, siis peaaegu pasundades). Mis siin mõelda! Ma kamandan oma abikaasa siia, Kristjan oskab kõiki maailma töid, ärge te arvake!

346. lugu, 6. episood

Allan, Mare

Allan. Las Viss ootab.

Mare. Ole ikka viisakas, onju? Ime, et ta sind eelmise jama eest lahti ei lasknud.

Allan. Miks ei lasknud, laskis küll! Võttis autovõtmed ära ja puha.

Mare. Jah, aga näe, juba järgmisel hommikul tuli ise siia lepitust otsima!

Allan. Seda küll. Ma ise ka natuke imestasin.

Mare. Et omad koerad kisivad, omad koerad lepivad. Just nii ta ütles. Ma kuulsin magamistoast viimse kui sõna, mis te rääkisite.

Pole see Viss sugugi selline lõppmõlakas, nagu linna peal räägitakse...

Allan. Ah, see ju puhas poliitika, valimiste värk. Ju Karineem või mõni teine targem mees seal Tallinna parteistaabist käskis.

Mare. Kas tal endal siis pead otsas ei ole?

Allan. Mõnikord on, mõnikord pole. Aga mõtle ise, on tal praegu skandaali vaja? Satub lehte või telekasse, et Viss laskis oma autojuhi maailmavaate pärast lahti, ise lihtsama rahva eest väljas! Hea küll, ma siis tõesti hakkain minema.

Mare. Hea ikka, et töökoha tagasi said. Millest me siis nüüd üldse elaksime?

Allan. Poleks Viss ise tulnud, mina poleks paluma hakanud. Lõpp ja aamen, nagu öeldakse. Hea küll, naine. Ma lähen.

Mare. Allan!

Allan. Mis veel? Sa oled mulle täna juba igasugu ägedaid asju ütelnud, ehk aitab juba?

Mare. Ma... ma tahtsin ainult küsida, et millal sa koju tuled.

Allan. Kust mina tean. Härrade asi. Oli nagu selline jutt, et korraks Tartusse mingite paberite järele ja siis Tallinnasse koosolekut pidama. Mis see minu asi, mina keeran rooli ja asi mutt.

Põrnitsevad hetke teineteist. Aga siis. - siis võtab Mare Allani kaelast kinni – nagu lohutust otsiv laps.

Mare (kaeblikult sosinal). Allan, ütle, mis meist niimoodi üldse edasi saab?

Allan (varjab hoolega jahmatust ja meeleliigutust. Vaatab lakke. Ja ütleb siis õõnsalt, nagu kuulutaks mingit ülitõde). Vaat mis ma sulle selle peale ütlen, Mare. Mis elu näitab, seda saabki.

Mare. (mõtleb järele, turtsatab kergelt). Vaat see oli alles vägev lohutust!

Allan. Kes sind ikka lohutama peab kui mitte mina? (Osatab sõbralikult). Onju? (Hakkab ukse poole taanduma).

Mare. Oota! - Kuule, äkki käiksin mina ka Tartus ära? Ma pole siiani Jaanust vaatamas käinud... Jane ei saa ju niikuinii minna.

Aga võib-olla ta ei tahagi, onju?

Allan. Mitte et ei taha, vaid ei tohi! See kümnapäevane isolatsioon või võõrutus või mis selle nimi ongi... Meid ei lasta haiglasse sissegi.

Mare. Nojah, kui nii, siis nii. (Surub ennast uuesti Allani vastu, poolsosinal). Allan... Ma ei taha terve päeva üksinda passida.

Ma tahan ka Tallinnasse! Ma pole seal nii ammu käinud. Onju?

Allan. Mis sa sinna maha unustasid?

Mare. Ära arva, mul on seal mitmeid tarku ja jõukaid tuttavaid... Ma pean ju meie... see tähendab, minu enda lollakad probleemid kuidagi lahendama, onju?

Allan. Tallinna ma sind küll tööle ei lase, võta arvesse!

Mare. Mina ka ei taha! Aga... äkki annab mõni head nõu ja üldse... Palun võta mind palun kaasa!

Allan. Misasja? Vissi autos? See ei tule kõne allagi.

Mare. Aga sa palu teda! Mis see sulle maksab, Allan?

Allan. Unusta ära. No nii, tsau, okei ja pakaa, eks me õhtul näeme!

346. lugu, 8. episood

Vissi kodu. Viss seisab peegli ees ja kontrollib oma välimust – see on karmilt soliidne. Ülikond on must ja lips on sobiv. Eakas ettevõtja valimiskarusellil... Siseneb Allan. Jääb viisakalt seisma.

Viss. Aa, Allan? Oledki kohal.

Allan. Nagu eile sai kokku lepitud.

Viss. Tore, tore. Ole täitsa poiss, ütle ausalt, kuidas see ülikond mu seljas istub?

Allan. See suur et... Mis nüüd mina nendest moeasjadest nii väga tean...

Viss. Küll sa tead! Sina oled meil väga vesi, sügav põhi. (Viibutab sõrme). Ja kellelt mul ikka küsida on? Mina olen üksik vana hunt. Kuule, millegipärast tundub, et pintsak siit selja pealt kisub natuke...

Allan. Minu meelest täitsa tipp-topp.

Viss. Kurat, ikka liiga sünge.

Allan. Ei, miks? Must ülikond on läbi aegade trend.

Viss. Olgu, ma veel mõtlen selle üle.

Allan. No kas varsti paneme Tartu poole või?

Viss. Oi jah, sa ju ei teagi. Just helistati. Tartus jääb see väiksem koosolek ära, kõik see kamp kutsuti Tallinnasse. Nii et sinna hakkame paari tunni pärast sõitma. Seal on ka algus natuke edasi lükatud.

Allan. See suur et... No kui nii, ma käiks masinaga töökojas ära, noh, panevad uue laterna paika... Noh, see vasakpoolne, mäletad küll, kui Võru maanteel kruusakivi sellele mõra sisse põrutas.

Viss. Ja-jaa, oli küll midagi.

Allan. Paagi paneks ka benssu täis.

Viss. Loomulikult. Sul selle jaoks ikka raha veel on?

Allan. Ise sa eile ju andsid.

Viss. Davai, tee ära. Ma siin nii kaua veel natuke tudeerin neid pabereid... äkki tuleb sõna võtta... Allan?

Allan (juba uksele) Mis on?

Viss. Kuule, ega sa ometi siamaani minu peale kauna ei pea?

Allan. Ah, mis... Ammu unustatud.

Viss. No siis on hästi! Kas sa üldse märkasid, et ma pole täna sinuga sõnagi rääkinud... sellel teemal? Valimistest, riigikogust, erakondadest?

Allan. Sai nagu tähele pandud küll.

Viss. Siis on hea. Polegi vaja liigset möla ajada. Eks varsti paistab, mis ja kuidas. Ja mida me sinuga siis räägime. Või mida ei räägi.

Allan. Nojah, eks ta ole. Ma siis lähen või kuidas? (Viivitab hetkel uksele, korraks tundub, nagu tahaks veel midagi ütelda, Või paluda.)

Viss (ise on Allani poole peaaegu seljaga, aga tal on otsekui mingi kuues meel). Sul oli veel midagi või?

Allan. See suur et... Muud pole midagi.

Väljub.

346. lugu, x. episood

Vissi kodu. Tükk aega hiljem. Viss on jälle peegli ees, ja sedapuhku on ta ülikond hall. Ja jälle ilmub uksele Allan.

Viss. Ahah, oledki tagasi.

Allan. Jäi aega veel ülegi. Latern on ka paigas, autol kohe palju julgem nägu peas.

Viss. Siis on hea, siis on hea... Sa ülikonna kohta midagi ei ütlegi?

Allan. Ah soo? Nüüd on see hall.

Viss. Kuule, jah, mõtlesin järele. Mis ma kekutan. See on koosolek, mitte ball. Või mis sina arvad?
 Allan. Eks ta vist õigem ole jah...
 Viss, Sinult kisu täna sõnu nagu tangiga suust välja. Sõõnud oled? Vaata ise kõõgis, seal peaks üht-teist olema, mis see Laine valmistas...
 Allan. Ma pubis juba sõin.
 Viss,. No siis... Davai, läheb sõiduks.
 Allan. Kumba teed pidi sa linnast välja sõita tahaksid?
 Viss. Kama kaks, nagu viimasel ajal räägitakse. Ainult enne teeme ühe väikese tiiru linnast läbi, võtame ühe inimese peale.
 Allan. Ah soo? Ja kuhu siis?
 Viss,. Õnne tänavale.
 Allan. Ja ... ja kelle me peale võtame?
 Viss,. Õnne 13. Mis sa vaatad, poiss? Sa siis tõesti ei tea, miks?
 Allan. Pole halli aimugi.
 Viss. Me võtame sealt su abikaasa peale, tal pidi Tallinnas mingi asi ajada olema. Oled ikka naljamees, ei julge oma naise eest sõna kosta!
 Allan. See suur et... Kas Mare siis ise helistas või?
 Viss, Ja mis siis? Ega ma mingi draakon ei ole. Perekon, see on suur asi, minul sellist luksust pole. Ja üldse, oligi ammu aeg sinu võluva abikaasaga tuttavaks saada. Davai, Allan, teele!

348. lugu, 1. episood

Vissi maja. Laine pühib mööblilt tolmu. Ega ta seejuures erilist innukust ei ilmuta, sest jah, sel hommikul pole kontrollimas-vaatamas kedagi. (Peremees on ära Tallinnas). Aga tähtsust on ta ometi täis, põsed on ometigi punnis. Toas räägib omaette raadio, mida ta eriti ei kuula. Raadio pajatab ja pajatab, loetakse juba mitmendat korda ette valimistulemusi. Laine tüdib tööst kähku ära. Ta viskub tugitooli, võtab põlletaskust pooliku šokolaaditahvli ja hakkab seda lakke vahtides näksima. Raadios vahetub samal ajal rääkija, saatejuht ütleb – „ja nüüd taas sõna politoloogile- Politoloog Toomla sarnane hääl võiks laisa irooniaga heietada paar lauset a la ...” Muuseas, veel kord suhteliselt madala, et mitte ütelda, sotsiaalselt uimase valimisaktiivsuse teemal. Seda võime näha õige mitme ringkonna valimistulemustest. Nii näiteks Harju- ja Raplamaal sai mandaadi RRR... (raadiorajag, mis jätab selgusetuks, millist R-tähega algavat erakonda just silmas peetakse)... erakonna üsna vähetuntud tegija Oidermaa...

Laine. Mis Oidermaa ja Oidermaa! Mis sa aina mulised nendest valimistest, keda see huvitab... (Tõuseb, astub raadio juurde, et lainet muuta). Mina tahan muusikat kuulda! (Juba on ta käsi nupul, kui ta äkki tähelepanelikuks muutub. Sest raadiost tuleb nüüd midagi päris huvitavat).

Kommentaatori hääl. Küllap olete kuulnud ühe hääle fenomenist, mis on muutunud mõne riigi või kogunisti maailma saatust...

Üks või pool tosinat häält, asja sisu see ei muuda. Palun väga, mida tähendab mõni valimistel käimata jätnud kodaniku hääl...

Nagu hääle löplikul ütleluge mis selgus, sai ...ndast ringkonnast parlamendikoha siiski just seesama vähetuntud väikelinna

Morna ettevõtja, kes ise pole mitte ainult vähetuntud, vaid tegelikult täiesti tundmatu nimi riigi poliitmaastikul... küll aga mitte

täiesti tundmatu nimi meie hilisminervikust, aga sellest ehk edaspidi.. Võitjate üle, nagu öeldakse, kohut ei mõisteta ... Niisiis,

vaatame lähemalt, kuidas see juhtus, et Felix Viss...

Laine. Mida, mida? Viss?

Kommentaari hääl. ... nii etseda võiks tingimisi nimetada ka ühe hääle pretsedendiks, millega Viss endale Riigikogu mandaadi sai...

Laine. Jubbbbe! Täitsa lõpp! Nisukest asja mina kuulda ei taha! (Keerab raadio kinni). Saigi sisse! No oli seda nüüd vaja! Mis siis minust saab, viimati kolib päriselt Tallinnasse? (Mõtleb järele). Aga kui nii võtta, siis... ei noh... (ebalevalt) Hurrra...?

Uksele ilmub Kristjan.

Kristjan. Kas peremees on ka kodus?

Laine. Ptüi, lollakas, ehmatad siin! Kus ta siis kodus on, kui ta Tallinnas on!

Kristjan, Aga kellega sa siis räägid?

Laine. Mis sa valetad! Ega ma mingi jobuke ole, et ma iseendaga rääkima peaksin!

Kristjan. Mis häda mul valetada! Mõtlesin, et Laine puhta lolliks läinud, karjud ülemuse peale. .. Tänavale oli ära kuulda, vaat nii!

Laine. Tõsi ka või? Einoh, kuidas see Johannes ütlebki, et endast targemaga on ikka meeldiv muljeid vahetada.

Kristjan. Ennem hakkab Emajõgi tagurpidi jooksmas kui sina targaks saad.

Laine. Häh! Siis olen mina ammu ilmatark valmis, kas sina siis ei teagi, et Emajõgi pidada igal kevadel natuke aega Peipsi järvest tagasi voolama?

349. lugu, 1. episood

Vissi maja. Viss toimetab ringi kodus riietuses (seekord on selleks kallid, ent maotu triibupükstega dressülikond). Kõõritab paberite pakki laual, võtab selle korra käte ja kaalub. Ning krimpsutab nina. Siseneb Laine, tarides kaht suurt kilekotti.

Laine. Oi, härra juba ärgand! Tere tulemast kallisse kodulinna pärast esimest riigivalitsemise nädalat Toompea kantsis, härra Viss!

Viss. Tere-tere? Milleks nii palju pateetikat, pole mul seda vaja Muide, te pidite täna ju graafiku järgi pansionaadis tööl olema?

Laine. Ei juhtu selle pansionaadiga senikaua midagi, kui mina külmakapi täis olen laadinud, me Allaniga tõime turult ja marketist paremat kraami et lase aga olla, ega siis härra se... se... sena... mis sõna see oligi, mida Allan mulle õpetas... Senaatur, noh, ega tema tohi elu piasjajade pärast kannatada!

Viss. Ah et kogunisti senaator? Nonoo... Aga kus siis Allan ise on?

Laine. Tema jäi autosse ootama, et äkki on mingit sõitu. Ja et kui ei ole, siis viskab minu siit otse pansionaadi ukse ette, muidu võib see Ahvenas tõesti veel õiendama hakata...

Viss. Aga või Allan ei tahtnudki sisse tulla...

Laine. Kas lähen ja pöürutan peale?

Viss. Ei, las ta olla... Eks ta ole minust parasjagu tüdinud, ikka mitu päeva Tallinnas passitud, endal võluv abikaasa kodus ootamas...

Laine. Kesse on võluv? Mare või? Häh? – (kõõritab Vissi poole).. Einoh, kuidas härrad arvavad... Ma lähen viin selle kraami siis nüüd kööki ära ja... Ülejäänud majapidamisraha panen sinna sahtlisse...

Viss. Tehke, mis tegema peate. Muide, miks seda toiduvaru nii palju on?

Laine. No ikka et oleks kohe olla! Suurte ülemuste asi, teiesugustel peab palju tugevat toitu varuks olema!
 Viss. Katsuge ometi meeles pidada, Laine, et edaspidi olen ma nädalate kaupa neljapäeva õhtuni Tallinnas istungi!
 Laine. Oh mind lollakat! Allan see keelas küll, aga... ma tahtsin, et ikka hästi oleks!
 Viss. Pole viga, ma pean ise ka selle uue elurütmiga harjuma. Näete, alles algus ja juba sihuke virn dokumente läbi uurida...
 Laine. Ja ma vaatan, et see Toompea värk... Et see polegi niisama lullitamine... Mina küll sellele tööle ei tahaks, isegi, kui vägisi valitaks! Närvid ei peaks vastu, ma ütlen!
 Viss. Ja-jah, eks ta ole... (Imiteerib taas dokumendilugemist).
 Laine. Kas need on kõik juba miskid uued seadused või?
 Viss. Noh, veel mitte, aga ütleme nii, et mustandid ja plaanid... Eelnõud ühe sõnaga.
 Laine.. Jube, misuke ports! Kes neid läbi lugeda jaksab! Ja rahvas peab pärast siis nende paberite järgi elama?
 Viss. Nii see mõeldud on...
 Laine. Ei, seda ma ütlen, härra Viss, teie olete meil siin kohe nagu üks supermann! Ja see sporditress on teil ka... nagu selga valatud!
 Viss. Ah arvate?
 Laine. Mis siin arvata, see on palja silmaga näha! No täpipealt nagu Erki Nool või siis need... no need meie ilmakuulsad kettaheitjad!
 Viss. Hea küll, Laine... Ma vaataksin natuke veel neid pabereid. (Märkab käekella). Oi, kuidas aeg lendab! Viie minuti pärast tuleb mulle üks päris oluline külaline.
 Laine. Oi, miks te kohe ei üteld? Mis ma nüüd lauale panen?
 Viss. Ma arvan, et... mitte midagi. See on natuke omamoodi härra... Lükake köögis kohvimasin sisse ja kogu lugu. Ja siis võite minna.
 Laine. Ah soo, selline asi veel... Kui kõik see kallid söögikraam äkki külmkappi ära ei mahu, mis ma siis teen?
 Viss (mõtleb, teeb žesti). No eks võtke siis ülejäänud kraam endaga kaasa, ega siis toitu tohi lasta raisku minna!
 Laine. No küll teie olete üks suure südamega inimene, teie olete kohe nagu rahva isa!
 Viss. No-noonoo, mis te liialdate! Alles olin ma kettaheitja...
 Laine. Teie olete rahva isa ja kettaheitja kokku!

349. lugu, 3. episood

Vissi kodu. Viss on võtnud sisse maalilise mõttemehe poosi, uurib paberit. Äkki uuribki? Siseneb Karineem, tal on vastu rinda surutud kogukas, ent lame pakk, nii ca 80x60. Asja tundes võib arvata, et see on sissepakitud pilt.

Karineem. Kas tohib, senaator?
 Viss. Jajajaaa? Või Karineem isiklikult... (Tõstab peaaegu usutavalt rauge, lugemisest väsinud pilgu paberilt).
 Karineem. Uued tööd ja tegemised?
 Viss. Üsnagi spetsiifiline lektüür. Annab sisse elada. (Teeb pliiaatsiga justkui mingi ääremärkuse, paneb siis paberid kõrvale).
 Minu tervitused, ammu pole näinud. (Tõuseb, sirutab käe välja, aga tõmbab selle kohe tagasi. Sest batsillipelglik Karineem ju teistele terekätt ei anna).
 Karineem. Siin ma nüüd olen tõesti.
 Viss. Ja ikka täpselt, ikka täpselt nagu šveitsi kell.
 Karineem. On selline nõrkus.
 Viss. Teie... Või sina, kuidas meil jäigi?
 Karineem. On sel tähtsust?
 Viss. Jah, tõesti? Ma tahtsin ütelda, et teie.. sina... tema võiks vabalt mõnes eraraadiojaamas kellaega sponseerida.
 Karineem. Kuidas, palun?
 Viss. Noh, nii, nagu aeg-ajalt ikka kuulen, et ilmataate toob teieni see ja see kaubamaja või reisifirma. Kas pole naljakas? Mitte ilmajaam, vaid kaubamaja! Mis ajal me küll elame?
 Karineem. Harilik asi reklaamimaailmas.
 Viss. Minu meelest kõlaks päris hästi, et täpse aja ütleb teile nüüd Karineeme advokaadibüroo.
 Karineem. Hm? Mõeldav äriidee.
 Viss. Vaat, vaat! Mul on neid veelgi... Kuule, mis seal seisad? Astu edasi, tunne ennast nagu kodus!
 Karineem. Üks hetk...
 Viss. Mis siis nüüd juhtuma hakkab? Mis see on sul mingi superšokolaad?
 Karineem (hakkab pildilt pakkepaberit eemaldama, see ei edene tal aga kuigi hästi). Pisike present, aga mitte šokolaad. Ma pole teid... või sind... või teda...
 Viss (naerab, hambad säravas).
 Karineem... veel valimisvõidu puhul õnnitleda jõudnudki.
 Viss. Jah, tõesti, sind pole ammu Eestimaal näha olnud...
 Karineem. Nagu ma olen tähele pannud, on siin seintel veel natuke ruumi kunstiteoste jaoks...
 Viss. Oi, ma muutun uudishimulikuks! Oota üks hetk... Las ma mõistatan, mis seal on! Graafika?
 Karineem. Sinnapoole.
 Viss. Ma kardan, et originaal... Luba, ma oletan? Mingi Tallinna motiiv? Toompea näiteks?
 Karineem. Mitte päriselt, kuigi oleks asjakohane.
 Viss. Noh. Selge... Äkki siis akvarell? Natüürmort? Maastik? Meri? Lilled?
 Karineem raputab muudkui eitavalt pead ja saab paki viimaks lahti. Meie seda pilti kohe ei näe, meie näeme Vissi rabatud ilmet.
 Viss.. Oh sa pois, vahi! On, ah?
 Karineem. See kunstnik pole küll veel eriti tuntud, aga mine tea, äkki hakatakse temastki varsti rohkem rääkima!
 Viss. Karineem, sa oskaid mind tõsiselt üllatada.
 Karineem. Siis on mul hea meel.
 Viss. Pagan võtaks, see on isegi liigutav! See stiil meenutab muide õige natuke Sagritsat... (Võtab pildi, vaatab seda siit ja sealt. Näeme nüüd meegi. Üsna harilik naisakt on sellele pildil, selline teise kursuse stuudioetüüdi poosis, aga ilmselt on seal veel natuke enamat... Usun, et mingi aktipildikese leidmine pole eriline probleem!).
 Karineem. Kena, et sulle meeldib. Kuigi Sagritsani on sel noorel kunstnikul veel pikk tee.
 Viss. Sina tead Sagritsat? Ja eesti kunstilugu? Veel üks üllatus.
 Karineem. Ei, miks! Pigem on üllatav see, et sina seda tunnend. Nii, aga nüüd tahaks paar sõna juttu puhuda.
 Viss. Kohvi, teed? Ah ei, sina eelistad ju mineraalvett?

Karineem. Tänan, ma ei soovi midagi. Jutt on muuseas küllalt konfidentsiaalne.
Viss. (istub mugavalt, isegi üleolevalt). Selge. Mu olen keskmiselt suur kõrv.
Karineem. Vabandust, ma mõtlesin ümber. Ma siiski jooksin ühe tassikese teed. Äkki paned vee keema?
Vissi ilmet ei hakka me siinkohal kirjeldama. Aga ta läheb pärast sekundilist viivitust sirge seljaga köögi poole.

349. lugu, 6. episood

Viss ja Karineem istuvad lauas.

Viss. Kuidas aeg lendab, pole sind pärast valimisi näinudki.
Karineem. Talvepuhkus.
Viss. Kusagil soojal saarel?
Karineem. Vastupidi, külmas Norras suusatamas.
Viss. Ojaa, kujutan ette. Perega, lastega?
Karineem. Räägime nüüd asjast, eks?
Viss. Ja-jaa, muidugi. Tead, ongi probleeme kerkinud, millele varem ei mõtelnud... Mina kui riigikogu liige peaksin nüüd vist oma mööblitehasest distantseeruma?
Karineem. Talita, nagu seaduses ette nähtud.
Viss. Natuke murelikuks teeb, kas sa ei leia? Keegi peab ikkagi seal ka protsesse suunama.
Karineem. Kas sa tõesti usud, et sa oled seda siitamaani ise teinud?
Viss. Noh, kas just ükski, aga... Minu isiklik juuresolek...
Karineem. Jäta see minu mureks. Tegevdirektori ma sulle tõin? Tõin. Ja kui ta hakkama ei peaks saama, palkame kasvõi Põdra enda sellele kohale.
Viss. Ta ju ei tule!
Karineem. Küll ta tuleb, kui vaja peaks olema! Isegi saatan tuleks, kui mina kutsun! Aga praegu pole selleks mingit vajadust.
Viss. Noh, selge... Katsun uskuda. (Kiikab kingitud pildi poole): Aga see pilt... Vägev. Ainult... miks just akt? Mida sa sellega silmas pidasid? Ah, aiman, aiman... et nüüd oled sa mehike oma rahva ees paljas kui porgand...
Karineem. Kui ma seda oleksin silmas pidanud, siis oleksin ma mingi alasti mehikese toonud. See naisakt ei tähenda mitte midagi muud kui naisakti. Nii, ja nüüd tõesti asja juurde. Sa oled keskkonnakomisjonis, nagu ma aru saan?
Viss. Jah, sinna mind torgati. Ma oleks parema meelega majandusse tahtnud... Või kasvõi kultuuri, ajakirjandusest ma siiski ühtteist ju jagan. Aga käsk on käsk, mina olen vana parteisõdur.
Karineem. Kas ma saan nüüd edasi rääkida?
Viss. Ojah, muidugi! Ega see keskkonnavärk mulle eriti ei istu...
Karineem. Küll hakkab. Vaata siia. (Võtab taskust paberilehe, torkab selle Vissi nina alla).
Viss. Mis see on? Mingid firmad.
Karineem. Neid pole kuigi palju, ainult kolm. Jäid meelde? (Torkab paberi taskusse tagasi). Nii, Ja edasi on sinu asi lobbitööd teha.
Viss. Oot, ma ei saa nüüd aru... Sellise jutuga riigikogu saali... Hullumeelsus!
Karineem. Loomulikult oleks see hullumeelsus ja enesetapp veel takkapihta. Kas mina pean sulle õpetama, kus tehakse lobitööd? Ku-lu-aarides! Nii. Kui juunis maadevahetuseks läheb, peavad nemad saama, mis nad tahavad.
Viss. Oot-oot! See asi mulle ei meeldi! Kogu see maadevahetuse krempel... Alles see oli, kui mõned mehed pokri pandi ja minister tagasi astus!
Karineem. Jah, aga mitte meie erakonnast.
Viss. Ei, ei... Ma olen sulle muidugi õudselts tänulik, et sa mind Toompeale aitasid... Aga fraktsioon? Mina ei hakka ükski midagi tegema! Ja mis erakonna esimees ütleb?
Karineem. (aeglaselt, läbi hammaste) Kas sa ikka pole veel aru saanud, et sinu fraktsioon ja sinu esimees, sinu nukujuht olen mina ja ainult mina? Mina tegin endisest ideelisest kommunistist riigikogu liikme, aga ma võin sama hästi riigikogu liikmest ka kõige jõledama endise tippkommari teha! (Vaatab kella, muutub taas jaheviisakaks vandeadvokaadiks). Ma loodan, et need kolm tagasihoidlikku ja ausat firmat jäid sulle meelde. (Tõuseb, astub ukse poole).
Viss. Jääb ära! Mind ei santazeerita! Mina olen ikkagi... ma olen vande andnud!
Karineem. Helista mulle esmaspäeval. Ah soo, ja veel: teinekord pane kodus ikka midagi mõistlikumat selga, Selles dressis näed sa välja nagu mingi odavam sort maffiavennike üheksakümnendat algupoolelt. Jääme nägemist.
Lahkub.
Viss. No ei! Ei ja veel kord ei! Ja mis mu dress siia puutub? Mats, aga mitte advokaat! Kuhu sa tormad, käed jäid pesemata, batsillid tulevad kallale ja sured veel maha! (Pilk peatub tooli najale asetatud pildil, ta haarab selle ja tormab ukse suunas). Võta oma pilt, või ma löön selle sodiks! Kohe kuuled klaasiklirinat, maksku või kümme tuhat!
Aga ukse juures jääb ta seisma. Väljast kostab juba eemalduva auto mürinat. Pilti käes keerutades vantsib Viss kesktuppa tagasi. Istub maha, pilt on tagurpidi kätte jäänud. Äkki märkab ta midagi. Kummardub lähemalt uurima. Ja hakkab siis ootamatult kõõksuma. Võtab aega, et aru saada, et see on hüsteeriline naer.
Viss. Kolmsada krooni! Tervenisti kolmsada krooni... Ah nii palju ma siis maksangi... Otsi lolli, tead! Selle kolmesaja krooni eest peaksin mina...
Ta näitab uksele trääsa. Aga vajub siis norgu. Ta ei ütle enam midagi. Aga pole kahtlust, et ta teab, et ta peab.

352. lugu, 2. episood

Õnne 13. Petersonide korter. Uksekell. Köögist tõttab välisust avama Mare, põll ees. Lävel seisab isand Viss.

Viss. Te-ere, armuline proua Mare!
Mare. Oi, teie ise, härra... kuidas teid nüüd hüüdagi? Rahvasaadik või?
Viss. Lihtsalt Felix, paluks, me oleme sellest juba mitu korda rääkinud.
Mare. Liiga suur au minusugusele! Pealegi olen ma põllega ja koorin köögis kartuleid!
Viss. Oi, siis olen ma küll valel ajal tulnud. Aga ma pikalt ei tülitakski.
Mare. Jah aga... Allan ütles, et tal on täna vaba päev!
Viss. Otse loomulikult. Ka minul on vaba päev. Kuidas ma muidu saaksin üldse Mornas olla.
Mare. Ei, kui teda vaja on, ma võin kohe kutsuda, ta on poja juures siinsamas meie tänaval... Ma kohe helistan, onju!
Viss. Ei, ei, las aga isa suhtleb pojaga, see on kasulik, see on positiivne, Ja-jaa, ma olen natuke nende probleemidega kursis.

Mare. Kas siis Allan rääkis või?

Viss. Mis te nüüd, teie abikaasa on soliidne mees, tema ei räägi minuga peaaegu üldse. Mina ka ei räägiks tema asemel! (*Naerab enda nalja peale*) Aga nüüd...kui tohib! (*Vanaaegse elegantsiga manatakse selja tagant välja väike roosikimp*). Need on teile!

Mare. Jumal... kui ilusad roosid! Aga mille eest?

Viss. Ilusad lilled kuuluvad ikka ilusate naiste juurde.

Mare. Te panete mind punastama.

Viss. Ja kujutage ette, teie omakorda mind! Nii vana ja paadunud tüüp nagu mina... (*haarab osavalt Mare käe ja suudleb seda, muutumata seejuures isegi eriti koomiliseks*).

Mare. Teinekord palun ärge niimoodi tehke.

Viss. Vabandust, vabandust. See tuli siiski siiralt ja südamest. Tegelikult tulin ma ühe asjaliku jutuga. (Mare vaatab kõõgi poole).

Ma teen lühidalt.

352. lugu, 4. episood

Viss ja Mare istuvad laua taga. Mare on natuke kärsitu, samas uudishimulik. Sätib roose vaasis nii ja teisiti.

Viss. Vaadake, kuna me oleme nüüd juba natuke tuttavad... Noh, kasvõi need mõned Tallinn ja tagasi otsad, mil te meie kahe mehe seltskonda kaunistasite...

Mare. Mis mina, ajasin ilmselt tühja loba...

Viss. Jäagu minu teada, mida ma kõik need korrad olen endamisi mõtelnud. Ausalt, ma olen Allanile kade, aga seda täiesti abstraktselt.

Mare. Tänan muidugi komplimendi eest, aga...

Viss. See pole kompliment, see on üksildase vanamehe aus ülestunnistus ja rohkem me sellest ei räägi.

Mare. Aga millest me siis räägime?

Viss. Teist, armas Mare. Kohe saate kõõki tagasi. Aga ausalt öeldes, ega siis seal ole teiesuguse naise koht.

Mare. Ohoo? Kus see siis on, ma ise ei teagi?

Viss. Tunnistan pattu, olen natuke teie foone uurinud, nüüd esitan oma visiooni.

Mare. Te teete mind vägisi uudishimulikuks, härra Viss.

Viss. Lihtsalt Felix, kui saaks.

Mare. (*masinlikult*). Lihtsalt Felix, kui saaks... ei saa, andke andeks.

Viss. Pole viga, küll tuleb seegi päev. Nii. Nüüd asjast. Ma tean üldjoontes, et teil on mõningaid probleeme.

Mare. Oh jumal küll, minu meelest teab seda juba terve Eesti Vabariik, kuidas ma keset Vaikset ookeani miljoneid käisin otsimas... Oli jah üks kohutav arusaamatus.

Viss. Te ei pea ennast õigustama, eludžunglis juhtub hullemaidki asju... (*Muigab*). Kasvõi minu juhtum... Te ju teate, kes ma nõukogude ajal olin?

Mare. Midagi olen nagu kuulnud jah... Aga need ju nii vanad asjad...

Viss. Nii ütlete teie. Aga mõne kodaniku jaoks on see aegumatu kuritegu, kui sa oled siiralt üht suurepärase teooriat uskunud ja seda teostada proovinud! Aga sellest hoolimata olen ma nüüd millegipärast... ütleme, et suhteliselt jõukas mees ja kogunisti meie üliiberaalse riigi parlamendi liige... ja kui te arvate, et see pole mulle katsumus, siis te eksite väga! (*Paus*). Vabandust, kaldusin kõrvale. Vanaks jään, lobisema kipun...

Mare. Jah, te tahtsite mulle nagu millestki muust.

Viss. Otse loomulikult! Ma tuln, et pakkuda teile lahendust probleemidele. Tean, et olete olnud arvestatav liider, muuseas koguni paar kuud selle väikese linna ajutine mees...

Mare. No see oli küll täielik košmaar mu elus!

Viss. Ei ütleks! Niisiis, mis oleks, kui ta võtaksite vastu ühe teatava ülesande?

Mare. Ma ei tea, kas ma saan hakkama...--

Viss. Vaadake, kui kellelgi on muude probleemide kõrval veel sellinegi mure nagu seda on poolsada kinnistut ja maja koos närviliste üürnikega ühes väikeses linnas, siis varem või hiljem tuleb ta mõttele, et peaks palkama haldusdirektori.

Mare. Omamoodi õige tõesti...

Viss. Mina see õnnetu olen. Pealegi minu praeguses staatuses... Tuleb distantseeruda. Ikkagi riigikogu liige... saate ise aru?

Mare (*ei saa ikka veel päriselt aru*): Nii?

Viss. Palju te palka tahate? Astronoomilisi numbreid ei paku, aga kaks keskmist kuupalka või natuke enamgi... Sellega saaksime hakkama.

Mare. Kas... kas teie kutsute mind enda juurde tööle?

Viss. See oleks ju omamoodi loogiline. Mina olen üksik lahutatud vanamehenäss, kellel on juba natuke liiga palju sebmist.

Mare. Jaah, teil on ju mööblitehas ju ka veel! Onju!?

Viss. Noh, see on omaette rida, aga muu vajab tõesti korraldamist... Nii et kui Allan ja siis ka teie... Oleksime nagu üks pere...

Mare. Kaua ma mõtelda tohin?

Viss. Natuke ikka: loodan, et teie mõtted on kaunid ja asjalikud nagu te ise. Ei julge rohkem tülitada... (*Tõuseb, kummardub kätt suudlema, ent jätab selle teo pooleli*). Palun vabandust, meelet läks.

Mare. Pole midagi, elan üle.

Viss. Muuseas, kas te teate, et ka mina olen nõukogude võimu all kannatanud, Mare?

Mare. Oi, kas tõesti?

Viss. Mulle kui ideoloogiarinde töötajale lubati operetliku ja väikekodanliku käesuudlemise kombe eest parteiline karistus anda, vaat nii olid omal ajal need lood!

352. lugu, 6. episood

Petersonide korter. Mare, Allan. Allan on just sisenenud, ajab kuube seljast, Mare kõõlub kõõgiuksel.

Allan... jajaa kujutad sa ette, mina tarisin parajasti redelit maja teise otsa, ja mida ma äkki näen?

Mare. Noh mis oli siis?

Allan. Hõh – minu peremees ise kaapis mööda, Viss, noh. Mõtlesin juba, et tuli mind taga otsima... Aga ei, tatsus niisama omateed, ilma et oleks peadki tõstnud... Ei tea, mis tal meie tänavale asja võis olla?

Mare (*pärast hetkelist viivitust*). Kust mina tean su Vissi tegemisi pean teadma! Räägi parem, mis te seal Jaanuse aias siis korda saatsite?

Allan. Kõva töö sai ära tehtud! Päris võhmale võttis. Selle vana antoonovka nudisime päris korralikult ära. Poiss turnis üleval, mina võtsin alumisi oksid...

Mare. Kujutan ette, kuidas see vaene õunapuu nüüd välja näeb. Ma loodan, et te kirsse ei puutunud?

Allan. Häh, nii palju sa teadki. Neid ei lõigatagi! Aga sellele sirelile tänava ääres tegime küll uue soengu... Sai kohe poole väiksemaks võetud!

Mare. Jubbe! Aga te nüüd mu ämma käest saate, onju!

Allan. Saame siis saame! Seda me poisiga arutasime, et ega naisi tohi ligi lasta, kui mehed viljapuid lõikavad, naised hakkavad kohe vinguma.

Mare. Räägi parem, kuidas Jaanusel eile seal ehitusfirmas läks? Saab siis tööd või saa?

Allan. Lubatud nädala jooksul helistada. (Paus). Tavaliselt tähendab see, et paluks rohkem mitte tülitada.

Mare. Jumal küll, varem sai ta paugupealt igale poole, kuhu aga läks.

Allan. See suur et... Poiss arvab, et keegi on koputanud, et viinaravi, nii ja naa... Ega sihukesi eriti taheta.

Mare. Üks jama teise otsa.

Allan (*nuusutab õhku*). Hea küll, mis see hädaldamine aitab. Kuule, mis süüa saab, kere ongi täitsa heledaks läinud...

Mare. Kannata! Ma just panin kartulid keema.

Allan. Mida sa siis vahepeal siin tegid? Poiss pidi ka siia sööma tulema, sul polegi midagi lauale panna!

Mare. Ära hakka nüüd, ausalt! Pool tundi siia, pool sinna, ei te nälgja sure!

Allan. Einoh, imevärk! Süüa ei anna, aga nägu särab nagu... sajavatine elektripirn, ausalt!

Mare. Ise sa oled elektripirn, Allan! Jah, aga mõtle ise, varsti läheme Ukuga notari juurde ja... on selle korteriga ühel pool. Uku kannab raha üle ja... Siis võime jälle natuke aega rahulikult hingata!

352. lugu, 8. episood

Allan, Mare

Allan. Kurat, nojah, nüüd läheb see teine korter ka käest...

Mare. Aga vaata kui hea, et talu jääb ikka puutumata!

Allan. Nojah, selle Uku rahaga saad sa ainult oma kuradima võlad ära makstud... kui sedagi. Ega mina ju tea, palju sul neid tegelikult on ja kas protsendid ka tiksuvad.

Mare. Ei, midagi jääb ikka üle ka, ausalt kohe! Oota, kus see kalkulaator on, ma kohe näitan sulle...

Allan. Ah, mis sa ikka. Kui jääbki üle, küll meie peres sellest kähku jagu saadakse.

Mare. No mis sa norid, ausalt! Nagu ise oleksid kes tea kui kokkuhooldlik! Ja üldse, Allan, varsti saan ma sellise töökoha, et hoiat piip ja prillid, onju!? Vähemalt kaks keskmist, kujutad sa ette!

Allan. Nalja teed või?

Mare. Mina ei oskagi nalja teha, nagu sa peaks teadma!

Allan. See suur et... No lao siis lagedale.

Mare (*pärast pausi*). Tead, Allan, ma ilmaasjata rääkisin... Las ma olen ebauusklik. Kui leping taskus, siis räägin.

Allan. Ajad siin udu, ausalt...

Mare. Pole siin mingit udu, täitsa konkreetne pakkumine oli, vastutav amet ja nii edasi, onju?

Allan. Ei tea kus siis? Siin linnas sääraseid palkasid pole olemaski, ja Tallinna või Tartusse või kuhu kuradisse ma sind ei lase...

Mare. Kõik-kõik, Allan!

Allan. Einoh, aina segasemaks asi läheb. (*Jääb äkki laual punetavat roosikimpu jõllitama*). See suur et... Ja mis see nüüd siis siin on? Ma küsin, mis see siin on?

Mare (*hammustab huulde, siis aga tehtult uljusega*). Mis ja mis! Lilled muidugi! Nii need mehed on, midagi ei märka!

Allan. Jutt või asi. Ennist neid siin küll polnud. Igavesti kallid roosid, ma vaatan... Ma tahaks teada, kust need lilled siia tekkisid, naine?

352. lugu, 10. episood

Allan, Mare

Mare. Allan, ausalt... Kas minul ei tohigi pisikesi naiselikke saladusi olla?

Allan. Nüüd ütlen veel, et mina sulle ju lilli ei too, eks? (*vaatab, ragistab aju, ja siis äkki sähvatab!*). Selge pilt! Kurat ma ütlen, Viss!

Mare. Mis Viss, mis Viss...

Allan.. Seda ta ennist mööda Õnnet patseeris! Nüüd ma saan aru küll...

Mare. No ja kui käiski korraks see vanamees külas, mis sellest siin ongi? Ega sa ometi ei arva, et... Ta on ju ikkagi sinu tööandja.

Allan. Ole nüüd vakka, ole nüüd kohe päris hoolega vakka. Nii, selge pilt! Ükspäev ta rääkis ju pool teed Tallinnast Mornasse, et peaks endale ühe kinnisvarapealiku leidma... et temal ei sobi enam türmike koorimisega ise tegeleda...

Mare. Tuleb välja, et sa tead minust paremini neid asju, onju? Jätame nüüd selle õiendamise, ma lähen vaatan, kaugel need kartulid...

Allan. Ei lähe sa kuskile! Ja lao nüüd lagedale – käis ta sulle seda kohta pakkumas või ei?

Mare. Ja mis sellest siis halba olekski, kui käis?

Allan. Kas ei või jaa?

Mare. Käis, käis jah! Mõtles, ongi tore, et esimest korda elus oleks meil sinuga üks tööandja ja...

Allan. Vaat seda küll nüüd ei juhtu! Punane pursui, kurat ma ütlen!

Mare.. Miks sa nüüd nii marru lähed?

Allan. Lähen ikka küll! Nagu ma poleks näinud, kuidas vanamees sind esivaatepeegli noolib, kui sa meiega Tallinna oled sõitnud! Ja sina ka... ise juba soliidse ees, mis sa välgutad selle vana kõutsi ees oma põlvedega!

Mare. Allan, ausalt, sa lähed juba naeruväärseks, onju! Ega sa ometi arva, et ta mulle mehena peaks huvi pakkuma! Teine tuli head tööd pakkuma, sina aga... sa nagu ei elakski turumajanduses!

Allan (*tõuseb otsustavalt*). Nii! Minul on sellest turust vaat siamaani! Et mõlemad Petersonid peaksid Vissi orjama... No seda ei juhtu!

Mare. Kuhu sa nüüd enda meelest lähed?

Allan. Sina tee mis tahad, aga seda ma ütlen, et kui sa peaksid... Nii, ja nüüd ma lähen ja...

Mare. Nonoh, lähed ja edasi?

Allan. Lähen ja ütlen kõik, mis ma arvan! Minu naise ümber see vana kõuts ei keeruta!

Mare. Täitsa hull! Ega sa ometi armukade ei ole? Oi, ma hakkam suure häälega naerma!
 Allan. Sina peaksid suure häälega nutma! Nüüd on nii, et alles see oli, kui vanamees mind vallandas, nüüd lähen mina ja...
 Mare.. Ah nüüd vallandad siis sina tema, jah?
 Allan. Iga kell... Mis sa ajad mind segi, ausalt! Ma panen avalduse lauale, minul on kõrini! Mingi austus peab ka ikka olema!
 Mare. Ise ka aru saad, mis sa praegu teed?
 Allan. Ei tahagi saada! Ma kohe tunnen, et peab ja kõik! Nii, ma lähen, ja sina mind tagasi ei hoi!! (*Kuigi Mare ei kavatsesgi teda füüsiliselt takistada*).
Samas kõlab uksekell. Allan vakatab. Mare vakatab.
 Allan (*palju vaiksemalt*). See suur et.. Jaanus vist tuli.
 Mare.. Eks tee lahti, mis sa passid. Mitmele ma laua katan, kahele või kolmele?
 Allan. Pidi see poiss just nüüd ka... No olgu, eks me siis tõesti peame sööma... Aga ära sa arva, et... Turg turuks, aga... Mis ta siis passib su põlvi!
 Mare. Psst! Ole palun vait! See veel puuduks, et poiss kuuleks... Tee juba uks lahti, kuulsid?
 Allan (*sosinal*). Varem või hiljem, aga seda ma ütlen, et mina selle Vissiga enam... Olgu ta või sada korda rahvasaadik!
Uksekell uuesti.
 Allan (*laheda pereisabariitoniga*) Ja-jaa, Jaanus-poiss, kohe teen lahti!

354. lugu, 11. baar

Alma jälgib pahaselt, kuidas Viss kudrutab Marega. Nii talle igatahes vähemalt näib. Tegelikult on Viss sedapuhku piisavalt ettevaatlik ja ümmargune.

Viss. Nii et teie kui üks hiljutisi linnajuhte, teilt ootaksin ma eriti sisukaid ettepanekuid ja nii-öelda probleemiasetusi...
 Mare. Küll oli keeruline lause.
 Viss. Jah, ma pean uuema poliitleksikaga veel harjuma. Nojah kuidas siis muidu?
 Mare. Täna küsimast, väga hästi ja aina paremini.
 Viss.. Muuseas, minu tööpakkumine on endiselt jõus.
 Mare.. Palun unustage see ära.
 Viss. Ei, miks? Teie haldussuutlikkuses ma ei kahtle...
Baariuksele ilmub Allan.. Nägu naerul, viipab ta emale, siis aga märkab laua taga istujaid. Alma märkab aga varjatud plahvatust Allanis.
 Mare. Ahah, tore, et ise mulle järele tulid! Onju?
 Viss. Allan? Kas said ikka välja puhatud meie öisest sõidust?
 Allan. See suur et...
 Alma. Allan, palun tule hetkeks siia, mul on sulle midagi ütelda...
 Allan. Noh, mis? Tee kähku...
 Alma (*sosinal üle letti*). Ära sa nüüd tõesti... Ega siis Mare... Viss ise ronis teda segama...
 Allan. Ma näen isegi! Palun ära nüüd enam sega!
 Allan *keerab emast raskelt nagu Terminaator laua poole ja hakkab sellele lähenema, Mare jälgib teda lõbuseguse murega, Viss kulmu kortsutades. Siis teeb Allan järsu liigutuse, Viss tõmbub korraks küüru. Allan lajab autovõtmed lauale.*
 Viss. Mis see nüüd tähendab?
 Mare. Allan, tõesti...
 Allan. Võtmed lauale! Võtmed lauale!
 Viss. Ei, tõesti, sa pole vist korralikult puhata saanud...
 Allan. See suur et... Nii sa mulle tookord käratasid, kui kinga andsid. Loll olin, et ära leppisin. Nüüd aitab. Võta seda kui lahkumisavaldust.
 Viss. Teeme nii, et sa pole seda ütelnud. Mis sa tõesti arvad, et mina, vana väsinud mees, tahan sinu abikaasaga... ma ei tea, mida sa mõtled?
 Allan. Mare ei puutu asjasse. Võta seda kui... võta seda kui maailmavaatelist lahkumisavaldust, vaat nii just! Mingi austus peab ikka ka olema!
 Viss. No kurat, nüüd aitab mulle ka. Sinusugusel polegi mingit maailmavaadet.
 Mare. Kuulge, mehed, jätke nüüd järele, onju!
 Viss. Kõik. Ma olen rääkinud. Kus auto on?
 Allan. Ootab ukse ees. Ma nühkisin ta enne puhtaks.
 Viss (*lahkub, pea püsti.. Kuid uksele tuleb talle midagi meelde*). Aga... ma ei oska ju sõita? Kuidas ma sellega koju saan?
 Allan. Eks peata esimene vastutulija, siin linnas oskavad isegi põlvpikkused poisikesed autot juhtida!
Viss väljub ust paugutades.
 Mare. (*ägedusega, milles ei puudu väimustus*). Allan, mida sa jälle kokku keerasid?
 Allan (*taltudes*). see suur et... ära viskas, tead. Kaua võib!
 Alma. Mis needus see küll meid Petersone jälitab? Alles tundus, et asjad hakkavad ülesmäge minema, Jaanus on kaine ja käib töö ja Mare! ka... see tänane asi... Kuidas sa aru ei saa, et sa oled nüüd ju jälle ilma töö ja palgata, Allan? Ja mida sina nüüd naerad, Mare?
Sest Mare on tõesti laginal naerma kukkunud
 Mare. Ise ka ei tea... Aga midagi selles on, uskuge! Onju!!

LISA 5 - Ahvena kirik (2004-2006)

262. lugu, 13. episood

Pinuse baar. Alma, Jürka, Laine, lõpuks Ahven

Jürka. Palju siis Alma telliks ka, koti või viimati kaks?
 Laine. Sa ei kahetse, Alma! Jürkal on vohh sihuke kartulas, et...
 Alma (*haje võõras, värskest tülidest veel päriselt toibumata*). Ja kust sina seda nii hästi tead?
 Laine. Ega ma kartulast ei teagi, aga ma tean Kergese Jürkat! Oh, oli poiss nigu ponks!
 Alma. Noh, hea küll, kui te just koju ka toote.
 Jürka. See käib hinna sisse.

Alma. Ma võtaks... no kaks kotti.
 Jürka. Vaat see on majanduslik mõtlemine. (*Võtab märkmiku, hakkab kirjutama*) See oli siis Õnne 13.
 Alma. Ei, ei, mitte sinna.
 Jürka. Kuidas nii?
 Laine. Sa ei tea meie linnaelu asjadest mitte pooli asjugi!
 Alma. Mis sa pead kogu aeg segama? Kerges, pane kirja: Õnne 31. See on meie noorte oma maja, neil on korralik kelder ka olemas.
 Jürka. Kuhu kästud, sinna toomegi! Peaks ainult auto vastu pidama... (*kirjutab*). Almale... Õnne 31.
 Laine (*on äkki märganud sõrmust Jürka sõrmes*). Mis asi see sul veel on? Ei, sa vaata, Alma, mis sellel tegelasel sõrmes on?
 Jürka (*kätt peites*). On nigu on.
 Laine. Näita siia! Ongi sõrmus! Kurat, et ma kohe ei näinud! Ma poleks seda aferisti siis siia toonudki, ma poleks ise ka temalt kardulat tellind!
 Jürka. Mis sa nüüd jaurad!
 Laine. Nii et sa siis võtsidki selle Leili kohe päriselt ära...
 Alma. Palju õnne siis, Jüri Kerges.
 Jürka. Suured tänud. Sellest juba torts aega, aga... Esimest korda elus tegin jah sihukese tembu ära. Nüüd on ilmas üks inimene rohkem, kes Kergese nime kannab...
 Laine (*õelalt*). Vaat seda poleks ma sinust küll arvanud...
 Alma *eemaldub letitagusesse, tal on oma mured ja meeleolud.*
 Jürka. Ole nüüd noh... Sina ju mind omal ajal ei tahtnud.
 Laine. Mis sa valetad, ise istusid kogu aeg kinni, millal ma oleksin saanudki sulle naiseks tulla?
 Jürka. Mis sa teed ära...
 Laine. Kuradi rets ikka oled, ausalt... (*mingi hääliitus, äkki koguni nuuksatus*). Paras sulle, said selle maaeide! Oleksid minuga, näed, mis ilus elu oleks... (*Viitab baarile nagu enda omandile*). Ja tütar on meil ju ka kuulus seltskonnadaam...
 Vaikselt avaneb uks, vaikselt astub sisse keegi, keda ei osata oodata. See on Ahven.
 Ahven. No tere, kallid inimesed!

262. lugu, 15. episood

Ahven, Jürka, Alma, Laine. Kolm inimest vaatavad Ahvenat lausa tardumuses. Keegi ei usu oma silmi. On nagu pilt pühaku ilmumisest rahvale.

Ahven. No tere! Aga miks te kõik nii vait olete!
Jürka (*kõõksatab rõõmsalt*). Ahven, kurat!
Ahven. Ahven küll, aga mitte kurat!
Laine. Kuu-kuule, kas sa lasksid vangist jalga? Oi sa saadanas, elu läheb põnevaks! Nigu telekas!
Ahven (*tahkelt naeratades*). Mis sa nüüd, Laine! (*astub tema juurde, võtab ta käe*). Tere veel kord. Jumal olgu sulle armuline.
Laine (*mokk vajub jahmatusest lausa tõlli*). Mis asja?
Ahven astub Jürka juurde. Sirutab ka talle käe. Jürka sirutab enda oma jahmunult vastu.
Ahven. Tere, Jüri. Ma kohe teadsin, et kohtan siin sind. See on hea märk, et mu lootus täide läks. Oo, sa oled abiellunud?
Südamlik õnesoov.
Jürka. Täna, Ahven... härra Ahven, see tähendab.
Ahven. Mis sa nalja teed? Harry on mu nimi. Mäletad ikka?
Jürka. Igrekiga?
Ahven. Võib ka ilma. Ma tahaksin sinuga pärast paar sõna...Sobib?
Jürka. Miks ei sobi, sobib ikka!
Ahven läheb letti taha. Alma taganeb tahtmatult ta siruli käe eest. Ometi saab Ahven temagi peo oma pihku.
Ahven. Mul on siiralt hea meel teid näha, proua Alma.
Alma (*natuke segaselt*). Nojah, seda nüüd küll...
Ahven seab ennast letti taha mugavamalt sisse. Kohendab oma sportliku moega pintsakut.
Ahven. Ma näen, et olen tekitanud paraja segaduse. Sellepärast, arvan, tuleb mul anda üks väike niioelda pressikonverents.
Alma. Kuluks vist ära jah... (*rüügab isegi klaasist mineraalvett*). Soovite ka natuke mineraalvett? Sidrunimaitsega sobib? Või...
 siis jäävett.
Ahven. Jäävesi? Oo jaa, see oli mu edevus. Aga vee eest suur tänu. Ikka päris pikk sõit selja taga... (*Joob aeglaselt paar lonksu*).
Nii, ma teen lühidalt. Mõne aja eest sain ma kohtus oma kuriteo eest karistuse. Kaks aastat vabadusekaotust... tingimisi.
Jürka. Ah et ei lastudki Tartusse uue eurovangelaga tutvuma?
Ahven. Ei, aga ma olin selleks valmis.
Laine. See tähendab, et oled nüüd nagu kinni ja ei ole ka?
Ahven. Võib ka nii tõlgendada. Tööd see aga ei sega. Härra Pfeffermint arvas, et võiksin jätkata endises ametis. Muide, ega ta pole helistanud?
Alma. Oi, võib-olla tõesti, ma ei jõudnud hommikul kõiki kõnesid vastu võtta...
Ahven. Aga tööle asun ma vaid siis, kui teie selleks nõus olete, proua Alma.
Alma. Ma ei saa teist nüüd aru.
Ahven. Tegelikult olete teie palju pädevam siinseid protsesse juhtima kui mina.
Alma. Ei, seda küll mitte!
Ahven. Meie vahe on selles, et mina markeerisin tegevust, teie aga teete tegusid.
Alma. Ei, ei, mina ei taha enam mingi ülemuse kaa tee olla... haridus ja iga. saate isegi aru...
Ahven. Ja teie ettepanek oleks?
Alma. No ma jääksin siia selle baari peale, nagu viimati oligi. Rohkem mitte.
Ahven. Kui te nii arvate, siis... siis asun ma ametisse. Küll mitte väga kauaks, aga... Aga kõigest muust juba edaspidi.
Alma. Teie tuba on siiaaani puutumata. Võti on retseptioonis, teate küll, kus...
Ahven. Vaat see on ilus üllatus. Kui lubate, sõbrad, ma jätaaksin teid nüüd omapead... Jumal olgu teiega. Ah jaa, Jüri, kui sobib, tule korraks kaasa!

262. lugu, 16. episood

Baar. Laine, Alma

Laine. Kuule, äkki polegi see üldse päris Ahven, äkki on see... noh, see, mis nad teevad... need kuradi kenneetikud... valelambad noh... no need kloonid, noh!
Alma. Ah, jäta sonimine!
Ahven. Ja vaata, kuidas ta sinu ees puges? See on lihtsalt ebaloomulik!
Alma. Väsinud, mis muud. Ega tal ju seal vangimajas ja kohtukulli ees kerge saanud olla.
Laine. Aga kas sa panid tähele, ta nimetas kahel korral jumala nime?
Alma. Mis sina sest imeks paned, ise oled enda jutu järgi ju lausa usklik inimene?
Laine. Vahest rohkem, vahest vähem. Kogu aeg ei jaksa. Aga et Ahven...
Alma. Eks ta natuke harjumatu oli.
Laine. Ei, ei, see pole õige asi! Jumalast tuleb rääkida... no niimoodi haleda häälega. Tema rääkis jumalast nagu mingist sõbramehest.
Alma. Mina neid asju ei tea, mina olen siin elus oma jõuga hakkama saanud.
Laine. Kuule, miks sa nii sihuke loppis oled, kas kardad, et Ahven hakkab meid jälle nõökima?
Alma. Lihtsalt... pole tuju ja kõik.

262. lugu, 17. episood

Pinus, numbrituba. Ahven, Jürka

Ahven. Vaata, Jüri, ma tahaksin sulle...
Jürka. Ütle ikka Jürka, ole täitsa! Mul on kohe sihuke kõhe tunne, nagu oleks midagi sitta kokku keerand, kui sina mulle heast peast Jüri ütled...
Ahven. Kuidas soovid. Mul on tõesti hea meel, et ma siin linnas kohe just sind kohtasin.
Jürka. Mis sul on mingi... nii-öelda projekt äkki plaanis?
Ahven. Projekt? Oojaa, ka nii võib öelda...
Jürka. Ma ei tea, ma elan nüüd natuke nagu teises rütmis, kasvatan kardulat ja...
Ahven. Istu nüüd ja kuula. Sina peaksid minust aru saama.
Jürka. Ei tea? Mina see kõikse targem nüüd ka pole...
Ahven. Aga sina oled tundnud jumala puudutust. Mäletad, mida sa omal ajal rääkisid?
Jürka. Pold seal mingit puudutust. Tegin ennast tähtsaks ja kõik. Ei, algul ikka arvasin, et aitab.... Aga see piibel ja katekismus ja... raskeks läks... ei saa kõigest aru ka... kõik nimed ei jää ka meelde...
Ahven. Jürka, asi on selles, et... Vaata, mina tundsin seda puudutust.
Jürka (õõnsalt, õdusega). Ara jama!
Ahven. Kogunisti kahel korral. Esimene kord oli siis, kui sain vanglas sinult paki.
Jürka. Need paar vorstijuppi nüüd...
Ahven. Tead, öösel ärkasin ja selline tunne oli... Tead, nagu oleks Alpi mägedes ja vaataks heledat avarust ja mäetippe ja pilvi... Ah jah, sina pole seal olnud...
Jürka. Ma olen pilte vaadand, vägev värk.
Ahven. Tead, ma sain aru äkki... Et on veel midagi... palju tähtsat. Kuidas sulle üteldagi... Et headus pole maa pealt kadunud kuhugi, kuigi mina ise olin siis veel... Kes ma olin? Täielik kaabakas, muide.
Jürka. Kuule, mees, ära rohkem räägi, mul meel läheb haledaks.
Ahven. Ja teine sähvakas käis kohtus. Kui see ajakirjanik, see naine, see Eve... kelle ma oleksin oma pimedada kättemakusooivi pärast peaaegu ära tapnud... Tead, ta ütles kohtule, et tema mulle karistust ei soovigi, kuna ma olen ennast juba ise moraalselt karistanud.
Jürka. Sihukesi annab küll tikutulega otsida.
Ahven. Tead, mees, ma hakkasin nutma! Jaa-jaa, ma ei salga, pisarad tulid iseenesest. Häbi ka ei olnud, ja see oli täitsa imelik... Mul oli selline tunne, et saan äkki kõigest aru, kuigi ma ei saanud mitte millestki aru, tuli kuskil selline teadmine, et me kõik siin maa peal oleme üks ja ainus... ja sellepärast ei tohi üksteisele paha teha...
Jürka. (haledalt nina tõmmates). Mina olen ka paar korda pillinud, aga rohkem ikka purjus peaga ja või siis väga salaja...
Ahven. Vaata, Jürka, ma läksin ju kohtusaali nagu see mees, kes on järve uppumas ja lubab pääsemise korral kirikule kroonlühtri kinkida.
Jürka. Seda lugu teab igaüks. Nigu jalad põhja sai, nii lubaduse ära unustas.
Ahven. Aga mina ei unusta. Ma tean, mida ma pean tegema. Ma ehitan uue kiriku.

262. lugu, 19. episood

Jürka, Ahven

Jürka. Mis sa jamad, siin kandis on igat sorti kirikuid mitu tükki...
Ahven. Ei, see on natuke teistmoodi kirik. Lihtsam ja väiksem.
Jürka. Kas torn ikka tuleb?
Ahven. Ega ta ei segaks. Asi on rohkem sisus. Vaata, see kirik oleks nagu nende jaoks, nagu mina ise veel eile olin. Need, kes enne mitte mõhkugi pole tundnud ega teadnud. Või kelle jaoks piibel liiga keeruline või igav on. See oleks nagu üldise kirjaoskamatuselike likvideerimine.
Jürka. Mingi pühapäevakirik või?
Ahven. Mine nüüd! See on Esimese päeva kirik.
Jürka. Vaata nüüd ei saa enam aru.
Ahven. Noh, sa peaks ikka teadma, mida ütles jumal esimesel päeval, kui ta maailma looma hakkas?
Jürka. No mis ta ütles. "Saagu valgus" ütles.
Ahven. Eks ju? Ja valgus sai!! Sealts see kõik hakkabki!
Jürka. Ah sa, ah sa... (Kukalt kratsides). Palju sul selleks juba raha koos on?
Ahven. Mitte sentigi. Selleks ma siia tulingi, et alustada...
Jürka. No siis... (Kätt taskusse surudes, sealt umbropsu raha võttes). Ega mul palju ligi ei ole... Aga... Mis ta ongi? 50 krooni. Pane see oma fondi... niiöelda seemneks maha.
Ahven. Jürka, ega ma siis sellepärast sind siia ei kutsunud!
Jürka. Ole nüüd vakka ja mõtle parem, kust sa ülejäänud kokku saad!

265. lugu, 1. episood

Morna. Üksik halearmas vanamemm, nagu nad kõikjal on, müüb lihtsaid (stügis)lilli. (Mitte üle astrite, võivad ka saialilled olla). Ühelt poolt läheneb linnapea Uku Palm, teiselt hetk hiljem Harry Ahven. Mehed kummarduvad peaaegu üheaegselt lilli uurima.

Memm. Mida härradele läheks?

Uku. Mulle see väike kimbuke, palun!

Memm. Palun, ainult viis krooni, aga vaadake, kui ilusad.

Ahven. Lihtsuses peitub ilu. Ka mina oleksin selle kimbu valinud.

Uku. Kas ma pean teie ees nüüd vabandama?

Ahven. Mis te nüüd...

Mehed jäävad teineteist vaatama.

Uku. Kas me tunneme?

Ahven. Ma loodan, et mitte eriti.

Uku. Hm... Mul on muidu nägude peale hea mälu. *(Kobab isegi prille ninale panema, aga siis loobub ja astub oma teed)*

Memm. Kõike head, härra linnapea!

Ahven. Ütelnud kohe! Härra linnapea!

Uku. Jah, ma kuulen?

Ahven. Ahven on mu nimi, Harry Ahven. Ma tulen mõne aja pärast teie jutule.

Uku. Aa. Selge, kust ma teid tean...

Ahven. Aiman, aiman. Aga te ei tea minust veel pooli asjugi. Nagu öeldakse surematus "Sõdur Švejgis" – te ei tunne mind veel, aga saate varsti tundma!" *(Memmele)*. Mulle see kimp. Ei, see on liiga väljakutsuv... Palun see tagasihoidlikemas toonides.

Täna. Jumal teid aidaku!

265. lugu, 5. episood

Põdra maja. Pille jaoks haruldane hetk: ta on oma uues suures kodus tunniks kaheks täiesti üksinda. Ta käib vaikselt ümiseses suures ruumis ringi, jaotades vägevaid lilli (gladioole, daaliaid? – mis hetkel parajasti olemas on?) Uksekell. Pille läheb avama. Lävele ilmub Ahven, kimbuke käes.

Pille. Jumal küll... teie?

Ahven. Vaat just nimelt, et... Jumal. Tema mu siia saatis.

Pille. Kuidas, palun?

Ahven. Oh, ärge nüüd kõike sõna-sõnalt võtke. Palun, see väike kimbuke on teile.

Pille. Väga kena, aga...

Ahven. Jah, ma näen, selle suure lillepeoga siin ei suuda mu kimbuke võistelda.

Pille. Ma ei mõtelnud seda niimoodi, ma lihtsalt... olen natuke üllatunud.

Ahven. Võtke asju nagu nad on. See on teile ja puhtast südamest. Teile kui noorele emale. Ja kus lapsuke ise on?

Pille. Lapsuke läks jalutama.

Ahven. Kas ta oskab siis juba käia?

Pille. Minge nüüd! Tema on veel pisike, tema magab oma vankris. Noh, mul on ema abiks. Nii et oletegi... tagasi?

Ahven. Kas see ei meeldi teile?

Pille. Oi, ma ei oska sellele vastata.

Ahven. Oleks mina teie, siis mulle küll ei meeldiks.

Pille. Ma kuulsin, et teid karistati tingimisi.

Ahven. Nii oli Jumala tahtmine.

Pille. Kuidas, kuidas?

Ahven. Ma tean, et mõjun inimestele... natuke segadust tekitavalt.

Pille. Ei, mitte seda, aga... mul on tõesti siin natuke tegemist.

Ahven. Ei julge teid segada. Ma lihtsalt pidasin oma kohuseks oma kunagise kaastöölise juurde Pinuse pansionaadist... te olite seal lihtsalt asendamatu...

Pille. Mis te nüüd! Ma olin seal ajutine.

Ahven. Mina tean paremini, kuidas te klientidele mõjusite. Ma pidasin oma kohuseks tulla siia, et teilt andestust paluda.

Pille. Mis, ... misjaoks minult? Mulle pole te midagi paha teinud?

Ahven. Olen küll. Läbi minu kuriteo pidite te veel kord inimestes peettuma..

Pille. Kuulge, ma olen küll natuke noor, et mitte kõigest aru saada, aga... kas te ei tee ennast juba jälle lihtsalt liiga tähtsaks?

265. lugu, 9. episood

Ahven, Pille

Ahven. Ma ei tohigi loota, et mind silmapilkselt uuesti usaldama hakatakse. Vabandust. *(Hakkab taanduma)*.

Pille *(on äkki nagu huvitunud)*. Ei, oodake, oodake... räägime selle asja lõpuni. Ma olen kuulnud, et... te tahate uut kirikut ehitada?

Ahven *(väga vaguralt)*. Mitte ei taha, vaid ehitan.

Pille. Teate, see on... see on ju natuke naljakas, ausalt!

Ahven. Jah, ja ma kavatsen sellest kindlasti ka teie abikaasaga rääkida.

Pille. No see oleks küll üsna asjatu vaev.

Ahven. Ükski vaev pole asjatu, kui teda õige asja rakesse panna.

Pille. Laur on praktiline inimene! No kuulge, ausalt. Mornas on juba kirik! Ilus vana kirik, ma olen seal mitu korda käinud!

Ahven. Ma tean. Seal käivad need, kes tunnevad seda teed.

Pille. Ma ei saa aru...

Ahven. *(Suhteliselt üldsõnaline tekst, mille käigus peab toimima nõ maagilis-atraktiivne pool. Jutt tõuseb rahulikust naeratavast vestlusest teisele tasandile – siin on pause, naeratusi, silmade valulist sulgemist, sosinat, peaaegu pisaraeelset pinget... Suur ruum on nagu proovisaal tulevasele julustajale. Paroodiast jäägu asi kaugele, sest asi on iseenesest nii, nagu ta on)*. Vaadake, Pille, Esimese päeva kirik kerkib nende jaoks, kes sellest teest midagi ei tea. Kõige vähematki ei tea! Ma ise olin veel mõne kuu eest samasugune, ma olin hullem, sest ma olin sisimas mäda! Odav suller ja avantürist! Kas teate, kui palju selliseid on, kes

midagi ei tea, kuna neile pole öeldud, kuna nad pole aru saanud? Kui palju on neid, kes arvavad endast, et saavad siin maa peal oma argises elus alati ainult enda jõul hakkama? Meiesuguseid isemeelseid togusid ja kahetsusväärseid ninatarku on must miljon! Meid tuleb meie pimeduse eest kaitsta kõige lihtsama palve jõuga! Saagu valgus, peame me ilma mingi valehäbita paluma! Maailmas on ju veel midagi peale selle, mis me arvame nägevat! Aga miks ma teile seda räägin, teil pole sellist primitiivset esimese päeva kirikut tarvis...

Pille. Kust te teate, et ei ole?

Ahven (*teda vaadates*). Sest teie olete õnnelik erand. Te pole teinud ühtki märkimisväärset pattu.

Pille. No kuulge, kelleks te mind peate. Ahven? Nii vilets ma nüüd ka ei ole, et ei ühtegi pattu!

265. lugu, 11. episood

Pille, Ahven

Ahven. Mida teate teie, laps, patust! Teate te üldse mõnda neist nimetada?

Pille. Miks ei tea! Ma olen mõnikord väga jonnakas. Võib-olla isegi upsakas.

Ahven. Esimene on tühiasi, teine on siiski juba natuke patu moodi.

Pille. Näete nüüd! Mõnikord... mõnikord olen ma endast ka väga heal arvamusel.

Ahven. See käib eelmise alla.

Pille. Ja vahest... olen ma kohutavalt väsinud, kui laps nutab... Ma ei jõua ära oodata, millal ta suuremaks kasvab. (*Jahmub*).

Kuulge, aga miks ma teiega äkki sellistest asjadest rääkima hakkasin? Kes te enda arvates tildse olete? Mis see kõik nüüd oli?

Ahven. Mis te ise arvate, Pille?

Pille (*raputab nagu ärgates pead, poolnaljatades, poolmurelikult*). No kuulge, see mul veel puudus. Äkki on teil mingil määral hüpnosivõimeid?

Ahven. Vaevalt küll. Andke andeks, et teie aega raiskasin...

Pille. Oodake, Ahven.

265. lugu, 14. episood

Pille, Ahven

Pille. Äрге lootkegi, et mina Lauriga rääkima hakkaksin.

Ahven. Ma pole seda poole silbigagi vihjanud.

Pille. Te tahate temalt raha küsida, eks?

Ahven. Mitte ainult temalt. Kahjuks ei saa kirikud ainult õhu ja armastusega üles ehitada.

Pille. Ta ei anna.

Ahven. Keegi ei saa teda selleks sundida. (*Käsi ukseingil*).

Pille. Ja kui palju teil juba koos on?

Ahven. Teatav summa, ütleksin ma...

Pille. Väga selge vastus. Aga miks te minult raha ei küsi?

Ahven. Lastelt, tudengitelt ja sõduritelt ei küsita.

Pille (*isegi nagu pahaselt*). No teate! Kelleks te mind peate! (*Haarab oma rahakoti, hakkab sorima, ja siis hammustab huulde*).

Mul pole rohkem lahtist... kui kakssada krooni.

Ahven. Te seate mu raskesse olukorda. Mul pole dokumente kaasas.

Pille. Võtke! Ma ei tea, miks ma seda teen, aga võtke... ja minge! Te olete... seal vahepeal tõesti imelikult muutunud!

Ahven (*maiselt, argiselt naerates*). Peatse kohtumiseni!

Pille seisab, ja tark ta ukse poole pööratud nägu ei ole. Siis turtsatab ta naerma, aga see ei veena teda enamasti. Ta kehitab õlgu ja läheb siis ka Ahvena väsinud kimbule vaasi otsima.

268. lugu, 9. episood

Pinuse baar. Heikel pole seal kedagi peale Ahvena, kes toimetab üsna usinalt leti taga – otsekui olekski selle ameti mees. Siseneb Allan. Ta vaatab ringi ja hakkab kohe taanduma.

Allan. See suur et...

Ahven. Astuge aga edasi, meil on avatud!

Allan. Ma tuln ainult vaatama, et ega ema siin ei ole...

Ahven. Ei, teda täna ei ole.

Allan. Ah soo, mul läks siis sassi, tal on ju täna vaba päev... ju ta siis mu poja pool juba on. Meil seal pesamuna vajab hoidmist ja...

Ahven. Ei, tegelikult oli proua Almal täna tööpäev, aga ta väga palus ennast välja vahetada.

Allan. See suur et...

Ahven. Ei, ei, mitte midagi erakordset, lihtsalt oli tal vaja korraks Tartusse sõita. Miks ma ei pidanud talle vastu tulema?

Allan. Tartusse? Seda ma ei teadnudki... Huvitav, mis tal sinna asja oli?

Ahven (*oma "uuelt toonil"*). Me keegi ei tea oma lähedastest piisavalt palju. (*Kohe taas argiselt*). Ootangi siin, sest me uus töötaja preili Siiri peaks iga hetk saabuma! Äkki võin teile nii kaua kohvi pakkuda?

Allan. See suur et... Teie... pakute mulle... kohvi?

Ahven. Jaa, aga miks mitte? Ja võileibu samuti, kui soovi peaks olema. need on meil lausa võluvalt värsked? Või siis ehk krabisalatit?

Allan (*rabatult*). Ongi nii või? Teie, Ahven, teenindate mind?

Ahven. Muide, me rääkisime kunagi isegi vist sina, kui ma ei eksi?

Allan. See suur et... võib-olla küll. (*Seirab puhvetit, neelatab*). Ei tea, millega need võileivad on?

Ahven. Mina soovitaks teile kilu ja munaga. Ikkagi eht eesti kraam.

Allan. No kui just munaga... Ennist läks kiireks, ei jõudnud kodus keha kinnitada...

Ahven. Üks moment! (*Kelnerliku osavusega ongi Allanile kaetud vähenõudlik lauake, kohv ja paar võileiba*).

Allan. Päris tahe suutäis tundub olevat (*kätt põuetaskusse ajades, hõivatud töönimest markeerides*). Mis see maksab?

Ahven. Oh, mitte midagi.

Allan. No see jutt nüüd küll ei lähe.

Ahven. Läheb küll. Oled sa Allan kuulnud sellist väljendit nagu... "maja maksab"?

Allan. See suur et... tasuta lõunaid pole olemas.

Ahven. Aga tasuta hommikusöögid on olemas. Näed ise. Tead, Allan, mis ma sulle ütlen... Mina ei suuda oma tegelikku võlga sinu ees mitte ialgi tasuda.

Allan. Pole sina minu käest küll midagi laenanud.

Ahven. Ma ei mõtle raha, Allan. Raha, see on... fiktsioon, paljas viirastus. Mina pean silmas seda hingerahu, mis ma kunagi sinult röövisin.

Allan. Mida te... mida sa sellega silmas pead?

Ahven. Eks ikka omaenese egoistlikku, patust paakunud minevikku. Seda, et ma viisin aastate eest sinult sinu kodurahu, mis nüüd, tänu Jumalale, on ometigi taastunud...

Allan (*pead tõstes*). See suur et... ikka ongi nii, nagu räägitakse.

Ahven. Ja mida siis räägitakse, palun?

Allan. Et Ahven on imelikuks läinud.

Ahven. Ega ilmarahva suud ei saa sulgeda.

Allan. Pole küll minu asi, aga... räägivad, et sa tahad mingit iseväarki kirikut ehitada?

Ahven. Mitte ei taha, vaid juba ehitangi.

268. lugu, 11. episood

Ahven, Allan

Allan. Ah et juba ehitadki? Kuhu see kirik siis tuleb? Pole nagu ehitusplatsi märganud?

Ahven. Küll tuleb seegi. Esiälgu toimub ettevalmistusprotsess.

Allan. Saan aru... projektid ja muu säärane krempel?

Ahven. Noh, jah, umbes nii. Mitmed eliidi esindajad on samuti huvi tundnud. Aga mis ma ikka lobisen...

Allan (*puudutatult*). Mis sa arvad, et see mulle huvi ei paku?

Ahven. Sellepärast, et... kuidas seda üteldagi...

Allan. Ütle julgesti, ütle aga välja. Et mina olen nagu mingi võitlev ateist, eks?

Ahven. Miks just võitlev? Aga kas sa siis polegi... ateist?

Allan (*imestunult*). See suur et... Pole nagu mõtelnudki.

Ahven. Suhe jumalaga on sügavalt iga inimese isiklik asi.

Allan. Vaat see on küll õige jutt. Ja seda ma ütlen otse, et mina tahan siin ilmas ikka oma jõul toime tulla.

Ahven. Jumal andestab sulle su kõrkuse.

Allan. Jumal ja jumal... Kus ta on?

Ahven. Kõikjal.

Allan. Ah, jäta!

Ahven. Kah õige. See kellaeg ja see paik siin ei sobi tõesti sääraseks dispuudiks.

Allan. Oled ikka naljavend, ausalt... Ma siis lähen.

Ahven (*peaaegu irvitades*). Ja olgu päev sulle õnnisturohke.

Allan (*pöördudes*). Ära jama, kas tead! Ei, tead, ma ikka maksaks sulle selle hommikusöögi eest arve ära, muidu...

Ahven. Ei, ei ja veel kord ei. Aga kui raha sul juba nii kangesti taskus kibeleb, siis... minu kirik on tänulik iga krooni eest oma vundamenti, müüri ja võlvidesse. Ning eriti altarisse.

Allan. Palju sa tahad?

Ahven. Noh, kui just... Sa tahtsid kangesti kohvi ja võileibade eest maksta?

Allan. Kelleks sa mind pead! (*Löüb rahakoti lahti*). Säh, võta, enne kui ma ümber mõtlen! (*Laksab lauale kõik oma sularahavaru nagu kröösus, nagu miljonär. Tegelikult on seal paar sajakat ja natuke muid rahatähti*).

Ahven. Sa üllatad mind, Allan.

Allan (*nagu psühhoosis*). Ah, asi või midagi... Ja projekt telli tead kellelt... telli Are Prillopilt, saad odavalt kätte!

Ahven. Huvitav, ka mina olen selle peale mõtelnud. Oota, ma annan kohe kviitungi...

Allan. Pole vaja mul mingit kviitungit! Võta vastu, et poleks pärast ütlemist! Ma sulle teen... ateisti... Ise sa oled, ah, mis?

(*Robinal minema*)

270. lugu, 8. episood

Tartu. Mingi kõrvalisem baar või kohvik või publi. Eve istub lauas, rüüpab kohvi. Ta on juba maha rahunenud. Sirutab just käe lugemiseks varutud ajakirja järele, et seda avada, kui äkki tema selja taga kostab maheviisakas mehehääli. Jah, see mees on Harry Ahven.

Ahven. Tere, armas proua!

Eve. Teie?

Ahven. Mina ise – Jumala abiga!

Eve. Nii et ma nägin siis ikka õigesti...

Ahven. Ma nägin, et te nägite.

Eve. Kus te üldse teadsite, et ma Tartus olen?

Ahven. On see nii keeruline? Eile raadios öeldi, et grupp pealinna ajakirjanikke osaleb ülikooli konverentsil haridusreformist... ja et teie panite oma küsimustega ministri piinlikkuse olukorda... Tohiksin ma korraks istet võtta?

Eve. Aga kui ma "ei" ütlen?

Ahven. Siis ma ei istu, siis ma jään seisma.

Eve. Eks istuge siis... Miks te mind jälitasite?

Ahven. Mina ei jälitanud teid, ma kogusin ainult julgust. Ega minulgi pole kerge niisama lihtsalt teile tänaval ligi astuda ja ütelda – tere, kallid proua, äkki teeksime ühed kohvid?

270. lugu, 16. episood

Eve, Ahven

Eve. Küll aga mõnel mehel see loba lippab!

Ahven. Vastupidi! Pean tunnistama, et mul isegi suu natuke kuivab.

Eve. Noh, ja millist kuritegu te minu vastu nüüd siis välja haute?

Ahven. Ma saan teist täiesti aru. Te võite minust kõike arvata.
 Eve. Ah, ma ei arva teist mitte midagi. Või teisisõnu... saate ehk isegi aru, et ma ei ole teist teab kui kõrgel arvamusel.
 Ahven. Täpselt nagu mina ise!
 Eve. Aga mis te siis minust tahate? Miks te mind jälitate?
 Ahven. Kohe ma seletan!
 Eve. Aga kui mina ei taha? (*Hakkab vägagi närvi minema!*) Jah, ma lihtsalt ei taha, ma ei soovi kuigi pikalt suhelda inimesega, kes on mul elu kallale kippunud.
 Ahven. Aga ise te ju kohtus ütlesite, et ei nõua mulle kuigi karmi karistust?
 Eve. Kuulge, Ahven... See on juba pagan teab mis! Mul on muudki teha kui teie peale mõelda. Minu meelest kannate te tinglikku karistust, eks ole?
 Ahven. Täpselt nii.
 Eve. Aga mis näiteks siis juhtub, kui ma nüüd mobla võtan ja politsei kutsun?
 Ahven. See on teie otsustada.
 Eve. Hm? Imelik inimene? Ja mis te siis minust tahate?
 Ahven (*stoiliselt*). Mina tuln abi paluma.
 Eve. No on ajad! Sellist nahhaali ma pole veel kohanud! Aga mis me siin jahume, ausalt! Teate, Ahven, mina ei oska, ei taha, mina ei soovi teid abistada.
 Ahven. Kulla proua Eve – ega ma siis endale abi tulnud paluma.
 Eve. Ah soo? Kellele siis? Mõnele kambakaaslasesele või?
 Ahven. Mina niimoodi ei ütleks. Mina tuln selleks, et paluda teilt abi Issandale Jumalale enesele.

270. lugu, 23. episood

Eve, Ahven.

Eve. Kuulge, te ajate mind hulluks, ausalt, Ahven! Teie pole ju usklikki! Te blufite, eks ju? Teete ennast huvitavaks?
 Ahven (*malbelt, aga suure sisemise vungiga*). Seekord ei blufi.
 Eve. Hea küll, hea küll... Oletame... et see ongi nii. Elus juhtub üldse imelikke asju.
 Ahven. See pole imelik asi, see on ilus asi. Parim, mis minusugusega juhtuda sai.
 Eve. Hea küll, kuigi see on fantastika piiril. Aga kirik? Vaat see on minu jaoks juba fantastika piiri tagune asi.
 Ahven. Mis te nüüd, ega mina pole siinmail esimene selline. Sealsamas meie kandis juhtus aastate eest ju ju ka ligilähedane lugu. Üks miljonärkolhoosi esimees, täielik punaparun, omavahel öeldes... Aga näe, siis läks ta süsteemiga nii riidu, loobus oma kommunistlikust minevikust, hakkas kirikuõpetajaks ja pastori ameti ja renoveeris vana luteri kiriku...
 Eve. Jah, tõesti, tuleb meelde... Nojah kas teie ka juba olete konsistooriumis õppima hakanud?
 Ahven. Ega seegi ei segaks. Aga... mul tuleb kõigepealt oma kirik valmis ehitada.
 Eve. Ja-jaa, jaa... Ja te ütlete, et inimesed annetavad teile... täiesti vabatahtlikult?
 Ahven. Issanda vägi on suur.
 Eve. Kuidas seda mõista?
 Ahven. Aga niimoodi, et ma isegi imestan. Mõni inimene paneb isegi väga pahaks, miks ma tema käest pole küsinud.
 Eve. Aga mis abi te siis üldse veel minult tahate?

270. lugu, 25. episood

Ahven, Eve

Ahven. Vaadake, Eve... Jõulud on ukse ees. See on väga sobiv aeg väikeseks tutvustuseks.
 Eve. Kas siis Jumal vajab ka reklaami? Kas Issand vajab promomist?
 Ahven. Miks ka mitte? Selles pole midagi häbiväärset. Kui asjast ei räägita, ei ole teda sama hea kui olemaski.
 Eve. Tõesti, tõesti! Kui nii võtta, et see reklaam kestnud ligi kaks tuhat aastat... Aga siiski, ma küsin seda ainult uudishimu pärast, ärge te lootkegi, et ma hakkan teie heaks tööle...
 Ahven. Te muidugi ei usu, aga ma vastan ausalt.
 Eve. Soovitan küll. Ma saan järele kontrollida. Teil ikka mingi raamatupidamine on?
 Ahven. Iga sent on kirjas ja teenib pangas tagasihoidlikke protsente.
 Eve. Vaat seda ma tahaksingi teada... kes teile siis... kes need inimesed on, kes teile vabatahtlikult oma raha kingivad?
 Ahven. Väike täpsustus. Nad ei kingi, nad annetavad. Ja mitte mulle, vaid kirikule. Oh, üsnagi mitmed, üsnagi mitmed...
 Eve. Ja kas summad... on suured?
 Ahven. Summad vastavad annetaja võimalustele.
 Eve. Niisiis... mitte eriti suured?
 Ahven. Hm... Sellest ma tahtsingi rääkida. Ma pole nimelt veel niinimetatud suurele ringile läinudki. Teate küll, Mornas endaski on mitmeid päris jõukaid inimesi, kelle firmad...
 Eve. Aiman vist... Teil on seal koguni paar päris asjalikku ettevõtjat... Ühe nimi oli vist Margna... ja teine... oli vist natuke soomepärase nimi...
 Ahven. Teil on hea mälu. Tema nimi on just nimelt... Pöder.
 Eve. Ma ei mõelnud seda niimoodi. Ja miks te siis nende käest ei küsi?
 Ahven. Vara veel. Nead on rikkad inimesed, neil on teistsugune psühholoogia.
 Eve. Ma ei saa nüüd aru?
 Ahven. Üks pisiasi on puudu. Väike jõulujutuke ühes suuremas ajalehes, kus räägitakse kellestki poolhullust Harry Ahvenast, kes tahab Mornasse Esimese Päeva Kirikut ehitada. Ja kes on juba kohalikul keskklassilt ning ka vaesematelt päris keni rahalisi annetusi saanud...
 Eve. Hakkam nagu taipama...
 Ahven. Oleks mina teie, mina küll ei loobuks!
 Eve. Hakkam taipama! Ahven, ega te ometi nii naiiv ka ei ole! Kuulge, mina ei hakka säärest lugu kirjutama. Mitte iialgi, mitte mingi hinna eest! Mida te loodate, ausalt!
 Ahven. Tahaks loota küll. Teie olete ju niiõelda Morna-spets! Ja minu meelest peaks selline kirjatükk... kuidas te seal omavahel räägitegi... kenasti müüma?
 Eve. Teate, Ahven... Ärge arvake, et ma... Ma ei salli teid endiselt, aga... (*näpib kotist välja diktofoni – otsekui kogemata*).
 Ahven. See on vist nagu diktofon?

Eve. Jah, täiesti kogemata jäi kotti. Mis te muigate?

Ahven. Noh, panete siis käima või?

Eve. Jube nahhaal... ausalt! (paneb diktofoni käima). Ah soo, jah, Ahven.... Mis asi see esimese päeva kirik üldse on? Jälle midagi Ameerikast?

Ahven. Miks te arvate, et iga uus idee on ainult Ameerika? Mõned head mõtted sünnivad... isegi Mornas!

271. lugu, 13. episood

Pansionaat Pinus. Ahvena stammtuba. Ahvenale on sõber külla tulnud, Jürka turult vaatama lipanud. Nende kahe mehe kohta uskumatult mahe ja asjalik dialoog.

Jürka. Ah et kuidas mullusui kartulisaak oli? No kas tead, selle vihma peale, mis minev-aasta oli, ei saa nuriseda. Jätkeb turule, jätkub mulle ja Leilile kah. Võin sullegi kotitäie tuua.

Ahven. Ole sa tuhandest tänatud. Ja-jaa, loodus on täis imelisi saladusi. Võta küpsist, Jüri.

Jürka. Mis ma tast ikka, las ta olla... Tead, Ahven... Ah jah, sulle tuleb ju härra Ahven öelda.

Ahven. Pole tähtis. Tead ju küll, mu nimi on Harry.

Jürka. Igrekiga?

Ahven. Võib ka ilma. Mis sa naerad?

Jürka. Eks ikka ilma ja inimesi. Siiaaani oli ikka nii, et sina olid igrekiga härra ja mina olin niisama üks Jürka, nüüd hüüad sa mind Jüriks... täitsa harjumatu värk, kas tead.

Ahven. Elu areneb ja muutub. Nii maa peal kui kosmoses.

Jürka. Seda ma vaatan jah, kõik muudkui muutub teil siin. Kuule, mu see noorepõlve pruut, see Laine, kes tema sinna puhvetisse arendas? Sina või?

Ahven. Inimesi tuleb usaldada.

Jürka. Ma ennist üles tulles vaatasin korra üle ukse baari poole sisse, mine lolliks – va Laine kallab linnaaksadele kohvi ja konjakit!

Ahven. Mina sellesse ei sekku, neil on Almaga mingid omad kaubad.

Jürka. Ega Laine mind ei näindki, vaja pärast ikka tere ütelda! Kuule, räägi parem, kas sa kirikut ikka veel ehitada kavatsed?

Ahven. Kuidas kavatsen? Ma juba ehitam!

Jürka. Ei, ega ma paha pärast...

Ahven. Ah sina hakkasid juba kartma, et ma olen su 50 krooni juba huugama pannud? Ei, Jürka, asjata kardad, kui kirikuhoone ükskord valmis saab, siis panen selle viiekümne klaasi alla raami ja kiriku eeskotta seina peale kui kõige esimese ja tähtsama annetuse...

Jürka. Mis see 50... Ma teinekord võtan ligi, annan sulle ikka palju rohkem...

Ahven. Jah, teatavad summad on juba arvel, aga ma ei kiirusta.

Jürka. Siitlinna rikkama rahvaga oled juba rääkinud?

Ahven. Küll jõuab. Ma arvan, et kui kuuldus uuest kirikust laiemalt levib... noh, ütleme, kui mõni ajaleht sellest kirjutab... siis tuleb nii mõnigi ise pakkuma! Projekti suhtes on ka juba räägitud... nii et...

Jürka. Oi sa sinder, ma kohe ei või! See on sul ikka nii põnev värk, noh nagu ootaks olümpiamänge näiteks... Kuule, äkki palkad mu kellameheks? Ei, ära karda, kui ei saa, siis ei saa.

Ahven. Hm? See on intellektuaalselt huvitav idee, Kerges.

Jürka. Aga kes sul jutlust pidama hakkab? Ega need luteri või õigeusu omad vist tule... neil omad kombad ju...

Ahven. Küll leiame ka jutlustaja. Aga esialgu... ma proovin ise ka!

Jürka. Ära jama! No seda tahaks ma küll kuulda!

Ahven. Tõsiselt räägid? No siis... Jäägu see omavahele, aga...

Jürka. Tead ju küll, mina pean alati lõuad!

Ahven. Vaata, mul on kokkulepe mõttekaaslastega... Jõulu paiku olen ma kutsunud ühte väikesesse palvesaali... See on seal Rõuni kandis. Ma teen seal niiõelda väikese proovitöö ära. Ma olen isegi üht-teist paberile pannud ja vabal ajal pähe õppinud.

Jürka. Oi, Ahven, kui sina oleks mulle Murru vanglas üteld, mis kõik tuleb, ma oleks peast segi läind!

Ahven. Kui viitsid, eks kuula siis...

271. lugu, 15. episood

Ahven, Jürka, hiljem Laine. Ahvena monoloog. (Palju suurt plaani!) See polegi nagu monoloog, see on nagu džassi, roki ja räpi segu – ainult ilma laulu ja muusikata. Jäägu seletuseta, ons Ahven siiras vaheldusekstaasis või on ta tõesti nii atraktiivne, aga olgu see tekstijupp improviseeritud täie vungiga. Hää! – sosinast röögatusteni.

Ahven. Sõbrad, see on nii lihtne. Te lihtsalt ei tea, kui lihtne see on. Te istute oma pubis või kohvikus, te vaatate aknast välja ja kirute oma kodumaa kehva kliimat... te lasete ennast stressil piinata... te mõtlete rahast... võlgadest... üürist... teile ei maitse jook ega söök... Aga teie küsige endalt – kes saab teid selles aidata? Muidugi Tema! Ma ei nimeta ta nime, sest tema on kõikjal. Tema oli see, kes ükskord lausus – saagu valgus! Ja valgus sai. Oleme meie selle ära teeninud? Mis teie ise arvate, kallid sõbrad?

Jürka (tahtmatult). Ega vist ei olegi...

Ahven (kiirpilk Jürka poole, aga Jürka asemel näib tema silmis toas istuva hoopis ekstaatiliselt vaikiv rahvamass. Tõusvas toonis). Ei, sõbrad, te eksite! Te alahindate ennast! Teie olete valguse ära teeninud, sest muidu poleks Tema seda teie jaoks loonud! Meie isa, kes sa oled taevas...

Jürka (tahtmatult) ... pühitsetud olgu sinu nimi...

Ahven. Ei, me veel ei palveta. Keegi ei pea käsukorras palvetama. See on igapäevane sisetunde asi. Tema jaoks pole tähtis sisu, vaid vorm. Aga kui üldse palvetada, siis... meie oleme valgust tunda saanud, aga kas teised on? Kas meie valitsus on? Ma ei tea, ma ei tea... Mõnikord tundub, et meie valitsus on pimedusest lõõdud. Täna meie palvetamegi selle eest, et meie valitsusel jätkuks jõudu ja mõistust teha selliseid otsuseid, et oleks valgus...

Jürka. Aga paneb! Aga paneb!

Üks avaneb aeglaselt. Ahvena pilk fikseerib selle, üleminek on momentaalne, ent sugugi mitte kuri.

Ahven. Jah, Laine. Ma kuulan teid...

Laine. Ma ei taht sind kuidagi segada, aga... Küll sa rääkisid ilusti!

Ahven. Noh, ma lihtsalt natuke harjutasin.

Laine. Ainult et päriskirikus on teistmoodi.

Ahven. Jumala jaoks pole formaalsused tähtsad. Oli sul probleeme?

Laine. Ei, ega muud, aga mulle naised ütlesid, et... ja ongi see mees siin!
Jürka. Tere, Laine, ära sega, ma tulen pärast läbi. Meil on siin näed ise mis on.
Laine. Miks ma ei näe, aga pärast on võib-olla hilja! Kas sa ka tead, et sinu lihane tütar oksendas täna juba teist korda? Ta helistas mulle just praegu!
Jürka. Misasja? Miks ta oksendama peaks?
Laine. Püha taevas, selline sa siis oled – kuidas sul küll meele ei ole?
Jürka. Ah soo jah... Muidugi, sa sügisel rääkisid jah... Kas hakkabki siis sünnitama? Oh sa... täitsa vedelaks võtab.

273. lugu, 13. episood

Urmas, Allan

Urmas. Mis poistest uudist ka on? Meie ülejäänud musketärid?
Allan. Mis ta on... Toivost pole enam midagi kuulda.
Urmas. Paari aasta eest olla Kuki teda Tallinnas Viru tänaval kerjamas näinud...
Allan. Mis sa teed ära, eesti kontrastid.
Urmas. Rohkem nagu brasiilia või india omad. Ja Kuki ise?
Allan. Suvel korra näitas siinmail oma nägu. Eks tal omad read ajada, kui poliitikas nihusti läheb, siis seesuuret võtab jälle mingi äri ette...
Urmas. Peaksime ükskord jälle üle hulga aja maha istuma, mis sa arvad?
Allan. Teeme ära - siinsamas minu juures nagu ikka.
Urmas. Ma kutsuksin teid enda poole.
Allan. Ah soo? Ma ei teagi täpselt, kus sul see maakirik asub?
Urmas. Noh, sinna ikka on üks jagu maad... Aga mine sa tea, äkki saan teid juba siinsamas Morna linnas külla kutsuda?
Allan. Ohoh, on see alles uudis... Mis tuled jumala juurest tulema?
Urmas. Ära sa sellist juttu aja, Allan! Lihtsalt... Siin hakkab vana õpetaja erru minema ja mulle tehti ettepanek. Mul ju kari lapsi, siin on päris korralik gümnaasium, meie enda endine keskkool, nii et ega mul väga suuri kõhklusid ei olegi...
Allan. Ah sa mait, selle peale teeks või väikese piisa, mis sa arvad, Urmas... Ah soo, jah, sina ju ei võta...
Urmas. Ah, võtaks küll, aga ma olen roolis ja peangi siit varsti kiriku juurde läbirääkimistele sõitma.
Allan. No siis... Siis, mine tea, astun mina ka ükskord üle selle pühakoja läve, tulen su jutlust kuulama, ah, mis?
Urmas. Rõõm kuulda muidugi, aga... Kas sa siis üleüldse ei käi kirikus?
Allan. Einoh, paar korda on ikka jõulude ajal käidud ka...
Urmas. Oled ikka endist viisi ateist, mulle tundub.
Allan. See suur et... Mina olen rohkem nagu äraootaval seisukohal.
Urmas. Kuidas see välja näeb, see sinu äraootamine?
Allan. No et pärast paistab, kas saad paradiisi või mitte.
Urmas. Jumal andestagu sulle su teadmatus. Aga ära kurvasta, suurem osa meie rahvast arvab niimoodi.
Allan. Nojah, mis sa teed ära, omal ajal ei lubatud käia...
Urmas. Kuule, mul on sulle üks küsimus. Tead sa siin linnas kedagi... Ahvena nimelist meest?
Allan. See suur et... Kes teda ei tea, teda teavad kõik. Tema tahab ju nüüd mingit uut kirikut ehitada! (*Vakatab*).

273. lugu, 15. episood

Allan, Urmas

Urmas. Nii et kuulujutud vastavad tõele...
Allan. See suur et... On midagi nihusti?
Urmas. Kuidas sulle ütelda. Ma ju ei tea, mida ta ehitada kavatseb.
Allan. Oi, seda ma tean küll! Mulle rääkis, et mingit esimese päeva kirikut. Mis sa vaatad? Ah et mingi... sekt?
Urmas. Kuule, Allan, ära mõista mind valesti. Mina, vana väerika evangeelse luteri kiriku esindaja, pole ometi mingi parteisõdur, kes hakkab teisi erakondi maha tegema, aga ma oletan, et see on lihtsalt üks järjekordne katse kristluse pealt teenida...
Allan. Ah nii? Nojah, mina andsin talle ka natuke raha...
Urmas. Nii? Kui palju... kui suur see summa oli?
Allan. Ah, mis ta oli... tühiasi, aga ära sa Marele räägi, kui ta tuleb...
Urmas. Allan, palun täpsustada – kas ta küsis või pakkusid sa ise? See on küllalt oluline.
Allan. Las ma mõtlen... Ei, ega ta ei küsinud küll, meil oli üks vana jama, ma ei hakka sellest siin rääkima...
Urmas. Miks sa siis andsid?
Allan. See suur et... Ise ka ei tea.
Urmas. Aga ikkagi?
Allan. Ta rääkis kuidagi niimoodi... noh, ma sain nagu aru, et... noh, ikka et jumalavärk, kuidas sa ei anna... Äkki hüpnotiseeris ära, ah?
Urmas. Allan, oled sa kunagi midagi, kasvõi mõne sendi vanale väerikale luteri kirikule annetanud?
Allan. Ah sa kurat... vabandust, vanduda ka ei tohi sinu ees... Kuule, ma kohe... mul peaks natuke pintsakutaskus olema...
Urmas. Jäta järele, poiss, ega see asi niimoodi ka ei käi! Aga ma olen siiski natuke vapustatud.
Allan. Nojah, aga teisest küljest... see vana kirikuhärra... Kui ma seal viimati olin... tahapoole polnud midagi kuulda ka, mis ta seal pomises... Vaata, kui sina seal tõesti hakkad, vaata, et ikka kõva ja selge häälega räägiksid!
Urmas. Võtan teadmiseks.
Allan (*julgust kogudes*). See suur et... Nojah jutt peab ka selge olema, noh et täismees ka ikka tolku saaks, et see vanaaegne kirik polegi ainult vanade haledate nutunaiste jaoks mõeldud... ega sa nüüd pahaks ei pane?
Urmas. Ei pane.
Allan. Mis sa siis nüüd nii mõttesse jäid?
Urmas. Annab seedida. Sa ise ei teagi, kui täpselt sa ühe vana konnasilma peale astusid.

275. lugu, 8. episood

Morna, Pinuse pansionaat. Baaris istub (laua taga) Ahven. Leti taga pole kedagi. Ahven loeb süvenenult värvilist ajakirja (a la Kroonika). Avaneb uks, siseneb Are.

Are. Tere ja head uut aastat kogu selle maja perele!
Ahven. Tere, armas inimene.
Are (*turtsatab teda vaadates*). Vabandust... Ma ei saa harjutud selle sinu uue imagoga. Niisugune mahe ja vagur Ahven, kuidas see võimalik on?
Ahven. Mul on kahju, kui see sind kurvastab.
Are. Ah, noh, mis see minu asi on, igatüki elab nii, kuidas tal huvitavam on. Kus siis su daamid on?
Ahven. Ma andsin kõigile vaba päeva.
Are. Kuidas sa siin siis üksi hakkama saad?
Ahven. Hiilgavalt. Ja kui ma sulle ühe ärisaladuse paljastan, siis hetkel pole meil ainsamatki külalist.
Are. Nüüd on. Kas kohvi antakse?

275. lugu, 10. episood

Ahven, Are

Are. Näed, nii see välja kukkus. Siin ma nüüd enda üllatuseks olen.
Ahven. Ju siis Jumal sedamoodi seadis.
Are. Ära nüüd üle ka paku, mis see Jumal siia puutub, kui mul bensupaak tühjaks sai?
Ahven. Ei või iial teada!
Are. Jäta järele, palun! Ma tahtsin ju otseteed Tartust Viljandisse sugulaste juurde pörutada, aga siis viskasin pilgu armatuurlauale... Issake, bensu oli peaaegu nullis. Hädavaevu veeresin Mornani välja.
Ahven. Minul on sellest suur rõõm.
Are. Kuule, sina, igrekiga Harry, kas sa nüüd selliseks jäädki?
Ahven. Palun täpsusta oma küsimuse tegelikku sisu.
Are. Noh, selliseks mustapintsakumeheks. Ja üldse... Aga kuule, minu teada on vabakiriku meestel hoopis ruudulised pintsakud ja nad käituvad nagu vananevad rokitähed? Miks sina nii ei tee.
Ahven. Esimese päeva kirik pole mingi ööklubi. Kuigi ka viimase vastu pole mul otseselt midagi. Kõigel, mis Jumala taeva all, on oma tähendus...
Are. Kulla mees, jäta nüüd järele, mul hakkab pea valutama. Vanasti löid sa mulle vähemalt kõvasti külge.
Ahven. Jaa, see komme mul oli. Otse krooniline vigu. Kaunid naised ei jätnud mind sugugi ükskõikseks.
Are. Aga nüüd, kuidas nüüd siis on? Kas see uus elustiil mõjub siis potentsile, vabanda muidugi mu banaalsust...
Ahven. Ei, miks? Aga sina pole niikuinii ju vaba...
Are. Selles on sul õigus.
Ahven. Tervita oma elukaaslast.
Are. Saab tehtud, kui ta ükskord jälle välja ilmub. Ta pani kohe pärast jõule Saksamaale. Mingi fotosessioon või mis seal pidi olema... Räägi parem, kuidas su kiriku asjad edenevad?
Ahven. Need asjad edenevad vääramatult.
Are. Jäid mu eskiisidega rahule?
Ahven. Jaa, muidugi.
Are. Mhm... piinlik jutt kohe aasta algul, aga... äkki oleks võimalik väikest avanssi saada? Mul on viimasel ajal näpud krooniliselt tühjas taskupõhjas, saad aru...
Ahven. Armas Are, ma loodan, et varsti tuleb ka avansi aeg.
Are. Mina loodan seda samuti...
Ahven. Ja selle kinnituseks... (pane lauale avatud ajakirja).
Are. Mis see on?
Ahven. Vaata, vaata... Mitte asjata ei palunud ma mõttes kõigevägevamat, et ta saadaks mulle siia kellegi, kelle ees ma saaksin hooberelda... (Ja Ahven tõuseb ning teeb mingi endisaegse Ahvena tembu – või veel enamgi. Hüppab toolile, sirutab prohvetikud v-sõrmed lae poole ja hüüatab) Jää hakkas liikuma!

275. lugu, 12. episood

Ahven, Are.

Are (lappab ajakirja). Uskumatu! Selle kiidulaulu kirjutas sinust inimene, kelle sa äärepealt oleksid teise ilma saatnud!
Ahven. See pole kiidulaul, see on tegelikult küllaltki irooniline tekst. Ega see Eve mind ju väga tõsiselt ei võta. Ta söidab mulle mõnes kohas täiesti otseselt sisse.
Are. Aga mida sa siis röömustad üldse?
Ahven. See ajakiri avab mulle tee paksude rahakottide juurde, mõistad?
Are. Püüan mõista, kuigi ei mõista.
Ahven. Ma tahaks näha, kes lugupeetud seltskonnast pärast seda mulle ust näitab? Sellisele imelikuks läinud Ahvenale, kes ei taha enam muud kui kirikut ehitada?
Are. Kas muidu on siis näidatud?
Ahven. Ma olen seda siiani vältinud. Strateegia ja taktika, kuidas siis ilma nendeta? Ja sellepärast ei saa ma sulle ka avanssi maksta. Aga nüüd... Kuule, ma käin üleval oma toas ära, mul on seal terve pakk neid ajakirju, toon sulle mõned, annetan teinekord oma tutvavatele...
Are. Las käia! Avansi ja honorari nimel olen valmis veel hullemakski!

278. lugu, 2. episood

Pimuse pansionaat. Baar. Selles viibib üsna üksinda Ahven. Sirvib leti taga mingeid pabereid. Uksele ilmub Ülu. Hõlmad valla, nende all "frakk". Käe otsas aga suur ruuduline vahatatud poolpresendist "išelnoki-kott".

Ülu. Tere siis kallist keskpäeva kah. Ma siis tuln nagu jutuks oli.
Ahven. Andeks, ei saanud aru?
Ülu. No see oli nii, et minu perenaine helistas teie peremehele... no nende peenemate lauanõude asjus.
Ahven. Ah jaa-jaa-jaa! Teie kohvikus tuleb üks juubelibankett ja teil jäi natuke nõusid puudu? Alati valmis aitama kallist konkurenti! Teie ise olete...?
Ülu. Ülu Ümera, Anni-kohviku universaalne asjatalitaja niiõelda.

Ahven. Ja mina juba mõtlesin, et välismaa diplomaat! Nali.

Ülu. Einoh, nali ikka!

Ahven. Väga väärikas kostüüm, muide. Aga teate, meie perenaine proua Alma on hetkel väljas toiduaineid tellimas, äkki ootate natuke? Tema teab neist nõudest rohkem.

Ülu. Ega meil selle kiire asjaga kiiret ole. Õhta alles kaugel! Ja proua Almaga oleme meie väga ammuseid tuttavad, muuseas.

Ahven. Näete siis, kui kena. Istute ehk natuke aega ja ootate ta ära? Tass kohvi, sobib? Mina ootan hetkel külalist. Aa, sealt ta tulebki.

Ükstele ilmub luteri kiriku õpetaja Urmas Loigo. Ahven tõttab talle vastu, väärikas nagu part. Ülu jälgib neid ammulisui.

278. lugu, 4. episood

Pinus. Ahven, Urmas, Ülu. Ülu pilgu kaudu – kaks meest lauas temast eemal ajavad tarka juttu. Piisavalt kaugel, et saaks segamatult vahtida, piisavalt lähedal, et saaks hästi kuulata. Selle episoodi ajal on Ülu vait.

Ahven. Rõõm-rõõm. Mul on suur au teiega tutvavaks saada. Rõõm-rõõm.

Urmas. Ma ei oleks selles nii kindel.

Ahven. Aga ma isegi ei tea, millega ma olen selle au ära teeninud, et võimsa luteri evangeelse kiriku uus juht siin linnas võttis vaevaks ühe alles sündiva pisikese koguduse tagasihoidlikku liidrit... väisata...

Urmas. Jätkem ilusad jutud mõneks teiseks korra, härra Ahven. Ma ei hakka teesklemagi, nagu poleks ma häiritud.

Ahven. Noo? Millega ma olen teie pahameele ära teeninud?

Urmas. Ma armastan sirget juttu ja ütlen otse: ma kahtlustan teid ebaprofessionaalsuses.

Ahven. Oh, ainult? Ma teen asja lihtsamaks – kallid õpetajahärra, ma olengi diletant.

Urmas. Asi seegi, et te ei uduta.

Ahven. Enam mitte. Varem küll ja vägagi. Uduajamine oli mingil perioodil mu elukitse. Aga Jumal arvas heaks sellele lõpu teha...

Urmas. Isand Ahven, see kõik on väga huvitav, aga ma olen selles juba ajakirjandusest piisavalt palju lugenud. Ma tahan teilt küsida ainult üht: miks te arvate, et peate just siin väikeses linnas seda... oma kummalist eraasja ajama?

Ahven. See pole eraasi. See on meie ühise Issanda jumala asi. Siin linnas tegin ma rasket pattu, siin linnas pean mina seda ühe väikese kiriku rajamisega lunastama.

278. lugu, 6. episood

Urmas, Ahven (Ülu)

Urmas. Kas teile ei tundu, et Mornas on turg juba täis, kui tarvitada teile tuttavat terminoloogiat?

Urmas. Aga armas härra Loigo! Jumala arm on lõpmatu, tema jaoks pole kahju kasvõi saja kiriku ehitamine! Miks peaks ühe pisikese kristliku koja püstitamine niivõrd erutama vana väärikat luteri kirikut?

Urmas. Kristlikus maailmas pole minu arvates enam vaja üha uusi ja uusi... pisiparteisid, ütleme siis nii. See mõjub lõhestavalt.

Ahven. Nii palju kui mina mäletan, süüdistati omal ajal ka Martin Lutherit kristluse lõhestamises.

Urmas. Olgu. Jah, ma olen kursis, et niinimetatud Esimese päeva kirik... pole ju otseses vastuolus kristlike põhimõtetega... Aga muide, kes teil üldse jutlustama hakkab?

Ahven. Ma arvan, et esialgu mina ise.

Urmas. Teil puudub ju ettevalmistus.

Ahven. Ma loodan areneda koos oma kogudusega.

Urmas. Milline metsik aeg! Teie, kulla mees, ei tea ilmselt veel algtõdesidki.

Ahven. Võimalik.

Urmas. Kas te suudaksite mulle nimetada näiteks... näiteks Kristuse 12 jüngrit nimesid?

Ahven. Apostlite nimesid on: esimene Siimon, nimetatud Peetruseks, tema vend Andreas, Jaakobus, tema vend Johannes...

Urmas. Hm? Huvitav...

Ahven. Fillipus ja Bartolomeus, Toomas ja Matteus...

Urmas. Aitab küll.

Ahven. Muide, ka Juudas oli selles seltskonnas. Aga mina küsiks nüüd omakorda: kes olid Antiookuse koguduse õpetajad?

Urmas. Ohoo? Üks oli vist Barnabas. Siis veel... Luukius Küreneest... Kuulge, miks ma pean teile vastama?

Ahven. Ei peagi, aga ise te ju alustasite.

278. lugu, 12. episood

Ahven, Urmas, Ülu.

Ahven. Ütelge parem otse välja, mis teid vaevab?

Urmas. Olgu nii. Muuseas, kas te teate, et ma olen Mornast pärit, et ma lõpetasin siin omal ajal keskkooli?

Ahven. Mina sellega kiidelda ei saa, aga ka mina pean sellest linnast lugu.

Urmas. Jah, aga ma olin kaua ära. Mind üllatavad siin mitmed asjad. Nagu seegi lausa kurioosne tõsiasi, et ajal, mil meie linna ainsa tõsiseltvõetava kiriku ajalooline hoone vajab lausa kisendavalt kapitaalset remonti, pole selleks raha, teie aga ajate seda mingi palvemaja ehitamiseks kõikjalt kokku.

Ahven (natuke kraadelikult). Aga kes teil keelab seda kokku ajamast? Teil on ju meeletult kõvem reiting, hakake pihta?

Urmas. Kuidas, palun? Sellisel toonil on meil raske jätkata...

Äkki kargab Ülu püsti- Ta ei pea enam vastu.

Ülu. Ma väga vabandan, auväärt kirikhärrad, aga... kas nüüd või mitte kunagi!

Urmas. Kuidas, palun?

Ahven. Ülu, me kohe lõpetame.

Ülu. Seda ma kardangi! Kust ma teid enam kahekesi koos kätte saan! Aga teie ju teate! Muidu poleks ma teid miski hinna eest tülitada julgend! Ma olen seda lapsest saati teada tahtnud! Ütelge palun ausalt - kas jumal on olemas või ei ole teda olemas?

Ahven ja Urmas vaatavad algul teineteist, siis Ülut. Jahmunud on nad mõlemad.

Urmas. Näete siis, inimene tahab teada.

Ahven. Vastake teie enne. Teil on eesõigus, teie olete ju diplomiga proff.

Urmas. Hm... Sellele küsimusele saab vastata muidugi ainult üheselt... Aga mis oleks, armas inimene, kui ma annaksin teile ammendamava vastuse meie kirikus? Tulge pühapäeval jumalateenistusele, te olete oodatud...

Ahven. Ülu, mina ütlen sulle kohe siinsamas ära. Muidugi on ta olemas.
 Ülu. Ah ikka on? Ma olen sellest mitu korda omaette mõlgutanud, et on või ei ole... Et kui ei oleks, siis peaks inimene ise ruttu Jumala välja mõtlema.
 Ahven. Väga originaalne mõttekäik.
 Ülu. Aga ise ma teda kahjuks kohanud ei ole. Oleks või korraiski kaugelt näinud, aga ei.
 Ahven. Teda on üldse väga vähesed näha saanud.
 Urmas. Kuulge, Ahven, las mina... need asjad pole niisama lihtsad siiski sugugi...
 Ülu. Ei, aga inglit olen ma küll näinud!
 Ahven. Väga põnev, kuidas see juhtus?
 Ülu. Ah, see oli veel vene ajal, kui ma ükskord külapoe taga tukkuma olin jäänud...
 Urmas (*muiet varjates*). Noo? Ja kuidas see nõukogude-aegne ingel ka välja nägi?
 Ülu. Igavene pikk poiss oli, pikem veel kui see korvpallimees Mütirsepp... No see oli nii, et mina magasin, siis tuli ingel ja sakutas mul üles, ma sain kohe aru, kes ta on, no tal olid tiivad ka seljas, kussa, missa, need särasid tal nigu lennukialumiinium!
 Ingel ütles otse välja, et tee muud Ülu mis sa teed... aga ära sa õlut ja portveini segamini joo, siis lähed otseteed põrgusse!
 Urmas (*muigab piinatult*). Jah, paraku on selle inimese tee kiriku juurde veel väga pikk ja hirmus vaevane...
 Ahven. Ei ole! Just temasuguste jaoks ongi meie Esimese päeva kirik mõeldud! Roheline tee Ülu Ümerale!

280. lugu, 9. episood

Morna. Pansionaat Pinuse baar. Are, Raim, Ahven

Are. Ikka see kolmas tuba, eks?
 Ahven. Just täpselt. Ja võtme saad retseptioonist kätte.
 Are. Ma nägin seal ennist küll ainult Lainet.
 Ahven. Tema käest võtme saadki. Laine teeb silmapaistvat karjääri.
 Are. Imede ime! Aga... kus siis Alma on?
 Ahven. Proua Saareperal on täna vaba päev.
 Are. Kuulsid, Raim? Mis sa muigad, Harry, kas sina ei kardagi Almat?
 Ahven. Ikka natuke. Aga see kaunistab elu. Kuule, ka sa tõesti midagi ei taha, isegi kohvi mitte?
 Are. Mina mitte, aga sellele mehele siin... hangi kõõgist kõige priskem lihatükk, inimene tuleb otse reisilt ja on nalga suremas.
 Ahven. Saab tehtud! (*Üleõla kõõki*). Naised, paluks topeltports ehtsat morna karbonaadi! (*Raimile*). Sobib ju? (*Arele*) Ütlesin ma midagi naljakat?
 Are. Kuidagi ei harju ma ära selle sinu uue imagoga... baarimees ja pühamees ühes isikus.
 Ahven. Aga need polegi nii vastandlikud asjad! Kui sa vaid teaksid, kui palju imelikke asju on mulle näiteks juba üle selle leti pihitud!
 Raim (*viisakalt*). Kuidas kirikuehitus edeneb?
 Ahven. Tänan küsimast, härra Raidver. Kuidas öeldagi: Issanda veskid jahvatavad aeglaselt, aga selle eest äärmiselt kvaliteetselt.
 Are. Kuulge, mehed, ma jätaksin teid omavahele ja läheksin üles numbrisse. Mul on vaja helistada. Ah soo, Harry, ma maksaksin kohe ära ka...
 Raim. Stopp! Ma ise. Palju see tuleb?
 Ahven. Koos mahla ja kohviga 66 krooni ja 50 senti.
 Raim võtab taskust rahakoti. Are näeb tahtmatult, et see on üsna pungil eurodest.
 Raim. Piinlik lugu - ma ei jõudnud ju raha vahetada!
 Are. Pole midagi, ma kohe klaarin... (*maksab ruttu ära ja tõttab välja, heites siiski korra pika ja mõtliku üleõlapilgu Raimi suunas*).
 Ahven. Ehk istute kuhugi, niimoodi on hubasem oodata?
 Raim. Jajah... Muidugi. (*istub, seirab Ahvenat*). Muide, lepiks kohe kokku... ma olen tõesti reisilt tulnud...
 Ahven. Kaugelt siis?
 Raim. Ütleme, et Saksamaalt. Fotosessioonid, kursused ja nii edasi... Ma tahtsin ütelda, et ma olen tõesti väsinud.
 Ahven. Ei, ärge kartke, ma ei kavatsenudki teiega Jumalast rääkima hakata.
 Raim. Seda ma natuke pelgasin jah.
 Ahven. Ilmaasjata. Ega teiega polegi mõtet sel teemal rääkida.
 Raim. Kuidas, palun? Remargi korras, et asjad selged oleksid – see ei tähenda, nagu oleksin ma mingi paadunud ateist.
 Ahven. Teie ei olegi ateist. Minu meelest on teil üks jumal ammu olemas.
 Raim. Huvitav, ja milline see jumal siis on?
 Ahven. Noh, eks ikka teie ise. (*Kõõgist kostab hõige*). Kohe tuleb teie karbonaad!

280. lugu, 12. episood

Pansionaat. Eesruum. Retseptiooni läheduses (leti taga pole kedagi) uitab Ahven, käes taskuformaadis "Uus testament", kui siseneb Laur Pöder, näpus kerge sülearvuti.

Ahven. Jumalime, keda ma näen, härra Pöder isiklikult!
 Laur. Ja ongi mehel piibel peos!? Muide, ma ei teagi, kuidas teid nüüd hüüdma peaks, püha isa Harry või?
 Ahven. See pole piibel, see on vaid üks osa sellest, uus testament. Soovitan lugeda. Ja ei mingit püha Harryt. Tulite meie juurde kohvitama?
 Laur. Ei, ei, sellist aega minul küll ei ole. Kuulge, räägime parem sellest... (*Võtab taskust ajakirja, lööb Ahvenale nina alla*). Kas see kõik, mis siin kirjas, on tõde ja tõsi?
 Ahven (*tagasihoidlikult*). Oh ei, sugugi mitte. Minu elulugu on ikka palju... kuidas seda viisakalt üteldagi... koloriitsem... kui too paljukannatanud ajakirjanik seda kirjeldas.
 Laur. Minu teada... Kõik need aastad, mis te Margna juures ametis olite... Te olite siis paras suller.
 Ahven. Ei, mitte paras. Ma olin siis ikka väga kõva suller.
 Laur. Ja nüüd siis enam ei ole... väga kõva suller?
 Ahven. See jäägu maailma otsustada.
 Laur. Hea küll, Ahven. Ma küsin otse – kui palju teil veel puudu on, et noh... oma kirikuehitusega pihta hakata?
 Ahven. Hm... Teisugusele mehele tuleb vastata samuti otse. Ikka mitu head miljonit.
 Laur. Sellist summat ei anna teile keegi! Isegi Bill Gates ei annaks!

Ahven. Mina talitan vanasõna järgi... kes kopikat ei kogu, see rubla ei saa...
Laur. Isegi Soros ei annaks! Kuulsite!?
Ahven. Ega ma tema käest pole küsinudki.
Laur. Kuulge, Ahven, kas ma näen väga lolli mehe moodi välja?
Ahven. Absoluutselt mitte.
Laur. Kas ma näen välja nagu mingi bantuneegeer, kes toob oma kurjale ülemkollile antiloobi ohvriks? Et lövi teda nahka ei paneks ja nii edasi?
Ahven. Härra Pöder, minu meelest ei näe te välja nagu bantuneegeer!
Laur. Hea seegi, et nii arvate.
Ahven. Ma ootasin teie tulekut juba mõnda aega.
Laur. Väga hea! See mees siis ootas, mil ma välja ilmuksin, rahapatakas kuldvaagnal!

280. lugu, 14. episood

Laur, Ahven

Laur. Ei, ma saan aru, oleks te veel ise tulnud, käsi siruli ees... ühe korra, kaks, kolm korda... Võtke arvesse, mina ei ole usklik! Mu naine pole samuti usklik! See veel puuduks!
Ahven. Jumal ei imesta selliste sõnade üle ammugi mitte.
Pöder. Aga!!! (Pikk paus). Teate, Ahven, nii hull kui see ka ei ole, näib mulle, et see on vist omamoodi õige asi, mida te praegu ajate...
Ahven. Mulle endale tundub ka niimoodi.
Pöder. Ühesõnaga... Et te teaksite. Motiivist. Üks tüüp tahab minu pirukast hammustada väga suure suutäie... Ja see ei meeldi mulle kohe mitte üks raas.
Ahven. Te räägite vist Felix Vissist?
Pöder. Jah, ma räägin sellest jultunud punavanakesest. Algul mõtlesin, et asi on palju keerulisem... Aga tegelikult on asi hoopis palju lihtsam. Loomulikult ei saa ta midagi, aga kui äkki... siis tutkit! Parem juba jumalale kui et kommarile! Tohin ma sinna istuda? (osutab retseptiooni suunas).
Ahven. Otse loomulikult.
Pöder (avab oma läpaka, lülitab nuppe ja juhtmeid.) Ah soo, kas te annaksite mulle oma kirikuarve numbri?
Ahven (küllalt sabinas). Üks silmapilk, üks ajalooline silmapilk vaid... (Kirjutab ruttu numbri paberile, lükkab selle Põdra ette)
Pardonks, üks null jäi vahelt puudu... Nii, korras... (Taandub delikaatselt).
Ahven jälgib sõnatult Põdra osavat, samas kuidagi meeleheitlikku plögistamist klahvidel, koodikaardilt reavedamist...
Pöder. Printerit teil ei ole?
Ahven. Kahjuks rikkis.
Pöder. Vaadake siis siia! Näete? Ülekanne on sooritatud, hiljemalt homme peaks see summake teie arvele maanduma...
Ahven (heidab pilgu ekraanile ja jääb lausa sõnatuks). Oo!
Laur. Oi, kurat... Vabandust, vanduda vist ka ei tohi?
Ahven. Mina ei kuulnud midagi.
Laur. See oli omamoodi elamus. Nagu kadakavihaga leilisaun... Ma ei teadnudki, et ma nii ihne olen!
Ahven. Mis ihnusest siin rääkida saab... Siit saab Esimese päeva kirik vundamendi ja jääb veel ülegi. Kuuekohaline number...
Laur. Haa! Mul oli algul mõttes... tüki maad tagasihoidlikum numbriks... viiekohaline... Ahven, veel üks jutt... minu nime pole vaja ajakirjandusse paisata...
Ahven (kange nagu kirjapulki). Jah, ma saan sellest hästi aru.
Laur. See oleks hooplemine. Eks? Või teeme nii... Kui tõesti peaks juhtuma... et see vajalik on... Siis annan ma ise teile märku...
Ahven. Otse loomulikult.
Laur. Miks teie nii hapu olete? Mina peaksin hapu olema, mitte teie!
Ahven. See, mis te praegu tegite, võtab natuke liiga tõsiseks. (Jabur-jahmunult) Ma ei kujuta ette, mida luteri kirik nüüd ütleb, kui teada saab...!? Neil laseb ju katus läbi... Äkki annate neile ka natuke?
Laur. Mehed, seda asja klaarige omavahele! Jumal pidi üks ja ainus olema!

280. lugu, 16. episood

Pansionaat. Tükk aega hiljem. Ahven teeb midagi imelikku Ta pühib väikese elegantse luuaga ruumi nurki. Ja ta nägu on natuke imelik, isegi natuke ehmatanud. Ikka veel. Selle tegevuse pealt tabab teda ei keegi muu kui Alma.

Alma. Mida siis teie siin teete?
Ahven. Mina või? Mina koristan.
Alma. Pole küll minu asi, mu astusin korraks niisama läbi, aga... kus siis Laine on?
Ahven. Ei tea? Võib-olla üleval... Võib-olla baaris.
Alma (energiliselt). Ah, anna see luud parem siia! Kes siis niimoodi pörandat pühib, Ahven? Vabandust, härra Ahven.
Ahven. Aga kuidas siis?
Alma. Vaat niimoodi, siis saab ikka midagi nurgast kätte ka... Tegelikult oleks siia tolmuimejat vaja...
Ahven. Ma lähen toon või?
Alma. Mis te nüüd... jätke järele! Kuule, miks sa nii imeliku näoga oled? Kuulsid siis, mees?
Ahven. Ma mõtlen.
Alma. Mida siis ometi?
Ahven. Et elu on üks imelik vigurivärk. Võtab kohe tummaks...
Alma. Ah ainult sellepärast? Ausalt, hakka või arvama, et oledki pühamees või munk.
Ahven. Munk ma küll ei ole.
Alma. Ei tea, ei tea... Minul oli ka imelik päev, aga ega ma sellepärast teist nägu ei ole...
Telefon.
Ahven. Pansionaat Pinus kuuleb. Jah, Ahven on minu nimi. Tundsin ära. Kes siis teid ei tunneks kui mina, härra konstaabel!
Milles asi? Jah? Jah, olid tõesti sellised siin... Täpselt, proua Prillop ja härra... vist Raidmaa või Raudsik või midagi sellist... Jah, aga nad sõitsid mõne aja eest ära... Pole aimugi, härra konstaabel, aga nad olid seda nägu, et tagasi nad niipea ei tule! Head õhtut teile!

Ahven (*paneb toru ära, vaatab äkki selginenud näoga Alma poole*). Kuule, Alma... nii hull see asi minuga ka ei ole... nagu sa ütlesid!

Alma. Mis ma siis ütlesin?

Ahven. Et ma olen pühamees. Ega ei ole küll, ma valetasin politseinikule.

Alma. No see pole küll hästi tehtud.

Ahven. Ei, ega täiesti, ma ainult natuke... Noh, et külalised ei tule niipea tagasi. Küll nad tulevad! Ma tean seda maamaja küll ja küll, kuhu nad sõitsid, seda ei jaksa keegi talvel soojaks kütta!

Alma. Ma sain aru, et Are on siin toa võtnud... koos oma sellega?

Ahven. Täpselt nii. Aga kuidas sa ikka politseinikule sada protsenti tõtt saad rääkida, mõtle ise, Alma?

285. lugu, 1. episood

Pansionaati Pinus. Hotellituba, milles elab Ahven. Ahven kammib peegli ees seistes juukseid ja kontrollib oma näoilmeid ja nende nüansse. (Aga vältigem seejuures liigset karikatuuri!) Raadiost kostab midagi a la Raadio Elmar. Ahven ümiseb kaasa, siis mõtleb järele ja läheb ning lülitab raadio välja. Ning keskendub, et pidada pisike hommikupalvus või meditatsioon. Käed koos, seisab ta keset tuba. (NB – ei vaata taevasse, vaid maha). Siis prahvatab üks lahti. Ahven katkestab tegevuse ja pöördub vaatama. Ka siseneja vaatab teda jahmunult. Siseneja on n-õ vestiväel, tal on suur mineraalveepudel käes. See on Thorbjörn Margna.

Margna. Sorry, ma eksisin uksega...

Ahven. Pole hullu, Thorbjörn!

Margna. Nii et oledki ikka sina, Harry Ahven...?

Margna. Ole lahke, astu aga edasi. Ole sa teretunud mu kasinas kambris!

285. lugu, 3. episood

Ahven, Margna. Mehed passivad teineteist vimmakalt, oskamata õiget tooni valida. Sest sellest ajast on hulk vett merre voolanud, mil arendusdirektor Ahven bossile ootamatult selja pööras, ta lausa reetis.

Ahven. Kuidas siis härra magnaat meie tagasihoidlikku pansionaati sattus, kui tohib küsida?

Margna. Magnaat? See oli nüüd nali? Ja mis selles siis nii iseäralikku, et ma siin olen? Ma tulin oma tehest vaatama ja jäin eile väga hilja peale...

Ahven. Ikka juhtub, kui inimene töökas on.

Margna. Pagan võtaks, unustasin täiesti, et võin siin majas sind eest leida!

Ahven. Kas saaks kuidagi ilma kurja vandumata?

Margna. Nii et ongi tõsijutt, mida rahvas räägitakse – et sina oled nüüd see ümberpööranud jumalakuulutaja..

Ahven. Millest rahvas räägib, on ikka päris sageli tõsi.

Margna. Mina küll seda ei usu. Ei, mina ei usu seda ilma pealgi mitte!

Ahven. Maitseasi.

Margna. Kõik need totaalised muutumised... Mind need ära ei peta.

Ahven. Nii et sina ei usu isegi seda, et mõnest inetust naisest võib kaunitar saada?

Margna. Seda usun. Selleks on olemas kosmeetika ja kirurgia. Aga et üks avantürist muutub üleöö maapealseks inglisk... Luba muiata.

285. lugu, 5. episood

Margna, Ahven

Margna. Päris arusaamatu, miks Alma Saarepera mind ka sugugi ei hoiatanud, kui ma eile õhtul siia tulin...

Ahven. Miks peaks see kena naisterahvas meie suhteid teadma ja klaarima?

Margna. Tead, Ahven, oli aeg, mil ma arvasin, et kus meie sinuga ka kokku ei saaks, annaksin sulle... ühe mehise ... kõrvalopsu, jah?

Ahven. Kõrvakiilu, kui täpne olla.

Margna. Ja sina keerad mulle siis teise kõrva ette – nagu piiblis kästakse?

Ahven. Mitte kõrva, vaid põse. Palun, ma ootan.

Margna. Ei hakka mina iga vurlega käsi määrima!

Ahven. Kasuta juhust, tee ära! Tegelikult olen ma ju tõesti süüdlane! Mina, sinu arendusdirektor, keda sina usaldasid, reetsin sinu ja su firma!

Margna. Kuidas sa ütlesid? Sina ja reetsid? Ha-haa!

Ahven. Jah, mina! Selline oli siis mu põhiloomus.

Margna. Nii suur see katastroof firmale siiski ka ei olnud, nagu sulle tundub. Anna mulle ometigi üks klaas! (*Hakkab pudelit lahti krivima*). Just nimelt seetõttu, et käisin alt joogivett toomas, ma siia sinu tuppa eksisingi...!

285. lugu, 8. episood

Ahven, Margna

Margna. Jah, loomulikult olin ma siis su peale pahane. Kuigi tegelikult oli see sinu ettehoiatamata lahkumine päris harilik samm...

Ahven. Seda nimetatakse ju ärimaailmas uute väljakutsete otsimiseks.

Margna. Täpselt nii. Nii et kui ärimees ei saa ma sulle kuigi palju ette heita, kui inimene aga... Vaata, minuga niimoodi ei käituta.

Ahven. Ma tean, et see oli alatu.

Margna. Ah, jätta see määgimine. Õudne, milliseks sa muutunud oled.

Ahven. Aha! Ikkagi tunnistad muutumise võimalusi.

Margna. Artist oled, veiderdaja, pajats, seda sa oled! (*Paus*). Rahvas räägib, et sa ehitate siia kusagile mingit palvemaja?

Ahven. Jah, ma kavatsen rajada ühe tagasihoidliku Esimese päeva koguduse kiriku.

Margna. Noh, ja müürid kerkivad või kuidas?

Ahven. Mine nüüd, mina tegelen praegu alles ettevalmistusprotsessiga.

Margna. Nüüd tunnen ma su juba ära... Ma juba hakkasin kartma, et oledki muutunud... aga ei, sina oled endist viisi üks õhumüüja.
Ahven. Nüüd sa eksid, armas Thorbjörn. Issanda veskid jahvatavad aeglaselt, aga kindlalt. Hispaanias Madridi lähedal ehitab üks meelekindel jumalaselane täiesti ihuüksinda katedraali, mille pindala on 1000 ruutmeetrit? Ta teeb seda juba nelikümmend aastat, aga ta ei nurise.
Margna. Midagi sellist telekas vist näidati tõesti. No ja mitukümmend aastat sina oled endale broneerinud?
Ahven. Mina loodan natuke kiiremini valmis saada. Tänu heade inimeste toetusele on mul juba mõningast algkapitali. (Osutab lauale). Siin on mu dokumendid, siin on mu lepingud, siin on mu projekt... Üldplaani eskiis, soovid?
Margna (vaatab eskiisi). Hm... Päris huvitav!
Ahven. Jah, ma ootangi iga hetk siia oma arhitekti.
Margna. Ei julge siis rohkem härra pühameest rohkem segada. Imelik, et ma sinuga üldse räägin!
Ahven. Sinul on avaram süda ja lahkem meel kui sa ise tead arvata.
Margna. Mine sa tead... kukesuhu, Ahven! (Ukse juurest tagasi astudes). Ja kes need head inimesed ka on, kes sulle oma raha on ära andnud?

285. lugu, 10. episood

Ahven, Margna

Ahven. Kui rääkida annetajatest, on nende seas isegi sinu tuttavaid nende seas. Näiteks tööstur Pöder...
Margna. Ta on vist hulluks läinud! Minu käest ei saa sina mitte vasktest pennigi.
Ahven. Mina arvasin millegipärast, et teie väliseestlased, olete palju jumalakartlikumad kui meie siin kodumaal soveetliku ateismi ajal üles kasvanud inimesed...
Margna. Mina ja ateist! Mina käin lapsest saadik igal aastal jõulude ja lihavõtte ajal kirikus. Ma käin ka nüüd mõnikord Pühavaimus või Kaarlis, ma käin isegi armulaual!
Ahven. Ja see on kõik? Ka sina, armas inimene, kuulud nende sekka, kes arvab, et tema elab siin maa peal üksi ja praktiliselt igavesti?
Margna. Milline mõttelend!
Ahven. Kelle või mille jaoks sa sellist elu elad, nagu sa elad? Minu teada pole sul ei naist ega ka järeltulijat.
Margna. Ka sinul Ahven, pole ju kedagi - peale mõne sulle tundmatu vallaslapse loomulikult?
Ahven. Mina oma üksioleku üle erilist uhkust ei tunne.
Margna. Nojah, see on sinu asi. Aga mis minusse puutub... siis kui mulle on elu kingitud, siis tuleb see enda jaoks elada...
Ta taskus hakkab laulma mobiiltelefon. Margna võtab selle, vaatab numbrit ekraanil, ta ilme muutub mahedaks. Ja ta hää! muutub lausa kudrutavaks. See on armunud mehe hää!
Margna. Jaa, mina ikka... Ei, nüüd ma lähen siit varsti linnavalitsusse, tuleb natuke asju ajada... Jääb siis nii, et pärast lõunat...?
Ahven. Kui ma ei eksi, siis polegi härra magnaat enam nii väga üksildane meesterahvas?
Margna. Head aega, igrekiga Ahven! Ja ära sa loodagi, pulma ma sind kutsuma ei hakka!

285. lugu, 12. episood

Ahvena tuba. Ahven seisab ja jälgib, kuidas tugitoolis istuv (ja mehhaaniliselt oma pikki sääri demonstreeriv) Are uurib mingeid pabereid. Viskab need siis kõrvale lauale ja hakkab naerma.

Ahven. Oli midagi valesti!

Are. Üldsegi mitte, Harry. Aga kas tead, ma lihtsalt ei usu oma silmi! Kuidas seda öeldaksegi - et ime on sündinud?

Ahven. Kas just ime, aga asjad edenevad.

Are. Ma pole tükk aega nii toredat lepingut lugenud. Sa oledki raha saanud?

Ahven. Nii palju ikka, et sulle avanss ära maksta. Võlg on võõra oma.

Are. Ja mina narr hakkasin juba mõtlema, et anna andeks oma võlglastele ja nii edasi. Nii et tasus ikka viimase bensuraha eest Tartust siia sõita!

Ahven. Ma ei teadnud, et sul nii kitsas käes on.

Are. Provintsiarhitekti elu. Ei, mõnikord on mul päris täitsa hea seis, aga nüüd... No mitte keegi ei taha teatud töö eest maksta...

Nii et ma oleksin jube tänulik tõesti, kui sa mulle selle avansi saaksid kohe täna...

Ahven. Aga loomulikult. Ainult et kõigepealt kirjuta siia alla.

Are. Anna pastakat. Voh, kas pole uhke allkiri? Ja et kus siis see ümbrik peaks olema?

Ahven. Oi, ega ümbrikut ei olegi, sest mina ümbrikupalkasid ei maksa.

285. lugu, 14. episood

Are, Ahven

Are. Oi, nii et polegi seda pisikest ümbrikut. Mis minust niimoodi saab?

Ahven. Sa oled ju autoga? Me sõidame sinuga panka ja ma teen sulle seal ülekande. Kahjuks ei oska ma seda operatsiooni veel arvutis korraldada.

Are. Hm... aga siis lähevad ju kõik need sotsiaalmaksud maha... Ma saan siis palju vähem, kui ma lootsin... Oh seda FIE elukest!

Ahven. Sinu sotsiaalmaksu maksab tellija ehk siis mina. Kõik nagu seaduses ette nähtud.

Are. Uskumatu! Isegi va Pfeffermint maksab mulle siamaani pooled palgad ümbrikus, aga jäägu see omavahele.

Ahven. Nojah, ma saan temast isegi aru. Ka minul on väga raske ette kujutada, et ka sinusugune kaunitar ükskord pensionile läheb.

Are. Oli see nüüd kompliment, Harry?

Ahven. Mis sa nüüd. Ma konstateerisin fakti.

285. lugu, 16. episood

Are, Ahven

Are. Ja mina mõtlesin, et sind sellised asjad enam üldse ei huvita.

Ahven. Katsu sa selliseid jalgu märkamata jätta!

Are. Jah? Kui ma veel noor plika olin, algasid pooled mu huvitavamad tutvused tänu säärejooksule. Loll jutt, eks? Kuule, Harry, aga ega sa mulle äkki natukese külge ei löö?
Ahven. Kuidas ma tohiksingi.
Are. Natuke ikka tohib, see tõstab iga naise enesetunnet.
Ahven. Are, Are. Sina vist tahad mind kiusatusse viia?
Are. Muidugi tahan, kuidas sa aru ei saa?
Ahven. Varem olid sa natuke teistsugusel seisukohal.
Are. Ah siis, kui sa mind Tartus ahistamas käisid? Siis olid sa üks vastik vanamees, nüüd aga oled auväärne töötaja. Ja pealegi veel jumalamees. Usu või ära usu, minuga pole terve elu jooksul ükski kirikumees flirtinud. Kas see on sul nüüd kohe väga rangelt keelatud või?
Ahven. Ega ma mungaks hakanud.

285. lugu, 18. episood

Are, Ahven

Are. Aga mina olen jälle ajutiselt vaba ja vallaline.
Ahven. See sinu härra Raidver siis...
Are. Mis härra Raidver? Üks kuramuse Raim on ta! Tullakse ja minnakse, tullakse ja minnakse! Ah, hulgub kuskil Euroopas, mina pean lisaks muule veel tema talu müügiasjadega tegelema...
Ahven. Jaa, tema on tõesti... omapärane inimene. Ükskord kohtusime täiesti ootamatul moel Alpi mägedes. Kaks eesti seiklejat, nagu me siis olime. Ja mida sinu elukaaslane piiri taga ajab?
Are. Ah, ei mina tea. Aga varsti pidi ta tagasi tulema, paari päeva eest helistas kusagilt Saksamaalt... Nii et... Kuidas sa ütlesid, on ikka ilusad jalad?
Ahven (*teatraalselt käsi kokku pannes*). Tagane minust, saatan!
Are (*naerma puhkedes, etendust kaasa tehes*). Ei, sa hakkad mulle aina rohkem meeldima! Ausalt kohe, Harry! Noh, mis meist niimoodi siis saab?
Ahven. Kui sulle sobib, siis me sõidame nüüd otse teed pankka.
Are. Kas enne seda all baaris kohvi ei joogi?
Ahven. Mina küll väldiksin proua Alma teravat pilku. Ta võib minu mõningasest... häämingust... valed järeldused teha.
Are (*ohates*). Hea küll, aitab. Oskad sa ütelda, Ahven, valgustatud mees nagu sa nüüd oled, miks elu on selline nagu ta on?
Ahven. Kas sa tahad, et ma vastan tõsiselt või naljakalt?
Are. Ära sa mind nüüd ainult usku pöörama hakka, eks?
Ahven. Noh, siis sa tead vastust ise. Su elus on ehk viimati... midagi olulist puudu?
Are. Noh, seda ma tean. Ja selle puuduva asja nimi on õnn. Kuule, lähme nüüd tõesti pankka, enne kui pisar silma tuleb.

287. lugu, 14. episood

Morna kultuurimaja. Välisüksel või reklaamikilbil teiste seas tagasihoidlik arvutitrikkis valmistatud teade: "Esimese Päeva Kiriku esimene tund: Harry Ahven." Suur plaan sildile. Siis: paar huvilist korraks seda silmitsemas. (Ehk saab Jõelähtmes kümmekond taidlejat "massiks" tekitada?) Eemalt tõttab ligi Ülu. Temagi jääb teksti lugema.

287. lugu, 16. episood

Kultuurimaja. Garderoob. Ahven vaatab käekella. Ta istub peegli ees. Ta kammib juukseid. Tal on seljas korralik, ent pretensioonitu ülikond. Tema selja taga seisab imetlevalt ja abivalmilt Jürka.

Ahven. Ole täitsa piilu veel korra ukse vahelt, palju neid seal on?
Jürka. On nagu on, esimese korra kohta täitsa palju. Teinekord pole päris kirikus ka nii palju rahvast. Vähemalt kuradi tosin!
Ahven. Jürka, katsu vähemalt täna... saatanat mitte meenutada.
Jürka. Ega sa Ahvenas ometi ei pabista?
Ahven. Palun ära kraaksu, vabatahtlik assistent! Pabistan ikka, veel hullemini kui koolis keemiaeksami ajal!
Jürka. Tead, mul ka närv täitsa läbi. See on ju nigu kaheksas ilmaime! See, mis meist saanud on. Kes oleks uskunud, aga näe, mina-mehike olen nüüd nagu potipõllumees ja turukaupleja. Aga sina! Usu mind, sind näidatakse varsti telekas kah!
Ahven. Ah, jäta, Jürkene. Mina ei ole enam mingi edevuse teener.
Jürka. Ja tead, mis mul nüüd pähe kargas – teinekord võiks natuke seda värvi... noh, grimmi ka näkku panna, ikkagi avalik esinemine!
Ahven. See on küll hea märkus! Tuleb arvesse võtta. No nii, on aeg!

287. lugu, 18. episood

Saal. Hõredalt publikut, noori ja vanu. Ennekõike naisi. Tagapool istub Ülu. Sisse poetub Jürka ja võtab häbelikult istet. Ja siis Ahvena ilmumine rahva ette – aeglane, uje, omamehelik. Näha, et seda on hoolega harjutatud.

Ahven (*kaader mõnda aega pooleldi selja tagant, et näeksime seljale ristatud sõrmi – need värisevad tunduvalt*). Tere, armsad inimesed meie esimesel kohtumisel siin meie ajutises saalis lahke kultuurimaja katuse all... Ma tänan teid, et te tulite. Minu nimi on Harry, lihtsalt Harry. Veel aasta eest olin ma kohutavalt patune inimene. Nüüd aga sõندان ma seista teie ees ja kinnitada üht fakti: sõbrad, jumal on ometigi olemas! Ja teate, mida ma pean selle eest tänama? (*Paus*) Vorstirõngast! (*Paus*) Jaa-jaa, kallid sõbrad, just nimelt juppi suitsuvorsti, mille saatis mulle vanglasse eeluurimiskongi — jah, just seal mina viibisin — üks mu vana sõber. Tõuse, Jüri, näita ennast rahvale. Sest ilma sinu vorstita ma siin ei seisaks! Niisama lihtsad need asjad ongi...

287. lugu, 20. episood

Kultuurimaja. Ülu elab Ahvena kõnele elavalt kaasa. Saalis on aga Ahven improvisatsioonihoo. Sordiin vaheldub kahedate hõigetega. Näeme vaheldumisi Ahvenat, saali ja Ülot.

Ahven. ... Pole ühtki lapsevanemat, kelle jaoks oleks ükskõik, kus käib tema laps. Me kõik jälgime oma laste saatust, kõik! Aga miks peame me arvama, et Issand Jumal, meie kõigi isa, meie käekäigust ei hooli? Temagi jälgib osavõtlikult iga meie sammu... (*Paus, rõõgatus*). Ja meie – meie ei tohi oma nõrkuses alla anda Saatanale – sest ka tema jälgib iga meie sammu!

287. lugu, 22. episood

Garderoob või koridor kultuurimajas. Ahven ja Ülu.

Ahven. Ma nägin sind saalis. Noh, kas oled juba enda jaoks selgeks saanud, kas Jumal on olemas?

Ülu (*nagu Põrgupõhja Vanapagan*). Küllap vist...

Ahven. Ära kiirusta vastusega, see peab tulema ikka hingepõhjust. Aga see on hea, et tulid. Kuidas mu esinemine tundus?

Ülu. Nagu päris kohe! Eriti hea oli see koht, kus te saatanaga hirmutasite... Kohe külmajudin käis üle kintsude!

Ahven. Ära liialda. Ma olin natuke närvis. Neid kohti tuleb veel hoolega lihvida.

Ülu. Ja siis veel see vorstirõngas! Mina tunnen ka härra Kergese Jürkat, aga ma ei teadnudki, et tema on ajalooline isik!

Ahven. Oojaa, Jürka on meil inimene suure algustähega. Muide, kuhu see suur inimene on kadunud?

Ülu. Minust jäi ta saali. Ma väga vabandan, aga tegelikult tulin ma selleks, et härra prohvetiga kaks sõna niiöelda salajuttu ajada.

287. lugu, 24. episood

Ahven, Ülu, Jürka

Ahven. Nii, ma kuulen. Kui saaks lühidalt?

Ülu. Lühidalt on nii, et minu seaduslik abikaasa Kelli... Noh, tema võtab mõnikord viina ja...

Ahven. Armas inimene, ega sa ometi ei arva, et Jumalal on kainestusmaja?

Ülu. Mine tea, äkki ongi?

Ahven (*pärast pausi, imestunult*). Muide, tõesti? Äkki ongi?

Ülu. Ma tooks teinekord Kelli kaasa.

Ahven. Palun väga, olete mõlemad oodatud. Personaalselt.

Ülu. Mind ta ei kuula apsaluutselt kohe! Äkki mõjub teie jutt? Teie olete nagu see... hüpnootis... seerija...

Ahven. Ainult et kas see päriselt ikka minu kompetents on? Äkki oleks arsti vaja, psühhiaatrit?

Ülu (*siiralt*). Ei, ega hulluarst ühest maanaisest küll jagu ei saa! Ja ega Kelli nii palju võtagi, asi on rohkem selles, et ajaks temast selle... noh... saatana välja!

Ahven. Hm... Sa ütlesid seda nii veendunult, et saatan on olemas.

Ülu. See mõlakas on kindla peale olemas. Ja alati platsis, kui Kelli on kolmandast klaasist jagu saanud. Ta läheb siis nii süngeks ja vihaseks ja... hakkab kõnesid pidama ja... Vaat kui sellest lahti saaks! Saatan ikka, kes see muu ta sisse poeb!

Ahven. Ma ei saa midagi lubada, aga... proovime, proovime. Ohoo, Jürka, mu sõber, kus sina olid?

Jürka. See suur et... võta vastu. (*ulatab talle oma soge*).

Ahven (*karmilt*). Jürka, kust sa selle rahahunniku said?

Jürka. Rahvas annetas.

Ahven. See tähendab...

Jürka. Noh, igas õiges kirikus tehakse ju pärast jutlust korjandust... Ma siis mõtlesin, et... Kuule, mis sa arvad, korraldaks sellega ühe väikese banketi – niiöelda esietenduse auks? Kutsume Ülu ka...

Ahven. Kas sul häbi ei ole, Jüri? See on püha raha. (*Võtab mütsist peotäie kahe-, viie- kümnekroonilisi*) Siit saame oma kirikule umbes kuus ja pool head telliskivi.

Taandunud Ülu astub kiiresti ligi ja torkab kümnese mütsi lisaks.

Ülu. Nüüd peaks seitse tervet telliskivi kokku saama.

293. lugu, 2. episood

Morna linnavalitsus, Linnapea kabinet. Uku Palm, Harry Ahven. Keset lauda on suur projektid, eskiisid, aga ka linnaplaan jms. Mehed on kummardunud nende kohale.

Uku. Nii, nii, nii... Kena-kenakena. See siin on siis saaliosa...

Ahven. Jah, siin. Detailplaneering. Üldvaates. Need siin on külvaated.

Uku. Natuke ebaharilik ruumilahendus minu arvates.

Ahven. Esimese päeva kirik ongi ebatraditsiooniline kirik.

Uku. Seda mina usun, seda mina usun...

Ahven. Siin lähtus arhitekt amfiteatri ideest.

Uku. Selge. Kakssada istekohta?

Ahven. Jah, me otsustasime kasinuse kasuks. Seda pole palju.

Uku. Isand Ahven, kas teie teate, kui palju on Morna linnas elanikke?

Ahven. Täpset numbrit ei tea, aga kas pole midagi üle kuue tuhande?

Uku. Isegi natuke rohkem. Aga kas te usute tõesti, et... siin väikeses provintsilinnas leidub kakssada inimest, kes täidavad need istekohad? Kas teate, et luteriusu kirikuski viibib mõnelgi jumalateenistusel vaid kümnekond inimest, mitte rohkem?

Ahven... Ja baptistidel on veel vähem ja õigeusklikud käivad koos hoopiski vanas kalmistukabelis ja sealgi jääb neil ruumi üle.

Muidugi tean, aga see on nende probleem. Seda esiteks. Aga teiseks... Miks ta arvate, et meie teenistustel, meie ühistel

kohtumistel jumala ja tema energiaga hakkavad käima ainult Morna elanikud?

Uku. Kes siis veel?

Ahven. Mina tahan loota, et rahvast hakkab tulema kogu Eestist. Võimalik, et ka välismaalt. Pole võimatu, et peame korraldama mitu teenistust ühe päeva jooksul.

Uku. Ega te mulle nüüd ometi maailma malepealinnast puhuma ei hakka?

Ahven (*naerab*). Vasjuki linnast? Härra Palm, teil on huumorimeelt! Jaa, see Ostap Bender "Kaheteistkümnest toolist"...

Uku. Nii et olete ka ilmalikku kirjandust lugenud?

Ahven. Enamasti ma seda loengi. Et teada, mida inimesed... Aga miks peaksin ma teile, väga haritud targale mehele seletama... et meie kõik siin maa peal elame ilmalikus ilmas... kuni me elame, eks ju?

Paus. Mehed vaatavad teineteisele juhmakalt otsa. Üks ei saa täpselt aru, mida tegelikult öeldi, teine ei saa aru, mida ta tegelikult ütles.

Uku. Teate, teil on isegi vist õigus.

Ahven. Ma tänan. Noh, ja nüüd küsin ma varjatud värinaga hääles: mida te sellest projekti lõppvariandist arvate? Ma olen nii põnevil...

Uku. Hea projekt. Või vähemalt omapärane.

Ahven. Ma ütlen seda kindlasti Are Prillopile edasi. Proua Are Prillopile. Muide, te võiksite talle seda ise ütelda. Anne vajab tunnustust.

Uku. Ütlen kindlasti, kui juhus avaneb.

Ahven. Nii et... Ma võin loota, et... asjaolude soodsas arengu korral... saame me siis selle krundi...

Uku. Millise, palun?

Ahven. Noh, ikka selle tagasihoidliku võssakasvanud maatükikese, mis nii kurvalt ootab oma saatust... Näete. See siiluke siin.

Uku. Pritsumaja ja Luteri kiriku vahel, mõtlete? Kiviviske kaugusel linnasüdamest?

Ahven. Seda ma mõtlen ja sellele ma loodan. Jumal on mõttes minuga.

Uku. Soovite minu arvamust kuulda?

Ahven. Ja kuidas veel.

Uku. Kuhu tahes, aga seda maatükki ei saa te kunagi!

293. lugu 4. episood

Uku, Ahven

Ahven. Härra linnapea, ma olen tõsiselt pettunud.

Uku. Ärge tehke nalja. Kas teate, milline gigantide heitlus käib selle 500 ruutmeetri ümber?

Ahven. Jumal kõrgub üle gigantide.

Uku. Tahaks uskuda.

Ahven. Mis siis segab?

Uku. Palun väga. Loetlen. Isand Margna tahaks sinna ehitada ühe väikese, aga väga kalli kaubamaja. Pank tahaks rajada oma uue moodsa hoone. Üks sakslane pakub meile väga suurt raha kasiino eest. Teie tööandja ja kunagine partner härra Pfeffermint Tartust ehitaks sinna aga linna parima korterelamu. Ja nii edasi! Linn muide on selle võsaplatsi reserveerinud uue kultuurahoone jaoks. Kui muidugi ükskord nii palju raha kokku saab. Ehk Euroopa aitab...

Ahven. Nii et meie jutt oli täiesti asjatu?

Uku. Ei, miks? Ega siis mina ei otsusta neid asju üksinda! Selleks on volikogu.

Ahven. Teate minust paremini, et see volikogu ei otsusta enam midagi. Uute valimisteni on nüüd täielik otsustamisvaakum.

Keegi ei riski midagi ette võtta. Ma arvasin, et teie olete meelegi kindlam inimene.

Uku. Miks ma peaksin olema, kui ma ei saa siiani aru, mis asja te tegelikult ajate?

Ahven. Kahju, kahju... (*Hakkab pabereid kokku korjama*). Ma ei teadnudki, et teie olete nii tulihingeline ateist.

Uku. Kust te seda võtate?

Ahven. Kes te siis olete?

Uku. Hm... Arvan, et ristiniimene.

Ahven (*jääb teda vaatama*). Selge. Urmas-poiss on juba oma lobitöö ära teinud.

Uku. Vabandust, aga milline Urmas-poiss?

Ahven. Luteri kiriku õpetaja, kes siis veel!

Uku. Jätke järele, ausalt. Aga kui ma ütlen, et olen näiteks... buddist? Või moslem?

Ahven. Ei ole. Siis ehitatakse siia templit. Või mošeed.

Uku. No kuulge, nii solvuv ei maksa ka olla.

Ahven. Ma ei olegi solvunud. Mul on tõsiselt kahju – sügisel oleksin kindlasti teie poolt hääletanud.

Uku. Arvate, et see on mulle eluliselt tähtis?

Ahven. Arvan küll. Muidu teiesugune tark mees ju enam seda pisikest kohaliku poliitika mängu kaasa ei mängiks.

Uku. Kuulge, kuulge, Ahven! Oodake nüüd...

Ahven. Mul on au! (*Noogutab väärilt ja väljub*)

Uku (*endamiselt*). Ateist? Äkki olenegi? Tegelikult peaks ennast ikka ristida laskma, viimane aeg... Või olenegi ma juba ainult üks pisike politikaan?

Siis meenub talle midagi, ta vaatab kella ja valib telefoninumbri.

Uku. Ursula? Hei-hei? Kus sa oled?

293. lugu, 10. episood

Baar. Ahven, Are

Ahven. Eks ta ole, võim ja vaim.

Are. Ah, jäta. Räägid ka midagi? Varsti juba pool tundi ajad mulle mullikesi... Hei-hei, pastor? Kas paljuks ei lähe?

Imestuseks on põhjust – Ahven kallab endale suure klaasitäie konjakit.

Ahven. Ei lähe.

Are. Kas jumal ei pahanda?

Ahven. Ma pärast palun temalt andeks.

Are. Sinust ei saa enam üldse aru. Läks meil hästi või läks puusse?

Ahven. Kohe saad teada. (*joob konjaki januga nahka. Lööb siis rusika letile.*) Kurrat!

Are. Järelikult läks puusse.

Ahven. See on veel pehmelt öeldud. Täiesti nihu läks.

Are. Mul hakkab nüüd paha, Harry. Ausalt.

Ahven. Minu süü. Oleksin pidanud sinu sinna saatma. Mul on tunne, et kena säärejooks on Palmi jaoks palju kaalukam argument kui jumalik sõnum.

Are. Mis siis nüüd saab? Kas nüüd on kirikuga... kõik?

Ahven. Kust sa selle võtad?

Are. Aga sa vandusid juba kuradit... ja üldse...

Ahven. Vahest kohe peab. Aga tead, mis ma nüüd ütlen! Ükskord me võidame nagunii!

Are. Tahad, ütlen midagi... Sa muutud kuidagi aina huvitavamaks.

Ahven. Mis sa sellega tahad ütelda?

Are (talle lähemale kallutudes). Sa võid mulle äkki päriselt meeldima hakata! Oleks ju kole, mis?

Ahven. Muidugi oleks. (*pooltõsiselt, poolnaljaga*). Tagane minust, saatan!

297. lugu, 1. episood

Pinus. Ahvena stammtuba. Isand Ahven tegeleb tuseselt millegi olmelisega, õmbleb näiteks (muide, päris osavalt) särginööpi ette. Koputus. Välgkiirelt torgatakse särk ja niidid-nõelad peitu, ja nimelt – ihte tugitooli, sellel vedeleva padja varju. Ja manatakse näole "õige" ilme. Sest paljugi, kes võib tulla.

Ahven. Jaa-jaa, sisse, palun!

Tulija on Raivo Tiik.

Tiik. No tere siis, Harry.

Ahven. Vau! Millised inimesed, nagu ütlevad sellisel puhul meie idanaabrid!

Tiik. Just, just – kakije ljuudi!

Ahven. Olge lahke, härra Tiik.

Tiik. Hm? Kas me mitte ei rääkinud varem "sina"? Nagu mehed muistegi? Me olime üksvahe ju lausa partnerid. Kolm kanget kaasaktionäri, ah? Sina, mina ja Pfeffermint.

Ahven. Minu mäletamist mööda oli järjestus ikka vastupidine: Suur Pfeffermint, Tubli Tiik ja alles siis Tilluke Ahven oma viie protsendiga. Ja see niinimetatud tervisepark....

Tiik. Miks niinimetatud tervisepark? Sinna sai ikka ju päris kobe jooksurada rajatud. Linnarahva rõõmuks, niiöelda.

Ahven. Ja tosin villat kerkimas... Mujalt tulnud raharahva rõõmuks. Niiöelda.

Tiik. Ahven, mida ma kuulen? Ega sa ometi jõukuse vastu pole? See oleks küll natuke üllatav uudis.

Ahven. Mine nüüd, mina olen alati jõukuse poolt. Ma lihtsalt räägin, nagu asjad on.

Tiik. Päris asjata loobusid tookord oma aktsiapakist. Muide, Pfeffermint ennustab tänavugi päris korralikke dividende. Aga ma ei tulnud siia ometigi selle vana asja pärast.

Ahven. Selge see. Sa tulid, et minuga konstruktiivselt vestelda. Eelseisvatest valimistest.

Tiik (jahmub natuke). Kust sa tead?

Ahven. On seda siis raske arvata, mis rikub praegu rohkem kui 3000 Eestimaa innukama kodaniku unerahu? Et kas valitakse ära või ei valita ära!

Tiik. No nii see nüüd küll lausa ei ole, mina magan hästi nagu alati. Aga... tohin ma istuda? (Sätib ennast tugitooli).

Ahven (algul tahaks nagu hoiatada, aga siis mõtleb ümber). Eks sa istu... kui julged.

297. lugu, 4. episood

Ahven, Tiik

Ahven. Ausalt öeldes, ega ma eriti ei teagi, keda meil siin nii väga valima hakatakse.

Tiik. Kuidas nii – et ei tea?

Ahven. Esiteks ei eruta see mind eriti, ma olen kohe kuidagi selline apoliitiline... ja teiseks – pole ju kuskilt kuulda ja lugeda kah.

Tiik. No vaat, seda ma räägingi! Meie oma kallis parlament oskas valimised paisata kiviaja tasemele.

Ahven. Seda ma ei teadnudki, et kiviajal ka valimised olid.

Tiik. No kuule – kes ikka tahtis karjapealikuks ehk teisisõnu liidriks saada, see äsas konkurendile kaikaga vastu pead! Nüüd tahetakse meid umbes samasugusesse olukorda tõugata! Rahvas on jäetud täielikku teadmatusse!

Ahven. Aa, nüüd saan aru. Sa pead silmas seda, et enam ei tohi tänavatel reklaami teha?

Tiik. On absurd, eks ole? Sina näiteks tohid oma Esimese Päeva Kiriku kuulutuse avalikku kohta üles riputada, mina aga mitte!

Ahven. Tunnen sügavalt kaasa.

Tiik. Mis mul su kaastundest kasu on... Abi on vaja.

Ahven. Ma ei saa nüüd aru?

Tiik. Küll sa saad. Millal sul see järgmine jutlus seal kultuurimaja saalis ongi?

Ahven. Eks ikka igal pühapäeval jumala meeleheaks, armas Raivo.

Tiik. Mis see sulle maksaks – anda inimestele head nõu, et kelle kätte sina soovitaksid oma kodulinna usaldada? Ei mingit otsereklaami, niisama väike vihje... Nii palju kui mina tean, pole Uku Palm küll see inimene, keda sa peaksid toetama. Ta ju näitas sulle trääsa, et pühi suu ehituskruundist puhtaks! Oli nii?

Ahven. Oli.

Tiik. On ateist, ah?

Ahven. Kas siis sina polegi ateist?

Tiik. Mina? Kelleks sa mind pead, ausalt? (Vakatab teise iroonilise pilgu all). Juhul, kui ma peaksin oma tooli tagasi saama,

leiame su koguduse jaoks säärase kruundi, et... Ja mul on veel üks idee, kohe päris põnev idee... Mis sa arvad, kui tekitaks linnale religiooninõunikua ametikoha või midagi sellist?

Ahven. Noh, see oleks väljakutse kogu riigile.

Tiik. Just nimelt! Aga väike Morna võib mõnes asjas teistele suur eeskuju olla!

Ahven. Raivo, tohin nüüd minagi midagi küsida?

Tiik. Lase käia, sinu ees pole mul täna mingeid saladusi.

Ahven. Ütle, miks sa nii vägai tahad uuesti linnapeaks saada?

Tiik. Sellepärast, et... mulle läheb korda Morna linna saatus... Muigad?

Ahven. Ei, räägi aga räägi, ma kuulan hea meelega.

Tiik. Okei, sina oled ise vana elukunstnik, sulle pole mõtet udu ajada. Mulle ei meeldi kaotada. Ma tahan revanšši.

Ahven. Ja ainult?

Tiik. Vaata, vaata, oledki nagu pihisaks hakanud! Okei. Kuula siis. Ma olen vist võimuga ära harjunud. Ma tunnen ennast ilma selleta natuke ebamugavalt. Ja nii edasi. Noh, tuled kampa?

Ahven. Ah et see väike vihje... oma tillukese koguduse ees?

Tiik. Jess! Ja kui kõik läheb nagu ta minema peab – ja nii ta ju läheb, usu mind, siis saad sina kruundi ja pealekauba veel nõunikupalga ka...

Ahven (ristab käed kurgu alla, pooltõsiselt, poolnaljaselt). Meie Isa, kes sa oled taevas, hoia mind kiusatuse eest...

Tiik. Ma ei saanud nüüd aru?

Ahven. Vaata, minul on säärane sisemine tunne, et Issand Jumal ei tahaks kohe kuidagi Morna kohalike valimiste käiku sekkuda.

Tiik. Nii, nii? (On tugitoolis nihelenud, äkki lausa viskub püsti ja haarab tagumikust). Kurrat! See on ju... Ongi nõel! Seda tegid sa meelega!

Ahven. Ma ju hoiatasin ennist - et kui julged, eks siis istu.

Tiik. On magedad naljad, ausalt... Mind oodatakse juba ammu teises kohas... (Väljudes) Ükskord veel vaatame, mis ususektid siin linnas laiavad ja kui seaduslik see on!

297. lugu, 6. episood

Morna turg. Jürka peab oma viimase aja argist ametit. Müüb sügissaadusi. Lisaks sellele on ta leti serval reas veel rohmakad puulelud.

Jürka. Kellele kapsast, kellele kapsast? Perenaine, kui unustasid porknad ostmata, siis minu käest saad poolmuidu! Kellele kapsast, kellele kapsast!
Ahven (*kes on ilmunud teisest suunast*). Mulle võid ühe hapukurgi anda.
Jürka. Ahven, kurat... Oi, mis ma nüüd ütlesingi... Härra õpetaja...
Ahven. Mis sa jamad, Jürka! Pole ma kurat ega härra.
Jürka. Anna andeks, ei märganud... Mõtlesin just ennist su peale, et tuleks jalutaks korra läbi, räägiks paar sõna juttu...
Ahven. Täielik telepaatia. Mina mõtlesin ka, et jalutaks korra turu peale, vaataks, mida Jürka teeb...
Jürka. Kuule, ega mul siin enam pikalt ei lähe. Leili peaks iga hetk ise tulema, ta laseb mu siis natukese linna peale...
Ahven. Oh jah, Jürka...
Jürka. Mis sul on miski mure või?
Ahven. Pole midagi, Jürka, mured selleks loodud ongi, et nendest üle saada. Mis vidinad need siin veel on?
Jürka (*lööb käega*). Ah, sai naljaviluks välja pandud. No see Ümera Ül, tead ju küll, see seal Uuevarikult, tema neid nikerdab...
Ahven. Ära sa ütle, mehel on asi käpas. Täitsa nagu... eestiaegne värk! Mõni ostab ka või?
Jürka. Paar tükki on ikka ära võetud...
Ahven. Lastele peaksid need meeldima küll.
Jürka. Seda nüüd mitte. Rohkem nagu vanaemad ostavad.
Ahven. Ma võtaks ka ühe... Voh, selle vissikese näiteks.
Jürka. Oi, ei tea, kas sobib... Sa nüüd ikka rohkem nagu teistmoodi mees... seisad kõrgemal...
Ahven. Kas minul ei tohigi nostalgiat olla, Jürka? Kui teada tahad, oli minulgi kunagi lapseõlv!
Jürka. Selle peale ma nagu ei tulnudki...
Ahven. Aga näe oli! Ja ükskord tõi onu Tim, ema vend, mulle terve peotäie umbes selliseid puust pudulõuseid... Mis see maksab?
Jürka. Sinule annan niisama ära.
Ahven. Mulle võid oma hapukurgi tõesti niisama kinkida, aga milleks külamees Ülut nõokida? Kümnest kroonist aitab? Noh, ma lähen siis...
Jürka. Oota oota nüüd! Leili peaks iga hetk... Näe, vist tulebki seal? Lähme koos, lähme kuhu aga tahad, kuidas ma sind nii imelikus tujus saan üksi minna lasta!

297. lugu, 8. episood

Jürka, Ahven. Kõnnivad kahekesi pargiteed. Kõnnivad ja vaikivad. (Võiks filmida Keila pargis, kui sealset turgu nüükuinii filmima peaks).

Jürka. Ahvenas, noh, ausalt... No miks sa üldse ei räägi? Kui miskit on... saad aru... ütle ainult... Ma võin täitsa... (*teeb liigutuse, andes mõista, et vinge löömamees ja valmis alati sõpra kaitsma*)... sa tead mind küll...
Ahven. Pärast võib-olla räägin, oleme nüüd natuke aega veel vakka.
Jürka. Einoh, kuidas soovid...
Ahven lööb kinganinaga millegi pihta, mis eemale lendab. Jürka jääb vaatama, kiirustab siis äkki seda "midagi" otsima.
Ahven. Mida sa seal teed?
Jürka (*võtab maast õllepudeli korgi, vaatab seda, torkab siis hoolikalt taskusse*). Ah, niisama... Oota mind ka nüüd... Kuhu me nüüd lähme üldse?

297. lugu, 10. episood

Ahven, Jürka. Kaks võimalust: kas pargis (kui ilm laseb) või taas Ahvena toas.

Ahven. Vaata, Jürka, sa ennist küsisid, et mis mureks.
Jüri. Sa nagu küsitud jah.
Ahven. No eks kuula siis... Vaata, mure on selline, et kas ma juba liiga õilsaks pole ära pööranud.
Jüri. Ah soo? See on küll üks vispel-vospel värk... Noh, et selles mõttes, et kui veel aru ka saaks...
Ahven. No kas sul pole viimasel ajal mõnikord niimoodi olnud, et vaatad peeglisse ja küsid endalt: et kui kaua veel?
Jüri. Ah soo? Ei, niimoodi ma pole endalt küsinud...
Ahven. Kuidas sina siis küsid?
Jüri. Ega ma peeglit ei küsigi. Ma mõnikord ainult niisama imestan, et kas see mees üldse olengi mina, noh, ikka seesama Kergese Jürka...
Ahven. Nojah, sina oled meil üldse selline elutervem ja looduslähedasem inimene, sina võtad probleemil otse sarvist... Mina teen enda asjad liiga keeruliseks. Oi, kui sa teaksid, Jürka, kui mitu head pakkumist ma täna tagasi lükkasin...
Jürka. Kui see Jumalale meelepärane peaks olema, siis oled sa hästi teinud.
Ahven. Mina ei tea, kas Jumal enam usubki, et see ikka mina ise olen? Äkki olen juba üle pakkuma hakanud, äkki tuleks vahepeal mingi pisemat sorti... noh, saad aru... mingi väike kakk kokku keerata?
Jürka (*on võtnud taskust ennist-leitud pudelikorgi, keerutab seda hajameelselt näppude vahel*). Ei tea, kas maksab... Sul ikkagi Esimese Päeva Kirik selja taga, inimesed vaatavad su peale... kuidas öeldagi... teistmoodi pilguga...
Ahven. Vaat see see asi ongi, mida ma ei osanud ette näha! Inimesed vaatavad... Ja mida sina seal nii hoolega puurid?
Jürka (*on kuidagi kivistunud, ütleb siis imeliku häälega*). Ei julge mitte üteldagi, äkki nägin valesti. Kuule, äkki sina... Viska pilk peale, sul paremad silmad...

297. lugu, 12. episood

Jürka, Ahven

Ahven. Mis sa mulle sellele õllepudeli korgist topid? Kust sa selle üldse võtsid?

Jürka. Maast leidsin. Palun loe, mis sinna kirjutatud on...

Ahven. No mis siin on? R... E... I... S...

Jürka. Reis kahele?

Ahven. Kuule, kuule, see on see kampaania, et vaata korgi alla, jah?

Jürka. Just ja jess, jess ja just! Mul on kaks tükki juba kodus olemas. Ega Leili ei teagi, ma mõtlesin, et mis ma ikka enne räägin, kui miskit on, teen nagu üllatuse... Nüüd näe tuligi see kolmas...

Ahven. Kui nii, siis soovin õnne... Aga sinust pole nähagi, et sa vahepeal nii palju õlut oled sisse oleksid ajanud...

Jürka. Kust see raha võetakse... Eks ma rohkem maast korjanud ole... Turul ja bussijaamas ja... Oma pool suve... Leili juba õiendabki, et nagu miski prükkar...

Ahven. Noh, nüüd lendate kahekesi soojale maale peesitama!

Jürka. Teagi, kuidas talle ütelda... Äkki ta ei lubagi? Ja kes siis turul käima hakkab?

Ahven (äkki muutub ta tusane nägu elavaks ja kavalaks). Jah, vaat turg, see ei tulnud mulle meeldegi...

Jürka. Aga kui ta teada saab, et mul kolm korki koos on...

Ahven. Aga miks ta peaks seda teada saama, kui sa talle seda ei ütle?

Jürka (rohkem omaette). Nojah, ega mina neid väljamaa keeli ei mõista, Leili ka ei oska... Mis me ikka...

Ahven. Ei, Jürka, sina pead reisile saama.

Jürka. Noh, aga... kuidas ja kellega?

Ahven. Kas mina sulle reisikaaslaseks ei sobigi?

Jürka. See oleks küll priima... Aga mis ma Leilile ütlen?

Ahven. Aga miks sa pead talle üldse midagi ütleva?

Jürka. Ah soo? Aga see oleks ju... Noh, nagu valetamine või?

Ahven. Vale oleks siis, kui sa valetaks. Kui sa aga midagi ei räägi, siis ei saa täpselt arugi, mis see just on, kas vale või tõde.

Jürka. Aga midagi tuleb ju ütelda!

Ahven. Noh, ütle talle, et Ahven kutsus sind kui oma assistenti... soojale maale usulisele õppereisile kaasa! Seal peaks ju mingid kirikud kindlasti olema!

Jürka. No ma kohe ei teagi nii äkki...

Ahven. Saan aru, Jürka. Unusta ära. Näe, Jumal pani mu katsumise ette. Ja näe, keerasingi käki kokku.

Jürka. Mis sa nüüd, mis sa nüüd, Ahvenas! Ju see nii pidi juhtuma! Mina olen nõus, peaasi, et sa mind seal väljamaal päris omapead ei jäta!

299. lugu, 6. episood

Väike kohvik. Leti taga on Tiina. Siseneb Tallinna ajakirjanik Eve Lainevoog, vaatab kohe otsivalt ringi...

Tiina (elukutselise naeratusega). Tere hommikust.

Eve. Tere. Kas me oleme tuttavad?

Tiina. Oh, ei usu, et teie mind teate. Aga teie olete ju see Tallinna ajakirjanik, kes...

Eve. Eve on mu nimi.

Tiina. Mina olen Tiina.

Eve. Noh, olemegi nüüd tuttavad, nagu ma aru saan? Kuidas ikka aeg lendab! Ja-jaa, ammu pole ma teie armsas Mornas käinud ja siin teie kohvikus... kohe väga tükk aega mitte.

Tiina. Ma saan aru. Ebameeldivad mälestused?

Eve. Ah, mis seal ikka. Aga tookord siit välja astudes elasin ma tõesti kohe päris karmi autoavarii läbi.

Tiina. Mina tookord siin tööl ei olnudki. Aga see, mis järgnes... No see teie artikkel mehest, kest teile otsa ajas ja siis Jumala käest puudutatud sai! Vähemalt meil siin Mornas loeti see ajaleht täitsa ribadeks.

Eve. Oi, kui põnev takkapihta kuulda!

Tiina. Poleks seda teie lugu, ei teaks meie Ahvena kirikuehitamise plaanidest ja kurvast saatusest mitte keegi peale mõne ta otsese alluva seal... pensionaadis. Nüüd käivad paljud meie linna külalised ainult just sellepärast seal kohvi joomas ja einet võtmas, et oma silmaga üle Eesti kuulsat patukahetsejat näha!

Eve. Ai-ai, selle peale ma nagu ei tulnudki, et viin teil kliendid minema.

Tiina. No meie saame ikka kuidagi hakkama. Aga teie olete tõesti üks omapärane inimene.

Eve. Minge nüüd, ma olen niisama üks... elu jälgija.

Tiina. Mina küll nii ei saaks. Inimene, kes tikkus teie elu kallale... Aga see pole loomulikult minu asi. Mida ma tohiksin teile pakkuda?

Eve. Esialgul ainult pisikese tassikese kohvi. (Vaatab käekella). Jõudsin kohale natuke varem kui kokku lepitud... mul peaks siin mõne minuti pärast algama pisike randevuu. Ühe väga kena noormehega.

Tiina. Selge, siis on varsti jälle mõni meie skandaal üle Eesti teada.

Eve. Issake, miks just skandaal?

Tiina. No ega teie ju niisama ajaviiteks Tallinnast siia meie juurde sõitma ei hakka!

Eve. Aga äkki polegi skandaal, äkki on ainult väike anekdoot?

Tiina. See on umbes seesama! Ega ju mingi Morna linnake midu seda kurikuulsat pealinna uudisekännist ei ületa, kui siin mingit jama ei juhtu.

Eve. Tiina, ma näen, et teil on meie ajakirjanduse suhtes küllalt kriitiline hoiak.

Tiina. On vat jah. Ah, aga see on ju kogu maailmas niisugune. Mõnest pärisi suurest riigist saame me üldse kuulda alles siis, kui seal midagi paha juhtub, noh, näiteks kukub mingi turismibuss kuristikku. Andke andeks, ega ma siis isiklikuks ei tahtnud minna.

Eve. Ei, ei, see on väga huvitav, äkki räägiksime sellest pikemalt?

Tiina (jäiselt, samas ainiti üle Eve õla ukse poole vaadates). Ei usu, et sellest midagi välja tuleb.

Eve. Ei, aga miks?

Tiina. Mulle tundub, et teie väga kena noormees on kohale jõudnud.

Sisenenud on Tiik, mapp kaenlas, selg sirge, nägu plakatrõõmus.

Tiik. Tervist! Te vist soovisite minuga rääkida?

Eve. No tere, vana tuttav! Minu meelest oli ikka vastupidi, et teie soovisite tungivalt minuga vestelda?

Tiik. Vahet pole, eks? Kuhu me istume?

301. lugu, 5. episood

Pansionaat. Ahvena tuba. Koputamata tormab sisse Jürka.

Jürka. Tere, Ahvenas!
Ahven. Tere reisisell. Teine kord võiks ikka koputada ka.
Jürka. Mul on jube kiire, tead. Noh, kas said kino kätte?
Ahven. Sa mõtled videot?
Jürka. Nojah, seda ikka. Näita ette, ära nõogi!
Ahven. Noh, kui sa just nii väga tahad...

301. lugu, 7. episood

... *amatöörkaadri lõpp teleka-ekraanil: Jürka poseerib mingi päris- või arhitektuurimaastiku taustal, nägu tähtis ja õnnis peas. Naeratab nii hoolega, et suu kipub krampi. Siis sirutab käe välja...*
Pansionaat.

Jürka. Kas mul tõesti nii loll nägu on?
Ahven. Mina nii karm enda vastu ei oleks.
Jürka. Miks sa edasi ei näita?
Ahven. Mis seal ikka nii erilist...
Jürka. Ära keeruta, Ahven! Nüüd peaks tulema see koht, mille mina üles võtsin!
Kreeta.
Jürka. Anna see aparaat nüüd siia, Harry, las mina ka teen pilti!
Ahven. Aitab küll, aitab küll, Jürka.
Jürka. No anna, noh, palun, ah? Las ma võtan sind ka üles...
Ahven. Eile sa muud ei teinudki. Ma pean veel vaatama, mis kaadrid need on...
Jürka. Ole mureta, kõik on tipp-topp! Sinu elust ja rännuteedest tuleb tulevastele põlvedele see... mis ta oligi... kinukroonika kokku vändata.
Ahven. Mina pole selles sugugi nii kindel.
Jürka. Aga mina jälle olen! Mina tean, kes sina oled – sina oled prohvet ja mina olen sinu jünger!
Ahven. Mitte jünger, vaid paparaatso.
Jürka. Ah see kratt, kes salaja pilti teeb? No aga mina filmin sind avalikult.
Ahven. Seda küll. Kuule, aga kas sa mäletad, Jürka, kuidas me ükskord ammumöödunud aegadel oleksime äärepealt kõvadeks seltskonnakroonika skandaalide tegijateks saanud, noh, see kord, kui sina tegid selles Morna kinnises äriklubis paar plöksu ja need koguni ajakirjas ära ilmusid?
Jürka. Aa, see, kui Margna ja Pöder oma plaane pidasid... Ja sina saatsid neile paar linnukest kukile... Küll sai siis ikka väga patust elu elatud. (*Langetab pilgu*). Selle eest peaksin issandalt eraldi andeks paluma, mis sa arvad?
Ahven. Jumal pole nii väiklane.
Jürka. Kui sa niimoodi arvad... Aga küll on hea, et nüüd on see kole elu ikka selja taga.
Ahven. (*vaatab teist murelikult – vana semu ja kannupoiss on hetkel temast endast kordi vagam ja usklikum!*). Sul on õigus, Jüri. Säh, eks sa siis surista natuke, kui nii väga tahad. (*Annab kaamera Jürkale*).
Jürka (*on kaamera saanud, hakkab innukalt filmima*). Kuule, kuule, vaata natuke sinnapoole, eks? Tõsta lõuga ka natuke. Voh, väga hea!

301. lugu, 9. episood

... *amatöörkaadrid. Ahven seisab, lõug püsti, millegi maalilise taustal...*
Pansionaat.

Jürka. Vahi, vahi, sa oled justkui kindral kohe!
Ahven. Väga vale rakurss. Ega ma mingi Mussolini ole.
Jürka. Ega ma seda pole ütelnudki.
Ahven. Nüüd olen ma sinuga ühte meelt. Ma ei meeldi endale mitte üks raas. Mis me seal tegime üldse, Jürka?
Kreeta.
Jürka. Sul on kohe sihuke sündind kuulsa mehe nägu peas, usu mind!
Ahven. Ära aja pada, Jürka. Aga ma vaatan, et sulle lausa meeldib see pilditegemine?
Jürka. Hea puhas töö, mis seal ikka.
Ahven. Äkki peaksid üldse ametit vahetama? Kaua sa ikka Morna turul hapukapsast müüd? Hakka parem kinomeheks.
Jürka. Hilja hakata.
Ahven. Kunagi pole hilja.
Jürka. Ei, Harry. Selle kinomõtte peale oleks pidanud noorest peast tulema, mina aga... Sa ju tead, mis elu mina elasin ja kuhu ma oma paremad aastad raikasin.
Ahven. Pole sina siinviibijatest sugugi ainus, kellel on mõnevõrra kriminaalne minevik.
Jürka. Jah, aga vaata, mis meist nüüd on saand! Ja mina olen nüüd kogunisti väljamaal...
Ahven. Oled kohe päris tõsiselt täiesti esimest korda või, nagu sa muudkui räägid?
Jürka. Nojahnoh. Ära sa teistele räägi, natuke plass kah.
Ahven. Millal mina sind reetnud olen? Seda enam, et sina mulle selle sõidu ju välja tegidki.
Jürka. Mis ma siin kreeklaste saarel ikka omapead oleksin osanud teha, oska ju mingit keeltki rääkida.
Ahven. Vaata aga meie Jürkat, või tema on esimest korda piiri taga. Minu meelest oled sina see kõige viimane eestlane üldse, kes polnud veel kordagi välismaale sattunud... Nüüd pole meie väikesel kodumaal enam ühtki sellist!
Jürka. Küll sina oskad ikka ilusti ütelda!. Prohveti asi.
Ahven. Jäta nüüd palun see prohvetijama. Tead küll, et see mulle ei meeldi.
Jürka. Kuidas soovid, aga mitte igamees ei oska niimoodi ütelda, et saagu valgus.
Ahven. Khm... Tegelikult ütles seda küll Jumal.
Jürka. Aga Harry! Me pole siia maani sinna sellesse kuulsasse kirikusse jõudnud... ainult selle kiriku pärast olid sa ju üldse nõus minuga kaasa reisima.
Ahven. Tõesti või?
Jürka. Kas sa siis ei mäleta, kuidas see oli? Kui mul need kolm õllekorki kokku said? Nüüd oleme käinud siin iidsetel kreeklaste Kreeta saarel ainult ekskursioonidel...

Ahven. Mis sulle siis ei meeldi?

Jürka. Kõik meeldib, aga... Me oleme juba kõik need kõrtsid ja kohvikud ja supelrannad läbi tiirutanud, aga kirikusse pole ikka veel jõudnud.

Ahven. Sinu innukus, kallid sõber, on kiiduväärne. Jõuame sinna kirikusse ka ükskord. Võib-olla... Tead, mis ma sulle ütlen, kulla sõber ja jünger – inimene ja Jumal võivad teinekord teineteisest pisikese puhkuse võtta?

Jürka. Kuule, Ahvenas, ega sa ometi... taganema ei hakka?

Ahven. Mine nüüd, Jürka! Aga mõtle ise – äkki tahab ka Jumal minust natukeseks ajaks puhkust saada?

Jürka. Ah soo? Kui nüüd sedapidi võtta, siis mine sa tea. Aga mida ta minust arvab, Jumal, noh?

Ahven. Samad sõnad, samad sõnad! Tead, mis me täna teeme? Meie teeme täna siin kaunil iidse kultuuri saarel selle viimase eesti mehe auks, kes polnud enne kordagi välismaale saanud!

301. lugu, 11. episood

"amatöörkaadrid" telekas. Ahven istub laua taga, veiniklaas peos, ja räägib midagi laialt žestikuleerides. Üleminek. Kreeta.

Ahven. ... Kristus Kristuseks, aga meie peame tunnistama, et selle saare pinda on palju varasematel aegadel puudutanud Kreeka vanade jumalate tallad!

Jürka. (filmides) Ei tea, kas ikka on?

Ahven. Igatahes, et on! Mis sa arvad, Jürka, mis number sandaale võis kanda peajumal Zeus?

Jürka. Kas see ühe silmaga või?

Ahven. Küll sa oled harimatu inimene! Ühe silmaga tüüp polnud mingi jumal, vaid kükloop, hiiglane, kes elas koopas... Kas sa siis "Odüsseuse reise" polegi lugenud? Kuule, jäta see pagana kino järele, kuuled, mees? Istu siia maha ja joo veini.

Jürka. Pole nii ammu võetud, äkki hakkab pähe? Välismaa värk kah, äkki läheb jamaks...

Ahven. Mis sa seda välismaad nii väga kardad! Aga olgu, oota üks hetk... istu siin, ma toon sulle kohe siia tükikese kallist Eestimaad...

Jürka. Ei tea kustkohast?

Ahven. Näed, sealt... kolmandast laudkonnast? Mis tibi del viga on? Samasugused turistid nagu meie!

301. lugu, 13. episood

"...amatöörkaader". Jürka ja Ahven kahekesi laua taga. Istuvad kaelakuti, vaatavad õndsalt ja veiniselt otse kaadrisse. Siis sirutub meie suunas Ahvena keelavaid liigutusi tegevaid käsi...Panstonaat.

Ahven. Selle kustutan ma pärast ära.

Jürka. Täpselt minu mõte.

Ahven. Mis meiega seal küll juhtus?

Jürka. Ära nüüd kurvasta, Ahvenas. Juhtub mõndagi. Isegi Kristusel juhtus mõnikord äpardusi, ise sa rääkisid...

Kreeta.

Sumin, hele naistenaer. (Jah, hea oleks, kui saaksime kaadrisse kaks eesti daami või tibi, ehk annab kolleegidelt laenata). Üks noor daam filmib ja naerab, teine naerab niisama.

Ahven (*käsi ette sirutatud*). Suur tänu, armsad daamid!

Jürka. Thanks, nagu öeldakse. Kas me oleme välismaal või ei ole välismaal?

Ahven. Mis ma teile rääkisin? See mees on unikaalne. Esiteks on ta esimest korda välismaal ja teiseks on ta filosoof.

1. daam. Ongi nii või?

2. daam. Ma pole elu sees ühtki filosoofi näinud.

Ahven. No näete, selleks tuligi teil Kreeta saarele sõita ja nägitegi ära. Kui tahate, võite teda näpuga katsuda. Ta ei solvu.

Jürka. Minul poleks vastu midagi, aga Leili võib vihaseks saada.

1. daam. Kes see Leili veel on?

2. daam. Mitte kes, vaid kus? Uu? Kus on Leili?

Jürka (kella vaadates). Morna turul.

1. daam. Morna? Nisukest kohta pole olemaski.

Jürka. (solvub). On küll.

2. daam. Kust te teate?

Jürka. Ma olen seal sündinud, üles kasvanud ja palju kannatanud. (Jääb seejärel tukkuma).

Ahven. Vaat nii, tüdrukud. Tunne oma kodumaad! Ja kust daamid ise pärit on?

1. daam. Jessas! Tallinnast ju, kust veel!

2. daam. Mu kodu on keset linna!. Kuulge, Harry, teie filosoof ju magab!

1. daam. Äratame filosoofi üles!

Naised hakkavad uimaseks jäänud Jürkat kōdistama ja kiusama.

Ahven. Priima! (*Haarab kaamera, hakkab filmima*). Veel üks duubel, palun!

... lugu sulab tagasi telekasse, amatöörkaadrisse.

Ja väljub siis tuppa, kus kaks meest teleka ees istuvad ja kannatavad. Ja siis paiskub lahti uks, ning sisse lendab Leili.

Leili. Seda ma arvasin!

Jürka. Leili, aga miks sa turul ei ole?

Leili. Miks, miks. Rahakott jäi sinu kätte ju! Nii. Ja mis see veel on?

Ekraanile on tardunud kaader Jürkast ja tibidest.

301. lugu, 15. episood

Jürka, Ahven, Leili

Jürka. Ära sa nüüd Leilikene arva midagi, see pole üldse nii nagu välja paistab...

Leili. Seda ma usun! Nii noored tüdrukud sind ei tahagi!

Ahven. Tegelikult oli kõik palju süütum. Usu mind, Leili!

Leili. Kuidas see oligi... ära käi minu tegude, vaid minu sõnade järgi?

Ahven. Paraku on see liigagi asjakohane meeldetuletus. Mul on kahju, et meiega niimoodi juhtus.

Leili. Mis te... hädaldate, ausalt, mõlemad... Kuulge, aga need naised seal... ma olen neid telekas näinud?

Jürka. Mida ma räägin! Nemad on näitlejad, primadonnad, saad aru! Puhkusalajad, saad aru? Pidime me sinna saare peale üldse lendama! Pidin ma selle kolmanda korgialuse leidma! (*Ehmatat enese vaikima*).

Leili. Ütle veel kord, Jürka? Noh?

Jürka vaikib nüüd aga nagu partisan.

Ahven. Leili, kõiges olen süüdi mina. Saatan saatis mind kiusatuse sisse. Loomulikult oleksid koos Jürkaga lendama sina. Ma püüan sulle selle kaotuse kompenseerida.

Leili. Ole nüüd vakka, Ahven, ole kohe hästi vakka.

Ahven. Ma saan aru, mulle ei ole selles loos andestust.

Leili (*hakkab vastu ootusi äkki naerma*). Mis te kaks tobujüri arvate tõesti, et mina oleksin selle sõidu ette võtnud?

Jürka. Mul nii süda valutab, armas naine...

Leili. Sina ole kohe eriti vait! Kas sa siis ei tea, et ma pigem suren, kui lennukisse istun? Ja üldse, mina ei taha mingile väljamaale, mul on isegi Tartus selline tunne, et saaks ainult koju tagasi... Ainult see mulle küll ei meeldi, et mulle valetatakse.

Lähme, Jürka.

Ahven. Võib-olla on nii õigem tõesti. Mina pean nüüd vist väga kõvasti palvetama!

302. lugu, 2. episood

Morna tänav (mitte Õnne). Sellel kõnnib Ursula. Vastu võimalikke kahtlusi pole temaga vahepeal siiski vist midagi väga tagasitõukavat toimunud. Piiga nagu piiga ikka, astumas isegi natuke reipama sammuga kui oleme harjunud nägema. Komistab mingi konaruse taha, aga see teeb talle isegi nalja, ta jätkab teekonda - paari lapsemeelset keks-sammu tehes ja siis normaalsammul jätkates. Teda on märganud ja huviga jälginud vastutulev mees, ei keegi muu kui Ahven. Ursula tõttab temast peaaegu mööda, Ahven aga tervitab teda talle viimasel ajal omases sujuvsoojas maneeris.

Ahven. Tere, preili Palm.

Ursula. Oi, jah, tere! (*Ja läheb edasi. Jääb siis äkki seisma. Miski häirib teda. Ta pöörab ringi*). Hei, kuulsite siis, teie...?

Ahven (*pöörduv samuti tagasi*). Te peate silmas mind?

Ursula. On siin siis veel kedagi?

Ahven. Kuulan teid.

Ursula. Ma tahan teada, miks te mulle "preili" ütlesite.

Ahven. Oli siis midagi valesti?

Ursula. Ma ei talu seda sõna. Preili, freilen... Vastik!

Ahven. Selle peale ei osanud ma kahjuks tulla.

Ursula. Ja kust te üldse mu perekonnanime teate?

Ahven. Ma tean ka teie eesnime. Ursula, kui ma ei eksi?

Ursula. Seda ma arvasin. Nüüd ütle onuke mulle muidugi, et Ursula, see linn on nii väikseke...

Ahven. Seda ka, aga me oleme ju kokku puutunud. Te olete mõnigi kord meie baaris käinud.

Ursula. Selles uues tatibaaris või? Mina teid küll ei mäleta...

Ahven. Ma ei tea, millest te räägite.

Ursula. Noh, sellest seal Lehise tänaval, kuhu on tekkinud muide Morna linna ainuke mänguautomaat...

Ahven. See info on mulle uudis. Mina rääkisin Pinuse baarist.

Ursula. Aa, nüüd tundsin teid ära! Vabandust, ma pidasin teid kellekski...

Ahven. Kelleks siis?

Ursula. Noh, sedasorti vanuriks, kellele jõledalt meeldivad noored plikad. Teate küll, millest ma räägin. Ma olen selliseid näinud küll ja küll.

Ahven. Olen ma siis seda nägu?

Ursula. Olete jah. Aga ma panin mööda, teie olete ju see maru-usklik baarimees.

Ahven. Maru-usklik ma ei ole, aga kristlane küll.

Ursula. Kuulge, peale selle tahate ju mingit kirikut ehitada... Kui valmis saate, ärge mind küll sinna kutsuge!

Ahven. Miks siis, armas laps?

Ursula. Sellepärast, et ma ei ole armas laps! Mina jumalat ei usu, sest tema ei aidanud, kui ma hädas olin...

Ahven. See on tõsine asi.

Ursula. On jah tõsine! Ma tõesti kutsusin teda appi, aga ta ei teinud väljagi!!

Ahven. Äkki räägiksime ükskord sellest?

Ursula (*kelle tuju on, nagu näeme, tõesti heitlik*). Jätke järele! Ja preilik hütisite te mind ka ainult sellepärast, et mu isa on siin linnas pomo number üks ja teie tahate tema käest oma kirikule maad või midagi sellist! Ma tean küll!

Ahven. Mul on väga kahju, et te minust niimoodi arvate.

Ursula. Ma ei arva teist midagi, aga teie ärge siis tülitage tänaval võõraid tüdrukuid... mõnel võib isegi gaasiballoon käekotis olla!

Ahven jääb eemalejooksvale tüdrukule järele vaatama. Ta nägu on harjumatu tõsine. Võib-olla isegi natuke traagiline.

302. lugu, 6. episood

Pinus. "Ahvena tuba". Ahven seisab akna all, vaatab välja. Tuleb, teeb toas tiiru. Mees on sügavas mõttes. Tõstab käes lauvalt ajalehti ja paneb need korralikult kokku ja kõrvale. Ta tegevus on poolautomaatne. Sel moel satub ta pihku videokasett. Ta vaatab seda nõutult, torkab siis makki - ja ekraanile tekib kujutis õnnetuist Jürkast, keda Kreetas kiusavad näitlejannad. Ahven lülitab maki kähku välja, võtab kasseti ja torkab selle prüigikasti. Mõtleb siis järele, võtab piibli, avab, paneb selle käest... ja heidab siis sealsamas toanurgas põlvili. Ristab käed ja hakkab häältealt palvetama. (NB - vältigem koomuskit, sest koomiline on see Kilgase esituses ju niikuinii!)

302. lugu, 8. episood

Ahvena tuba. Kiire koputus. Ahvenat ennast me ei näe (vaatesuund on uksele). Uks avaneb. Siseneb asjalik Are.

Are. Tere, Harry, ma ainult hetkeks... Oi, mida sina seal teed?

Sest alles nüüd näeb ta Ahvenat, kes seljaga tema poole põlvitab.

Ahven (pead pööramata). Ma palvetan.

Are (turtsatab). Ega ma arvanudki, et sa kadunud mansetinööpi otsid. Läheb sul veel kaua?

Ahven raputab pead, ent püsib veel mõni aeg samas asendis. Tõuseb siis ja astub Arele vastu..

Ahven. Tere. Are.

Are. Sa oled nii imelik... Ma vist segasin sind?

Ahven. Pole midagi. Mis sul mureks?

Are. Ah, mina ei tea, tulin jälle paariks-kolmeks päevaks Tartust ja ennäe, mu toaknast puhub jubedasti sisse, Alma saatis sinu juurde, et äkki oskad sina midagi ette võtta...

Ahven. Eks ikka sama, mida temagi – helistada töömehele.

Are. Jõuab küll... Kuule, sa siis ikka... tõsiselt kohe...?

Ahven. Millal mina enne nalja olen teinud?

Are. Varem sa muud ei teinudki, nagu ma mäletan...

Ahven. Muist nalju olid vist päris magedad.

Are. Hea küll, mis me sellest. Kas sa alati... niimoodi päevasel ajal? Heidadki põlvili ja muudkui palvetad?

Ahven. Mis sa nüüd. Are. Aga täna oli vaja. Ma palusin Jumalalt andestust.

Are. Mille eest?

Ahven. Nii imelik kui see ei ole, põhiliselt ennekõike ühe mageda nalja eest.

Are. Kas ta siis annab andeks?

Ahven. Kuidas kunagi. Vaata, ega tema meie peale ju viha ei kannu. Meie peame ise oskama endale ja teistele andestada.

Are. Räägi nüüd palun inimese moodi...

Ahven. Ma ju püüan.

Are. Oskaks mina ka palvetada...

Ahven. Ah, mis siin keerulist.

Are. On küll, Harry... Ja ega ma nii väga enda eest tahakski palvetada.

Ahven. Kelle eest siis?

Are. Sa tead küll.

Ahven. Siis tee seda kindlasti, Raimi aitab see igal juhul, usu mind. Kas sind, seda ma ei oska öelda.

Are. Pagan võtaks... Vanduda ikka tohib?

Ahven. Lase käia, kui kergem on.

Are. Juba vandusin. (Paus) Ma ei saa temast lahti, saad aru, igrekiga Harry? Ta on mul vaat siin sees nagu... Kuum kivi. Juba ära tüütab. Mõistad?

Ahven. Ainult teoreetiliselt.

Are. Sul pole siis midagi sarnast olnud?

Ahven. Ikka on. Üheksandas klassis. Kümnendaks läks üle.

Are. Ja edasi?

Ahven. Oh, see oleks pikk jutt. Aga ma olen elus isegi kaks korda abielus olnud.

Are. Jah, sa oled rääkinud... Aga lapsi sul ju pole. Nagu minulgi mitte.

Ahven. Naiste jaoks on see vist suurem probleem, ma kujutan ette?

Are. Tead, ma olen sellele alles nüüd mõtlema hakanud...

Ahven. Oh, sa veel noor naine, küll jõuad.

Are. Jäta banaalne jutt, eks? Ja kuule, mis asja ma sinuga siin niimoodi avameelitsen, va püha isa?

Ahven. Ma ka natuke imestan. Täna on mul üldse imelik päev.

Are. Hea küll, ma ei sega sind su suhtlemisel Jumalaga. Pean kliendi juurde minema. Kui aega saad, katsu siis see aknaasi korda ajada.

Ahven. Loomulikult.

Are (ukselt, Ahvenat seirates). Ja kui sul õhtul midagi targemat teha ei ole, võid tulla kontrollima, kui hästi aken on korda tehtud. Mis sa vaatad? Kaks üksikut tolgust nagu me oleme. Et just mina pidin selle esimesena välja ütleva...

Ahven. Ma olen nüüd sutsuke jahmunud... kuigi sa seda ei usu.

Are. Ma ise ka. Aga kunagi sa... tahtsid mind vist päris kõvasti? Siis ajas see mind naerma. Nüüd aga...

Ahven. Oota nüüd. Are. ma...

Are. Või on sul see nüüd Jumala poolt ära keelatud?

Ahven. Ei ole.

Are. Kena teada saada, et tal pole seal ülal...seksi vastu midagi.

Ahven. Hm... pigem on jutt siiski armastusest.

Are. See on juba keerulisem lugu. Noh, ja mida Jumal nüüd ütleks?

Ahven. Tal muudki teha. Aga - ma pean selle üle kõigepealt iseendaga nõu pidama.

Are. Tead mis, Ahven - sa oled nii veidraks muutunud, et ma isegi ei solvu. Aga tulla... tulla võiksid sa ju sellegipoolest.

Ahve. No kui just akna remonti kontrollima?

Are. Aga millest mina sulle rääkisin?

307. lugu, 1. episood

2005 aasta viimane päev. Pansionaat Pinus. Liikuv kaamera. Algul võiks see liikuda lausa "üksi", et alles mõne aja pärast aru saaksime – me longime koos Harry Ahvenaga mööda inimitühja pansionaati. Majas pole mitte kedagi peale tema. (Sobiksid retseptisioon, väike "palminurgake", kõle korrusekoridor lahtiste ustega, millest Ahven sisse vaatab ja siis ukse sulgeb. Ta võiks nina alla mingit meloodiat ümiseda (aga muidugi mitte religioosset)...) Siis häält puhastada – khm-khm-khm! Ja natuke endaga rääkidagi.

Ahven. Siin me siis oleme. Aasta saab otsa, jah? Vaikus majas, mis? Paras, härra Ahven. Sina oled vana ja väsinud mees...vaana ja vää-sinud... Ise oled! Me veel näitame neile... Psst!

Kaugemal kostab välisukse paugatus. Lähenevad kärstitud sammud. Ahven ajab ennast traksi ja läheb vaatama. Talle tuleb vastu Ursula. Too vahib imestades-uidistades ringi.

Ahven. Tere päevast.

Ursula. Ah ikka ongi keegi elus inimene majas.

Ahven. Vägagi elus, muide. Teie teenistuses?

Ursula. Kas teil on kinni täna või?

Ahven. Ei ole kinni.

Ursula. Aga miks siis nii vaikne on?

Ahven. Sellepärast, et just nii näeb välja aasta viimane päev ühes väikeses provintsipansionaadis. Ega see mingi Tallinna hotell ole. Oli äkki mingit soovi ka või?

Ursula. Ah, niisama... turult tulek ja nii edasi, mõtlesin, et jooks tassi kohvi, väljas on jube külm... Aga teil on baar ju ka kinni.

Ahven. Selle võib vabalt lahti ka teha. Kahe peale saame ehk isegi kohvikeetmisega hakkama. Lähme, lähme!

307. lugu, 3. episood

Pinuse baar. Ahven, Ursula.

Ahven (*kallab kohvi endale ja Ursulale*). Teie kohv! Muud ei soovi? (*Võtab riulist mingi pudeli*)

Ursula (*liigagi ükskõiksel pead raputades*). Mmmm.

Ahven. Maja maksab!

Ursula. Ei, las ma kannatan ikka vapralt õhtuni välja, siis saab äkki ühe pokaali šampanjat. Ühe, mitte rohkem!

Ahven. Võtan eeskuju ja ootan samuti õhtuni, Ursula. (*Paneb pudeli tagasi*).

Ursula. Vahi! Pastor mäletab mu nime ja puha!

Ahven. Mäluga on mul asjad esialgu korras. Muide, kuidas teil selle gaasipüstoliga on? On ikka laetud?

Ursula. Mis gaasipü... Ah soo, seda mäletate ka! Pole mul mingit gaasi ega püstolit!

Ahven. Minul pole ka ühtki relva. Ausõna.

Mõlemad hakkavad naerma.

Ursula. Kuulge, aga kumb te rohkem olete, kas kõrtsimees või jutlustaja?

Ahven. Aga kuidas see teile välja paistab?

Ursula. Ei, te panete neid oma tekste täitsa kihvtilt tegelt. Kui ma jõululaupäeval kultuurimajas teie jutlust kuulasin, siis...

Ahven. Nii et ikka käisite kuulamas?

Ursula (*rutu*). Absoluut kogemata sattusin peale! Ja ega ma lõpuni seal olnudki, ma pidin ju päriskirikusse minema, isaga, noh...

Ahven. Vabandust, mis asi on päriskirik?

Ursula. Noh see noh! Torn katusel ja rist torni otsas!

Ahven. Mina riigikirikuga ei konkureeri. See veel puuduks.

Ursula. Ega mina neid asju eriti ei jaga...

Ahven. Nojah, te ei usu jumalat kah.

Ursula. Usun või mitte, mis see muudab? Ma tahtsin ütelda, et päris... seal suures kirikus olid jõulud umbes nagu... noh, sihuke

pühalik, aga ikka täitsa igav segakoorilaul, teie aga... noh, nagu päris äge jazz või midagi sellist.

Ahven. Kas sa näed. Selle jätan meelde.

Ursula. Ärge nüüd ainult uhkeks minge. Viis on teil mõlemal ju ikka üks ja sama halleluuja. Kuulge, miks teie vana mees, üldse

sihukese uduga jamama hakkasite?

Ahven. Hm... Olen ma tõesti nii vana? Ja teiseks – jumalasõna pole udu.

Ursula. Okei, okei, okei! Ma lihtsalt natuke imestan.

Ahven. Mõni teine kord võin rääkida, kuidas see juhtus... Kui see teie ateistlikke tundmusi ei riiva.

Ursula. Misasja! Nüüd olen ma ateist ka veel!

Ahven. Aga kes te siis olete, kui te ateist ei ole?

Ursula. See on ju peaaegu nagu öeldaks, et ma olen komnoor. (*Heitlik nagu ta meil on*). Mina olen eikeegi. Okei, ma lähen siit igavast kohast minema. Head vana aasta lõppu, onu kõrtsipastor!

307. lugu, 12. episood

Pansionaat. Ahvena tuba. Ahven lamab ja vaatab lage. Tükk aega üsna liikumatult. Siis võtab väikese diktofoni ja hakkab sinna teksti lugema.

Ahven. Üks, kaks, kolm... Nii, läks... Selle aasta viimane õhtu. Eile tegin endale ühe väikese uusaastakingituse: ostsin diktofoni. Sellega on hea jutlusi ette valmistada. Aga nagu ma arvan, võib seda ka päevikuna tarvitada. Kirjutada ma ju ei viitsi... tegelikult ei oska ka. Nii. Siin ma siis olen, täiesti ükski Pinuse pansionaadis jumalast unustatud Morna linnas. Jõulud on läbi, aastavahetus pole enam minu stiihia. Viimane sõna, mis ma sel issanda aastal 2005 teiselt elusalt inimeselt enda kohta kuulsin, oli muide "kõrtsipastor". Piinlik tunnistada, aga see riivas mind. vaatamata sellele, et ütlesin, et ütleja oli vaid üks tasakaalutu noor plika, kes...

Jäeb kuulatama.

... nojah, ükskõik. Jõulud on selja taga, uus aasta pole enam minu pidu. Maja on nii tühi, et tundub – mine tea, äkki siin tõesti kummitab natuke... hm?

Sest lähenevad kiired sammud. Ahven ajab ennast sirgu. Uks prahvatab lahti. Ja lävel seisab Are, hõlmad valla.

Ahven. Are? Kust sina siia said?

Are. Küll on loll küsimus! Ja mida sina siin passid?

Ahven. Seda ma imestan ise ka... Oot, oot – aga ma keerasin ju välisukse lukku?

Are. Ise andsid mulle eelmisel korral ju võtme, kuidas sa ei mäleta?

Ahven. Tõesti? Küll mina teen mõnikord segaseid tempe... Ütle parem, miks sa Tartus ei ole?

Are. Ja sina ütle parem, miks ma peaksin seal olema?

Ahven. Vana-aasta õhtu ju ometi. Sinu stiihia on sumin ja seltskond...

Are. Jah? See oli siis, kui ma veel noor olin. Kas sa tead, mida mulle täna öeldi? Et ma olen juba päris vana naine.

Ahven. Kes ütles?

Are. Pole tähtis.

Ahven. Mulle öeldi ka täna, et olen vana mees.

Are. Kas sa siis pole?

Ahven. Jah, aga vaata, kui noor hing mul on!

Are. Näha jah! Konutad siin ükski mingi lehestunud penskar... Tead mis, Harry, kui sa kohe midagi ei korralda, hakkab ma... mööblit lõhkuma!

307. lugu, 14. episood

Pinuse baar. Ahven ja Are istuvad kahekesi lauas. Nurgas kuuseke, ruumis muidki väsima hakkavaid jõuluvärve. Laual pisut suupistet, kaks klaasi. Põleb küünal. Are suitsetab.

Ahven. Mis see kell on?

Are. Jäta see kellapassimine, uue aastani vaat veel nii palju aega! (*Ajab käed laiali nagu kalamees*).

Ahven. Sellist aastavahetust pole mul veel olnudki.

Are. Arvad, et mul on? Annab ikka pingutada, et sellise eluni jõuda...

Ahven. Milliseni, paluks?

Are. Ah, sa saad aru küll. Noh, selliseni, et istud 31. jaanuaril mingis mõttetud toauberikus Tartu Supilinnas ja äkki saad aru, et kõik, tüdruk. Sul pole kedagi, kes sind kusagil ootaks. Sul pole õieti kuhugi minna.

Ahven. Aga sul on ikkagi vanemad Saaremaal...

Are. Seal olin ma jõulujal. Mis ma neid ikka närvi ajan... Noh, ja siis... siis pane autole hääled sisse ja kihutad Mornasse... sa hakkad naerma... Mornasse Alma juurde!

Ahven. Tjaa, selles on midagi. Aga tead, Are, mina olen juba nii kaugemale jõudnud, et ma juba räägin iseendaga.

Are. Johannes, see Alma mees, ütleks selle peale, et endast targemaga on ikka meeldiv vestelda.

Ahven. Johannese terviseks?

Are. Kuule, Ahven, ma pole vist küsinudki – kas sa kunagi üldse abielus oled olnud?

Ahven. Tead, ei mäletagi enam... See oli nii ammu.

Are. Palun ära veiderda.

Ahven. Noh, olgu. Kaks korda ametlikult, muust ma ei räägi.

Are. Lapsi pole?

Ahven. Üks poiss, aga see läks juba ammu pätiiks. Räägiks õige muust?

Are. Misasja me siin istume, mida me ootame, kaks üksikut hunti?

Ahven. Mina ütleksin, et hoopis kaks lambukest: Me ootame ju uut aastat, kui ma kogemata ei eksi.

Are (*haigutab teeseldult*). Ja siis algab muidugi uus ja ilusam elu?

Ahven. Ei julge eitada ega kinnitada. (*Järsku*). Aga kirikule paneme me uuel aastal vundamendi maha, pane sa seda tähele!

Are. Oh, jäta... Kuule, selle uue aastani on veel roppu moodi aega, ma lähen ja tukun natuke... Pea hakkas valutama.

Ahven. Kuidas soovid. Ma istun veel natuke siin... Sinu toa uks on lahti, võti on seespool. Kas ajan su kell kaksteist üles?

Are. Eks sa proovi. Tsau siis... issanda lambuke.

307. lugu, 16. episood

Sügav õhtutund enne uut aastat. Ahven tuleb mööda koridori, ümises vaikselt midagi nina alla. Tal on käes šampanjapudel. Avab oma ukse. Toas on hämar, peaaegu pime. Ahven jääb ukse läheduses kapi juures kohmitsema.

Ahven. Nii, selle sampa paneme siia... Kus see korgitser peaks olema... Ja mis lipsusse puutub, siis meie valime seekord selle siin... peaks olema piisavalt pidulik...

Siis kostab tagant toahämarusest Are hääl.

Are. Mis sa sest lipsust ikka enne südaööd...

Ahven. Ma alles valin... Oot? (*Ja alles nüüd jahmub ta päris tõsiselt, süütab laetule ja jääb vaatama. On, mida vaadata – Are lamab tema voodil. Tõsi, üsna riides, ainult kenad jalad on küll vägagi nähtaval.*) Pardon, kas ma ajasin toad sassi?

Are. Mis sa nüüd, Harry! Seda võiks pigem minu kohta ütelda. Aga ma tulin siia meelega. Mis sa vaatad?

Ahven. Kui täiesti aus olla, siis sinu jalgu.

Are. Kas sul häbi pole? (*Katab jalad vupsti päevatekiga*). Noh, edasi? "Tagane minust saatan!" Kas nii? Pean ma ära minema?

Ahven. Are, sa sead mu tõsise probleemi ette...

Are. No siis ma lähen oma tupp. Kohtumiseni südaööl või kuidas?

Ahven. Stopp! Mul on tunne, et see šampus tuleks nüüd küll kähku lahti teha...

Are. Jäta järele! See on uusaasta jaoks, eks! Kas sa tõesti ei mäleta, mida sellises olukorras tuleb teha, lambuke?

Ahven. Pigem siiski hunt. (*Hakkab pintsakut seljast võtma. Eneseirooniliselt*). Jah-jah, midagi hakkab nagu meenuma...

Are. Aga kõigepealt kustuta see vastik tuli ära! Tule siis juba! Kuradile see üksindus!

310. lugu, 2. episood

Pansionaadi baar. Ahven kasseerib viisakalt hommikusest külastajalt tassi kohvi raha.

Ahven. Tänan teid. Oli meeldiv kuulda, et meie kohv on tasemel. Astuge teine kordki läbi!
Klient lahkub. (*Ütleb ta siis midagi või mitte, jäägu võtteplatsi lahenduseks*). Kohe haarab Ahven leti alt kausta, lööb selle lahti ja hakkab pabereid lappama. Ta on rõõmsalt elevil. Avaneb uks, sisse astub Are.

Are. No tere!

Ahven. Viimaks ometi! Ma ei jõudnud sind ära oodata.

Are. No-no-noo, mu härra? Ega te ometi sentimentaalseks pole muutunud?

Ahven. Ma olen sentimentaalne, aga ma oskan seda osavasti varjata. (Vaatab ringi, mopsab naise põsele kerge kiirumisi).

Are. Jäta, palun! (*Tooni pehmedades*). Vaat kui tuleb Alma!

Ahven. Ah-ha-haa! Alma on meil täna terve päeva kodus ja Lainele andsin ma ka mõned vabad tunnid.

Are. Mis sa siis kavatsed selle ajaga ette võtta, pastorihärra? Arvesta, et mina olen jahe ja asjalik.

Ahven. Sa pole täna hommikul nagu eriti säravas meeleolus, ma vaatan?

Are. Ah, lihtsalt natuke väsinud... Tee oli ka libe, ma olen sellest roolihoidmisest veel täitsa krambis.

Ahven. Oleksid võinud ju bussiga tulla.

Are. Aga vaat ei võinud! Bussi poleks mu tráni ära mahtunud...

Ahven. Nojah, ega mina sind kasvatama ei hakka, suur tüdruk juba.

Are. Vaat just nimelt, suur, tark ja kibestunud.

Ahven. Aga kohvi sa ju ometi tahad? Paneme suhkru ka, siis pole sa nii kibestunud. Ma annan Siin üks Tallinnast külaline just alles kiitis, et täitsa nagu pealinnas!

Are. Täanks. Ja et selle pisikeste boonuse pärast sa nüüd siis lausa särad, et said kohvikeetmise eest kiita? Oi, oi, küll sinule on viimasel ajal ikka vähe vaja!

Ahven. Mis sa nüüd! Minule on palju vaja! (*Laksab peoga paberipakile*). Mäletad, mis ma sulle ütlesin? Ükskord me võidame niikuinii! Jessssss!!!!

310. lugu, 4. episood

Baar. Ahven, Are

Are. Ei, sa oled tõeline trikimees, igrekiga Harry, ausalt kohe!
Ahven. Mina pole mingeid trikke teinud, kõik need sündmused on niiõelda Jumala enese kontrolli all olnud.
Are. Jäta kui saad, ära hakka vähemalt mulle jutlust pidama! Tahad, ausalt? Ma olen omaette mõtelnud, et näis-näis, kaua see mees oma muinasjuttu vesta jaksab...
Ahven. Ma olen seda ise ka imeks pannud, et ikka veel jaksan.
Are (sirvib pabereid). Ei, lausa fantast lugu! Krunt on olemas... ja isegi vundamendiraha on lõpuks koos!
Ahven. natuke rohkem isegi! Umbes poole meetri jagu võiks selle raha eest kirikumüüri ka juba laduda. Mida me ka kevadel tegema hakkame. Jess!
Are. Ja miks sa mulle sellest enne ei rääkinud?
Ahven. Ei tahtnud ära sõnuda. Ja selle rahaasjaga... sellega sain ma ju alles eile ühele poole.
Are. Ma ei teadnudki, et sul mingid aktsiad olemas olid. Nii ...
Ahven. Ah, see on üks vana lugu... Minu seiklusrikkast lähiminevikust. Noh, aga nüüd on need õige asja eest paika pandud ja aamen. Ole hea, anna need paberid siia.
Are. Aga kuidas see kirikukrunt siis niimoodi üleöö tekkis?
Ahven. Ikka sealtamast, kust aktsiad. Aga selleks sai oma rikast partnerit päris kõvasti töödeldud. Morna tingimustes on tegu ju ekstrasuper kohaga! Tema arvas, et selle kandi uusasukad on nii ägedad ateistid, kellel võib ainuüksi sõnast kirik vererõhk tõusta, rääkimata siis ehitusest...
Are. Noh, ja sina!
Ahven. Mina või? Ma meenutasin talle, mis nippide ja trikkidega omal ajal see järveäärne metsapargike talle kätte sai mängitud... Ja et kas ta sooviks, et ka laiem üldsus sellest lähemalt teada saaksid?
Are. Ohoo, sa ju lausa santažeerisid?
Ahven (vagalt). Mina ütlesin, et ma siiski ainult veensin seda vaest rikkurit.

310. lugu, 7. episood

Are, Ahven

Are. Kuule, need sinu kuussada kuldset ruutmeetrit on ju lausa Pfeffermendi villade rajooni kõrval? Näita siia...
Ahven. Mitte kõrval, vaid lausa sellelsamal villadeterriitoriumil.
Are Ohsaaa! (vaikib tiikk aega, alles nüüd saab aru). Pfefferment, ütled sa?
Ahven. Paraku. Tema mu toonane partner oligi.
Are. Nüüd hakkab ma aru saama...
Ahven. Nüüd ei saa jälle mina millestki aru?
Are. Sa käisid siis eile Tartus tema juures? Miks mina sind ei näinud?
Ahven. Vastupidi, tema käis siin.
Are. Nuta või naera! Nüüd on selge, mis tal eile õhtupoolikul mulle peale hüppas!
Ahven. Kuidas ta julges?
Are. Jäta! Ega ta ju karjugi. Aga sa peaks teadma küll, kuidas ta oma kalapilguga sulle otsa vaatab....
Ahven. No vaatas siis vaatas, mis see sulle ikka teeb!
Are. Aga vaat tegi! Ega ma tema firma pärisori ole! Iga asja kohta oli õiendamist... Noh, mul on paar projekti ikka kõrvalt ka kukkunud, saad aru... Ja siis küsis ta, mis ajast ma sektiarhitektiks olen hakanud. Noh, see kirikuprojekt... Nüüd ma saan aru küll, miks see talle nii suurt viha tegi.
Ahven. Sekti! Ma talle teen sekti!
Are. Ei tee sa enam midagi. Ma tuln tulema.
Ahven. Mismoodi?
Are. Noh, kirjutasin sealsamas lahkumisavalduse, viskasin oma seitse asja autosse... ainult raamatuid jäid veel Tartusse...
Ahven. Las ma mõtlen. Tead, see mulle isegi meeldib. Tahad, viin su asjad üles su tuppa?
Are. Nalja teed või? Ei hakka mina selle peale raha raiskama.
Ahven.. Sul ju prii tuba, kulla inimene.
Are. Mis priinumbrist mul siin pansionaadis majas enam olla saab! Kui Pfeffeder teada saab, lendab ka sina, usu mind!
Ahven. Aga miks ta peab seda teada saama? Mine rahulikult üles, puhka välja, rahune maha, pärast arutame seda asja...
Are. Noh, kui, siis paariks tunniks. Näe, ma annan sulle autovõtme, too need asjad pärast tõesti... Aga üldiselt tuleb vist tõesti jälle siin Mornas mingi peavari üürida.
Ahven, Ja leiamegi Jumala abiga! Vaikse kena kohakese... Siis saame sagedamini... koos olla.
Are. (ukselt, tagasi vaadates, Ahvenat pilguga mõõtes). Hm... Selle peale ma nagu ei mõtelnudki.
Ahven vaatab talle järele.

310. lugu, 9. Pinuse baar.

Ahven arvutab midagi leti taga. Tuleb Laine, hari ja ämber man. Vaatab ringi.

Laine. Kuule, Ahvenas, ega ma sind ei sega.
Ahven. Mitte eriti, Laine. Mis siis mureks?
Laine.. Ma otsin tarka inimest, kes mulle ühe asja ära seletaks. Aga Johannes polnud kodus ja Alma ei osanud ka midagi ütelda. Ütle, kas näiteks pühakirjas on öeldud midagi selle kohta, kuidas väimees peaks ämmaga ringi käima?
Ahven. Oi, siin on mitmeid variante. Aga tänapäevale ei saa kõiki kohandada, mõni lugu on liiga äkilise lõpuga.
Laine. Ära siis neid äkilisi räägi.
Ahven. Noh, tegelikult on nii, et piibel käsib naisel kuulata abikaasat, aga mitte oma ema. Laine. Ma tahtsin rohkem nagu ämmast.
Ahven. No seda on lihtne ümber paigutada. Näiteks sinu Evelin peab hoidma rohkem oma Georgi poole.
Laine. Seda ma kartsin! Kõik on minu vastu, isegi pühakiri!
Ahven. Aga näiteks Venemaal on ilmalikus elus teised kombad. Seal peab viisakas väimees peab ämmaga rääkima "teie" ja Maria Ivanovna, noh, ees ja isanimi...
Laine. Mina oleks siis Laine Petrovna või kuidas?
Ahven. Vaat just. Ja sina võiksid selle reegli kohaselt oma väimehest advokaadile vabalt ütelda, et Žoora, joostes kalja järele marss! Tema lööb kannad kokku: seju minutu, Laine Petrovna! Venemaal on ämm nagu suur ülemus.
Laine. Ah soo niimoodi koguni. Kuule, aga kas ma talle mõnda sihukest väikest... kääki ka tohiks keerata?

Ahven. Ülemuse asi, ise tead. - Aga ära nüüd väga hoogu ka satu, ma tegin ainult nalja!

312. lugu, 2. episood

Õnne 13. Johannese korter. Alma, Johannes. Mingid kodused toimetused. Johannes "lehelugejapoois" laua taga, Alma askeldab.

Johannes (*lehte krabistades*). No mis sa ütled, jälle ühed lausa siinsamas meie valla piiril purjuspäi ilusa auto puruks ajanud... On ikka jura!

Alma. Ja-jah, eks ta ole...

Johannes. Hea seegi, et ise enamvähem ellu jäid. Kaks lasti kohe haiglast tulema...

Alma. Ja-jah... (*Vaatab kella, ohkab murelikult*).

Johannes. Almakene, sa ei kuulagi?

Alma. Ah, eks ma pärast ise loen. Ma ei tea, peaks õige korraks töö juurest läbi käima...

Johannes. Seal täna ju Ahven ja Laine ja kõik see mansaft platsis, mis sa muretsed.

Alma. Ah, kui Laine puhvetis on... ta kaalub ju kogu aeg valeti! Ja Ahven! See mees nüüd muud ei räägigi kui sellest oma kirikuvundamendist...

Johannes. Jajah, mulle pajatas ta ka eile õhtul sellest oma veerand tundi kohe! Äkki saabki ükskord oma kiriku püsti, mis sa arvad?

Alma. Oota nüüd Johannes – kus sina siis veel teda näha said?

Johannes. Siinsamas trepikojas ju! Ah nojah, sina olid siis veel töölt tulemata... (*Vakatab*). Khmkhm, nojah. Mis ma sellest...

Alma. Nojah, selge pilt!

Johannes. Ei tea, mis sul nüüd selge on?

Alma. Mina kohe ei tea, mis siin majas toimub, tõsijutt! Are on muidugi omamoodi tubli inimene, aga... No mis asja ta küll selles loppis silmadega Ahvenas leiab?

Johannes. Seda tuleks tema käest küsida.

Alma. Johannes, palun mõtle ikka, mis sa räägid! Pole küll minu asi, aga mulle see asi ei meeldi, olgu mis on! Nagu ma ei teaks, et nad pansionaadis...

Johannes. Mis sa teed ära, armastuse värk!

Alma. Mis armastus, mõtle ise, mis sa räägid! Mul on Arest täitsa kahju kohe. Noor ja ilus ja haritud naine, aga õiget õnne pole talle antud... (*Ilma üleminekuta muule teemale*). Ja üldse, mis see olgu! Irimaalt pole juba mitu nädalat kippu ega kõppu, ja nüüd tunne veel selle pärast ka muret, kas Mare ikka sai lennuki peale...

Johannes. Kui poleks saanud, küll ta helistanud oleks.

Alma. Oleks, oleks! Meiega räägitakse ainult viimases hädas, nagu sa ei teaks! Ja mida see Allan teda sinna Tallinna saatma pidi sõitma, sellest ma ka aru ei saa... Jumal, teed nii libedad, alles see oli, kui buss kraavi sõitis...

Johannes. sul juba hommikul terve ports neid musti stsenaariumeid valmis...

Alma (*juba päris tõsise murega*). Aga kõige hullem tuleb ikka siis, kui Marel peaks seal see... noh, see asi korda minema. Mina kohe ei julge mõteldagi, mis meist siin siis küll üldse saab.

Johannes. Jajah, selles asjas on sul vist isegi õigus.

Alma (*nagu ennast sõnalt tabades*). Oota, oota, Johannes, mis asjast sina nüüd räägid? Mina räägin... noh, niisama...

Johannes. Ei, ma räägin ka igaks juhuks... niisama...

Alma. Mida... mida sina siis tead?

Johannes. Mina või?

Koputus. Pilguvahetus.

Alma. Vaata, et sa...

Johannes. Sisse, sisse, uks on lahti!

Sisse astub Kristjan.

Kristjan. No tere ka, naabripere. Päris hea, et mõlemad kodus olete. Mul ongi kohe mitut tarka pead vaja.

312. lugu, 5. episood

Pimus. Ahvena tuba. Ahven istub laua taga ja tegeleb süvenenult loost loosse tüseneva dokumendipakiga. Koputus.

Ahven. Jaa, sisse? Laine või? Kui sul aknapuhastusvahendit vaja on, siis...

Siseneja on aga hoopis Jürka.

Jürka. Ega ma nüüd Laine küll päriselt ei ole.

Ahven. Jürka? Sina? Ei julgenud oodatagi.

Jürka. Mis sa must ikka kardad. Mul andis tast niigi mööda hiilida, tead teda küll, ikka mul ainsa tütre lihane ema...

Ahven. Oh meie kauge ja meeletu noorus. Aga mina muretsen siinamaani selle... Kreeta-reisi pärast. Ära muretse, selle rumala video hävitasin ma ära.

Jürka. Sitta selle videoga.

Ahven. Sa oled suuremeelne nagu alati.

Jürka. Sa oled siin praegu ikka ükski?

Ahven. Nagu näed. Miks sa seda üldse küsid?

Jürka. Räägivad, et see ilus arhitektiproua... Anna muidugi andeks, aga äkki valetavad?

Ahven. Pigem liialdavad natuke.

Jürka. Einoh, mis see minu asi. Aga et... tohib ikka küsida? Kuidas vanajumal selle asja peale vaatab?

Ahven. Minu meelest sõbralikult... või ehk natuke irooniliselt. Räägime parem millestki muust, kui sobib? Ah, tead, kui mures ma olen... Kuidas ma küll sinu Leiliga lepitust saaksin?

Jürka. Tema mu tegelikult sinu juurde saatiski, vaat sihukesed lood. Ütles, et su sõber on muidugi endine sulgi, aga seda enam peab tema nüüd meile nõu andma.

Ahven. See teed mind uudishimulikuks. Ja istu nüüd sinna, mis sa seisad, müts peos, ausalt! Mitte sina, vaid hoopis mina olen sulane!

Jürka. Ah selles mõttes, et Jumala sulane või?

Ahven. Täpselt, härra Kerges. Sa oled olnud usin õpilane.

Jürka. Ma vaatan, sa teed siin tähtsat kirjatööd, ei tahaks sind segada, aga...

Ahven. Jah, ja kui sa teaksid, millist! Ma otsin üht ausat firmat, kes tunneb oma tööd ja kes hinnaga ei peta...

Jürka. Kas sihukesi üldse enam olemaski on?

Ahven. Kes otsib, see leiab. Jürka. Igatahes kevadel hakkame kiriku vundamendiga pihta!

Jürka. Issandale tänu, nagu öeldakse.

Ahven. Ja aamen selle peale. Kas tead, kui suurt rõõmu see mulle valmistab... No räägi siis, mis teil Leiliga mureks? Või rõõmuks? Räägi, ma kuulan...

Jürka. Vaata. Sihuke värk on, et mine või lolliks! Meil on seal külas... noh... meil on Leiliga üks saladus, ja kas sa tead, kui raske on, kui sul sihuke asi olemas on!

Ahven (*tõuseb, muutub tõsiseks, isegi natuke umbusklikuks*). Räägi, Jürka.

Jürka. No ei teagi, kuidas pihta hakata.

Ahven. Ma arvan, et hakka kohe algusest.

312. lugu, 7. episood

Pinuse hotellituba. Jürka, Ahven

Ahven. Nagu ma aru saan, räägid sa ikka sellest samast talust, kus me ükskord ammu-ammu koos sinuga ükskord pidime külma kätte otsad andma?

Jürka. Seesama ikka. Sa mängisid seal talvepuhkust.

Ahven. Jaa-jaa, siis olin ma veel väga suur sulgi ja aferist.

Jürka. Mina ju kah, nagu sa ei mäletaks.

Ahven. Kallis sõber, minu kõrval olid sa alati ainult väike sulgi.

Jürka. Ei hakka mina sinuga vaidlema, oli kuidas oli. No vaat, see kirjanikuhärra talu, noh. See on meie juurest nii pool kilti.

Nisuke lugu, et jõulu paiku nägi Leili, et seal üks tuli aknas põles... Arvas veel, et kummitus, tema on meil üldse natuke ebausklik.

Ahven. Hakkamata, Jürka.

Jürka. Nojah, mis ma pikalt räägin. See poiss on praegu ju jälle seal. Ju pole kuhugi minna.

Ahven. Tuttav lugu, kas pole?

Jürka. Miks ta ei ole. Jube mõteldagi! Kõige lollim, et jäi haigeks teine kah takkapihta, sai külma või mis. Meie juurde ta ei tule, nii me käimegi talle kordamööda süüa viimas ja ahju kütmas.

Ahven. Ara jama, sureb teil veel kätte ära.

Jürka. Ei ta enam sure, hakkab juba kosuma. Aga muidu... Ega ta suurt midagi räägi, vahib niisama nagu... ongi natuke kummituse nägu läinud... Mina kohe ei tea, mida teha.

Ahven. Imelik, imelik... ta on ju nagu tagaotsitav? Seda sa ikka tead?

Jürka. Ega ta seda salgagi. Ütles, et kui poleks seda... klastroobiati...

Ahven. Klastrofoobiati?

Jürka. Nojah, tema ei saa luku taga olla. Kellele see meeldib, mõtle ise? Aga tema laskis eeluurimise ajal varvast, ikka selle... lolli klastrijooba pärast. Haritud inimeste haigused, saad aru... Ükskord mulle ütles, et istub nüüd nii kaua ja ootab, et äkki tullakse järele... ise ta minema ei hakka. Mina panen ka imeks, et sealt pole otsimas käidud.

Ahven. Ise konutasid seal ka terve talve, paras rets nagu sa siis olid, kes sind sealt otsis?

Jürka. Leili hüüab mind sellepärast siiaamaani metsavennaks...

Ahven. Eesti on üldse üks metsavendade riik. Nüüd siis Raim Raidveri ise isakodus redus, kas sa näed... Muide, Jürka, mul on suur palve sulle – katsu sellest mitte üks sõna proua Are Prillupile rääkida!

Jürka. Ah soo? See on lihtne täita. Ma ei tunnegi teda rohkem kui et emalt paar korda nähtud. Mis häda mul talle... Aga miks see üldse temasse peaks puutuma?

Ahven. Ega ei peakski, aga...

Jürka. Mis mul teistest... Ütle parem, misasja mina pean nüüd ette võtma? Ühelt poolt olen ma nüüd nagu uus inimene, austan seadusi ja jumalat, aga teiselt poolt... ei tahaks ikka päris kaabakas ka olla.

312. lugu, 9. episood

Pinuse hotellituba. Ahven, Jürka

Jürka. Mina see mees ei ole, kes läheks koputaks mentidele, et seal see teie kunde istub, lausa kohe ootab, et ükskord ometi järele tuldaks...

Ahven. Ma saan sinust hästi aru.

Jürka. Äkki sina?

Ahven. Kahjuks on see võimatu.

Jürka. Aga kuidas siis uue eluga jääb?

Ahven. Oh, Jürka, sa ei pannud mu juttu tähele. Ma vist ei eitanud oma tutvust proua Prillupiga...

Jürka. Mine lolliks, ausalt. Enam pole und ka. Nüüd ole natuke nagu varjaja või kaasosaline. Mina enam ei teagi, kumb ma siis rohkem olen, vana varas või... uus inimene?

Ahven. Äkki... Leili?

Jürka. Temal on hale süda. Tema ei usu üldse, et see poiss on miskit paha teinud. On siis või ei ole?

Ahven. Olevat narkotsi sisse toonud.

Jürka. Oi, kurat! Seda ma ei salli. Aga... ta pole üldse seda nägu mees! Miks sa vait oled? Ütle siis midagi!

Ahven. Ma pean mõtlema.

Jürka. Mis ma talle siis ütlen?

Ahven. Pastoi, Jürka – kas see Raidveri poiss saatis siis ise sind minu poole?

Jürka. Kas ma siis ei ütelnudki või?

Ahven. Siiaamaani küll mitte.

Jürka. Nojah, selles see uba ongi. Ja tead, mis lolli juttu ta ajab? Tema tahaks, et kui talle üldse järele tullakse, siis tehku seda Morna linna konstaabel.

Ahven. Mida, mida?

Jürka. Ma ka küsisin, et mida-mida? Tema vastu: küll konstaabel ise teab.

Ahven. Imelik, imelik...

Jürka. Mina ei saa absoluutselt võmmidega rääkida, mul vajuvad põlved nõrgaks ja hääl läheb ka ära. Äkki lähed ise?

Ahven. Vaata, Jürka, ma pean sulle tunnistama, et ka minul lähevad võmme nähes siiaaani põlved nõrgaks. Ilmselt ei lähe see värk surmatunnini üle.

Jürka. Mis me siis teeme?

Ahven. Nüüd panid sa mu küll dilemma ette, kallid sõber. Tead, mis teeme? Kõigepealt tuleks mul seal teie juures maal ära käia...

Jürka. Davai! Me tuleme sulle pärast turgu autoga järele, sobib?

Ahven. Oi ei, nii kiiresti need asjad ka ei käi. Kõigepealt pean ma järele kuulama, mis head nõu Tema mulle annab.

Jürka. Kesse tema?

Ahven. (*osutab lakke*). Tema.

Jürka. Ah soo ja noh muidugi. Ei tea, kaua see tal aega peaks võtma?

Ahven. Ma kardan, et see on küllalt keeruline ülesanne ka talle. Aga eks ootame ära. Midagi ta ikka ütleb, usu mind!

321. lugu, 10. episood

Are korter. Are juurde on tulnud Ahven.

Ahven. Ega ma ei seganud?

Are. Veel mitte. Ma ise ka alles natukese aja eest jõudsin koju tagasi.

Ahven. Kus sa siis olid?

Are. Ah, vallas, ühe tellija juures.

Ahven (*poollauldes, valsiviisil*). Ah, vallad, ah, vallad, ei iial need mind unusta... Sul läheb aina paremini, ma vaatan?

Are. Kui töö mõttes, siis jah. (*Muigab*). Noh, lao lagedale, kui juba tulid!

Ahven. Tead, Are... Kui mu uus roll... või seisus... või mis iganes... mind tagasi ei hoiaks, tead, mida ma teeksin?

Are. Pole aimugi.

Ahven. Ma valiksin sinu CDde hulgast välja ühe väga metsiku roki... ja kutsuksin sind tantsima, seda ma teeksin? Kuule, äkki teengi?

Ahven (*haarab Arel käest, Are tõmbab käe delitaakselt tagasi*).

Are. Katsuks äkki ilma selleta hakkama saada? Räägi ometi, mida sa särad nagu... täiskuu? Lausa sündsusetu pilt!

Ahven. Aga voh! Las ma säran! Mulle kohe meeldib särada! Ole kallid, istu arvuti taha...

Are. Juba tegelikult istungi.

Ahven. Trükime nüüd sinna ühe pisikese teksti. Lugupeetav... kolmed punktid... see ja see... olete oodatud meie Esimese päeva Kiriku nurgakivi asetamise tagasihoidlikule üritusele...

Are. Ausalt või?

Ahven. Jess! Ja siis läheb lahti! Kujutad sa ette!

Are. Oi, siis pean ma valima mingi väga õige šrifti... Äkki gootika?

Ahven. See on liiga raskepärane. Hea küll, see selleks... Arutaksime nüüd hoolega nimekirja, keda me kutsume, keda mitte.

Linnapea?

Are. Loomulikult!

Ahven. Vallavanem?

Are. Paraku.

Ahven. Nii-nii-nii... ametiisikutest pole pääsu... Aga mis sa arvad, kui kutsuks ka Johannese ja Alma? Ikkagi seel linna maskotiid...

Are. Tasa, kuulevad veel ära! (*osutab lakke*). Siis peaks... Laine koos Krissuga ka kutsuma, mis sa arvad?

Ahven. Davai! Nii... Mõtleme edasi... Kas sa saad aru, millega me oleme hakkama saanud?

Are. Meie? Mind sa pole veel oma usku pööranud.

Ahven. Jumal on ühine – isegi ateistidele. Aga kirikuprojekt on ju sinu oma! No nii, edasi, kirjuta edasi!

321. lugu, 12. episood

Are korter. Are, Ahven

Ahven. No nii, ongi vist kõik. Panen siit otseteed postkontorisse kutseid laiali saatma.

Are. Tohin ma sulle nõu anda? Ära lase siis tänaval galoppi nagu poisike, vaid kõnni väarikalt ja tiidsalt nagu jumalamehele kohane.

Ahven. Katsun meeles pidada, kuigi täna on see meelelt keeruline, Ma tunnen ennast praegu nagu... noh, kõige rohkem kolmekümnene.

Are. Nonoonoo, paluks minust mitte noorem ka olla, mulle pole poisikesed kunagi meeldinud.

Ahven. Tead mis, Are... Kui sul vastu pole... Äkki hiilin ma üle pikkade aegade täna õöseks siia sinu juurde?

Ja äkki Are süngestub. Raputab sõnatult pead.

Ahven. Selge, täna ei sobi. Aga homme.

Are. Ka mitte...

Ahven. Ei, ega mulle endale see hiilimine ka eriti ei meeldi... hulleml veel kui pansionaadis oli.

Are. Ei, mina olen küll rahul.

Ahven. Nagu kiusteks... kes siin majas küll ei ela...

Are. Sa vist ei saanud aru, Harry.

Ahven. Ma olen kuidagi hajevil, tõesti...

Are. Ma ei tahaks täna kuidagi sinu ega ka enda tuju rikkuda, aga...

Ahven. Selge, Are. Juba selge.

Are. Mis asi sul selge on, kui mul endal midagi selge ei ole?

Ahven. Kuule, ega see mees siin ei ela ilmas esimest päeva. Alati te naised alustate umbes niimoodi, et ei tahaks su tuju rikkuda, aga rikun ikka.

Are. Ah, Harry... Sa oled tegelikult palju vahvam kui ma arvasin. Aga...

Ahven. Sul on... keegi silmapiiiril? Noorem? Targem? Seksikam? Ma katsun selle üle elada.

Are. Loll! Seep see on, et pole mitte kedagi.

Ahven. Mina ju olen.

Are. Ah, sa saad ise ka aru... Selliseid asju ikka juhtub. Aga... ühe suhteliselt kena naise permanentne üksindus pole tänase päeva teema, Ma pean aru saama, miks see niimoodi on ja kaua see veel kestab.

Ahven. Kas mind ka kursis hoitakse, kui selgus saabub?
 Are. Võib-olla... Aga võib-olla mitte.
 Ahven. Mis siis saab?
 Are. Ah, ei midagi! Ega me selle pärast veel riius ole.
 Ahven. Kui ma noorem mees olin, läksin ma sellisest jutust lausa marru. Puudub veel, et rääkida poiste ja tüdrukute sõprusest.
 Are. Ma sellest siis ei räägi.
 Ahven. Ja mina... Ja mina ei lähe enam marru ka mitte.
 Are. Noh.. Mine siis! Mine ja sära, esimene päev! Postkontor ootab sind ammu!
 Ahven. jah, loomulikult... Ah soo, mis öödesse puutub... nii et ei iial enam?
 Are. Ah, Ahven, Ahven... Never say never. Ära iial ütle iial, eks. Aga praegu... Palun mine nüüd, eks! Sellepärast, et...
 Ahven. Et?
 Are. Ma ei taha, et sinagi lisanduksid nende meeste kollektiooni, kelle sisenedes ma tahan ust nende nina all kinni lüüa!

LISA 6 - Evelin ja Kuldne Kodu (2001-2002)

171. lugu, 1. episood

Õnne tänava maja 13 vaade, siis kohe maja trepikoda. Allan tarib teise ja esimese korruse vahel süles alla vana pesumasinat. Paras müra kas teine! Tema külje all sekeldab Johannes, kes tahaks kangesti aidata, aga Allan ei luba.

Johannes. Ole selle trepiga ettevaatlik, kuulsid siis, poiss!
 Allan. ... See vana kosu... mis mehe käes pole.
 Johannes. Las ma aitan natuke, Allan, ausalt! Kas mina siis enam polegi mees või mis? Pealegi on see ikka meie pere pesumasin!
 Allan. See suur et...Nii palju peab minust ikka tolku olema, et oma ema vana pesumasina remonti viia...
 Johannes. Psst! (on äkki kikkiskõrvu kuulutama jäänud).
Alt korteri ukse tagant kostab ägedat dialoogi. Need on Georgi ja Evelini hääled. Evelini lausekatke - "Mul on sellest absoluutselt kõrini, kas tead!"...
Allan. (viivuks masina maha toetades). No mis on?
Johannes. Sa ei kuule või?. Evelini ja pool käib nagu väike madin...
Allan. See suur et... Pole meie asi. Las rahvas möllab.

171. lugu, 4. episood

Sumbergite korter. Georg ja Evelin. Sumberg seisab: nagu suur jonnakas poiss. Evelin istub, jalg üle põlve.

Evelin. Oh jummal küll, kaua sa niimoodi tammud?? Istu ometi!
 Georg. Seistes on pea selgem.
 Evelin. Mina ei saa niimoodi... Arvad, et mulle meeldib sinuga tülitseta?
 Georg. Minu meelest pakkus see sulle isegi rahuldust.
 Evelin. Aga vat ei ja ei! Ei-ei-ei! Ja sina kah, ausalt!... Ma ei teadnudki, et sa mul nii nõrganärviline oled. Muudkui kärts-mürts uksest välja... Mida nüüd naabrid arvavad? Allani hea naerda... Tema käest saad sa veel oma tutaka! Sa jooksid ta ju pikali!
 Georg. Oi jummal-jummal küll, on alles päev... algul otsin nagu loll teid lapsega taga, ja võtme kaotasin ka kuskile ära, ja siis läksime kohe raksu... Natuke palju elamus!
 Evelin. Tule nüüd ometi istuma, narr mees. Räägime rahulikult, inimese moodi.
 Georg. Oh sind küll--- (tuleb, embab Evelini. Lepitussuudlus...) Kui sa teaksid, kui kehv mul ilma sinuta on!
 Evelin. Ah, sa ainult räägid nii. Kas sa ka tead, mida Annabel ükspäev ütles? Mina ei mäleta enam issi nägu! Ta hüüab sind ju issiks!
 Georg. See mittenägemise viga tuleb parandada.
 Evelin. Ma ei tea, kas siin enam midagi parandada annab.
 Georg (pärast pausi). Jah? Ma olen pooltoonide suhtes tundlikuks muutunud. Kas midagi on halvasti?
 Evelin. Oh, mis sa nüüd, kallim! Kõik on väga hästi. Kõik on lausa hiilgav, nagu sa tead.
 Georg. Selge. Minu kullakesel on jälle midagi midagi hingel.
 Evelin. Näe, ikka märkas. Asi seegi.
 Georg. Palun kergemat karistust. Ja kuulan alandlikult. Niisiis?
 Evelin. Ära mängi lolli! Kas sa ise oled üldse kursis, millal sa viimati meid... visiteerisid?
 Georg. Kahjuks liigagi hästi. Kolme nädala eest. Evelin, kullake, ma ei saanud teisiti. Sa ju tead, et see protsess Lätis... Mul pole suurt valikut.
 Evelin. Jah, ega see suur valik tõesti pole, kaitsta kaht eesti salakaubapätti mingis Jelgavas...
 Georg. Selline on kord advokaadi amet.
 Evelin. Ütle, miks sulle ainult pätid satuvad? Millal sa viimati häid inimesi kaitsesid?
 Georg. Hea küsimus. Ja karm küsimus. Heade inimesega jääksime varsti päriselt nalga.
 Evelin. Kas nemand sulle siis honorari ei maksagi? On siis head inimesed viimseni vaesed? Seda ma küll ei usu...
 Georg. Ei ole kõik vaesed, aga... Head inimesed püüavad oma asju ilma kohtuta ajada. Muide, hea, et meenusid! Palun! Seda ma tooma ju tulingi! (Paneb lauale keskmiselt veenva rahapaki). Olid vist päris kuival?
 Evelin. Veel mitte, aga... Aitäh, sulle, hoolitsev mees. Kõigepealt klaarin igasugu... maksud ära. Muide, mis asja sa Tallinnas tegid?
 Georg (pärast hetkelist viivitust). Sa ju tead... käisin korraks ema vaatamas. Tal on jälle vererõhuga probleeme.
 Evelin. Ema? Räägi, räägi... Georg, ma olen küll ainult napi keskharidusega plika, aga seda tean ma küll, et Morna linn jääb Läti Vabariigi ja Tallinna vahele. Mis tuline kiire sul sinna kihutada oli, et vahepeal pooleks tunnikski pidama ei saanud?
 Georg. Hea küll, Evelin. Sinu eest on võimatu midagi varjata. Tegelikult tulin ma sulle positiivset sõnumit tooma. Aga näe, ei jõudnud suud lahti teha, enne läksime millegipärast riidu...
 Evelin. Lao oma sõnum lagedale!
 Georg. Me võiksime tegelikult Tallinna tagasi kolida.
 Evelin. Kuidas sa ütlesid?
 Georg. Just nii!.. Muideks -sina sa saad meie armas advokaadibüroo oma töökoha tagasi. Kui tahad. Sinu asendaja läks dekreetpuhkusele.
 Evelin. Georg... Saad sa ise ka aru, mida sa räägid?

Georg. Saan ikka. Kuula nüüd hoolega. Need polnud kerged läbirääkimised. Aga... mulle lubati, et mind... et meid... jäetakse rahule.

Evelin (ennast väga kõvasti vaos hoides). Georg, ega ma ikka päris naiivne maaplika ka ei ole! Mina olen ju ikkagi advokaadiproua! Georg, mina ei usu, et sellistel läbirääkimistel üldse mingit hinda pole.

Georg. Mingi väike hind muidugi on... Ütleksin, et talutav. Mõne keerukama situatsiooni kodune analüüs, korraliku tasu eest loomulikult. Aga see on hoopis midagi muud kui mingit maffiat avalikult protsessil kaitsta...

Evelin. Nii. Nüüd ütlesid sa selle sõna ise välja. Maffia.

Georg. See oli... ainult kujund, ausalt.

Evelin. Kuule mind nüüd väga hoolega! Ma ei tule enam kunagi Tallinna... Sada... ei, vähemalt kümme aastat! Sest mina kardan ja vihkan seda linna!

Georg. Ma ise samuti ei tikuks, aga teisiti läheks meil raskeks! Kui aus olla, siis... mul ei lastaks ka siin töötada!

Evelin. Ah niimoodi koguni! No siis... siis jäta kõik kus kurat ja otsi mingi teine amet! Kas meie või nemad, Georg!

Georg. Olen sellele mõtelnud. Aga... ma ei oska midagi muud. Kui ehk taksojuhiks? Tuleb järele mõelda...

Evelin. Jäta oma lamedad naljad!

Georg. Rahune nüüd ometi, kullake!

Evelin. Georg, kas sa ei saa ikka veel aru, et mina ei saa surmatunnini unustada neid tunde, kui minu tütar oli nende käes...

Georg. Jah, aga see on nüüd möödas! Enam nii ei juhtu. Tead, minu ees isegi vabandati...

Evelin. Aga meie ees, aga lapse ees? Palun, mine nüüd kohe ära. Sõida tagasi sinna neetud Tallinna! Mine oma auväärse ema vererõhku mõõtma. Kebi kus kurat!

Georg. Evelin, kallis! Juba jälle! Ise kutsusid mu sisse tagasi... Evelin, sinuga ei saa enam üldse dialoogi pidada!

Evelin. Kust sa võtad, et ma dialoogi tahan! (Haarab laualt mingi albumi ja viskab - mööda) - Kao siit!!

Georg. Kuule, see on liig! Nüüd lähen ma tõesti! Teine voor aguliskandaali...

Evelin. Just nimelt! Kas sina siis varem ei teadnudki, et mina olen üks labane Õnne tänava plika!

172. lugu, 7. episood

Allan, Mare, Laine

Mare. Ja kui teada tahad, siis su kallist emast ma rääkima tulengi-

Allan. Mis tast ikka rääkida...

Ukse kell

Allan. Näh, ongi tema. Eks mine tee lahti, kui sa kord juba siin oled.

Mare läheb avama. Aga tulija pole Alma, vaid Laine. Temalgi on kott näpus.

Laine. Teeere... uih, või suurilmaprovva kah platsis! Ei tea, kas mul sobib jääda... ma tuln tegelikult Allaniga nõu pidama.

Mare. Ei, ma võin ära ka minna, kui ma teid segan.

Allan. See suur et... ole nüüd vagusi. Omad inimesed kõik. Mis siis lahti, Laine?

Laine. Mis ta on... No eks sa kuula ka, Mare, kui juba siin oled. Evelin ütleb, et tahab abielulahutust.

Mare. Tal see ju tuttavasi, onju.

Laine. Nigu sinulgi! Mis sul viga haukuda, sul raha nigu raba...

Mare. Tõesti?

Laine. Aga vat mina varun juba mustadeks päevadeks... paljugi mis juhtuda võib! Eks plika ole ikka tuulispask ise kah, ma ütlen.

Enne teeb ja pärast nutab... Jättis siin linnas ka hea ameti kus seda ja teist... inimesed pidasid temast lugu...

Mare. Nüüd tahad veel ütelda, et mina võtsin Evelinilt töökoha ka ära?

Laine. Mida pole old, seda mina ei räägi!

Allan. See suur et... Mis neil siis juhtus?

Laine. Neil ei juhtunud midagi, aga vat maffia! Oi sa taevane isa, ma ei tohi sellest ju sõnakestki iitsatada, muidu... Oleksite teie sihukesi asju läbi elanud mis mina kevadel seal nende pool Tallinnas, tsjort poberi pazhaulista!

Mare. Räägi siis ometi, onju!

Laine. Nigu üks aksioomikinu, ma ütlen... Rohkem ei ütle ma ma isegi purjus peaga, sest hirm on naha vahel, oi kui suur hirm!

Nüüd tuleb korter välja üürida...

Allan. See suur et... ah et Georgil on siis selline plaan.

Laine. Mis Georg!.. See jutumees ei tea elust midagi, väänab aga paragrahve. Ja niikuinii elab Evelin plikaraksiga kogu aeg meie juures...

Allan. See suur et... kas siis tuleb lahutus või ei tule lahutust?

Laine. Seda sa tahaksid jah! Seda mina sündida ei lase! Nii et jah, kui kuulete kedagi, kes tahaks üürida... aga hoiatan ette, ega me väga odavasti ei saa anda.

Mare. Said sa midagi aru, Allan?

Laine. Mis siin aru saada, selge jutt. Ma vaatan, teie kaks kah... nagu polekski lahutanud, nii ühes mestis jälle!

Allan. See suur et... tead ju küll, et Laine on natuke nagu süüdimatu.

Laine. Mis süütu ma enam olen? Ah soo jahh, Allan, ma tõin sulle pool liitrit... ära sa looda, et... näh, kefiir, haigele paras jook!

Allan. See suur et... mis te olete täna kokku leppinud, et mind kefiiriga paksuks nuumata. Aitäh muidugi, aga... oot, ma maksan ära...

Laine. No nii pankrotis Rosenkampfid ja Jägerfreundid ka ei ole, et tilga hapupiima eest raha võtta! Kurdutage aga edasi!

Laine lahkub.

Mare. Ei, tõsiselt, said sa nüüd midagi aru.

Allan. Mis siin aru saada. Laine on Laine. Millest me enne rääkisimegi?

Mare. Jumal, jah... Su emal on ju varsti sünnipäev.

Allan. Sinna ikka veel mõni aeg.

Mare. Tead, minu meelest kuluks Almale uus külmkapp ära.

Allan. Seda ei saa ma küll praegu endale lubada.

Mare. Mis sina, mis sina? Mina tahan talle külmkappi kinkida, onju... Mis on, mis ma jälle ütlesin?

Allan. See suur et... ega sa nüüd taktitundeline küll olnud. Töötu mees nagu ma olen...

Mare. Kauga sa selle töötusega kelgid, ausalt! Aga väga hea, et juttu tegid... Mul on sulle hiilgav tööpakkumine.

Allan. Jäta lollitamine!

Mare. Ja vähe sellest - see on lisaks veel prestiizhikas kah!

173. lugu, 2. episood

Õnne 13 trepikoda. Oma korteri uksest väljub Evelin, kulm kortsus, paberid peos. Samal ajal laskub trepist alla Are. Koridorivestlus...

Evelin. Oi, tere, Are, sind mul vaja oligi!

Are. Tõesti? Mul on küll nõks kiire, aga...

Evelin. No kui sa arvad, et minul on aega jalaga segada, siis sa eksid! Mul on sulle üks asjalik jutt.

Are. Jumal, kui ametlikult see kõlab.

Evelin. Mis parata, mõnikord tuleb ka asju ajada. Mis sa teed ära, kui sul tuttavaid juriste pole...

Are. Mis jutt see nüüd on, advokaadiproua?

Evelin. Hea küll, ma tegin nalja. Ma tahtsin sulle uut üürilepingut näidata.

Are. Mul peaks päris korralikult makstud olema.

Evelin. Ega ma sellest ei räägi. Võta ja loe, ja kui midagi ei sobi, eks siis hiljem arutame...

Are. Leping? Kas siis vana tähtaeg on otsas?

Evelin. Seda mitte, ainult et asjaolud on muutunud. Georg... on nüüd enamasti Tallinnas ja mina siin ja... Ühesõnaga, edaspidi

kanna üüritasu sellele arvele, palun. Näed, see number siin... ühesõnaga, see on minu arveldusarve.

Are. Kuule... (vaatab paberit). Aga see summa... seda on ju poole rohkem.

Evelin. Mis parata, elu läheb kallimaks. Ja pealegi on mul õigus! Üüri piirmäära ju tõsteti hiljuti ja...

Are. Oleme avameelsed. Nii palju ma küll välja anda ei saa, ausalt. Ma pean endale vist uue korteri vaatama? Tegelikult - mis ikka laiutan, ma võin vabalt ateljees elada...

Evelin. Tead mis, unusta ära. Ma mõtlesin ümber. Ma ei tahaks siiski, et sa siit ära lähed.

Are. Ma ei saa sinust nüüd aru...

Evelin. Ah, mis siis aru saada? Sina oled juba vana tuttav, kuidas ma ikka sind välja kõrvetama hakkam... Anna see leping siia...

Aga vaat selle korteri eest siin - selle eest tahan ma küll korralikku üüri saada.

Are. Jälle uudis! Kas sa ise siis kolid siit välja?

Evelin. Mis mul üle jääb? Minul peab ju ikka ka mingi kindel sissetulek olema, mis sa ise arvad! Ega me siis paljast lastetoetusest elada ei saa!

Are. Ega te Georgiga ometi lahutama hakka?

Evelin. Ja mis siis? Tänapäeval pole selles midagi imelikku, tshort poberii pazhaluista, nagu ütleb minu ema!

Are. Kuku pikali! Ja mina pidasin teid veel selliseks magusaks superpaariks, ausalt.

Evelin. Ise sa oled magus! Superpaar, wunderbar... Ah, tuleb mis tuleb, mina olen kõigeiks valmis!

173. lugu, 6. episood

Pinuse baarinurk. Vaike, Pille, foonil Alma.

Pille. Ja-jah kujuta sa ette, mu hea sõbratar Reet läkski minu eest selle noormehega rääkima! Ja nii nad kohtuvad tänase päevani. Ma olin isegi natuke häiritud...

Vaike. Absoluutselt loomulik reaktsioon.

Pille. Üht asja ma ei veel ei ütelnudki – Reet on sellest kenast noorest mehest täpselt peajagu pikem.

Vaike. Nii et sulle on jäänud nüüdseks vaid esteetiline probleem...

Pille. Ah, ma ei tea, miks ma sellest üldse rääkisin. Lihtsalt see Tallinna-elu... Ma nagu ei saanud sellest päriselt aru.

Vaike. Sellest ei saa mitte keegi aru, usu mind.

Pille. Ei, aga muidu on see väga kena inimene, tead, tal on mingi teaduslik kraad koguni...

Vaike. Nii et sina ootad siis ikka veel seda päris õiget? Mis, vennatütar?

Pille. (jääb vait). Kas ma pean vastama?

Vaike. Üldse ei pea. Jõuad rääkida veel küll ja küll. Millal sa küll nii salapäraseks oled muutunud?

Pille. Üldse ei ole salapärane!

Vaike. Kaks saladust juba... Hea küll, räägime hoopis muust. Anna mulle head nõu. Siin linnas ju lehte ei ilmu, telefonipostidele kleebitud kuulutusi ei ole ma veel tudeerima hakanud... Kust saaks küll mingi enam-vähem mõistliku korteri üürida?

Pille. Oi, seda ma küll ei tea. Ma olen selles asja paras äpu. Ise leidsin seekord mingi uberiku linnaservas, perenaime ei luba seal enne õhtut ahju kütta... muudkui külmeta! Aga eks ma katsun uurida....

Vaike. Muide, tunned sa hotelli perenaist?

Pille. Natuke tunnen.

Vaike. Tema vist mind ei mäleta. Tema oli ju kange koorilaulja, hästi agar inimene, ma mäletan...Meie plikakesed ei osanud ju siis koorilaulust suurt midagi pidada, passisime saali ukse taga, et saaks juba diskot... Ükskord tuli ta neid noomima ja ma näitasin talle keelt.. Häbilugu. Ma loodan, et tema seda ei mäleta...

Pille. Äkki tuleks talle seda siiski meenutada, mis, kallid tädi?

Vaike. Katsu sa ainult! Ära vaata sinna, ta muud ei teegi, kui passib meid! Ära sõnasin... tulebki siia.

Alma tuleb kandikuga.

Alma. Ma viiksin need tühjad tassid ära, kui tohib...

Pille. Jah, muidugi.

Alma. Mis ma tahtsingi... Kuulsin, et olete jälle päriselt tagasi?

Pille. Jah, juba mõnda aega.

Alma. Siis... siis ... kas ma tohiksin teid korraks... paluda? Nii-öelda konfidentsiaalseks jutuks?

Pille. Jah?

Alma. Vabandage, aga meil ei lähe kaua.

Vaike. Aga loomulikult!

Alma ja Pille astuvad eemale.

Alma. Ma kuulsin ennist tahtmatult, et teie tuttav on probleem... Kas ma tohiksin küsida, kui hästi teie teda tunnete, Pille?

Pille. Oh, lausa lapsest saadik. Ta on nimelt minu tädi.

Alma. No siis on täiesti teine asi. Jah, aga millest see tuleb, et teie tädi mind näib tundvat?

Pille. Sellepärast, et ... noh, et on ju siin koolis käinud.

Alma. Jah? Siis muidugi...

Pille. Tädi ütles, et olite tuntud koorilaulja.

Alma. Oh, mis, meid oli palju... Nojah, eks meid ikka kuulamas käidi küll. Ja kes teie tädi siis praegu on?

Pille. Tädi Vaike on haigla uus arst, nii palju kui ma aru saan.
Alma- Ah soo koguni nii? Kuulge, ütlege talle siis... Ei, ma ütlen kohe ise! Aga enne ma helistan ühte kohta. (*hakkab telefonil numbrit valima*) -Ma tean üht väga korterit – väga korralikus majas.
Vaike vaatab uudishimulikult, Pille tõstab talle naeratades pöidla.
Alma. Evelin? Alma siin... Sa ju tahad oma korterit välja tüürida?

174. lugu, 4. episood

Alma astub väljast tagasi – on posti viimas käinud. Ta märkab, et allkorruse korteriuks on paokvel. Ta jääb kuulutama seest kostvaid häält.

Evelini hääl. Enne, kui lõplikust hinnast rääkima hakkame...

Vaike hääl. Räägime natuke ikka.. Ma peaksin siiski midagi orientiiriks saama...

Evelini. Ma arvan, et kaks tuhat selle korteri eest kuus ei ole minu teada sugugi palju küsitud.

Vaike. Kas ma... kuulsin õigesti? Kaks tuhat kuus?

Alma koputab otsustavalt, aga mitte eriti valjult uksele... Jääb kuulutama. Keegi ei vasta... Vajutab siis lingile. Selgub, et uks polegi lukus.

174. lugu, 6. episood

Evelini korter. Vaheüksed on valla. Evelin tutvustab Vaikele korterit. Viivuke ollakse köögis.

Evelin. Köögimööbel on muide otse Riiast. Mu ...abikaasal - ta on muide advokaat... on sinna mõnikord asja...

Vaike. Ja-jaa, väga huvitav...

Evelin. Muidugi, läti mööbel pole just see viimase peal trend, aga ma olen kuulnud, et kunagi oli see vägagi hinnas!

Vaike. Ausalt öeldes, ma ei ole asjadega üldse kursis ega tea, milline riik on esimene viul köögimööbli tootmises.

Evelin. Kuidas milline? Itaalia loomulikult! Või äkki Prantsusmaa? Tegelikult... mina ei tea.

Vaike. Nii ongi rahulikum elada, kui ei tea. Teadmine hakkab segama.. Ega siis kogu maailm pea ainult ühtainsat kokat jooma.

Evelin. Aga mulle see mööbel meeldis. Nii ma mehele tookord ütlesingi - kui me Riias käisime - see köögikomplekt meeldib mulle ja me ostame selle ära!

Vaike. Kui ma eksi, on siin linnas ju ka mingi mööblivabrik.

Evelin. Ja-jaa, kes seda ei teaks! Selle omanik oma härra Pöder, väga populaarne isik, muide...

Vaike. Aga millist mööblit ta toodab?

Evelin. Ah, pole aimugi! Igatahes mitte köögimööblit... Ja kes siin ikka seda ostma hakkaks, mõtelge ise! Ma näitaks nüüd edasi... Servis ja muud köögiriistad - võin need siia jätta. Aga see tõstab mõneti üüri...

Vaike. Ma kardan seda samuti. Ma mõtlen teie hinnast siiani.

Evelin. Ma näen, et teil on kohe suured üürimiskogemused.

Vaike. Amet on selline. Kord siin, kord seal. Nii tuleb ka kogemus.

Evelin. Oi, mis me siin seisame, lähme ometi tuppa. Siin me juba vaatasime kõike, eks ole? Istuge, palun...

Vaike. Miks te ise ei istu?

Evelin. Jah, ma kohe. Ütelge nüüd otse, kas korter sobib või mitte?

Vaike. Korter sobib küll. Kena puhas ja paras.

Evelin. Ma sain sellest kohe aru., et te tahate.

Vaike. Huvitav, mille läbi? Ma olen enda meelest kohe parasjagu skeptiline.

Evelin. Oh, ma olen nimelt omal ajal natuke õppinud kehakeelt. Prantsusmaal, muide.

Vaike. Oi ilma, oi inimesi... Kus need eesti inimesed küll ennast harimas ei käi! Ja mida mu kehakeel siis reetis?

Evelin. Te võtsite väga rahulikult istet. Kui te oleks seisma jäänud, siis poleks see teile meeldinud... Muide, mis ala arst te olete, kui küsida tohib?

Vaike. Paraku mitte midagi põnevat - lihtsalt terapeut.

Evelin. Mul on siiski hea meel, et just teie mu korterisse elama tulete.

Vaike. Pärast seda, kui oleme siiski hinna paika pannud.

Evelin. Kas ma teie meelest küsin siis palju? Minul on vaja ka elada ja last kasvatada...

Vaike. Ei mina tea, on see palju või paras. Aga ma tean oma palganumbrit.

Evelin. Ma olen kuulnud jah, et arstidele suurt ei maksta. Aga kuidas nad Tallinnas elavad? Seal küsitakse isegi Lasnamäe kahetoalise eest paar-kolm tuhat kuus!

Vaike. Jah, aga siin on Morna.

Evelin. Mis siis? Selle eest on siin männid, vaikus, head naabrid... Siit on haiglani alla kümne minuti käia. Ja südalinn on kiviga visata. Ja bussijaam... ja raudtee...

Vaike. Ronge ju enam pole.

Evelin. No kuulge, selles ei maksa mind küll süüdistada... Võib-olla saate kusagil mujal odavamalt. Mina hindan seda korterit just niimoodi. Ma olen siin majas sündinud, sealsamas seina taga kõrvalkorteris... Ja sellepärast...

Vaike. Kahju küll, aga mina tean oma võimalusi. Ja veel, kui tohib: ärge olge ometi nii pingul, kui tahate kasulikku kaupa teha... See teeb teise inimese ette umbusklikuks.

Evelin. Miks te mind õpetate? Ma pole enam ammu laps.

Vaike. Seda on näha. Aga ma lugesin lihtsalt teie kehakeelt...

Evelin hammustab huult. Vaike hakkab ukse poole minema.

Evelin. (pärast pausi). Palun, ärge minge. Ma mõtlesin järele. Hinda annab ehk alla kaubelda.

Vaike. Ma ei ole ometi Araabias, ma olen Mornas... mis me ikka kaupleme.

Evelin. Teie olete siin uus ja võõras, aga mina olen siin majas sündinud!.. Oi, Alma, kuidas sina siia sattusid!
...sest sisenenud on Alma.

Alma. Tere, Evelin... sa ei kuulnud vist koputust... Ja uks oli sama hea kui pärani!

Evelin. Ai, see uks ei püsi hästi kinni.

Vaike. Seda on kasulik teada.

Alma. Oi, vabandust, sul on külaline. Teie?

Evelin. Te tunnete omavahel? Kas sa kuulsid meie juttu?

Alma. Täiesti tahtmatult.

Evelin. Alma, ütle siis talle, kui vahva maja meil on ja kui hiilgavalt inimesed siin omavahel läbi saavad!
 Alma. Miks ma pean seda ütleva?
 Vaike. Mulle ka tundus veel poole tunni eest, et meist saavad varsti naabrid, proua Peterson. Aga nüüd...
 Alma. Kõike te teate... mis mu nimi enne oli ja mis ta nüüd on... Teie olete uus arst, eks? Väga meeldiv. Ainult kus ma võisin teid varem teada?
 Vaike. Oh ei, seda ei tahaks ma veel lahti rääkida... (*naerma hakates*)... eks kunagi hiljem...
 Alma (*umbusklikult*). Jah? Evelin, tegelikult tulin ma uurima, kas Georg on järgmisel nädalal siin?
 Evelin. Miks sul seda teada vaja on?
 Alma. Ah, on üks väike asi...
 Evelin. Kahjuks on Georgil Tallinnas mitu protsessi kukil, ta ei saa sealt nii pea tulema...
 Alma. Ah niimoodi? Kui nii, siis nii. Muidu oleks talle üks kutse olnud üle anda... Ei sega teid rohkem.
 Vaike. Oodake, ma tulen ka teiega kaasa.
 Evelin. Proua Rekker!
 Alma (*on ukse seisma jäänud*). Te pidite tulema?
 Vaike. Jah, aga...
 Evelin. Alma, meil on siin...
 Alma. Mõistan. Ei julge rohkem eksitada. (*Ukse paukudes minema*).
 Evelin. Ühes asjas on teil õigus - see pole tõesti Tallinn, see on kõigest Morna. Aga...
 Rekker. Aga? Ma ütlesin, et teie hind käib mulle üle jõu-

176. lugu, 4. episood

Vaike, Nurm, Evelin

Vaike. Kuidas, palun? Ma ei saanud päris hästi aru...
 Nurm. Jah, kui see teile sobib. Ja siis ei küsiks ma teilt üürigi. Ma hindan teadmisi väga kõrgelt.
 Vaike (*ootamatult*). Hea küll, hakkame siis kohe pihta. Lubage palun... (*puudutab korraks Nurme kaela*). Kas teil on olnud probleeme kilpnäärmega?
 Nurm (*vapustatult*). Kust te seda teate?
 Vaike. Oh, mis seal ikka, ma tean veel paari-kolme asja.
 Nurm. Kas... minu tervisliku seisundi kohta?
 Vaike. Minge nüüd, ma pean silmas meditsiinilisi teadmisi, millest te rääkisite. Ainult et selleks pidin ma eelnevalt kuus aastat ülikoolis õppima. Ütelge otsekohele - kas te vajate ürnikku või seltsidaami?
 Nurm. Kui päris aus olla, siis minu jaoks oleks ideaalne nii see kui teine korraga. Kaks üksikut naist vahetavad ikka õhtuti teeklaasi taga muljeid. Teate, need pikad sügisõhtud...
 Vaike. Ma pole kuigi jutukas inimene.
 Nurm. Proua Rekker, teie ei saanud minust aru. Ka mina pole üldse jutukas inimene, kuigi see võib teile niimoodi tunduda.
 Vaike. Ja üksildane ma ka pole. Mul on mees ja täiskasvanud poeg.
 Nurm. Ma mõistan. Ma olen valmis käima lausa kikkivarvul. Kuulge, ma võiksin teile loovutada ka kõrvaltoa, ainult et seal on mu tikitud patjade kollektsioon...
 Vaike. Las nad olla seal pealegi.
 Nurm. Teate, teeme niimoodi, et ma jätan teid hetkeks siia kaaluma kõiki poolt ja vastu argumente, ma lähen senikaua ja valmistan teile tassi teed... -kui te teaksite, kui harva satub siia Mornasse tõeliselt haritud inimesi!
Koputus.
 Nurm. Vabandage, ma lähen avama.
 Hetke pärast tagasi koos Eveliniga.
 Nurm. Saage tuttavaks, minu naaber Evelin. Meie linna tüdruk, aga kas teate, ta oskab isegi prantsuse keelt.
 Vaike. Oh, me oleme juba natuke tuttavad..
 Nurm. Oli sul mingi mure, Evelinike?
 Evelin (*natuke titahäälega*). -Oh mis sa nüüd, tädi Mallekene! Mina tulin rohkem arsti juurde.
 Nurm (*imestust varjates*). Ah juba tead teda siit otsida? Väga huvitav... Aga tema minu meelest kodus vastu ei võta. (*Vaatab tähendusrikkalt Vaike poole*) Ma jätan teid korraks siis omapead.
 Nurm lahkub.
Evelin. Tohib küsida? Palju ta selle toaubriku eest küsis?
 Vaike. Ah vaat mis teid huvitab...
 Evelin.. Lühidalt - nii pole aus. Te pole minuga siiani kontakti võtnud. Ja nüüd olete te siin ja teete kaupa, nagu ma aru saan...
 Vaike. Aga ma ju ütlesin, et teie hind mulle ei sobi!
 Evelin. Aga see polnud ju sugugi lõplik! Ma ütlen veel midagi, kas te üldse teate, mis teid kohe ees ootab? Te peate degusteerima mingeid kohutava maitsega rohuteesid ja kuulama vestlusi alternatiivmeditsiinist.
 Vaike (*jahedalt*). Ja kõigest? See polegi nii hirmus, kui järele mõelda.
 Evelin. Hea küll.. Kas 1100 krooni kuus teile sobib? Allapoolle ma enam lasta ei saa, võtke arvesse... see on ikkagi kahetoaline korralik korter, mitte mingisugune toanurk...
 Vaike. Miks just selline summa?
 Evelin. Noh, ikkagi sada üle tuhande!
 Tuleb kandikuga Nurm.
 Nurm. Kui tohib... Ma pakuksin teile nüüd tassikese kummeliteed... nii-öelda sissejuhatuses...
 Evelin. Tead mis, Malle, me oleme muidugi jube tänulikud, aga ütle parem, kas on ilus teisel inimese üürnik nina alt üle lüüa?

178. lugu, 1. episood

Kristjani kodu. Traditsiooniline algus – Mossis Laine teeb kõõgis süüa. Toast tuleb Evelin, haigutab, ringutab... on kaua ja hästi maganud.

Evelin. Trrhommikust.

Laine. Kassanäe, meie unekott ka kahe jala peale püsti tõusnud!

Evelin. Kas kohvi on veel? Uuhh... (ümiseb mingit ajatut viisi, näiteks...) ...valgeid roose, valgeid roose...

Laine. Kellel janu, sellel jalad... vat nõnnamoodi, plika!

Evelin. (venitab jahmunult nagu rikkis plaadimängija)... va...a... algeid roose... Selge pilt! Mind hakatakse nüüd viimaks ometi kasvatama! Naeruväärne, ausalt! Tead, kui vana ma olen, ah?

Laine. Miks ma seda ei tea, aga vat et nii vana inimene nii loll saab olla, seda ma küll poleks arvanud...

Evelin. Oota nüüd, ema! Ma tahan tõesti tassikese musta kohvi, tead ju küll, mul on hommikuti see noh... jube madal vererõhk...

Laine. Mõtles oma peaga, mis kallist raha üksainuke pakk seda sinu luksu või presidenti maksab! Meie Krissuga ajame ühe pakiga oma kaks kuud läbi, sina larrbid nädalaga sisse nigu mingi Tallinna kohvitanta, ausalt kohe!

Evelin. Esiteks olen loll, teiseks Tallinna tanta, üks ütle veel Pariisi linnuke ka!

Laine. Tont sinuga, eks võta siis see termos sealt... külmkapi kõrvalt maast!

Evelin. Issand jumal, mis sa tast sinna peitsid?

Laine. Ah, süda on täis, tsjort poberii pazhauilust! Rüga siin pliiti juures, ümmarda aga vana meest ja väikest last... ja oma laiska tütar kah...(Vaatab kohvi kallavat Evelini). Jäta Krissule ka, tead, tema on juba mitu päeva sihuke... nigu tige koer, ma kohe krndan teda.

Evelin. Ei tea, minuga ta seda küll välja ei näita. Ma loodan, et tema ikka ärkas õigel ajal, et Annabel lasteada viia?

Laine. Viis, viis... Võiksid ikka ise ka mõnikord vaevaks ära käia! Oleks sa kuulnud, kuidas Krissu ennist omaette urises! - Kuulsid siis, jäta sinna termosesse ikka midagi sisse, rohkem majas kohvi ei ole!

Evelin. Ah, mis sa hädaldad, kui ei ole, siis tuleb poest tuua! Need ajad on möödas, kui kohv oli defitsiit!

Laine. Nüüd on jälle teine defitsiit!

Evelin. Mis asi siis?

Laine. Raha, kurat võtaks, kas sa pole siis kuulnud kuidas rahvas elab?

Evelin. Nii nii palju mul ikka on, et kohvi saaks osta... Oota, kuhu ma selle õhtul torkasingi.. (võtab hommikumantli taskust ümbriku). Säh, võta. Minu poolt majapidamiskuludeks.

Laine. Jessas... nii palju? Üteld kohe, et sul raha on, ma poleks siis nii palju õiendand? Kas sa koorisid juba oma uusi üürilisi?

Evelin. Küll jõuab neidki koorida. Ah, Georg natuke saatis.

Laine. No mis ma sulle räägin? Nisuke mees on tõeline kullahunnik!

Evelin. Ega ma pole vaieldanudki, ema. Ja ega ma lahutama ka ei hakka. Aga tead sa, mul on endal ikka natuke nuppu kaela otsas. Ma olen mõtelnud... ah, hea küll.

Laine. Miks sa nüüd pooleli jätsid?

Evelin. Ah, on üks plaan, aga sulle ei saa rääkida, sa plättrad kohe linna peal edasi!

Laine. Issa ristike, vajugu ma siinsamas maa alla, kui... Räägi siis!

Evelin. Ah, eks mõni teine kord. Ja ole nüüd lahke ja lao lagedale, mispärast ma sinu meelest loll olen?

Laine. No kas ei ole või? Ma hakkasin täna seda asja mõtlema... Süda kohe valutab. Millal su Georg viimati siin käis?

Evelin. Ah, ei mina mäleta...

Laine. Kas siis nüüd jääbki nii... üks siin, teine seal

Evelin. Mina Tallinnasse ei lähe.

Laine. Nojah, see mahvia nüüd küll. Aga mis see teed ära, tänapäeva elu, kus sa ilma mahviata saad! Vaata, Evelin, kõik need mobiilid ja kompuuterid ja mahviad... need on uue aja asjad, millega inime peab ära harjuma. Muidu jääb ta ajast maha. Ja kuule, ega nad siis igapäev ka lapsi varasta!

Evelin. Mulle aitas sellest ühest korrast küll ja küll!

Laine. Mõtles, mis elu sul Tallinnas oli... Jummal, mihuke köök seal on, no nii kui mõnes mitme tärniga võõrastemajas!

Evelin. Ega siis ämm mind seal vaaritada lubanud.

Laine. Sellepärast sa siis enam midagi ei oskagi. Oled meil siin nagu mingi... peen külaline välismaalt, uih ja aih, ei pane kätt kusagil külge...

Evelin. Hea küll, hea küll, eks ma parandan siis ennast, eks ma hakka siis nõusid pesema ja solgipange välja tassima! Las linnarahvas näeb ja naerab, et paras sellele Evelinile!

Laine. Ei tea, mis see olgu. Eile ma vaatasin, kuidas see Petersoni Mare siit mööda tuhises. -aih ja uih! Mis ta kekutab, tagasi teine siin nigu vene rubla... Mis asi see on, mis teiesugused siia Õnne tänavale tagasi veab?

Evelin. Häh, leidsid ka, kellega mind võrrelda, selle kondise Marega!..

Laine. Tshort poberii pazhauilustaa, tema tegi ikka partii, aga... ega meil pole siin pole isegi õigeid mehigi mitte! Kuule, ega te siis ometi hakka seda Allanit jagama!

Evelin. Päh, Allan!? Kumb meist lolli juttu ajab, mina või sina?

178. lugu, 3. episood

Laine, Evelin, Kristjan

Evelin. Sa oled täna hommikul täitsa nagu mingi revolutsionäär kohe. Muudkui et maha Morna ja maha Morna!

Laine. Aa muidugi! Oleks mina sinu asemel, sihuke noor ja-- kassa tead, mina paneks siit padavai minema, ükskõik kelle juurde, olgu või ühe jalga Tallinna mererövel, ikka läheks, tagasi ka ei vaataks...

Kumbki ei märka, kuidas sisse on astunud Kristjan

Kristjan (väga vinguva häälega). Ah et sihukesed plaanid! Kellega sina siis minu juurest jalga laseks?

Laine (pole kaugel sellest, et haarata südame järele!) Oi sa jutas, Krissu! Pead sa niimoodi hiilima...

Kristjan. Ma küsin, kellega sa siit siis jalga lased?

Evelin (torkavalt). Ah, ema arvas, et kui saaks mõne mereröövli...

Kristjan. Ssa kurrat, või mereröövli talle vaja!

Laine. Paiarmas Krissu, kuidas sa aru ei saa, ma tegime siin natuke omavahel nalja, ega siis mina sind jäta, kuhu ma vanaeit lähengi...

Kristjan. Sina... sina mine nüüd poodi. Säh, raha on siin. Ennist hädaldasid, et kõik kraam on otsas... Too pakk kohvi kah!

Laine. Kohe lähen, kohe lähen.. (mantlit selga tõmmates)... aga ega raha pole vajagi, Evelin juba andis!

Kristjan. Siis too kaks pakki! Mul on siin Eveliniga üks asi vaja arutada.

Evelin (on üllatunud, ent mängib kaasa). Kuulsid, ema? Meil on Kristjaniga salajutud?

Laine. Miks siis mina kuulda ei tohi...?

Kristjan. Sellepärast, et sina plärad kõik linna peal välja!

Laine. Kas te olete minu vastu kokku rääkinud? Noh, hea küll... lähen... lähen juba... otse ennekuulmatu asi, ma ütlen küll!

Laine ära

Evelin. Äkki olid sa oma seadusliku abikaasa vastu natuke liiga karm?

Kristjan. Pole viga, kulub ära. Kuule, Evelin, sihuke värk... kas sa oled nüüd seal selles Margna majas või mis ta on... sihuke suur omanik või?

Evelin. No need kaks korterit mis meil on, eks ma katsun nende pealt natuke teenida, kuni Georg... Tallinnas oma asjad korda saab. Eks siis vaata.

Kristjan. Ah ainult need kaks. Kas kuidagi niimoodi ei saaks teha, et see Johannes... see peaks ka sulle maksma?

Evelin. Mine nüüd, tema ostis ju oma korteri ammuilma Margna käest välja.

Kristjan. Kurat, siis jah. Muidu võiks... üüri nii kõrgeks ajada, et nad sealt ise välja kobiksid... Kasvõi tänavale!

Evelin. Jumal küll, oled sina täna alles verejanuline? Mis sul siis nüüd äkki Johannese ja Alma vastu on?

Kristjan. Alma vastu pole mul midagi, aga Johannes peab oma karistuse saama. Evelin. Ah ikka see asi! Pidin ma sulle ütleva.

Unusta ära, see nii mitme aasta tagune lugu... kui Johannes sulle selle altvedamise suguvõsakutse saatis.

Kristjan. Üks õige eesti mees ei unusta midagi! Ega siis aadliasjad pole iga kingsepa jaoks narrimiseks!

Evelin. Kumb sa siis ikka oled, Kristjan - õige eesti mees - või õige saksa parun?

Kristjan. Kuidas võtta. Kord nii, siis jälle naa. Fershcten?

Evelin. Mina olin siis kallilt kodumaalt ära... - Ega ma ju õieti ei teagi, mismoodi sa need uued ja uhked nimed endale said?

Rosenkampf ja Jägerfreund! Mõtelda vaid, minu emal on nüüd sa sihukesed vonni nimed!

Kristjan (omanikuhkusega). Ega neil viga ole ja leiba nad ka ei küsi! Nojah, millal see oli... sina olid siis noor ka veel, mis sina sellest tead... Kus siis käis alles madin ja rabamine.

Evelin. Oh, ma tean küll, miks ma ei tea, kes sai sadama, kes kaubamaja...

Kristjan. Just, just! Siin Mornas kah. Pöder näe krabab endale toolivabriku, see rootslane sai kah kena noosi... Minusugusele

vabadusvõitlejale ei jäänd suurt midagi, eks ma siis krabanud paar peenemat nime...

Evelin. Oligi nii või?!!

Kristjan. Psst! Mina pole miskit üteld! Aga mis Johannesesse puutub...kui sinul peaks mingi paras riugas pähe turgatama, siis anna aga teada!

178. lugu, 6. episood

Kristjani kodu. Tuba. Evelin on ennast kokku võtnud, Evelin on suure teo ette võtnud. Keset põrandat seisavad kaks-kolm suurt musta kilekotti, täis topitud vanu riideesemeid. Riideid on veel ka põrandal hunnikuski. Tuleb Kristjan.

Kristjan. Mis kaltsupoe sina siin avanud oled?

Evelin. Vaat just et kaltsupood! Aitab! Kõik liigne kotti!

Kristjan. Oota nüüd, see ju päris korras asi...

Evelin. Kaua me neid vanu hilpe ikka hoiame! Varsti ei saa enam hingatagi - kõikapid ja nurgad ja panipaigad on hilpe täis!

Kristjan. Ära sa räägi... Mustadeks päevadeks kulub veel kõik ära. Saad veel ema käest õiendada...

Evelin. Ah, mis! Ise te mõlemad hommikul pragasite, et pardakk ja pardakk ja et hiired teevad igale poole pesasid... Kui vaja, ostame uued riided! Niikui naksti, nagu ütles sina!

Kristjan. Ei tea, kust see raha võetakse?

Evelin. Väga lihtne - hakkame rikkaks ja ostame kõik mis vaja!

Kristjan. Ah soo? Mismoodi see rikkaks käimine sinu meelest käib?

Evelin. Veel ei tea, aga küll ma järele uurin! Mõned ju on rikkad, eks? Räägivad laia suuga igal pool... telekas ja ajakirjades, et kuidas teised nii lollid on, ei märka raha maast üles korjata! Küsime järele, kuidas see käib.

Kristjan. Ei need ütle sulle midagi. Ja pole mina maast leidnud rohkem kui ükskord vene ajal 25 rubla... see oli veel vanas rahas, Stalini ajal, noh...

Evelin. Kui maas ei ole, leiame mujalt. Tead, ma helistasin Tallinna... Margna peaks järgmine nädal Rootsist tagasi olema.

Kristjan. Ah ikka tahad temaga sellest kõrvalmajast rääkida? Mis häda pärast tema peab sulle selle rendile andma?

Evelin. Tema sellest majaköksi enam ei hooli. Tal omad tehased ja firmad mitmes linnas ja riigis.

Kristjan. Seda nüüd küll, aga ikkagi oma isamaja... Näh, teigi emaga käskis välja astuda...

Evelin. See oli esimene tuhin, kuidas sa aru ei saa? Siis jah tulid need kallid väliseestlased oma noosi järele... Aga vaata kuidas nüüd, on? Värv hakkab juba kuluma, katus pidi läbi laskma. Are on seal üleval mitu korda hädas olnud...

Kristjan. Nojah, aga kuidas siis sina...

Evelin. Tss! Teistele mitte üks sõna! Ma uurisin vaikselt ühes Tartu ehitusfirmas asja järele. Nad võiksid sellest majast kompu teha, kui üks korter nende raamatupidajale läheks. See elab siin Mornas linnamajas ja... Turu värk! Firma ostaks korteri ausalt ära, aga mis see pärast remonti tegelikult maksab, ah?

Kristjan (akki mesimagusaks muutudes). Ah et tahad Johannest välja kõrvetada? Või hoopis Allanit?

Evelin. Mina pole seda küll ütelnud! Seda tahad sina!

Kristjan. Seda päeva tahaks ma näha, kui Johannes...Aga ei tule sest vist sittägi.

Evelin. Proovima peab ikka. No ma kohe tunnen, et tuleb midagi ette võtta, ega see paari korteri üür pole ju ainus raha siin ilmas...

Kristjan. Ma vaatan, sa oled seal suures linnas üht-teist tarkust kogunud.

Evelin. No tead, ega ma ilmaasjata advokaadibüroo eestois kõrvaldada kikkis hoidnud. Kui sa teaksid, kui suuri sigadusi on inimesed valmis teistele tegema!

Kogu oma avantüürse fantaasia ajal on Evelin riideid kottidesse sortinud.

Kristjan. Ei, ei - ära sa seda ruudulist kuube küll ära viska, see on minu oma - sama hea kui uus pintsak!

Evelin. Viimati oli see pintsak uus nii umbes poole poole sajandi eest. On sul tõesti siis kahju midagi vaesemale rahvale ohverdada?

Kristjan. MUIDUGI ON KAHJU!! Mina ise olenigi see vaene rahvas! Ah soo... kuhu sa selle kupatuse viia tahad?

Evelin. Eks ikka Jääraku tänava sekondhändi. Mul peaks kusagil nende telefon olema... Nad tulevad oma autoga ise järele.

Kristjan. Just sealt ma selle pintsaku ostsingi! Tervelt 15 krooni andsin välja!! (Paus, siis ..). Kuule, tüdruk... Mul tuli selle pintsakuga üks kaval mõte pähe. Kurrat, mis oleks, kui... (Kummarid Evelini kõrva juurde ja sosistab midagi).

Evelin. Mida-mida? (Ja pahvatab naerma. -ning küsib siis imestumult). See oleks vast alles tsirkus Barcelonas! - Kuule, kuule, Krissu... varsti ju jõulud tulemas! Lase jõuluvana saadab! Päästearmee kaudu, vaat just! Üllatus-üllatus!

Kristjan. Ah soo? Einoh, seda aadlimeeste balli Tallinnas, seda nõokamist mina talle ei kingi... Ah et jõuluuag... Kas see kuramuse kingsepp jõuludest üldse hoolib, tema oli ikka rohkem nagu see... näärde pidaja vene ajal, ma tean küll!

Evelin. Ja-jaa, ta käis meie peres ka näärivana tegemas! Deed Morooz, deed Morooz... kuidas see laul oli?

Kristjan (vaatab pintsakut). Ega mul vana sõbra jaoks viimasest pintsakust ka kahju... ainult et... Konspiratsioonivärk, saad aru? Peame suu!

Evelin. Selge see... kes see ikka sigadusi avalikult teha tahaks.
Kristjan, Kus ta siis sigadus on! Mõtle ise, plika, kesse ikka veel ühele vanale vaesele kingsepale jõulupakki saadaks!

182. lugu, 5. episood

Are korter. Keskhomeik. Just seda ta on, sest sedasi hõikab rõõmsa häälega naisdiktator vaikselt sumisevas raadios. Aret, kes askeldab mingit kodust askeldamist, see uudis ei rõõmusta. Ta vaatab kella ja muutub murelikkärtsituks. Ning sulgeb siis pahaselt radio, Heliseb telefon (mobiil).

Are. Jah? No kus sa ometi hulgid, rohutirts... Oi, vabandust, härra Tiik? Levi on paha.... Jah? . Ei, tööd on ... palju, ei saa kurta! Ma pole seda teie projekti tükk aega vaadanud, kuna mul jäi mulje, et te olete mu maha kandnud... Ah et vale mulje? Kuidas, palun? Jah? (Paus) Eks ma pean siis asja üle järele mõtlema, härra linnapea... Lepinguallkiri?
Are paneb mobiili mõtlikult käest ja... teeb äkki riiete lenneldes tulise kannatiiru ümber oma telje. Vangutab siis pead nagu hiina nukk - ju oli linnapea sõnum sedavõrd rõõmustav.

Are. Vau!!

Ukse kell (*koputus*).

Are tormab õhinal avama, ent tõmbub kohe tagasi. Sest tulija pole see, keda ta oletas. Uksel seisab advokaat Sumberg. Natuke väsinud ja väga nõutu.

Georg. Tere hommikust, Are.

Are. Georg... teie? Vaat see on alles üllatus!

Georg. Mis üllatus? Olen ma siis nii kadunud poja moodi?

Are. Seda te ju oletegi. Kas Tallinn neelas meie maja mehe siis lausa päriselt alla? Ei, mina ei saa aru, mida selles Tallinna leitakse..

Georg. Umbes nii. Aga miks nii ametlikult? Puudub veel, et mulle härra advokaat öeldaks...

Are. Võin ütelda, kui soovite.

Georg. Ega ei soovi küll. Minu mäletamist mööda rääkisime ikka sina.

Are. Oli vist jah. Aga... sind pole siin nii ammu näha olnud. Nii et ei teagi, kuidas sind kõnetada...

Georg. Ah, ära nõõgi, ma niigi natuke nagu... nõutu või nii. Tohin ma hetkeks?

Are. Jumal küll, su enda püha eraomand! Astu edasi, tunne ennast koduselt.

Georg. Ainult hetkeks. Ma tahaksin natuke infot saada, enne kui...

Are. Sa oled nii imeliku näoga, nagu oleks keegi sind pimedas toas ehmatanud.

Georg. Tsst! (*Istudes*). Tead, Are, aga umbes nii see õngi. Ma loodan sinu diskreetsusele... et kui ma nüüd midagi väga lollilt küsin, siis jääb see meie kahe vahele?

Are. Oi -oi, ära aja mind sa põnevile!

Georg. Kas sa oskaksid mind valgustada, kes on see sümboolne naisterahvas seal all... hm, minu korteris?

Are. Kumb - kas brünett või blond?

Georg. Ah neid on koguni kaks? Nojah, mina nägin ennist hommikul ainult üht... see oli tumedama peaga, kui ma ei eksi.

Are. Miks see sind nii väga üllatab?

Georg. Ei, ega ma... Ma lihtsalt... see daam ei tulnud nagu tuttav ette?

Are. Kas sa siis ei teagi, et see on su uus üüriline? Arst, muide. Vist koguni kuskilt siit vallast pärit inimene.

Georg. Arst? Jajah, miks ka mitte... Einojah, selge pilt.

Are. Noorem on vist ta õe või venna tütar. Tüdruk töötab muide pangas, seal olen teda näinud oma silmaga.. Peaks nagu usaldusväärne seltskond olema.

Georg. Ja-jaa, seda kindlasti.

Are. Aga ega mina neid tunnegi, Alma on mind valgustanud...

Georg. Nojah. Rohkem mul küsimusi ei ole.

Are. Oot-oot... Kas sa siis ei teadnudki?

Georg. Mis ma sulle ikka oskan ütelda. Enda meelest tuln ka korraks koju, aga... Loll lugu, ei oska valetada. Ei teadnud jah.

Are. Aga su Evelin elab ju koos lapsega juba tükk aega sealsamas naabermajas oma ema juures!

Georg. Tõesti? (*Püüab piinlikult loost väärrikalt välja tulla*). Ja-jah, nüüd tuleb nagu meelde küll, midagi ta rääkis jah... aga mul on viimasel ajal meeletult tihedad päevad, üks protsess teise otsa...

Are. Nojah, need on teie asjad. Minu poolt kommentaare ei tule. Aga ütle nüüd... kas sa minu üürirahad oled kätte saanud?

Georg. Ausalt öeldes... hm... viimasel ajal nagu pole märganud neid laekumisi.

Are. Seda ma imestas, kui Evelin andis mulle teise kontonumbri. Ma arvasin, et teil on see kokku lepitud...Tahad, näitan kviitungeid?

Georg. Jäta nüüd ometi! Kui ta niimoodi tegi, ju ta siis seda tegema pidi....

184. lugu, 3. episood

Pinuse hotelli baar. Alma, Ahven, Evelin

Ahven. Kas ma tõesti jäin vahepeal magama?

Alma. Aga see on ju ainult kasuks, härra Ahven!

Ahven. See on lihtsalt piinlik! Aga mis parata, ma pean sellega leppima... Ükskord lõpeb kõik niikunni letaalselt.

Alma. Letaalselt? Mis te sellega silmas peate?

Ahven. Harry Ahvena surma loomulikult.

Alma. Jumal hoidku, mida te ometi räägite, Ahven?

Ahven. Pole midagi, olge vapper, kallale. mulle üks klaasike, eks ju? Ja kui saaks ka natuke jäävett? Vaadake, mul on diagnoos ammu teada. (*Natuke vintis ja sentimentaalne on Ahven, ta kummardub üle leti Alma poole ja sosistab peaaegu hellalt, härdumult*). Va haraline...

Alma. Issa rist, kes teile seda ütles?

Ahven. Miks peab mulle keegi seda ütleva, kui raamatus on kõik kirjas? Täpselt minu värk, iiveldus ja puha. Esimene staadium.Vaadake, kui inimene üldse ei tea, mis tal viga on... Mina tean, ja ma tean ka seda, mida mul tuleks teha, et terveks saada!

Alma. No vaat kui tore, ma hakkasin juba teie pärast muretsema.

Ahven. Teie, proua Alma, olete tegelikult päris kena inimene, seda ütlen ma pika vaatluse tulemusena. Minul pole enam ei isa ega ema, sellepärast ma teiega räägingi... Mina olen egoist ja teie olete egoist. Kas ma solvasin teid kuidagi?

Alma (*hapult*). Pole midagi, ma olen harjunud.
 Ahven. *Teate, armas proua, ma usaldan teile midagi, Ma pihin teile üht asja, mida ma pole mitte ühelegi inimesele rääkinud! Ma olen elus pattu teinud, ei salga...*
 Alma. Nojah, kes seda teinud pole, aga... mis olnud, see olnud.
 Ahven. Te peate silmas seda, et omal ajal... teie toonane minia Mare ja mina...
 Alma. Kes neid vanu asju enam...
 Ahven. Tunnistan oma süüd, seda ma poleks tohtinud teha. See oli rumal ja kergemeelne tegu. Perekond, see on väga tõsine asi! Ma olin lihtsalt koletis! Oh, eks mul ole ikka muidki patte, aga need käivad juba paragrahvi alla...
 Alma. Mina ei taha neist midagi teada!
 Ahven. Ärge kartke, ega ma teile räägigi! Aga lahendus on olemas! Selleks, et terveks saada, pean ma ühe ehituse rajama.
Siseneb Evelin.
 Evelin. Tere, Alma.
 Alma. Tere, tere, Evelin. Mis mure sind siia tõi?
 Evelin. Ah, tead, mul on üks jube kiire asi ajada.
 Ahven (*jääb Evelini silmitsema*) Vabandust, meie oleme vist tuttavad? Ahven, Harry Ahven. Igrekiga.
 Evelin. Miks ma teid ei mäleta... härra diplomaat.
 Harry. See oli nali... kaugel Marokos. Olid ajad!
 Alma. Kuidas teie kõht on, härra Ahven, kas enam ei valutagi?
 Ahven. Proua Alma, ma ei saa absoluutselt aru, millest te räägite? Proua Evelin, kui ma ei eksi, siis olite te viimasel ajal rohkem pealinnaga seotud?
 Evelin. Millest see välja paistab?
 Ahven. No kuulge, üks põline Tallinna poiss tunneb Tallinna maneerid paugupealt ära. Ainult seal on alati nii metsikult kiire, et-et-et!
 Evelin. Vat kui terane tähelepanek. Kuulge, aga teie peaksite ju teadma, kust ma Margnat ennast leida saaksin.
 Ahven. Vaadake, tema juurde on väga raske jutule pääseda. Teil tuleks ennast eelnevalt registreerida ja... Pealegi on boss praegu oma päriskodumaal Rootsis.
 Evelin. Ah, mis te valetate! Teda on täna juba mitu korda Mornas nähtud. Linnavalitsuses ja telefonitehases...
 Ahven. Pardon, aga nii pole see päris kindlasti. Sest siis teaksin tema saabumisest siia linna esimesena mina.
 Alma (*ebaledes*). Tegelikult on Margna... härra Margna siin küll. Natuke aega tagasi tuli. Tal pidi väga palju paberitööd olema.
 Evelin. Aga mina pean temaga kohe kindlasti rääkida saama! Millises toas ta on? Ah, küll ma ise leian...
 Alma. Evelin, kuuled siis... kuhu sa niimoodi lähed küll!
 Evelin (*minema tõtates*). Ära muretse, Alma, see on väga tähtis asi. Margnat peaks see äärmiselt huvitama!
 Ahven (*paugupealt kainenenu ja kohkunud*). Kuidas siis niimoodi, proua Alma, Margna on majas ja mina ei tea sellest midagi? Mina usaldan teile oma suurimad saladused, teie aga...
 Alma. No mina teie töösuhetesse küll sekkuda ei julge. Teie otsisite seda inglisa ajakirja, kui ta tuli. Sai öeldud, et te olete haige, muud midagi.
 Ahven. Ja mis tema selle peale ütles?
 Alma. Härra Margna oli mures. No et äkki vajate mingit keerukamat ravi ja see võib palju maksma minna. Ma arvasin, et...
 Ahven (*kadunud kogu pihipojalik meeeloju, järsult ja jõhkralt*). -Arvamine pole teie rida, teie rida on info, info, info! Mina pean teadma, mis toimub! Isegi väga! Mis oleks juhtunud, kui Margna ette hoiatamata oleks minu poole sisse astunud?
 Alma. Ilmasjata pahandate. Te ei lasknud mind sugugi lõpuni rääkida. Ma ütlesin, et teil on võib-olla mingi viirus, kõhugriip või midagi sarnast.
 Ahven. No siis on teine asi, no siis ma muidugi palun vabandust oma terava tooni pärast.
 Alma. Pole midagi, teie seisundi juures on see arusaadav, Ma olen tähele pannud, et kõik sealt piiri tagant tulnud inimesed... nemad kardavad väga viirusi.
 Ahven. Manduv lääs, nagu öeldakse! Griip on nende jaoks koolera ja harilik sääsk on mürgine moskiito. Teate mis, kui keegi mind vajab, olen enda pool ja ravin ennast... Ja andke mulle üks pudel kaasa... kandke see esinduskulude alla!

184. lugu, 4. episood

Hotellituba Pinuses, kus on peatunud omanik Margna ise.

Margna (*jälgib heitunult, kuidas Evelin mantlit lahti nõõbib*) Preili, mul on tegelikult palju tegemist...Kuidas te teadsite mind üldse siit leida?
 Evelin. Härra Margna, kui teie saabute, on see meie väikese linnakese jaoks väga suur sündmus. Olete siiski üks suuremaid tööandjaid Mornas ja...Ma ei rõõvi kuigi palju teie aega. Neli ja pool minutit kõige rohkem.
 Margna. Neli ja pool? Ei saa aru...?
 Evelin. Nojah, et mitte ütelda kaheksa ja pool.
 Margna. Oo? Te tunnete Fellini filmiloomingut? See pole siin linnas sugugi igapäevane asi.
 Evelin. No ma ei tea, ega me siis päris metslased ka ole. Mis minusse puutub, siis olen mina mõnda aega isegi Pariisis elanud.
 Margna. Aa, nüüd ma tean, teie olete see pisike preili...
 Evelin. Kelle teie oma sünnikodust välja kupatasite! Koos emaga, muide! Aga ma ei pane teile seda pahaks.
 Margna. Oo jaa, oleks ma teadnud, kui palju korraldamatust siin ees ootab...
 Evelin. Mis me neist kaugetest ja segastest aegadest enam ikka räägime. Küll teil on siin hästi kõetud. Tohin ma mantli seljast võtta?
 Margna. Aga muidugi, aga palun! Võtke istet, preili!
 Evelin riietub vähemaks, ja ta teeb seda kaunit. Tema teab, mida tähendab kehakeel.
 Evelin. Ja muide, preili ma paraku enam pole. Mina olen juba teist korda proua.
 Margna (*rohkem efektselt ja koomilise piiril riietunud, naist kui tema visiitkaarti seirates*). Oo jaa, advokaadibüroo? Muidugi, muidugi, teie olete abielus härra Sumbergiga, kes elab...
 Evelin. Jah, ka meie otsime teie majas korteri. Hetkel tüürime me seda välja. Ma usun, et see pole ju keelatud.
 Margna. Jaa-jaa, see Õne tänava maja... Seal algas kogu mu tegevus siin Eestis.
 Evelin. Just sellest majast ma tulingi rääkima.
 Margna. Ma pean ausalt ütlema, et selle maja probleemid mind eriti ei huvita. See on juba minevik... Mäletan, et see oli üks väga keeruliseks aetud protseduur... Nii et kui teil just katus läbi ei tilgu, siis...
 Evelin. Tilgub ikka, miks ei tilgu! Näiteks kolmanda korruse üümik on mitu korda hädas olnud!

Margna. Imelik, miks ta pole minuga rääkinud? (Teeb kiire märkme). Hea küll, selle ajame joonde niikui naksti. Ütlesin ma õigesti?

Evelin. Väga tabavalt ja õigesti, härra Margna! Kas ma kuulsin ennist ikka nii, nagu oli, et see maja Õnne tänaval teil enam ei huvita?

Margna. On teil siis mingi ettepanek?

Evelin. On jah!! See maja on seda väärt, et sellest tõeline kompu teha. Milline asukoht... ja bensujaam on ka sealsamas ja... Ma olen ajaviiteks natuke pinda sondeerinud. Tartus on üks väga korralik ja usaldusväärne ehitusfirma, kes võiks maja renoveerida nagu kord ja kohus.

Margna. Ja kui tohib küsida, milline on selle asja juures teie huvi?

Evelin. No kuulge, ma olen ju selles majas sündinud ja üles kasvanud!

Margna. Ja-jaa, justnagu minu isagi...

Evelin. Täpselt nagu teie isa jah! See Tartu firma oleks valmis teilt maja ära ostma. Loomulikult reaalse hinna eest, teate ju isegi, kui liga-loga seal kõik on... Teie saaksite ühest kõrvalisest murest lahti. Teie maastaap ju hoopis teine. Suured tehased mitmes linnas, harukontor Skandinaavias...

Margna. Saaksin kõrvalisest murest lahti.? Võib-olla tõesti. Aga praegu pean teid kurvastama. Ma ei ole selle maja müügist huvitatud.

Evelin. Vaat nüüd on küll... nagu Fellini film! Paremadanegu ära, eks ole? Miks te siis müügist huvitatud ei ole?

Margna. Ühelainsal põhjusel, armas proua Sumberg! Selle nelja ja poole minuti jooksul, mis me teiega siin vestelnud oleme, olen ma aru saanud, et sellest olete väga huvitatud teie! Liiga huvitatud! Järelikult pean ma endalt küsima - miks?

Evelin. Kust te seda võtate, et mina olen huvitatud? Ma tulin lihtsalt edastama üht ettepanekut...

Margna. Vaadake, ma oleksin väga vilets äriimees, kui ma selliseid asju ei märkaks, kui huvitatud keegi millestki on.

Evelin. Nii et see on teie viimane sõna?

Margna. Kas just seda, aga - jätame selle jutu ehk mõneks teiseks korraks!

Evelin. Olgu nii! Pean seda meeles! Ilusaid jõule teile!

184. lugu, 5. episood

Õnne 13. Margna korter. Mare ja Margna. Margna on äsja sisenenud.

Mare. Nii et ikkagi tulid siia?

Margna. Ma ootasin sind tükk aega hotellis, aga sa isegi ei helistanud.

Mare. See veel puuduks, et pärast kogu linn räägiks, kuidas mina käin oma... endise elukaaslasega hotellitoas kohtumas. Võta arvesse, ma olen nüüd ikkagi siin linnas ikkagi teataval määral tuntud inimene, ma pean iga oma sammu jälgima... Pealegi oli sul parajasti külaline.

Margna. Kust sa seda tead?

Mare. Sa nagu unustad, kes su hotellis perenaiseks on, onju?

Margna. Ah muidugi, see on ju Morna, kus kõik on kõikide endised sugulased ja info imbub valguse kiirusel läbi õhu...

Mare. Hea küll, ega siis Alma ise... Sattusime töölt tulles koridoris kokku, tuli jutuks, onju?. Ja mida see Evelin sinult siis tahtis?

Margna. Ah see on sul ka teada... Minul ei tulnud tema nimigi meelde.

Mare. Temaga tuleb ettevaatlik olla. Ta ei anna mulle andeks, et mina sain selle koha... See plika peab ju ennast ise teab mis suureks kultuurijuhiks... Kuidas ta oma keskharidusega üldse sellele kohale sattus, see mulle küll pähe ei mahu! No mis sa tammud, istu ometi... kui juba oma koju tulid.

Margna. Mul on säärane tunne, et olen siin lausa kutsumata külaline.

Mare. Tunded ei maksa siin midagi. Maksab raha. Rootsi kroonid. Varsti eurod...

Margna. Sa oled vahepeal väga muutunud, Mare. Sa oled juba nagu... mingi rootsi naine, ausalt! Iga asja peale on sul ütlemist.

Mare. Aga ei mingit õigust! Erinevalt rootsi naistest, onju? Nemad ennast juba nii kuivale ei laseks jätta nagu mina. Neid kaitsevad abielulepingud ja vabaabielulepingud ja...

Margna. Sina neid ju ei tahtnud.

Mare. Loll olin! Loll eesti naine, kes on nüüd kõigest ilma. Siingi... Nagu ma aru saan, ei tohi ma siin korteris ka eriti õiendada.

Sa võid mu tänavale lüüa iga naks.

Margna. Mare, mis sinuga toimub?

Mare. Mitte midagi ei toimu, selles see asi ongi! Ütle, millest see tuleb, et sinul on kõik ja minul mitte midagi? Isegi mitte toanurka majas, kus ma oma lapse üles kasvasin...

Margna. Jälle see maja, jälle see neetud maja! Ega mina süüdi ole, et see mu isale kuulus!

Mare. Aga ometi sa tulid ja löid kõigi elu segamini, kes siin elasid... Oleks siis mingi loss, vana puumaja, onju, aga ei, kellelt võtsid sa korteri, kellelt raha...

Margna. Jah, aga mul oli selleks seaduslik õigus.

Mare. Priske tasu küll isa hirmu eest, kes õõ läbi üle tormise mere kodumaalt jalga laskis!

Margna. Mis sa sellega tahad ütelda?

Mare. Aga seda, et kas te, kanged kodumaa-armastajad väliseestlased mõnikord selle peale ka mõtlesite, et poleks üks jagu eestlasi siiski paigale jäänud, poleks teil enam kuhugi tagasi tulla olnud, siin oleks mingi vene oblast ja kõik? Kes käis Siberis, kes kus, aga näe, ellu jäime... aga teie ei ütelnud mitte aitähki, onju? Teie tulite oma õigust saada! Mis siin meist...

Margna. Sina räägid juba nagu see punane kingsepp Johannes

Mare. Selleks ei pea olema tingimata kingsepp ega punane, et... ah, hea küll, ega see jutt midagi muuda. Selle jutu mõte on see, et mina sain liiga hilja aru, kui loll ma olen olnud. Oli sul asja ka?

Margna. Asja? Kuidas sa siis sellest aru ei saanud? Ma tulin küsima, kas ostame Tallinnas uue ja moodsa korteri?

Mare. Aga mina ei taha ju enam Tallinnas elada. Mul pole seal midagi teha.

Margna. No siis... Siis pole mul midagi ütelda.

Mare. Kas ma pean siit korterist välja kolima?

Margna. Jälle! Kelleks sa mind pead? Tahad, et kõik kollane ajakirjandus mu kallele tungiks, et viskas elukaaslase tänavale? Ma vormistan oma isakodu su nimele... juba esmaspäeval, seda ma teen! Neetud maja...

Mare (teda jahedalt jälgides). Juba lähedki?

Margna. Seda teen ma nüüd kohe päris kindlasti. Sinu tänu ei jõua ma ära oodata. Kui sind huvitab, siis... mina lootsin sinuga täna ära leppida.

Mare. Jah? Siis pole sa ikka veel seda päris eesti keelt selgeks saanud.

Margna. Ma ei mõista sind.

Mare. Just nimelt, et ei mõista. Sul oleks piisanud ühest ainsast lausest. Noh, umbes nii, et Mare, hakkame uuesti pihta, või veel parem....anna andeks, Mare.
 Margna. Mille eest?
 Mare. Või kõige parem - sa oled võinud selle lollaka eksulsiivkorterit jutu asemel mulle tühe lille kinkida.
 Margna. Seda... viga annaks veel parandada?
 Mare. Ei, Thorbjörn, hilja, Ma niisama kiusasin sind, onju.
 Margna (*haarab mantli ja mütsi*). Kui nii, siis nii. Huvasti!
 Uks paugatab kinni. Mare seisab liikumatult paigal, siis vajub istuma. Tundub, et ta hakkab pillima. Aga ei, ta raputab vihaselt pead...
 Mare. Vat ei hakka pillima ja kõik!
 Võtab telefoni, valib numbri.
 Mare. Allan? Mis sa seal teed? Ah tööle? Linnapea Tallinnasse? Jumal küll, on sul alles elu... Ole siis tubli. Ei, mul pole häda midagi. (*Valib mõtlikult uue numbri*). Harry? Mida sa seal teed? Mis, sa oled võtnud või? Või seda nimetatakse tänapäeval raviks? Kuule, ma tulen ajaviiteks korra läbi... nii igav, et hakka või ulguma!

184. lugu, 6. episood

Kristjani kodu. Kristjan, Evelin. Kristjan piidleb akna all, kui siseneb Evelin.

Kristjan. Sa juba tagasi?

Evelin. Nagu näed. Ja kus siis teised on?

Kristjan. Eks ikka seal Põdra lossis. Laine võttis plika kaasa. Põdrale pidid lapsed meeldima.

Evelin. Eks ta ole, kes pidutseb lossis, kes hurtsikus... Hakkame teed jooma või?

Kristjan. Võiks ju kah. Sa... kuidas sul see trett ka läks?

Evelin. Ah, ära parem küsi. Ega ikka kurge kirvega ei püüa.

Kristjan. Ah ei tahtnudki kaupa teha?

Evelin. See Margna on sihuke paadunud kuju, et... Jube pursui, kas tead.

Kristjan. Mis ta ei võtt su juttu kuuldagi? Sul ju firmaga räägitud, tal puhas kasu sees...

Evelin. Ah, sai vist üle pakutud. Sellele mehele harilikud nipid ei mõju.

Kristjan. Mis nippidest sa räägid?

Evelin. Ah, mis sina sellest tead... Noh, näitasin talle natuke põlve...

Kristjan. Ah sa mait, ja tema ei näkandki? Siis peab ta ju puhta pime olema! Sinba oled meil sihuke üle prahi plika, kas tead!

Evelin. Aitäh komplimendi eest, Krissu, sina oled ikka üks hea inimene!

Kristjan. Oleks ma selle Margna asemel, ma oleks sulle kohe kaks maja maha müünd!

Evelin. Selles see vahe ongi, tema on miljonär, sina niisama õige eesti mees. Nii palju siis sellest, kuidas Evelin otsustas rikkaks saada.

Kristjan. Küll sa ükskord ikka saad.

Evelin. Ah, ei saa. Natuke hilja sündisin, kõik on juba ära rabatud. Näe, vesi juba keeb... Einoh, aga teisest küljest - kellele sellest paha oleks olnud, kui mina oleksin kord kuus naabermaajast läi jalutanud, uurinud, mis kellele mureks, kust kraan tilgub, kust põrand naksub...

Kristjan. Peaasi, et ikka üüriraha jookseks!

Evelin. Mis me sellest ikka räägime, Kristjan. Mida sa kogu aeg seal akna all passid?

Kristjan-Ah, niisama, ootan, millal nalja hakkab saama... Johannes viis ennist paki koju...

Evelin. Ah sul ikka see meele.

Kristjan. On vat jahh! Minu pean ka ikka jõulust rõõmu saama. Sa mõtle, kuidas see mees mind ja sinu ema ikka nõokis... saatis Tallinna parunimaja otsima... mida pold olemaski... talve ajal... kuradi naljarott sihuke.. Tegid sa ikka korraliku kirja pakile kaasa, kui Tartust posti panid?!

Evelin. Mis sa siis mõtled, ega ma asjata advokaadikontoris töötanud ole! Kiri nigu kompu, hakka või nutma!

Kristjan. No siis on hästi, siis saab nalja... Näe, Alma lähebki koju.. muudkui vuhvat-vuhvat!

Heliseb Evelini mobla.

Evelin. Hm? Tundmatu number... Evelin kuuleb? Oi, härra Margna... Te ju... Kuidas, palun? Ah siiski... Millal? Kasvõi jaanuaris? Hea küll, ma katsun selles firmas rääkida... Nägemist. (*Paneb toru ära*). Jesss!

Kristjan. Mis nüüd?

Evelin. Margna!!! Ta on nõus! Saad sa aru, Kristjan, tal hakkas äkki kiire! Tead, ta helistas otse autost ja...

Kristjan. Ju talle siis ikka need... su põlved meelde tulid. Mis ma ütlesin, kuda sina peaks äri ajama!

Evelin. Ei tea... ? Ta oli nagu vihane. Ta ütles, et see neetud maja!! Vaat nüüd on meil ka põhjust hakata jõuludeks ette valmistuma!

187. lugu, 1. episood

Kristjani kodu. Evelin askeldab vägagi energiliselt laua taga, teeb taignasegu, lõhub mune... Sealsamas on Annabel, matkib ema askeldusi. Laine tuleb toast, «virtinamunder» seljas. Hommikumuusika raadiost.

Laine. Ohhoo? Juba jalul? No hommikust siis.

Evelin ei märkagi, ja Annabel ... matkib mittemärkamist.

Laine. Sai nagu tere öeldud!

Evelin. Ah sina? Soovi parem jõudu.

Laine. Ei tea milleks? Mida te siin nii varakult köögilaua taga sodite?

Evelin. Ikka kohe pead torkima, eks?

Laine. Fhabandust, nalja siis ka enam ei mõisteta? Mida te siis ka meisterdate ja miks nii palju mune on katki taotud?

Evelin. Keeksi teeme.

Annabel. Keeksi, keeksi,, vanaema, meie teeme keeksi!!

Laine. S-sa püha müristus, kuhu see rist nüüd tõmmata? Sa plika ei oskagi ju kooki küpsetada!

Annabel. Ema ei ole üldse ju plika, vanaema!

Evelin. Said nüüd? Räägid lapse ees igasuguseid asju! Anni, ole nii hea tüdruk, mine nüüd tuppa tagasi.

Annabel. Ma lähen hoopis vanaisa juurde. Äratan vanaisa üles, vat!!

Laine. Lase vanaisa magab, kallis laps! (*Evelinile*): Krissu oli poole hommikuni uneta, muudkui ohkis nohises ja torises... Käis muudkui kõõgi vahet vett joomas.

Evelin. Kellele ma ütlesin, et oma tupp? Marss-marss!

Annabel. Marss-marss! (*ja jooksebki minema*).

Evelin. Vaene Kristjan, ah et tema leinab ikka veel kaotatud tuhandeid taga?

Laine. Mõtle ise, tuhanded kroonid... ikka raha, ma ütlen! Ja mis asja ta sellest vanast koledast pintsakust pidi üldse Johannesele saatma!

Evelin. Kuidas sa aru ei saa, et see oli nali! Ega sina üksi meie peres naljahammast ole, eks? Ja mis häda sul oli seda Johannesele ette laulda?

Laine.. Ei ole mina talle midagi ette laulnud, mina ainult uurisn asja peenelt, ääri-veeri, sa tead ju mind küll....

Evelin. Seda on küll raske uskuda.

Laine. Kelleks sa mind pead, mingiks latataraks või? Mina olen korraliku mittetäieliku keskharidusega naisterahvas ja...

Evelin. Jajah, ega teil muud olnudki kui Puškini elulugu kolmes keeles! Ja üldse, unusta see pintsakujama ära!

Laine. Kuidas sa unustad, kui sihuke ports raha...

Evelin. Tead, mis ma arvan? See rahajutt pole ka midagi muud kui üks järjekordne hanekstõmbamine.

Laine. Arvad või?

Evelin. Nii neil see ju käib terve elu. Kord Kristjan peal, siis jälle Johannes. Unusta see raha ära, seda pole olemas olnudki, ma kohe tunnen! Oleks Krissul sihuke raha olnud... see nutab kümnet senti ka taga!

Laine. Egas Krissu ise... aga vaat selle pintsaku endine omanik... see võis taskusse jätta... väljamaalaste asi, neil seda puru kui ratsahobuse sitta! Ja üldse, plika, ise sa ju Krissule selle lolli tembu pähe panid, nüüd ütled, et unusta ära...

Evelin. Pole häda, ema. Mul on selline tunne.. et mõne aja pärast saame meie ka... noh, küllalt jõukaks.

Laine. Sina ehk saad, mis mul sellest. Ja praegu, häh? Kes teid toidab? Ma pole elu seeski nii hästi teeninud kui nüüd.

Evelin. Seniks-kuniks!

Laine. Ptüi, plika, pipart sulle keele peale! Kas sa ka tead, et eile juba Pöder ise helistas Tartu kliinikust, no et kas kõik on korras ja kas ma vajan majapidamisraha ja... Lähengi nüüd härra villasse natuke tolmu võtma...

Evelin. Ära sa ütle, et tema hakkab toibuma! Ega süda pole naljaasi...

Laine. Rikkurite värk, ega need raatsi pikalt isegi haiged olla! Kahju, et tal see pauk juhtus, rikkus mul ühe kena plaani ära.

Evelin. Mis plaanist sa räägid?

Laine. Mis sest enam... Aga noh, ma oleksvõib-olla sind talle lähemalt tuttavaks teinud. Ikkagi vallaline meesterahvas, nii noor ta ka enam pole, et... noja pealegi miljonär, mõtle ise!

Evelin. Vau, naera kõveraks!

Laine.. Ega neid rahamehi jalaga segada ole midagi! Ja kas sina tead, tal on väga kena lauluhääl kah, tšjort poberi pažauilasta!

Evelin. Ema, ma ei kannata seda juttu mitte üks tonks! Jälle hakkad sa mulle kosjakontorit mängima!

Laine. Ptüi, millal ma seda enne olen teinud? Ja üldse, see pole enam.. aktu--- aktuaalne... Ei maksa ilmaasjata riskida.

Evelin. Ah arvad, et miljonäri leseks ma ei ikka ei sobikski?

Laine. Vata selle peale ma nagu ei mõtelnudki... Nojah, kui nii võtta, eks see oleks ju ka midagi...

Laine.. Kuidas sa aru ei saa, et ma tegin jälle nalja? Ja üldse, kui sina poleks kolme aasta eest mulle Aafrikasse järele lennanud, võib-olla poleks ma siis ennast üldse selle... enam selle... mehega pikemalt sidunud, kust sa tead?

Laine. Aga minul on Georgist nii kahju, Ta on nii hea südamega inimene.

Evelin. Jah, just, nii hea inimene, et ei suuda mitte kellelegi ära ütelda! Võõrastele naistele, igasugustele maffioosodele...

Laine. Evelin! Ega sa... ometi lahutama ei hakka? Mõtle hoolega järele!

Evelin. Ei mõtlegi! Aga ma teen kõik selleks, et ta seda ise tahaks! See lugu läheb talle väga kalliks maksma!

Laine. Ma vaatan, et sa oled viimasel ajal kohe nii minu moodi...

Evelin. Öudne kompliment, päh!

Laine. Mina ütlesin, nagu asjad on! Mis sa teed tõesti keeksi? Vaata siis, et munaga liiale ei lähe, see teeb kole kitiseks... Mis sa sest nii suure teed? Aga mis sa tast nii suure tegid? Me ei jõua seda ära süüa!

Evelin. Ega ma siis endale teinud! Ma... tahan neid teisi seal teises 13-das majas... uue olukorraga harjutada. Ja ennast ka!

Laine. Mis olukord, mis olukord? Ja mis see keeks siia puutub?

Evelin. Saladus, ema, saladus!

Laine. Tead, kuidas ma ei salli saladusi! Need teevad mul kohe maksa haigeks!

Evelin. Eks ma ükskord räägi! Mine nüüd aga Põdra villat rookima!

187. lugu, 7. episood

Õnne tänaval trehuvad Laine ja Evelin. Mõlemad on teel koju. Laine kammab kaht rasket kotti.

Laine. Näh, kus meie kokku saame!

Evelin. Mis siin nii imelikku? Väike linn ja väike tänav. Sul juba tolmu pühitud?

Laine. Kaua see korralikku naisterahva käes ikka aega võtab?

Evelin. Oli see härrade tolmu siis peenem kui meil kodus?

Laine. Igatahes. Seal pole nii palju vana kolu. Oota-nüüd natuke, ma ei jõua seda neid kotte sikutada! Aitaks ometi ema... aga seda ei ole...

Evelin. Kuhu ma siis selle taldriku panen?

Laine. Kuule, hullvaim... Mis sa käisidki oma keeksi teistele pakkumas?

Evelin. Kõik, kes sõid, kiitsid seda taevani. Mis üle jäi, jätsin Arele. Tal oli meesterahvas parajasti raamatukokku läinud. Suur ilus mees, see sööb lõpuni... Tal pidi hea isu olema.

Laine. Kes siis veel su keeksikest kiitsid?

Evelin. Allan ja Johannes.

Laine. Oi jutas, kuidas sa Johannese juurde julgesid minna?

Evelin. Aga mis minul karta, kui kaks vanameest omavahel vimma veavad?

Laine. Ütle, plika, mispärast sa nihukest lollust teed? Et käid keeksiga majas ringi? Oleks veel, et pühad või sünnipäev...

Evelin. Kuidas sa aru ei saa! Ma tahan, et nad kõik hakkaksid harjuma! Et mina olen see, kes selles majas üht-teist määrab!

Aga... Ega ma sellepärast ju veel mingi koletis pea olema.

Laine. Seda nüüd küll mitte. Sa oled täitsa nitševoo. Umbes nagu mina noorest peast!

Evelin. Ega ma selles mõttes! Kui nemad on minu vastu viisakad ja kuulekad, siis olen mina selle maja hea vaim! Käin aeg-ajalt läbi, ja küsin järele, mis mureks...

Laine. Kook kaasas. hahah! Oled sina alles naljatilk!

Evelin. Lähme nüüd... Anna üks kott mulle? Kuule, kust sa selle raha kokku kraapisid, et nii palju süüa osta?

Laine. Ma ei ostnudki. See kõik on härra külmkapist.. Ta ise ütles eile telefonis.. et ärgu ma häbenegu, võtku aga kõik, mis liiga kaua ei seisa...

Evelin. No need sõnad pidid sa talle küll ise suhu panema!?"

Laine. Mis tähtsus sel on? Ega mehed selliseid asju niikuinii ise ei taipa. Kas sa tead, kui lollid nad tegelikult on, olgu või miljonärid? Näe, kes sealt tuleb? Allan käis vist poes...

Eemalt läheneb Allan

Evelin. Las ta olla pealegi, me ennist rääkisime päris pikalt...

Laine. No lähme siis aga koju. Siin on igasugust head kraami, saalemivorsti ja suitsukala ja... ega siis head kraami saa prügikasti visata.

Evelin jääb järsult seisma.

Evelin. Mis sa ütlesid? Prügikast?

Laine. Ei, ega ma ei viska, ära karda.

Evelin. Prügikastikassid!

Laine. Mina ei näe siin ühtegi kassi.

Evelin. Seda ma talle ei kingi! Tead, mis see Allan mulle ennist ütles! Ma ei tahtnud Johannese ees talle äiata...

Laine. Mis sul nüüd sisse läks? Kuhu sa jooksed? Ise ütlesid, et las ta olla...

Aga Evelin tormab nagu fuuria Allani vastu. Laine vaatab murelikult maha pandud kotid üle ja läheneb tormiliselt tõusvale sündmusele.

Allan. Näh, sa ikka veel siin! Ma käisin vahepeal poes ära ja...

Evelin. Tead, Allan, kes sa sihuke oled?

Allan. Kes ma siis ikka nii väga olen? Harilik inimene...

Evelin. Ei, sa oled kõige alatum inimene, keda ma tean! Mina tulen parimate soovidega, sina aga...

Allan. Ah soo see... Mispärast alatu? Räägi parem, mis uuendustest sa enne vihjasid? Mida sa tead?

Evelin.- Sulle ei ütle ma enam mitte midagi. Mitte kunagi! Sa söimasid mind prügikastikassiks!

Allan. Ega ma siis sinu kohta...

Evelin. Ära keeruta!

Allan. Ma rääkisin ju sinu kasuks... no et Margna löi omal ajal majast välja...

Evelin. Lõid põnnama, mis? Ma võin sind auhaavamise eest kohtusse kaevata!

Allan (*hakkab jälle vihaseks minema*). See suur et... mingi lugupidamine peab ikka ka olema! Oled ikka üks loll, ausalt!

Evelin. Tore-tore! Väga tore! Selle lolli eest maksad sa eraldi! Miljon krooni!

Allan. Kurat, ei hakka mina sinuga siin õiendama... eest ära, ma lähen koju!

Laine. (*ligi tuisates*). Ei solva avalikus kohas minu tüdart! Ma soovitan sul väga ettevaatlik olla, Allan! Kas sa ei teagi, et mu väimees on nüüd kuulus maffiaadvokaat!

Allan. Täitsa seevald lahti... (*pageb koju*).

Evelin. Ema, miks sa siis kohe niimoodi pidid ütleva?

Laine. Ei tea, tütreke. Hakkas külge. Mis asja te üldse kaklesite?

Evelin. Tead, mina ei tea ka täpselt... Aga üks on selge – nad veel nutavad mu käes!

Laine. Aga kuidas siis keeksiga jääb?

Evelin. Unusta ära! Ei mingit keeksi neile enam!

190. lugu, 1. episood

Morna tänav. Bussipeatuse poolt longib hommikusse linna Jürka. Tal on kaasas tühi seljakott, selle sees teinegi kott – maanaised on saatnud ta moonareisile. Ta peatub, kui märkab Lainet, kes tähtsalt tipib oma teed. Jürka kergitab imestunult kulmu – Laine on kuidagi saksik ja võõrik. Jürka tõttab talle oma vaikselt ja natuke hiilival sammul järele. Laine kõnnib ja pomiseb midagi omaette.

Laine.... elektrimaks on makstud, prügimaks on makstud, 96 krooni üle...vot tak, bratt...selle eest saaks...hm... ega siis härrad peenraha lugema hakka...

Jürka (*vaikselt Laine selja taha hiilides*). Ja mis muhu monoloogi sina keset tänavat pead?

Laine. Oehh!!! Jürka, kurripatt! Ptüi, hiilid nigu üks...

Jürka. Mina ei hiili, mina ajan linnaasju.

Laine. Teame neid su asju! Ja mis muhust sa sonid? Pole mul miskit muhku!

Jürka. Mis su'ga ikka rääkida, harimata naine! Oli üks sihuke kirjanik, Smuul.oled kuulnud? Tema kirjutas Muhu monoloogid. Naera ribadeks.

Laine. Ah et nüüd loetakse siis juturaamatuid. Niikui miski pensionär! Kust see aeg võetakse, tsjort poberii pazhauilusta?

Jürka. Aeg? Vaata seda varandust on minul piiramatus koguses käepärast. Ja raamatuid, neid on ka terve raamatukogu! Tule mõnikord minu juurde metsa, võin sulle allkirja vastu mõne lugemiseks laenutada.

Laine. Ei ole mul aega metsas käia ega raamatuid lugeda. Ja üldse, miks ma va Smuuli ei tea, mul mitu klassi rohkem kooliharidust kui sinul, mina pidin tema luuletusi pähe tuupima! Kuule, ta olnud nagu kommu või kuidas, ei tea, kas ongi hea temast avalikus kohas kõneleda?

Jürka. Räägime siis muust. Räägime elust. Kuidas elad, Laine?

Laine. No kui täitsa ausalt ütelda, siis niikui üks kuninga kass.

Jürka. Tõsi ka või? Seda ma ennist vaatasin, et Laine kõnnib Morna vahel nigu miski mannekeen! Tagumik vänderdab lipa-lopaga, vipa-vopa!

Laine. Jäta oma labased märkused!

Jürka. Nii et hea elu? Kas sul see ... Kristjan... võitis jälle mingil loteriil?

Laine. Ah, mis, ei võida see mees miskit. Tema on mul nüüd lapsehoidja.

Jürka. Kas sa näed, see ju hea tubane amet. Tervita lapsehoidjat minu poolt.

Laine. No seda nüüd küll ei ole, ära sa loodagi! Aga s minul on nüüd... kuidas sulle ütelda... vägagi eriline töökoht...

Jürka. Ära aja pada, kes sinusugust üldse tööle palkab??

Laine. Vaat nüüd alles ütles! Kas mina siis enam kuhugi ei kõlbagi? Räägi parem, mis elu sa ise elad?

Jürka. Filosoofi elu.

Laine. Mis asi see veel on`?

Jürka. Mis sa pärid, sinu mõistus seda ei võta. Kui ära tüdin, sõidan ajaviiteks linna sisseoste tegema. Vaja nõrku naisterahvaid aidata. Kristlase värk, saad aru-
 Laine. Kus mul kristlane! Sina ei käi kirikuski! Ja naiste kulud oled sina kogu elu elanud ja nende turjal liugu last!
 Jürka. Looduse seadus, nagu öeldakse. Vaata, Laine, kui aus olla, siis mul on neid seal kohe mitu...
 Laine. Naisi või? Ah et terve see... hareem?
 Jürka. Haarem ikka, mis sa siis arvad? Kes mul seal ongi. (*Sõrmi pihku naksutades*) Maie ja Ellen ja Koidu ja... Muist ei tule meeldegi, Mina elan viimasel ajal väga magusat elu.
 Laine. Üks kuradima sokk sina olid ja selleks sa jääd! Einoh, mis see minu asi, jumal tänatud, et mina sinust õigel ajal lahti sain!
 Jürka. Kes teab, kes teab... Tütred me ju ikka kahekesi valmis meisterdasime?
 Laine. Pead sa sellest keset tänavat kuulutama? Kui tahad teada, on Evelin varsti tõeline proua, hakkab üürirahsid sisse kasseerima... siis võib õhtul diivanil pikutada ja kah raamatuid lugeda nigu sina! Temal on palju paremad raamatud, prantsuse omad!
 Jürka. Pea nüüd pead... mis üürirahad?
 Laine. Jumal küll, jälle läks meelest, ega Evelin ei lubanud veel kellelegi rääkida...
 Jürka. Mulle ikka võib. Ega minu tütar tohigi jänni jääda, muidu pole õigust ilmas. No ma lähen nüüd sinna turu poole...
 Laine. Ah et oma hareemile tráni ostma? (*Kõhkleb natuke, siis...*) Küll jõuad, turg veel mitu tundi lahti... Tead, Jürka! Tahad, ma näitan sulle midagi? Kukud pikali!
 Jürka. Jürkat ei löö enam miski asi jalust.
 Laine. Tule, kui kutsutakse! Ma näitan sulle, kuidas üks magus elu välja näeb! Muidu hakkad ise ka uskuma, et su need külaised... et see ongi see õige värk!
 Jürka. Mis asja sa udutad? Nii segase jutu peale ei tule ma mitte kuskile.
 Laine. No olgu! Tahad lossi näha? Ole täitsa mureta, see on nüüd mitu päeva sama hea kui minu oma!

191. lugu, 2. episood

Õnne 13. Majaesine. Avaneb välisuks, trepilt astuvad alla Evelin ja tundmatu mees. (Tegemist on kinnisvaraäri agentiga. See on keskealine viisakas mees, kelle olemus jääb algul lahtiseks. Igatahes ei mõju ta tüüpilise rahaliigutajana. Ta on muhe ja galantne... ja mahedalt mõtlik. Ta nimi on - härra Veffferment.

Evelin... jah-jaa nii palju kui mina selle oma sünnimaja lugu mäletan, kuivatati vanasti põõningul alatihi pesu... Nüüd on seal korter...
 Veffferment. Kes seal elab, kui tohib küsida?
 Evelin. Ah, on üks arhitekt. Minust natuke vanem naine, muide.
 Veffferment. Koguni? Seda poleks osanud arvatagi, et mõni arhitekt nii väikeses linnas pidevalt tööd leiaks.
 Evelin. Mina neid asju tõesti ei tea, aga üüri maksab ta korralikult... Ta on minu üürnik, muideks.
 Veffferment. Jaa-jaa? Mis aastal see maja on ehitatud, ega te juhuslikult ei tea?
 Evelin. Oi, kahjuks mitte. Räägitakse, et ikka juba eesti ajal.
 Veffferment. Hm. Kui mitte tsariajal.
 Evelin. Ei-ei, mulle tuli praegu meelde... Selle maja ehitas ja härra Margna isa! See pidi ikka eesti ajal olema.
 Veffferment. Jah, tõesti, meil oli temaga sellest faktist juttu.
 Evelin. Kahju, et te kortereid ei näinud.
 Veffferment. Mis ma ikka inimesi tülitan.
 Evelin. Te oleksite saanud mingi pildi maja olukorrast.
 Veffferment. Teate, ega see nii oluline ei olegi.
 Evelin. Kuidas ei ole oluline?
 Veffferment. Ma arvan, et me räägime sellest veidi hiljem. Äkki jalutame natuke lähikonnas? Ma tahaksin vaadata maja lähemat ümbrust, ühendusteid, saate aru?
 Evelin. Jah, muidugi... Aga äkki vaatate vähemalt keldrit? Seal peaks vist isegi üks väike erasaun olema, härra Margna omal ajal laskis endale ehitada?
 Veffferment. Kas te arvate tõesti, et ma pole varem sauna näinud?
 Evelin. Vabandust, härra Veffferment... Ma pidasin silmas maja seisukorda! Keldrikorrus, räägitakse, on kõige tähtsam... Aga mida ma ometi räägin, tegelikult poleks me sinna alla pääsenudki. Mul pole ju keldrivõtit. - Oi, üks silmapilk!
Eemalt läheneb Alma
 Evelin. Tere, Alma!
 Alma. Tere-tere, Evelin. Sul on külaline?
 Evelin. Jah, tõesti - härra Veffferment on Tartust.
 Veffferment (*noogutab*). Veffferment.
 Evelin. Alma... Proua Alma on selle vana toreda maja hing, kui nii tohib ütelda. Ega ma ei riivanud sind, Alma?
 Alma. Ei, miks? Mõnikord räägid isegi sina asjadest nii, nagu nad tegelikult on. Jah, ma olen siin majas tõesti väga kaua elanud. Mõne arvates isegi liiga kaua.
 Evelin. (*neelab vihje silmavälgatuse saatel alla*). Alma, mul on sulle suur palve. Ega sa ei saaks mulle kümneks minutiks keldrivõtit laenata?
 Alma. No kui sul seda tõesti vaja on, siis... võti on üleval.
 Evelin. Ma tahaksin härrale keldrit näidata.
 Alma. Keldrit? Kas keegi kolib siis meie majast ära?
 Evelin. Ei, miks? Mina küll ei tea, et keegi koliks. Miks sa seda küsid?
 Alma. No ma saan nii aru, et sa tahad uuele üürnikule tena keldriboksi näidata.
 Veffferment. Päriselt see siiski nii ei ole.
 Evelin. Ei, ei, Alma, ega siis härra Veffferment korterit üürima tulnud... Härra Veffferment on hoopis...
 Veffferment. Minu amet pole vist eriti oluline. Ja ausalt öeldes - ega ma keldrisse eriti kipugi. Kui seal all just mõnda mõnusat pisikest kohvikut ei ole.
 Alma. Mina ei saa nüüd aru. On siis võtit vaja või mitte?
 Veffferment. Päris kindlasti mitte. Aga ma jalutaksin proua Sumburgiga tõesti lähima söögikohani... Väike eine ei teeks sugugi paha.
 Alma. Oi, kui kahju. Soovitaksin teile meie hotelli baari, ma ise töötangi seal... aga... meil juhtus nagu kiusteks väike avari. Köök täna ei tööta, elektripliit läks rikki. Sellepärast ma koju tulingi.

Evelin. Pole midagi. Selle eest on siin linnas üks täiesti korralik kohvik!
Alma. Evelin, äkki... tuled pärastpoole minu poolt läbi, ajame sõnakese juttu?
Evelin. Ma ei tea, kas ma täna enam jõuan. Lähme, härra Veffferment!
Veffferment. Meeldiva taaskohtumiseni!
Alma. Jah, nägemist.
Alma jääb neile kahtlustavalt ja murelikult järele vaatama
Alma. Taaskohtumiseni. Hm, mida see veel peaks tähendama?

191. lugu, 7. episood

Väike kohvik Mornas. Evelin ja Veffferment.

Evelin. Härra Veffferman, kas teie olete siis päris esimest korda Mornas?
Veffferment. Jah, aga ma ei näe selles midagi imelikku. Eesti riik pole sugugi nii mikroskoopiline kui arvatakse.
Evelin. Te räägite väga huvitavalt.
Veffferment.. Jah, sest kuigi ma liigun päris palju, pole ma veel kordagi sattunud näiteks Tõrvasse ja Mõisakülla ja...
Eve. Mis nendesse puutub, siis ei oska ma midagi ütelda, aga Morna... Ega mina ka siia niisama naljalt ei tuleks, aga vaat saatus on sihuke – mina olen nimelt siin linnas sündinud.
Veffferment. Te siis ei armasta oma kodulinna eriti?
Evelin.. Mille eest, jumal hoidku? Aga.... Ta tirib mind aina enda juurde tagasi nagu... no ma ei tea misasi! Teie aga - teie pole üldse seda seda nägu mees, kes viitsiks Morna-sugustes urgastes hulkuda.
Veffferment. Ei, miks, kui töö on juba kord selline valitud? Meie kinnisvarafirma vaatab kaugemale ette. Meie tajume tulevikku.
Vaat mis ma ütlen: Eesti väikelinnade suur aeg on ees.
Evelin. Kas te tõesti arvate nii?
Veffferment. Muidu ma ju teiega siin ei istuks.
Evelin. Aga teate, kui te bussi pealt välja astusite... Ma tunnistan, et ma ei osanud teid küll selleks pidada, keda ootasin. Ma arvasin, et nad saadavad mõne noorema.
Veffferment. Aa, teie arvate ka nii, et kinnisvarategelane, see on noor soravalt lobisev küünik, kes käitub nagu erariides dessantohvitser ja pühib kõik ettejääd teelt...
Evelin. Mitte just lausa niimoodi.. Aga....
Veffferment. Teate, kes ma eelmises elus olin? Paberikeemik. Rahulik amet.
Evelin. Miks te enam ei ole?
Veffferment.. Tehas pandi kinni. Ja kui nii võtta, on kinnisvaramaailm samuti omamoodi keemia, tuleb valemid selgeks õppida ja ongi kõik.
Evelin. Ja mis see keemia siis meie loos peaks ka tähendama? Margna müüs teie maja mõttelise osa, minuga teete tema soovitusel haldamislepingu... Kas varsti läheb siis euroremondiks?
Veffferment. No ma ei tea. Eks aeg näitab.
Evelin. Aga... miks siis teie firma selle maja üldse ostis?
Veffferment. Hm? Ütleme, et nii-öelda katselises korras. Maja majaks, aga asupaik on omaette väärtus! Aedlinn, väike kõrgendik, rahulikud vaated akendest... bensiinijaam ja pood käeulatuses....
Evelin. Remonti oleks ikka natuke vaja küll.
Veffferment. Arvate? Ei tea, ega sellega nii väga kiirustada ka ei maksa...
Evelin. Aga... mina? Ma pean ikka teadma, kuidas elanikega asju ajada, neid tuleks ennakult hoiatada, et nüüd läheb lahti...
Veffferment. Noh, teie ei pea minu meelest ju kellelegi aru andma.
Evelin. Seda nüüd mitte, aga ikkagi...
Veffferment.. Mul pole aimugi, miks nii härra Margna just teist oma asju ajama volitas... Mina teie asemel oleksin vägagi rahul ega jätaks juhust kasutamata.
Evelin. Juhust? Ma olen nii põnevil... Aga mis te selle all silmas peate?
Veffferment. Hm... Eks te aja jooksul ise näe!

193. lugu, 4. episood

Väike kohvik. Evelin ja härra Veffferment istuvad lauas. Viimasel on käepärast kaust dokumente, millest autoriteetsed kinnitust leiab.

Veffferment. Nii, see on tõend riigilõivu tasumise kohta, see teid ei puuduta. Aga vaat see siin on kõige alus, see on niiöelda käsulaud meie tulevasele suhtele.
Evelin. Ja see oleks?
Veffferment. Leping härra Thor.. björn... Margna ja meie firma vahel. Koopia loomulikult. Maja mõttelise osa ehk siis tegelikult karbi ostu ja müügi kohta.
Evelin. Väga huvitav.
Veffferment. Võtab veel kuu või kaks aega, kuni see kantakse registrisse – te teate ju kindlasti, et selliseid asju kinnitab esimese astme kohus?
Evelin. Jaa-jaa, loomulikult.
Veffferment. Pardon, ma seletan vist liiga palju üle, teie olete juuraga kokku puutunud inimene.
Evelin. Mingil määral tõesti.
Veffferment. Teie abikaasa nimi on, kui ma ei eksin, Georg Sumberg?
Evelin. Teil on hea mälu, härra Veffferment.
Veffferment. No kuulge, häid advokaate peame meie tundma, neid meie kohe peame tundma! Jaa! Räägitakse, et ta on viimasel ajal kahes kõmulises protsessis küllalt edukalt esinenud.
Evelin. Jah? Kas tõesti... Ei, muidugi, ma tean... Ma olen kursis. Me aeg-ajalt vestleme tema tööst.
Veffferment. Seda me oma firmas silmas pidasimegi, et selle Õnne 13 kinnistu osas on vajaduse korral nii teil kui ka meil advokaat omast käest võtta, ha-haahaa! Pealegi on ta asjast huvitatud isik.
Evelin. Nojah, niivõrd-kuivõrd. Me oleme temaga äriasiades... rohkem nagu iseseisvad isikud.
Veffferment. Jaa? Nojaa, majanduslik iseseisvus on nüüd moodne. Aga igal juhul saate teie ju alati temaga konsulteerida.
Evelin. Nojah, seda nüüd küll...

Vefferment. Ja nüüd siis see kõige konkreetsem dokument. See on volitus. Vaadake palun üle, kas kõik on õige, isikukoodid ja muud säärased olulised atribuudid?

Evelin. Ja see volitus annab mulle õiguse...

Vefferment. Kõik, mis puutub maja haldamisse. Kuni asjaolude selgumiseni, muidugi.

Evelin. Jah, muidugi... Ah? Mis asjaolud?

Vefferment. Asjaolud, armas inimene, võivad olla mitmesugused. Nad võivad olla muutumatud ja nad võivad üleöö muutuda. See on ju kinnisvaramaailm.

Evelin. Kas siin lepingus... Asjaoludest ma ei näe nagu midagi?

Vefferment. Noh, ennustusi ei hakka me ometi siia üles kirjutama... Hea on see, et teie tunnete kõiki majaanikke, osa neist on koguni teie enda tüürikud...

Evelin. Nendega pole probleeme, ma loodan. Aga need teised...

Vefferment. Nojah, see on niinimetatud segavariant, mis teeb olukorra natuke keerulisemaks, et need teised on ise ju ka korteriomaniikud, mitte tüürikud. Kui palju neid selles majas oligi?

Evelin. Ah, ainult kaks korterit - ühes elab üks vanapaar ja teises üks autojuht. Naisest lahutatud, muide, ja üldse... Ah soo, ja kas seda ikka teate, et üks asi ju veel. Margna enese korter!

Vefferment. Mis sellega lahti on?

Evelin. No see Mare... noh, see naine, kes selles elab, tema on omakorda nagu Margna enese elukaaslane. Mis temaga teha?

Vefferment. See on nende omavaheline probleem. Meie jaoks on tähtis, et ametlikus abielus pole nad kunagi olnud. Nii et näete, firma on asjaga kursis.

Evelin. On siis ühel kinnisvarafirmal vaja sääraseid asju teada?

Vefferment. Korralik firma peab kõike teadma. Kinnisvaraäri, kas teate, see on keeruline ja pingeline maailm. Seal plahvatab ja müristab alalõpmata. Emotsioonid, mis parata.

Evelin. Oli kui huvitav... Muide, mina mõtlesin, et tõsisel kinnisvaraäril on mõtet ainult suuremates linnades.

Vefferment. Nii see oli tõesti veel mõne aja eest. Nüüd aga, nagu näete, oleme pilgud pööranud ka idülliliste väikelinnade poole.

Evelin. Hm... Tohib küsida, härra Vefferment? Kui nad... noh, kui need omanikud ei soovi mulle maksta, kas...

Vefferment. Väike jama sellega on, aga kuna majal korteriühistust majal pole, siis peavad nad meie tahet respektseerima.

Evelin. See Õnne 13, kas teate... Ma ütlen ausalt, et selle majaga on minul väga isiklik vahekord.

Vefferment. Firma teab ka seda!

193. lugu, 6. episood

Kohvik. Vefferment, Evelin, Laine

Vefferment. No nii -tundub, et ongi kõik?

Evelin. Kuidas siis nii, asi ju alles algab?

Vefferment. Nii see on, aga objekte on palju, mind vaid üksainus. Siinse regiooni hakkab edaspidi tegelema meie uus töötaja. Peab ütlema, väga energiline mees, kellel on koguni rahvusvahelisi kogemusi. Härra Epstein oskab isegi surnule augu pähe rääkida, ma ei liialda...

Evelin. Kuidas see küll võimalik on?

Vefferment. See on selline ütlemine. Aga firma kontrollis. Tegelikult ongi nii. Tal on omal ajal korda läinud mõne ammusurnud välismaalase elluüritamine – noh, et mõni kinnisvaraoperatsioon toime panna.

Evelin. See on väga põnev, aga... Kuulge, ma tahaks veel küsida...

Vefferment. Helistate ehk teinekord? Või veel parem, räägite juba Epsteiniga. Mina pean nüüd kahjuks teele asuma. Mul on täna veel üks asi Elvas ees. Teie jääte veel siia?

Evelin. Jah, ma istun veel natuke...

Vefferment. No siis... edu teile, proua haldur! (markeerib käesuudlust, tõttab välja).

Evelin istub, teadmata, kas olla rõõmus või murelik. Samas astub sisse Laine. Ja kohe laua juurde.

Laine. No nii, tüdruk, vahele jäid! Kes see mees oli?

Evelin. Jumal küll, ema! Kust sina siia said? Sa andsid sõna, et oled kodus, kuni ma tagasi tulen!

Laine. Vo nii palju sulle! Ma kohe tundsin, et see asi pole õige...

Evelin. Ema, sa ei saa mitte millestki aru!

Laine. Keda sa lolliks pead! Telli nüüd aga heaga midagi lauale, räägime suud puhtaks! Polegi teab mis ajast kohvipoes istund!

Evelin. Mina ei kavatsen sulle mitte midagi ütelda. Mul oli ärikohtumine.

Laine. Kena äri küll, kui sinul ilastatakse kõigi silma all ja päise päeva ajal kätt! Justkui miski Nahkhiire operett!

Evelin. Mis asja sa luuletad!

Laine. Ei, ma saan aru küll, sa oled Georgiga raksus ja ... aga vat siin linnas need naljad läbi ei lähe! Tsort poberii pazauluista!

Evelin. Ah, ole nüüd vait, teised vaatavad. – Hea küll, vahi siia! (Näitab viivuks lepingut).

Laine. Mis asi... See siis on?

Evelin. Misasi ja misasi... Seda ma ju kogu aeg ajasin.

Laine. See... kolmeteistkümnenda maja asi või? Saidki endale või?

Evelin. No mitte just endale, aga... Pea, pea, kust sina juba seda asja tead?

Laine. Kust ja kust... Eks Kristjan natuke rääkis mulle, mida te omavahel aina sosistasite.

Evelin. No on lobamokk! Ise vana mees, aga...

Laine. Tema jätame nüüd mängust välja, tüdruk. Ah et ikka oligi ärijutt... Aga kuule, mispärast ta siis kätt musitas?

Evelin. Kust mina tean? Omamoodi inimene on see härra üldse, oma arve jättis ta ka maksmata...

Laine. Selge pilt. Siis oli ikka ärijutt küll, need tegelased on ju igavesed koonrid! Anna andeks, tütreke, oma harimata emale, jumala õnn, et ma sellele härrale vuntsi ei karanud... Ma vaatasin näe sealt akna tagant teid ju päris jupp aega. Mis nüüd saab?

Evelin. (Otsekui tardumusest toibudes) Mis saab? Nüüd teeme... üks pokaal veini!

Laine. (suu tõllakil). Mis asja sa ütlesid?

Evelin. Liiku vaja ju ka teha, eks ju? Kui sa kord juba jälle oma nina siia toppisid, siis hakkad mind aitama.

Laine. Vat see on üks ausa tütre jutt lihase emaga. Kes sind ikka aitab kui mitte oma ema!

Evelin. Ainult Kristjanile esialgu mitte sõnagi, selge?

Laine. Mina olen vait nagu haud!

Evelin. Tellime veini, lähme koju, uurime pabereid, peame nõu... Sina oled nüüd ju minu usaldusisik, tsort poberii pazauluista, nagu sa ise ütled!

Laine. Tead mis... Võtame selle veini ära, sa mine siit kohe otse koju oma pabereid uurima, vaata et ära ei kaota! Mina aga... ma käin kähku veel leiba ostmas.

Evelin. No vaata ette... ainult poodi ja kohe koju!

Laine. Kuhu siis veel, issa ristike!

193. lugu, 7. episood

Hotell. Alma ja Allan.

Allan. See suur et... Oleks mul ka nii mõnus töökoht. Soe ja vaikne, nagu kodus - keegi peaaegu ei tülitata...

Alma. Jajah... Mul üldse elus vedanud. Poeg ka mul sihuke arukas arukas mees ja...

Allan. Nõõgid nüüd või?

Alma. Ei, ma räägin ikka tõsiselt. Pole muidugi küll minu asi, aga seda tegid sa targasti, et ei läinud seekord doktorit koju saatma, nagu sa eelmisel korral tegid.

Allan. See suur et... Mis ma siis tol korral valesti tegin? See kuradi Ahven ajas talle ju avalikult külge...

Alma. Issand jumal, kas hakkame jälle otsast peale? Sa ajad ise ka talle külge!

Allan. Kes sulle seda jama ajab?

Alma. Nagu ma ise ei näeks? Tahad, et terve linn sind naeraks? Niikui mõnda natuke kobedamat naisterahvast näed, nii sa puhevile lähed... rind pungi ja põsed punni!

Allan. Rumal jutt, ausalt!

Alma. Mina ei saa aru, miks sa endasuguseid ei vaata, tublisid töökaid naisi on linn täis, pooled vallalised või lahutatud... Ausalt, vaataksid endale mõne majaomaniku välja? Mida sa neid ülikooliharidusega naisi rihid? Pealegi on Vaike abielus!

Allan. Mis see minu asi on? Abielus või mitte, mis mul sellest... Mõtelda... Mina ei rihi enam kedagi, mina olen vana ja väsinud mees, tead ju küll seda laulu.

Alma. Ah, jäta, Niikui koolipoiss!

Allan. Ei, ema, need ajad on möödas, Mina elan rahulikult ja vaikselt, kedagi ei puutu. Enam ei tohi naabrinaisega kõrvuti kojugi minna, eks ole? Oled ikka vanamoodne küll.

Alma. Minemisel ja minemisel on vahe.

Allan. Ja üldse, ega mina selles süüdi ole, kui kõik haritud naised meie linnas just Õne tänavale elama tulevad, ah, mis?

Alma. Hea küll, mis me sellest räägime. Parem ütle, mis sa süüa tahad. Sul jäi ennist endal ju söömata.

Allan. Vaat ei tahagi enam süüa..

Alma. Sellist asja kuulen ma su suust küll esimest korda!

Allan. See suur et... Ma tegin nalja. Eks soojenda mulle natuke friikartuleid ja...

Alma. Muna ja sinki tahad?

Allan. Sa veel küsid!

Siseneb Laine

Allan. Ohoo, ema, näe, su hotellis juba teine külaline selle päeva jooksul!

Alma. Ja-jah? Mis peamine, väga haruldane külaline!

Allan. No tere Laine siis ka.

Laine. (on lausa tormanud.. Hingeldamist maha surudes, tooni otsides). No tere jah. Ah et mina olen haruldane külaline. Mine tea, mine tea...

Alma. Oli sul siis asja ka?

Laine. Mina ei käi kusagil niisama tilbutamas, kui mul asja pole! Päris hea, et te mõlemad siin olete. Saab ühe jutiga mõlemale teatavaks tehtud.

Allan. See suur et... Mis uudis see siis peaks ka olema? Kas mõni lohakas majaomanik murdis ise oma kasimata tänavajupil jala, ah, mis?

Laine. Ilmaasjata naerad, see jutt tuleb tõsine. See puudutab teid mõlemaid.

Alma. Kuule, Laine, kui sul tõesti midagi öelda on, siis lao lagedale, aga... Mul pean ju hakkama üleval tubasid külaliste jaoks korrastama.

Laine. Arvad? Vaat sa rääkisid ennist majaomanikust. Teie nüüd saitegi endalegi ikka ühe päris õige omaniku.

Alma. Mis jutt? Ah, mine sa... Meie oleme ise omanikud!

Laine. Mina teile paha ei soovi, mina tuln teid ainult hoiatama. Tead, mis sa peaksid tegema, Alma? Sina peaksid hakkama iseendale uut tuba otsima. Koos Johannesega. See puudutab sind täpselt samamoodi. Allan.

Allan. See suur et... Mis jura see veel on?

Laine. Tegelikult ei tohiks ma veel rääkida, aga vana tutvuse poolest... Eks küsige Margna käest järele, kellele ta teie maja müüs.

Alma. Tühi jutt, tema ei saa midagi müüa! Temal on ainult oma korter!

Laine. Aga mõtteline osa? Ahah, jäite nüüd tummaks?

Alma. Mis kiusujuttu sa räägid?

Allan. See suur et... See Margna võib oma osakest müüa kasvõi sada korda järjest, kui tal sihuke äri-idee on. see pole meie asi. Mis sa õhust ikka müüd.

Alma. Kuidas õhk? Mõtteline osa ju...

Allan. Aga mis see siis muud on?

Laine. Üldiselt on nii, et nüüd peate kukupaid olema ja kenasti käituma, eks me siis vaata, mis teha annab...

Alma. KES NEED MEIE?

Laine. Sellest on sulle veel vara rääkida. Ah, aga niikuinii puksivad nad ükskord teid välja. Raha eest, muidugi. Nii et päris kuuse alla ei saadeta, nii et... mõtelge ise. Aga välja nad teid puksivad!

Alma. KES NEED NAD?

Laine. Nema! No ikka need, kellel on ropult raha.. Need ostavad kokku kõik, mis aga ette satub, jumal teab, mis nad teie lagunenud majaloksus küll leidsid, mis kaheksas ilmaime see küll on?

Allan. Kui sa nalja teed, siis on see küll väga sitt nali, Laine.

Laine. Hea küll, mina olen raakinud. Noh, head aega siis ja...

Laine ära.

Alma ja Allan jäävad teineteist passima.

Allan. Mis see siis nüüd oli? Äkki oli Laine täis?

Alma. Ei olnud, Allan, ei olnud.. Ta teab midagi!..

Allan. Ei usu, tema ajab tavaliselt ikka mingit jura.

Alma. Ei, Allan, see pole mingi jura. See on... see on... see on väga paha asi, mu süda kohe tunneb.

Allan. See suur et... Mis sa ikka pabistad.

Alma. Oota, ma helistan kohe Johannesesele.... (valib numbri) Ei tea, kus ta on.

Allan. Ju jalutab koeraga.

Alma. Tead mis, helista sina Marele! Helista kohe!

Allan. Mispärast talle?

Alma. Sa siis ei kuulnud või? Margna oli ju see, kes selle majakarbi maha müüs. Oh, see on nii segane asi, aga... Muidugi, Mare peab teadma!

Allan helistabki.

Alma. Ei vasta? Proovi siis mobiilile.

Allan. Seda ma teengi, aga see on välja lülitatud. No siis Mare autoroolis, ma tean. Tema roolis olles moblaga ei räägi.

Alma. Allan, me peame midagi ette võtma!

Allan. See suur et... Las ma nüüd mõtlen. Ei tea, palju nad raha pakuvad?

Alma. Kuidas sa üldse niimoodi rääkida saad? Mida sa mõtled? Või äkki... Nojah, kes sind teab, äkki tahad kuskile kõigi mugavustega betoonkarpi kolida, seal Tammemetsa kandis on alalõpmata neid kortereid müüa...

Allan. Nojah, eks ta ole... Ah, ei mina usu, et sel jutul põhja on. Remonti oleks vaja küll, eks ta ikka üks kõdu ole, see meie maja...

Alma. Allan! Kuidas sa räägid!

Alma. Sina tee mis teed, aga mina... Mina ei lähe oma kodust enam kuskile! Kui, siis ainult jalad ees, seda ma sulle ütlen!

Allan. Räägud ka... No kas nüüd hakkab Õnne tänaval auure vastupanuliikumine, nagu sõja ajal Prantsusmaal oli...

Alma. Allan, sind see asi nagu üldse ei huvita!

Allan. Elus muudki mõtelda... (lööb pilgu ajalehte).

Alma. Mis asja siin enam mõtelda, nüüd tuleb midagi teha! Noh, ütle siis ometi? Ja mis sa sest lehest lugema hakkasid?

Allan. See suur et... vaatasin huvi pärast, mis teatrites ka mängitakse!

194. lugu, 2. episood

Johannese ja Alma korter. Johannes istub laua taga ja loeb isukalt ajalehte. Alma poleerib vaikselt, visalt, natuke vihaste liigutustega köögikappide pindasid.

Johannes. No sa vaata vaid, Tallinnas seal Tartu maantee kandis veel kolm pilvelõhkujat juurde tulemas... Näe, siis on pildid ka. Vägev värk!

Alma ei reageeri.

Johannes. Ei mäletagi, millal viimati sai pealinnas käidud. Kuidas ikka aeg lendab... Mis sa arvad, peaks äkki Goldbergi Sassile helistama, ei tea, kuidas see mees elab...

Alma. Ei tea, mis sellel viga peaks olema?

Johannes. Ega ma pole ütelnudki, et tal midagi viga peaks olema. Lihtsalt tahaks teada, kuidas sõber elab. Näh, pealinnas need uued võimumehed, need lubasid 5000 uut linnakorteri ehitada. No nendele sundüürnikele, keda juba kümme aastat oma riigis nõõgitakse ja kodunt välja tõstetakse.

Alma. Paljudgi, mis lubatakse...

Johannes. Einoh, seda nüüd küll, aga hea mees, kes lubabki. Ma mõtlesin kohe meie vana sõbra Sassi peale. Äkki antakse talle kah üks mõistlik linnakorter, saab ükskord ometi sellest segasest jurast lahti?

Alma. Mis sa ikka selle Sassi pärast nii palju muretsed, sina mõtle parem iseenda peale!

Johannes. Mis siin mõtelda, meie asjad on ju ammu korras. Meie oleme Morna linna väärivad korteriomaniikud ja...

Alma. Mis omanikud meie enam oleme!

Johannes. Oota, oota... Äkki ma ei teagi, millest sa räägid?

Alma. Küll sa tead!

Johannes. Soo, et ongi vahepeal, kui ma poes käisin, riik ära kukutatud ja õitsev sotsialism taastatud? Siis on küll pahasti. Omanike asjad peaksid siis sandid olema...

Alma. (ülimalt traagiliselt) Johannes, kuidas sa võid?

Johannes. Ise sa alustasid, kallikene!

Alma. Kuidas sa võid kogu aeg lõmpsida nagu poisike, ise vana mees! Hall pea otsas, aga ei mingit vastutust.

Johannes. Oota, oota... Ma vaatan, sul on tõsi taga.

Alma. Mis sa sa siis arvad? Johannes, ütle, mis meist ometi saab?

Johannes. Hm... Kui sa seda tobedat kõlakat mõtled, siis sellest mina eriti ei hooliks. Teadagi, kust need tulevad.

Alma. Ma ei saa aru, kuidas sa saad kõigesee nii kergemeelselt suhtuda! Mina olen öödläbi üleval, sina norskad nagu.. soldat.

Johannes. Mis norskamisse puutub, siis püüan ennast parandada, aga mina ei kavatse Laine või Evelini iga tobeda jutu pärast unetuks hakata. Nende peres peetakse ikka mingeid suuri plaane. Aadlike asi! Mis see meie asi on! Meie sinuga oleme lihtsad inimesed...

Alma. Aga see on ju meie elu, kuidas sa aru ei saa? Kuhu me siit läheme?

Johannes. Oota nüüd oota, Almakene. Meil tuleks sinuga natuke oma mõttemaailma korrastada. Mis ajast sa oled hakanud Laine loba nii tõsiselt võtma?

Alma. Kui see oleks loba! Ei, Johannes, usu mind, siin on midagi muud lahti! Nagu ma Lainet ja Evelini ei tunneks! Ega nad siis ilma asjata juba nädal aega meist emale hoi! Mõlemad! Ja ütle, millal sa viimati Kristjaniga rääkisid?

Johannes. Hm, las ma mõtlen... Oma tubli nädal teeb ära.

Alma. Vat, vat! Alles eile õhtul, kui ma töölt tuln... Laine tuli eemalt vastu, niikui mind nägi, tuiskas kohe tagasi oma õuele!

Johannes. Ja sina? Mis sina selle peale tegid?!

Alma. Mis mina? Mõõda läksin muidugi.

Johannes. Täitsa ilmaasjata! Sa oleksid pidanud temalt otse ja avameelselt küsima, et mis plaanid tal meie majaga on!

Alma. Ei hakka mina temaga esimesena rääkima.

Johannes. Ilma asjata! Nii pistavadki Laine ja Evelin ühel heal päeval meie maja taskusse niikui lupsti!

Alma. Vat just? Ainult... kust nad selle raha võtavad?

Johannes. Noh, äkki leidsid Krissukese kolliuurist vanade jublakate ja vidinate alt suure rahapaja... Aga ära sa looda, ega nad seal kuigi palju meile anda ei kavatse!

Alma (suu tõmbub traagiliselt). Johannes, kuidas sa ometi võid kogu aeg irvitada? Siin majas pole enam kellegagi nõu pidada, kellegi peale loota... Palka või advokaat!

Johannes. Kena mõte, aga mida sa talle ütled?

Alma. Nagu asjad on!

Johannes. Ja kuidas nad siis on? Et sina arvad, et naabrid tahavad meie käest meie korterit ära osta, eks ole? Aga mille kuradi pärast me peaksime seda müüma? Mõtle ise, kas sa müüksid oma uue kleidi Lainele ainult sellepärast, et tema seda tahab osta? Alma. Räägi aga räägi jah... Oleksid sina mõne nädala eest seda võõrast meest näinud, kellega Evelin meie keldrisse tahtis tungida, siis räägiksid sa hoopis teist juttu! Ja kus see Allan peaks hulkuma; ma ütlen küll!

194. lugu, x episood

Hotellituba. Margna räägib telefoniga.

Margna Ja veel, Harry, ära unusta, see on väga tähtis, et reklaam oleks kahes telekanalis erinevatel aegadel, palun kontrolli seda... Jah? Ma ei kuule? Mis sumin see on? Laupäevaõhtu? Jah, tõesti, ongi... Restoranis? Harry, vaata ette, ja katsu sa haigeks jääda, ma ei maksa sulle seda kinni! Vaat nii! Hea küll, see oli nali! Tervita oma daami minu poolt... Homme olen Tallinnas, siis helistame.

Vahepeal on toauks avanenud. Mare tuleb sisse. Margna on seljaga tema poole ega märka Maret tükk aega..Viimaks silmab ta siiski ära (peeglist näiteks).

Margna. Sina, Mare? Kuidas sa siia said?

Mare. (istub, viskab jala üle põlve).Uks oli lahti.

Margna. Tõesti? Ju ma siis unustasin.

Mare. See pole sinu meeldi.

Margna. Mul on hea meel sind näha. Kuidas su asjad edenevad?

Mare. Mis me sellest ikka räägime, onju? Minu asjad, minu elu.

Margna. Miks sa siis tulid?

Mare. Vaatama, kuidas elab üks tõeline silmakirjateener ja kaabakas.

Marga suu vajuv üsna rumalalt lahti. Seda algul.. Aga siis ta solvub. Ja see on tõelise skandinaavilase vaoshoitud, ent ülimalt ilmekas kehakeel, mis seda väljendav.

Margna. Jaa? Ja miks mina olen kaa-ba-kas?

Mare. Sa veel küsid! Ma ei räägi endast, ma räägin sellest, mida sina, kuradi täissöönud väliseestlane, oled teinud päriseestlastele! Alma on hullumise äärel, kui tahad teada?

Margna. Proua Saarepera? Aga tema on ju väga normaalne eesti naine!

Mare. Vait! Ja nüüd ütle otse: miks sa müüsid maha korteri, mille sa mulle lubasid?

Paus.

Margna. Aga mina ei ole seda korterit maha müünud.

Mare. Mis sa valetad! Miks siis kõik see maja on hulluks minemas! Midagi sa ju müüsid?

Margna. Ah soo jaa... Ma müüsin maha ainult mõttelise osa, Mare. Võrdlemisi odavalt.

Mare. Kolmekümne seekli eest, onju?

Margna.. Millest sa räägid? Mul polnud ju mõtet oma kunagises isamajas kojameest mängida, saad aru?

Mare. Oota, oota, aga... kui see nii on, miks siis kõik nii pabinas on?

Margna. Miks nad ... pa-binas on? Nendel on nende omand, ma arvan...

Mare. Inimene, ütle mulle nüüd otse, mida see mõtteline osa üldse tähendab?

Margna. Ma ei tea, mis see tähendab. Mind sedalaadi tehingud enam eriti ei huvita. Ja pealegi... ma ei tunne ju kõiki Eesti kommunaalseadusi.. Kas... midagi on pahasti?

197. lugu, 1. episood

Kristjan, luud peos (kui on luuailm, kui ei, siis kas raud- või koguni lumelabidas) roogib tusase vihaga tänavat. Ta näeb välja nagu kojamees, põll vaid puudu. Kebjal sammul tuleb oma maja poolt Johannes.

Johannes. Terejõudu, usin peremees!

Kristjan. Jõudu oleks vaja jah. Muudkui roogi, lõppu pole näha. Niikui üks kuradima ori.

Johannes. Ah soo – min arvasin, et sina oled ikka majaomanik ja üldse härra.

Kristjan. Mis härra... Kojamees olen, kas sa ei näe!

Johannes. Vaata siis lugu – mina olen mõtelnud, et mis Krissul viga, teeb iga hommik luua või labidaga natuke võimlemist, tervis tuleb niikui Viljandi ekspress!

Kristjan. Kurat, ma olen palju hullem kui üks kojamees, sellele makstakse vähemasti palka! Mina pean hirmuga rabama, kes neid trahve maksta jõuab, mis linn peale on pannud! Spalšnoi warum!

Johannes. Ah et trahvid, vaat need jah. See linnapea Tiik on üldse üks karmi käega poiss!

Kristjan. Mis teil seal 13das viga, hulk inimesi võtta, teete kordamööda...Aga vaat minusugused õiged majaomanikud on nigu Eestimaa sunnitöölised! Muudkui roogi iga päev linna kõnniteed! Kuhugi minna ka ei saa, jäävad kõik need Pariisid ja Ameerikad nägemata!

Johannes. Vaata see on küll sandisti.

Kristjan. Ei tea, kuidas seadus ette näeb, et kui ma ükskord nii vanaks jään, et enam ei jaks tänavat rookida, kas siis ka trahvi tehakse?

Johannes. Mis sa selle pärast muretsed, siis võtab Laine luua pihku. Tema on sul tugev naisterahvas.

Kristjan. Aga kui näituseks tema jaksaks?

Johannes.. Eks siis Evelin. Noore inimese asi, teeb siuh ja säuh ära.

Kristjan. Evelin või? Ära aja naerma,

Johannes. Nojah, ega mina ju tea, kes sul need pärijad on... Aga eks ikka uued põlved peavad oma maja ja selle ümbruse eest hoolt kandma.

Kristjan (jäab mõttesse, toetub luuavarre najale). Aga kui mõnel inimesel näituseks üldse pärijaid ei ole?

Johannes. No siis on nagu on. Siis jääb tänav koristamata ja trahvid maksmata, ma arvan.

Kristjan, Vohh, paras linnapeale! Ei, aga seda ma ütlen, et ega see õige asi ei ole, ise tahame veel eesrindlik kapitalismust olla! Minusugune korralik majaomanik peab iga päev linnale tasuta kojamees olema!

Johannes. Kuule, aga sa oled ju vist majaomanike seltsi liige?

Kristjan. Nojah, saab nagu oldud küll... Ükskord oleks äärepealt vaat et juhatuse kandidaadiks hakand... Aga ei viitsind, kas tead.

Johannes. Kuule, aga te võiksite linnavalitsuse ees ühe piketi korraldada. Maalite loosungid ja... Näiteks et... kogu maailma majaanikud, ühinege!
 Kristjan. Mis pikett? See on punaste jama!
 Johannes. Ise tead. Ei julge rohkem segada.
 Kristjan. Ole ikka veel... Aajame veel tõrtsukese mehejuttu... üle pika aja.
 Johannes. Juttu võib ikka ajada, aga näe, elu tahab elamist, asjad tahavad ajamist. Käin klaarin pangas maksud ära...
 Kristjan. Nojah, sul need üürid, vähemalt neid pole mul kukil!
 Johannes. Kuule, vali ikka sõnu! Ega mina mingi üürnik ole, mina ei maksa üüri, vaid hooldetasu!
 Kristjan. Mis seal vahet, üks kulu ikka.
 Johannes. Kulu küll, aga hoopis teine seisus! Mina olen ikka ju ka omanikuhärra! Korteriomanik...
 Kristjan (*ettevaatamatult*). See korter sul jah... Aga kuule, Johannes, kas sa siis polegi veel hakanud kaste pakkima?
 Johannes. Mis häda pärast ma neid pakkima pean?
 Kristjan. Mina ka ei tea, aga... räägitavad... et hakkate välja kolima, et teie maja rahvale pakutakse roppu raha, et mine aga osta linna pealt uus ja parem korter... Vannid ja värgid sees ja...
 Johannes. Vaat aga vaata... Kus sa sihukest jura kuulnud oled?
 Kristjan. Ei mina ei tea midagi, mis mul teiste asjadest, aga linna peal nagu räägitakse või...
 Johannes. Mina arvan, er rohkem ikka sinu köögis.
 Kristjan. Misasja? Minu köök jäta rahule. Kuule, ma pean nüüd ikka edasi rookima...
 Johannes. Kurat, või kolima? Su Evelin ajas tõesti ükskord mingit segast juttu, noore inimese asi, ega see alati aru saa, mida ta räägib. Miks peaksin mina oma kodu maha müüma?

197. lugu, 2. episood

Hommikulaud Kristjani kodus. Laine, Evelin, Annabel laua taga.

Evelin. Anni, mis see olgu - jälle on sul suutäis taldrikule jäänud. Kas ma sulle küll ja küll pole rääkinud.
 Annabel. Sellepärast, et suutäis ei taha suhu tulla.
 Laine. No mis sa kostad, kui toredasti tema oskab teinekord pörutada!
 Evelin. Olgu taldrik tühjaks söödud!
 Laine. Mis sa riidled lapsega? Lapsel on väga arenenud umoorimeel, seda tuleb hinnata, Kui laps ei taha süüa, ega siis sundida ka saa!
 Evelin. Ema, teeme niimoodi, et oma last kasvatama mina ise ja ilma igasuguse arenenud huumorimeelela.
 Laine. Mine aga pealegi mängima, Annabellikene, tut-tut-tut... Kauaks sul seda priid põlve enam, veel natuke aega ja algabki kooliorjus peale... Mine aga mängi, tut-tut-tutt!
 Annabel. Hurraa! (*Jookseb ära*).
 Evelin. Jälle rikkusid kõik ära. Tüdruk jättiski suutäie järele.
 Laine. Ja mis siis? Ise olid sa täpipealt samasugune.
 Evelin. Palun, ema... Ja seda tut-tut-tutti ma lihtsalt ei kannata!
 Laine. Aga kas sa seda üldse tead, kuidas näiteks Egiptuses on? Seal teevad kõik väikestele lastele alati tutt-tutt-tutt.
 Evelin. Ei tea, mis neil siis viga on?
 Laine. Nemat armastavad lapsi väga, mitte nii, nagu meie, eestlased... Ekskursioonijuhut ise rääkis, ausalt! See tuleb kõrva taha panna, ikka sihuke tähtis riik, vaaraud ja püramiidid mis neil kõik on, nemad teavad, mis nad teevad...
 Evelin. Noh, jälle läheb lahti, uus osa sarjast "Reisijutud maal ja merelt!"
 Laine. Kas sina oled kade või, et mina olen juba kaks korda soojal maal käinud ja kaamli seljas ratsutanud ja... Vaata, tütar, mis ma sulle ütlen, reisimine laiendab silmaringi!
 Uksele ilmub Kristjan.
 Kristjan. Soh, tänav puhas, nüüd võib lauda istuda. Mis süüa on?
 Laine. Mis sa seal väljas nii kaua tegid?
 Kristjan. Ah, see Johannes... Muudkui tuli ja kukkus plärama. Tal vaba aega nigu muda...
 Evelin. Oi, ega sa... talle midagi liigset ei rääkinud?
 Kristjan. Ei minul pole aega tööd tehes mulla ajad.
 Laine. Pista, Kusti, kõik on klimbid!
 Kristjan. Misasja? Nagu sa ei teaks, et mina klimbisuppi ei salli!
 Laine. Ütle nüüd, siin majas ei saada enam üldse naljast aru. See tuleb kitsast silmaringist. Kui ma viimati Egiptuses käisin...
 Kristjan. Aina Egiptus ja Egiptus! Mina pean tänavat rookima, nemad rändavad soojadel maadel ringi...
 Laine. Vat just! Kui järgmine kord kutsutakse, siis lähen sinna... Kanaaria saare peale kah, tsjort poberii pazhaulista!
 Kristjan. Öite segi pööranud! Vat mis ma sulle ütlen, naine - mulle maksa või 10 000 krooni peale, mina küll väljamaale ei lähe.
 Evelin. Kas kohe üldse mitte?
 Kristjan. Muidugiski! Mina olen patrioot... ja... ja... mina olen korralik majaanik! Ei minul pole aega mööda ilma ringi tõmmata nagu mõned... Tühja tuule tallamine---Rahad kõik seal kõrbes igasugustele peduunidele laiali jagatud või kes need seal sul olid...
 Laine. Mitte peduunid, vaid beduunid! Ma vaatan, et hakkate siin jälle ühtemoodi laulu laulma. Lähen parem vaatan, mis linna peal uudist.
 Tõuseb, astub nagi juurde
 Kristjan. Poodi lähed või?
 Laine. Ma ei tea, kas mul aega üle jääbki... Mul omad plaanid ka.
 Kristjan. Jah, aga too mulle siis üks suur pudel kalja. Täna kibe tööpäev ees, ma hakkan telekast vormelite sõitu vaatama... Näis, kes kiirema ringi teeb?
 Evelin. Niikuinii Schumacher, mis seal vaadatagi.
 Kristjan. Ei tea midagi... Sa Laine tahad kalja jaoks raha ka või?
 Laine. No nii palju mul ikka veel alles on, et pudel kalja osta! (*vaatab aknasse*). Kes see meie värava taga seisab, papkad kaenlas? Evelin! See on ju see sinu... sahkermahker Tartust!
 Vaade aknast: väravast siseneb härra Phefferment.
 Evelin (*hommikumantli hõlmu koomale tõmmates, aknasse vaadates*). Issand jumal, ongi! Kuidas ma teda siia lasta saan... kõik on segi nagu seapesa...
 Kristjan. Mis sõna sa tüdruk minu maja kohta ütlesid?

Laine. Ega mina ka siin ükski koristada jaksa. Kuii mõned nooremad teevad näo, et see pole üldse nende asi...
Evelin. Kristjan, palun mine ise talle trepi peale vastu, räägi talle midagi...
Kristjan. Mis asja ma võõra inimese ilma asiata suud pruugin!
Evelin. Räägi ükskõik mida, räägi... tead... räägi majaomanike raskest elust... et peate linna jaoks kojameest mängima!
Kristjan. Arvad või? Aga ma... ennist väljas juba rääkisin... Johannesega, noh.
Evelin. Räägi siis ükskõik midagi, räägi Schumaherist, võidusõitu armastavad kõik mehed! Ma panen niikaua siva riidesse värvi huulte peale ja viin selle härrasmehe otseteed kohvikusse!
Kristjan. Ah soo, ma see on ju see kinnisvaremes? Üteld kohe... No siis... siis teeme ära nigu naksti! See pole miski kingsepp, ma ütlen! Mina olen ikka ka kinnisvaraomanik!

197. lugu, 4. episood

Väike kohvik. Evelin, Phefferment

Evelin. Teate, ega see väljakolimise asi ei taha ikka eriti vedu võtta. Imelik küll, aga mitte ükski Õnne 13 elanik ei tunne huvi oma korteri müügi vastu...
Vefffer. Noh, ma arvan, et teie pole siis seda asja neile piisavalt veenvalt ja isuäratavalt serveerinud.
Evelin. Mina kohe ei tea... Eks ma ikka rääkisin, et vana maja ka katus vilets ja...
Vefffer. Noh, ma arvan, et neid asju teavad nad ise paremini.
Evelin. Aga äkki räägite nendega ise?
Vefffer. Küll tuleb ka ka minu kord.
Evelin. Härra Phefferment, saate aru, mul on nendega natuke vilets rääkida... Te ju teate, et olen ju samas majas sündinud ja kasvanud...
Vefffer. Liigutav. Aga nostalgia ärnisse ei sobi.
Evelin. Ma saan aru küll, jah, aga...
Vefffer. Tegite ikka selged pakkumised? Ma pean silmas summasid, mida firma on nõus välja käima?
Evelin. Summadest pole ma ausalt öeldes veel rääkinud. Ja ega need nii ju väga suured olegi, kui aus olla...
Vefffer. Noh, natuke võib ju tingida, ega siin Tallinna või Tartu hinnakiri kehti.
Evelin. Aga mina müüksin või hommapäev need kaks korterit maha...
Vefffer. Muide, kas te oma abikaasaga ikka olete sel teemal juba rääkinud?
Evelin. Oh, see ei ole küll üldse mingisugune probleem. Küll ma räägin...
Vefffer. Loodan väga. Seadus näeb ette, et müügitehingu puhul peavad notari juurde tulema mõlemad abikaasad.
Evelin. Ah nii... Ma siis helistan talle, kui vaja, eks?
Vefffer. Tehke seda neil päevil. A ga teised, teised – kellega te üldse olete rääkinud, proua Sumberg, kui tohib küsida?
Evelin. Ega siis selleks otseselt rääkima peagi... ma tean ju niigi peast, mis nad selle kohta ütlevad. Et mul siingi hea, või et siin olen ma sündinud, siit ei kanguta mind traktoriga ka välja...
Vefffer. Nojah, olgu siis peale. Võib-olla ongi hea, et... Ma räägin nendega tõesti ise.
Evelin. Oleks tõesti tore! Teie olete ikka professionaal, oskate asjade selgeks teha, läbirääkimisi pidada...
Vefffer. Aga mitte täna. Kuiagi, ega meil polegi teab mis pikka aega läbirääkimisi pidama hakata enam ei olegi.
Evelin. Kuidas sellega äkki nii kiireks läks?
Vefffer. Bisnes käibki äkiliselt. Jätame selle esialgu omavahele, aga firmal on nüüd selle majaga, õigemini, selle krundiga täiesti konkreetne projekt.
Evelin. Oi, see on küll põnev!
Vefffer. Ütleme nii, et see on eksperiment. Me leiame sinna jaapani pensionärid!
Evelin. Kuidas, palun? Jaapani pensionärid?
Vefffer. Just nimelt, proua Sumberg. Väga viisakad inimesed, muide, igal sammul kummardavad ette ja taha...
Evelin. Jah, aga miks...?
Vefffer. Proua Sumberg! Millisel sajandil me elame? Kahekümne esimesel! Maa maailm on avatud ja integreeritud, inimesed otsivad, kus parem... Tegelikult jõudis üks Kesk-Eesti linn juba ette, aga... Mornal on omad suured plussid, millest nemad ainult und näha võivad. Teil on siis järved, maalilised vaated, mäed ja künkad ja tervislikult lõhnavad männitukad!
Evelin. Ja, jaa, seda nüüd küll, sireleid on ka palju... aga ikkagi, miks just jaapanlased?
Vefffer. Kas teie siis ei teagi, kui üleasustatud on Jaapani saared? Lihtsalt jube! Pidev trügimine, ja siis veel see kohutav smog... Kõrges eas inimestel ihkavad vaikust ja rahu... nad on nõus hästi maksma. Olgu või jeened eest.
Evelin. Seda nüüd küll... aga kas nad on üldse nõus seal Õnne 13 majas elama? Ikka vana puumaja ja...
Vefffer. Vaat siin on teil tuline õigus. Vana puumaja, liiga vana... Firma on sellele mõelnud. Me ehitame sellele krundile uue maja, tellis, klaas, puit... kõigi kaasaegsete mugavustega. Kondenseeritud õhu ja minibasseinidega...
Evelin. Basseinid? Kuku pikali! Aga... Mis siis vanast majast saab?
Vefffer. Selle lammutame maha.
Evelin. Appike! Kas kohe päriselt või?
Vefffer. See käib kähku ja valutult, ärge muretsege.
Evelin (väga hädiselt). Ah soo... No ma ei tea... Kas teistigi kuidagi ei saa?
Vefffer. Pole rentaaabel, proua Sumberg.
Evelin. Siis ma küll kardan... et siis pole ükski elanik nõus sealt lahkuma. Nad on sellesse majasse... kuidas seda üteldagi... väga kiindunud... Ma ise ikka ka natuke...
Vefffer. See jätke samuti minu mureks. Inimesed tuleb kiindumusest üle aidata. Selleks on mitu järeleproovitud viisi. Präänikust piitsani. (Loksutab oma veeklaasi, vaatab seda, puhkeb äkki naerma). Või näiteks... vesi. See on muide väga tõsine argument.
Evelin. Mina ei saa aru?
Vefffer. Kas teate, kui tihti vajab inimene oma elus vett? Ta keedab kohvi. Ja suppi... Ta peseb pesu. Ja nõusid. Ta peseb hambaid ja juukseid... Hm... Vesiklosetist me siin ei räägi.
Evelin (naeratab virilalt vastu). Ma näen nüüd tõesti, et teie firma on väga... kuidas seda öelda... jõuline...
Vefffer. Muide, ma loodan, et olete vahepeal siiski suutnud keldrivõtme leida?
Evelin. Jaa. See on mul nüüd küll olemas!
Vefffer. Tubli. On see teil juhuslikult kaasas?
Evelin... Muidugi on, paljugi, millal seda vaja võib minna...
Vefffer. Kas ma tohin seda teie käest paariks tunniks laenata?
Evelin. Jah, palun... aga miks?

Veffer. Noh, ma vaataksin natuke keldri olukorda. ja--- seal pidi vist mingi väike saun olema?
Evelin. Jah, härra Margna laskis selle endale ehitada, aga... minu meelest seda enam ei tarvitata. Ja sinna me sisse ei saa.
Veffer. Kuulge, äkki on seal saunas... seal luku taga... mingi tõsine avari? Mis te sellest arvaksite?
Evelin. Mina küll ei tea... Ja keegi pole ju kaevanud! Ainult esimeses korteris oli ükskord kraan rikkis, aga see parandati ära...
Veffer. No näete, ikkagi midagi... Muide, kust ma saaksin vajadusel kätte Morna linna veetrusti mehed?
Evelin. See telefon on mul küll üles kirjutatud. Aga ega mina ei tea nendest torudest ja kraanidest mitte midagi!
Evelin. Mina ei tea neist torudest ja ventiilidest küll mitte midagi.
Veffer. Teie ei peagi teadma! Ma arvan, et teil pole seekord vaja minuga kaasa tulla. Nii kena daam ei pea ometi hämaras keldris koperdama! (Naerab südamlikult)

197. lugu, 6. episood

Alma, Johannes, Laine. Laine on poole päeva pealt linnatiiruga Alma ja Johannese juurde jõudnud.

Laine. Võttis aega mis võttis, aga... No ma tõin teile nüüd need Egiptimaa presendid ära.
Alma. Noh, ei tea, kas me oleme ära teeninud.
Laine. Otse kuhjaga, ikkagi mitukümmend aastat head naabvrid old... näe, see on sulle, Alma...
Alma. Mis asi see on? Mingi sinine sitikas.
Laine. Vaata, see on sihuke viljakuse talismann... Noh, et palju lapsi tuleks, saad aru!?
Alma (*kõveralt*). Nojah, ole sa tänatud...
Johannes. No vaata, Alma, kui nooreks Laine meid peab. Ole sa tänatud, Lainekeene...
Laine. Pole tänu väärt! Ja vaat see on sulle... (*ulatab ruudulise peakatte*) Proovi pähe. Sina oledki meil natuke sihuke röövli mõõdi mees... no mis ma räägin, täpselt seda nagu kui see...
Johannes. Arafatt? Ole sa tänatud, saan ennast ka kord elus riigipea moodi mehena peeglis näha...
Laine. Einoh, eks mul kohe süda ikka natuke lausa kripeldas kõik see aeg... Sa Alma ju ei teagi, et mina käisin seal Egiptimaal, meie toonekurgede talvekodus... sinu asemel...
Alma. Mis sa nüüd nii imelikke asju välja pead mõtlema?
Johannes. Vaata, Almakene, Lainest oleks võib-olla hea kirjanik saanud, kui ta mitte teist ametit poleks valinud.
Laine. Einoh, kirjandid olid mul koolis mõnigi kord neli miinusega, ükskord oli isegi puhas neli...
Johannes. Vaata, harilik inimene ei tohi luisata ega isegi liialdada, teised võivad, aga kirjaniku jaoks on see kohe nagu kohustuslik---
Laine. Ega mina ei valeta. Küsi Nurme muti käest, kuidas asi oli. Tema tahtis seda reisi ju sulle pakkuda, Alma!
Johannes. Ah soo? Nojah, aga ega sa poleks vist nii päevapealr saanudki... töökoht ju.
Alma. Ära hakka minu eest otsustama! Küll ma oleks saanud, kui oleks tahtnud.
Laine. Nojahnoh, ja minul on nüüd nii häbi.
Alma. Hea küll, mis sest enam. Hea seegi, et sina maailma näha said.
Laine. Ma olen seda nüüd isegi ülemäära palju näinud. Tuleb välja, et kõik see muu maailm ongi... aina araablased ja nende kaamlid. Ja kas sa tead, seekord olid sihukesed kaamlid, et üksainus küür seljas... Jube!
Alma. Jah-jah? Pärís huvitav...
Laine. Seda ma kartsin, et mina räägin ausalt ära, nagu asi oli, aga sina paned ikka pahakas. Sina oled kohe sihuke tundeline tots plikast saati olnud...
Alma. Mis me sest ikka, mul on natuke tegemist ka ja...
Johannes. Alma, kus see käterätt on, ma tahaks käsi pesta...
Laine. Ma lähen kohe koju ära, nii et ärge kartke... Ja pudelit ei hakka ma välja võtmagi, ma juba tean, et Alma ei luba Johannesele lonksugi suhu võtta...
Johannes. Kas ma ise siis mees ei olegi?
Laine. Seda mina kahjuks ei tea, oled mees või ei ole... Seda tuleb Alma käest küsida. Ja oma selle kätepesemisega... las ma räägin. Ma tulin tegelikult sellepärast, et teie mõlemad olete minu vastu viisakad ja lahked olnud...
Alma. Ah ikka mäletad, mida sa siin viimati käies rääkisid? Et meid lüüakse korterist välja nagu õletutsakad...
Laine. Mis nüüd mina, jumal küll, ikka Evelin, tema ajab midagi segast mõnikord küll... Eriti siis, kui see Veffement siia sõidab. Täna teine jälle siin---
Johannes. Oota, oota, kes see veel on? Kas mitte see Tartu firma esindaja, kes Margnaga mingeid asju ajab?
Laine (jääb vai). Kuule, ei--- Ei mina tea... mina ei tea midagi... Evelin teab.. Ma olen vist natuke palju võtnud küll, aga mis mis nad siis... Krissu ja Evelin... muudkui kahekesi minu vastu... Ei, ma lähen nüüd koju kotti peale, tsort poberii pазhлуиста...
Alma. Oleks vist õige küll, ma arvan.
Laine, Salaam aleikum!
Johannes. Allah akbar!
Laine lahkub.
Alma seisab kinnisui keset tuba.
Johannes. Ära sa nüüd seda südamesse võta...
Alma. Mina? Ei mõtlegi... Pese nüüd käed puhtaks ja hakkame sööma...
Johannes. Just nii, komandör! (hetke pärast krutib kraani nii ja teisiti) Hm? Mis jura see on? Mitte tilkagi!
Alma. See veel puudus kõigele lisaks... Mõni toru katki läinud või?
Johannes. Oot, ma käin keldris ära... vaatame, mis teha annab...
Uksel põrkub kokku Marega.
Johannes. Pardonks.
Mare. Ma ainult korraks...
Alma. Mis sul juhtunud, näost nii valge?
Mare. Ah, ära päri, Riiks käis.
Alma. Tõesti? Teda oleks minagi trahtnud näha...
Mare. Täna poleks vist see pärís õige päev olnud. Meie oleme temaga nüüd jälle raksus.
Alma. Oh jumal küll, mis inimestega aina toimub...
Mare. Jätame selle, ma pole selleks jutuks veel küps... Ma tulin ainult küsima, et kas teil ka vett ei ole?
Alma. Ei ole jah. Johannes läks vaatama...
Telefon. Alma võtab toru.

Alma. Saareperade korter kuuleb. Majavanem? Ei, seda ta ametlikult küll ei ole, aga... Ta on siin küll. Kes räägib? Ah soo... Mida ma edasi ütlen? (Kuulab vaikides, paneb siis toru ära).
Samal ajal siseneb Johannes
Johannes. Kes seal helistas?
Alma. Ei saanudki aru, mingi haldaja... Palus väga vabandust ajutise ebamugavuse eest, aga Margna saunas olevat mingi toru lõhkenud...
Johannes. Ah nii.
Alma. Ja et enne esmaspäeva ei saa sinna ligi ja remondimehi ka ei ole. Mare.. Kas siis jäämeigi nüüd ilma veeta?
Johannes. Paistab küll.
Alma. Kas siis sina ei saa midagi ette võtta? Sa oled ju muidu kõik asjad seal korda saanud...
Johannes. Seekord mitte. Kurat, keegi on peaventiili kinni keeranud, Ja selle võtit pole minul mitte kuskilt võtta.
Alma. Jumal küll, mis siis nüüd saab?
Mare. Mis see kõik tähendab?
Johannes. Minul on sihuke tunne, et seda saame õige varsti teada...

198. lugu, 1. episood

Varajane hommikutund. Johannese kodu. Hommikuraadio sumiseb kevadisi uudiseid. Alma kolistab kopsikuga nurgas seisva ämbri põhjas, hakkab kohvi valmistama. Toast tuleb poolest saadik riides Johannes...

Johannes. Tere hommikust, mu arm.
Alma. Sina nii vara jalul? Pöönanud edasi, ega siis sina pea tööle minema...
Johannes. Mis sa teed ära, kui mul sihuke linnukese uni antud...
Läheb kraani keerama.
Alma. Ära parem kruti. Ma juba proovisin ja vihastasin ennast välja. Täna saab juba nädal!
Johannes. Kuiv ikka veel, mis sa ütled! Ela nagu kõrbes! Kas tead, Alma, ma nägin unes, kuidas kraanist tuli pahinal külma vett, muudkui tuli ja tuli hirmsa kohinaga... Ja ei lase kinni keerata... Rikkis, noh!
Alma. On sul alles unenäod.
Johannes. Nojah, otse teistpidi õnnetus. Pärisk hea, et üles ärkasin, pole vähemalt uputust põrandal...
Alma. (hädiselt-muiates). Johannes, küll sina ikka võid!
Johannes. (üldse mitte kuraasiga, vaid uniselt, mehhaaniliselt) Surmani!
Alma. Kui sa juua tahad, siis ämbripõhjas veel natuke on. Või ootad ära, kuni teevesi keema läheb?
Johannes. Ootan ära.
Alma. Johannes, ütle, et mis kius see on?
Johannes. See Tartu tegelane... Phefferment, on alles nimi... No vaat, tema seletas pikalt ja laialt, et torustik on endaga õhtal kaputt... et vaja välja vahetada... Kapitaalne avariid tema jutu järgi.
Alma. Jah, aga nüüd on nädal täis ja mitte keegi pole lillegi liigutanud. Hullem, kui vene ajal majavalitsusega oligi.
Johannes. Pole see mingi avariid.
Alma. Kuidas ei ole? Niimoodi ju õeldi.
Johannes. Oh, Almakene, see pole miski muu kui näitlik mõjutusvahend. Torud on päris uued – millal Margna majja vee sisse vedaski, no kõige rohkem seitsme aasta eest.
Alma. Jumal küll, ei lasta kohe oma kodu rahulikult elada ja olla. Mis see kõik olgu?
Johannes. See on sihuke ilma sõnadeta tummade keel. Et me teaksime, kui vanas ja viletsas majas me elame. Et paras aeg välja kolida... Raha pakutakse meile ju lahkesti, et sähke-minge uut korterit ostma.
Alma. No ei, mina küll ei hakka mingisse Sõstra või Hurda tänava betoonkarpi kolima! Mina... mina hakkam vastu! Või... äkki on mingi seadus, et peab ikka vägisi välja minema? Ütle siis, Johannes!
Johannes. Seadused on ju säärases linnukeeles kirjutatud, ega sellest normaalne inimene aru ei saa... Aga vist ei ole, ega muidu veega jupsima poleks hakatud...
Alma. Siis ärge nad lootugi! Tead sa mis, peaks Allani ja teistega nõu, paneks rahad kokku ja laseks meie vana kaevu korda teha. Kuidas me enne elasime, polnud ju viga midagi? Hea maitsega vesi oli kaevus...
Johannes. Küll me eesti inimesed oleme ikka pika meelega. Omakeskis veel natuke kirume, aga...
Alma. Mis meie saame teha, meie oleme väikesed inimesed... Aga vaat Mare... ma päris imestan! Ise on linnavalitsuses suur ülemus... aga ei, tema ei liiguta lillegi.
Johannes. Polegi teda paar päeva näinud. Kas sulle ei tundu, et tal on nagu midagi pahasti?
Alma. Jah, ega oma korterist nina välja enam ei pista, kui juba korra on koju jõudnud. Kas tead, Johannes, minul on Marest isegi natuke kahju!
Johannes. Alles sa siunasid teda. Ma vaatan, et see veejura on sind leplikumaks teinud...
Alma. Ei ole! Aga temal pole üldse kedagi, kellega rääkida... Aga vaat Allan... Ise linnapea autojuht - kui mitu päeva on ta lubanud, et teeb jutuks, mis meil siin lahti on... ei tema saa suud lahti. (Kiire koputus uksele) Seal ta vist ongi.
Johannes. Mis sa kopid, tead küll, et uks on lahti.
Allan. (asjalikult sisse tõtates) See suur et... tere hommikust.. Andke nüüd kähku oma ämber, ma toon veed ära, mul veel natuke tööleminekuni aega...
Alma. No kui just sa niikuinii vee järele lähed... Vaata, et sa ise endale liiga ei tee!
Johannes. Allan, ma tahtsin küsida... kas sa said eile linnapeaga rääkida?
Allan. See suur et... no ei tulnud nagu õiget silmapilku...
Alma. Jumal küll, niimoodi jäämeigi naabri kaevul käima.
Allan. Mis te mind nüüd passite? Tiik oli eile parajalt närvis kah... Ja üldse, kuidas ma ikka teist inimest meie jamaga tüütama hakkam, mõtelge ise? Teine ikka linnapea, mingi austus peab ka olema...
Alma. Jumal küll, nutumekk tuleb sinu jutust suhu...
Allan. No eks ma siis täna proovin rääkida, kui muidugi juhust on.

198. lugu, 2. episood

Kristjani kodu. Kristjan seisab akna all ja vaatab aknast välja, kulm kortsus. Kristjani ees aknalaual on vihik ja pliit. Vihikusse on sehkendatud tulpsid. Tema selja taga seisavad Laine ja Evelin. Nemadki vaatavad aknast välja. Evelin närviliselt, Laine vahelduvas meeleolus - teda ajab miski asi nagu naerma. Evelinil on sall kaela ümber.

Laine. Kassa näed, nüüd siis tuli siis Allan.. Kaks ämbrit teisel.
 Kristjan. Tema käib siin juba õite tihti. Laiutab otsekui omas kodus. (*tõmbab vihikusse paar risti*).
 Laine. No ega ta iga hommik pea eraldi luba küsima! Niimoodi ei saaks enam üldse rahus elada.
 Kristjan, Näe, kus poiss sikutab! Jõudu teisel nigu laadapullil!
 Evelin (*omaette, kriitiliselt*). Häh, või jõudu!
 Kristjan. No mis sa ütled, jälle 20 liitrit esimese sordi joogivett vähem! Peaks ikka maksu peale panema, saaks natuke pensile lisaks.
 Laine. Vaat just! Sinul kohe on seda äriinimese vaimu! Kas sa tead, kuidas meil seal Egiptuses oli? Iga klaas vett pandi tseki peale kirja, pärast maksid ja ägisesid!
 Kristjan. Ah soo? Mis see neil maksiski?
 Laine. Ränka raha, kõik puha egiptuse naelades. Ei tea, kas Allan tuleb täna ka teise tiiru veel? Kellele ta seda vett tassib, tahaks teada...
 Evelin. See memmekas viib kõik Almale, usu mind.
 Laine. Ei tea? Maja noori naise täis, blonde ja brünette nigu selles laulus – Mis tal viga rüütli mängida. Ma ennist nägin, see valge peaga pangapreili tuli reisikotiga... tea, kus ta vahepeal oligi...
 Evelin. Häh! Need naised teda ei tahagi!
 Kristjan, Mis sa partsud kogu see aeg? Või et vana arm ei roosteta?
 Evelin. Ah, minge metsa mõlema! Allan on üks igavene egoist, teiste peale tema ei mõtlegi, saaks aga endale! Saaks aga rohkem! Küll ma tean!
Laine. Ja ära nüüd nii palju seleta, endal kurk haige. Tõmba see sall tihedamalt kokku!
Evelin. Jah? Nüüd hakkadki viimati uskuma, et olengi päriselt haige.
Laine. Ptüi, kurram.... Meelest läks ära, et see on ju sinu sõjakavalus. Eks ta targem ol jah, kui sa selle segase aja rohkem toas püsid...
Evelin. Mis selles toredat on, tagatoas passida ja vanu raamatuid lugeda nii et pea valutab?
Kristjan. Sellest Allanist oleks võib-olla üks päris õige eesti mees saanud, aga tema on Johannese mõju all.
Evelin. Allan ei saagi päris meheks, ei eesti, ega euro!
Kristjan. Sina võtad täna hommikul liiga palju sõna, ma ütlen...
Laine. Miks mu tütar enam rääkida ka ei tohi?
Kristjan. Küll ta ise teab, mispärast see kolmeteistkümnes maja meie kaevu vahet voorib...!
Evelin. Soo-soo-soo? Ei tea, mis insener siis mina olen, et peaksin teadma, mis neil selle veevärgiga juhtus?
Kristjan. Sina oled ju kirjade järgi volinik. Sina vastutad.
Evelin. Ah, ma olen juba ammu aru saanud, et mina olen selles mängus väike kruvi!
 Laine. On mis on, aga ilma rahata saab paksult nalja oma õue peal, tsjort poberii pahaluisa! Nigu tsirkus Barcelonast!
 Kristjan. Tasapisi hakkab juba ära tüütama.
 Laine. Ei, ei, ära sa ütles! Nigu eile õhtul oli – no kuidas see arhitektiproua oma tikk-kontsadel siit vinta-vänta minema vaarus, ämber vilu peos, sääred puha märjad... Naera ribadeks.
 Evelin. Oi-oi, ema! Ise õpetasid mulle, et teise inimese õnnetust pole ilus naerda!
 Laine. Paljugi, mis lastele räägitakse! Ja mis see Are siiss tuleb meie kaevule seokse miniseelikuga, et isegi mõningad vanamehenässid... hm... hm... passivad tema tagumiku poole oma silmad punge!
 Kristjan. Kesse passib? Misasja! Ja kes siin vanamehenäss on, tahaks nagu teada!
 Laine. Ahah, vahele jäid!
 Kristjan. Vaat mis ma ütlen, sellele tsirkusele tuleb lõpp teha. Niimoodi tassitakse mu hea eestiaegne kaev kuivaks, triks ja valmis.
 Laine. Ise sa nad lahkesti meie kaevu kallale lubasid!
 Kristjan. Mul on eestiaegne kasvatus, süda läks korraaks nigu haledaks. Aga nüüdsel ajal on nii, et igaüks vaadaku ise, kuidas hakkama saab. Kust ta oma veed ja õhud saab, mis see minu asi on.
 Laine. No suveks on ikka vesi kraanis, ma arvan...
Kristjan. Ei või iial teada! Mis siis saab, kui meie kaev kuivaks tõmmatakse? Siis tulevad nad ju siia sisse meie kraani kallale!
Evelin. Jumala eest, ärge neid majja küll sisse laske!
Kristjan. Millal see toruremont pihta hakkab? Ah, Evelin?
Evelin. Mina ei tea! Phefferment võib-olla teab, aga mulle ta ei ütelnud. Minul on kõrini.
Kristjan. Nojah... eks ta ole - sahkermahker värk, sellest ma saan aru küll. Ega teisiti saagi siin elus asju ajada.
Laine. Küll sa Krissu ütled mõnikord ikka ilusasti!
Kristjan. Igastahes. Kui ikka tahad, et sul paremini läheks, tuleb teistele kõva käkk kokku keerata.
Evelin. Kustkohalt mul hästi läheb, palun näita ette!
Kristjan. Eks see paista pärast!
Evelin. Pärast, pärast! Oh, ma ei saa.... Ja üldse, see Morma linna elu... Kaua ma siin hallitama pean? Kõ-ri-ni!
Pöörab kannalt, lahkub ust paugutades
 Laine. Ajasid tüdruku jälle närvi.
 Kristjan. Mina pole miskit teinud, ise ta ajab ennast sihukeseks... Ja üldse, kaua me siin akna all passime? Mis süüa antakse?
 Laine. Kohe-kohe, Krissukene!
 Kristjan. Passi ikka peale, kui keegi jälle kaevule tuleb... ma siis lähen ja ütlen!

198. lugu, 5. episood

Linnavalitsuse koridoris liigub Johannes. Väljub parajasti ühest kabinetist, jättes nähtamatu seesviibijaga hüvasti järgmisel moel.

Johannes. Suur tänu, noorherra, tõstsite vanainimese tuju! Ah et millega! No ma varem ei teadnudki, et mu kodulinn nii määratult suur on... et isegi linnavalitsuses ei teata, kuhu on kolinud torumajanduse osakond! Head aega!
 Keegi tervitab möödudes Johannest viisakalt, ent sisemise muhelusega - Vana jälle siin sekeldamas.
 Mööduja. Herra Saarepera tuli jälle maailma kõveraid asju õigeks pöörama?
 Johannes. Oi, mulle aitaks sellestki, kui ventiil lahti keerataks!
 Mööduja. Kuidas, palun – milline ventiil!
 Johannes. Ei, ei hakka teid pika jutuga tülitama, teie olete vist nagu sotsiaali peal?
 Mööduja. See on ennemindevik, nüüd aitan ma linna rahavoogusid õigesse sängi suunata... Edu teile!
 Johannes, Edukama käest kuulen! Pardonks!

Sest pöörates on ta pörganud vastu mööda tõttavast linnapead Tiiki.

Tiik. Pole viga. Ohoo, teie, härra Saarepera! Rõõm näha!

Johannes. Püha taevas, nüüd pidin linnapea enese ära traumeerima! Tiik. Minge nüüd, tühiasi!

Johannes. Oh, palju kergem hakkas. Ja kuidas teie mind küll ära tundsite?

Tiik. No kuulge, kes siis teid ei tunneks? Teil on alati nii palju värskeid probleeme ja huvitavaid ideesid...

Johannes. Taga hullemaks. Mina arvasin, et mina olen üks vana tüütu kärbes, kes käib mõnikord siinsetes koridorides pinisemas.

Tiik. Jätke, härra Saarepera. Teie olete noore riigi seeniorliider. Muide, ma olen hästi kursis, kui aktiivne linnavolinik olite taasiseseisvumise algusperioodil...

Johannes. Nojah, siis olin ma natuke lihtsameelsem kah. Andke andeks, ei julge rohkem tülitada, teie kallist aega raisata.

Tiik. Siiski, siiski – teil on kindlasti mingi probleem?

Johannes. Jah, on küll üks pisike jura, aga see on tõesti tühiasi, ma ei hakka sellega ometi linnapead tülitama.

Tiik. Teete mind vägisi uudishimulikuks. Laduge lagedale.

Johannes. Hm... Võib-olla on teile sellest juba räägitud. Kas Allan... teie autojuht pole midagi ütelnud?

Tiik. Me pole temaga täna kohtunudki. Ta sõitis raamatupidajaga valda.

Johannes. Siis küll. Nojah, te hakkate naerma, aga meil on majas sihuke jura, et nädal aega pole vett...

Tiik. Ja teie ütlete, et see on tühiasi? See on ju skandaal. Andeks, teie aadress oli...

Johannes. Õnne 13.

Tiik. Ah jaa. Tean, tean seda maja, olen seal paar korda käinudki... Kuulge, astume äkki minu kabinetti?

Johannes. On meie asi siis kabinetti väärt?

Tiik. Hm... Räägime siinsamas ära. See on mingitviisi nagu Margnale kuuluv kinnistu?

Johannes. Enam ei ole, sellepärast et üks kinnisvarafirma ostis tema osa ära.

Tiik. Tuleb meelde, tuleb meelde... Tartlased, vanad rebased, luuravad meil ammu ringi... Tegutsema on hakanud, nagu selgub.

Kuulge, mis selle veega siis on?

Johannes. Keegi sinder on põhitrassi ventiili kinni keeranud, olevat mingi avarii...

Tiik. Ah soo... see on mulle uudiseks. Tartu mehed tõttavad siis sündmustest ette.

Johannes. Millistest sündmustest, kui teada tohiks?

Tiik. Ehk mõni teinekord räägime. Neil oli mingi kreisi projekt. Aga see ei anna neile õigust minu linna rahvaga avalikult sigatseda!

Johannes. Mina ei usu oma kõrvu. Teie räägite nii selget juttu...

Tiik. Mis siin uskuda? Minust- Tallinna poisist, on saanud Morna friik. Ventiil, ütlete?

Johannes. Nojah, aga mina ei leia kuidagi seda veevärgiametit üles. Nad olla siit majast mujale kolunud.

Tiik. Lihtsamast lihtsam. (Võtab mobla). Sirje, ühenda mind Kaldojaga. Kohe praegu! Kaldoja? Mis jama seal Õnne 13 veega on? Jah? Pole minu asi. Saada mehed välja. Ventiilivõti olgu kaasas. Avada! Mis leping? Pole minu asi. Kategooriliselt avada. Kõik (Johannesele). Enne õhtut on asi korras. Minu sõna selle peale.

Johannes. Vat siukest asja pole minu silmad veel näinud... ei vene ega eesti ajal... et üks linnapea viitsib torujürisid kamandada!

Tiik. Tühiasi. See on ju mu kohus. Parima jällekohtumiseni...

Johannes. Härra Tiik... tohib üks küsimus?

Tiik. (kella vaadates, kärstitust varjates). Kasvõi kaks?

Johannes. Kas see olete ikka teie?

Tiik. Enda meelest olen.

Johannes. Ja kas te nüüd jäätegi selliseks?

Tiik. (tabab ära, hakab naerma). Pihta sain küsimusele! Mida ma pean teile vastama?

Johannes. Pange nii ausalt, kui saate!

Tiik. Noh, sügiseste valimisteni pean ehk vastu...

Johannes. Nojah, selfe pilt, Valimised on juba sügisel ees. Mina hakkasin juba kartma, et teie olete see punase mantliga superman, kes nigu väik ringi lendab ja kaabakaid karistab...

Tiik. Mida ei ole, seda ei ole. Aga ei salga, et tagasi valitud tahan saada küll.

Johannes. Aus jutt.

Tiik. Olge teie ka aus. Kelle poolt te hääletate?

Johannes. Teate, kui ma sügisel oma kodus edasi elan, siis...

Tiik. Sügiseni? Ma püüan selle eest hea seista, Teie hääl oleks mulle eriti väärtuslik, härra Saarepera!

198. lugu, 7. episood

Õhtu. Õnne 13 trepikoda. Oma ukse taga kohmitseb Mare. Ta ei leia võtit. Otsides kukub tal suuremast kotist välja veinipudel... sel pole kork korralikult kinni, veini voolab maha, Mare istub trepile – ja nuuksatab äkki. Samal ajal astub hoogsalt sisse Johannes.

Johannes. Ohoo, kes meil siin istub? Mare ise!

Mare. Las ma olen, onju.

Johannes. Ole aga ole., Kas mööda tohiks saada?

Mare. Kes sind keelab. Mine aga mine, Alma juba ootab, ära oma Almakesest närvi aja, onju.

Johannes. Oot-oot-oot... Sul on vist natuke sant tuju, ma vaatan? Aga ära sa minu pärast muretse, Alma on veel tööl...

Mare. Minul pole üldse enam mingit tuju, kui teada tahad. Mina olen väsinud ega leia võtmeid ka üles, onju.

Johannes. No see on küll jura... Lähme üles, peame aru.

Mare. Ah, küll nad kuskil taskupõhjas on. Ma ei viitsi enam otsida. Ma ei tahagi tuppa minna. Ma tahan siin trepi peal istuda.

Johannes. No nii peenel daamil ei sobi trepi peal istuda.

Mare. Mina pole sulle mingi daam, mina olen... Ah. ma ei teagi, kes ma olen.

Johannes. Mis sind siis nii kurvaks tegi?

Mare. (peenikese häälega). Kõik asjad. Midagi mul ei ole, ja üldse...

Johannes. No kuule, sul on varsti oma turismitalu... Nii sa ise lubasid.

Mare. Sellest ei taha ma üldse rääkida. Minul pole metsa, minul pole talu, minul pole venda... onju...

Johannes. Küll on alles pikk nimekirj! Kuule, räägime nüüd natuke asjast ka. Kas sa... Margnaga meie majast oled rääkida saanud?

Mare. Mis maja, mis asi? AH soo, rääkisin ikka. Ja tead, kus? Egiptuses. Aga pärast seda pole me näinud. Vat sihuke värk.

Johannes. Tead mis, lähme tõesti üles, peame plaani... Margnale tuleks vist ikka helistada.

Mare. Arvad või? (*tõuseb*). Mul on janu. Aga vein voolas maha, Johannes. Mis sest veinist, see lööb eelarve lõhki. Joo parem vett. Mare. Loll jutt. Kas sina ei teagi, et juba mitu päeva pole majas vett? Johannes. Tule, ma näitan sulle midagi...
Vahelõige, tegevus jätkub Johannese köögis. Kraanist tuleb rõõmsa pahinaga vett.
 Johannes. Nii et selleks korraks on see jura läbi.
 Mare (*elavnedes*). Jumal, küll üks veesolin viib mõnikord mõnus olla...
 Johannes. Noh, et tuju läheb nüüd paremaks?
 Mare. Ega see nii kähku ka ei käi, onju. Kas sina parandasid veevärgi ära? Mis ma loll küsin, kes siin majas ikka veel midagi oskab...
 Johannes. Oi, oleks see nii lihtne... Nojah, üks natuke sai tagant lükatud. Kui ikka midagi ette võtta... (*ent siis lakkab ta kiitlemast*). Aga tegelikult on see linnapea enda teene.
 Mare. Mine nüüd! See paabulind nüüd kedagi aitab.
 Johannes. Ära räägi. Tal ju kohalikud valimised ees.
 Mare. Tõsi küll... Seda ma vaatan, et Tiik poeb viimasel ajal või nahast välja, et kõigile meeldida...
 Johannes. Hea küll, mis olnud, see olnud, Nüüd on meil vesi jälle majas, küll muud asjad ka korda lähevad.
 Mare. Arvad sa?
 Johannes. Ilmtingimata.
Samal hetkel muutub köök pimedaks.
 Johannes. Mis temp see nüüd on?
 Mare. Said nüüd, mis sa kelgid! Onju?
 Johannes. Kurat, korgid või? Ain moment, kus mul see taskulamp... (*Hetke pärast hakkab taskulambi kiir toas hüplema*). Ei, korgid on korras... Kuule, istu natuke, ma vaatan koridoris peakilpi...
 Mare figuur pimeduses. Ja tema pomin.
 Mare. Nüüd pole valgust ka, Aga mis sellega ikka teha, onju?
 Taskulambikiir tuleb ukse poolt tagasi.
 Johannes. Kilp on ka korras. Järelikult...
 Mare. Järelikult peaks ju lambid põlema, onju?. Aga miks nad ei põle, ütle, tark Johannes??
 Johannes. No mis siin ikka arvata... Õnne tänava sõda kestab edasi, vaat nii.

199. lugu, 1. episood

Johannese korter. Hommik. Palju kordi nähtud algus. Alma toimetab köögis (teeb süüa, triigib?), Johannes aga loeb ajalehte. Aga midagi on teisiti. Misanstseeni argine rahu on näiline. Alma liigutustes on rabadust ja lõpetamatust, Johannese lehelugemine liiga usin ja kommentaarid liiga jutukad.

Johannes. No kas sa näed nüüd! Kätte saadi ikka see sindrima autovaras, kes päise päeva ajal Tallinna südalinnas... Mina vahepeal jube hakkasin arvama, et ega see meie politsei muud kätte saagi kui need Erki Noole mõõgad, no need olümpiavõitja mälestusasjad, mäletad küll, kui tal need otse kodunt pihta pandi...
 Alma. See nii vana lugu, mis sest enam heietada.
 Johannes. Einoh, siin on sul õigus, varastest ja pättidest räägitakse liiga palju. Kõik ajalehed ja telekad ja raadiod annavad neile ikka ülemäära palju au. See teeb pätid edevaks, mis sa arvad? Loevad kusagil oma pundis neid artikleid ette ja hooplevad isekeskis, et näe, ma sain jälle kiita!!
 Alma. Ei mina oska ütelda...
 Johannes. Näh, mina näiteks, ma vana spordihuviline, aga ega mina saa ki enam kuskilt teada, kes tuli Eesti riigi tshempioniks, ütleme, tõstmises, kui ta just ilmarekordit ei tee... Aga et kuskil Kohilas jalgratas pihta pandi, vat see peab lehes olema...
 Alma. Ja-jaa, sa oled seda juba mitu korda rääkinud!
 Johannes. Ahsoo, olen ka või? Nojah, mis me neist uudistest ikka, vahi parem, milline ilm on täna hommikul... kui me ennist Vellaga põösaid üle nuusutamas käisime, siis...
 Alma. (*töö pooleli jättes*) Johannes, kuidas sa võid?
 Johannes. Mis siis nüüd? Ütlesin ma midagi pahasti?
 Alma. Kuidas sina saad üldse rääkida... leheudistest ja ilmast ja koera pissitamisest, kui pole teada, millal meil jälle vesi või elekter ära võetakse?
 Johannes. Ah soo, sina muretsed ikka selle pärast... Need asjad peaks nüüd nagu ühel pool olema... khm... ma arvan küll-
 Alma. Mina küll selles kindel ei ole.
 Johannes. Näe, veega saime kohe asjad jutti, no ja mis elektrisse puutub... sellega on ju ainult kaks korda juperdatud. See pole midagi, vaat kus ükskord Sassil Tallinnas keset talve keerati küte ära! Külmeta või kringliks!
 Alma. Nojah, Tallinn on üldse üks metsik paik, aga et meil Mornas niimoodi...
 Johannes. Einoh, esimene kord tõesti, siis lõi mul lausa hinge kinni... aga varsti ju õeldi, et juhtmed on vanad, vaja vahetada... All keldris on need päris Stalini-aegsed...
 Alma. Mis sa räägid! Nagu ei sa mäleta, kui Margna remondi ette võttis, siis tehti elektrivärk ju ka ringi...
 Johannes. Kiri ju saadeti, et see Veffferment... Tema käskis kontrollida. Seal olla lausa lühiseoht olnud.
 Alma. Ise suur Villemamees – kas sa oled ise üldse selle Vefffermendiga kordagi rääkinud?
 Johannes. Nagu sa ei teaks, et ei ole. Mis häda pärast? Mina ajan asju teisel tasemel, nagu sa ei tead... hm, hm...
 Alma. Sa mõtle linnapead? Kaua see noor mees viitsib meie vana majaga jännata! Ütle, oled sa Vefffermenti oma silmaga näinudki?
 Johannes. Aitab sellestki, et sina ükskord nägid...
 Alma. Johannes, mis see küll on, et üks inimene teistele nii palju paha soovida saab? Mis tal meie vastu on?
 Johannes. Äkki ei olegi midagi? Ise ütlesid, et viisaka olemisega mees, oskab tere teha ja puha!
 Alma. Niisugune alatu tüüp, ma ütlen!
 Johannes. Ei. Äkki ongi kena inimene, aga vaat amet amet näeb ette, et tuleb teistele kähki keerata... Nagu vanasti need ainsama partei mehed olid, nemad ju ka ütlesid, et ega meie et aeg on selline...
 Alma. Mina ei saa siiaani täpselt aru, mismoodi meie see Tartu firma meid kamandama sattus?
 Johannes. Sa siis ei teagi või? Kui Evelin Margnalt need volitused sai... tema hakkas siis otsima firmat, kes võtaks remondid ja värgid ette...
 Alma. Nii et ikkagi... Evelin. Igal pool see plika! Nagu üks uss!

Johannes. Mis sest rumalast lapsest ikka siunata! Teine tahtis natuke perenaist mängida, aga näe, mis välja kukkus...
Alma. Ära hakka õigustama! Ja üldse, ma vaatan, sa oled täna kuidagi imelik... muudkui vabandad kõik sigadused välja...
Johannes (ootamatult abitud). Aga mis siin üle jääb? Kauga me ikka sõdime, see viib tervise käest... Mis möödas, see möödas...
Alma. Usud sa tõesti, et enam midagi sellist ei juhtu!
Johannes. Tahaks uskuda küll... (vaatab aknasse). Hmk... Kuule, ma käin korra väljas ära.
Alma. Mis sa seal näed?
Johannes. Ah, ei midagi erilist...
Alma. On ikka küll? Mis imeliku märgiga auto seal seisab?
Johannes. Kuidas sulle üteldagi... eks see ole elektivõrkude ametimasin. Ma lähen vaatan igaks juhuks!

199. lugu, 3. episood

Linnavalitsus. Puhkenurk. Tiik ja Margna. Tiigi välimus on taas nõksu võrra sportlikum, rahvamehelikum. Ta on õppinud (talle on soovitatud?) naeratama. Tõsi, ta teeb seda natuke liiga tihti ja liiga vales kohas.

Tiik. Hea meel, tõeliselt hea meel üle pika aja näha!
Margna. Jaa, ma pole tõesti mitu kuud siia linna jõudnud.
Tiik. Maailmakodaniku asi. Vahva! Kord Rootsis, siis Egiptuses... Mina ei saa endale midagi sellist lubada, paraku. Aga ma ei nurise.
Margna. Kas tõesti? Linnapea jaoks ei tohiks mõned välismaaotsad probleemiks olla.
Tiik. Noo – pool aastat enne valimisi, ei mingi hinna eest! Isegi kui kõik on aus ja puhas, pole mõtet riskida, ikka leidub keegi, kes hakkab lõugutama, et näe, reisib linnakassa arvel...
Margna. Ah jah, õige, kohalikud valimised... Mina ise olen sellest Eesti poliitikast kaunis eemale jäänud. Ausalt öeldes ei saa ma sellest sugugi aru.
Tiik. Kas on üldse kedagi, kes sellest aru saab? Siin ei julge enam ülikoolikaaslastki inseneriks võtta, äkki öeldakse, et onupojapoliitika...
Margna. Ma vaatan, et teil on vahepeal uus imago tekkinud.
Tiik. Sina, me rääkisime ikka sina – ise te Rootsi eestlased ju seda kultiveerite? Vahva, et ära märkasid... järelikult pole mu pingutused asjatud. Minu meelest tuleb praegusel keerulisel ajal püüda olla nii positiivne ja koostöövalmis kui vähegi võimalik.
Margna. Kas tõesti? Mina lootan samuti...
Tiik. Kuule, asume ehk nüüd asja juurde. Ma ei suuda ära mõistatada, mis asi sind üle minu juurde paiskas. Kuulda oli, et said paar head lepingut, nii et tehas muudkui õitseb?
Margna (muigab). Tehas ei õitse, vaid huugab edasi. Tegelikult tuln ma peaaegu eraasja pärast.
Tiik. No seda lihtsam! Ma juba natuke kartsin, et mõned lahtised otsad sinu ja Põdra vahel... Ma ei tahaks praegu siin linnas suuremaid vastasseise.
Margna. Oo? Minul on üks pisem... vastasseis. Paistab, et ma olen teinud ühe hooletu lepingu... Äkki annab seda asja parandada?
Tiik. Olen üleni suur tähelepanu?
Margna. Mul oli siin linnas üks kinnisvara, ja ma...
Tiik. Selge. Sa räägid Õnne tänava majast number 13. Tean, tean, olen kursis. See Tartu kinnisvarafirma on ehk tõesti natuke liiga ägedalt alustanud.
Margna. Seda on mulle kurdetud tõesti. Ma olin pikalt ära, ma kõiki detaile ei tea...
Tiik. Tegelikult on see omamoodi huvitav projekt: mingid jaapani veidrikud pensionärid, nii palju kui mina aru saan... Aga selleks on muidugi vaja hoopis moodsamat ehitist.
Margna. Misasi? Jaapani pensionärid? Kas siis nende jaoks tuleb maja maha lammutada... No teate, see on ennekuulmatu!
Tiik. Sina.. Teie olete minust palju elukogenum. Ja pealegi... olete just teie kapitalismi maaletooja. Eestisse, eks?
Margna. Mis see kapitalism siia puutub? Kuule, noor mees...
Tiik. Sind... teid ei peaks üllatama, kui üks linnapea ütleb: minu võimust võib siin väheks jääda. Raha võim on suurem kui linnapea võim.
Margna. Jaapani raha!
Tiik. Rahal pole rahvust... Sellise sõnumiga teie siia ju tulite?
Margna. Sa võtad mul relvad käest.
Tiik. Take it easy! Majarahvale ma juba lubasin – sügiseste valimisteni elavad nad seal kindlasti. Muide, on sul see leping kaasas?
Margna. Aga loomulikult. Kuigi ma pean tunnistama, et see on minu jaoks liiga keeruline. Ilmselt ei valda ma nii hästi eesti keelt.
Tiik. Läheks minu kabinetti, uurime seda lepingut koos? (Naljatas). Ja lähenevaid valimisi silmas pidades – kelle poolt hääletab härra tööstur Margna?
Margna. Mul on kahju, aga minu valimisringkond on Tallinna kesklinn.

199. lugu, 4. episood

Tänav. Johannes ja Villem, keskealine (prillidega – meil polegi prillidega tegelasi) kuiva olemisega elektriinsener.

Johannes. Sa Villem ära tee välja, et ennist nii käredasti ütlesin... Need viimaste nädalate jurad on närviliseks teinud.
Villem. Sina võid närviline olla ja mina mitte? Minu amet nõuab teinekord - ho-hoo-hoo. Traadist närve. Eriti need need võlglaste – nii kui paned nende kilbile plommi peale, kus on siis hädakisa lahti!
Johannes. Ah nii... Katsu sa ise meie ajal ilma elektri ja kraaniveeta toime tulla.
Villem. Mina lihtsalt ei luba, et säärane olukord tekiks. Oma maja, ise tead ja ise vastutad. Mina kortermajas elada küll ei taha.
Johannes. Maitse asi. Nii et meie kilpi sa enam näppima ei hakka?
Villem. Täna kindlasti mitte. Peale Õnne 13 on ikka teistel ka kilpe ja probleeme. Kas tead, mis on elekter ja kui palju on sellega seotud probleeme?
Johannes. Minu ainus probleem on praegu see, et mu naine saaks rahulikult särke triikida ja kohvi keeta.
Villem. Kuule, mis me siin filosoferime! Minul on ka naine, muide, ta juba ootab mind. Minial on täna sünnipäev, tuleb minna, tuleb minna...
Johannes. Ega mina sind rohkem kinni ei peagi. Peaasi, et sa enam meie kilbi kallale ei läheks.
Villem. Seda ma pole ütelnud, et üldsegi mitte. Kui antakse käsk, tulen ja keeran voolu ära.

Johannes, No oled sina ikka üks kuradi kuju... Sulle kohe nagu meeldib sigadusi teha, mis?
 Villem. Ega me sinuga enam Morna linna volikogus istu, et kõnesid pidada. Need ajad on möödas.
 Johannes. Minu mäletamise järgi olime me sinuga siis ühel pool lauda. Panime järveostamisele piiri ja....
 Villem. Millal see oli... Nüüd on teistmoodi aeg. Ja mis sa hädaldad, küll te ikka mingi lahenduse leiate, teil maja prominente täis, häh-häh, kes juhib linnapea autot, kes kultuuri, kes teeb seda... arhitektuuri....
 Johannes. Ma vaatan, et üks kuradi sitt amet on sul – ja see on su enda tuksi keeranud.
 Villem. Mees, sa lähed isiklikuks! Ise väikest viisi omanik, aga kraakled ikka nagu mingi punane kingsepp! Kuradi teine Eesti selline!
 Johannes (*tükk aega sõnatu, maigutab suud, siis pahvatab kohmakalt*). Esimese Eesti käest kuulen!
 Aia(*maja?*)nurga varjust tõttab esile Alma, pooltubaselt riides, rätik õlgadel lehvimas.
 Alma. Johannes, katsu ikka... rahulikult jääda, eks? Aga teie ütlege nüüd selge sõnaga, kas te võtate meil jälle elektri ära või ei võta!
 Villem. Näe, proua ka abiväeks kutsutud.
 Alma. Mind pole keegi kutsunud, mina tuln ise! Mina olen siin põline elanik ja mina tahan teada...
 Villem. Kaua ma pean korrutama, et täna teie maja viletsas juhtmed mind ei huvita!
 Alma. Ega ma rohkem ei tahtnudki midagi teada. Johannes, ole nüüd hea, lähme tuppa. Katsugu nad ainult! Kui muud ei aita, kirjutame vabariigi presidendile!
 Villem. Tuleb see Arnold nüüd jah teile voolu tuppa laskma, seda tahaks kohe vägagi näha!
 Johannes. Almakene, katsuks seekord ise hakkama saada - ja üldse, meie Villemiga vahetasime siin ainult sõbralikult mõtteid. Näe, sealt tuleb ju veel üks asjaosaline!
 Villem. Minule aitab sellest õiendamisest, mina lähen nüüd minia sünnipäevale.
Teisel pool tänavat läheneb poest tulnud Evelin, pilk maas, tahab kaarega mööduda.
 Johannes. Tere, Evelin. Nii mõttes teine? Hei; ma ütlesin sulle tere! Kuidas läheb?
 Evelin (*peatub, manab näole maskisarnase naeratuse*) Tere, onu Johannes, tere, tädi Alma.
 Johannes. Näed, kui viisakas noor daam.
 Alma. Vaga vesi, sügav pühi.
 Evelin. Miks sa pead mulle niimoodi ütleva?
 Johannes. Oota nüüd, Almakene? Kuidas su tervis on, Evelin, et olid pikalt palavikuga hädas?
 Evelin. Täna küsimast, just täna tulingi esimest korda välja...
 Alma. Oot, las ma räägin ise!
 Johannes. Teeme ikka järjekorras.
 Evelin. Minul on kiire, minul on siin piim ja kohukesed ja...
 Johannes. Jutt on lühike ja asjalik. Ega sa Evelin ei oska ütelda, mis jant see meie maja vee ja elektriga viimasel ajal toimub? Sa nagu majalaekur või kes sa oled.
 Evelin. Mina olen volitatud isik, aga...
 Alma. Räägi nüüd otse, mis meie majaga plaanis on?
 Evelin. Mina ei tea midagi, küsige Veffermendilt...
 Alma. Küll me küsime temalt ka! Aga sina, tüdruk, ütle mulle nüüd otse, mis kasu sina sellest saad?
 Evelin. Mina ei saa üldse mitte mingit kasu.
 Alma. Räägi aga räägi, raha sa ju meie käest saad!
 Evelin. Jah, aga nii vähe jääb alles!
 Alma. Kas sul häbi pole niimoodi rääkida!
 Evelin taganeb, silmadesse ilmub paanika.
 Evelin. Vefferman teab, mina ei tea, Vefferman teab, mina ei tea!
 Johannes. Oota, pea nüüd, räägime rahulikult...
 Aga Evelin juba jookseb. Nädalatepikkune äng ja paanika on käivitanud pagemismootori. Ta jookseb mööda oma majast, jookseb tänava lõpu...
 Alma. No ütle nüüd, eest ära jooksuma! Ei, saagu mis saab, mina lähen talle järele!
 Johannes. Kuule, kuhu sul ikka minna -ta pani ju kodust mööda! Vahi, kui kerge jalga! Nagu polekski haige olnud!
 Alma. Tema ja haige- kes seda usub? Must südametunnistus...
 Johannes. Huvitav, kuhu ta nüüd ühe jutiga jookseb niimoodi?

199. lugu, 5. episood

Linnavalitsus. Mare kabinet. Mare ja Margna.

Mare. (*näpib telefoniketast*) Kellele ma pidingi helistama... Ei mäleta. Ega sina ei oska ütelda?
 Margna. Pead sa ikka just praegu helistama?
 Mare. Hm? Tegelikult ei peagi, onju?
 Tõuseb, läheb seinakapi juurde, avab seal pudeli, täidab pitsi, sulgeb uuesti pudeli ja joob siis pitsi ära. Ilmselgelt mitte esimese sellel päeval. Margna jälgib teda jahmunult.
 Margna. Dziisus, mida sina teed?
 Mare. Mina juhin Morna linna kultuuri. Onju?
 Margna. Ma olen... natuke üllatunud.
 Mare. Oh sa mu kukupai, kümme aastat järjest üllatuste riigis, onju?
 Margna (*masinlikult*). Üheksa.
 Mare. Palun andeks, Annad sa mulle andeks? Kuidas muidu - kust tulek, kust minek?
 Margna. Seda ma sulle kogu aeg teatada tahangi. Ma tuln otse linnapea kabinetist.
 Mare. Otse loomulikult, sest härradel on härrade stiil, kõigepealt tehakse visiit meeri juurde, siis astutakse oma eks...eks... eks... muide, milline eks ma sulle olen? Eksnaine, eksarmuke?
 Margna. Mare, mis toimub?
 Mare. Kust mina tean, mis toimub, Aga las ta toimub, onju? Meie vaatame toimumist pealt... Muide, kas sina ka konjakit tahad?
 Margna (*otsustavalt*). Tahan küll. Akki hakkas siis millestki aru saama. Ära näe vaeva, ma kalkan ise.
 Mare. Issand, kui vapustav, sina ja konjak!
 Margna. Aga mis mul siin Eestis üle jääb, kui enam millestki aru ei saa?
 Mare. Proosit. Ja millise linnavara härrad linnapea ja tööstur siis täna kahepeale maha parseldasid?

Margna. Mare, see pole naljakas. Me rääkisime minu majast. Minu endisest majast.
 Mare. Issand, kui liigutav, onju! Sul jäi see asi siis isegi meelde?
 Margna. Mare, usu mind... ma ei tahtnud, et see niimoodi läheks. Tahad, ostame sulle uue korteri? Äkki hoopis Tallinnas? Kui vaja, võin sulle raha juurde anda....
 Mare. Päh! Tead, mis ma sulle veel ütlen - mina jään sellele Titanicule edasi,
 Margna. Titanic, miks Titanic?
 Mare.. Aga miks ka mitte? Ööne 13 pörkas vastu jäämäge, plaksti, onju, ja jäämäe nimi on mister Margna.
 Margna. Aga see on ju tõesti minu isa maja!
 Mare. Oleks seda teadnud, poleks ma julgenud seal isegi poega meheks kasvatada.... Oleks ära Venemaale kolinud, vat! Kust meie teadsime, et vee all on välismaa jäämäed...ja ootavad oma aega, et meid põhja lasta, onju? Nagu kino see eesti asi, onju?
 Margna. Ära räägi nii! Mis tegelikult toimub? Kui sa mulle sellest Egiptuses rääkisid, siis...
 Mare. Siis polnud see veel nii suur hullumaja. Nüüd on! Jumal, isegi pesta ei saanud vahepeal. Ja saunavõtit sa mulle ka ei jätanud. Igavene kadekops oled, onju!
 Margna. Mare, kus on... härra Phefferment?
 Mare. Mina pole teda näinudki. Võib-olla on ta mingi fantoom? Ega fantoomi vastu ei saa, usu mind.
 Margna. Dziisus, kui jube!
 Mare. Ära sa ainult nutma hakka, mina täna juba tönnisin natuke... viha pärast.
 Margna. Ma saan aru... kui isegi pesta ei saa...
 Mare. Loll, ega ma selle maja pärast ka kogu aeg nutta jaksa. Mõtelda! Mul muidki muresid...
 Margna. Jah, ma saan aru, meie lahkumine oli...
 Mare. Mine nüüd, see pole enam aktuaalne..
 Margna. Ma ei solvu. Ma... (kallab endale ärevalt veel ühe konjaki). Sa ütlesid ennist, et väliseestlased olid nagu veelused jäämäed...
 Mare. Kas tõesti? Ise ei mäletagi... Liiga literatatuure loba, kas sa ei leia?
 Margna. Miks sa arvad, et kui keegi...on väliseestlane, et ta enam inime ei olegi? See Phefferment... tema on ju kodueestlane, jah? Ma kutsun ta korrale. Ma veel näitan!
 Mare. Mida sa näitad, ise sa temaga lepingu sõlmisid!
 Margna. Leping? Kuule, kuule....Mina pean selle lepingu kohe leidma ja läbi vaatama! Nii ei saa maailmas olla, et keegi üldse ühtegi lepingut ei riku! Seda asja pole üldse olemas!
 Mare. Millest meie rootslane nüüd räägibki? Kas varsti hakkab nalja saama, onju?
 Margna. Nalja? Mina tulin oma au kaitsma! Väliseesti au, kuuled! Mina ei taha olla see kaabakas, kes oma isa maja laseb ära lammutada!
 Mare. Lammutada?
 Margna. Oo, kas sina siis seda ei teadnudki?
 Mare. Mis ma ütlesin! Siis ongi Titanic!

199. lugu, 8. episood

Tallinn, õhtu. Sumbergi kodu. Georg räägib telefoniga. Tema vastas istub väsinud, ent pinges Evelin.

Sumberg. ... jah, tead, Kalle, täna ei saa. Kodus olen, kus veel, ema on ju Riias konverentsil. Ah et neljas käsi puudu.... Täna ei klapi, mul tuleb praegu lahendada midagi peenemat kui bridz. Ei ole homme protsess, see on ...imelik elu ise!
Evelin. Küll sina oskad ikka soravalt rääkida.
Georg.. Noh, ma saan rääkimise eest ju honorari.
Evelin. Kellega sa rääkisid?
Georg. Asjakohane küsimus. Me pole mitu kuud näinud ja sind huvitab ainult, kellega sa rääkisid. Kellega rääkisin, aga teda sa ei tunne.
Evelin. Mingi gangster, eks?
Georg. Mine nüüd – tema on hoopis nukunäitleja.
Evelin. Tead, Georg... Ma olen siin juba tükk aega.-. Ja ema pole sul ka kodus... Ja sina pole mind tuleku puhul isegi suudelnud.
Georg. Meelest läinud see komme.
Evelin.. Ah, mis sa valetad. Sa ei taha enam. Ei, ma saan aru küll, miks sa ei taha..
Georg. Las ma natuke harjun, et sa siin oled... Kuidas sa üldse siia sattusid?
Evelin. Mul oli natuke nagu Tallinnasse asja ja...
Georg. Uudis! Ise lubasid, et ei tule enam kunagi pealinna!
Evelin. Paljugi mis lubasin. Noh, oli asja, mis sa pärid. Ja siis mõtlesin, et tulen korra vaatama, kuidas mu abikaasa ka elab ja... ja kuidas tal läheb ja...
Georg. Minul läheb keskmiselt.
Evelin. Aga minul ei lähe enam üldse, kas tead! Täitsa jama, palka või mõni tuttav advokaat appi! Tuled?
Georg. Oleneb asjast.
Evelin. Asi on tõsine. Mina tahtsin inimestele head, mina tahtsin neile võibolla igal hommikul õunakooki ja kohvi pakkuda ja küsida, mis mureks, kas vaja äkki aknaid toppida või----
Georg. Millest sa küll räägid?
Evelin. Ah, ei millestki. See on juba minevik. Hea küll, ma näen, ma ei paku sulle huvi, ma lähen....
Georg. Jah, aga kuhu? Vaata, mis kell on...
Evelin. Mis see kell siia puutub? Oota, ma vaatan, palju mul raha on...47 krooni... Saad sa mulle natuke juurde laenata, et ma bussipileti saaksin osta?
Georg. Nagu laps, ausalt. Buss on läinud.
Evelin. No siis... siis ma ei lähe, kui sa nii ütled... Tohin ma äkki siin ööbida? Ei, ära karda, ma panen hommikul linad ilusasti kokku, su ema ei märkagi, et...
Georg. See nüüd küll tark jutt ei ole.
Evelin. Georg.... tegelikult... ega mina Mornasse tagasi ei sõida.
Georg. Seda ma vaatan jah. Sa oled natuke nagu põgeniku nägu..
Evelin. Kuidas sa aru said? Tead sa, , hommikul... ma kohe jooksin bussi peale... ma kõmpisin pool päeva siin pagana Tallinnas...Jalad nii valutavad juba...

Georg. Juhtus siis midagi?
 Evelin. Ah, midagi ei juhtunud, ainult see tänamatus...
 Georg. Mis me suga siis teeme?
 Evelin. Tead, annan sulle süüa! Mul on siin kotis... kas sa süüa tahad, mul on siin.. kohukesi..kaks tükki on alles, ülejäänud söin ära...
 Georg. Kohukesed?
 Evelin.. Jah, kohukesed, muidugi... Sulle ju maitsevad.
 Georg. Oh, tüdruk, tüdruk... Nii ma seda küll ette ei kujutanud...
 Evelin, Mis asja sa ette ei kujutanud?
 Georg. Noh, et kuidas sa minu juurde tagasi tuled.
 Evelin (*hoopis teisel toonil*). Tagasi? Jah, ma tulin tagasi!
 Georg. Äkki... alustame sellest, et lähed käid vannis ära?
 Evelin. No nii must ma ka ei ole, et sa mind enne vanni suudelda ei võiks! Kaua ma ootan!
Kaelustus, suudlus...
 Georg. Aga... kus siis Annabel on?
 Evelin. Jessas! Täitsa meelest läks! Helista palun pärast sina Mornasse, mina ise ei taha... Minu omad on vist juba täitsa segi, nad ei teagi ju, et ma ära jooksin! Ja tead, mis ma sulle ütlen – ega mina enam ei hooligi, kellega sa telefoni teel räägid... kui maffia, siis maffia õige mul asi – täitsa normaalne värk!

LISA 7 - Laine Põdra majas virtinaks (2001-2002)

179. lugu, 3. episood

Pinuse hotell. Alma baarileti taga, Laine selle ees. Viimane on korraks nagu kogemata sisse astunud ja ennast rääkima unustanud. Nii see tal juhtub... Alma varjab intelligentselt kärsitust ja tegeleb joogiklaaside läikimaldõimisega.

Laine. ... no ja vat siis kus see Lepiku Salme pööras sellele korstnapühkijale, et...
 Alma. Seda sa juba rääkisid mulle, Laine!
 Laine. Oli või? Kuule, ütle, Alma, millepärast ma õieti siit läbi tulingi? Midagi nagu kohe oli...
 Alma. No seda peaksid sina ise ikka paremini teadma.
 Laine. Ah soo ja, siis veel üks asi. Ära sa Alma ainult teistele edasi räägi, jumala eest!
 Alma. No millal mina olen sinu asju käinud kusagil linna peal arutamas, Laine? On sul ikka arusaamad...
 Laine. Ja-ja, sina oled tõsise karakteriga naisterahvas, aga mina! No mina teinekord kohe ei saa pidada, kohe haigeks teeb, kui välja rääkida ei saa... Millest ma nüüd pidingi... Ah vaat jah Krissu!
 Alma. Mis siis temaga lahti on?
 Laine. Kurat, tal on jälle midagi lolli plaanis.
 Alma. Kust sa seda nii kindlasti tead?
 Laine. Ah, ta läheb kohe siis sihukest nägu... nigu kass, kes hüilib koort varastama... kõrvad pea ligi... Mis sa naerad? Ma räägin, nigu asi on! Mia küsin kohe otse - ega nad su Johannesega jälle midagi hullu pole välja mõteld? Miskit detektiivijama või...?
 Alma. No ei tea... Kristjan pole kohe tükimat aega meil käinudki...
 Laine. Ahsoo? Nojah, siis ei oska ma midagi enam, arvata. Kuule, ütle nüüd otse ja ausalt – kas Johannes on sind kunagi majast välja káratand?
 Alma (*jahmub nii, et unustab isegi klaaside hõõrumise*). Johannes? Mind? Katsugu ta ainult!
 Laine. Ei, ega ma paha pärast, ma tean küll, et Johannes pühib ise minema, kui süda täis saab...
 Alma (*kuivalti*). Huvitav, kust sinul säärased andmed on?
 Laine. Ah, mis, Alma, sa ei tunne elu... Vaat kus minul – oma tütar ju ka! Alles see oli, nad ajasid kohe kahekesi mu välja, et mine loll vanamoor poodi, meil on salajutud ajada! Ma annaks sada krooni ära, kui saaks teada, mis asju nemad kahekesi minu selja taga susivad!
Telefon.
 Alma. Jah? Kuulen teid? 22ne number? Ah et vannitoa lamp ei põle? Ma jätan elektrikule sõna... Muidugi oskan ma pirmi vahetada, aga... Jah, ma püüan midagi välja mõelda.
 Laine. Muudkui kamandavad sind need võõrad?
 Alma. Mis teha, klient on kuningas...
 Laine. Ja sina muudkui jooksed...
 Alma. Sul hea rääkida. Sina oled nii-öelda vaba inimene, pensionär...
 Laine. Ah, ära parem tuleta meelde! Ela nagu üks palgata teenija! Pinss on ju kanadele naeruks!! Oleks, et keegi pakuks ükskõik ametit, ma läheks või põrandapesijaks! Kaua sa neid kahekrooniseid ikka taskusopis kortsutad, tsjort poberii pazhauilusta!
 Alma. Hea küll, mis ma siin lobisen, pean sellevannitoa valguse korda saama...
 Laine. Jahah... ole nii uhke inime kui sa oled, ikka pead kedagi kummardama...
 Alma. Mis see oli sul siis nüüd nagu minu jaoks ära torgatud või?
 Laine. Mine nüüd, Almakene, kuidas mina nüüd sind arvustada tohin.. Eks ma lähen ka edasi. Peaks jaamapoodi vaatama, seal pidi vasikakonte müügil olema... (Tagasi oma sündmõtte juurde). Keedan sihukese mõnusa supi, äkki vanamees jätab natukeseks ajaks oma lollused maha. Mis sa arvad, ostaks pool liitrit kah, äkki aitab?
 Alma. Meie peres küll sellist kommet ei ole.
 Laine. Tead sa, Alma, meelde tuli, mis ma tahtsin! Voh, see! Ma tõin sulle ju purgi oma aia paradiisiõunu!
 Alma. Tõesti? No ole sa tänatud! Sina oskad neid imehästi marineerida! Neid hoiame jõuludeks...
 Laine. Pange aga kohe pintslisse... Küll jõuludeks toon uue purgi!
Siseneb Põder.
 Põder. Tere, proua Saarepera!
 Alma. Milline haruldane külaline siin majas! Tere, härra Põder! (*Lainele*) Istu niikaua sinna tagumisse lauda, ma toon sulle tassi kohvi ka, kui aega saan...
 Laine taandub lugupidavalt. – Põder astub leti äärde, nõjutub selle najale...
 Alma. Soovite istuda? Meil on täna väga head krabisalatit...
 Põder. Täna väga, aga tõusin just lauast.
 Alma. Saan aru, saan aru. Ametilõunad, ametijutud...
 Põder. Just, just – ja ärilõunad ja ärijutud.

Alma. Teid pole siin nii ammu näha olnud.

Pöder. Oleks see ainult siin niimoodi. Teate, proua Alma, oleks te minu ema, ma kohe kaebaks teile oma kurba elu.

Alma. No teil ei tohiks ju eriti palju igapäevamuresid olla.

Pöder. Kuidas võtta, kuidas võtta... Kuulge, ma võtaksin 50 grammi. Vaat seda konjakit sealt. Ma pole seda marki vist proovinudki.

Alma. (naljatab oma maksimumi piires). Seda ei saa ma teile lubada.

Pöder. Ah soo? Näen ma nii vilets välja? Ei, mul raha ikka natuke taskus on...

Alma (naerab nagu tüdruk). No selles ma ei kahtlegi. Te ei saanud minust õigesti aru. Ma ei saa teile anda 50 grammi, te peate leppima kas 40 või 80ga.

Pöder. Uhh, häbi - jälle mina punane! 50 oli ju veneaegne mõõt! Teate, miks ma tulin? Ma tulin tõesti teie emaliku nõuannet nuiama.

179. lugu, 6. episood

Pimus. Alma, Pöder, Laine

Alma. Mis nõunik nüüd mina teesugusele oskan olla!!

Pöder. Just nimelt nõunik! Just nimelt! Teate võib-olla, et ma sain mõne aja eest oma uue hüti enam-vähem valmis...

Alma. Jaa, ma olen seda eemalt vaadanud, väga ilus maja.

Pöder. Arvate? Selle projekteeris muide teie naaber. Are Prillup. Aga üks viga on asjal küljes.

Alma. Oi, siis on küll pahasti? Kas Are ajas midagi sassi või? Ta tundub nii asjalik ise olevat...

Pöder. Ei, tema tegi kõik õieti, mina ise ajasin midagi sassi. Nimelt... nimelt tuli välja, et maja on minu jaoks natuke liiga suur ja natuke liiga tühi.

Alma. Kui te muidugi lubate, siis... ma olen kohe mõtelnud nende asjade peale. Mina saan küll sellest aru, kui öeldakse, et ka rikkad nutavad. Teil pole ja üldse aega...

Pöder. Kas ma just nutan, aga jah, ma panin hiljuti tähele, et ma viibin nendel paarisajal ruutmeetril kuidagi täiesti üksinda.

Alma. Miks te siis ometi naist ei võta?

Pöder. Keegi ei taha mind!

Alma. Mis te lõmpsite sellise asjaga!

Pöder. See selleks. Mine tea, ehk tulen teinekord ka sel teemal konsulteerima, aga nüüd on säärane mure... ma ei jõua oma majakest koristada. Mitte et ma tööd pelgaks, aga... oleks keegi, kes tolmuimejat suristaks, pesumasina sisse lülitaks... hommikul ehk paar muna pannile lööks...

Alma. Mõistan. Te vajate koduabilist. Nojah, teil on ju suuremad nõudmised, aga ma arvan, et mõnigi gümnaasiumiharidusega neiu...

Pöder. Ei, ei mingeid beibesid mu majja! Vabandust... Mina olen lihtne poiss, mulle meeldivad koduseinte vahel vana aja kombesid ja lihtsaid toidud... Muidu kutsuksin teid, aga siis läheb meil Margnaga vist küll kodusõjaks!

Alma. Ärge meelitage... Aga ma mõtlen selle asja peale...

Telefon.

Alma. Jah, ma kuulen... Jah, muidugi... kohe toon selle elektripirmi. Vabandage, aga ma pean korraks ära käima, külalisel mure... (teeb lahkudes Lainele hoiatava grimassi).

Ent -- niipea kui Alma on lahkunud, viskub Laine üles kui vedrust tõugatud.

Laine. Härra miljonär!

Pöder. Kuidas, palun? Kas te rääkisite minuga?

Laine. Teiega ikka. Teie mind ei tunne, aga mina teid tean küll, teie olete meie linna au ja uhkus... mina tean teid juba pisikesest peast... kui ma veel poes müüja olin... te viskasite ükskord laterna puruks... ega te paha pärast, te tegite ainult natuke vallatust...

Pöder. Kuulge... täpselt! Oli tõesti selline lugu... Aga ma kodus sain!

Laine. Ilmaasjata! Ma veel vaatasin, et kus sellel poisil on ikka täpne käsi, sellest saab suur mees!

Pöder. Eks ta ole... Mis ma oskan ütelda kui et - enam ei tee.

Laine. Mina tahtsin teiega teisest asjast rääkida. Ma kuulsin pealt, mis te siin rääkisite ja...

Pöder. Ah soo see jutt. No eks proua Alma lubas mind aidata, ehk leiab mõne naisterahva, kes viitsib natuke minu juures seda ja teist teha...

Laine. Mis tast ikka otsida. Ma pakun teile iseennast.

Pöder. Ah soo? No ma ei tea...

Laine. A mis siin teada! Mina olen elu aeg tube koristand ja lõunat keetnud.... Ise te ütlesite, et neid .. no neid beibesid te küll ei taha. Mina olen aus naisterahvas, mina musta tööd ei kard!

Pöder. (lõbusalt. huvitatultki). Jajah. Äkki istume korraks maha?

Laine. (kes on niikuinii siiani iga sõna neelanud, valib nüüd äkki "väärika" rolli). No kui ainult hetkeks.

Pöder. Nii et te siis kuulsite, mis mure minul on.

Laine. Ja et kui palju neid tube teie siis ka on?

Pöder. Ei teagi paugupealt ütelda...

Laine. Härra olgu mureta, need saab viimseini üles loetud. (Ta on oma šansist nii juhmistunud, et ei tea enam, mida räägib).

Mitte ükski tuba ei lähe minu käes kaduma, seda võin ma lubada....

Pöder (pahvatab naerma). See on tänase päeva parim nali!

Laine (kivistumult saatuse lainetesse viskudes). Ega ma iga päev küll ei jaksaks, aga kui härrad soovivad...

Pöder. Mis pagana härra ja härra... Ühed eesti inimesed kõik.

Laine. Kuidas soovite, nii ongi. Kui natukese palka ka saaks... Ma võin ometi teha ja sinki praadida ja... Ma oskan kõike. Alma teab. Talle meeldivad mu sülgid ja marinaadid. Tänaegi tõin oma retsepti järgi tehtud paradiisiõunu. Alma tellis kohe juurde....

Pöder. Nii-nii? Mis seal ikka...Ma usaldan proua Alma maitset. (Võtab märkmiku). Palgast räägime ka kohe. Aga ma paneksin kõigepealt teie nime kirja...

Laine. Mina või? Mis ma ikka... Rosenkampf... olen... lõpus on FFF. Ja teine nimi on ka...Jägerfreund... Laine on eesnimi.

Pöder... Kuidas, palun? Rosenkampf-Jägerfreund! Vapustav!

Laine. Mis siin nii erilist? Täitsa arilikud vonninimed, võiks natuke lühemad olla...

Pöder. Vat selle peale... (vaatab huligaanipilguga ringi, kallast siis oma käega letile jäänud pudelist pitsid täis). Olge mureta, kohe klaarin perenaisega ära... Mina olen ilmselt esimene Eesti ettevõtja, kelle koduabiline... on topeltvonn!

Laine. Ega ma siis ise ole, mul ainult nimi sihuke!

Pöder. Rabavalt õige! Me kõik oleme sihukesed – ise ühed, nimed teised!

Sisse tüttab Alma. Jahmub.

Alma. Laine! Pole ilus härra Põtra tülitada, teisel niigi iga sekund arvel...

Laine. Ega härra oma aega ilmasjata raisanudki, ta palkas mu vahepeal endale virtinaks! Tsjort poberii pazhalaista!

181 lugu, 1. episood

Õnne 15. Kristjani kodu. Hommik. Kõõgis askeldab... Evelin. Ta on natuke närvis ja õnnetu. Laua ääres istub Annabel, näksib midagi, viibutab jalgu. Aga õige pea käivitub selles majas meeleolu "uksed pauguvad"...

Evelin. Annabel, kulla laps, no vaata ometi ikka, mida sa teed? Kellele sa saia põrandale pudistad?

Annabel. Väikestele hiirtele.

Evelin. Mida sa ometi räägid, laps, siin majas polegi hiiri!

Annabel. On küll, on küll, ise eile nägin!

Evelin. Ah, mis sa fantaseerid. Telekas nägid, eks?. Vanaisa Kristjaniga vaatasite mingit multikat...

Samas on kööki sisenenud Laine. Väga uutmoodi Laine, muide! Ta on ennast tööle sättinud, meikinud, rühti ja büstigi kontrollinud. Ta näeb välja nii, nagu väikelinna rikkuri majapidaja välja nägema peab... muidugi tema ettekujutus mööda. Kusjuures - ilmselt on ta milleski - riietuses, hoiakuga? - malli võtnud Almat, ilma et ise seda teakski...

Laine. Evelin, no mida sa traumateerid last? Kui laps ütleb, et hiir, siis nii ongi!

Annabel. Nii ongi, vohh!

Evelin. Hea küll, mis ma teie kahega vaidlen. Kas kõht on täis, Anni?

Annabel. Nii täis!

Evelin. Siis vutt-vutt oma tuppa ja vups-vups riided selga.

Annabel jookseb minema

Evelin. Ema, ole täitsavunts, ah... Sa lähed ju niikumii peaaegu sama teed. Võta Annabel kaasa... vii ta lasteaeda ära, ah?

Laine. Mis lasteaiast sa siin enam räägid? Vahi, mis kell on.

Evelin. No magasin sisse noh, kellega ei juhtu...

Laine. Miks mina kunagi sisse ei maga? Ei, armas tütar, nüüd seisab igauks siin majas enda eest. Minul on veel natuke aega, ei ma hakka jooksmas... Minul on täna kohe sihuke hilisem graafik...

Evelin. Vahi kui peen värk, et lausa graafik kohe?

Laine. Mis sa siis arvad? Ega siis mööblihärä majas ilma graafikuta saa! Nii et kui tahad, et laps saaks lasteaeda, siis vii aga ise!

Kes sind omal ajal lasteaeda viis, kas mina või vanaema? Ikka ema. Muudkui tilpnesid mul käe otsas!

Evelin. Ära aja! Nii palju kui mina mäletan, käisin mina lasteaias ise!

Laine. No eks sa lase siis Annabel ka üksi minna, vaata kui suur tüdruk ta juba on!

Evelin. Mida sa räägid, ema! See ei tule kõne allagi!

Laine. A mis plika siis sinust kehvem on, oma jutu järgi käisid sina ju ise!

Evelin. Käisin jah, aga mõtle ikka, millised ajad olid siis! Tänavad olid vaiksed, autosid meie kandis ei sõitnudki.

Laine. Ära seda vene aega ikka nii maha ka tee. Ega siis ka hobustega sõidetud. Mõnel oli isegi Volga! Kas kohvi on?

Midagi selle küsimuse toonis võtab Evelini otse keeletuks.

Evelin. M-m-mis ajast... mina pean sulle hommikukohvi keetma?

Laine. Aga mis siin imelikku on? Elu seadus! Mina teenin ikka korralikku palka, teie Krissuga aga... olete kaks kodust inimest. Võiks ikka juba aru saada!

Evelin. Vaat nüüd ikka panid paugu...

Laine. Ja üldse, võiksid oma lihasele emale vahel harva ikka tassikese kohvi pakkuda küll, tsjort poberii pazhalaista, ega see sul tükki küljest võta. Hea küll, eks ma täna Põdra juures joon oma kohvid. Kassa tead, plika, temal on palju raffineeritud kaffisordid.

Evelin. Mis sõna sa ütlesid? Raffineeritud? Ha-haa!

Laine. Mis siin hahatada, igapäine eesti keele sõna.

Evelin. Ma vaatan, et see sinu virtinaamet seal Põdras majas... Oi jumal küll, kuhu ema on sattunud... kohe mutionu pidusse! (ümiseb pilkavkiuslikult juppi "Mutionu peost"). Joostes tuli väle põder... siis kõik lauda istusid, pidurooga maitsesid...

Laine. Kuidas sa julged minu tööandjat pilgata?

Evelin. Ausalt, minu meelest oled sa mõne päevaga juba päris ära keeranud!

Laine. Vat seda ma lausa ootasin, millal ütlemiseks läheb. Mis, kas kadedus ajab sapi keema, plika?

Evelin. Mis minul sinust kadestada!

Laine. Sina muidugi arvasid, et meie suguvõsast saad ainult sina peenemat elu näha? Pariisid ja need... Tallinna ööklubid! Ja emale nii palju, voh, jah?

181. lugu, 3. episood

Kristjani köök. Evelin, Laine, pärast Kristjan

Evelin. Ema, me lähme niimoodi veel tõesti raksu!

Laine. Mis raksu - rooska oleks sulle vaja, ei mina hooli, et sul on peene daami pepu! Ärahellitatud nigu mingi siiami kass!

Evelin. Mina pole mingi kass... võta arvesse!

Laine. Nigu natuke midagi on, nii sa putku paned! Nüüd istud siin, paras sulle. Mis sa siis jooksid pealinnast ära, sul oli mehe juures kohe päris kobe elamine...

Evelin. Ämma oma!

Laine. No tema võib muidugi arvata endast igasuguseid asju, aga Põdra maja vastu nad ei saa. Ssa jutas, kus on ikka laed, kus on trepid, ja pildid seintel... mitte nihkese vanad nagu... ikka see... posffmodern, euru, nohh!

Toast ilmub välja unine, näljane, pahane Kristjan.

Kristjan. Mis kuradi latramine teil siin käib? Mis süüa saab, Laine?

Laine. Vat seda küsi Evelini käest. Tema on meil nüüd see koduperenaine, vaata, pole veel riidessegi saanud... Mina olen tööinimene, mina pean minema.

Kristjan. Kuhu sa lähed, ise ütlesid, et Põder sõitis mitmeks päevaks minema...?

Laine. Mina pean talle ilma kivita musti oliive ostma.

Kristjan. Oliivid? Ptüi, mina ei võta seda kibedat jälkust suu sissegi, makstagu või kümme krooni peale!

Evelin. Ema räägib, et see on raffineeritud maitse.

Kristjan. Tühi jama! Ma tean seda Põdra poissi küll, teisel pool raudteed barakist, igavene huligaanid oli nad poisikesed seal kõik, kus tema neid oliive sööma õppis, häh! Vat toomingamarju võis ta puu otsas süüa, see oli kõik!
Laine. Millal see oli? Nüüd on Pöder härra ja minu kohus on tema villa korras hoida.
Kristjan. Seal sa jah nüüd ja koristad, vahi, mis kodus on... nigu mingi kuradi pardakk... kaltsud juba mööda põrandat laiali...
Laine. Hiired pidid teil siin ka ringi jooksuma. Eks te siis kahekesi koristage, ise te tahtsite, et ma teid ei segaks! Ise te kaks mu välja ajasite
Kristjan. Naine! Minuga nii ei räägita! Mina olen... majaomanik!
Laine. Majaomanik, häh! Ära aja naerma! Sina pole näindki, kuidas üks õige maja seestpoolt välja näeb, tsort poberii pazhauilistaa!
Mantel selga - Laine välja!
Kristjan. Evelin... ütle sina... mis sellele sisse on läinud?
Evelin. Kust mina tean? Peapööritus edusammudest vist? Ütle parem, Krissu, kes Annabeli lasteaeda viib?
Kristjan. No kes, kes... Eks see minu töö siis jälle ole!
Evelin. Tead, härra parun, sina oled ikka üks õige eesti mees!

181. lugu, 4. episood

Mingi väikepood a la R-Kiosk, kus domineerivad ajakirjad-ajalehed ja karastusjoogid. Kireva väljapaneku ees seisab Johannes, lappab üht ja teist väljaannet, uurib hindu ja paneb need ohet varjates tagasi. Akna taga vilksatab mööduv Laine. Laine märkab Johannest... ja astub (justkui möödaminnes) sisse. On näha, et ta on säärases poekeses esimest korda, aga ta tahab väga, et seda ei peetaks esimeseks korra. Tal on kireva reklaamitekstiga poekott käes...

Laine. No tere siis ka Johannes! Uurid kirjandust!
Johannes. Ah... mis? Mis kirjandust siin nüüd... kirjandus on ikka rohkem raamatukogus...
Laine. Mida sa siis siin teed teed?
Johannes. Eks ma pean ka eesti asjaga kurssi saama. Astun siit kord nädalas läbi ja saan lühikese ja ilma rahata ajaga teada, kuidas meie rahva parem ja ilusam pool elab. Tublid poisid need meie rikkad, pole kadedad ega miskit - nemad näitavad meile eest ja takka, kui hästi neil asjad edenevad...
Laine (ringi vaadates, müüja poole kõõritades). Mis sa aina ritiseerid ja ritiseerid! Riigivärk ikkagi! Saad veel pahanduse kraesse...
Johannes. Kuidas ma kritiseerin? Vastupidi, mina olen meie ärikate ja pangameeste üle uhke! Mul läheb kohe tervis ka paremaks, kui ma nende ilusaid pitsballipilte saan vaadata! Sa vahi ainult, milline vägev kamin sellel pankuril suvilas on!
Laine. Ja-jah? Pole vigagi, aga meid sellisega enam ei üllata.
Johannes. So-soo, või nii? Kus siis?
Laine. Eks ikka mööblihärja piljarditoas, kus veel!
Johannes. Jajah, ahAh muidugi, mul ei tuld meeldegi, et sina oled meil nüüd ju hiilgavat karjääri teinud!
Laine. Mis nüüd karjääri aga... Aga nuriseda oleks patt.
Johannes. Seda ma vaatan, et mis selle Lainega juhtunud on... et ta nii shikk välja näeb! Sa pühadevahe küll, kohe nagu täitsa uuesti tehtud naisterahvas!
Laine. Ah arvad või? No eks ma püüdsin üht-teist kombineerida, ei saa ju mööblihärja majale häbi teha...
Johannes. Einoh, sina oled kohe nagu üks... Niskamäe perenaine!
Laine. Pilkad või?
Johannes. Kuidas ma seda julgeksin, ise ütlesid, et see on kehtiva riigikorra vastu! Räägi parem, kuidas peremees ka on? Liiga ei tee, häält ei tõsta?
Laine. Mis sa nüüd, härra Pöder on täielik rahvamees! Mõnikord jääb isegi kõõki juttu ajama, vanu aegu meenutama... kui me siin Mornas kõik veel okupatsioon käes vaevlesime ja ühtmoodi vaesed olime...
Johannes. Ah soo, no siis on ju väga hästi läinud, ma kartsin, et saad laupäeviti eksisammude eest vitsa, viis või kümme vopsu, nagu see pärisorjuse ajal oli...Psst, ära nüüd kisama hakka, ma tegin ainult nalja!
Laine. Väga prostad naljad sul, täielik sovett, vat mis ma ütlen! Aga mis sust tahtagi, sa räägid ainult kadeduse pärast!.. Ah soo ja, härra palus mõnikord mõned seltskonnaajakirjad osta, et külalised saaksid neid sauna eestoa vaadata... Andis selle jaoks eraldi 300 krooni raha ja puha!. Petsiaalselt kirjanduse jaoks! (Hakkab järjest ajakirju a la Kroonika ja Pere ja Kodu kotti pilduma).
Johannes. Võtad kohe hulgi!
Laine. Mis sa siis arvad? Ega ma siia nalja pole tulnud tegema! Ma olen ikkagi miljonäri esindaja, tsjort poberii pazhauilusta! Kirjandust peab korralikus kodus olema!
Johannes. (viitab kuhugi allapoole). Võta siis see ka juba, see peaks sauna sobima küll!
Laine. See või? Hull peast, see on ju... pornukas! Seda mina küll ei võta! (kiikab tahtmatult). Aga mine sa tea... nooremate asi... mööblihärjal on sihuke siin paar tükki ennegi siin-seal ripakil... (Kohkub). Mina pole midagi üteld, pea meeles! Muidu lastakse veel ametist lahti!
Johannes. Oh, Laine, Laine... Olen mina sulle enne paha soovunud või teinud?
Laine. Nojah, seda nüüd küll... Tead, mis, Johannes, ma toon sulle õhtul terve kasvõi terve kartulikotitäie neid ajakirju, mis härra on ära visanud... Saad siis seda ilusamat elu kohe kodus kušeti peal vahtida, mis sa siin ikka püstijalu kohmerdad!

183. lugu, 2. episood

Põdra maja. Pöder teeb oma uuele (ja ausalt öeldes esimesele virtinale) ringkäiku majas. Pöder on lustakas-aasivas meeleolus, Laine käitub nii, nagu dikteerib tema kõige parem mina.

Pöder. Nii. Magamistoa nägite te ära, lähme edasi.
Laine. Härra olgu mureta, ma teen teie voodi pärast korda niikui... Talvepalees.
Pöder. Miks just Talvepalees?
Laine. No ikka nigu tsaaril. Ma ükskord käisin seal Peterburis eskursoonil, no siis, kui ta veel Leningrad oli, teate küll, seal näidati kõik need tsaari saladused ära...
Pöder. Ei, ma ei saa nüüd seosest aru, et miks ikka just tsaar? Mina isikukultust ei kannata.
Laine. Mis kultus! Teie, härra Pöder, olete kohe kangesti selle Peeter Suure nägu, andke mulle muidugi andeks, aga ega vakti vastu ei saa...
Pöder. Vaat sellist uudist pole mina veel kuulnud! Teie lahkel loal levitan seda sõprade seas! Mina ja Peeter Suur!

Laine. Palun väga, ega siis tõde saa maha salata! Nii et mis kellaajal voodit koristama tulla tohib?

Pöder. Teate mis... Mul puudub selline kogemus. Teie olete esimene ülemvirtin, kellega ma kaupa teen. Las see voodi jääb nagu on. Mina olen häbelik poiss, lükkan ise teki sirgeks... Kui kord nädalas tolm võtaksite...

Laine. Ei, ega ma siis ei sisse tule, kui teil seal nii-öelda külalised juhtuvad olema, mis te nüüd! Mina olen delikaatne naisterahvas!

Pöder. Ahsoo? Nii et teil on juba mingi ettekujutus minu elulaadist olemas?

Laine. No eks mina vaatan ikka ka televiisorit, et kuidas see jõukam rahvas elab.

Pöder. Jajah? Ja kuidas nad seal telekas siis elavad, ma pole viimasel ajal peale sattunud?

Laine. Kuidas teile üteldagi... Rikkad nutavad edasi, isegi väga palju, aga seda tuleb ausalt ütelda, et voodi pole neil kunagi tühi...

Pöder. Häda mulle, ma ei teadnudki. Aga mina ei nuta ju ka. Ja pruute mul ka praegu ei käi. Pole vist veel nii rikas... (Vaatab kella). Saalis me olime, nii, tulevaste piljardituppa me ei lähe... see pole veel valmis... veinikelder teid vist ka ei huvita!

Laine. Püha taevas, härra Pöder, kas te ei ütles seda veel kord, et veinikeller?

Pöder. Mis ta nüüd nii eriti on, aga üht-teist olen ma sinna siiski juba varunud...

Laine. See päev jääb mulle surmani meelde! Esimest korda näen ma oma ihusilmaga inimest, kellel on veinikeller! Jah, oleks mu abikaasal need dokustaadis korras old, oleks meil kah oma pisike mõisaköök ja veinikeller...

Pöder. Teate, mu tunnistan üles ühe saladuse üles! Mul on seal niimetatud veinikeldris tegelikult kartulid ja porgandid ka hoiul.

Nad on kööki jõudnud. Laine vahib seda lummatult.

Laine. Ohsanitsevoov... on see alles köök!

Pöder. Arvate? Selle lasksin ma esmajärjekorras välja ehitada. (Vaatab kella). Kahju küll, aga ma pean töö juurde minema.

Laine. Kuidas siis ilma söömata? Ei, sedasi küll ei tohi.

Pöder. Eks ma kuskil midagi näksin. Teie elage seni siin sisse, tehke majapidamisrahade kalkulatsioonid... Ja niimetage julgesti, mida peaks ostma. Minu meelest pole mul majas korralikku harjagi.

Laine. Härra võib mind kohe esimesel päeval vallandada, eks ole, aga välja saate ainult üle minu laiba... Enne tuleb süüa!

Pöder. Ah soo? Tuleb vist alistuda... Muide, mida tegi Peeter Suur antud situatsioonis?

Laine. Mida ei tea, seda ei tea. Teie istuge, mina uurin, mis teil siin külmkapis on. Kuulge, aga siin pole ju üldse midagi peale kahe muna!

Pöder. Tõsi? Ei tea, kes need siia sokutas?

Laine. Need praeme nüüd kenasti ära. Aga edaspidi nii ei lähe. Kumba te eelistate, musta või punast kalamarja, ma tean siis osta?

Pöder. Ma ei söö üldse kalamarja.

Laine. Tuleb süüa! Seisus kohustab! Kaks muna kapis, kus selle häbi ots! Ja veel... Ega te ometi siis köögis sööma hakka?

Pöder. Tere hommikust, kus siis veel?

Laine. See on meisesuguste prostamate inimeste jaoks... Aga teie peaksite endale sinna saali sihuke pika laua ostma.

Pöder. Aa, ma tean, mida te silmas peate! Teile meeldiks, et mina konutagu üksi pika laua otsas...

Laine. Ja küünlad paneme ka põlema, teisiti ei saa.

Pöder. Proua Rosenkampf – Jägerfreund... Kui ma teid kuulan, hakkab ma aru saama, miks rikkad nutavad.

Laine. Ise te sellise elu endale valisite, andke muidugi andeks...

Pöder. Ja kuidas te kõige enda poolt plaanitud grandioosete virtinatöödega hakkama saate?

Laine. Olen elus hullematki teind, vat mis ma ütlen, mööblihärä. Ja eks ma kutsun teinekord tütre appi, kui hätta jään. Tal on kõvasti kooliharidust, aga tal väga lahtised käed, seda pean ma ütleva...

Pöder. Teie tütar on ju advokaat Sumbergi abikaasa? Väga ilus naine, olgu öeldud.

Laine. Ah, mis ta on, eks ta emasse ole... Minul poleks selle vastu midagi, kui te omavahel natuke tuttavaks saaksite... Soh, kohe saate munad! (vaatab kriitiliselt Põtra). Härra andku andeks, aga nii see ei lähe. (Rabab seinalt käterätti ja topib jahmunud Põdra rinnaesisele). Ma olen telekas näind küll ja küll, kuidas üks tõeline härra muna sööma peab...

Pöder. Kumb ma siis nüüd olen, kas pudinunnu või Peeter Suur?

Laine. Kuidas mööblihärä ise soovib.

Pöder. (tooni muutes). Tore, proua Laine. Esimesel hommikul peab ikka natuke nalja saama. Aga edaspidi teeme nii, et ei mingeid pudipõllesid ega kalamarju. Ega ka nutvaid tsaare. Eesti värk on siin, harilik eesti mehe värk, saate aru?

Laine (tabab toonimuutust). Kuidas härrad soovivad.

Pöder. Kuidas see laul oligi – eestlane olen ja eestlaseks jään... Oleme rääkinud?

Laine. Tak totshno, seda laulu kuulen ma oma abikaasa suust iga päev.

Pöder. Noh, siis peaks asi teile tuttav olema. Ja menüü eriti.

Pöder viskab rätiku eest, vaatab kella, torkab käe rinnataskusse, võtab tableti ja torkab selle harjumuslikult keele alla. Kõike seda jälgib Laine terane ja valvas pilk.

Pöder. Ah soo, mida te oma tütrest rääkisite? Äkki tõesti võib juhtuda, et vahel harva, kui mul siia rohkem rahvast koguneb, saaks teda appi kutsuda?

Laine. Jaa... ei... eks jah... aga mul näe läks kohe täitsa meelest, et tal on viimasel ajal hirmus palju asjaajamisi...!

185. lugu, 1. episood

Põdra maja. Kui võimalik, siis enne muid kaadreid majavaade. Pidulik-pateetiline, nagu sulnis ülemlaul veel ühele kümneaastase kapitalismi väikevõidule Eesti Vabariigi provintsilinnas). Toas kena jõulukuusk. Aga ei muid pühademärke... - Laine koristav (pühib mingi pehme sulgkerge harjakesega õrnalt riulilt ja toolikorjudelt tolm, üldse mitte nii raps-raps nagu kodus... Riituskki vastav, teles nähtu, Alma pealt kiibitsetu, oma rahakoti võimaluste kokkuvõttev.- Ent vahepeal astub ta moodsa CD-mängija juurde ja vajutab pärast ilmekat kõhklust umbropsi mingile nupule. Tuppa tulvab pühalik põhjamaine muusika, kas siis Sibelius või midagi Heino Ellerilt. Laine on algul nõutu, siis aga noogutab heakskiitvalt.

Laine. Vot eta daa, sellest saan ma aru! Ega siia majasse igasugu tümps ja trallalaa sobigi! No kui simpfoonia, siis simpfoonia! Ohsapühadevahe!
... ja kukub tolm sapsutama. Kostab meloodiline uksekell. Laine kohkub, tõttab muusikat välja lülitama, aga see ei lähe tal hästi korda, ta oskab vaid hääle vaiksemaks keerata....

Laine. Kohe, kohe tulen... no mis see olgu, jää nüüd seisma... no vat ei jää... tee mis tahad.... aga ma nüüd saan....

Jookseb avama, aga uksele ei olegi Pöder, vaid --- Allan. Tõsine ja natuke tusane. Tal on näpus pidulikus ümbrikus suureformaadiline kiri.

Laine. Tohoh, pelesäh? Sina, Allan? Mis asja sina siit otsid?

Allan. Tere-tere, Laine! Samad sõnad sinule. Et mida sina siin põdrakoopas teed?
 Laine. Loll oled või? Kas sina siis veel ei teagi, et mina olen siin majas a ja o, nii-õelda majordoomino!
 Allan (*küll ta teab! – muiet varjates*). See suur et... ah et koguni doomino.
 Laine. Mis asja sa hakkad igast sõnast kinni, ega mina neid ka kõiki nii täpselt ei tea! Ja üldse, poiss, pea meeles, pole see mingi koobas, see on ikkagi härra mööblitöösturi villa. Aga neid pole kodus.
 Allan. Mitu tükki neid siis siin on? Minu teada on su peremees ammu aega poissmees...
 Laine. Ma ütlesin ütlesin sulle selges eesti keeles, et härrat pole kodus. Härradest räägitakse ikka mitmekaup, kas sa pole siis raamatuid lugendki, püha müristus?
 Allan. Hea küll, jäta see jama. See suur et... Ma pean talle ühe kutse üle andma. Töövärk, saad aru.
 Laine. No üteld siis kohe. Pole teda, netu. Pole linnaski mitte.
 Allan. Siis on küll sitasti. See suur et... kästi käest kätte üle anda.
 Laine. Jäta aga rahulikult siia, mina olen volitatud isik.
 Allan. Arvad või, et võib jätta? Aga kui ta kätte ei saa, on mul kõva jama...
 Laine. Mis seal ümbrikus siis nii tähtsat on, mingid rahatsekid või?
 Allan. Ah, mis tsekid... Linnapea kutsub Morna eliiti uusaastaõöks ettevõtjate klubisse. Kaksteist kutset kokku. Mina kamandati kulleriks.. Kurat, saaks juba õhtule, kaks kutset ongi veel üle anda jäänud! Paar päeva uue aastani, mul veel söögikraam ostmata...
 Laine. Küll jõuad! Sa vaata, ah et koguni eliit?
 Allan. (*elukogenult, heatahtlikult*) Ah, mis, naerma ajab... Niikui Tallinn ees, nii Morna järel... Ah, on üks kuradi korruptsioon... Maksumaksja raha eest kaetakse laud... Eliit; häh.
 Laine. Tead sa, ega ülemusi ei maksa kiruda. Nii oli vene ajal, nii on eesti ajal.
 Allan. Eks ta ole jah... Ma siis lähen...
 Laine. Oota nüüd, mis sa jooksed... Aega on selle kiire asjaga! Tahad, kalkan sulle klaasi mahla?
 Allan. No kui just mahla... siis...
 Laine. Tunne ennast nigu omas kodus, poiss! Meil on siin neid mahlasi ja nekrariti nigu tapab. Kuule, räägi mulle, kellele see linnapea veel sihukesed kutsed välja kirjutas?
 Allan. Sulle küll ei saadetud, ole päris mureta.
 Laine. Häh, õige mul vaja! Mul siingi juba... nojah, mis me räägime. Tahad äkki maja vaadata? Eks sa siis vaata, minu vastutusel... Millal sind ikka sihukesse elamisse kutsutakse.
 Allan. On ikka parematki nähtud. Aga ega siingi väga laita ole. Kuule, kaua see muusika sul kääksub?
 Laine. Mitte ei kääksu, vaid... ülendab! Aga olgu peale? Ütle parem, kuidas ma selle kinni saan keeratud? Ise tehnikamees, sa peaks oskama...
 Allan. Ah see või? Väga lihtne. Vaat nii. (*Muusika vakatab*). Einojah, ega sel Põdra elamisel väga nüüd ka pole...
 Laine. Räägi aga räägi, sina ei saaks eluaeg endale midagi säärest lubada!
 Allan. Aga seda ma ütlen – raha on sel mehel rohkem kui maitset!
 Laine. Mis sa kogu aeg õiendad! See on ikka omamoodi ime kohe, kuidas see oma riik on mõne inimese elu muutnud... No sa vahi, mõned elavad no nii ilusti nigu India filmis, tsjort poberii pazhaulista... Ja kas sa tead, mulle meeldib! Mina kade ei ole!
 Allan. See suur et... Mees pistis vana mööblikombinaad töökollektiivi eest oma taskusse ja ongi kogu ime, sa ei teadnudki või? (*Jääb Lainet silmitsema...*) Aga kui päris imedest rääkida, siis Johannesel juhtus jõulureedel küll ime!
 Laine. Johannesel? Mis asja temaga enam juhtuda saab; vahi, kui vana ta juba on!
 Allan. Aga näe, juhtus. Mingid misjonärid Tartust või kust... saatsid talle vana kaltsu, no et nagu endine pintsak või...
 Laine. Misjaoks? Tal ju endal päris korralikud riided seljas.
 Allan. Seda minagi. Aga näe, polnudki niisama vana kalts! Keegi hea inimene oli voodri vahele peitnud... hm... no ikka täitsa soliidse rahasumma.
 Laine (*suu ammuli*). Ohhsapoiss! Kui palju siis?
 Allan. See suur et... ega mina juures ei olnud, Johannes tuli pärast näitama... No eks ikka dollarid!
 Laine. Ära sa räägi! Või koguni dollarid! Palju siis ka või?
 Allan. Oot, ma natuke arvutan... mis ta praeguse kursiga teebki... peaks lehest järele vaatama... no nii umbes 1700 kro...
 Laine. Dollarid! Baksid! Ohsa! No küll vanamehel ikka näkkas!
 Allan. Hea küll, ma pean minema... Head vana aasta lõppu sulle, kui vahepeal nägema ei juhtu!
 Laine. Oota nüüd, ole ikka inimene, räägi edasi! Kõige põnevamal kohal jäi pooleli!
 Allan (*naerab*). Kui sada grammi teed, äkki siis räägin edasi!

187. lugu, 1. episood

Kristjani kodu. Evelin askeldab vägagi energiliselt laua taga, teeb taignasegu, lõhub mune... Sealsamas on Annabel, matkib ema askeldusi. Laine tuleb toast, «virtinamunder» seljas. Hommikumuusika raadiost.

Laine. Ohhoo? Juba jalul? No hommikust siis.
 Evelin ei märkagi, ja Annabel ... matkib mittemärkamist.
 Laine. Sai nagu tere öeldud!
 Evelin. Ah sina? Soovi parem jõudu.
 Laine. Ei tea milleks? Mida te siin nii varakult köögilaua taga sodite?
 Evelin. Ikka kohe pead torkima, eks?
 Laine. Fhabandust, nalja siis ka enam ei mõisteta? Mida te siis ka meisterdate ja miks nii palju mune on katki taotud?
 Evelin. Keeksi teeme.
 Annabel. Keeksi, keeksi, vanaema, meie teeme keeksi!!
 Laine. S-sa püha müristus, kuhu see rist nüüd tõmmata? Sa plika ei oskagi ju kooki küpsetada!
 Annabel. Ema ei ole üldse ju plika, vanaema!
 Evelin. Said nüüd? Räägid lapse ees igasuguseid asju! Anni, ole nii hea tüdruk, mine nüüd tuppa tagasi.
 Annabel. Ma lähen hoopis vanaisa juurde. Äratan vanaisa üles, vat!!
 Laine. Lase vanaisa magab, kallid laps! (*Evelinile*): Krissu oli poole hommikuni uneta, muudkui ohkis nohises ja torises... Käis muudkui kõõgi vahet vett joomas.
 Evelin. Kellele ma ütlesin, et oma tuppa? Marss-marss!
 Annabel. Marss-marss! (*ja jooksebki minema*).
 Evelin. Vaene Kristjan, ah et tema leinab ikka veel kaotatud tuhandeid taga?

Laine. Mõtle ise, tuhanded kroonid... ikka raha, ma ütlen! Ja mis asja ta sellest vanast koledast pintsakust pidi üldse Johannesele saatma!

Evelin. Kuidas sa aru ei saa, et see oli nali! Ega sina üksi meie peres naljahammast ole, eks? Ja mis häda sul oli seda Johannesele ette laulda?

Laine., Ei ole mina talle midagi ette laulnud, mina ainult uurisin asja peenelt, ääri-veeri, sa tead ju mind küll...

Evelin. Seda on küll raske uskuda.

Laine. Kelleks sa mind pead, mingiks latataraks või? Mina olen korraliku mittetäieliku keskharidusega naisterahvas ja...

Evelin. Jajah, ega teil muud olnudki kui Puõkini elulugu kolmes keeles! Ja üldse, unusta see pintsakujama ära!

Laine. Kuidas sa unustad, kui sihuke ports raha...

Evelin. Tead, mis ma arvan? See rahajutt pole ka midagi muud kui üks järjekordne hanekstõmbamine.

Laine. Arvad või?

Evelin. Nii neil see ju käib terve elu. Kord Kristjan peal, siis jälle Johannes. Unusta see raha ära, seda pole olemas olnudki, ma kohe tunnen! Oleks Krissul sihuke raha olnud... see nutab kümnet senti ka taga!

Laine. Egas Krissu ise... aga vaat selle pintsaku endine omanik... see võis taskusse jätta... väljamaalaste asi, neil seda puru kui ratsahobuse sitta! Ja üldse, plika, ise sa ju Krissule selle lolli tembu pähe panid, nüüd ütled, et unusta ära...

Evelin. Pole häda, ema. Mul on selline tunne, et mõne aja pärast saame meie ka... noh, küllalt jõukaks.

Laine. Sina ehk saad, mis mul sellest. Ja praegu, häh? Kes teid toidab? Ma pole elu seeski nii hästi teeninud kui nüüd.

Evelin. Seniks-kuniks!

Laine. Ptüi, plika, pipart sulle keele peale! Kas sa ka tead, et eile juba Pöder ise helistas Tartu kliinikust, no et kas kõik on korras ja kas ma vajan majapidamisraha ja... Lähengi nüüd härra villasse natuke tolmua võtma...

Evelin. Ära sa ütle, et tema hakkab toibuma! Ega süda pole naljaasi...

Laine. Rikkurite värk, ega need raatsi pikalt isegi haiged olla! Kahju, et tal see pauk juhtus, rikkus mul ühe kena plaani ära.

Evelin. Mis plaanist sa räägid?

Laine. Mis sest enam... Aga noh, ma oleksvõib-olla sind talle lähemalt tuttavaks teinud. Ikkagi vallaline meesterahvas, nii noor ta ka enam pole, et... noja pealegi miljonär, mõtle ise!

Evelin. Vau, naera kõveraks!

Laine. Ega neid rahamehi jalaga segada ole midagi! Ja kas sina tead, tal on väga kena lauluhääl kah, tšjort poberi papauilasta!

Evelin. Ema, ma ei kannata seda juttu mitte üks tonks! Jälle hakkad sa mulle kosjakontorit mängima!

Laine. Ptüi, millal ma siis enne olen teinud? Ja üldse, see pole enam... aktu--- aktuaalne... Ei maksa ilmaasjata riskida.

Evelin. Ah arvad, et miljonäri leseks ma ei ikka ei sobiksi?

Laine. Vata selle peale ma nagu ei mõtelnudki... Nojah, kui nii võtta, eks see oleks ju ka midagi...

Evelin., Kuidas sa aru ei saa, et ma tegin jälle nalja? Ja üldse, kui sina poleks kolme aasta eest mulle Aafrikasse järele lennanud, võib-olla poleks ma siis ennast üldse selle... enam selle... mehega pikemalt sidunud, kust sa tead?

Laine. Aga minul on Georgist nii kahju, Ta on nii hea südamega inimene.

Evelin. Jah, just, nii hea inimene, et ei suuda mitte kellelegi ära ütelda! Võõrastele naistele, igasugustele maffioosodele...

Laine. Evelin! Ega sa... ometi lahutama ei hakka? Mõtle hoolega järele!

Evelin. Ei mõtlegi! Aga ma teen kõik selleks, et ta seda ise tahaks! See lugu läheb talle väga kalliks maksma!

Laine. Ma vaatan, et sa oled viimasel ajal kohe nii minu moodi...

Evelin. Öudne kompliment, päh!

Laine. Mina ütlesin, nagu asjad on! Mis sa teed tõesti keeksi? Vaata siis, et munaga liiale ei lähe, see teeb kole kitiseks... Mis sa sest nii suure teed? Aga mis sa tast nii suure tegid? Me ei jõua seda ära süüa!

Evelin. Ega ma siis endale teinud! Ma...tahan neid teisi seal teises 13-das majas... uue olukorraga harjutada. Ja ennast ka!

Laine. Mis olukord, mis olukord? Ja mis see keeks siia puutub?

Evelin. Saladus, ema, saladus!

Laine. Tead, kuidas ma ei salli saladusi! Need teevad mul kohe maksa haigeks!

Evelin. Eks ma ükskord räägi! Mine nüüd aga Põdra villat rookima!

187. lugu, 7. episood

Õnne tänaval trehavad Laine ja Evelin. Mõlemad on teel koju. Laine kammab kaht rasket kotti.

Laine. Näh, kus meie kokku saame!

Evelin. Mis siin nii imelikku? Väike linn ja väike tänav. Sul juba tolm pühitud?

Laine. Kaua see korralikku naisterahva käes ikka aega võtab?

Evelin. Oli see härrade tolm siis peenem kui meil kodus?

Laine. Igatahes. Seal pole nii palju vana kolu. Oota-nüüd natuke, ma ei jõua seda neid kotte sikutada! Aitaks ometi ema... aga seda ei ole...

Evelin. Kuhu ma siis selle taldriku panen?

Laine. Kuule, hullvaim... Mis sa käisidki oma keeksi teistele pakkumas?

Evelin. Kõik, kes sõid, kiitsid seda taevani. Mis üle jäi, jätsin Arele. Tal oli meesterahvas parajasti raamatukokku läinud. Suur ilus mees, see sööb lõpuni.. Tal pidi hea isu olema.

Laine. Kes siis veel su keeksikest kiitsid?

Evelin. Allan ja Johannes.

Laine. Oi jutas, kuidas sa Johannese juurde julgesid minna?

Evelin. Aga mis minul karta, kui kaks vanameest omavahel vimma veavad?

Laine. Ütle, plika, mis pärast sa nihukest lollust teed? Et käid keeksiga majas ringi? Oleks veel, et pühad või sünnipäev...

Evelin. Kuidas sa aru ei saa! Ma tahan, et nad kõik hakkaksid harjuma! Et mina olen see, kes selles majas üht-teist määrab!

Aga... Ega ma sellepärast ju veel mingi koletis pea olema.

Laine. Seda nüüd küll mitte., Sa oled täitsa nitševoo. Umbes nagu mina noorest peast!

Evelin. Ega ma selles mõttes! Kui nemad on minu vastu viisakad ja kuulekad, siis olen mina selle maja hea vaim! Käin aeg-ajalt läbi, ja küsin järele, mis mureks...

Laine. Kook kaasas, hahah! Oled sina alles naljatilk!

Evelin. Lähme nüüd... Anna üks kott mulle? Kuule, kust sa selle raha kokku kraapisid, et nii palju süüa osta?

Laine. Ma ei ostnudki. See kõik on härra külmkapist.. Ta ise ütles eile telefonis., et ärgu ma häbenegu, võtku aga kõik, mis liiga kaua ei seisa...

Evelin. No need sõnad pidid sa talle küll ise suhu panema!?"

Laine. Mis tähtsust sel on? Ega mehed selliseid asju niikuiini ise ei taipu. Kas sa tead, kui lollid nad tegelikult on, olgu või miljonärid? Näe, kes sealt tuleb? Allan käis vist poes...

Emalt läheneb Allan

Evelin. Las ta olla pealegi, me ennist rääkisime päris pikalt...

Laine. No lähme siis aga koju. Siin on igasugust head kraami, saalemivorsti ja suitsukala ja... ega siis head kraami saa prügikasti visata.

Evelin jääb järsult seisma.

Evelin. Mis sa ütlesid? Prügikast?

Laine. Ei, ega ma ei viska, ära karda.

Evelin. Prügikastikassid!

Laine. Mina ei näe siin ühtegi kassi.

Evelin. Seda ma talle ei kingi! Tead, mis see Allan mulle ennist ütles! Ma ei tahtnud Johannese ees talle äiata...

Laine. Mis sul nüüd sisse läks? Kuhu sa jooksed? Ise ütlesid, et las ta olla...

Aga Evelin tormab nagu fuuria Allani vastu. Laine vaatab murelikult maha pandud kotid üle ja läheneb tormiliselt tõusvale sündmusele.

Allan. Näh, sa ikka veel siin! Ma käisin vahepeal poes ära ja...

Evelin. Tead, Allan, kes sa sihuke oled?

Allan. Kes ma siis ikka nii väga olen? Harilik inimene...

Evelin. Ei, sa oled kõige alatust inimene, keda ma tean! Mina tulen parimate soovidega, sina aga...

Allan. Ah soo see... Mispärast alatu? Räägi parem, mis uuendustest sa enne vihjasid? Mida sa tead?

Evelin.- Sulle ei ütle ma enam mitte midagi. Mitte kunagi! Sa söimasid mind prügikastikassiks!

Allan. Ega ma siis sinu kohta...

Evelin. Ära keeruta!

Allan. Ma rääkisin ju sinu kasuks... no et Margna löi omal ajal majast välja...

Evelin. Lõid põnnama, mis? Ma võin sind auhaavamise eest kohtusse kaevata!

Allan (hakkab jälle vihaseks minema). See suur et... mingi lugupidamine peab ikka ka olema! Oled ikka üks loll, ausat!

Evelin. Tore-tore! Väga tore! Selle lolli eest maksad sa eraldi! Miljon krooni!

Allan. Kurat, ei hakka mina sinuga siin õiendama,... eest ära, ma lähen koju!

Laine. (ligi tuisates). Ei solva avalikus kohas minu tütart! Ma soovitan sul väga ettevaatlik olla, Allan! Kas sa ei teagi, et mu väimees on nüüd kuulus maffiaadvokaat!

Allan. Täitsa seevald lahti... (pageb koju).

Evelin. Ema, miks sa siis kohe niimoodi pidid ütlema?

Laine. Ei tea, tütreke. Hakkas külge. Mis asja te üldse kaklesite?

Evelin. Tead, mina ei tea ka täpselt... Aga üks on selge – nad veel nutavad mu käes!

Laine. Aga kuidas siis keeksiga jääb?

Evelin. Unusta ära! Ei mingit keeksi neile enam!

189. lugu, 3. episood

Põdra maja, köök. Laine talitab vaikselt ja ettevaatlikult, otsekui valitseks majas suur lein. Aga tegelikult on asi vastupidi. Põder on kodus tagasi. Väga vaikselt kostab taskuraadio juttu – midagi liiklusõnnetustest. Laine keerab korra raadio kõvemaks.

Raadiohää! ...mis on veelkordseks kinnituseks, et jobnud peaga rooli istuja seab ohtu nii enda kui oma kaaslaste elud.

Laine (omaette). Näh, kõige põnevam jäigi kuulmata, mitu neid siis surma sai!

Ta ei märka, millal kõõgiuksele on ilmunud Põder, kodupintsak seljas. Põder on reibas ja rühikas endiselt, ehk ainult natuke ettevaatlikum liigutustes.

Põder. Tervenisti kolm noort inimest: 22-aastane Nikolai, 21-aastana Varvara ja 33-aastane Tiit.

Laine. (ei reageeri algul adekvaatselt) Ah nii? No siis on teada... (pöördub). Issand jumal, härra Põder, kui vaikselt teie kõnnite!

Ma pole veel ikka selle rõõmuga harjunud, et teie olete oma kodus tagasi!

Põder. Ise hakkas juba harjuma! Ikkagi juba kuues päev.

Laine. Jah, aga teie peaksite pärast kõiki neid järelekatsumisi haiglas ja selles... väljamaa sanatooriumis ja kust teie kõik kannatasite...

Teie peaks ikka väga ettevaatlik olema, härra Põder!

Põder. Kuulan teid, proua Rosekampf-Jägerfreund! Nii et teie tunnete siis liiklusuudiste vastu suurt huvi! Mina sattusin teises toas oma raadiost ka kuulma...

Laine. Jah, aga veel rohkem meeldib mulle ilmateade, kassa tead! No mõni kohe oskab seda rääkida, niikui üks tlirrer kohe, no et õudukas... Aga mis ma siin paterdan, teie tulite vist oma mahla järele?

Põder. Ma tulin tegelikult kohvi nuiama.

Laine. Aga härra Põder, teie ei tohi kategooriliselt kohvi juua! Süda ju!

Põder. Valejutt! Minu raviarst lubas isiklikult! Kruusike päevas! Mitte kõige suurem, aga...

Laine. Mitte kuidagi ei tahaks teile seda lubada.

Põder. Ah nii? No olgu. Kui nii, siis panen ülikonna selga, istun rooli ja sõidan kesklinna kohvikusse! Ja joon seal nii palju kohvi kui tahan!

Laine. Pai härra, ärge seda küll tehke!

Põder. Seda see linn küll ei näe, et mina hakkas ringi käima nagu märg kass. näpp pulsil... Nagu see Margna omal ajal oli, kui kerge infarkti sai.

Laine. Oi jah, see rikka inimese elu on ikka üks kannatuste rada ja sadam udus, nagu öeldakse... No mis teiega teha, eks ma panen kohvi siis hakkama.

Põder. Vaat see on teine tubakas. (Lahkub laulu ümisedes)

Laine hakkab toimetama. Uksekell. Läheb avama, siseneb Pille.

Pille. Vabandage, mulle öeldi, et siin elab Laur Põder?

Laine. Elab jah, tänu taevale! Ellu jäi mu härra! Aga tema ei võta kedagi vastu.

Pille. Ega ma vastuvõttu ootagi. Ma tulin... ma tulin ainult ütlema, et mul on nii hea meel, et ta terveks sai...

Laine. Eks jätke siis lilled siia, ma annan edasi. Käivad siin igasugused...

Pille. Ma ei saanud aru?

Laine. Mis te arvate, et härral on just paras aeg noorte plikadega tegeleda? Oot, oot, teie olete ju... see pangatüdruk, kuidas ma kohe teid ära ei tundnud? Kas teil häbi ei ole, teie pärast see pauk tal juhtuski?

Siseneb Pöder.

Pöder. Mis siin toimub?

Pille. Tere.

Pöder. Kas ma tunnen teid? Muidugi, pangajuhataja ise!

Pardon, kontekst on teine. Kas mul on jälle... pangas probleeme?

Pille. Kuidas te võite?

Laine. Ma ju ütlesin talle, aga tema...

Pöder. Jätke nüüd ometi? Kas need lilled... on mulle?

Pille (noogutab, ulatab lilled). Ma tookord... nii kokkusin ära... Küll on hea, et te jälle terve olete!

Pöder (äkki väga hea naeratusena). Aitäh. Mulle pole sada aastat lilli kingitud.

Pille. See pole võimalik?

Pöder. Ega minusugustele üldse kiputa lilli kinkima...

Pille. Nojah, ega ma... Ma rohkem enda pärast.

Pöder (vaatab äkki Pillet kui mees). Proua Laine, mis ma tahtsingi... äkki toote apteegist mu rohud ära? Palju see lähebki... 1500 peaks vist aitama?

Laine. Jumal, nii kallid rohud?

Pöder. On või? Ma ei tea, pole selle peale nagu mõtelnud... Mis parata, kui arstid on sellised välja kirjutanud.

Laine. Nojah, eks ma siis lähen...

Pille. Mina lähen nüüd ka oma teed.

Pöder. Nii ruttu? Hm... Mis mõtlesin, et... aga mis seal ikka. Vaat mis ma ütlen – need lilled on parim arstirohu, mis ma viimasel ajal saanud! Ausalt!

190. lugu, 1. episood

Morna tänav. Bussipeatuse poolt longib hommikusse linna Jürka. Tal on kaasas tühi seljakott, selle sees teinegi kott – maanaised on saatnud ta moonareisile. Ta peatub, kui märkab Lainet, kes tähtsalt tipib oma teed. Jürka kergitab imestunult kulmu – Laine on kuidagi saksik ja võõrik. Jürka tõttab talle oma vaikselt ja natuke hiilival sammul järele. Laine kõnnib ja pomiseb midagi omaette.

Laine... elektrimaks on makstud, prügimaks on makstud, 96 krooni üle... vot tak, bratt... selle eest saaks... hm... ega siis härrad peenraha lugema hakka...

Jürka (vaikselt Laine selja taha hiilides). Ja mis muhu monoloogi sina keset tänavat pead?

Laine. Oehh!!! Jürka, kurripatt! Ptüi, hiilid nigu üks...

Jürka. Mina ei hiili, mina ajan linnaasju.

Laine. Teame neid su asju! Ja mis muhust sa sonid? Pole mul miskit muhku!

Jürka. Mis su'ga ikka rääkida, harimata naine! Oli üks sihuke kirjanik, Smuul. oled kuulnud? Tema kirjutas Muhu monoloogid. Naera ribadeks.

Laine. Ah et nüüd loetakse siis juturaamatuid. Niikui miski pensionär! Kust see aeg võetakse, tsjort poberii pazhauilusta?

Jürka. Aeg? Vaata seda varandust on minul piiramatus koguses käepärast. Ja raamatuid, neid on ka terve raamatukogu! Tule mõnikord minu juurde metsa, võin sulle allkirja vastu mõne lugemiseks laenutada.

Laine. Ei ole mul aega metsas käia ega raamatuid lugeda. Ja üldse, miks ma va Smuuli ei tea, mul mitu klassi rohkem kooliharidust kui sinul, mina pidin tema luuletusi pähe tuupima! Kuule, ta olnud nagu kommu või kuidas, ei tea, kas ongi hea temast avalikus kohas kõneleda?

Jürka. Räägime siis muust. Räägime elust. Kuidas elad, Laine?

Laine. No kui täitsa ausalt ütelda, siis niikui üks kuninga kass.

Jürka. Tõsi ka või? Seda ma ennist vaatasin, et Laine kõnnib Morna vahel nigu miski mannekeen! Tagumik vänderdab lipa-ropa, vipa-vopa!

Laine. Jäta oma labased märkused!

Jürka. Nii et hea elu? Kas sul see... Kristjan... võitis jälle mingil loteriil?

Laine. Ah, mis, ei võida see mees miskit. Tema on mul nüüd lapsehoidja.

Jürka. Kas sa näed, see ju hea tubane amet. Tervita lapsehoidjat minu poolt.

Laine. No seda nüüd küll ei ole, ära sa loodagi! Aga s minul on nüüd... kuidas sulle ütelda... vägagi eriline töökoht...

Jürka. Ära aja pada, kes sinusugust üldse tööle palkab??

Laine. Vaat nüüd alles ütles! Kas mina siis enam kuhugi ei kõlbagi? Räägi parem, mis elu sa ise elad?

Jürka. Filosoofi elu.

Laine. Mis asi see veel on'?

Jürka. Mis sa pärid, sinu mõistus seda ei võta. Kui ära tüdin, sõidan ajaviiteks linna sisseoste tegema. Vaja nõrku naisterahvaid aidata. Kristlase värk, saad aru-

Laine. Kus mul kristlane! Sina ei käi kirikuski! Ja naiste kulul oled sina kogu elu elanud ja nende turjal liugu last!

Jürka. Looduse seadus, nagu öeldakse. Vaata, Laine, kui aus olla, siis mul on neid seal kohe mitu...

Laine. Naisi või? Ah et terve see... hareem?

Jürka. Haarem ikka, mis sa siis arvad? Kes mul seal ongi. (Sõrmi pihku naksutades) Maie ja Ellen ja Koidu ja... Muist ei tule meeldegi, Mina elan viimasel ajal väga magusat elu.

Laine. Üks kuradima sokk sina olid ja selleks sa jääd! Einoh, mis see minu asi, jumal tänatud, et mina sinust õigel ajal lahti sain!

Jürka. Kes teab, kes teab... Tütre me ju ikka kahekesi valmis meisterdasime?

Laine. Pead sa sellest keset tänavat kuulutama? Kui tahad teada, on Evelin varsti tõeline proua, hakkab üürirahasisse kasseerima... siis võib õhtul diivanil pikutada ja kah raamatuid lugeda nigu sina! Temal on palju paremad raamatud, prantsuse omad!

Jürka. Pea nüüd pead... mis üürirahad?

Laine. Jumal küll, jälle läks meelet, ega Evelin ei lubanud veel kellelegi rääkida...

Jürka. Mulle ikka võib. Ega minu tütar tohigi jänni jääda, muidu pole õigust ilmas. No ma lähen nüüd sinna turu poole...

Laine. Ah et oma hareemile tráni ostma? (Kõhkleb natuke, siis...) Küll jõuad, turg veel mitu tundi lahti... Tead, Jürka! Tahad, ma näitan sulle midagi? Kukud pikali!

Jürka. Jürkat ei löö enam miski asi jalust.

Laine. Tule, kui kutsutakse! Ma näitan sulle, kuidas üks magus elu välja näeb! Muidu hakkad ise ka uskuma, et su need külaeided... et see ongi see õige värk!

Jürka. Mis asja sa udutad? Nii segase jutu peale ei tule ma mitte kuskile.

Laine. No olgu! Tahad lossi näha? Ole täitsa mureta, see on nüüd mitu päeva sama hea kui minu oma!

190. lugu, 5. episood

Põdra maja. Laine on katnud kööki napsilaua priskete suupestetega.

Laine. Noh, Jürka, oled sa midagi sellist oma elus üldse näinud?

Jürka (*sööb kala, mõmised vastu*).

Laine. Mis sa mees mõmised, ütle otse, et võttis pahviks! Kus on ikka pildid seintel ja parketid põrandatel ja treitid nupud trepiotstel, ah?

Jürka. Ei no jaa, ega sel hütil pole ju viga...

Laine. Ja vat kus on ikka vannituba oli, ah? Mullid ja värgid! Vaat see on sulle ilus elu, mitte su kolkaküla hareem!

Jürka. Vesi ikka vesi, mis seal vahet, mull või vann...

Laine. Proovime nüüd seda konjakit. Ja mis kalamarja sa tahad, punast või musta? Ma panen sulle mõlemat, et pärast poleks ütlemist!

Jürka. Einoh, ega ma söömata jäta, aga mida sina siin nii väga laiad, ega see sinu toidukraam ole.

Laine. Ole vaht, pois! Siin olen mina vähemastki kolm päeva perenaine! Teen mis tahan, tsjort poberii pazhalaista!

Jürka. Sa pole ikka veel üteld, kelle häärber see õieti on?

Laine. A mis see sind peaks loksutama? Sina ju niikuinii meie linna paremaid inimesi ei tunne. Vat mina, mina olen usalduse võitnud ja... Söö ja joo, mina kostitan sind, pea see päev meeles! Nodi jatku!

Jürka. Ise tead, ise tead... Palju sa sulle palka maksab.

Laine. Ei saa ütelda, sa tuled ju ükskord öösel vargile.

Jürka. Oli see nüüd nali või? Millal mina sinu tagant võtnud olen?

Laine. Hea küll, mis me sellest enam... Proosit, Jürka!

Jürka. Ära enam selliseid nalju tee, Laine. Siis on tutvus läbi. Noh, olgu. Terviseks!

Laine. Sina tuled mulle veel õpetama, kuidas elada, tsjort poberi pazhalaista! Mõtle parem järele, kui palju sa ise seda... va krabisevat aastate jooksul oled kokku varastanud? (*Laulab fraasi*). Raha ja raha!!! Noh, kui palju?

Jürka. Oleneb rahast ja oleneb kursist. Muide, Laine, ära unusta, mina polnud varas, mina olin haige ühiskonna sanitar.

Laine. Ära keeruta siin midagi! Ütle otse, kas sina oleksid saanud selle raha eest umbes sihukese villa üles lüüa?

Jürka. Kasvõi kolm! Ainult et siis oli aeg teine. Ei tohtinud nii häid maju ehitada, pandi ju kohe kinni.

Laine. Vat oleks sina maja ehitanud, ma oleks kohe sulle tulnud, ei oleks mina küsima hakanud, kust sa oma rahakesed said. Joome!

Jürka. Ma pean veel turule minema. Proosit! Jah, oli mis oli, aga vene ajal sellist luksit ei tundud. No ma toon näite. Ükskord tegin... noh—ütleme, väikese üllatusvisiidi Keila kandis... Selle maja omanik oli üks keskkomitee kõvemaid mehi... Tead, mis ma ütlen - need punased pealikud elasid kümme korda kehvemini kui sinu peremees. Einoh, paar hõbelusikat ja mingid pärlikesed ma sealt ikka kaasa võtsin, aga...

Laine. Mida ma sulle räägin kogu aeg! Et see kapitalism ka varem ei tulnud, vaat siis oleks sul noosi olnud! Ja oleks sa õige mees olnud, istuks me praegu sinuga kahekesi mullivannis...

Jürka. Sinuga või?

Laine. Ma tean küll, sa mõtled oma hareemi peale. Mis need maanaised, neilt ei pese laudahaisu kunagi maha... Mis nad olidki, Maie ja... Noored lollid külaplikad, sina räägid nad pehmeks alati...

Jürka. Ellen on kõige noorem, natuke üle viiekümne ainult.

Laine. Misasja? No selle asja peale... Nüüd tuleb sind kohe vanni viia! Ärme teemegi mulle, teeme shampusevanni! Kuidas see laul oligi, las ma mõtlen... (*Üritab laulda*)

Jürka. Ära kurat nii kõvasti karju, mõni veel kuuleb!

Laine. Ja las kuulevad! Mina ei karju, minul on lüüriline koloratuursopran...! Mis sa nii hapu oled, Jürka? Täna kostitan mina.

Homme mingu või maailm hukka. Räägi minuga, Jürka!

Jürka. Mis siin rääkida. Võõraks jäänud see pidude värk.

Laine. Lao lagedale, mida sa elult tahad!

Jürka. Vaata, Laine, kõige parem asi on see, kui miskit ei juhtu ja keegi sind ei torgi. Istud akna all ja vahid metsa ja taevast ja ootad, ja siis tuleb mõni huvitav mõte... Filosoofi elu, saad aru.

Laine. Jäta järele, see on väga loll jutt! Ptüü! Vaata nüüd paneme peo püsti ja langeme patu rüppe, ma sulle näitan hareemi! Siis müüme Põdra maja maha ja põgeneme Marokosse! Kas sina oled Marokos käinud?

Ootamatult nagu väik taevast ilmub Põder. Laine juhustub - Jürka jääb liikumatuks

Põder. Vabandust, ma vist segasin teid, proua Jägerfreund?

Laine. õõ... äää... üüü... (*muud ei suudagi ta ütelda*).

Põder. Ma väga vabandan, et teie pisikest pidu segasin, aga ma olin oma passi koju unustanud.

Jürka (*sisinal Lainele*). Miks sa mulle ei üteld, et see Põdra maja on!

Põder (*vilksipilguga Jürkat fikseerides*). Milleks liigsed detailid?

Laine. Mina pole midagi näind ega kuuld. Siin pole üldse kedagi old.

Põder. Jaa-jaa, aga me arutame seda pärast minu tagasitulekut.

Laine. Härra pidi ju Saaremaale sõitma.

Põder. Kõik tuleb omal ajal või natuke hiljem. Kohe võtan passi ja kaon.

Laine. Nüüd tuleb mul meelde küll. See mees siin... tema parandas solgitoru ära ja pani kraanile uue ventiili!

Põder. Mina ei mäleta, nagu oleks torustikul midagi viga olnud?

Laine. Mina ka ei mäleta, tema ütles, et on! Kuradi haltursik, ega siis ilma putlita nendega asju ajada ei saa! Peremees, see oli esimene kord, ma enam ei tee, ausõna!

Põder. Teate, mulle isegi meeldib teie kiire reaktsioon, aga...

Laine (*lahkub äkki nuuksatades, ent uhkelt*). Te veel kahetsete! Minul on kogunisti kaks saksa aadlinime!

Jürka. Minagi siin enam passin. Ma siis lähen, jah? Vaja veel turule jõuda ja...

Põder (*Jälgib ukse poole hiilivat Jürkat*). Kerges, üks hetk.

Jürka. Pole aega. Pidud otsas, pereidekene.

Pöder. Ma ei räägi sellest... Sa ükskord... mäletad... bussipeatustes... sa ütlesid, et sul oli siin linnas suur armastus... Äkki seesama proua? (kuulmuviibe ukse suunas).

Jürka. Mina pole midagi ütelnud.

Pöder. Hm... Eks ta ole.

Jürka. Mis sest ikka rääkida. Kas nüüd kutsutakse mendid platsi?

Pöder. Pole aega. Aga hea oleks, kui me nüüd jälle tükk aega ei kohtuks.

193. lugu, 1. episood

Kristjani kodu. Evelin on üksi kodus, seab ennast peegli ees väljaminekukuks riidesse. Ei meeldi talle üks ega teine variant. Vaatab kella, aga aega veel natuke on... Kolksatab uks, Evelin võpatab. Toauksele ilmub Laine. Hetke vaatavad ema ja tütar teineteist jahmunult.

Evelin. Ema? Juba tagasi? Kust sa välja ilmusid?

Laine. Eks ikka uksest, kallis tütar!

Evelin. Jah, aga...

Laine. Või pean ma oma koju juba aknast sisse ronima, uksest ei kõlba, tsort paberii papaluista!

Evelin. Aga miks sa... Kuule, jah, sa pead ju tööl olema? Miks sa Põdra majas ei ole?

Laine. Mina olen seal kus mina olla tahan. Mina olen vaba inimene vabal maal. ... Kuule, ega Krissu kodus ole?

Evelin. Tead ju küll, et Kristjan kui meie pere ainus meesterahvas läks lasteaia mööblit remontima. Ühiskondlikus korras... On ikka üks vaestemaja see Morna linn!

Laine. (räätsatab istuma) Ah jah, oli midagi nagu jutuks küll... Mida tema ka remondib. Lööb haamriga pöidla lömmi ja ongi kogu ooper.

Evelin. No nii hull see asi ka pole... See sinu Pöder on kah ikka paras kuju, ma ütlen. Endal suur mööblivabrik käes, saadab kõik aga raske raha eest välismaale ära - võiks parem oma linna lasteaiale mõne uue toolikese ja kapi kinkida...

Laine. Pole see Pöder miski minu oma!

Evelin. Pea nüüd pea, ema! Räägi nüüd otse - kas sa läksid ennist tema juurde maja koristama ja süüa tegema?

Laine. Paljugi, kuhu ma läksin...

Evelin. (Paus). Nii et said ikka kinga. Seda oli oodata!

Laine. Noo-noo-noo!-See on veel küsimus, kes kellele kinga andis! Võib-olla ma tuln ise ära, kust sina tead? Pauk ja puusärk, ma ütlen, kas tead!

Evelin. Ära tule muinasjutte rääkima! Sellise palga pealt...

Laine. Ah, kebigu need pursuid kas tead kuhu kohta! Pistku oma eurod ja kroonid... Ega aus tööinimene nende pilli järgi pikalt tantsima hakka! Kogu aeg nina vingus, et see asi pole ikka nii ja teine asi pole ikka naa! Kaua sa talud sellist ekspuldeerimist!

Evelin. Räägi aga räägi, nagu ma ei teaks.

Laine. No kui just... karakteri värk, kas tead! Mina olen avaliku ütleemisega inimene, ega seda see Põdra poiss ei kannata!

Evelin. Ah, ei saa sina oma soveediaja kommetest ka lahti.

Laine. Mina pole miski soveet, mina olen proua fonn Rosenkampf Jägerfreund! Aga vaat see Põdra poiss - kes ta sihuke üldse on? Ise kasvas raudtee taga barakis üles, ninaalune tatine. vat tema on küll üks tõusik, seda ta on, ma ütlen! Ega sihuke saa ikka õige miljonäär olla! Vat Ameerikas...

Evelin. Ütle parem, kaua sa siis niimoodi juba elad?

Laine. Mismoodi - niimoodi?

Evelin. Noh, nii et hommikul lähed justkui tööle ja õhtul tuled justkui töölt tagasi? Nagu koolilaps, kes teeb poppi.

Laine. Vahi kui terane... kõike sa nokid, et kuidas asi käib.

Evelin. Sinu tütar, mis parata.

Laine. Ah, mis ta on. Mõned päevad ikka juba.

Evelin. Nuta või naera! Ja kellele sa siis seda tsirkust teed? Kus sa kõik need hommikupoolel oled hulkunud?

Laine. Pole sinu asi oma paljukannatanud ema noomida! Kus ja kus! Igal pool, nagu mul linna peal tuttavaid vähe oleks! No ma saanu Krissule kuidagi öeldud. See talle nagu prestiiisi asi, saad aru? Hakkab vinguma, nagu ma ei teaks...

Evelin. Raha-asi ikka ka. Mõtlet, mis palka Pöder sulle maksis. Nüüd siis oled sa jälle töötu.

Laine. Kuidas ma töötu olen, mina olen aus Eesti vabariigi pensionär! Ja on see Pöder muidu mis ta on, aga ta maksis mulle seda... kompansitiooni... No seda kuradima vallandamise valuraha kohe mitu kuud ette!

Evelin. No siis veel kuidagi...

Laine. Oi, ma olen nüüd pururikas eit! Ma veel mõtlen, kas lasen sel rahal pangas protsente teenida või ostan äkki uue kasuka!

Voh, plika, ei sinu ema hätta jää!

Evelin. Ja nüüd tulid otseteed Lepiku Salme juurest?

Laine. Kust sa seda tead?

Evelin. Haisust tunda.

Laine. Ära valeta! See pole lõhn, vaid aroom! Me võtsime ühe pisikese piisakese küll, aga see oli kallis liköör, kas sina tead! Ja kuhu sina ennast sättid?

Evelin. Ah, on üks asi linna peal ajada.

Laine. Teame neid sinu asju.

Evelin. Midagi sa ei tea! Tartust tuleb üks inimene, teeme väikese äriaine... Aga mis ma sulle sest ikka räägin.

Laine. Einoh, ega minuga ei kõlba rääkida midagi, seda on näha. Sina oled kohe nigu see... intrigaan, ausalt! Sul see kohe niimoodi käibki, kord sosistad vanamehega, kord minuga...

Evelin. Kust mina tean, kumba käest targemat nõu kuulda.

Laine. Kes sul siis sealt Tartust tuleb?

Evelin. Tuleb kes tuleb. Hea küll, ma pean nüüd minema. Aga sina.. ole nüüd hea inimene ja püsi kenasti kodus. Tulen tagasi, küll siis räägime. Nõus?

Laine. Mis sa paned mind siis nüüd koduaresti või?

Evelin. Tead, paneks küll, kui saaks! Igale poole sa oma nina topid!

Laine. Mina? No kas tead... Mina pole seda eladeski teind!

LISA 8 - Ahvena tee vanglasse (2003-2004)

231. lugu, 2. episood

Tallinn. Tänavalõik uues ja moodsas kõrghoonete kandis, nn Maakri alal. Kes seal tõttajate ja loivajate hulgas siia-tänna kõnnib, vaateakende uurimist teeskeb? Eks ikka Evelin Sumberg, üks tuhandetest uustallinlastest, kes siin sisse elavad, kes siin ennast maksma panevad - valu ja vaevaga, koomika ja traagikaga. See pole niisama uutemoodi linnaosaga tutvumine, see on kui luureretk... sest Evelin teab hästi, et teiste ja kõrgemate majade varjus seisab sale helevalge torn, milles asuvad kui mitte sajad, siis kümned klantskirjade toimetused. Ühes nendest sai teoks temagi üürrike kuulsus - alles see oli, alles kevadel. Aga mäletu maailm on Evelini vist juba unustanud. Ja rohkem ala- kui täisteadlikult on eilne provintsinaivitar ilmunud paika, kus võib tema arvates juhtuda nii mõndagi. Evelini pilk muutub korraga teravaks ja teraseks, teisel pool tänavat on silmapiirile ilmunud keegi, keda ta (alateadlikult?) näha on lootnudki. See on tuttav ajakirjanik Eve, tema kevadise kuulsuse (rahvustoidu kaerakile päästja rollis) tootja.

Evelin. Hellou, Eve!

Eve. Andeks, palun?

Evelin. Ei tunne ära või? Mina olen ju Evelin! Me oleme peaaegu nimekaimud, teie olete ju Eve...

Eve. Aa, muidugi - kaerakile Morna linnast!

Evelin- Tegelikult... ma elan ikka juba päris kaua Tallinnas...

Eve. Jaa, jaa, meelde tuleb... Andeks, tuhat korda andeks - mul pole suurem asi silmamälu. Ah, ma peaksin juba ammu prille kandma, aga näete, naiselik edevus ei luba.

Evelin. Mina ka vaatan, et kas olete teie või ei ole teie... Ma sattusin siia kanti täiesti juhuslikult...

Eve. Juhused rikastavad elu.

Evelin (naerab ülepeakuvvalt). Ah, ma käisin vaatamas, mis Stokis uudist ja sattusin siis kuidagi siia... Seal on ju see toimetustemaja, eks ju?

Eve. Täpselt. Valge nagu elevantilust torn.

Evelin. Jah, ega teie juurde niisama sisse ei saa, teil on seal sihuke valve kohe, et...

Eve. Ah et proovisite järele?

Evelin. Ei, mis te nüüd, ega ma sihuke ei ole, et muudkui trügiksin! Mul jäi see lihtsalt kevadel meelde - ja linna peal ka räägitakse. Kuulge, äkki jooksimise ühe kohvi ja sööksime ühe koogi - meie niiõelda juhusliku kohtumise auks?

Eve. Kohviplaan on mul tõesti. Hm... No kui just selle täiesti juhusliku kohtumise puhul...

Evelin. Absoluutselt täiesti juhuslik, ausõna!

Eve. Ja kus me siis istuksime? Siin on lähedal mitu kena kohta...

Evelin. Teate - aga läheks äkki hoopis minu poole? Ma elan siinsamas lähedal, ümber nurga ja veel natuke maad!!

Ja taksod käivad ja...

Evelin ei lase Evel vastu vaielda, vaid tirib ta poohvägisi endaga kaasa. Naised kaovad nurga taha.

231. lugu, 4. episood

Tallinn. Sumbergite korter. Evelin ja Eve. Parajasti seistakse maali ees.

Eve. See on ju lausa klassika...

Evelin. Ja-jaa, tegelikult on siin kõik klassika. (Otsekuu naljatades.) Ega ma siis igalpool ka pole nõus elama...

Eve. See natuke isegi üllatab mind...

Evelin. Mind ennast ka - ausalt! Tegelikult on meil Mustamäel ka üks korter, aga... saate ise aru.

Eve. Aga need maalid, see antiik, need raamatud... ?

Evelin. Ei, ma olen täiesti nende sisse s u l a n d u n u d. Teate, mu ämm... tema on ju akadeemiline naisterahvas, professor Naima Sumberg, olete kuulnud? Ah, mis ometi, teie teate niikuinii kõike!

Eve. Mina ei tea tegelikult mitte midagi. Sellepärast ma aina päringi.

Evelin. Oi, me saame ämmaga suurepäraselt läbi! Meil on siin kodus kohe väike Ladies Club.

Eve. Misasi, palun?

Eve. Leedide klubi... Oi, mis ma aina lobisen - võtke ometi veel kohvi ja proovige ikka seda kooki ka!

Eve. Täna teid. Kui tohib küsida... kuidas pärast seda kevadist publikatsiooni... kuidas teie asjad on edenenud?

Evelin. Oi, kas teate, lihtsalt tõeline buum! Kui paljud on minu poole pöördunud - noh, et ole täitsa, Evelin, õpeta meid samuti seda kaerakilet tegema. Ja siis see naisõigusluse asi... no sellest ei maksa rääkida. Mind on kutsutud koguni viide... ei, mis ma siin räägin... koguni kuude naisteühendusse!

Eve. Ilmatuma põnev! Millisesse te neist siis astusite, et ma kursis oleksin?

Evelin. Ma astusin igaks juhuks kõigisse viide. Kui juba, siis juba! Mis, kas ma tegin lollisti?

Eve. Niimoodi ma just ei ütleks, aga...

Evelin. Nojah, aga kust mina oskasin valida, milline neist see kõige perspektiivikam on... Mõnes olid puhta doktorid juhatuses, teises jälle modellid ja eksministrid... Eks ma pärast uuri. Ja üldse, kui suvel seda hirmsat kuumalainet poleks tulnud...

Eve. Oo jaa, ärge rääkige! Õnneks oli meil toimetuses natuke jahedam... Ei julgenud mõnikord ninagi välja pista!

Evelin. Jah, kui poleks kuumalainet olnud, oleks kõik täiesti teisiti. Võib-olla oleksime mingite naisõiguslastega avanud näiteks mõne kaerakile... pubi.

Eve. Miks just pubi?

Evelin. Aga Tallinnas muud ei olegi kui pubi ja pubi, keegi ei ütle et söökla või kõrts... (Kelmikalt). Kuulge, mul poleks vist midagi selle vastu, kui te minult jälle ühe intervjuu võtaksite...

231. lugu, 6. episood

Evelin, Eve

Evelin. Mul oleks teile kohe mitu põnevat teemat välja pakkuda. Noh -näiteks... näiteks läks mu tütar Annabel juba esimesse klassi!

Eve. Oi, soovin õnne, aga...

Evelin. Ega ta siis niisama ei läinud, tema sai ikka kohe eliitkoolis. Vohh! Kujutage ette, kus oleks ikka teema: provintsis kasvanud lapsuke ja äkki Tallinna eliitkoolis! Rahvas loeks teie ajakirja ribadeks!

Eve. Ma kardan, et mina sellise looga hakkama ei saaks, et selle lugemisest paberitükid lendama hakkaksid.

Evelin. Kui seda ei ei tohi, siis muidugi... Aga siis... Jumal, ma pean teie ees ikka avameelne olema... See laps eostati Pariisis, vaat nii! Jah, ma olin siis nii naiivne ja romantiline, et... elasin terve aasta Pariisis.

Evelin. Kas tõesti?

Evelin. Jah, see on nüüd nagu unenägu! Asi on selles, et minu tütrekese füsioloogiline isa on täiesti ehtne prantslane!

Eve. Omamoodi põnev, aga... Minu isa on näiteks jälle ingerlane.

Evelin. Saan aru. Nii et enam ma teie jaoks... huvi ei paku?

Eve. Ei, miks minu jaoks, aga.... Oi, ma vist unustasin teile ütlemata - ega ma enam selles läikivate kaantega ajakirjas ju ei töötagi.

Evelin (*silmapiikselt huvi kaotamas*). Ah nii? Kas saite kinga või?

Eve. Vastupidi! Pigem nagu ametikõrgendust.... või tont sellest aru saab. Palk on isegi natuke pisem, aga töö ikka palju-palju huvitavam..

Evelin. Ja kus te siis nüüd töötate?

Eve. Eks ikka Eesti kõige suuremas ja paremas päevalehes.

Evelin. Ah selles? No siis on teine asi! Jummal küll - Palju õnne! Kas see toimetus on sealsamas... noh, seal majas, selles alumises suures korpuses?

Eve. *Sealsamas jah. Teen uudiseid ja probleemlugusid...*

Evelin (*pingsalt mõeldes*). Uudised ja probleemid, ütlete? Vaat siis... siis ei jää mul muud üle kui....Kuulge, teie ju kirjutasite kevadel peale minu loo veel midagi Morna linnast ja Õnne 13 majast?

Eve. Nii jah - ja nende lugude ilmumise järel mind ajalehte tööle ju kutsutiigi.

Evelin. Selge. Siis ei jää minul üle muud kui paljastada, milliseid inetuid samme on selle otse kurikuulsaks saanud maja elanike vastu ette võetud..

Eve. Nii? Mis seal siis jälle lahti?

Evelin. Seda küsige täpsemalt kellegi vandeadvokaat Georg Sumbergi käest. Tema on nüüd muide sama hea kui terve selle maja omanik. Küsige, kuidas ta selleks sai, küsige, küsige....

Eve. Kui ma nüüd midagi sassi ei aja - see keegi... vandeadvokaat Sumberg on ju teie abikaasa?

Evelin (*ajab pea kuklasse*). Mis siis! Tõde on kallim kui abieluõnn!

Eve. Tohin ma seda tsiteerida?

Evelin. Nii palju kui kulub!

Eve. Ja te ei karda, et...

Evelin. Aga ega siis Georgile maksa välja rääkida, et just mina teile selle vihje andsin! Aga... Kaua see postmodernism seal Mornas kestab, ma tahaks teada!

232. lugu, 6. episood

Endine hotell Pinus. Maja fassaadi ette on tõstetud redel. Ilmselt käib sildivahetus... vana silt on puudu, uus on trepi all maas, nõõridki küljes. Aga tõstjad ei ole. Korra ilmub uksele (esinduslikult riietat) Harry Ahven, vaatab ringi, kaob siis sisse tagasi. Seda tummstseeni on jälgitud teisel pool tänaval pargitud autost. Kui hotelliesine tühjaks jääb, kobib Jürka välja, võtab lapi ja hakkab kapotti puhastama. Silm hotelli suunas kõõrdi, teeb ta Leilile käskiva zhesti - kovi kõrvalistmele. Mida Leili ka teeb... Ahven ilmub taas uksele. Vaatab ringi, käed puusas, kulm kortsus.

Ahven. Kalle, Tarmo!? Kuhu kurat need viilid jälle kadusid! Täieline Eesti Vabariik!

Ahven *asub ise - üsna edutult - silti tarima.*

Jürka. Mis sa lolli mängid, Ahven?

Ahven (*ringi vaadates*). Mis-mis?

Jürka. Pime oled või, vanu sõpru ei tunne ära?

Ahven. Jü-ürka, vana põrguline!

Midagi pole teha - nende kahe laagrikarastuse saanud mehe vana sõprus püsib haljas nagu vana arm. Nägu naerul, tuleb Ahven üle tänava auto juurde.

Jürka. No tere, Ahven siis ka!

Ahven. Tsauka! Härra Ahven, eks ju?

Jürka. Kellele härra, kellele Harry. Igrekiga Harry, kui sa just nõuad.

Ahven. Olgu, olgu... Skolko let, skolko zim, nagu öeldakse! Kuule, sinu oma või?

Jürka. Iga kell, kurat! Ega ma võõrast autot ikka nühkima ei hakkaks.

Ahven. No mis sa ütled, ah - neli ratast all ja.... katus peal. Kas sihuke ikka sõidab ka?

Jürka. Mis sa siis arvad, pidin ennist äärepealt kiiruse ületamisega vahele jääma...

Ahven. Selge pilt, Jürka. Einoh, uhke auto... Nostalgia!

Jürka. Ise sa oled üks kuradi nostalgia!

Ahven. Igasugused head asjad tulevad seda vaadates meelde... Vorst nimega koerarõõm ja kamashokolaad ja...

Jürka. Solntsedari vein ja...

Ahven. Oli see alles mürk, ah! Ei, kas sa mäletad... ma ajasin Vilde teelt täitsa pulli pärast umbes sellise käula ära... (*Jürka teeb käega keelava liigutuse.*) Mis sa vehid? Kuhu me sellega panimegi - Piriita kõrtsi, täpselt! Võtsime Kunderi tänavalt veel Riina ja Bibi peale...

Jürka. Mina küll sellist jama ei mäleta.

Leili (*autoaknast välja vaadates*). Vai, vai, mida vanataadid heietavad....

Ahven. Pardon, proua, ei märganud!

Leili. Mis sa kekkad, Ahven, ei tunne ära või? Mina ei unusta surmatunnini, kuidas sa üks aasta meie külas talvepuhkust pidasid niikui Napoleoni Moskva all...

Ahven. Oo, see tühjade tared ja vanade naiste... pardon, üksildaste daamide küla... Ega te viimati Leili ole?

Jürka. Nojah, näe.... ta mul viimasel ajal nagu lemmikbeibe või nii....

Ahven. Beibe! Naera surnuks, ausalt!

Jürka. Mis siin ikka naerda.

Leili. Kes pärast naerab, naerab paremini! Kuule, aitab patramisest, Jürka, aeg jookseb, turg ei oota...

Ahven. Kuidas, palun? Kas härra Kerges tahab nüüd öelda, et temast on vahepeal... turujüri saanud?

Jürka. Mis sa ütlesid, mees?

Ahven. Ei, ma tegin nalja. Lihtsalt natuke nagu... üllatav.

Leili. Kas Ahven pole äkki kuulnudki, et me elame turumajanduses?

Jürka. Sina ka... ära nii laialt õienda siin midagi. Vat mis me nüüd teeme... Sõida sa nüüd turule, ma tulen pärast järele...
Leili. Kuule, aga kes mulle kaalu letile tassib?
Jürka. Küll sa hakkama saad! Näed ju küll, vaja vana sõpra aidata.

232. lugu, 7. episood

Morna linnavalitsus. Linnapea kabinet. Kaks vana tuttavat, kaks kohaliku elu peremeest on üle hulga aja kokku saanud. Härna Margna on tulnud, et oma tehas üle vaadata ja ühtlasti linnapead visiteerida. Põhilised jutud on räägitud, mehed on tõusmas.

Margna. Ongi üldjoontes kõik, mida pidasin oma kohuseks sulle teatavaks teha.

Tiik. Te teete... vabanda, sina... sa teed mind natuke murelikuks. Nii harva kui sa siin viimasel ajal käid ja nüüd tuled sa siis sellise generaalplaani.

Margna. Mis on generaalplaan, palun?

Tiik. No vanal punasel ajal olid meil igasugused plaaniaastad, viisaastakud ja nii edasi....

Margna. Mis sa teed ära, plaan peab olema. Aeg on karm ja konkurents veelgi karmim. Sa ju tead, Tiik - ettevõtlus pole siiski heategevus. Aga mis ma sulle sellest räägin...

Tiik. Ega sa ometi tehasst päriselt sulgeda ei kavatse?

Margna. Esialgu mitte kõike, aga kui asjad ei parane, on võimalik seegi. Kuid koondamistest pole pääsu. Uuest aastast nii umbes 30 protsenti.

Tiik. Margna - kas sa sellele oled mõtelnud, millise sotsiaalse plahvatuse see linnas võib esile kutsuda?

Margna. Palun ära räägi nagu mingi vasakpoolne Rootsi ajaleht. Nii palju ma Eestit ikka juba tunnen, et mingeid sotsiaalseid plahvatusi ega streike siin ei tule.

Tiik. Oled sa kindel?

Margna. Ojaa, nii palju ma kodueestlast juba tunnen. Ja ega see kohalik venelane ka teistsugune ole... Ja Morna... minu meelest ei teki siin ametiühingut isegi saja aasta pärast.

Tiik. Siin olen ma sinuga nõus.

Margna. Mul hakkas kohe kergem.

Tiik. Aga - minu kohus on oma muret avaldada.

Margna. Ma saan aru - sina oled linnapea.

Tiik. Nii et ka meil on siis oodata töötute protsendi tõusu...

Margna. Tead, mis ma sulle täitsa omavahel ütlen - tööd mul jätkuks, aga pole, kes selle ära teevad... Pole seda kvaliteeti.

Tiik. Jah? Ei tea, mis sul seal konveieril nii keerulist peaks olema - vaja on ainult osavaid naistenäppe ja head silmanägemist, et üks vidin teise külge kruvida...

Margna. Haa - kui see nii oleks! Igatahes olen ma maad kuulanud...näiteks Lätis tundub, et perspektiivi on tsipa rohkem.... ja palganivoo on samuti sobiv.

Tiik. Kuule, isamaalane, kas sa hakkad siis hoopis lõuna poole kolima?

Margna. Oi-jee? Mis ma kuulen - ise te noored mehed kogu aeg lõõritate nagu kantslist, et rahal pole rahvust?

232. lugu, 8. episood

Pinuse ees. Kaks meest vaatavad oma kätetööd. Hoone fassaadi kohal on nüüd silt „Pansion Pinus“.

Ahven. Kuidas on, kärab küll?

Jürka. Tibens. Aga miks sa seda vahetama pidid?

Ahven. Sellepärast, et eelmisel sildil oli kirjutatud pansionaat.

Jürka. Aga mis seal vahet on, Ahven?

Ahven. Pole aimugi, kui aus olla. Aga pansion kõlab minu meelest paremini.

Jürka. Eks sa ise tea... Mis seal sees... on ka kõik nüüd teistmoodi?

Ahven. Eks tule vaata. Võin sulle ekskursiooni korraldada, kui soovid.

Jürka. Mis sa oled siis nüüd siin... nagu komandant või?

Ahven. Mine nüüd... Võta ikka kõrgemale. Ma olen pansioni direktor. Mis, ei avalda muljet?

Jürka. Mis dire sa ikka oled, ei saa pupsikuid töölegi kamandatud.

Ahven. Need Kalle ja Tarmo või? Häh, need on linnajotad, lubasin nende pooliku, aga nüüd... nii palju neile. Sulle teen küll välja.

Jürka. See on teine jutt. Nojah, eks ta ole, siin oled dire, aga... Margna juures olid ikka marusuure firma arendusdirektor!

Ahven. Ära räägi mulle sellest mehest, palun!. Kuradi rootslane, ausalt. Mis maksab üks ilus ametinimi, kui sul pole muud kui palk, kui sul pole mitte ainsamatki aktsiat?

Jürka. Ah et aktsiad... Ära sa märgi! Selle võõrastemaja peale siin või? Ah et pistsidki tüki Margna varandust taskusse, he-hee...

Ahven. Mis sa nüüd, see siin on niisama üks iluasi. Ja eks väike kopikas kukub siitki.

Jürka. Kui ei taha rääkida, ära räägi. Pean vist ikka turule minema, aitan Leilil kaalikad maha müüa, saan viimati kah aktsionäriks või nii...

Ahven. Oota nüüd, poiss! Ma võin sulle omade vahel ütelda, kus ma aktsiad on. Oi, kurat, need munevad mulle varsti kuldmune!

Jürka. Puhu aga puhu, küll me usume!

Ahven. Millal ma enne bluffinud olen? Minu aktsiad on järve ääres lepavõsas!

Jürka. Kuule, sa oled siis ikka täitsa jama sees?

Ahven. Ei ole jama! Lähme sisse, teeme ühe õlle, ma räägin sulle...

232. lugu, 9. episood

Linnavalitsuse esine plats Mornas. Kahe auto taustal Tiik ja Margna. Nad ei saa kuidagi lahku mindud.

Tiik. Ja investeerida pole sa ka siia midagi olulist juurde soovinud. Kasvõi näiteks kinnisvarasse....

Margna. Mulle ei meeldi need mängud maade ja majadega. Olen proovinud, aga pole minu rida..

Tiik. Ja sellepärast müüsid kevadel lisaks isamajale ka hotelli maha?

Margna. See hotell - see tõi ju selget kahjumit!

Tiik. Mina nii ei ütleks.

Margna. Hm... Kust sul siis teistsugused andmed pärit on?

Tiik. Ma ei tea, eks küsi oma endise arengudirektori käest!

Margna. Ahven... selle inimesega ei kavatse ma edaspidi rääkida. Ja ära usu teda sinagi, petta saad niikuinii.
Tiik. Ei oska kaasa rääkida - kahjuks. Ei tunne teda eriti.
Margna. Nii et Ahven... ta on siis lausa Mornas? Ikka veel?
Tiik. Nii palju kui mina tean, on ta selle... hotelli või pansioni... direktor.
Margna. Olgu või president.... Pean tunnistama, et Harry Ahven oli mu elus üks viletsamaid valikuid.
Tiik (*seirab teda*). Tead mis... istu autosse. Ma tahan sulle midagi näidata.
Margna. Ei tea? Ma tahaksin varsti Tallinna poole sõita...
Tiik. Ma toon su tagasi. Istu, istu - ma tunnen teed... ja kohati pole see just kõige parem. Paneb su kallile limusiinile veel põõna.

232. lugu, 11. episood

Morna. Vössakasvanud parkmets, tühermaad, militaarsid varemekatked. Nende vahel liiguvad Margna ja Tiik.

Tiik. Nii.... Vaata sinna - võin mõne meetriga eksida, aga umbes siin seisab aasta pärast korralik keskklassi ridaelamu.
Margna. Väga huvitav - aga miks siin?
Tiik. Kannata natuke... Ja sinna tuleb teine. Aga sealpool on reserveeritud 12 krunti eramutele...
Margna. Keset seda võsa ja padrikut - püha taevas, aga miks?
Tiik. Sellepärast, härra Margna, et kui see võsa koristada, kui need vene armeest jäänud varemehed likvideerida, saab sellest Morna linna uusim eliitirajoon vaatega imekaunile järvesopile, paadisadamale, supelrannale...
Margna. Ja kus see järv on?
Tiik. Seal... Kahjuks praegu ei paista.
Margna. Nii et see ongi siis see Morna lollidemaa...
Tiik. Ma ei solvu. Räägi, mida tahad, aga siin saavad lähitulevikus tööd nende naiste mehed, kelle sina oma tehast tänavale tõstad! Ja siis ei pea nende lapsed kannatama alatoitluse all ning koolitundide ajal minestama, nagu mõnel pool on juhtunud, ja mina kui linnapea tunnen selle üle siirast rõõmu! Vaat kus tulevad töökohad!
Margna. Kuule, mulle pole vaja seda sotsiaaldemokraatlikku jama ajada, ma kuulen seda Rootsis rohkem kui vaja, nagu ma juba ütlesin. Ja kui palju sina siis selle ilusa imeteo eest vahelt lõikasad?
Tiik. Väga imelik küsimus...
Margna. Vabanda, mind ei huvita see summa. Mind huvitab see trikk. Kellele sa selle maalaraka kinkisid?
Tiik. Mitte päriselt nii. Linn müüs selle jäätmaa firmale Kuldne Kodu ühe krooni eest ja lõi ühtlasi sihtasutuse...
Margna. Üks kroon, eks?
Tiik. Ega mina seda kommet välja mõtelnud.
Margna. Hm... Sa ennist küsisid, miks mina ei taha siin selles linnas mingi kinnisvaraga tegeleda. Sa oled kaval nagu noor rebane...
Tiik. Thanks.
Margna. ...aga sa oled liiga ahne, Tiik.
Tiik. Kuldne Kodu nii ei arva.
Margna. Pfeffermint? Tean seda meest. Tema on hai. Tema tõmbab omakorda ka sinul naha üle kõrvade.
Tiik. Elame näeme. Ega ta üks osanik ole. Ja peale minu on veel üks mees...
Margna. Noh, seda pole keeruline ära arvata. Eks ikka meie ühine sõber Pöder.
Tiik. Ei ole Pöder - Ahven on. Tõsi, tema osa on väike, aga... (Margna on äkki järsult pööranud ja minema hakanud.) Kuhu nüüd, Margna?
Margna. Kukesuhu!
Tiik. Aga linna poole läheb see tee... Kuule, mis sul hakkas, ma viin su autoga kohale!
Margna rassib aga nagu vihane pull otse võssa.

235. lugu, 7. episood

Morna. Kauge pilt, üldplaan. Eve on auto kusagil ristmikul peatanud ja küsib ühelt kohalikult tädilt teed. See seletab meelsasti. Näeme rohkem kui kuuleme. Aga kui midagi kuuleme, siis võiks see olla mingi ajastuhõnguline veendumuslik hoiak - Näiteks: "Niikuinii müüakse nüüd kogu Eesti maad ja metsad välismaalastele maha, nüüd on järjekord meie Morna käes. Varsti ei tohi põline elanik enam oma järvede äärde minnagi!"

235. lugu, 11. episood

Morna. Eve auto sõidab aeglaselt võsastunud ala servas. Siin-seal paistavad põõsaste vahel kollased lindid, mis märgistavad tihti väga kindlat asja - see võsa kuulub juba kellelegi. Auto peatub, sellest astub välja Tallinna ajakirjanik Eve.

235. lugu, 16. episood

Morna. Võsa ja tühermaa - ala, mis on ühe krooni eest antud firmale Kuldne Kodu. Selle serval jalutab Eve, fotoaparaat käes. Taamal peatub linnapea auto. Sellest hüppab välja Tiik. Tema lähenemises, tormamises on midagi tõeliselt kiskjalikku. Eve justkui ei märka teda algul, siis teeb aga äktpöörde ja pildistab. Tiik tardub seisma. Vaikides vahivad nad teineteist - nagu vanad vaenlased. Siis manab Tiik teatava vaevaga näole oma valvenaeratuse napi, aga veenva. Vähemalt niisuguse ta usub selle olevat. Eve naeratab samuti - naiivselt nagu totuke. Sest talle on õpetatud: mida lihtsameelsem tundub reporter, seda avameelsem on tema jutukaaslane.

Tiik. Tervitus vabale ajakirjandusele!
Eve. Tere-tere, härra selle linna pea.
Tiik. Sõidan juhukombel mööda ega usu oma silmi - pealinna suurima ajalehe esindaja on meie võpsikusse eksinud! Mis te siin ometi teete, kulla inimene?
Eve. Mina jalutan, kulla inimene.
Mõlemad naeravad. Peaaegu loomulikult.
Tiik. Või tema jalutab. Ühes väikeses Eesti linnas...
Eve. Või siis hoopis ühes väikeses Euroopa linnas.
Tiik. Tänan meeldetuletuse eest. Päris uudne tunne on olla Euroopa linnapea. Niisiis, miks te siin olete ja mitte näiteks linnavalitsuses?
Eve. Aga miks ma peaksin seal olema?
Tiik. Mis te kavaldate.... Tean-tean, milles on probleem. Terve linn juba kõmiseb. Jälle see õnnetu Õnne 13, jah?

Eve. Õnne 13? Ah jaa, seda küll. Härra Johannes ja teised...
 Tiik. See maja saab varsti niimoodi üle Eesti kuulsaks.
 Eve- Mina ütleksin, et kurikuulsaks.
 Tiik. Ei vaidle vastu... On alles loll situatsioon...
 Eve. Te räägite ikka sellest majast?
 Tiik. Aga millest siis veel? Teisi nii umbejooksnud probleeme meie linna polegi... tänu taevale.
 Eve. Oi, kui huvitav!
 Tiik. Siin on muidugi mitu aspekti. Inimesena tunnen auväärses eas linnakodanikele Saareperadele kaasa, linnapeana olen täiesti nõutu. Seaduse silmis on majaomanik puhas poiss. Teie arvate muidugi teisiti?
 Eve. Mis nüüd minu arvamine... aga üldjoontes on teil seekord isegi natuke õigus.
 Tiik. Mitte natuke, vaid palju!-Tore, et meil milleski ka ühine platvorm! Ma proovin selle... mis ta nimi nüüd oligi... advokaat Georgiga rääkida, tema on nüüd ju nagu omanik... ma nii loodan, et leiame ühiselt mingi inimliku kompromissi.
 Eve. Ja siis kirjutame sellest lehes, mis?
 Tiik. Aga miks ka mitte?
 Eve. Suurte tähtedega, eks ju?

235. lugu, 18. episood

Võsa. Tiik, Eve.

Tiik. Muide, mis sellest fotost saab, mis te minust ennist tegite? Panete lehte?
Eve. Mis te nüüd... Kingin teile, kui soovite.
Tiik. Ah, visake minema... Kas lähme siis ja arutame seda Õnne 13 asja? Kusagil mujal... vähemalt mingi katuse all? Kohvi pakuksin ka, kui te seda altkäemaksuks ei pea.
Eve. Oh, ei pea... Raivo oli teie nimi, eks?
Tiik. Ja teie olete Eve? Noh, kas lepime ära?
Eve. Me pole veel riidu läinudki. Tegelikult... Õnne 13st võime pärast rääkida küll, aga ma tulin siia otsima, noh... neid tervisejooksu radu ja ... suusatrasse... Või olen ma vales kohas?
Tiik. Ah vaat milles asi! Ütelnud kohe... muidu jäämegi kõrvalistel teemadel rääkima.
Eve. Kas Johannes ja Alma Saarepera saatatus on siis kõrvaline teema?
Tiik. No mis te norite, ausalt, Eve. Mis aga terviseradadesse puutub, siis seda peaks küsima ühelt Tartus asuvalt firmalt... Nemad meile selle pakkumise tegid. Aga tõesti-tõesti, ma vaatan, et asi on nagu venima jäänud.
Eve. Kinnisvara Kuldne Kodu.
Tiik. Täpselt nii! Mul ei tulnud kohe meeldegi!
Eve. Noor mees ja nii vilets mälu. Eks ma jõuan seal ka küsida. Mina pean kõiki asjaosalisi ära kuulama... Muide, kui palju härra Pfeffermint teile ära siia kerkiva villa krundi pealt lubaski?
Paus - mida võiks märgistada aga lausa muusikalise aikesekõminaga.
Tiik. Ah vaat mis teile valetatud on!
Eve. Ma loodan ka, et see on vale. Sest muidu... kole mõeldagi, mis teiega juhtuda võib.
Tiik (läbi hammaste). Kuulge, Eve, te olete kas väga julge või väga loll.
Eve. Ega te ometi ei ähvarda?
Tiik. Mis te nüüd... Aga teie peatoimetajaga räägin ma ilmselt küll.
Eve. Oi, kui tore! Ma võin teile tema telefoninumbri anda... Tema on tõeline proff, mitte nagu mina!
Tiik. Kurat! (Haarab valusasti Eve käevarrest. Väga pingeline hetk! Siis taltub, jaheviisakalt.) Lähme nüüd siit ära. Morna on küll vaikne paigake, aga ma olen kuulnud, et just siinkandis meeldib askeldada meie asotsiaalidel...

236. lugu, 4. episood

Pansionaat Pinus. Selline situatsioon: retseptisoonis rähkeb telefoni otsas isand Ahven, sealsamas tema nina all vehib Laine kõikvõimalikke läikivaid pindu veelgi enam läikima. Ta teeb seda jõuliselt, väljakutsuvalt – ja ometigi lohakalt. Sest Laine on Laine.

Ahven (*telefoni*). Milles küsimus!! Reedest alates? Saab tehtud! Kuus soomlast... See meid ei üllata, meil on siin rohkemgi soomlast olnud! Ah et tõlk on ka kaasas – kuulge, teie firmaga on lihtsalt hiilgav koostööd teha! Meil on siin on väikesed ajutised keeleprobleemid soome ja kahjuks ka inglise keelega, jaa, kujutage ette, meie kõrgesti haritud retseptisoonineiu siirdus parematele jahimaadele, läks ootamatult mehele, kolis Tartusse... Ega siis mina ise siin muidu telefoni otsas ei istuks...ei, ma ei ole just omanik, ma olen rohkem nagu tegevdirektor... Reedeni! (*Lainele*). Misasja te nühte siin otse mu nina all, kas te ei näe, et mul on ärijutt pooleri?
 Laine. Tuhat vabandust muidugi, aga ega mina siin ka nalja pole tulnud tegema. Mul on ikkagi töö teha, muidu ei jõua pärast seda õiendamist ära kuulda, et siit pole nühtud ja seal pole pühitud!
 Ahven. Kuidas, palun? Korrake, palun, mis te ütlesite?
Laine (on aga ootamatult kuraasikas). Ei hakka mina aega raiskama! Või pole Ahvenase kõrvakuulmine täiesti korras!
Ahven. Ennekuulmatu!
Laine. Mina oma õigusi tean. Mina vaatan telekat ja kuulan raadiot ja vahest loen isegi lehte. Kas te seda uut seadust ei teagi, et tööandja peab nüüd töötajaga lugupidavalt käituma? Voh, brat krolik, said!
Ahven. Seda juttu räägi Pfeffermindile, tema on sinu tööandja!
Laine. Räägiks kah, kui ta ennast seal Tartust näole annaks. Ei karda mina enam mingeid piparmünt ega ahvenaid, vat nii.
Ahven. Esiteks on härra Pfeffermint täna Mornas...
 Laine. Nojah, eks ta noolib jälle kuskilt mõne magusama maatüki välja... kui ta just parajasti seal järve teises otsas võsas villade krunte välja ei mõõda...
 Ahven. Jah, jah, jah – just seal ta on – ja ka mina peaksin seal olema, sest ka minul on seal osalus – aga ei saa, sest ma pean peale passima, et teie siin meie motelli täiesti peesse ei keeraks, pagan võtaks!
 Laine. Misasja sa mulle ütlesid, Ahvenas? Kurat, kas kaeban väimehele ära, viimati tahad kohtukutset saada?
 Ahven. Mis see väimees siia peaks puutuma?
 Laine. Miks ta ei puutu, kui ta advokaat Sumberg – oled kuulnud?
 Ahven. Jah, tõesti, nii imelik kui see ka pole. Hea küll, lugupeetav, rahuneme nüüd mõlemad maha.

Laine. Mida sa kurat siin rahuned, kui ma pean siit kohe puhvetisse tormama. Vehi nagu ahv ringi, oleks, et keegi hea sõna ütleks... Palgast ma ei räägigi.

Ahven. Tänane asjade seis on täiesti ajutine situatsioon.

Laine. Kuidas ta ajutine on, kui kõik normaalsed inimesed siit jalga lasevad?

237. lugu, 5. episood

Viburada. Ülu, Allan, Mare

Allan. Kus sa siis nii kaua olid? Pidid oma linnavalitsusest kohe tulema saama...

Mare. Ah, oli tegemist. Aga linnavalitsus... Ära parem räägi! Kui sa ainult teaksid, mis möll meil seal lahti on, onju!

Ülu. Kas vallavalitsuses ka?

Mare. Seal ka, kuhu nemadki pääsevad! See Tallinna ajakirjanik, see Eve on oma visiitidega kõik nii pabinasse ajanud...

Ülu. Aga mulle nii meeldib, kui poliitilised kired möllavad!

Allan. Vaata ette, Mare, ega selle linnapoliitikaga maksa nalja teha... Kaua sa seal veel ametis pead istuma?

Mare. Ah, mul on endal ka siiber, aga eks keegi peab ikka bensuraha ka teenima!

Allan (*talle pole palju vaja, et süngeks muutuda*). See suur et... räägime sellest pärast, eks ju?

Mare. Jäta nüüd, ma niisama suusoojaks! (*Vaatab märklauda*). Jube kihvt, ausalt! Aga mis nooled siin juba on?

Ülu. Ah, mis ta on, pisikesed proovipaugud.

Allan. See mees laskis. Peaksime ta viimati näidislaskuriks palkama. Kui muidugi bensurahast midagi üle jääb.

Mare. No nüüd hakkas sõnast kinni, ausalt! See oli sinu poolt lihtsalt geniaalne idee, see viburada... Mitte turismi-, vaid ajaviitetalu! Ei, see sõna mulle ka ei meeldi, tuleb veel mõelda, onju?

Allan. Kui liiga kaua mõelda, siis ei ole varsti bensuraha kah kusagilt võtta.

Mare. Jäta nüüd järele, Allan, onju? Muide, ma saatsin täna meie väikese eelreklaamikese ka juba siia-tänna teele.

Allan. No siis on teine asi.

Ülu (*on mõlemat põnevil pilguga jälginud*). Ma kohe tundsin ette... no kohe sellest ajast peale, kui ma veel nii väike poiss olin, et laua all käisin, et siin meie Luusaarel hakkab väga suuri asju juhtuma.

Mare. Tõesti või? Jumal küll... täitsa meelest läks! Ülu, äkki saad mulle korraks appi tulla?

Allan. Mis siis nüüd veel lahti?

Mare. Surprise, surprise! Üllatus-üllatus!

238. lugu, 1. episood

Morna. Hommik. Linnavalitsus. Kaks ametnikku (näiteks noormees ja neiu, pealinna ametnikke matkiva oleku ja riietusega) loevad koridoris lausa piistijalu värsket vabariiklikku ajalehte. Nende nägudel on tõsine hämming ja erutus. Nad vahetavad sosinal repliike. ("Vahi, kuidas ütleb, ah, mis?" - "Kui see tõsi peaks olema, siis...") Koridori ilmub linnapea Raivo Tiik. Noorametikud peidavad oma lehe millegipärast kohe ära. Koogutavad viisakalt, aga teatava tajutava distantseeritusega linnapeale.

Ametnik. Tere hommikust, härra linnapea!

Tiik ei märka nagu reageerida, kiirustab edasi, oma kabineti poole. Ametnikud vahetavad paljuütleva pilgu. Ja turtsatavad siis ettevaatlikult naerma.

238. lugu, 3. episood

Linnavalitsus. Tiigi kabinet. Tiik siseneb hoogsalt, lööb ukse kinni, lööb ajalehe plaksuga lauale... ja seisab mõnda aega nurka jõllitades paigal. Telefon. Haarab toru.

Tiik. Tiik kuuleb! Kes räägib? Ah, teie... Kuidas siis kaubamaja ka elab? Mida-mida? Ah see lugu... Jah, viskasin ennist internetis pilgu peale... Jama! Auahne ajakirjaniku literatuursed luulud, ta on meie linna varemgi laimanud... Vabandage, mul on kiire. Nõupidamine!

Tiik viskab toru hargile. Mõtleb viivu, hakkab siis numbrit valima.

Tiik. Kas Kuldne Kodu? Kuno Pfefferminti tahan... Ja kohe! Kuidas ei ole? Las helistab mulle... Minu nimi? Või ei, las olla...

Ma helistan pärast uuesti... (Valib uue numbri.) Pinus? Linnapea siin. Harry Ahvenat tahan. Ei ole? Väga imelik igatahes...

Tiik paneb toru hargile. Võtab siis laualt virmast värsket ajalehte, lööb selle lahti... Näha, et mitte esimest korda...vaatab suurt pealkirja: "MORNA SALADUSED", ei pea vastu ja käkerdab ajalehte kokku. Võtab siis uuesti telefoni ja ütleb kuival:

Tiik. Marika, kui mind otsitakse, siis täna mind ei ole. Ma sõidan Tallinna. Miks sa arvad, et keegi mind välja kutsus? Pea meeles, niikaua kui mina Morna linnapea olen... nii kaua sõidan ma Tallinna ainult siis, kui ma seda ise vajalikuks pean!

238. lugu, 6. episood

Alma, Laine

Alma. Sa ennist ütlesid, et Ahven... Ei tea, kui kauaks ja kuhu ta sõitis? Nojah, aga ega ta sulle seda ütleva hakka...

Laine. Aga vaat ütles ikka! Minu ees pole sellel poisil mingeid saladusi!

Alma. Aa, siis on ta vist otse linnapea juures...

Laine. Miks ta seal peab olema?

Alma. Linnapea helistas vahepeal, kui sa vett vahetasid...

Laine. Sellest ma ei tea miskit, aga võta ikka kõrgemas kaares – Ahvenas ütles, et kihutab Tartusse... sinna sellesse kuradima

Kuldmesse Kodusse või kuhu... ja sealt siis kohe Tallinna peale! Nigu oleks sõda lahti... Näh, isegi oma lehe lauale jätnud.

Alma. Nojah, mis me sest ikka. Ole siis hea, korista see laud ära... Või ei, las ma teen seda ise, muidu, mine tea, mis su hingeelust saab...

Laine. Lauakoristamine polegi minu töö, sellist punkti minu lepingus ei ole!

Alma. Aga kas tualetikoristamine ikka on kirjas?

Laine. See on.

Alma. Näed siis, oled ikka oma lepingu korralikult läbi lugenud! (Tuleb leti tagant välja, asub koristama nõusid, siis peatub ta pilk ajalehel... Ta tardub. Ta näeb suurt pealkirja MORNA SALADUSED). Miks sa mulle kohe ei ütelnud, mida Ahven luges?

Laine. Misasja? Mina pole ühtki ajalehte lugenud sellest saati, kui mullu kevadel Evelinist igasugu asju hakati kirjutama... Ei hakka mina igapäev lehelugemise peale silmanägemist raiskama. Aga miks sa ise lehte ei loe?

Alma. Nüüd loen...

Laine. Mis seal siis seisab?

Alma. Meie linn on sees, kogu oma sigadustega - vaat mis siin seisab!

Laine. Üteld kohe, kurram! Näita siia! (Vaatab Almat kahtlustavalt). No siis saab seal Georg ka oma jao...?

Alma. Eks vaatame...

Laine (mõtleb järele, siis lööb pea kuklasse). Tegelikult – paras talle!

238. lugu, 9. episood

Georg, Evelin

Georg. Ah selle artikli pärast sa siia tulidki...

Evelin. Ei tulnud üldse sellepärast! Ma tulin raha lantima! Aga kui juba jutuks läks... Mida sa siis kavatsed pärast seda paljastavat artiklit ette võtta?

Georg. Mulle ei lähe see kuigivõrd korda. Lõviosa artiklist on ju hoopis sellest iseenda taskusse kanditud magusast maatikist järve lähedal... Oi-oi-oi, mõned mehed on Mornas väga ettevaatamatuks muutunud!

Evelin. Aga sinust on ikka ka! Kuidas sa pensionäre kiusad ja...

Georg. Häbi-häbi mulle, eks! Aga see kuulub moraali valdkonda, juuras ei maksa see pennigi. Pealegi on Õnne tänava majast räägitud ainult möödaminnes.

Evelin. Seda ma natuke imestasin jah...

Georg. Oota, oota! Mida sa sellest veel tead?

Evelin. Mina ei tea mitte midagi.

Georg (võtab ajalehe). No muidugi, seda oleksin ma kohe pidanud taipama! See on ju seesama Eve, kes su kevadel üles haipis...

Evelin. Ise sa selle haibi mulle korraldasid!

Georg. No nii, lao lagedale! Kust pärineb Eve info?

Evelin. Ma pole teda sada aastat näinud! Kui ei usu, küsi tema enda käest järele!

Georg (tõstab käe hirmutamiseks telefoni poole). Küsingi!

Evelin. Katsu ainult! Loomingulisi inimesi ei tohi töö ajal tülitada!

Georg. Ah niimoodi koguni?

Evelin. Ja üldse, sa pead kriitika välja kannatama. Kriitika karastab.

Georg. Peaasi, et nimi lehes... Varsti olen sama kuulus nagu sinagi.

Evelin. Oleks hea küll, siis saaksid sa veel rohkem raha... Muide, mis sa selle Johannese ja Alma korteriga nüüd ette võtta kavatsed?

Georg. Mitte Johannese ja Alma, vaid minu korter. Aga las ta praegu olla... natuke aega. Kuni see pinnavirvendus maha rahuneb.

Evelin. Nii et sina arvad, et mitte midagi ei juhtugi?

Georg. Need ajad, mil ajalehelood saatusi muutsid, jäävad õnneks punasesse minevikku... Kui mõni erand välja arvata. Nii palju siis... ajalehemulast. Aga muidugi, need järveäärsed krundid, see on tõsisem asi... (Vaatab kella.) Kas sa ei peaks juba minema?

Evelin. Aga raha?

Georg. Ah jah, muidugi. (Ulatab talle paar viiesajalist).

Evelin. Nii vähe?

Georg. Mul ei ole praegu rohkem sula taskus. Tule tunni pärast läbi, võtame automaadist.

Evelin. Sa räägid minuga nagu bürokraat.

Georg. Kuidas sa aru ei saa, et siin ongi büroo? Kohe saabub siia üks üsna huvitav külaline.

Evelin. O, aga kes?

Georg. Ühe väikese linna meer.

Evelin. Tiik ise!?

Georg. Kes siis veel?

Evelin. Ah et sellel mehel on tuli takus...

Georg. Mis sa siis mõtled! Aga kui ma peaksin varsti siit lehest lugema, kuidas Morna linnapea välgukiirul Tallinnasse advokaadi juurde kihutas, tead, mis ma siis sinuga teen?

Evelin. Pähh! Ei tea ega tahagi teada!

Georg (ootamatu raskepärasusega). Parem on, kui sa seda ei tea. Mine juba nüüd... šoppama.

238. lugu, 11. episood

Tallinn. Sumbergi büroo. Sumberg, Tiik. Lõpus Evelin. Mehed on juba mõnda aega vestelnud.

Tiik. Ma eeldan, et ka teie ise peaksite olema tugevasti häiritud. See Õnne 13 motiiv on ju jälle avalikkusse ette kistud.

Georg. Ma olen paksu nahaga.

Tiik. Mina samuti. Mul polegi tegelikult nahka!

Georg. Siis – ja mis teil siis on?

Tiik. Siiani oli kilpkonnakilp. Aga... Kurat teab, kust see info läbi lekkis.

Georg. Seda peate te päris hoolega analüüsima.

Tiik. Päril tõde teadsid siiani vaid paar-kolm inimest.

Georg. Pfeffermint, teie... ja teil on selles mistanüüdoligi terviseradade mittetulundusühingus veel üks osanik...

Tiik. Pfeffermint soovitas, mehel olid tema ees mingid teened. Kolm nime on parem ka kui ainult meie kaks. Ikkagi pikantne olukord, ühelt poolt mina kui linnapea ja teisalt Kuno kui kinnisvarahai...

Georg. Kolmanda nimi?

Tiik. Tallinna fooniga mees nagu meiegi. Lisaks kunagi kinni istunud. Ahven, aga vaevalt te teda teate.

Georg. Miks ei tea. Igavene lobamokk!

Tiik. Kurat!

Georg. Aga ma ei usu, et ta sel teemal eriti palju laiaks. Kes veel teavad?

Tiik. No eks meie kaks korüfeed – Margna ja Pöder. Nemad hüppasid alt.

Georg. No mis siis ikka. härra Tiik... pilt pole küll rõõmustav, aga ta pole kaugeltki lootusetu.

Tiik. Kas lööme käed?

Georg. Miks ka mitte? (Ulatab käe, mehed pigistavad teineteise kämmalt). Töö on töö.

Tiik. See pole vist päris odav lõbu?

Georg. Elu näitab. Aga koorima ma ei hakka. (Kallab konjakit).

Tiik. Mulle kokat. Ma olen ju roolis.

Georg. Sorry. Ma ise võtan siis ka kokat. Mul on täna siin veel palju lugemist...

Tiik. Kuulge, kui jätaks selle teietamise? Nagu ma aru saan, seisab meil ees pikk ühine sõda...

Georg. Kuidas soovite... Kuidas soovid! Sina.

Tiik. Sina! Ära ainult pahaks pane, Georg, aga poleks sina selle meie linna kõige kurikuulsama maja, selle Õnne 13 otsa sattunud, poleks ka muid jamasid tulnud...

Georg. Jah, rida on loogiline. See Eve nimeline ajakirjanik on tavatult järjekindel.

Tiik. Mis seal imestada, ta on endine arst.

Georg. Kõik on milleski endised... Muide, kes sina olid enne seda... kui sinust linnapea sai?

Tiik. Mina või? Harilik eesti poiss.

Georg. Kes unistas ükskord saada ühe väikese linna peaks?

Tiik. Sellest poleks ma undki osanud näha. Nii see omal ajal välja kukkus, kui parteiline kaardipakk lahti jagati

Georg. Ära pole tüüdanud?

Tiik. Muidugi on. Aga niimoodi... niimoodi ma minna ei tohi. Mina ei tohi kukkuda, said aru?

Georg. Keegi ei taha.

Tiik. Ma ei ütelnud tahtma, ma ütlesin tohtima. Kui mina peaks kukkuma... siis... Kurat, aga seda ma ütlen, et see kirjatädi veel kahetseb, et oma nina Mornasse torkas...!!!

Uks paiskub valla, sellel seisatub efektses poosis Evelin, peas uus kübar.

Evelin. No kuidas on?

Georg. Milles asi?

Evelin. Seda ma arvasin! Kübar ju!!!

Georg. Mis mõttes kübar!

Evelin. Uus, noh! Oh, need mehed – nemad ei märka kunagi naiste kübaraid... neid ei huvita naiste pea, nemad vahivad ju ainult naiste jalgu... (Teeb alles nüüd Tiiki märkama). Oi, härra Tiik – kuidas küll teie siia sattusite?

Tiik. Astusin niisama ajaviiteks läbi.

Evelin. Welcome to Tallinn! Georg, mul oleks sulle suur palve... Mul sai raha täiesti otsa.

Georg. Ah jah, ma lubasin... Ma käiksin korraks väljas, pangaautomaat on otse üle tänava... Ootad ehk nii kaua, Raivo?

239. lugu, 2. episood

Linnavalitsus. Piljardituba keldris. Kaks meest on kuued seljast visanud ja mängivad. Ent nende mõtted on mujal, löögid lohakad ja ebatäpsed. Need mehed on linnapea Tiik ja tööstur Margna. Kui Margna põrutab ühe eriti viletsa möödaka, viskab ta kii käest ja...

Margna. Mis kurat siin linnas siiski sünnib!

Tiik. Ära nüüd kiid lõhkuma hakka.

Margna. Dziisus - mis linn see on? Alles see oli, kui mingi politseinikumundris poisike mulle, Thjörborn Margnale trahvi tegi...

Tiik. Ma kuulsin sellest loost juba samal õhtul, muide.

Margna. Ja sa ei võtnud midagi ette?

Tiik. Anna andeks, aga minu meelest ei allu politsei linnapeale... isegi Rootsis mitte.

Margna. Palun, ära võrdle asju, mida ei saa võrrelda.

Tiik. Miks ei saa, tahaks teada?

Margna. Seal on ikka riik, siin aga... pagan teab, mis siin on.

Tiik. No-noo, siin on minu teada Eesti vabariik!

Margna. Ja seal on tõelised politseinikud, soliidsed täismehed, aga siin... mingi paks maapoiss...

Tiik. Ei tea, mister Margna, ei tea... Ega see Rootsi politsei pole ka teab kui noble oma suuremaidki kuritegusid paljastama...

Margna. Aga oma vana kompanjoni oleksid sa siiski võinud natuke kaitsta. Mingi solidaarsus peab ikka ka olema.

Tiik. Kulla Margna, mida sa ajad, mida sa ajad - ausalt? Sellise pisikese vahejuhtumi pärast... Muide, ma olin ikka täitsa aut, kui kuulsin, et sina tikkusid Ahvenaga rusikavõitlusse! Sina ja kaklema, ennekuulmatu!

Margna. Mees peab oma au kaitsma.

Tiik. Ju siis. Ja nüüd lendasid Stockholmist viuh kohale... et oma au kaitsta?

Margna. Aga muidugi! Kuni mul on siin linnas siiski omad majandushuviid, pean ma teadma, mis musti asju siin aetakse.

Tiik. Ah nii?

Margna. Ja ma pean sellest oma järeldused tegema. Nagu sa tead, kaalun ma juba mõnda aega, kas tasubki nii suure investeeringuga nagu telefonitehas siia jäädagi...

Tiik. Väga ilus jutt. Väga heatahtlik seejuures.

Margna. Ära võta isiklikult. Aga fakt jääb faktiks – see sinu järjekordne avantüür on päris kenasti lehtedesse lekkinud.

Tiik. Mitte midagi ei saa nad tõestada! (Paus.) Vähemalt esialgu mitte. (Paus). Kui teaks, kes see lekitaja meil siin on...

Margna. Ja miks sa nüüd minu poole vaatad?

Tiik. Nali muidugi, aga on ju ka selline teoreetiline võimalus.

Margna. Soo-soo, väga huvitav?

Tiik. Huvitav ikka. Sina ütlesid ju sellest ärist ära. Mäletad, ma pakkusin sulle seda vana tutvuse poolest täiesti lahtiste kaartidega.

Margna. Muidugi ütlesin ära, sest see oli liiga riskantne. Nüüd ongi... bullshitt. Aga miks ma pidin seda sinu meelest kusagil lekitama, kurat võtaks?

Tiik. Loomulikult kadedusest...

Margna (on valmis haarama kiid, et taas kord duellile tõtata). No tead, poiss... see on talumatu!

Tiik. Take it easy! Tahad jälle kakelda!

Margna. Igatahes tahan, kui sa kohe ei vabanda!

Tiik. Sorry, eks ju? Ma ju ütlesin, et see on minu meelest ainult teoreetiline võimalus.

Margna. Ole palun edaspidi oma teooriaid luues natuke ettevaatlikum.

Tiik. Kurat see olgu! Ma mõtlesin, et tõttad kohale, annad hüva nõu nagu kogenud kapitalist... Aga sinu tikud kaklema! Mul närvid niigi õhukesed!

Margna. Hea küll... Mis sa Põdrast arvad? Tema passib ammu kõrval?

Tiik. Ei tea, ei usu. Tal on muidki muresid.
Margna. Jah, ja milliseid?
Tiik. Terve linna naerab juba, kuidas see vaene mehike tahab naist võtta... Pruut laskis ta juurest jalga või midagi sellist.
Margna. Ja-jaa, naised!
Tiik. Muide, naistest... ma ei saa kuidagi uskuda, et see kanaajudega tädike, see ennast ajakirjanikuks tituleeriv blondiin oma seitungis täiesti iseseisvalt nii tõepärase spekulatsiooniga välja sai tulla! Keegi pidi teda kõvasti aitama!

239. lugu, 4. episood

Margna, Tiik

Margna. Me räägime juba tund aega üht ja sama juttu...
Tiik. Okei, räägime siis muust! Kas sa tead, millest see ahelreaktsioon kõik hakkas? Sellest sinu kallist isamajast!
Margna. Oo, jälle see Õnne 13...
Tiik. Jess, söör! Ma olen seda rida natuke uurinud. See on nüüd juba kolmas kord, millal neid inimesi sealt välja süüa üritatakse.
Margna. Jah, mis sinu kompanjoni Pfefferminti puutub, siis see mind ei üllata. Aga et Sumberg...
Tiik. Kurat! Kõike seda poleks, kui sina poleks omal ajal lombi tagant välja ilmunud ja seda maja endale nõudnud! Vaat selline ajalooline õiend...
Margna. Poiss, ma tunnen, et hakkab jälle pahaseks muutuma,
Tiik. See tuleb... sellest ruumist siin. See tekitab minuski natuke klaustrofoobiat.
Margna. Mis me siis teeme, et klaustrofoobiast pääseda?
Tiik. Idee! Laseme jalga - maale, metsa, laande, väludele ja aasadele! Põtru ja karusid küttima!
Margna. Jahile? Sellise ilmaga - hull oled?
Tiik. Tead, meile on valla teise serva tekkinud üks põnev koht, lähme vaatama? Infolehes reklaamitakse...
Margna. Millest sa räägid?
Tiik. On su auto siin? Ma ei tahaks enda omaga asjatut tähelepanu äratada....

240. lugu, 2. episood

Pinuse pansionaadi puhvet. Alma toimetab oma toimetamisi, ise oma permanentseteks saanud muremõtetes ekslemas (kodukaotuse mured, mis muud!), kui koridori poolt hakkab kostma meeste lähenevaid jutuhääli. Alma kehastub kuidagi mehhaaniliselt ümber - ta näole ilmub viisakas ja väarikas valvenaeratus. Temast on kahtlemata saanud oma ala proff. - Sisenevad Ahven (paiskab ukse laialt ja külalislahkelt pärani) ja asjalik-karmi olekuga linnapea Tiik. (Muide, mida tulisemaks muutub sündmuste arendes Tiigi taldadealune pind, seda asjalikumana ja murelikumana linnaisana ta käitub).

Tiik. Palun osutada meile see au, nagu öeldakse - astuge edasi, tundke ennast siin majas nagu kodus!
Tiik. Jaa-jaa, eks ta ole, eks ta ole... Tervist, proua Saarepera.
Alma. Tere hommikust!
Ahven. Näete, proua Alma, kes meie poole sisse vaatas... Linnapea ise!
Alma. Küllalt haruldane külaline tõesti.
Ahven. Oleks teadnud, et meie juurde sisse vaatate, ma oleksin pillimehed tellinud. Sellise visiidi auks peaks kõlama üks kena tervitusmarss.
Tiik. Jätke jama, Ahven, ausalt. Katsuge meeles pidada: siin väikeses linnas oleme me kõik omainimesed.
Ahven (pärast pausi). Te eksite, härra Tiik.
Tiik. Kogunisti? Millega ma siis jälle mööda panin?
Ahven. Jälle? Mina ei tea, et te milleski muus oleksite mööda pannud, aga... (Peaaegu nagu mingi India mõttetark). Teate, mis ma ütlen: ükski linn pole suur ega väike, suured või väikesed on ainult inimesed, kes neis elavad.
Tiik (pärast pausi, natuke nõutult). Ah soo? Keda te nüüd tsiteerisitegi?
Ahven (on ka ise natuke imestanud ja taipab, et on kas üle soolanud või võõrale mängumaale astunud). Ma ise mõtlesin selle välja, vabandage muidugi. Ma tahtsin sellega ainult ütelda, et austades oma linnapead, austame me ka iseennast. Vähemalt meil siin pansionaadis on selline põhimõte. On ju nii, proua Alma?
Alma. Noh, see on ju teada. Klient on ikka kuningas.
Tiik. Taga targemaks - nüüd olen ma siis koguni kuningas!
Ahven. Proua Alma, hoolitsege siis palun meie kuningliku linnapea eest väarikal moel! Mida soovite?
Tiik (käekella vaadates). Ma jooksin praegu ainult ühe kohvi. Pärast vaatame, mis saab. Mul on siinsamas poole tunni pärast üks väike kokkusaamine... vana sõbraga...
Ahven. Kuulsite, proua Alma? Üks korralik firmakohv!
Alma. Millist te soovite?
Tiik. Must, kange, ilma suhkruta.
Alma. Teete südamele niimoodi ju liiga.
Tiik. Ah, see tass kohvi on see kõige väiksem mure...
Alma. On siis muid ka või?
Ahven. Pole meie asi linnapeale liigseid küsimusi esitada, eks ju?
Tiik. Ah, mis saladust siin enam olla saab, sellest räägib kogu Eesti: Ajalehti olete te ilmselt lugenud mõlemad...
Ahven. No kuulge, millest te räägite! Kui Eesti meediat uskuda, siis pole siin riigis üldse mingit elu, vaid...Dante põrgu!
Tiik. Ah Ahven arvab siis niimoodi?
Ahven. Absoluutselt ja igatahes! Kurat, oleks minu teha, ma kehtestaks mõõduka tsensuuri!

240. lugu, 4. episood

Pinuse puhvet. Alma. Ahven, Tiik

Ahven (on lausa innus, kirumaks ajakirjandust. On ju temagi kaudselt löögi alla sattunud. Aga rohkem räägib temas siiski edevus). Kui mõelda kasvõi ainult sellele, kui negatiivselt see kokkuvõttes meie noortele mõjub! See pidev irisemine võib võtta igasuguse positiivse vaimu! Noored kaotavad usu ja muutuvad küünalisteks!
Tiik. Miks ainult noortele? Kõigile mõjub see halvasti...
Ahven. Ja-jaa, kogu rahvale!

Tiik. Ma ei räägi praegu siinviibijatest, aga kas olete märganud viimase aja trendi... Isegi meie riigikogu kujutatakse ajakirjanduses nagu mingit maanteeröövliite punkti!

Ahven. Just nimelt, härra linnapea! Kuidas ikka tohib niimoodi pidevalt õonestada riigi alustugesid, turumajanduse põhimõtteid ja... ja... mis peamine, meie väikese riigi niigi väheseid ettevõtlikke inimesi! Ei mingit positiivsust!

Tiik. Ärge nüüd üle pakkuge, Ahven! See teie positiivsusejutt tuleb päris tuttav ette...

Ahven. Einoh, ikka soovitatakse positiivselt mõelda.

Alma. Andke muidugi andeks, et vahele segan, aga... vat nõukogude ajal kiideti ikka ka kogu aeg seda positiivset kangelast... Ega negatiivseid asju vist tohtinudki siis lehte panna või kuidas?

Ahven. No leidsite ka, millelega võrrelda! Ausalt!

Tiik. Ah soo, meelde tulles, proua Saarepera – ma loodan väga, et teid pole seal Õnne tänava majas enam eriti tülitatud?

Alma. No ma ei tea... Ega pole tõesti seda kõige viimast omanikku... Georg Sumbergit... pole teda viimastel nädalatel näinud küll.

Tiik (*blufib tähtsalt ja kuivalt*) Selge. Ma rääkisin temaga sellel teemal natuke. Loodame, et kired rahunevad maha. Ei-ei, seda ma ei saa lubada, et meie linna teenekaid inimesi kimbutatakse.

Alma. Teie kohv, palun.

Tiik. Oi, suur tänu!

Ahven. Kas te tõesti midagi muud ei taha?

Tiik. Ei, ei, see on hetkel kõik.

Ahven. Väga kahju! Proua Alma, kas te ei leia, et meil on lausa askeetlik linnapea, kes ei lase ennast isegi kostitada. Kahjuks pean ma nüüd korraks retseptnõusse minema... (*Lausa kaeblikult*). Meil on seal ju jälle uus neiu ke katseajal, juba kolmas tüdruk kahe kuu jooksul, kujutage ette...

Tiik. Miks siis?

Ahven. Ah, igal oma häda. Kes ei oska keeli, kes ei tunne arvutit, kes niisama koba...

Tiik. Provintsi õnnetus, tahate te öelda, Ahven?

Ahven. Mina niimoodi ei üldistaks, aga... noh, me mõlemad oleme ju siiski Tallinnast pärit, kui ma ei eksi?

Tiik. See ei tähenda iseenesest veel midagi. Kuulge, äkki käiks proua Saarepera teie asemel seal seda uut töötajat abistamas ära? Nii palju kui ma mäletan, peaksite te ju ka seda tööd tundma?

Alma. Noh-jah, eks omal ajal sai seal ka istunud...

Ahven. (*käsi juba lingil*). Ah soo? (*Linnapea ilmet märgates*). Selge. Proua Alma, äkki olete nii lahke? Vaadake palun tõesti, kas sellest üldse asja saabki...

Alma. Ta pole Viuu, vaid... oot, kuidas see nimi oligi... Viia-Regina.

Ahven. Lühidalt Via Regia!

Tiik. Ohoh? Via Regia tähendab ju kuninga teed! Oi need eesti nimed...

Alma. Minu meelest on see nii ilusa kõlaga nimi.

Ahven. Ehk läheksite siis seda kuninglikku kobakappa utsitama?

Alma. Nojah, kuidas arvate. Aga siis jätan ma puhveti teie hooleks.

Ahven. Ah, ma olen juba sellega harjunud. Siin peab kõike oskama. Harjunud selle eluga siin katuse all: Figaro siin, Figaro seal. (*Kui Alma on väljunud, vaatab linnapea suunas*). Seda ma arvasin. et ega te ikka niisama mõõdamines tassi kohvi jooma ei tulnud...

Tiik. Tark mees olete, kõigest saate aru. Mul on teile üks küsimus, Ahven.

240. lugu, 6. episood

Tiik. Tulge istuge palun siia.

Ahven. Ma siiski jääksin siia... (*püüab naljatada*) Või peaksin kohe oma advokaadi kutsuma?

Tiik. Paluge jumalat, Ahven, et minul varsti advokaati vaja ei oleks, paluge kohe kõigest südamest!

Ahven. Te teete mind nüüd päris murelikuks.

Tiik. Hoopis teie teete mind murelikuks. Ahven, ütelge, kellele te olete lobisenud asju, millest normaalsed äriinimesed ei igal tänavanurgal ei räägi!

Ahven. Ega ma haige ei ole. Harry Ahven oskab oma suumulku päris kenasti kontrollida.

Tiik. Ise ka usute? keegi on temaga vägagi avameelne olnud!

Ahven. Kellega, andke andeks?

Tiik. Ma räägin sellest Koidulast, kes luuletas terve ajalehe meie linna kohta täis! Ei, mis Koidula – lausa Debora Vaarandi! Hinge lööb kinni...

Ahven. Aa – teie räägite Evest!

Tiik. Nii-nii – teile on ta juba Eve, mitte Lainevool?

Ahven. Ei mina seda mäleta. Oleks minu teha, ma ei annakski naistele perekonnanimesid. Liiga suur au!

Tiik. Võib-olla on teil isegi õigus, aga paraku on see õnnetus ammu juhtunud! Niisiis, mida te talle rääkisite?

Ahven. Absoluutselt mitte midagi. Minul on selliste tüütute tädikestega suhtlemiseks oma meetod.

Tiik. Huvitav, ja milline?

Ahven. Ma räägin nendega palju, aga ainult muust! Noh, nagu operetis, teate küll! “Pardoon madaam ja sivuplee madaam! Kas te ei leia, et täna on ilus ilm, äkki peaksime selle auks ühe suure korraldama?” Nagu need napakad elumehed nendes laulumängudes on.

Tiik. Ah nii koguni. Siis polnud teil vaja eriti pingutada.

Ahven. Kuidas, palun?

Tiik. Imelik, millega te nii asjaliku mehe nagu Kuno Pfeffermint küll ära tegite, et ta teid meie pisikesse MTÜsse kolmandaks osanikuks soovitas?

Ahven. Kui lubate, jätaksin selle oma ärisaladuseks, kuidas minust, teie meelest teisejärgulisest vanamehest sai ühe tillukese mittetulundusühingu liige...

Tiik (*ennast kokku võttes*). Hea küll, mis me tülitseme. Eks me kõik ole praegu natuke närvis. Mõtelge parem järele... Kust kuradi kohast see välja imbus, et me juba tasapisi müüme sommidelle ja sakslastele sinna järve äärde võsasse krunte?

Ahven. Ega see pole siin linnas ju liiga suur saladus kunagi olnud.

Tiik. Igatahes pole meie asi sellega kusagil laiata!

Ahven (*rohkem omaette*). No tead, Eve, seda sa veel kahetsed!

Tiik (*vaatab teravalt Ahvena poole*). Nii et ikkagi... hakkasite kelkima?

Ahven. See pole mulle lihtsalt loomumane.
 Tiik. Noh, siis emakest tõtt raiuma.
 Ahven. Tõtt? Kas tänapäeval keegi seda ka räägib?
 Tiik. Hm... Äkki teie?
 Tiik. Ei, ei, see piinlik asjaolu oleks mulle endale ka meelde jäänud, sest...
 Tiik. Imelikud lood, Ahven, tõesti imelikud lood...
 Ahven. Ma ju ütlesin, et ma rääkisin temaga ilusast ilmast, harilik flirt kohvi ja brändi juurde.
 Tiik. Paistab, et pean Pfeffermindi käest küsima. Muide, miks ükski ta telefon ei vasta?
 Ahven. Nii palju kui mina asjaga kursis olen. viibib Kuldse Kodu juhatuse liige ja siinasuva majutusasutuse põhiomanik Kuno Pfeffermint korralisel puhkusel välismaal...
 Tiik. Nii. Ja miks mina seda ei teadnud?
 Ahven. Ei või teada.
 Tiik. Miks mina välismaal puhkusel ei ole, miks mina pean üksinda nüüd kogu seda sõnnikut rookima? Pagan võtaks, siin maal ei saa enam kedagi usaldada.
 Ahven. Aga muidugi ei saa! Siin ei tohi iseennast ka usaldada. Aga mis sellesse agarasse ajakirjanikku puutub, sellesse Evesse, siis...
 Tiik. Kuidas arvate - mida peaks tegema, et ta oma nuhkimise järele jätaks? Sest praegu on küll korralik skandaal, aga pole siiski kuigi tõsiseid argumente...
 Ahven. Ah et mida teha Evega? Ma mõtlen selle peale.
 Tiik. Õigesti teete, Ahven! Mõtelge, mõtelge... (Kella vaadates). Ohoh, mu sõber peaks iga minut tulema!
 Ahven. Kas lähen kutsun proua Alma tagasi?
 Tiik. Hm... Kui, siis mitte kohe. Natuke hiljem. Sobib?
 Ahven. Nagu ütlete, nii ongi. Ei julge teid rohkem segada.
 Tiik (talle järele vaadates). Ahven?
 Ahven (jahesolvunult). Jah, härra linnapea?
 Tiik. Nii igaks juhuks - ärge siis unustage, et istume ühes paadis. Te olete ju minu partner.
 Ahven. Liiga suur au minusugusele, ma arvan...
 Tiik. Mitte au, vaid imeliku ajastu imelik fakt. Mina ju teid sinna paati ei kutsunud, sinna tõi teid Pfeffermint. Kurat teab, miks ta seda tegi. Nii et ärge rabelege...
 Ahven. Sorry, ei saanud aru?
 Tiik. Selgitan kannatlikult. Mina olen noorem mees, ma olen sporti ka teinud. Mina ujun sellest sopajärvest veel välja, aga teie...
 Hm? Ei julge teid rohkem kinni pidada.

240. lugu, 9. episood

Pinuse baar. Tiik, Pöder.

Tiik. Tead mis, Laur, see pole viisakas.
 Pöder (hajameelselt, natuke tüdinult). Mis see nüüd... Mis see viisakus teemasse puutub?
 Tiik. Mees, ega ma mingi Hamlet ei ole, et monoloogi pean. Ma vajan dialoogi.
 Pöder. Ma ju kuulasin su ära, Raivo.
 Tiik. Jah, aga sa pole ütelnud midagi konstruktiivset.
 Pöder. Ju siis pole midagi ütelda.
 Tiik. Nii, nii. Uskumatu – ja selle mehega sai üliõpilasmalevas venevastaseid laule lauldud! Me olime sõbrad, Laur!
 Pöder. Kas ikka olime?
 Tiik. Seda ma kartsin. Nii kui natuke kusagil kärisema hakkab, nii hakkavad sõbrad jalga laskma. Algul pani Margna põdsasse... Kas nüüd siis sina ka?
 Pöder. Kui sa sellest perioodist räägid... see nüüd küll eriti suur sõprus ei olnud, kui sa meilt iga väikese tehingu pealt roppu moodi matti võtsid. Ikka nii, nagu osutaksid meile eriti suure teene.
 Tiik. Matti võtnud? Kas ma pidin pool linna teile niisama ära andma? Mind poleks mõistetud... Ei, ma ei usu oma kõrvu – sellist juttu kuulen ma ärimehe suust!
 Pöder. Esiteks pole ma ärimees, vaid ettevõtja, ja teiseks... teiseks pean ma sulle põialt, et sa kunagi kõigest sellest maksuametnikega rääkima ei peaks.
 Tiik. Mis-mis? Nüüd hakkad sina ka mind ähvardama...
 Pöder. Ei ähvarda. Lihtsalt... anna andeks, aga minusse see jama eriti ei puutu. Tänu taevale, oskasin õigel ajal eemale astuda.
 Tiik. Nii, mees, said öeldud, mis öelda oli? Kuula siis jälle mind. Arvad, et mina kavatsen üksinda uppuda? Ei kavatse! Kui vaja, on mul ka sinu kohta üht-teist üllatavat... Alates sellest, et seesama kuradi hotell-motell, kus me praegu istume... Huvitav oleks teada, miks sa selle omal ajal Margnale maha müüsid?
 Pöder. Pole sinu asi.
 Tiik. Arvad, et ma ei tea? Mõttled, et mind polnud siis veel siin linnas... Kallis maarahvas peaks kunagi teadma, millise hinnaga sa selle kunagi said... Ja mis selles majas üldse oli...
 Pöder. Bordell oli. Ja mis siis? (Tõuseb).
 Tiik. Sa ei lähe mitte kuskile.
 Pöder. Ikka lähen. Pealegi – kaua see proua Saarepera ikka seal ukse taga peab konutama ja meie kirglikku kuuldemängu kuulama?
 Tiik. Kurat, sul on õigus... Lähme siis pealegi.
 Pöder. Teine jutt. Ma polegi sind nii sabinas näinud, omavahel öeldes.
 Tiik. Ma ise ka ei ole. Niisugune tunne on, et... Läheks kuhugi?
 Pöder. Mul on üks sõit ees.
 Tiik. Sa oled autoga?
 Pöder. Millega veel?
 Tiik. Aga mina tuln siia jala. Populism, ütled sina nüüd?
 Pöder. Ei ütle. Hea küll, lähme istume natuke aega mu autos. Ja rahuneme maha.
 Tiik. Pole aega, ma pean seda õnnetut linna juhtima – vaatamata kõigile intriigidele.
 Pöder. Eks astu siis pärast minu poolt läbi, kui teisiti ei saa!
 Tiik. Aga kui tulengi, mis siis?

Pöder. Eks siis paista!

240. lugu, 11. episood

Pödra maja. Pöder, Tiik.

Tiik. Anna andeks, vana, ennist viskas ära.

Pöder. Samad sõnad.

Tiik. Arvad, et ma nii väga tahangi olla selle linnakese pea?

Pöder. Ei arva.

Tiik. Asi seegi.

Pöder. Aga miks sa siis oled? Astu tagasi?

Tiik. Aga kuhu?

Pöder. Mõttes? Ei saanud nagu aru?

Tiik. Mis sul väga – sul on oma tehas, sul on oma maja, sina oled selle linna poiss. Aga mina... Oled sa üldse mõelnud, mis minusugusest pärast kukkumist võib saada?

Pöder. Sa tahad ütelda...

Tiik. Jah, ma tahan ütelda, et mul pole midagi. Mul pole tagasiteed kuhugi. Isegi mitte perekonda – ka see läks poliitika perse.

Pöder. Ma pole selle peale tõesti nii väga mõelnud... mis mehed need elukutselised poliitikud on..

Tiik. Vaat nii. Meie kuulume riskirühma. Kui kukume, oleme poliitilised laibad. Laur, sa pead mind toetama!

Pöder. Ma ei saa aru, kuidas...

Tiik. Ma ei tea veel. Ma ütlen siis kui vaja läheb.

Pöder. Ütlen kohe ette – kui on vaja midagi maha vaikida, siis ehk jah. Aga valetama ma ei hakka.

240. lugu, 13. episood

Tiik, Pöder

Tiik. Mis sinuga vahepeal juhtunud on, Laur? Mis mees sa nüüd üldse oled?

Pöder. Kuradi palju küsimusi.

Tiik. Millest sa üldse mõtled; tahaks teada?

Pöder. Hea küll, Raivo, ma ütlen, millest ma viimasel ajal mõtlen. Päris tihti kohe-

Tiik. Noh, lase käia, lao lagedale.

Pöder. Olgu, ma mõtlen näiteks üksindusest. Eriti õhtuti, kui mu akna taga üks männioks klaasi kriibib...

Tiik. Mees, kuidas sa saad mingist männioksast mõelda? See pole normaalne.

Pöder. Veel mõtlen ma mõnikord armastusest. Või pigem – selle puudumisest.

Tiik. Hull, täitsa hull...

Pöder. Ja väikestest lastest, keda mul ei ole.

Tiik. Ise ka usud, mida räägid?

Pöder. Sina küsisid, mina vastasin. Nii avameelselt pole ma kellegagi rääkinud.

Tiik. Laur, see on väga vahva, aga see pole... meie rida.

Pöder. Kelle rida see siis on?

Tiik. Noh, ma ei tea... Mis asi on üldse armastus? Fiktsioon, mees!

Pöder. Poiss, su närvid on küll läbi, aga... mul pole sinust isegi eriti kahju.

Tiik. Kurat! (*kargab püsti*). Sinuga on täiesti mõtetu rääkida!

242. lugu, 2. episood

Morna. Hotell-pansonaat Pinus. Tuba, mida kasutab lausa põhielamiseks Harry Ahven. Ahven on (viimasel ajal) närviline. Peegialusel on lapik konjakipudel. Ahven valib vihaselt telefoninumbrit. Ilmselt juba mitmendat korda.

Ahven. Hallo? Hallo? Linn? Lõpuks ometi! Kellega ma räägin? Ma saan aru küll, et sekretär, aga mul on vaja Tiiki. Ja väga ruttu, neiu, eks? Mis siis, et linnapea? Ütelge, et Ahven, Harry Ahven, küll ta teab... Misasja? Komanderingul... Nii... Rotid lasevad uppvalt laevalt jalga... ei, see polnud teile... Mis audiitorid? Kurrat!

Ahven viskab telefoni käest, rüütab otse lapikust. Selle pealt tababki teda sisenev Pfeffermint.

Pf. Nii. Seda võiski arvata...

Ahven. Oi sa sinepisiiruline... Nii võib kuulsusetult infarkti saada! No tere ka... (*sirutab käe*).

Pf. (*vaatab sellest demonstratiivselt mööda*). Infarkt ootab sind alles ees, ole mureta.

Ahven. On see nüüd siis see paljukiidetud Tartu huumor, Kuno?

Pf. Ei mingit Kunot sulle. Mina olen sulle jälle härra Pfeffermint.

Ahven. Selge pilt - sinu masti firmajuhil kohe peab olema keegi, kelle peale karjuda saaks. Palun väga, ma olen valmis...

(*sulgeb virila nalja korras näppudega kõrvad*).

Pf. Tahaks loota, et sa veel päris täis ei ole.

Ahven. Harry Ahven pole kunagi päris täis. Isegi kui tahaks.

Pf. Parem ära taha.

Ahven. Kuno... Pfeffermint... luba natuke imeks panna, et sa isiklikult siia ilmusid. Sa pole siin meie tillukeses mudilas viimasel ajal just eriti populaarne.

Pf. Jah?

Ahven. Noh, ütleme nii, et reiting on natuke nagu kukkunud...

Pf. Reiting! Ega ma mingi rokilaulja ole, et populaarsust vajaksin.

Ahven. Okei, istu siis ometi.

Pf. Pole, kuhu istuda. (*Viskab tugitoolilt Ahvena kampsuni küllalt põlgliku liigutusega kõrvale ja istub siiski*). Mis kuradi seapesas sa siin elad, ausalt?

Ahven. Aa... nüüd panid täkke. See on hotellielu sündroom. Ela nagu kodutu, aga teiste meeste äriasju...

Pf. Mis sa mulised, mees!

Ahven. Kuidas, palun!

Pf. Oled sa üldse võimeline kedagi kuulama?

Ahven (*jahesolvnult*). Eks proovi järele.

Pf. Kuula nüüd päris suure hoolega, mis mul sulle ütelda on.
Ahven. Tiba konjakit ehk kõigepealt?
Pf. Peida ära, ja hästi kaugele!
Ahven. See peab siis ikka päris vinge jutt olema, mille pärast sa siia kohale kimasid!
Pf. Ongi!

242. lugu, 4. episood

Ahven, Pfeffermint

Pf. Ahven, varsti on sul üks blondinka ukse taga.
Ahven. Sa mõtled seda tibi, kes mul nüüd seal all retseptisoonis istub? Kena kiisuke, kas sa ei leia? Klass!
Pf. Ei, mitte tema. Aga tuleb tunnistada, et see on su ainuke plusspunkt viimasel ajal.
Ahven. Mis ma räägin – sihuke kaunistaks isegi Radissoni hotelli! Aga ta on eraelus paras pipar, arvesta sellega.
Pf. Minul pole vaja millegagi arvestada. Mina olen nelja tunni pärast juba lennukis, vaat nii. Ja-juba enne ööd olen soojal maal palmide all.
Ahven. Nii et ka sina siis... Aurad ära nagu Tiik auras?
Pf. (kalgi muigega). Ju siis polnud teie linnapea südametunnistus laitmatult puhas... või kuidas?
Ahven. Eks te kaks ise tea, mida teise kohta rääkida... Mina olen väike tegija.
Pf. Ahven! – Raiu endale nina peale, et Kuldne Kodu on soliidne firma. Meil ei aura mitte keegi niisama ära, meil on korraliste ja erakorraliste puhkuste graafik.
Ahven. Hakkab koitma. Mina pean siis jääma siia skandaalide kätte? Mis jama – ega ma mingi pressiesindaja ole!
Pf. Näed, ikka ära arvasid! Just nimelt - pressiesindajaks jääd! Omaenese sitta koristama!
Ahven. No tead, see on juba liig...
Pf. Ma olen sinuga isegi kannatlikult rääkinud! Nii! Ja nüüd kuula: varsti peaks sinu juurde sisse sadama üks ajakirjanikurisu.
Ahven. Häh, ja mis siis? Sihukesi olen kahekaupa vardasse ajanud ja ketšupiga nahka pistnud.
Pf. Vardas praed sina, mees! Praegu nuusib ta minu andmeil veel teie linnavalitsuses.
Ahven. Ai sa kurat... jälle see Lainevoog?!
Pf. Täpselt nii. Hommikul otsis ta mind Tartu kontorist. Aga püüa tuult!
Ahven. Kauaks kaod või kuidas?
Pf. Esialgu nädalaks. Ma olen tähele pannud, et kauem kui nädal-kaks ei pea ükski Eesti skandaal vastu. Uus tuleb enne peale.
Ahven. Kuno, oled nüüd meheks, ausalt... Miks peaksin mina selle tädiga vadistama jääma? Äkki tahan mina ka palmide alla!?
Pf. Vait!!

242. lugu, 6. episood

Ahven, Pfeffermint

Pf. Kuule, sina, taskukombinaator – kas sa tõesti ei saa aru, kellega sa ennast sidunud oled?
Ahven. Sinuga. Sa oled ju kõva tegija, sellepärast.
Pf. Ära targuta! Seda, mida sa tegema pead, nimetatakse kirjakeeles vigade paranduseks. Tegelikult aga oma sita rookimiseks, nagu sai juba öeldud.
Ahven. Mul pole mingeid vigu parandada ega mingit sitta rookida.
Pf. Tonnide viisi on! See Lainevoog on liiga terane.
Ahven. Ah sina arvad ka niimoodi, mis? Tunnistan, et kaotasin paariks hetkeks temaga rääkides vist tõesti valvsuse.
Pf. Ahven – sa plärasid tookord umbes viis korda rohkem kui oleks tohtinud!
Ahven (meelheitva hädakoomikaga). Kuradi tervishoiureform, ma ütlen! Räägitakse, et see tädi olnud päris hea arst, aga näe, osakond suleti, arstid peksti tänavale, kes kuhu, tema hakkas hädaga kirjutama...
Pf. Mis tal viga sinusuguste kiremise pealt maha kirjutada!
Ahven. Ma tegin meile promot.
Pf. Promo? Ahven, sa kelkisid nagu purjus vargapoiss bussijaamas!
Ahven. Kuidas sa endast vanema mehega räägid, ausalt, ma ei saa aru...
Pf. Suu kinni! Sinu õnn, et sa ei pläranud mitte kõike välja.
Ahven. Seda minagi. Paragrahvid ju ei paista. Siin on mul ohutunne voh sellisel tasemel, ausalt!
Pf. Kui paragrahvid paistaksid, siis ma sinuga siin enam ei räägiks.
Ahven. Kuidas seda mõista?
Pf. Mõista, kuidas tahad. Kui sa üle parda ei taha lennata, on sinu ülesanne teha täna kõik, et ma soojalt maalt tagasi tulles ei peaks ütleva: Morna oli minu kõige viletsam investeering ja ma likvideerin selle vea.
Ahven. Mina olen Tallinna poiss, mind see pasane Morna nii palju ei huvita, et...
Pf. Sind peaks huvitama su enda saatus, Tallinna poiss.
Ahven. Ütle välja, kui alustasid.
Pf. Kui veel ühe vea teed... Siis sa enam ei tõuse.
Ahven. Mõtelda! Hea küll, mis ma tegema pean?

242. lugu, 8. episood

Ahven, Pfeffermint

Pf.. Sina ju naistemees, sul peaks ju ikka nippe leiduma või kuidas? Me ei vaja muud, kui et see tädi enam meie projekti ei puudutaks.
Ahven. Okei, teeme ära.
Pf. Ära kelgi. Kui su mesijutt ei aita, kui ka voodi ei aita, siis...
Ahven. Mis siis? (Vaatab Pfeffermindi poole, süngestub). Vägivald pole minu rida.
Pf. Mis vägivald? Muideks, kas sa ka tead, kui palju meie teedel ja tänavatel autoõnnetusi juhtub? Ma vaatasin Tartus aknast, kuidas see Eve autot juhib... No täitsa lõpp!
Ahven. Jäta järele! Mina pommidega ei tegele. Kuno!
Pf. Mis pomm? Ega meil siin mingi Iraak ole, ega me mingil Iirimaal ela!

Ahven. No, siis veel... Pommi mul pole, aga... Noh, ühe naaskli peaks ikka kusagilt leidma. Laseme autol kummid tühjaks, enam ta siia ei tule.

Pf. See eit tuleb.

Ahven. Arvad?

Pf. Kindlalt. Sellised on nagu verekoerad.

Ahven. Sinu ettepanek...?

Pf. No näiteks... pidurid ütleavad üles...

Ahven. Nagu kinos, mis?

Pf. Ja nagu elus, vaat nii, Ahven. Ma arvan, et see pole keeruline. Mis see pidurivoolik ikka läbi kaksata ole.

Ahven. Mitte pidurivoolik, vaid pidurilõdvik.

Pf. No näed siis – sa tunned ju asja! (*vaatab külmalt, teravalt, siiski natuke sisimas muiates Ahvenale otse silmi*). Teed ära?

Ahven ei vasta. Aga... ta on hakanud Pfefferminti kartma.

242. lugu, 10. episood

Morna kohviku ukseks seisab – peaaegu särades! – Ahven. Läheneb auto. Sellest astub välja Eve. Ahven tõttab talle lausa avasüli vastu, lilled aimult puuduvadki!

242. lugu, 12. episood

Morna kohvik. Väliselt oi-mis-magus, lausa flirdilähedane pildike. Ahven moosib Evet.

Ahven. Mul on nii hea meel, Eve, et me siin kahekesi istume ja täiesti sõbralikult kudrutame.

Eve. Kas siis mina ka kudrutan?

Ahven. Küll sa hakkad, usu mind, tüdruk! Nali, ärge pange pahaks...

Eve. Teie; Ahven, sobiksite päris vanu šlaagreid laulma.

Ahven. Tõesti? Ja milliseid?

Eve. Kasvõi seda – oh keeruta, kudruta, kuldähgega sõdur, või kuidas see oligi...

Ahven... Ah soo, see... need ööd on nii valged ja kuluvad ruttu...

Eve. Ei linalakk neidu sa kätte ei saa!

Ahven. Eve, tohin ma midagi tunnistada?

Eve. Ikka võib. Mulle kohe meeldivad avameelsed ülestunnistused.

Ahven. Ma peaksin teie peale päris pahane olema, aga ma ei ole.

Eve. Oi, tõesti? Ja miks siis – ei ole?

Ahven. Aga sellepärast, et ma olen vist... natuke armunud.

Eve. Fuih, Ahven - nii rumalasti pole minuga ammu räägitud.

Ahven. Jaa, jaa, ma tean. Te olete stabiilses abielus, mul pole mingit lootust. Mis seal ikka. Mulle meeldib see tunne ka platooniliselt.

Eve. Miks te vait jäite, rääkige edasi?

Ahven. Ma olen juba siiski selles eas, mil oskad taas hinnata platooniliste suhete salapära. Nii-öelda... sügavat ja lummatavat...

242. lugu, 14. episood

Kohvik. Eve, Ahven

Eve (*teisel toonil*). Aitab nüüd ehk selleks korraks kuuekümnendate romantikast?

Ahven. Seitsmekümnendate, kui täpne olla! Ma alles alustasin, kaunitar. Tübake konjakit?

Eve. Ma ju ütlesin, et ma olen roolis.

Ahven. Pardon, ma unustasin.. Mina küll võtan, kui tohib..

Eve. Räägime nüüd veel natuke parem sellest terviserajast- või siis sellest valgustatud suusarajast, kuhu on millegipärast juba üsna mitu ehituskruunti müüdnud?

Ahven. Jumal, kui igav. Kuidas te viitsite ikka üht ja sama joru ajada?

Eve. Ise ka imestan. Aga meil jäi eelmine kord nagu midagi pooleli. Mu peatoimetaja ütles, et see on ju nagu järjejätk või seriaal, mis kõige põnevamal kohal pooleli jäi...

Ahven. Ah soo? Mina ei näe selles midagi eriti põnevat. Vaat kui terviserada valmis saab, vaat siis tulge, vaat siis räägime...

Eve. Eks ole ju, see polnud teie idee, teid lihtsalt kasutati ära?

Ahven. Kes seda ütles?

Eve. Seda polegi nii raske arvata. Ikka on nii, et tankist jäetakse maha.

Ahven. Mina pole mingi tankist!

Eve. Ah nii et ikka võrdne vastutaja? Koos Tiigi ja Pfeffermindiga?

Ahven. Kust te üldse selliseid tooreid asju teate, ise veel arst, ausalt!

242. lugu, 16. episood

Eve, Ahven

Eve. Vaene Harry...

Ahven. Muidugi vaene. Mulle tehakse liiga. Linalakad ei hooli minust.

Eve. Sõbrad ka ei hooli. Tiik ja Pfeffermint on silmapiiril haihtunud...

Ahven. Tõesti? Ma ei teadnudki.

Eve. Ja teie, vaene mees, peate nüüd nende pärast higistama... Mitu protsenti teie osalus oligi? Kaks või kolm?

Ahven. Ohooohoo - nii tillukesti numbreid mina ei tunnegi! (*vakatab*).

Eve. Ah nii et ikka suurem oli? Mina ei usu...

Ahven. Mina pole midagi ütelnud ja kirja panna pole teil midagi.

Eve. Eks ma vaeseke uurin siis jälle neid igavaid pabereid...

Ahven. Sealt ei leia te enam küll midagi uut! Tegime nalja, aitab ehk küll. Teate, ma peaksin nüüd tööle minema...

Eve. Kahju. Minu töö jääb siis ju pooleli.

Ahven. (*teda seirates*). Minu meelest olete te oma töö juba ära teinud. Terve linn on pea peale pööratud... Mida te veel tahate?

Eve. Oh, ei midagi erilist. Ainult seda va päristõde.

Ahven. Kurat, niisugust asja pole olemaski!

Eve. Äkki ikka on?

Ahven. Ka mina arvasin kunagi niimoodi. Aga nüüd...

Eve. Mis siis nüüd on?

Ahven. Kuulge, te olete küllalt... kuidas seda öeldagi... te olete elu näinud, kas teie ei teagi, et maailm on küllalt kuri?

Eve. Näiteks?

Ahven. Näiteks... No võtame kasvõi sellesama Morna linnakese. Tundub küll, et sihuke vaikne paigake, kus midagi ei juhtu...

Eve. Kas siis juhtub?

Ahven. Mis te siis arvate! Siingi on üks jagu oma kaabakaid ja huligaane!

Eve. Huvitav jutt ühe platooniliselt armunud mehe jaoks. Noh, läki siis...? (*Juba ukse juures*).

Ahven. Kas lähme mõned sammud koos?

Eve. Vist mitte. Ma pidin veel korra linnavalitsusse tagasi minema... ja siis veel tuttavate poole...

Ahven. Te olete autoga? Äkki viskate minugi pansionaati?

Eve. Ei, ma parem jalutan. Mulle tulevad käies teinekord head mõtted pähe.

Ahven. Kahju küll – siis lähevad meie teed lahku... linalakk neid.

Mõlemad naeravad – küllalt ebasiiralt.

242. lugu, 18. episood

Üldplaan. Kohviku nurga taga suhteliselt varjulises kohas seisab Eve auto. Sellele läheneb kiiresti ja hiilivalt mehekogu. (Ahven, kes muu). Paar vilkspilku sinna-tänna, tänav on tühi, kohvikuaknad suhtkaugel – mees kummardub paar korda tagumiste autorataste kohal üsna auto alla, ehk näeme ka näpistangide väljatust... Siis Ahven kaob.

242. lugu, 20. episood

Õhtupoolik. Kohvikuesine. Väsinud Eve on tulnud (linnast, Johannese juurest jne). Hakkab autosse istuma, kui heliseb ta mobla.

Eve. Jah? Sina, kullake... Oi jah, su naisel oli ikka päris raske päev... Ei, ei jää ööseks, mulle ei meeldi enam see pansionaat, koju tahan, ainult koju! Kohe silmapilk hakkann Tallinna poole sõitma! Muidugi olen ettevaatlik! Suudlen sind! Lastele pai-pai!
Eve istub autosse. Auto kaugeneb, pöörab põiktänavasse... (kaadri taha). Ja siis kostab kõmakas, kostab klirinat... nagu oleks auto kusagil vastu posti või tara pörganud. Jätkegi oma loo siinkohal pooleli!

243. lugu, 1. episood

Morna haigla. Väike palat, milles viibib vaid üks inimene. Jah, voodis istub (padjad selja taga) Eve, pidžaama seljas. Tal on ümber kaela kipskrae (kaelatugi). (Ehk on kusagil ka mingi side? Üle ei maksa pakkuda, aga siiski, see naisterahvas on ju läbi elanud paraja paugu, ega ta siis asjata terve nädala väikelinna haiglas pole viibinud!). Ta loeb raamatut. Uks paotub, sisse pilulub imar mehenägu. See on täies mundris konstaabel Priit Torim. Ikka veel ukse taga seistes...

Torim. Kopp, kopp?

Eve. (*hajameelselt vana lastelaulu sõnadega*). Kopp-kopp, lahti tee... Eks tulge sisse, kui juba koputate.

Torim. (*sisenedes*). Ma ei seganud?

Eve. Jumal, jälle politseist!

Torim. Khm... Loodan, et ei seganud teid.

Eve. Muidugi segasite, mul nii hea raamat pooleli!

Torim. Siis on küll kahju. Ma ise ka armastan lugeda. Kahju, et aega nii vähe on.

Eve. Jah? Minul aga on nüüd selleks kohe lausa piiramatu aega. Vähemalt kaks päeva veel!

Torim. Tohin ma küsida, kuidas teie tervis on?

Eve. Kui hästi läheb, siis lubatakse esmaspäeval koju... Tallinna. Ptüi, ptüi!

Torim. Siis on hästi, siis on kohe väga hästi. Ma loodan, et teile tullakse seal järele.

Eve. Jaa-jaa, toimetusest lubati auto saata, abikaasa tuleb ka... ja... Aga ega te ometi selleks tulnud, et mu tervise järele pärida, mis, härra politseinik?

Torim. Tervis on ikka see kõige tähtsam asi.

Eve. Oh, ma näen teie näost, et teile on ikka muudki asjad tähtsad...

Torim. Mis parata, kui mul sihuke nägu on.

Eve. Kas ma pean tõesti jälle kõike otsast peale rääkima hakkama?

243. lugu, 3. episood

Palat. Torim, Eve.

Eve. Nädala algul vooris teie kolleege siin lausa hulgi... muist olid mundris, muist erariides...

Torim. Oleme kursis, oleme kursis.

Eve. Kas mul jäi siis neile midagi rääkimata?

Torim. Seda mina ju ei tea, proua Lainevoog. Nemad olid... Nii-öelda spetsid, Tartu kriminalistid.

Eve. Just, just, ja see kõige tähtsam mees oli Tallinnast. Ma isegi tunnen teda natuke. Jah, aga kes siis teie olete?

Torim. Minul on natuke teine profiil, nagu öeldakse. Ma olen kõigest kohalik konstaabel.

Eve. Ah koguni? (*Jäeb mõtlema*). Ega mina nendes politsei auastmetes ausalt öeldes suurt vahet teha ei oska, naisterahva asi.

Ühed tähtsad tegelased olete minu meelet kõik.

Torim. Ega see pole auaste, see rohkem nagu amet.

Eve. Las ma mõistatan – mis see on umbes nagu vanasti miilitsa piirkonnavolinik oli?

Torim. Sinnapoolse natuke jah. Ja ma pean kohe ette ütleva, et kui teie ei taha, siis ega teie peagi mulle vastama.

Eve. (*vaatab pikalt... noore mehe aus švejkinaugu on talle ootamatult sümpaatne*). Einoh, ega minul pole midagi salata. Kas raporteerin, kuidas lugu oli?

Torim. Ainult mitteametlikult.

Eve. Ma siis raporteeringi mitteametlikult.

Torim. Ma kuulan huviga.

Eve. Üles te ei kirjutagi midagi?

Torim. Mul on noor pea.

Eve. Oi, seda oleksin ma pidanud kohe märkama! Noh, mis ta oli – istusin selle teie väikese kohviku lähedal oma autosse, see oli mul sinna pargitud... Või on see keelatud?

Torim. Ei ole keelatud.

Eve. Jumal tänatud, vähemalt selle eest ma trahvi ei saa!

Torim. Trahvi? Mitte igauks teie olukorras ei jaksaks praegu nalja teha...

Eve. Ma ei tee mingit nalja, ma küsisin seda täitsa ausalt. Ega ma pole kuigi eeskujulik autojuht, mul juhtub kogu aeg midagi... Oh, ma olen päris ehtne autoäpu! Noh, see oli nädal tagasi, olin siin tööasjus...

Torim. Teame, teame... Varsti räägib sellest terve vabariik!

Eve. Hm... Ma saan teist aru, te olete vist oma linna patrioot?

Torim. Muidugi olen patrioot, aga... seadus on seadus... räägiksime ehk nüüd sellest teie avariist.

Eve. Ohjah, mis mul ikka rääkida. Hakkasin koju sõitma, istusin autosse... ega ma kaugele ei jõudnudki, kui see parempööre... noh, äkki tunnen, et pidur ei funksi... nagu poleks ollagi, saate aru!?

Torim. Ja edasi?

Eve. Ega ma rohkem suurt mäletagi. Siis oli juba kiirabi... ja haigla... ja see pagana kipsist krae... Räägitakse, et üks aiapost jäi mulle ette.

Torim. Tegelikult Vahtra tänav 6 väravapost.

Eve. No näete, teie teate palju rohkem kui mina! Ma ju ütlesin, et mina ja auto, meie kahega juhtub alalõpmata midagi...

Torim. On siis tõesti?

Eve. Jummal, aga muidugi! Teate, kuidas ma üldse enda jaoks Morna linna avastasin? Sellepärast, et mu auto jäi aasta tagasi just siin ootamatult seisma... nagu eesel! Sealsamas selle kohviku juures, mõtelge vaid!

Torim. Tähelepanuväärne kokkusattumus!

Eve. Nojah, pärast tuli välja, et olin mingit soditud bensiini ostnud... Ja nüüd, palun väga, nüüd ütles pidur üles!

Torim. Kes teile ütles, et see üles ütles?

Eve. Mulle pole midagi öeldud... Aga mis siis siis veel olla sai?

Torim (elavnedes). Ah soo, teie siis ei teagi... Kas uurijad pole täna siin käinud?

Eve. Ei, miks nad pidid? Ma ju ütlesin, et nädala algul, kui ma juba natuke jutukamaks muutusin, siis jah...

Torim. Asi on selles, et... hkhm... mitteametlikel andmetel muidugi... teie auto pidur ei ütelnud sugugi iseenesest üles.

243. lugu, 5. episood

Eve, Torim

Torim. Jäägu see meie vahele, aga ekspertiisi teeb üks mu väga hea koolikaaslane... Ühesõnaga, keegi on teie auto pidurilõdviku kallal käinud.

Eve. Kuulge, kas te teete seda nüüd meelega?

Torim. Ma ei saa nüüd aru?

Eve. Te ju hirmutate mind!

Torim. Annaks jumal, kui asi teisiti oleks, aga...

Eve. See on ju nagu mingi kriminull.

Torim (innustunult). Karta on, et see ongi kriminull!

Eve. Mina arvasin siiani, et sellised asjad juhtuvad ikka kas teistega või siis välismaal. Oi ei, jätke järele... Kuskil Tallinna Koplis või kus... või näiteks Kohtla-Järvel... Aga et siin, selles väikeses Mornas...

Torim. Proua Lainevoog, mille poolest Morna vähem Eestis on kui kõik ülejäänud paigad?

Eve. Ei, aga ikkagi...

Torim. Vaadake, selle pärast ma tulingi. Ma olen teie artiklid tähelepanelikult läbi lugenud. Te olete siin meie linna üsna kihisema pannud. Kui teie lugudest ka pool tõele vastab, siis... siis tulevad meil varsti erakorralised valimised.

Eve. See mul küll eesmärgiks ei olnud.

Torim. Aga sinnapoole asi meil siin türib.

Eve. Aga ikkagi, see on hoopis teine asi... Ei, ei, mina ei usu, et selle pärast hakatakse lausa elu kallale kippuma!

Torim. Vaat seda mina tahaksingi siin natuke nagu omal käel välja selgitada.

Eve. Omal käel? Kuidas seda mõista...?

Torim. Kuidas üteldagi... Tallinn on siit ikka väga kaugel ja Tartu ka päris kaugel... tööd jätkub politseil aga seal ülemäärasi... Saate aru?

Eve. Ega ei saa küll.

Torim. Ma ei tohi oma kolleegidest pahasti arvata, pealegi on nemad spetsialistid, aga... meie asjad võivad nende jaoks nagu kaugeks jääda. Aga... no mina lihtsalt ei salli, kui Mornas midagi sellist toimub. See on siiski minu kodulinna!

Eve. Ma saan aru, te olete oma linna patrioot...

Torim. Proua Lainevoog, mina olen... mina olen seaduse patrioot!

Eve. Kuidas palun? (*Jääb vahtima, turtsatab siis korraks naerda. See teeb talle haiget, ta puudutab kaela*). Andke andeks, ma ei tahtnud teid solvata.

Torim. Pole midagi! Ma tean ise ka, et... ega siis suured sõnad... need probleeme ei lahenda...

Eve. Ja te tulite siia, et... oot, ma ei saa aru... keda te kaitsete...? Linna? Mundriau? Mind?

Torim. Las ma mõtlen. (*Naksutab kolm sõrme pikkamööda pihku*) Kõike kolme!

Eve. Selge... Ja mis siis nüüd saab?

Torim. Nüüd või? Noh et kui räägiks natuke...

Eve. Ma ju rääkisin kõik ära, mida mäletan.

Torim. Te rääkisite mulle sellest, kuidas avari juhtus.

Eve. Nojah, ja palju ju seda pole.

Torim. Aga mina tahaks hoopis teada, mis enne seda juhtus!!

243. lugu, 8. episood

Pinus, Laine, Ahven, Pille, hiljem Torim

Ahven. Siin on siiski üks linna esindusasutusi. Ja üldse, Laine, minu meelest on teil teisel korrusel koridor täiesti kasimata.

Laine. Eks Ahven tea, mis Ahven räägib. Kas jätan siis siin pooleli või kuidas?

Ahven. Mis me vaidleme. Tehke kiiresti, eks? Nii et kuidas teid siiski tituleerida, Pille? Preili või proua?

Pille. Aitab Pillest küll ja küll.

Ahven. Sellisel juhul olen ka mina... lihtsalt Harry. Me oleme juba paar nädalat kolleegid. Tegelikult oleks aeg sina peale üle minna.

Pille. Kui tohib, siis lükkaks selle natuke edasi.

Ahven. Kuidas soovite. Ma tahtsin ainult küsida, millal need rootslased täna saabuvadki?

Pille. Oi, sellest ma tahtsingi rääkida. Siin on üks e-mail... loen ette?

Ahven. Pole vaja, juba aiman. Seoses kehva ilmastikuga...

Pille. Ei, mitte! Kaks nende reisiseltskonna liiget kolmest on haigeks jäänud...

Ahven. Jälle? Jaa, need Tallinna katsumused, need vaesed Rootsi penskarid...

Laine. Need kuradi Talna kasiinod ja ööklubid tuleks seadusega ära keelata...

Ahven. Pole viga, bronni eest maksab reisifirma meile nii et säriseb. Ongi vaikus majas

Laine. Üteld siis kohe – misasja ma siis ikka nii väga nühin, kui jälle kedagi ei tule?

Ahven. Ikka veel siin? Sina nühid seda maja... maast laeni... ja kolm korda päevas ka siis, kui siia majja ka ainsamat külalist ei tule... Oli kuulda? (*vaatab aknasse, tõmbub äkki järsult tagasi*). Hea küll, ma lähen nüüd üles enda poole.

Ja Ahven astub taandub kiiresti.

Laine. Mis kärbes seda nüüd nõelas?

Pille kehitab õlgu. Ja märkab esimesena välisuksele ilmunud konstaablilt.

Torim (*ukselt*). Päevast!

Laine. Issand jumal, konstaabel ise! Kui nii, siis ma igaks juhuks... (*ja kaob suitsu sujuvalt silmapiirilt*).

Torim. Kuulsin ma õigesti – siin on kedagi nõelatud?

Pille. Oh, nii hull see asi ka ei ole.

Ja alles nüüd tunneb Torim retseptioonileti taga istuja ära. Korraks valgustab ta nägu lausa lapselik rõõmukuma, aga kohe tõmbub noormees ette soliiduse sirmi.

Torim. Vabandust, kas kodanik Pille Pallo?

Pille. Kodanik? Kas on midagi pahasti?

Torim. Pahasti pole midagi muud, et teie vist ei tundnud mind ära.

Pille. Tegelikult... tundsin küll.

Torim. Ma vist nagu ehmatasin teid?

Pille. Ah, pole midagi, aga mul on mundrite ees üldse suur aukartus.

243. lugu, 10. episood

Pinus. Torim, Pille

Torim. Ega ma siis kogu aeg selline ole! Mul on kodus ikka ülikond kapis olemas, ärge arvake.

Pille. Noh, üks ma siis ükskord näen teid erariides.

Torim. Siis te ei tunne mind vist jälle ära. Ma tahtsin ütelda... Mul on väga hea meel, et te enam kadunud ei ole.

Pille. Mis jutt? Ma pole kuskil kadunud olnud. Kust te selle üldse võtate?

Torim. Info liigub, info liigub!

Pille. See oli siis küll mingi valehäire.

Torim. Ärge rääkige! Kas te teate, kui palju inimesi on Eestis teadmata kaduma jäänud? Mitusada!

Pille (*kärstius muutudes*). Aga mina ju ei läinud kaduma!

Torim. (*prahvatab*). Vaat mis ma teile ütlen – mina oleks teie kasvõi maa alt välja otsinud. Sellised tüdrukud nagu teie ei tohi ära kaduda. See on lihtsalt... lubamatu!

Pille. Aitähh... kui see nüüd kompliment oli.

Torim. Ei, see oli... ainult väike südamlük noomitus. Aga nüüd... nüüd tahan ma teile soovida... edu uuel töökohal.

Pille. Täna väga, härra konstaabel!

Torim. Teie teenistuses! Muide, kui te õhtul koju lähete... äkki on vaja igaks juhuks turvata? Kas te elate ikka seal Õnne tänaval?

Pille. Kõike te mäletate!

Torim. Amet kohustab.

Pille. Turvata... Ei, seda nüüd küll vaja pole. Minul pole siin midagi karta.

Torim. Eks te ise tea. Enam pole elu siin linnas sugugi nii rahulik... kui välja paistab. Tegelikult oli mul asja ka natuke... Kas oleks võimalik kohtuda härra Harry Ahvenaga?

243. lugu, 11. episood

Ahvena pansionaadituba. Ahven, Torim. Ahven on üsna aimatavalt sisemises krambis.

Ahven. Ausalt, kui te sisse astusite, vajus mul korraks isegi süda saapasäärde!

Torim. On siis põhjust?

Ahven. Loomulikult mitte. Aga mulle meenus kohe see rumal vahejuhtum härra Margnaga siinsamas... kui te olite sunnitud kaht kaklevat vanahärrat korrale kutsuma. Piinlik lugu.

Torim. Nüüd teate, et ma ei tulnud selle pärast.

Ahven. Jah, muidugi! Ja samas on see täitsa loogiline, et te minuni jõudsite... Imelik, et Tartu mehed pole seda taibanud...

Torim. Küll tulevad nemadki.

Ahven. Arvate?

Torim. Kindel see. Sest kui järgmise nädala ajalehtedes seisab see, et Mornas tehti atentaadikatse pealinna ajakirjanikule...

Ahven. Atentaat? Kuulge, ega te seda tõsiselt ei mõtle?

Torim. Aga kui mõtlen?

Ahven. Siis oleks see lihtsalt... kohutav.

Torim. Räägiksite nüüd edasi. Sel päeval oli teil ajakirjanik Lainevooga... pikem jutuaamine?

Ahven. Aga loomulikult. Ja mitte ainult minul. Te olete vist lugenud ta niimetatud paljastusi?

Torim. Olen kursis.

Ahven. Nojah, siis teate ka seda, et teiste seas olen lõõgi all ka mina... oma tagasihoidliku isikuga. Teate, kogu see lugu selle järveäärse jäätmaaga... See on tüüpiline uuskapitalistlik tohuvabaohu...

Torim. Andke andeks, aga seda asja mina ei uuri.

Ahven. Noh, ma usun, et uurimiseks ei saagi selles asjas minna.

Torim. Millest te Eve Lainevooga rääkisite?

Ahven. Mina käänaaksin seda perekonnanime küll teisiti – Lainevoogiga.

Torim. Kuidas soovite, jutt on siiski samast isikust.

Ahven (paus, siis valib taktika... mis pole eriti vale sugugi). Ma ei hakka salgama – see polnud meeldiv jutujamine. Me isegi tülitsetime natuke. Kui te suudaksite ennast korraks minu nahka asetada, saaksite aru... säärased süüdistused kogu riigi ees...

Torim. Teie nahas olla? Täna, ei.

Ahven. See oli ju ainult kujund, härra konstaabel. Ja kas teate, mis mind nüüd kõige rohkem piinab? Ma pillasin naljaviluks ühe täiesti vastutustundetud lause, umbes sellise, et jumal teab, kas siin linnas ühel võõral naisel oma autoga tiirelda ongi nii ohutu...

See kõlab nüüd nagu ähvardus, kas pole?

Torim (on ilmselt natuke üllatunud ja vaatab teda pikalt. Ahvena taktika tundub õige olevat) Tundub.

Ahven. Ilmselt rääkis ta ka sellest, eks? Ei, te ei pea ometi mulle vastama... Jaa, me ei lahkunud sõpradena, seda tuleb tunnistada.

Torim. Usun. Mis te edasi tegite?

Ahven. Kas ma pean alibi esitama – või kuidas teil seda asja nimetataksegi?

Torim. Veel mitte.

Ahven. Asi seegi.. Mis ma tegin? Ajasin linna peal paar pisiasja korda ja tulin siia tagasi. Kuhu siis veel? Ja kui ma õhtul sellest avariist kuulsin... Te võite ette kujutada, mis tunne mul siis oli!

Torim. Milline tunne, kui tohib küsida?

Ahven (pahameelt üles küttes). Teate, noormees... see pole aus! Kas te tõesti arvate, et ma olen mingi elajas, kes mingi tigele lehelookese pärast... lähen inimese elu kallale?

Torim. Ma sellepärast küsingi, et arvamust kujundada!

Ahven. Siis kuulake ka minu arvamust! Kõiges on süüdi televisioon... ja kõik need videod! Jah, just, videod! Kohutav, kui avalikult kultiveeritakse vägivalda!

Torim. Jah, nii see on, aga mis need videod asjasse puutuvad?

Ahven. No kuulge, teie peaksite minust paremini teadma, kuidas säärane visuaalne terror mõjutab alaealisi! Mida neil siin linnas muud teha on... kui telkarit passida ja pärast tänaval pätti teha!

Torim. Noh, oletame...

Ahven. Mina arvan küll, et sellise jama sai kokku keerata vaid mingi poistepunt. Ilmselt ei mõtelnud nad, et asi võib traagiliselt lõppeda, ilmselt tahtsid poisikesed natuke pulli teha... Need videod, need ju nagu õppefilmid pahadele poistele... bad boys, olete kuulnud?

243. lugu, 13. episood

Pimus. Puhkenurk (mitte reptseptioon). Ahven saadab konstaablit ära.

Ahven. Nii et kui midagi on, tulge teinekordki.

Torim. Vaadake, mina olen sihuke mees, et tulen kutsumata kah, kui vaja.

Ahven. Pole vaja, nii pole vaja... Ei, aga mul on tõsiselt hea meel, et meie linnas selline tubli konstaabel tegutseb... Keda te nüüd pinnima lähete, kui see saladus ei ole?

Torim. Saladus ikka.

Ahven. Linnapead? Oi, see teeks teile au... Ja linnapeale samuti, hahaha! Ainult minu teada on ta väliskomanderingus.

Torim (jahedalt). Ei julge teid rohkem sedapuhku kinni pidada. (Lööb kulpi ja lahkub energiliselt sammul).

Nurga tagant ilmub välja Laine, ämber ja lapp käes.

Laine. Mida see võmm siit otsis?

Ahven. Mis võmm? Kuidas sa räägid, ausalt?

Laine. No siis ment, nagu... üks su vana sõber ütleb.

Ahven. Ah, see sinu Jürka... Nojah, tema ei suuda ikka veel vanu aegu unustada.

Laine. Mis sa Ahven ikka kekutad, selles asjas oleme me ühtemoodi mõtlemisega.

Ahven. Vaevalt küll, vaevalt küll...

Laine. Vaata, mina ei salli neid pollareid miilitsast saadik, kassa tead... nigu sinagi.

Ahven. Hea küll, see pole teema, mida ma peaksin sinuga siin nämmutama. Lähen õige teen puhvetis ühe pisikesega...

Laine. Puhvet on ju lukus.

Ahven. Õigus, Almal on vaba päev... Kus see võti peaks olema?

Laine. Eks ma siis too sulle selle võtme... Mulle kuluks ka väike klõmakas ära. (läheb löta-löta-sammul eemale)

Ahven. Ei tea, mis hea pärast?

Laine. (pöördudes). Ahven, mis sa sabistad?

Ahven. Kes siin sabistab?

Laine. Ei tea, ei tea... No et kui arutaks sinuga natuke seda asja, Ahven, mida sa möödunud laupäeval seal kohviku juures enda meelest tegid?

Ahven. (paus) Mida... kuradit?

Laine. Ma tulin sealt keemiakaupade poest... kraanikausipuhastajat oli vaja... kakskümmend kaks krooni maksis...

Ahven. Mida sa sonid?

Laine. Ega sina mind ju ei näinudki... Mis sa teed, hull?

Sest Ahven on haaranud äkki Laine õlad (arvan, et siiski mitte kõri) kramplikku haardesse ja hakkab teda raputama.

Ahven. Kuradi moor, ma su...

Laine. Ära tee, härra Ahvenas! Ole pai mees, jäta järele...

Ahven. Mida sa nägid? Noh, ütles? Mis sa kardad?

Laine. Mii-na ei nä-inud mitte kui miskit... pime oli ju ka... mina pole keemiapoes käi-ndki... pioneeri... ei... eestlase ausõna!!!

Ahven. See on juba teine jutt!

Laine. Ma-ma ise arvan ka nii...

Ahven. Ja niimoodi jääbki! Või mind šantažeerima!

245. lugu, 2. episood

Pinuse esine tänavalõik. Sellest vurab mööda (Põdra) auto, aeglustab siis käiku, tagurdab, peatub. Põder astub välja, teeb paar sammu trepi poole... ent taandub siis kiiresti ja hakkab ootamatult nühhkima esiklaasi. Sest nurga tagant astub välja konstaabel Prit Torim. (otsekui oleks seal valvanud. Äkki valvaski).

Priit. Tervist, härra Pöder!
Pöder (*noogutab vaid, mühatab ebamääraselt*). Trrrv... (*piidleb politseiniku liikumist*).
Ent Priit Torim jääb seisma. Ja Põdra tegevust uurima.
Pöder. Et kas seadusesilm märkas midagi lubamatut?
Priit. Kui hoolega vaadata, äkki leiangi.
Pöder. Või ei tohi siin peatuda? Hm, ma ei näe keelumärki?
Priit. Kõik on korras.
Pöder. Ma pidasin korra kinni. Mingi larakas tekkis klaasi peal... Varesed vist...
Priit. Ja-jaa, vareseid on siin pansionaadi ümber männikus kohe kõvasti.
Pöder. Paistate päris asjatundja olema?
Priit. Te mõtlete, et vareste asjus?
Pöder. Ei, ma mõtlen selle asutuse asjus.
Priit. Niivõrd, kuivõrd. Siin saab ju kiiresti süüa. Te peaks mäletama küll, ise olite omal ajal selle omanik.
Pöder. Minu ajal, noormees, oli siin aus väikelinna hotell.
Priit. Ega tal nüüdki midagi viga ole.
Pöder. Rõõm kuulda!
Priit. Kaks kärbest ühe hoobiga, nagu öeldakse. Astun läbi, kinnitan keha, ühtlasi vaatan, kas kõik on tipp-topp. Hotellid on juba kord sellised kohad, kus ikka midagi juhtub... Mõned tikuvad kaklema, mõned jälle...ahistavad teinekord personali...
Pöder. (*vaatab väga sügavalt pollarile silma*). Tõesti? Midagi hirmsat?
Priit. Ma tõin ainult teoreetilise näite. Kui meil härra Põdraga juba jutuks läks, siis... Ma siin natuke nagu omapead uurin seda hiljutist ebameeldivat lugu...
Pöder. Aa, see autoavarii Tallinna ajakirjanikuga? Mage värk! On midagi uut kuulda?
Priit. Kahjuks mitte. Tartu omadel on vist mingi oma versioon...
Pöder. Kuulge, ma ei tunne neid politsei-siseid vahekordi ja hierarhiaid nii hästi...aga teil on vist natuke teistmoodi amet, kui ma ei eksi?
Priit. Täpselt nii. Aga mul on sihuke omamoodi kiiks... Ma olen nimelt Morna linna patrioot... Nagu teiegi, ma loodan.
Pöder. Sünnimisest saadik, kulla mees.
Priit. Rõõm kuulda. Tohiksin ma teilt midagi küsida?
Pöder. On see nüüd ülekuulamine või?
Priit. Absoluutselt mitte. Aga isegi härra linnapea ei keeldunud minuga vestlemast.
Pöder. Nii palju kui ma aru saan, oli temaga vestlemiseks põhjust. Nagu ma tean, on meie meer just sellesama tragi ajakirjaniku tõttu parajas jamas!
Priit. Neid seoseid ei saa ignoreerida.
Pöder. Vaadake, lugupeetud patrioot, aga minul need seosed puuduvad! Sest minu mööblitehast pole see daam kuigivõrd torkinud...nii et...
Priit. Olen kursis. Teil puudub formaalne motiiv.
Pöder. Motiiv? Tänan! Kohe kergem hakkas!

245. lugu, 4. episood

Tänav. Pöder, konstaabel

Priit. Proua Lainevoog peatus ju siin. Käisingi mõnda asjaolu pansionaadi direktoriga täpsustamas...
Pöder. Ah Ahven? Nojah, see mees... Hmm, muide! Tema on ju ka mingil moel selle küllalt imeliku maamüügi-looga seotud, nagu ma ajalehest üllatusega lugesin...
Priit. Noh, jah... See oli meil temaga rohkem selline eravestlus. Teine kord juba. Üks nimi... Äkki teate teiegi? Keeegi Kerges...?
Pöder. Ei tule nagu tuttav ette.
Priit. Mina olen noorem mees, mina neid kõiki neid vanemaid asju päriselt ei teagi, aga... Too Kerges olnud omal ajal olnud siin linnas omamoodi kurikuulus kuju, kellelt võis kõike oodata...
Pöder. Teate, kahjuks ei tunne ma seda elukülge kuigi hästi.
Priit. Aga minul jäi justkui kõrvu, et see Kerges on ka teie juures töötanud?
Pöder. Täitsa võimalik! Minu juures on väga paljud töötanud. Oot, oot... Ah, soo, Jürka või?
Priit. Just nimelt, Jüri Kerges!
Pöder. Nüüd tuleb meelde. Oli tõesti selline mees, aga väga lühikest aega. Minu teada elab see mees juba paar-kolm aastat kusagil maal.
Priit. Jah, seda ütles ka härra Ahven. Sügisel kohtasin teda muide just siin.
Pöder. Jah, nagu mulle meenub, on nad Ahvenaga vanad semud.
Priit. Nii koguni? Imelik.
Pöder. Noh, näete, sain teile kasulik olla. Pagan, mis kell on... Tohin ma nüüd tööle sõita?
Priit. Aga mina pole teid ju kinni pidanud.
Pöder. No... parimat siis, eks? (*Autosse karates heidab siiski kiirpilgu akna suunas.*)
Priit lööb talle viisakalt, aga väga formaalselt kulpi - ja kiikab samuti akna poole.

247. lugu, 2. episood

Pinuse pansionaat. Tuba, milles alaliselt pesitseb Ahven. See on kaunistegemise segamini. Laual on segipaisatult Ahvena lipsud-särgid, ajalehed, poolik pudel... Ahven põõnab, pea padjas. Koputus. Ahven jaksab läbi une vaid mõmiseda. Koputus kordub. Ahven peidab pea veel sügavamale patja. Uks paotub, siseneb Jürka.

Ahven (*kinnisilmi, padja alt*). Siin pole mitte kedagi! Oli kuulda või?
Jürka (*kõhatab kõvasti*).
Ahven. Ma ju ütlesin, et mind täna ei ole! No mis lahti?
Ahven tõstab pea ja jääb raske pilguga Jürkat seirama. Teeb siis käeliigutuse, nagu näeks nägemust ja tahaks seda tõrjuda.
Jürka. No tere ka Ahvenas!
Ahven. Hust, hust... Küll on alles sitt unenägu, peab ütleva. Kes vangimaja unes näeb, see...

Jürka. Mis sa jamad, mina pole sulle mingi unenägu!
 Ahven. Ah oledki Jürka? Nii et polegi kinni? Oota, las ma mõtlen...
 Jürka. Ma vaatan, sa Ahvenaks oled ennast lolliks maganud...
 Ahven. Täitsa võimalik. Mis kell on? Ah, mis tähtsust sellel ikka... Ja kust siis sina siia sadasid, Jürka?
 Jürka. Eks ikka uksest, kust ikka tullakse? Teil on seal all üks kena piiga ametisse tekkinud, sihuke valge peaga, tema ütles, et härra Ahvenas suvatseb oma ruumides viibida...
 Ahven. Aa, see Pille... Muidu on ta täitsa tubli töötaja, oskab keeli ja kõik, aga vaat valetada, seda tema ei oska. Nagu mingi kloostriilleke. Vaat minu koristajamutt, see täidab kõik käsud ja valetab ka, nii et suu suitseb! Tema poleks sind siia üles lasknud!
 Jürka. Ma oleks tulnud ikka, kasvõi läbi halli kivi, nagu öeldakse!
 Ahven. Ah soo... Oota nüüd, las ma natuke toibun... Küll on sitt olemine...
 Jürka. Mis sul on siin pikem bankett käimas või?
 Ahven. Ära parem räägi. Selle kohta räägitakse raamatutes, et see on pidu katku ajal... (*ajab ennast istuma, sirutab käe pudeli järele*). Eks istu siis, kui juba tulid! Tahad ka?
 Jürka. Tahaks küll, aga ei julge...
 Ahven. See pole mingi samakas ole, see on siin edukate meeste jook... Vahi silti, poiss! Sa ei usu või, et mina olen edukas? (*Vaatab tobedat nalja tehes käekella*). Praegu veel olen... iga kell! Säh, pane üks klahvakas, maamees, kui juba tulid!
 Jürka. Minu asjad on nüüd sihukesed, et neid saab ainult selge koluga klaarida.
 Ahven. Mis sa kused! Mina ütlen ütlen sulle, et asjad on tegelikult sihukesed, et kui nende peale selge peaga mõtlema hakkad, siis pane kohe heaga pael kaela! Noh, mis värk on?
 Jürka. Ahven, abi on vaja! Mul on võmmid kukil, kurat!

247. lugu, 5. episood

Ahven, Jürka.

Ahven (*naerab natuke pingutatult*). Kuradi mees, sa löid mul ennist vererõhu tead täitsa lakke! Võmmid kukil... Ma mõtlesin, et nad ajavad sind taga ja kargavad iga hetk siia tuppa, püstolid peos!
 Jürka. Sul hea naerda. Mõtle, mida mina kõik mina pidin eile läbi elama. Leili isegi nuttis õhtul, vat kurat milleni inimesed aetakse!
 Ahven. Jah, ega need pollarid jah pole suurem asi külalised. Parema, kui nendega kokku ei puutuks.
 Jürka. Viimati, kui siin käisin, siis said sina koos Margnaga mendi käest trahvi.
 Ahven. Mida sina ei mäleta!
 Jürka. Teie saite vähemalt asja eest riielda, teil oli miski madin ikka ka.. Aga mina...
 Ahven. Mis sul siis öieti oli? Sa ennist rääkisid nii segaselt...
 Jürka. Vähese viina viga.
 Ahven. Kuule, ma ikka kalkan sulle tibakese. Siis saad inimese noodi räägitud.
 Jürka. No kui ainult... sümboolselt.
 Ahven. Vahi, vahi, mida sina ei tea!
 Jürka. No vat, lugu oli järgmine. Eile sadasid sinna meie juurde... noh, Leili talusse... Kaks võmmi korraga, kujutad sa ette? Üks Tartust ja erariides, teine seesama turske poiss, kes tol korral siingi...
 Ahven. Ja mis nad siis härra Kergesest tahtsid?
 Jürka. Miskit kuradi jama ajasid, mine või lolliks! Et kas mina pole viimati mingeid autokumme läbi torgand...
 Ahven. Mis autokumme?
 Jürka. No ei tea! Rääkisid, et üks naisterahvas pidi äärepealt surma saama! Mul pole sellest asjast halli aimugi...
 Ahvenal on tegu, et teeselda süüdimatut.
 Ahven. Mis sa siis ei torgandki neid kumme läbi?
 Jürka. Mine tead kuhu, Ahvenas!
 Ahven. Härra Ahven, eks ole ju? Kuule, kas sa siis tõesti ei tea, mis meil siin Morna linna toimub?
 Jürka. Ei tea ega tahagi teada. Mine viimasel ajal lehte ei loe, õige mul vaja!
 Ahven. Nojah, sina loed meil ju juturaamatuid!
 Jürka. Muidugi loen. Entsüklopeediat loen ka.
 Ahven. Oi, mees, sinu asjad on siis väga kehvad.
 Jürka. Ega ma palju korraga ei loe. Ükspäev vaatab, et kes see Russooooo on, teinekord jälle... otsin mõne võõrama sõna. Näiteks empaatia. Õhtul vaatan järele, mis see tähendab.
 Ahven. Õudne, mis toimub, kui vanal kamraadil silma peal ei hoia! Nii et sa ei teagi, mis meil siin toimub?
 Jürka. Mis sest ikka teada? Ja ega telekas ju Morna asju ei näita!
 Ahven. Õndsad on need, kes midagi ei tea! Tead sa, Jürka, aga mina just selle pärast siin tina panengi, et Morna linn on vahepeal natuke liiga kuulsaks saanud! Ja mina olen selles loos ka otsapidi sees...
 Jürka. Ah et keerasid ikka omad sitad siin ka kokku? Mis ma sulle rääkisin, mees, pillid kotti ja ära maale... Tahad jälle kongi, mis?
 Ahven. Ei mingit kongi! Mina olen vaata ei isegi rohkem nagu kannataja pool. Tahad, ma räägin, mis siin Mornas toimub?
 Jürka. Jah, aga kõigepealt räägi, mis autovariid minu kraesse taheti ajada?
 Ahven. Ah, oli siin üks väike stoori...
 Jürka. Kurat, poleks Leili nutma hakand, ma ei tea, mis oleks saand! Leili andis mulle... selle.. mis ta nüüd ongi... no selle alibi.
 Ahven. Noh, mis siis viga, jäetakse sind rahule.
 Jürka. Sitta need võmmid jätaavad! Kästi kodus püsida, kui vaja peaks minema! Kurat, ma ütlen – nii kui Eesti riigis miskit juhtub, kohe Jüri Kerges süüdi!

247. lugu, 7. episood

Ahven, Jürka

Ahven. Vaat nii on lood meil siinpool sood, nagu öeldakse, sõber Jürka. Aga mis ma sulle sellest räägin, sinul pole vaja mingite kuradi aktsiaid taga leinata...
 Jürka. Neid aktsiaid mul ei ole jah.

Ahven. Mitte aktsiis, vaid aktsia! Püha müristus, kui elukaugeks sa seal metsas oled muutunud! Aga see autoavarii... Ah et ikka uuritakse edasi... Mina arvan, et küllap mõni tahtis seda Tallinna ajakirjanikku natuke hoiatada, mis muud...
 Jürka. Aga kui oleks surmuks hoiatanud, mis siis?
 Ahven. Mine nüüd! Seda kohe kindlasti mitte!
 Jürka. Sa nagu ikka siis tead sellest asjast midagi, Ahvenas?
 Ahven. Mine nüüd... Kuigi see kuramuse lehemoor ajas mul ka elu täis, ei hakka salgama... Üle pika ajal on mul käsi natuke kõvemaks äris sees, ja siis tuleb see tädi Tallinnast ja hakkab urgitsema! Kuradi luuser sihuke?
 Jürka. Mis siis saab?
 Ahven. Ootame ära, millega see kirbutsirkus siin linnas lõpeb. Las valivad uue volikogu ja linnaapea, üks siis vaata... Muide, kees, kas sa tead üldse, kes siin linnas praegu paraadi juhhib? Petersoni Mare!
 Jürka. Mis sa jamad? Mare on ju täitsa normaalne inimene, kuidas see pauk küll temaga juhtus?
 Ahven. Kus ta normaalne on? Kõik teised laskisid õigel ajal jalga, tema pandi ajutiseks linnaapea kohusetäitjaks. Peakski korraks tema poolt läbi astuma, vanu aegu meenutama...
 Jürka. Kõik teevad karjääri, ma vaatan. Aga mina ei hooli, kas tead.
 Ahven. Räägi, räägi, mees.
 Jürka. Einoh, üks noorest ja lollist peast, üks siis sai unistatud küll, et oleks näiteks mingi lao või baasi direktor... Aga nüüd, ei! Nüüd ei taha mina muud kui ...sellesamuse... loodusega kokku sulada.
 Ahven. Täis hakkad jääma või?
 Jürka. Einoh, ega siis mina, see on... no nagu see... Russoooo... ütles.
 Ahven. Kes see kuradi russ veel on?
 Jürka. Kes ei tea aktsiaid, kes ei tea Russood! Tegelikult tulin ma teise asja pärast... Ahven, ütle, kuidas saaks Eesti Vabariigi passi?
 Ahven. Mis sul pole passi või?
 Jürka. Nojah, kurat, kui me omal ajal... hm... seda metsaäri tegime... dokustaadid tehti ju minu nimele, eks ju?
 Ahven. Noh, ja siis?
 Jürka. No ma põletasin selle passi siis igaks juhuks ära... Ssa kurat, eile kui need võmmid käisid, mul oli sihuke võdin sees, et kui küsivad passi, et siis on jokk...
 Ahven. Ega see nali ei ole jah. Pole paberit, pole Jürkat.
 Jürka. Sellepärast ma su üles otsisingi!
 Ahven. Üteld kohe, kurat. Seda annab teha, ma arvan.

247. lugu, 12. episood

Jürka, Ahven

Ahven. Ütelnud kohe, milles asi! Pass on tõsine värk, aga sina... Ajad siin muud mulla, ausalt... mingi kriminull, mingi naaskel autokummis...
Jürka. Mis naasklist sa räägid? Võmmid seda ei üteld...
Ahven. No mis siin nii keerulist, naaskliga neid tempe tehakse ju...
Jürka. Pastoi, Ahvenas! Ütle, mis moodi need võmmid oskasid mind üles leida, kui mul pole passi ega seda... sissekirjutust?
Ahvenas. Mis sissekirjutusest sa räägid? Ega enam vene aeg ei ole...
Jürka. Vahet pole, mees! (Hüppab püsti, on Ahvenal rinnust haaramas). Vaata, Ahvenas, mitte keegi peale sinu ei tea, kus ma praegu elan!
Ahven. Jäta jama, kuramuse Russoo! Nii vinge metsavend sa nüüd ka ei ole...
Jürka. Kui sina Ahvenas...
Ahven. Härra Ahven, eks ju?
Jürka. Kui sina igrekiga Ahvena Harry need võmmid minu kraesse ässitasid... siis...
Ahven. No mis siis saab?
Jürka. Ma veel ei tea, aga midagi väga hirmsat. Seda ma sulle luban!
Ahven. Kuule, kas see on nüüd... ähvardus või?
Jürka. See on hoiatus.
Ahven. Hea küll, aitab, vana kambrikaaslane. Ajasime juttu, läheme nüüd laiali.
Jürka. Sa pole mulle vastanud.
 Ahven. Mul pole sulle midagi vastata. Tead, ma kutsun nüüd koristaja ja palun sind viisakalt välja saata.
 Jürka. Mingi kuradi koristaja mind ei kamanda!
 Ahven. See kamandab küll. Sa siis ei teagi, et su vana arm... kamandab mul siin harju ja ämbreid?
 Jürka. Laine või?
 Ahven. Kes siis veel...
 Jürka (*mõtleb järele*). No siis... siis küll. Kahte jama ma korraga kaela ei taha. Aga sina, Ahvenas, pea meeles mu sõnu!

251. lugu, 2. episood

Morna. Varajane hommikutund. Mingi ruumikam kiosk (paviljon a la R-kiosk, üht sellist oleme kunagi kasutanud). Tallinna ajakirjanik Eve Lainevoog on taas Mornas. Ta uurib leheletti. Tema jutu ajal siseneb konstaabel Priit Torim.

Eve. Kuulge, ja mis asi see veel on? "Morna tuleviku nimel" ... "Huvitav, huvitav...Aa, valmiste eriväljaanne, trükitud Tartus... Selle võtan ma kohe kindlasti... Ja siis paluks veel ühe paki neid sigarette...
 Torim. Ah et kohe varahommikul osetakse sigarette? No-noo...
 Eve (*pöördub järsult, ei tunne Torimit algul ära*). Kas siin linnas on see keelatud?
 Torim. Seda just mitte...
 Eve. Jumal tänatud, mind siis ei arreteeritagi!
 Torim. Polnud mitte plaaniski.
 Eve. Mis siis plaanis oli?
 Torim. Plaanis oli tere ütelda.
 Eve. Jumal, see olete teie? Konstaabel... üks hetk, kohe ütlen... Veel üks hetk... Konstaabel Priit Torim, kas nii?
 Torim. (*muigab*). Teil on hiilgav mälu.
 Eve. Mis nii viga mäluga hiilata, kui mees käib ringi, nimi rinnas.

251. lugu, 4. episood

Kiosk. Torim, Eve.

Eve. Te vabandage mind, aga tookord, kui te mind seal haiglas vaatamas käisite... Mul oli siis pilt veel kenakesti fookusest väljas.

Torim. No pärast sellist pauku oli see isegi hästi, et veidi. Ja mis teid nüüd siis Mornasse tõi, kui tohib küsida?

Eve. Tere hommikust, kas teie ise ei teagi!? Homsed erakorralised valimised muidugi!

Torim. Hm... Julge inimene olete!

Eve. Üldse pole julge. Ainult natuke jonnakas.

Torim. Te vabandage mind, kui ma nüüd midagi valesti ütlen, aga just teie selle möllu meil siin oma kirjatükkidega käima ju panite.

Eve. Tsss! Ärge sellest nii kõva häälega...

Torim (*müüja poole vaadates*). Ei, ega sellest pole midagi. Äkki oligi vaja? Nojah, homme siis saame oma asjad jälle paika. Siis tean mina ka, kes siin linnas võim on, kes ei ole.

Eve. Hm... täiesti mitteametlikult... kuidas te prognoosite?

Torim. Ma peaksin vist erapooletu olema?

Eve. Aga sosinal võite ikka ütelda, eks?

Torim (*müüjatari poole piieldes*). Läheb kuidas läheb, seda nüüd küll ei tahaks, et Tiik ja tema kamp tagasi valitakse.

Eve. Ja miks siis?

Torim. See on nii, nagu teie ikka vahest kirjutate - et see riivab tugevasti õiglustunnet. Tahaks ikka, nagu Euroopas on, et kui demokraatia, siis demokraatia...

251. lugu, 6. episood

Morna. Kiosk sees ja selle ees. Liikuv episood. (Jälgigem ka ilmastikku, kuhu midagi paigutada).

Eve. Ah nii et ametlik versioon jäigi ikka nii. et oli avarii ja ainult?

Torim. Minu teada uurimine jätkub.

Eve. Ega ma selle pärast eriti ei põe. Nüüd saan mina ka hoobelda. et mul on elus midagi põnevat juhtunud.

Torim. Ärge niimoodi rääkige!

Eve. Mis teie nüüd ärritute?

Torim. Sellepärast, et mul on teie ees piinlik, kui avameelset vastust tahate.

Eve. Milles teie süüdi olete? Uurimist viivad ju läbi... asjatundjad?

Torim. Nojah, aga nemad ei tunne Mornat. Mina kohe ei salli, et minu linnas sellised asjad juhtuvad... ja karistusest jäävad. See pole mingi Euroopa!

Eve. Ärge muretsege, ausalt! Teist korda minuga siin seda küll ei juhtu, seda ma teile luban.

Torim. Tahan kohe väga loota.

Eve. Ega ma siis enam autoga tulnud! Pealegi--- ta on mul remondis. Ja ega te ometi arva, et keegi on valmis minu pärast nüüd liinibussi ka kraavi laskma?

Torim. Ei seda ma ei arva. Aga poisikeste tembuks ma seda lugu ka ei pea. Tohin ma küsida, kuhu te nüüd siirdute?

Eve. Linnavalitsusse, ma arvan. Ja siis ennast Pinusesse sisse seadma.

Torim. Pinusesse?

Eve. Kuhu siis veel...? Mul on seal mitu vana tuttavat ees, nii et...

Torim. Jah, seda küll. Muide, kas see direktor või kes seal on... tema on teil ka vana tuttav?

Eve. Minge nüüd... Tema on rohkem nagu mu ... artikli kangelane.

Torim. Seda ma tean, seda ma tean... (Plaksab äkki endale käega otsa ette). Kurat, mind tuleks erru lasta!

Eve., Mis siis nüüd juhtus?

Torim. Üks asi tuli meelde. See Ahven... olge temaga ettevaatlik. Eks?

Eve. Tõesti? See jutumees? Miks peaks ma temaga ettevaatlik olema?

Torim. Jäägu see omavahele... enam ei saa ma seda ju kuidagi tõestada... Aga tookord, kui ma temaga vestlemas käisin... Tema see oligi, kes ütles, et küllap lõikasid teie auto pidurivooliku läbi kohalikud poisikesed, vaatasid telekast, kuidas see käib, ja...

Eve. Hm... Igati loogiline oletus.

Torim. Jah, aga... ma olin siis natuke hajevil, te mõistate mind? Mitte keegi ju ei teadnud veel ekspertiisi otsust! Aga see detail jõudis mulle kahjuks alles nüüd pärale!

Eve (on teda tähelepanelikult kuulanud, siis teeb ükskõikse näo). No nii kriminull see päriselu minu meelest ikka ka ei ole. Andke andeks, mina lähen nüüd linnavalitsusse, seal peaks küll päris põnev olema!

251. lugu, 7. episood

Morna. Pinuse baar. Alma toimetab asjalikult, täpselt nii nagu ikka, kui siseneb Ahven.

Ahven. Tere ilusat hommikut, proua Alma.

Alma. Tere küll, aga mitte hommikut.

Ahven. Jumala õigus. Jälle magasin kauni koidutunni maha. Mis parata, tegin jälle pool ööd tööd... teate, need pagana kalkulatsioonid, need neetud prognoosid, muu selline jama... mis teha, peremees nõuab aru.

Alma. Ja-jaa, eks igatüüli ole oma koorem kanda. Kohvi, musta ja suhkruta, ikka?

Ahven. Nagu ikka.

Alma. Ja kui palju konjakit – väike või topelt?

Ahven. Miks te arvate, et ma sel kellaajal konjakit vajan? Näen ma sedamoodi välja?

Alma. Kas just näete... aga lõhnate küll.

Ahven. Teie ees ei saa ka midagi varjata. Tunnistan... see ebanormaalne olukord siin linnas on mind tasakaalust välja viinud.

Nagu mingi herilasepesa... Ma lausa imestan, et siin praegu paar-kolm omavahel põrnitsevat seltskonda nagu need kõik päevad on olnud... Istuvad, sosistavad, haudivad vandenõusid...

Alma. Küll nad veel tulevad.

Ahven. Nojah, parema puudumisel kõlbavad ka võimujansed provintsi poliitikud meie kassaplaani täitma. Teie terviseks!

Muide, kelle poolt teie hääletate, kui see muidugi saladus ei ole?

Alma. Aga teie?

Ahven., Mina – mina hääletaks kasvõi vanakuradi poolt! Või ei, liiga lahja! Ma hääletaks kasvõi kommunisti poolt, kui meil Eestis veel mõni alles oleks? Mis te vaatate?

Alma. Te ehk poleks ikka pidanudki seda konjakit jooma...

Ahven. Mis see konjak siia puutub – ma räägin, nagu asjad on! Kas teate, et Itaalias ja Prantsusmaal on mitmel pool kohalik võimkommude käes ja pole häda midagi! Kommund parandavad rahva meeleheaks torusid ja katuseid nagu illikukud... Aga mina siin hääletada ei tohi, mina olen Tallinna elanike registris.

Alma. Ega mina ka homme valimistele ei lähe.

Ahven. Jah? Oi, kuidas ma ei salli neid võimumänge... need on nii labased.

Alma. Tõesti? Mina arvasin, et teil poleks väikese võimu vastu midagi.

Ahven. Proua A-alma, kaua võib? Me tunneme juba hulk aega, te ju teate, et võim ei huvita mind absoluutselt.

Alma. Pole küll minu asi, aga... mis teid siis huvitab?

Ahven. Elu kõige kaunimad küljed endastki mõista. Ja natuke raha, et nendest mõnu tunda...

251. lugu, 9. episood

Alma, Ahven, Eve

Ahven. Teate, mis ma teile nüüd ütlen, proua Alma Saarepera? Ma ütlen teile komplimendi. Teie olete üks ootamatult kõva karakteriga mutt...

Alma., Kuidas, palun?

Alma. Pardon – daam! Lausa raudne leedi, ausalt!

Alma (*siira üllatusega*). Kus te nüüd äkki seda võtsite!

Ahven. Terve linn räägib!! Te olete peaaegu niisama populaarne kui valimised.

Alma. Pole juhtunud kuulma. Ja mida... see linn siis räägib?

Ahven. Nii alla ma nüüd ka ei ole käinud, et kuulujutukesti kuulata ja levitada. Muide, mis seal Õnne 13s ka toimub?

Alma. Mis seal ikka toimuma peab.

Ahven. Selge, rohkem ma ei küsi. - Aga kuidas selle teise maja remont edeneb?

Alma. Ah, oleks see juba möödas...

Ahven. Ja kuidas teie pojapoeg ka ennast tunneb?

Alma. Remonti teeb, mis muud.

Ahven (*üle leti kummardudes*). Ütelge talle minu poolt edasi, et kõva poiss! See kuradi Sumberg... Vähe sai veel, vaat mis ma ütlen!

Alma. Ma ei saa aru, millest ma räägin!

Ahven. Kuulge, me oleme omad inimesed... Räägime avameelselt. Te teate ju, milliseid kuulujutte minu kohta räägitakse.

Alma. Ei tea. Milliseid siis?

Ahven. Einoh, mis ma ütlen - raudne leedi! No vaat, mina olevat üks neist kolmest kaabakast, kes linna pagan teab kellele maha müüvat... Vabandage väga, seal pole mingi linn, vaid lepavõsa ja varemed! Aga see Sumberg... vaat tema on tõeline suure kaliibri sul!

Alma. Ma ei tahaks sellest rääkida...

Ahven. Aga mina jälle räägin! Käivad jutud, et varsti rabab see advokaadike enda kätte pooled selle linna eramajad! Nii et mina poleks paha sõna ütelnud ka siis, kui Jaanus oleks selle rahvavaenlase päriselt maha löönud...

Avaneb uks. Siseneb Eve.

Eve. Tere! Keda siin jälle maha lüüakse?

Ahven. Oo? Keda ma näen?

Alma. Tere, Eve.

Ahven. Tervitus meie eesrindlikele meediatöötajatele! Ilma naljata, mil on kohutavalt hea meel teid siin elusa ja tervena näha...

Eve. Olete te selles kindel?

Ahven. Täpselt et olen. Aga nüüd, pardon, daamid, mind ootab töö... töö... töö... (*tõuseb ja lausa vihiseb Evest mööda*)... Töö, saate aru!

251. lugu, 11. episood

Baar, Alma, Eve. (Teeme nii, et selleks ajaks on baaris foonil ka paar istujat – kasutagem, filmigrupi reserve. Ja "valimiseelne" pead-koos-sosistamine, paberite lappamine vms)

Eve. Oi, ma tänan teid, nii maitsev munaroog, ma pole sellist sada aastat saanud...

Alma. Mis te räägite, harilikud pesamunad.

Eve. Ja nüüd ma läheksin üles...

Alma. Millise toa Pille teile andiski?

Eve. 4-da. Mis siis?

Alma., Oi, nüüd ajas ta küll natuke midagi sassi! Seal on alati natuke jahedam kui mujal. Mina ei tea, mis asi see on. Ma kohe helistan Pillele, las vahetab ära.

Eve. Vahet pole, mulle meeldibki, kui pole liiga palav. Ja ega ma tahaks seda kena noorikut tülitada, tal niigi vist juba tülikas töö käia...

Alma. Oi jaa, ta on tubli, tegelikult võiks ta juba koju lapseootele jääda, aga...

Eve. Mulle kohe nii meeldib, kui mõnel eesti naisel kõht ees on! Kahju, et ma seda nii harva näen...

Alma. Oi, ärge rääkige, ega ta ainus ole... Meilgi peres... on mida oodata. Veel varem kui Pille!

Eve. Mis te räägite! No siis tuleb teile õnne soovida! Oot-oot, see on vist... teie pojapojaga seotud!

Alma. No kellega siis veel! On alles lugu, poiss tuli merelt, nüüd ei jõuagi nad vist enne lapse sündimist ennast ametlikult kirja panna!

251. lugu, 13. episood

Eve, Alma

Eve. No need uudised on palju tähtsamad kui kõik need valimised kokku. Ma tulen teile sinna Õnne 13 katsikule, ärge hakake üldse keelama!

Alma (*ruttu*). Ei, seda küll mitte. See tähendab... Öhne tänavale küll, aga natuke kaugemal... Maja number 31. Aga praegu on seal veel remont...

Eve. (*vaatab teda tähelepanelikult*). Aga teie elate ju 13-das? Muide, kuidas teil seal need keerukad lood arenenud on?

Alma. Ah need... Ah, mis nad ikka...

Eve. Teate mis... räägime sellest ükskord... aga pärast teie valimisi.

Alma (*kergenduse ja pettumise seguga*). Ah, ega siin polegi midagi rääkida.

Eve. (*kella vaadates*). Aga nüüd ma pean tõesti üles minema.

Alma. Kuidas siis jääb, kas vahetame toa ära?

Eve. Ei mingil juhul. Ja ega ma enda poole lähegi, ma lähen vaatan korraks, mida lugupeetud direktorihärra teeb...

Alma. Ahven? Pole küll minu asi, aga seda ma ütlen, et meie ülemus pole just kõige paremas vormis, kui te mind mõistate.

Eve. Noh, see sobib mulle päris hästi. (*Äkki-idee ajel*). Mul on üks palve. (*Kella vaadates*). Umbes veerand tunni pärast peaks siia baari tulema... konstaabel Torim, Olge hea, ütelge siis talle, et...

251. lugu, 15. episood

Pinus. Ahvena tuba. Ahven ja Eve. Väliselt õige sõbralik loba. NB. Evel on käekott süles. Mõni vaataja võib ehk märgata, kuidas ta selle jutu käigus korraks avab ja sama sulgeb. (Maki käivitamine).

Ahven. ... ja nagu ma juba proua Almale ütlesin: saagu või komnud, peaasi, et linnas taastatakse seaduslik võim! Täitsa võimatu elada, kas tead!

Eve. Ahven, ega te ometi ei arva, et ma tulin teilt valimiseelset intervjuud võtma?

Ahven. Aga mis teemal sa siis tahad? Ma olen erudeeritud poiss, ma võin kõigest rääkida.

Eve. Ma ei tulnud üldse intervjuud tegema, ma tulin lihtsalt vana tuttavat vaatama.

Ahven. Ma vaatan, et sa oled ikka 21. sajandi inimene täitsa. Ega mina ka sinu peale viha ei pea. Mis olnud, see olnud.

Eve. Mis siis oli, Ahven?

Ahven. Harry Ahven, üks ju. Igrekiga. Ah et mis oli? Noh, sita keerasid mulle kokku, mis muud. Aga eks see su amet ju olegi. Teistele sitta keerata.

Eve. Kah õige.

Ahven. Tegelikult, mine tea, äkki pean sind veel tänama... sa tegid meie firmale head promo. Kui mõni rahamees veel ei teadnud, kui perspektiivikas miljonivaatega maatükk Morna linnas talle odavasti villa ehitamiseks pakkuda on, siis nüüd ta juba teab.

Eve. Ah, mis te blufite!

Ahven. Ah hakkad jälle teietama? See on isegi natuke solvav.

Eve. Ära tee väljagi!

Ahven. Ma räägin tõtt, Meile on juba korduvalt helistatud, et davai, palju maksab!

Eve. Ja palju siis maksab?

Ahven. Vaat seda ma sulle pihtima ei hakka. Tegelikult oled sina ka üks raudne leedi. Alma on teine. Kõvad mutid need eesti naised. Näiteks sina. Sind ei võta surmgi.

Eve. Elu parim kompliment, muide. (*Kotist sigaretti võttes, samas ka diktofoni kontrollides*). Muide, Ahven, kuhu sa need näpistangid panid?

Ahven. Mis jama? Meie räägime siin ilusast ja ülevast, mis kuradi tangidest sa räägid?

Eve. Eks ikka nendest, millega sa mu auto pidurid tuksi panid.

Ahven (*reedab enese*). Kust sa tead?

Eve. Pole tähtis. Noh, eks räägi. Hakkab kergem.

Ahven (*kummutab klaasi*). Kurat, ega ma siis... kes sind tappa tahtis? Ma tahtsin sind ainult natuke hirmutada, et pole ilus oma nina võõrasse ärisse toppida!

Eve. Nojah, mina veel süüdi, et liiga kõvasti gaasi vajutasin.

Ahven (*siiralt*). Mina sa kurat tea... Ega mina ju mingi spets ka selle asja peale ei ole. Sai vist liiga kõvasti kaksatud.

Eve (*tasa, ent peaaegu juubeldades*). Aitäh, Ahven. Nüüd siis tean.

Ahven Misasja sa tead? (*otsekui lummast väljudes*). Ah mine tead kuhu... Mina pole sulle midagi rääkinud. Kes sind usub?

Eve (*kargab püsti, korraks lausa Eve kohale*). Sul pole tunnistajaid!

Eve (*kartust varjates, õlgu kehitades*). Ma pole seda ütelnudki... Kas nüüd läheb jälle vägivallaks? Arvesta, et ma võin karjuda. Mul on võimas hääl.

Ahven. Kelleks sa mind pead!? Harry Ahven on džentelmen. Mina naise ei löö. Kuule, rahuneme nüüd maha. Tead mis, ma käin all baaris... toon Alma käest uue pudeli... arutame seda jama... (*seda rääkides haarab varnast mantli ja kaob toast*).

Eve tõuseb... tal põlv väriseb. Ta haarab oma mobla.

Eve. Proua Alma, kas konstaabel... Ah just tuli? Jumal tänatud... Ütelge talle, et... Ma tulen kohe alla... Ah soo, veel - kas

Ahven ei tulnud sealt läbi? Imelik... Kas siin majas tagauks ka olemas on? No siis on selge!

251. lugu, 18. episood

Morna turg. Mingi vaiksem (katusealune) sopike, kus hapukapsatünni ees tammub Jürka.

Jürka. Kapsale, kapsale, ülevallakapsad! Kapsale, kapsale, ülevallakapsad!

Ootamatult ilmub kaupmehe ette Ahven.

Ahven. Jõudu, ärimees!

Jürka. Ahven, kurat!

Ahven. Ma kohe tundsin, et sa oled siin....

Jürka. Aga kus ma siis veel pean olema? Hapukapsast tahad? Leili retsept, tead! Tahad, annan sulle tutvuse poolest pool kilo ilma rahata?

Ahven. Loll oled või?

Jürka. Hea küll, ma annan sulle terve kilo, mis siis, et ma Leili käest selle eest kilaka saan.

251. lugu, 20. episood

Ahven, Jürka

Ahven. Jürka,....

Jürka. Härra Kerges, eks ole?
 Ahven. Olgu, olgu, Kerges! Iga sekund on tapab!!
 Jürka. Mul aega õhtuni. Tahad siis kapsast või ei taha?
 Ahven. Kurat, mees, mul pole su kapsast vaja – mul on vaja võtmeid!
 Jürka. Minu käes pole ühtki sinu võtit.
 Ahven. Anna oma autokäula võti ja kähku. Ma ei saa enda oma kasutada! Esimene võmm nabab mu kinni...
 Jürka. Hakkab koitma... Kõrbed või?
 Ahven. Ja veel kuidas! Ahvenal on vaja põhjamudasse pugeda, said aru!
 Jürka. Nagu saan ja nagu ei saa ka.
 Ahven. Võtmed! Kus su masin on?
 Jürka. Loll oled või? Mul pole lubasidki.
 Ahven. Keda see kotib!
 Jürka. Ega sina ei taha kunagi kedagi kuulata. Meie vahmiilis on sohver naisterahvas, selge? Leili tuleb mulle järele viis minutit enne turu sulgemist. Vaat sihuke graafik on meil.
 Ahven. No siis on kõik perses. Aga kuule, kui ma ise auto hangin... noh, laenan kusagilt... kas siis annad vanale semule mõneks ajaks poliitilist peavarju?
 Jürka. Sihukest poliitikast ei pea Leili lugu. Oleks sa metsavend... nagu mina näiteks... siis oleks iseasi.
 Ahven. Kurat, igal pool need naised risti ees. Aga kuule, seal on ... poole kildi kaugusel... no see maja, kus me sinuga ükskord pidu panime... no see kirjanikuhärrast jäänud, see peaks ju praegu jumala tühi seisma?
 Jürka. Mina võõrasse majja sisse ei murra.
 Ahven. Ja seda räägid mulle sina?
 Jürka. Ai ämm sorri, nagu kinos öeldakse.
 Ahven. Mine tead kuhu oma inglise keelega!
 Jürka. Ma võin vene keeles ka ütelda. Zavjaazal ja eto delo. Lõpp. Kriips peal.

251. lugu, 22, episood

Ahven, Jürka, Torim

Ahven. (*peaaegu nutuselt*). Viimast korda, Jürka, ah? Mõtlesin, kui mitu pätsi leiba me laagris kahepeale nahka oleme pannud?
 Jürka. Neid viimaseid kordi on umbes sada olnud.
 Ahven. Sa ei tea üldse, milles asi on.
 Jürka. Ei tahagi teada. Aga su näost on niigi näha, et see pole harilik asi.
 Ahven. Kurat, seda sa veel kahetsed!
 Jürka. Kui niimoodi, siis ei anna sulle kapsast kah. Ja üldse teeksid targemini, kui eemale astuksid.
 Ahven (*üle tema õla kedagi märgates – ja see keegi on poolsõrgis lähenev Torim*). Juba hilja.
 Jürka (*märkab, taipab, temas sünnib hetkeks siiski üks vana refleks*) Jookse, poiss!
 Torim. Oodake, härra Ahven.
 Ahven (*musta huumoriga*). Just teid ma siin ootasingi. Soovite kapsast? Mu vana sõber pakub ilma rahata.
 Jürka. Härra politseinik, uskuge mind, mina pole milleski süüdi ja kui olen, siis enda teadmata.
 Torim. Kuhu teil nii kiire hakkas?
 Ahven. Te veel küsite. Olete naisemees?
 Torim. Mis see asjasse puutub?
 Ahven. Tegelikult ei puutugi. Aga saate aru, meeste ja naiste vahel on mõnikord sääraseid hetki, kus targemal tuleb kiiresti... taganeda.
 Torim. Nii et teie versioon on selline.
 Ahven. Aga milline see veel olla saab?
 Jürka (*kardab pollarit, aga natuke ka Ahvenat*). Ei-jah, temal on naistega alalõpmata nii, et need löövad ta minema... seda ma võin küll kinnitada...
 Ahven (*poolsosinal, läbi hammaste*). Sina ära mõlise! (*Torimile*). Nii et jah, eraelu pole alati roosiline.
 Torim. Siis sain ma asjast valesti aru.
 Ahven. Oh, pole viga. Need naiste jutud, teate...
 Torim (*võtub taskust diktofoni ja tõstab selle üles*)
 Ning üsna valjusti kostab turuõhku hiljutise dialoogi katke.
 Ahvena hääl. Kurat, ega ma siis... kes sind tappa tahtis? Ma tahtsin sind ainult natuke hirmutada, et pole ilus oma nina võõrasse ärisse toppida!
 Jürka. Seda ma tundsin, et jama on suur...
 Ahven. Ole vaib, kuradima arvamusiidrid sihuke!
 Torim. Kas kuulame edasi?
 Ahven. Ah sa mõrd, kui labaselt ta mind tõmbas! (*ennast kogudes*). Ma olen kuulnud, et lindistus pole veel kohtus argument.
 Torim. Olge mureta. Ahven, küll mina selle asja korda ajan.
 Ahven (*seirab mõtlikult politseinikku*). Täitsa võimalik. (*Jõuab mingile otsusele*). Mulle on lubatud vist üks telefonikõne?
 Torim. Jaoskonnas.
 Ahven. Äkki siiski? (*Torim ei vasta, Ahven võtab oma mobla*). Kuno Pfeffederi palun, Mina olen, Ahven. Lugu on selline, et ma lähen just praegu natukeseks ajaks kinni. Ei, on küll sinu asi. Nii et ole hea, vaata mulle üks nutikas advokaat... Ainult mitte Sumberg, eks? Ja ole hea, tee seda kähku, ma võin muidu närviliseks minna!

255. lugu, 7. episood

Vangla.. Eeluurimiskong. (*Ilmselt mõni pisem kong Patareis*). Algul pole pildis midagi muud kui mees, kes lamab külili naril (*voodil*), näoga seina poole. Siis näeme, et teisel naril istub Ahven. Suhtsiledalt riides, suhtsileda lõuaga. Ta kammib juukseid, katsub oma natuke karvast lõuga.

Ahven. Kuule, noor kolleeg, kas sina saad aru, et me elame sinuga juba selles niinimetatud Euroopa Liidus? Mina küll ei saa aru. Isegi peeglit ei ole. Mul on veerand tunni pärast uurija juurde minek, ma täitsa närveerin, kas tead! Kuuled siis või?
 Lamaja vaid mühatab ja tõmbab teki üle pea.

Ahven. Kurat, sa maga jälle! Ise lähed ka varsti oma uurijale pada ajama, kuidas sa küll saad niimoodi põõnata? Mina küll ei saa. Mis sa arvad, mille pärast ma pabistan? Ma lähen ju sama hea kui kohtumisele. Kui sa teaksid, milline uurija mul on! Niisuke plika, et... ülikooliim veel huultel – mõtle ise! Ja siin otsa ees on paar vistrikku, no täitsa veel kooliplika! Vanasti küll selliseid uurijaid ei olnud, aga mis sa teed ära, Euroopa, võrdõiguslikkus, kogu see tsirkus... Mõtle ise, mees, kuidas ma tema ette astun, lõug karvane ja särgikrae määrdunud? Ega ma mingi kuradi kõrtsikakleja ei ole! Nagu sa tead, on mul äärmiselt intiimne keiss! Kuule, ma soovitan sul ka ennast natuke kasida... Pese vähemalt kael puhtaks, sul on täna ju kohtusse minek!

255. lugu, 9. episood

Kong. Ahven ja lamaja.

Ahvena monoloog. Mis kuradi seltskonda ma olen üldse sattunud? Eelmises kongis olid näiteks kaks vene nolki, mängisid mulle algul jubedaid platnoisid, kiristasid hambaid ja panid paksult matte – aga tead, mis tegelikult oli? Hähh! Tatikad panid kahepeale Viru tänaval ühe mobiiltelefoni pihta, ja see oli kõigele lisaks veel rikkis! No ja ega sina targem ole. Sinu lugu on lihtne nagu... mustvalge telekas. No ajasid paar paar autot ära... Oled enda meelest mingi moodne Rummu Jüri, jah? Ei vea välja! KIA ja kahekümne aasta taguse Fordi, kujuta ette, kes siis tänapäeval selliseid käulasid enam tahab? Kui juba varastada, siis vähemalt miljoni eest! Ah, mis sust tahta, sina saad täna oma aastakese kätte ja kogu moos. Häbi ka on või, autovaras? Minul küll oleks! Lamaja mühkab midagi, mis võib kõlada ka kui peessesaatmine. Aimata on, et need kaks on juba teineteise seltskonnast piisavalt tüdinud.

Ahven. Misasja? Minuga niimoodi ei räägita, kuulsid, poiss? Sina oled sellises asutuses esimeses korda, mina olen vana kala, mina olen Ahven, härra Ahven, eks ju?

255. lugu, 16. episood

Kong. Tunde hiljem. Nüüd juba teistpidi tegevus. Voodis lamab liikumatu kogu, nägu seina poole. Aga see pole endine mees. See on juba uus mees. Siseneb Ahven, mingi pakk kaenlas.

Ahven (*monoloog uue lamajaga*). No tere Rummu Jüri! Jälle magad?

Lamaja tõstab korraks pead. See on noorem ja kõhnem.

Lamaja. Tševo?

Ahven. Juba uus, vaata aga vaata... Mis paragrahv siis sinul on? Ei taha rääkida?

Lamaja. Govori po russki.

Ahven. Aga vaat tutkit ma sulle russkit räägin! Mille eest me võitlesime, poiss? Kas sina ei tea, et Eestis on riigikeeleks eesti keel? Keeleseadus kehtib ka kongis. Einoh, ongi parem, et ei oska, õige mul vaja igasugustega möliseda. Maga aga maga, kuniks lastakse. Ma räägin siis iseenesega, aruka inimesega on nauding vestelda! Eks sa üks vargapoiss oled, neid on nüüdsel ajal rõvedal hulgal... Sul pole aimugi, kellega sa kongi jagad. Ahven on mu nimi, Harry Ahven, igrekiga. Aga mis sina igrekist tead. Vaata, ega me kaua siin kongi ei jaga, paistab, et minu jama hakkab otsa saama... Ega siis armastusehulluse pärast saa inimest kinni panna! Jaa... Kui sa teaksid, milline seljatagune mul on! Tartu üks suurimaid kinnisvarafirmasid... Kuldne Kodu, oled kuulnud? Tead, algul pidasid nad plaani mind kautsjoni vastu kohtuni välja osta, aga siis leidsid, et see puhuks asja liiga suureks... Aga paistab, et Kuldne Kodu on mulle kena moonapaki saatnud...

Hakkab pakki avama.

Ahven. Voh, suitsuvorst, selle kiidan ma heaks! Mis see on? Voimix... Juustusaiad... Sibul... Ahhaa, kiri! Vaata Pfeffermenti, kui osavalt peidetud, nagu tunneks asja... Misasja? Tervitus Ahvenasele, kaua sa seal passida plaanid... Jürka, kurat? Kergese Jürka? Vaat see on küll üllatus!

Jääb jahmunult kirjakest passima ega märka, millal uus kaasvang on ennast püsti ajanud ning tema ette seisma tulnud.

Venelane (*kanges eesti keeles*). Kurat, anna vorst, anna vorst!

Ahven. Misasja? Ah nüüd äkki oskad ikka riigikeelt?

Vang. Anna vorst, kurat, palun, juks-kaks!

Ahven (*ei suuda naeru pidada*). No näed, keel tuleb mis ludinal, peaasi et motivatsioon oleks olemas!

LISA 9 - Allan ja Morna takso (2003-2005)

229. lugu, 8. episood

Turismitalu. Allan ja Mare kahekesi. Tass teed ees, teeb Mare taskukalkulaatoril arvestusi. Allan proovib uut vahetatavat otsikutega kruvikeerajat.

Allan. Näh, ennist Riksiga Tartus käies võtsin naljaviluks ära... igavesti kihvt kruvikeeraja! Vaata ise - tahan väikest ristpead, suts ja olemas, tahan näiteks suuremat harilikku kruvi keerata, palun väga....

Mare. Mis see maksis?

Allan. Ah soo selles on asi. Tahad äkki kviitungit näha?

Mare. Jäta nüüd Allan ometi! Kruvikeeraja jaoks meil raha ikka veel on. Ja kaminaplaadi jaoks on kah. Miks sa siis seda Tartust ära ei toonud?

Allan. Ma ju ütlesin, et polnud enam sellist, nagu ma oleks tahtnud.

Mare. Samasugune jäärapea nagu sa olid, selliseks sa oled jäänud... Onju, Allan!

Allan. Kui midagi teha, siis juba nii, et on tehtud. Mida sa seal arvatud?

Mare. - Oh, ära küsi... Päris hirm tuleb peale, kuidas raha kulub. Kui selle esimese puhkemaja valmis saame, siis... siis on hästi.

Allan. Kurat, tuleb vist ikka uued töömehed leida, kes nii roppu raha ei küsi...

Mare. Allan, ma ei taha sind kurvastada, aga... Minu meelest jääb see asi siin küll pooleli.

Allan. Einoh, ega see...Ma olen omaette mõelnud, et kes need imelikud turistid ikka peaksid üldse olema, kes siia sääskede kätte konutama tahavad tulla. Või mida siin talvel teha?

Mare. Ära sa nüüd niimoodi ka räägi, onju!

Allan. Eks ütle siis, kust nad siia tulevad - ja miks?

Mare. Tulevad, tulevad, ma nii usun, et tulevad. Siberist, Indiast, Portugalist... kust mina tean! Ja üldse... Eestlased tulevad ka!

Kasvõi see minu algkooliõpetaja... tema oleks võib-olla hea meelega siin paar nädalat elanud ja oma raamatut koostanud...

Allan. See veel puuduks.

Mare. Aga siin pole veel midagi valmis...seda esiteks... ja teiseks... ega tal vist üleliigset raha ka ei ole. Mis nüüd on, Allan?

Allan. No tead, see sinu õpetaja... Nagu ma poleks näinud, kuidas sa teda vaatad!

Mare. Allan, ega ta mind ei otsinud, ta otsis ju hoopis sind, kuulus spordiveteran nagu sa tema meelest oled - onju!
 Allan. Mulle ei meeldi, kuidas ta teda vaatasid...
 Mare. Armukade oled või? Püha taevas, Allan!
 Allan. Mis häda mul armukade olla.
 Mare. No-no-noo, vaata mulle otsa. Oledki armukade, onju! Häbi, häbi, ise juba suur poiss...-
 Allan. Ah, jäta järele. Mõtle nüüd ise oma peaga - formaalselt oleme me teineteisele...ega mina ei teagi, kes me oleme.
 Mare. No-noh, hakka jälle peale!
 Allan. Igatahes hakkak! Ja mis komme see on - parts ja parts võõrale inimesele korterit pakkuda?
 Mare. Ega ma sinu oma paku, ma pakun enda oma!
 Allan. Misasja? Müüd ära või?
 Mare. Nojah - mõtle ise, mida me seal Mornas enam kahe korteriga teeme?
 Allan. See suur et... selle peale ma nagu pole mõtelnudki.
 Mare. Mõtelda tuleb mitu ikka käiku ette, Allan! Nagu males! Ise sa mulle seda noorest peast õpetasid!
 Allan. Näe, mida sina ei mäleta!
 Mare. Kaua see segane vahekorid Georgiga ikka kestab. Et kes see kõige õigem omanik ja kes üürnik... kelle seinad, kelle katus. Ära viskab!

229. lugu, 10. episood

Luuasaare. Allan ja Mare

Mare. Kuule, aga kas Urmas... on juba helistanud?
 Allan. Ega ma muidu siis nii rahulikult siin ei istuks... Homme on siiasõit.
 Mare. Jumal tänatud.. Riksi juures on tagumine tuba tühi, nii et.....
 Allan. Nad on ikka... nõus? Siin ju... üksainus kamber praegu kütmist kannatab...
 Mare. No kuule, ega siis minu vend see päris viimane tükikas ka ei ole... Ja kui ongi, siis koputab Annemai talle aru pähe tagasi.
 Allan, äkki peaks Johannesele ikka märku andma, teine võib seal täitsa lolliks minna teadmatuses?
 Allan. Aga mis ta siis keerab sihukese käki kokku?
 Mare. Vanainimese asi, ta ei saa uutest suhetest ju alati täpselt aru... Ta tahtis ju minu meelest ikka head... Mõtle, meie poja pärast...
 Allan. Nojaa mis siis?
 Mare. Allan, kas sina saad kõigest uutest asjadest alati aru?
 Allan. Kui saaksin, oleksin ammu... mõni abiminister. See suur et... mis sa arvad, kas meie ka ükskord juba päris vanast peast... niimoodi jamama hakkame?
 Mare. Noh, ma arvan, et ei... sellepärast et... me oleme noorest peast jamanud juba küll ja küll, onju?
 Allan. Nojah, mis me sellest ikka. Mida sa sellest oma korterist rääkisidki?
 Mare. Noh et las Georg ostab minu korteri ära, mul seal natuke kallim viimistlus kui sinul, saaksime kena kopika, võime siis siin jälle julgemini edasi nokitseda....
 Allan. Ah ja selle sinu ke-ha-lise kas-va-tuse õpetaja sokutad sinna üürnikuks? Et oleks nagu silma all? Ma nägin küll, kuidas te telefone vahetasite!
 Mare. Jälle hakkad peale! Vaata, kui vana ta juba on!
 Allan. Pole ta nii vana midagi. Ja niikuinii olid sa plikast peast temasse kõrvuni armunud, nagu ma ei teaks.
 Mare. Kõik tüdrukud olid, me polnud siin maakolkas enne ju mitte ühtegi habeme ja pikkade juustega meest näinudki! (*Näitab Allanile keelt*).
 Allan. Kurat, ma ei lähegi enam Mornasse.
 Mare. Absoluutselt minu mõte, onju! Talvitame siin nagu kaks...
 Allan. See suur et... miks sa pooleli jätsid?
 Mare. Kõik-kõik-kõik, rohkem mitte sõnagi!
 Allan. See suur... ma olen siin mõtelnud... tegelikult... ega mina vastu ei olekski, kui teeks selle tüki ära...
 Mare. Mis tüki? Räägi selgelt, onju?
 Allan. No et viiks nagu paberid sisse.... saad ju aru küll...
 Mare. Kuule, sina, eksabikaasa - kas need on nüüd äkki kosjad või?
 Allan. Noh, jah, mis siis, kui on - ega see meil esimest korda ka oleks!

233. lugu, 2. episood

Morna. Õnne 31. Allan katab makulatuuriga toaseina. Ta on üsna tülpunud, et mitte ütelda - õnnetu. Ruumi siseneb Alma, käes raske moonakott.

Alma. No jõudu. Allan. Kuidas edeneb?

Allan. Mis ta tühi siin edeneb... varahommikust saadik kleebin neid lehti.

Alma. Ja-jaah, seda ma siis ikka kuulsin õigesti, kuidas sa välja läksid...

Allan. Raba kahe koha vahet nagu lollakas, täpselt nagu seitsmesaja aastane pärisorjus.

Alma. Eks sa enda jaoks ju rabad. Ja kui Mare müüb oma korteri ära, siis läheb teil ehk lahedamaks, saate töölisi juurde palgata.

Allan. Niikuinii läheb kõik Luuasaarele nii nagu hundikurku... Peale selle... see on ikka Mare raha. Mina seda jaotama ei hakka.

Alma. Püha taevas, mina saan niimoodi aru, et ta toob oma asjad sinu poole... või kuidas?

Allan. See suur et... Mis me sellest ikka arutame, kes mida kuhu toob. Mina enam enne õhtut hõiskama ei hakka.

Alma. On mis on - vähemalt sinu pojalt on kunagi, kus rahulikult elada, ilma et keegi saaks teda kiusata!

Allan. Ega siis Jaanus seda asja niimoodi ka mõtelnud. Temal oli nagu selline uhke plaan, et kogu meie pere oleks siis kõik ühe katuse all... kõik kolm põlve. Ja mine tea, millal see neljaski vahetus Peterson...
 Alma. Hea küll, hea küll, juba selge, kuhu sa jälle tüürid.

Allan. Ema, siin on vähemalt katus olemas, peab enam-vähem vihma ka.

Alma. Ei, Allan - mina siia elama ei tule! Minul on oma kodu!

Allan. Einoh, lausa naerma ajab... vanad inimesed kõik, mida kuradit me pidime kevadel poisi utopiaid kuulama? Kus ta nüüd ise on?

Alma. Merel, raha teenib!

Allan. Pane tähele, sinna tema loksuma jääbki, kuni kõik tema jaoks valmis tehakse!

233. lugu, 4. episood

Õnne 31. Alma, Allan

Allan, Kurat, aitab küll! (*Viskab töövahendid käest*). Räägi parem, kuidas Johannesega on?

Alma. Eks ma lähen varsti vaatan järele.

Allan. Et just teie kaks Georgile ette jäite? Et minu ema... Ma olen mõtelnud, peaks ikka oma ZIMi maha müüma, ikkagi tõeline uunikum, neid rikkaid kollektsionääre on Eesti peal küll ja küll. See lahendaks mõnegi asja ära...

Alma (*ei suuda ehmunud heldimust varjata*). Allan, meie pärast pole sul küll vaja teha! Küll meie Johannesega kuidagimoodi ise....

Allan (*ei märkagi, millise prohmaka kohe teeb*). Ma nagu mõtlesin, et ostaks mõne kobedama auto, paraja töölooma, paneks ükskord siin Mornas ikka taksovargi püsti, ega siis Mare omaga taksot teha saa... (*Nüüd märkab!*) See suur et - eks ma teie peale mõtlesin ikka ka, ära sa arva.

Alma (*hakkab oma kotist toidumooni lauaservale laduma ja valmis lõikama*). Hea küll, poeg, mis me siin tühja vatrame - võta söö paar võileiba, enne kui sa Luusaarde sõidad!

237. lugu, 5. episood

Viburada. Ülu, Allan, Mare

Allan. Kus sa siis nii kaua olid? Pidid oma linnavalitsusest kohe tulema saama...

Mare. Ah, oli tegemist. Aga linnavalitsus... Ära parem räägi! Kui sa ainult teaksid, mis möll meil seal lahti on, onju!

Ülu. Kas vallavalitsuses ka?

Mare. Seal ka, kuhu nemadki pääsevad! See Tallinna ajakirjanik, see Eve on oma visiitidega kõik nii pabinasse ajanud...

Ülu. Aga mulle nii meeldib, kui poliitilised kired möllavad!

Allan. Vaata ette, Mare, ega selle linnapoliitikaga maksa nalja teha... Kaua sa seal veel ametis pead istuma?

Mare. Ah, mul on endal ka siiber, aga eks keegi peab ikka bensuraha ka teenima!

Allan (*talle pole palju vaja, et süngeks muutuda*). See suur et... räägime sellest pärast, eks ju?

Mare. Jäta nüüd, ma niisama suusoojaks! (*Vaatab märklauda*). Jube kihvt, ausalt! Aga mis nooled siin juba on?

Ülu. Ah, mis ta on, pisikesed proovipaugud.

Allan. See mees laskis. Peaksime ta viimati näidislaskuriks palkama. Kui muidugi bensurahast midagi üle jääb.

Mare. No nüüd hakkas sõnast kinni, ausalt! See oli sinu poolt lihtsalt geniaalne idee, see viburada... Mitte turismi-, vaid ajaviitetalu! Ei, see sõna mulle ka ei meeldi, tuleb veel mõelda, onju?

Allan. Kui liiga kaua mõelda, siis ei ole varsti bensuraha kah kusagilt võtta.

Mare. Jäta nüüd järele, Allan, onju? Muide, ma saatsin täna meie väikese eelreklaamikese ka juba siia-tänna teele.

Allan. No siis on teine asi.

Ülu (*on mõlemat põnevil pilguga jälginud*). Ma kohe tundsin ette... no kohe sellest ajast peale, kui ma veel nii väike poiss olin, et laua all käisin, et siin meie Luusaarel hakkab väga suuri asju juhtuma.

Mare. Tõesti või? Jumal küll... täitsa meelest läks! Ülu, äkki saad mulle korra appi tulla?

Allan. Mis siis nüüd veel lahti?

Mare. Surprise, surprise! Üllatus-üllatus!

246. lugu, 5. episood

Mare, Ülu

Mare. Ülu, mul hakkab paha! Ütle otse, mis lahti! Ega ometi... tuli...?

Ülu. Ei, ei, kussa, kussa, missa, missa! selles mõttes on kõik korras nagu Norras. Aga vat need kuradi kaagid ehk vandaalid, nagu lehtedes kirjutatakse...

Mare (*kukkava häällega*). Seda ma ma kartsin! Ma veel ei ju rääkinis Allani, et peaks ikka maal ära käima... Mis nad seal siis... teinud on?

Ülu. Ah, miskid võõrad poisirajakad olid... Ühe aknaruudu löid uuel majal katki ja... ja... elektriliida on puruks visanud, sunnikud...

Mare. Jumal, see sai alles enne jõule ostetud!

Ülu. Ole mureta, rohkem nad ei jõudnud, vaata, sellepärast et siis saabusin sündmuspaigale mina Riksi koortega, sa oleks pidand seda pilti nägema, kuidas nad metsa poole kimasid...

Mare. Ole sa tänatud, Ülu!

Ülu. Muud midagi, aga vaat kui oleks vibud ja nooled pihta pannud, kus selle kahju ots! Peale selle – ikkagi külmrelv!

Mare. Ära hirmuta, Ülu!

Ülu. Mõtle ise – oleks nad ikka vibukuuri pääsend, oleks meil vallas terve pataljon neidsamuseid... robinhuudisid! Oleks pidanud kaitseliidu kutsuma ja lahingutegevust alustama...

Mare. No kohe ei tea, mida teha... Oot, ma helistan Allani...

Ülu. Et kus siis härra ise on ka?

Mare. Tartus, kus mujal, tal ju see uunik-auto mingis töökojas

Ülu. Ah seda ZIMi või? Oi, see oli autode auto, sellega sõitsid omal ajal kõik need punased partorgid ja parunid!

Mare. Nojah, ja nüüd tahavad valged partorgid... onju?

Ülu. Oi seda elu-elukest, oli seda nalja naljakest!

Mare. Nii et jah, Allani uunik saab uued lakid ja lihvid, siis läheb müüki... Ongi raha vaja! (*Valib numbrit*). Einoh, palun väga - telefon levist väljas.

Ülu. (*ülma asjatundlikkusega*). See pidi tulema betoonist. Kõik need linnagaraažid on ju betoonid.

Mare. Näe, mida sina kõike ei tea!

Ülu. 21. sajand, ajaga tuleb kaasas käia! Ma olen mõtelnud, et peaks ikka endale ja Kelliile ka need kuramise moblad ükskord hankima, ega me siis mingid lumeinimesed ole...

Mare. Mis seal Uuevarikul moblaga nii ikka...

Ülu. Ära ütle, ära ütle – kui ikka helistad Uuevariku juustukojast otse lauta...

Mare. Noh, need nüüd ju lausa kõrvuti!?

Ülu. Jah, aga vaata, milline efekt! Vajutan korra nupule... teen sihukest vihast muusikat... (*imiteerib mingit moblameloodiat*)... Kellil kukub süda saapasäärde... tema on sihuke naine, kes peenemat sorti tehnikat austab, seda ma sulle ütlen! Noh, ja mina küsin temalt ametliku ülemuse häälega, niimoodi täiesti külmalt... et kas näituseks kittel on ikka korralikult puhtaks pestud, ah, mis? Kui ma otse suu sisse küsiks, ta paneks mulle vastu lat-lat-lat, tead ju küll, misuke lõuavärk tal on! Aga mobla... Jaa, see on hoopis teine kvaliteet, see on see on seesamune... no nigu Eesti Vabariigi e-valitsus!
 Mare (*õnnetult, kahest murest korraga häiritud*). Ja-jah, üks ta ole.
 Ülu. Mina võtaks need turvavärgid hea meelega enda peale, ikka omaenda sünnitalu, aga aga vaata su vend, härra juustutööstur hakkab äkki õiendama...
 Mare. Ma räägin Riksiga, onju? Me maksaksime sulle ka, aga ma siis niisama...
Heliseb lauatelefon. Mare haarab kiiresti toru.
 Mare. Mare Peterson kuuleb! Hääletatud? Ja kuidas siis... Nojah, seda võis oodata... Aga mida nad seal siis veel hääletavad, ma ei saa aru? Miiis?!
 Ülu (*pingsalt Mare ilmet jälgides*). Einojaa, mis ma siin jutustan, sul ikka oma ülemuseelu ja...
 Mare. Oi, kui sa teaksid, Ülu, mis siin majas täna toimub...
 Ülu. Seda ma vaatasin jah, et kõik need härrad ja prouad on koridori peal koos... no nigu üks ärahirmutatud kari... No nigu hakkaks kohe varsti välku lööma ja nemad ei tea, kuhu joosta, sabad püsti!!
 Mare. On sinul ka alles võrdlused, ausalt, Ülu!
 Ülu. Ega ma siis paha pärast, aga sina peaks ju teadma küll, kuidas lehmad välku kardavad!

249. lugu, 16. episood

Vahelduvate "sisepaatükkide" kiiretempoline jada. Pere, laudkond, justkui juhuslikud kiirvaated kerkivatele ja vajuvatele dialoogidesse. Koht sama, vahelduvad paarid.

Fragment A. Jaanus ja Allan on korra üle Alma kumardudes mingisse teemasse süvenenud.

Allan. Ja seda ma sulle ütlen, poiss... Varsti toon selle masina Tartust ära ja siis... läheb taksotegemiseks.
Jaanus. Arvad, et mõtet?
Allan. See suur et... kelleks sa mind pead? Kui mina midagi ette võtan, siis... On selge? Ja kui sina peaksid merest ära tüdima, tulid paarimeheks... Lööme käed.
Jaanus. Okei, isa!
Allan. Oledki nõus? Poleks uskunud...
Jaanus. Haa... sa ütlesid, et kui ma peaks merest tüdima...
Allan (teistele). Ah? Mis? On alles? Sellele ei saa enam sõrme suhu pista!

Fragment 2. Jaanus ja Johannes.

Johannes. Ja seda ma sulle ütlen: oma maja pärast ole täitsa mureta... Mis siis, et vana ja natuke veel... noh, nii ja naa... Aga katus peab vett ja see on kõige tähtsam!
 Jaanus. Just!
 Johannes. Ja kui veel paar ahju korda teha...
 Jaanus. Teeme!
 Johannes. Sa saad endale ikka täitsa korraliku maja, seda ma sulle ütlen...
 Jaanus. Kui mitusada korda ma pean ütlema, et see pole minu, vaid meie kõigi maja!

Fragment 3. episood

Laudkond. Fragment. Alma ja Jaanus.

Alma. ... varsti kolivad su vanemad niikuinii sinna sellesse turismitalusse. Siis saate esialgu Janega nende pool elada, kuni sinu maja ükskord nii kaugel on, et sisse saada kolida...
 Jaanus. Ma ei jaksa enam –see pole minu, vaid meie suguvõsa maja!
 Alma. Nojah, selle oled sa endale pähe võtnud jah, ma vaatan... Aga me Johannesega oleme arutanud, et kui teil laps sünnib, siis esiotsa kolime tõesti sinna...
 Jaanus. Vaat see on juba teine jutt! Aga miks esiotsa, päriselt! (*Kapsast haugates, argiselt*). Ah soo, kuidas teil see enda korteri asi... Midagi pidi jälle jama olema või?
 Alma (*endasse tõmbudes*). Ah, ei ole häda midagi.

249. lugu, 18. episood

Laudkond. Kõik neli. Allan lõpetab mobiilikõnet.

Allan. ... No kuule, mõtle nüüd oma peaga ka – oma poeg ikkagi, kaua ta sind ootab! Oleme rääkinud. (*Teistele*): Mare ütles, et tal enam üle poole tunni ei lähe.
 Jaanus. Oi jaa, vaata mis kell on! Ma pean varsti Janele vastu minema. Ja siis lähen päris peaks.
 Johannes (*kaine kui kõrb, aga seetõttu tahab eriline peomees olla*): Veini ja viina voolaku jõena, meeletu peo nüüd korraldan ma!
 Alma. Johannes, küll sina alles võid!
 Johannes. Surmani ja pärast surma edasi kah!
Allan. Ah, näed? Sa Johannes oled ikka üks igavesti maru kuju, seda ma ütlen... Sa poiss lähed siis Janele järele... Oleks auto, võtaks auto. Aga netu, Mare auto on täna linnavalitsuses... Täitsa segi läinud seal oma valimistega...
Jaanus. Kand ja varvas on kõige kindlam transpordivahend.
Allan. Pole midagi, varsti on teine käru ukse ees, kui tahad, teeme taksot, kui tahad, pörutame maale... või käime toome Jane ära ja puha, vaat sihuke ooper hakkab varsti...
 Alma. Allan, sul on keel juba pehme.
 Allan. Mis sa riidled, ema, ma olen ainult 120 grammi manustanud. Suurest rõõmust, noh... Poiss kodus ja mina olen ka varsti vanaisa...
 Jaanus. Ja mina ainult... ainult 110 grammi.
 Allan. See suur et... Poiss, sina ikka pulmad teed, ah, mis? Ära sa selles asjas minust küll eeskuju võta...

Jaanus, Kuidas Jane ütleb, nii on. Oki, ma hakkann ennast sättima.
 Jaanus tõuseb, märkab puhvetiserval patsakat värvilisi reklaamimakulatuuri.
 Jaanus. Mis praht see siin on?
 Johannes. Vaat just jah et praht, alatasa korista postkastist välja...
 Alma. Ära sa ütle, mõni on päris huvitav...
 Allan. See on nagu see oli, see plakat, et võidab see, kellel on surres kõige rohkem asju.
 Johannes. Pensipäeval hea lapata, kas tead – et mida sul jälle on korda läinud mitte ära osta..
 Naer. Äkki võtab Jaanus reklaamipataka vahelt välja musta värvi visiitkaardi.
 Jaanus. Mis asi see veel on?
 Alma. Näita... Mingi... vistiikaart? Mingi telefon... Oot, kus mu prillid...
 Allan, Oot, anna siia... See suur... Ma tean küll, mis värk see on. See on selle kuradi inkassofirma visiitkaart. Sihukesti torgatakse võlglaste postkasti, no umbes nagu esimene hoiatus, et nad ikka teaksid... (*Vakatab äkki, vaatab piinlikkust tundes ringi*).
 Jaanus. Mis kuramuse võlglastel siis teie olete? Ah? Mis te vait jäite?
 Johannes. See on pikem jutt.
 Alma. Mine nüüd juba Jaanus jah kui pidid minema, teine ootab...
 Jaanus. Enne ei lähe ma kuskile, kui te ei lao lagedale, mis siin majas vahepeal toimunud on!

254. lugu, 14. episood

Jaanus, Jane, hiljem Allan

Jaanus. Selge see. See suur et... Ma võtan nüüd selle teise moonakoti ja panen padavai töötandriale tagasi. Johannes ja Kristjan on seal äkki juba näljast nõrkemas.
 Jane. Saaks see maja juba valmis!
 Jaanus. Ikka! Ükskord me võidame niikuinii!
 Jane. Millal, millal, millal, Jaanus?
 Jaanus. See suur et – ma lähen täna siis seda katusekaupa tegema.
 Jane. Jah, aga alles te kõik kiitsite, et katus ikka peab.
 Jaanus. Vara sai hõisatud! Lekib nagu mingi vana pargas. Nii et jah, kui juba teha, siis ikka nii, et oleks tehtud.
 Jane. Oi, see maksab ju nii jube palju!
 Jaanus. Nii palju ühel meremehel ikka peaks arvel olema.
 Jane. Oh, oleks ikka juba oma elu, ei peaks siin sinu vanemate kukil olema...
 Jaanus. Ah, mis, need kaks panevad niikuinii varsti ära maale oma vibuküttide juurde, nagu mingid indiaanlased, ausalt!
 Jane. Ma ei julge küsida... aga millal su ema peaks täna linnavalitsusest tulema?
 Jaanus. Ole mureta, tema on varsti kohal nagu keraväik ja kukub sind õpetama.
 Jane. Las õpetab, peaasi, et natuke aitab. Häbi kohe tunnistada, aga ma olen täna millegipärast juba hommikul nagu väsinud.
 Jaanus. Jah et vanaema nüüd niimoodi...
 Jane. Seda ma poleks küll osanud arvata, et tema sul nii suurt kangust täis on.
 Jaanus. Niisugune ta meil on.
 Jane. Ei tule siia majja ja kõik!! Hea, et tite ikka ära nägi – kui me ta sinna tema juurde pansionaati viisime...
 Jaanus. Eks temast tuleb ka aru saada, närvid läbi. Aga küll ma midagi välja mõtlen... Muide, ega vanamees pole vahepeal nägu näidanud?
 Jane. Kuidas sa oma isast viimasel ajal räägid – vanamees?
 Jaanus. Haa – issi olen selles suguvõsas nüüd mina, tema on on nüüd vanamees mis vanamees. Kuramuse kohta ta hommikul küll kadus, kellelegi midagi ei õelnud?
 Jane. Kuule, kuule, minu meelest on need tema sammud seal trepil?
 Uks avaneb. Lävele ilmub Allan, näol üks eriline ilme, mis peaks ta enda meelest olema jaherahulik ja ilmatark.
 Allan. No tere noorpaar ka!
 Jaanus. Sind me siin just kirume!
 Allan. See suur et... mille eest, kui tohiks teada?
 Jaanus. Kus sa olid kogu selle hommikupoole?
 Allan. See suur et... Liigne uudishimu pole tervislik...
 Jaanus. Ei, ausalt, noh, võiks ikka kursis hoida...
 Allan. Iga asi omal ajal. Ma tahaksin kõigepealt natuke juua, ei tea, mis mind janutama ajab.
 Jane. Ma lähen toon köögist, seal peaks veel kalja olema.
 Jaanus. Mis sina... sa isegi vaevalt seisad jalul. Eks ma siis toon!
 Allan, Einoh, mis seal ikka, kel janu, sel jalad. (*Hakkab köögi poole astuma, samm natuke puhevil*). Ah soo, meelest läks... (*Võtab põuest suvalise lelu, olgu see näiteks mingi pakendis troopikaloomiade kollektsioon*). Näh, Jane, võta oma kätte. Vanaisalt poisile, nagu öeldakse.
 Jane (*nõutult*). Oi kui vahvad loomad, lõvid ja kaelkirjakud!
 Jaanus vaatab põgusalt kingitust, teeb mingi grimassi ja kaob siis korraks kööki, et sealt siis kohe kaljaklaasiga tagasi tulla.
 Allan. Ega meie ajal niisuguseid jah tehtud.
 Jane. Ainult et... natuke vara veel. Tema ei oska selliste leludega veel midagi pihta hakata... isegi suhu mitte veel toppida.
 Allan. Ah soo? No eks sa ise tead paremini!
 Jaanus. Isa, sa tahtsid vist juua?
 Allan. Vaat see on juba teine jutt! (*joob paar sõõmu, siis muutub ta olek täiesti. Ta ei suuda enam tähtsat patrooni mängida*).
 Jaanus, tule lähme korra välja.
 Jaanus. Ma pean niikuinii kohe maja juurde minema.
 Allan. Küll jõuad. Ma tahan sulle midagi näidata.

254. lugu, 16. episood

Õnne 13 väravas seisab suhtuus (aga mitte uusim) auto. (Peab vist Peugeot olema?). Kaks meest uurivad seda nii, nagu vaid automehed seda teha oskavad.

Allan. See suur et... Kauga seda valitud sai, aga ära sai ta nüüd toodud...
 Jaanus. Ainult parkümmend tuhat ongi sõitnud.

Allan. Alla selle oleks liiga kallis olnud, aga ongi hea, pole sissesõitmise muret...

Jaanus. Kuidas kiirendus on?

Allan. Läheb nagu loom. Ma Tartust tulles proovisin.

Jaanus. Einoh, minu meelest täitsa kipa.

Allan. Ja nüüd vaata, poiss, vaata siia!

Allan sooritab kiire mustkunistile pretendeeriva manipulatsiooni salongi sisemusse, haarab sealt midagi, kinnitab siis autokatusel: See on igavene pirakas plafoon (mitte põiki, vaid piki keret!) millele kirjutatud MORNA TAKSO. (suvaline telefoninumber) ALLAN & JAANUS PETERSON.

Allan. Ah, mis?

Jaanus. Ahhhsa!!

Allan. Mis ma räägin, ah! Kurat, sai ammu ära tellitud, andis ikka suud pidada, kui aus olla! Ülelinnavärk, kas pole! Morna linna ajaloos esimene takso üldse, ah, mis!

Jaanus. Palju see tilulilu maksis?

Allan. Ära küsi, pisar tuleb silma.

Jaanus. Aga kuule, mis sa minu nimest siia panid?

Allan. Ei meeldi või?

Jaanus. Ei, miks ei meeldi, aga... Millal ma ikka sõidan? Maja... ja laps ja...

Allan. Noh, eks raha kulu sulle siis seda enam ära.

Jaanus. Nii jah, aga sa ju tead, et sügisel hakkab merekool ja äkki saan mõnele laevale ka...

Allan. Kes see tänapäeval nii pikalt ette vaatab? Ja ära sa arva, ega ma esiotsa sind rooli lasegi, teen enne ikka ise kõik marsruudid ja värgid siin selgeks...

Jaanus. Okei, isa. Ah soo, palju sa siis välja ladusid?

Allan. No mis ta on... Natuke läks rohkem, kui plaanis oli.

Jaanus. Mis sa minu ees nüüd keerutad? Ütle, mis ta maksis?

Allan. Maksis mis ta maksis, nüüd hakkab tagasi teenima. Nojah, kui tööle näkku vaadata, ega mul arvele enam suurt midagi jäänud küll...

Jaanus. (teiselt toonil, äkki palju arukam ja täiskasvanum olles kui isa). Nojah, eks mees teab, mis mees teeb.

Allan. Mis sa sellega silmas pead?

Jaanus. Ah, mis siin enam rääkida...

Allan. Ah sa mõtled seda vanaema ja Johannese korteri värki? No kuule, varsti saab sinna sinu majasse kolitud... ja suvel olete te kõik niikuinii meie juures maal... vanad ja noored ja titad koos...

Jaanus. Aitäh kutsumast, isa.

Allan. Sa oled nagu imelik nüüd kohe?

Jaanus. Kuule, ole hea... äkki teeme proovisõidu ära? Mul oleks vaja ühes kohas ära käia.

Allan. Vaat see on juba mehejutt. (rooli karates). Kuhu härrad soovivad?

Jaanus. Panka!

Allan. Ah soo? Ah et katuserahad juba vaja välja võtta?

Jaanus kehkitab ainult õlgu ja hüppab autosse. Mootor käivitub, Morna Takso läheb oma esimesele otsale.

256. lugu, 1. episood

Morna. Kohviku esine tänavalõik. Seal seisab uhkes üksinduses Allan Petersoni takso, ikka selle suure pikipidi plafooniga! Algul üldplaan, millal näemegi vaid taksot. Sellest on mööda tõttamas keegi mees, ent jääb siis järsult seisma ja uudistama. Astub kohe mitu sammu tagasi, et taksot uurida. Eriti selle silti: MORNA TAKSO. Siis ajab Allan ennast aegamisi välja. (Siia võiks meie komposiitor komponeerida ju lausa ühe särtsuka jupikese triumfimarssi!). Taamalt võime kaeda, kuidas oh-kui-väärikas ja oh-kui-aeglane Allan lööb uudistajale käe pihku. Morna on väike, siin tunnevad keskealised mehed üksteist rohkem kui nägupidi. Ja nagu me aeglaselt pealesõitvas kaadris näeme, läheb meeste vahel kohe elavaks auto- ja taksojuttuks...

256. lugu, 3. episood

Morna. Kohvikuesine. Takso. Kaks meest ajavad juttu.

M. Einoh. Ära sa ütle, või et sina panid meil siis taksoasjanduse käima! Täitsa ajalooline värk!

Allan. ... Sai nagu mõeldud jah, et prooviks ära...

M. Ega ma ei imestaks üldse, kui sa ükskord mingi bussiliini ka avaksid...

Allan. Seda nüüd küll ei viitsi... See suur et... turismitalu tahab ikka ka pidamist ja...

M. Einoh, sina Peterson, sina oled üks omamoodi kaju alati olnud... Mitmes amet sul see juba on?

Allan. Ei mina neid nii äkki üle lugeda oska. Aga mis sa hädaga teed, ega siis sohva peal lesides raha ei teeni.

M. Seda nüüd küll, aga mina olen harjunud ühest kohast kinni pidama.

Allan. See suur et... Kus sa õieti oledki, seal Margna juures telefonivabrikus elektri peal või?

M. Nojah, praegu veel olen, aga igasugu jutte räägitakse... Küll koondamistest ja...

Allan. Einoh, nii palju ma sulle ütlen, et selle mehega mina asju ei ajaks.

M. Kes minu käest küsib! Aga ega midagi, siis lähen Põdra juurde, õppinud elektrikke on igal pool tarvis! Noh, tsau siis või?

Allan. Kuhu sa pöörutad?

M. Tööle, kuhu siis veel? Või äkki... viskad mu ära? Mis see sulle ikka maksab, väike ots...

Allan. Ega Mornas pikki otsi olegi.

M. Mida sa siin ikka niisama passid?

Allan. See suur et... Klient on kuningas.

M. Ah, jäta järele! Sa paned ju selle kuradi taksomeetri tiksuma.

Allan. Eks mina pea ju ka millestki elama.

M. Selge see. Asi see mul jala minna pole, varsti kaheksa aastat seda vahet vantsitud...

Allan. Ega midagi, jääme siis nägudeni.

M (juba minekul, pöördub siis uuesti vaatama). Peterson, palju sul neid kliente päevas siis ka kokku teeb?

Allan. (satub natuke segadusse, pärast viivitust). Minul või?

M. Või pole sul neid üldse, mis?

Allan. See suur et... Jutt või asi, ausalt. Ei hakka mina sulle oma ärisaladusi paljastama!

256. lugu, 9. episood

Morna. Kohvikuesine. Aeg on kõvasti edasi tiksunud, Allan ootab klienti. Ikka veel. Algul istub ta rooli taga, leht silme ees, siis pakib selle kokku ja asetab istmele. Ning tuleb taas välja, lapp käes, hakates puhastama niigi läikivat kapotti. Taamalt läheneb tiidsal-tähtsal sammul Felix Viss, portfell näpus. Könnib taksost mööda, ent siis teeb sama, mis eelminegi mees. Pöördub tagasi. Sest niisama seisev takso on Mornas uudiseks. Viss seirab taksot.

Allan. Saan ma millegagi aidata?

Viss. Aidata? Ei, ei... seda nüüd küll pole vaja. Tartu mees või?

Allan. Mis Tartu? Peaks ju lugeda olema küll, et kes ja mis...

Viss. Seda ma imestan, et Morna takso. Kust sihuke firma äkki välja kargas?

Allan. Eks ikka turumajandusest.

Viss. Palju teil siis masinaid pargis ka on?

Allan. See suur et... Esialgu seesama siin see park nagu ongi... Eks pärast vaata.

Viss. Ja-jaa, erataksodest ja suhkruvatist kogu see kaos omal ajal algaski...

Allan. See suur et... mis see suhkruvatt siia peaks puutama?

Viss. Ajalugu tuleb tunda! Meil Tartus... mina elasin ja töötasin siis seal, jaa... Igal tänavanurgal müüdi, suured nagu udupilved... Ja Tallinnas, otse südalinnas, Viru tänaval! Minul isiklikult oli lausa piinlik oli vaadata neid suhkruvati-järjekordi pealinnas.

Allan. Mornas küll suhkruvatti ei tehtud.

Viss. Just selle niinimetatud suhkruvatiga meid tagasi tõmmatigi... Enneolematu eksperimenti tegema! Tagasi kapitalismi - et istu sõber, erataksosse, davai-davai, perestroika!

Allan.. Mina ei saa sinna midagi parata, et riigitaksosid enam ole.

Viss. (natuke seosetult, ise taevasse vaadates). Aga nojah, see polnud minu probleem, Minul oli oma ametiauto ja selle juht..

Allan (seirab teist umbusklikult). Nojah, eks ta ole... Ei ole mul aega siin tühja pada ajada.

Viss. Mis mõttes... tühja pada?

Allan. Kõva mees võisite te ju omal ajal olla küll, aga ega teesugune enam niikuinii taksot ei võta.

256. lugu, 10. episood

Pisibaar. Tiik, Pöder

Tiik. Ah, vana, mina olen kümme aastat poliitikas olnud, see tähendab, et erialal on kriips peal... Mina, Tallinna poiss, olen liiga palju oma energiat siia sinu Mornasse matnud, ma ei saa siit niisama käed taskus minna nagu mingi viimane luuser! Aga nüüd istun ma sama hea kui ilma tööta!

Pöder. Ütelnud kohe! Tule siis mõneks ajaks minu juurde.

Tiik. Ma ei tea ju mööblit midagi.

Pöder. Pole vajagi. Reklaamist ja suhtekorraldusest sa ju ikka midagi mõikad? Mis sa vait jäid?

Tiik. Nagu ma aru saan, pakud sa mulle mingit... proovireisija kohta?

Pöder. Anna andeks, kallis sõber, aga linnapea kohta mul tõesti tagataskus ei ole... Mis see kell on?

Tiik (on sisimas jäigastanud. Sellal, kui Pöder käekella uurib, nihutab ta oma viskiklaasi vaikselt tema ette) Tänan sind.

Pöder. Mille eest?

Tiik. Vähemalt ära kuulasid.

Pöder. No tead, sa oled juba liiga keeruliseks muutunud.. (Võtab klaasi, joob janu). Mis kurat see oli?

Tiik. See oli minu viski.

Pöder. Ja kuidas see klaas siis minu ette sattus?

Tiik. Pole õrna aimugi. Sa oled ilmselt liiga suures eufoorias.

Pöder. Nii, nii? Pärts kihvt poisikesenali, kas sa ei leia.

Tiik. Ma ei saa aru, millest sa räägid.

Pöder. Kuradi mees, ma pean ju lapse Tartusse saama...

Tiik. Kelleks sa mind pead? Tänan kostitamast, tänan ära kuulamast, malevakaaslane. Ah soo jah, annan vihje. Sa võid ju takso võtta. Miljonäri jaoks on see ots nuusata.

Pöder. Takso... millal see Tartust siia jõuab?

Tiik. Näen tõesti, et sa ei tea maad ega ilma. Nüüd on ju Mornal ka oma takso. Ikkagi 21. sajand!

256. lugu, 11. episood

Takso, Viss, Allan

Viss. Ma tean küll, mis üks niinimetatud teesugune minusuguse kohta mõtleb!

Allan. Mida ma siis teie meelest mõtlen?

Viss. "Pista ennast põlema, kuradi penskar!" Vaat mida te tegelikult mõtlete!

Allan. See suur et... No ega ma mingi rullnokk ei ole.

Viss. Mina pole seda ütelnudki, et teie rullnokk olete! Asi on lihtsalt põlvkondades. Meie oleme ka teievanuste jaoks üks üleliigne põlvkond, meie oleme need niinimetatud endised...

Allan. See suur et... parem läheksite oma teed, papi. Mina teid ei tunne, teie mind ei tunne...

Viss. Mine tea, mine tea, mis asjaoludel me tuttavaks võime saada... taksojuht.

Allan. (hoiab ennast tagasi, et tülikavõitu "taadiga" mitte raksu minna). Mis me ikka vaidleme!

Viss. Ma ei vaidlegi! Ma võtan nüüd selle takso!

Allan. See suur et... Einoh, siis on teine asi.

Viss.. Olete te taksojuht või ei ole?

Allan.. Noh, oletame, et olen...

Viss. (autoust avades). Aga mis te siis enam ootate? Hakkame sõitma!

Allan. Kuidas soovite! Meie hinnakiri...

Viss. No kuulge, nii palju peenraha peaks mul ikka olema, et siin Mornas...Või et tema arvab, et mina ei jaksa takso eest maksta! Või on teil see niioelda miinumumtaks ka, nagu see Tallinnas on, et alla 35 krooni ära üldse peale istu?

Allan.

Allan. No siis on teine asi. Kuhu me sõidame?
Viss. Meie sõidame... Las ma mõtlen... Kurat, te viite mu nüüd... sööma. Vaat just!
Allan. Kohvik on ju siinsamas.
Viss. Mis kohvik, see pole täismehes koht! Viige mind... Jah, viige mind Pinusesse!
Allan. Kuidas härrad soovivad!
Viss. Härra ja härra... See on kõik, mis te oskate! Ma ütlen küll, see suhkruvatipõlvkond... Sõidame siis või ei sõida?
Ja siis pauguvad ukсед ja me näeme, kuidas Morna linna esimene takso uhke kaarega paigalt kihutab.

256. lugu, 13. episood

Takso kohviku ees. Allan istub rooli taga, nägu morn, ja räägib moblaga (ilmselt emaga).

Allan. Ei, mis ta on... üks ots ikka on täna tehtud... kassa on juba neliteist krooni. Kõva sõna!! Ah, mis? Peaks ikka selle miinimumtariifi peale panema... Kuule, äkki saaksid täna korraks Janele appi minna... ei noh, minu juures ikka, kus nad praegu ikka olla saavad... Mare on ju maal, keegi peab ikka seal ka olema... Teised kõik rabavad 31.-s... Misasja, ikka ei saa? Oled ikka imelik inimene, ausalt, ema...

256. lugu, 15. episood

Pinuse puhvet. Viss ja Alma. Neil kahel ei klapi ühes ruumis viibimine kohe mitte kuidagi. Teine külaline on ammu lahkunud.

Viss. Kuulge, mis konjak see on?
Alma. Ehtne prantsuse konjak, helde taevas, mis siis veel?
Viss. Mina eelistan armeenia oma, aga kes meiesuguste soovidest enam hoolib. Hea küll, tooge mulle veel üks pits.
Alma. Kas paljuks ei lähe?
Viss. Ma pole veel alustanudki. Teil pole aimugi, kellega te räägite, muidu te...
Alma. Jõuan mina kõikide klientidega tuttavaks saada.
Viss. Aga peaksite, siis õitseks teie kapitalistlik äri palju paremini! Ma näen küll, kui vähe siin rahvast käib...
Alma. Teie konjak.
Viss. Jaaahh? Nojah, mis teha, siis tuleb prantsust panna... sivuplee. Teate, mis ta varsti teen? Ma ostan endale auto! Vaat seda ma teen... Siis ei pea iga taksojuhiga jagelema...
Alma. (tagasi pöördudes). Mis taksojuhist te siin räägite?
Viss. Ah, oli siin üks... Igavene tuhajuhan selline.

256. lugu, 19. episood

Takso. Allan loeb lehte. Tõsta juhusliku pilgu ja jääb üllatunult vaatama. Allan jälgib läbi esiklaasi, kuidas hõlmad valla, tõttab tema poole Põder. Põder avab ukse ja räntsatab Allani kõrvale istuma.

Põder. Tere päevast. On see tõesti kohe päris ehtne takso?
Allan. Peaks ikka nagu olema.
Põder. Peterson!? Vaat see on üllatus.
Allan. Tervist, härra Põder.
Põder. Härra... see härra on endaga parajalt pural, Peterson. Tahaks ühe Tartu otsa teha. Kas saame kaubale?
Allan. Milles küsimus. Käik sisse ja teele?
Põder. Oot, las ma tõmban natuke hinge ja klaarin pead. Ma pidin ju ikka ise sõitma, aga... Ma sain siin vahepeal täitsa kogemata lõhnad külge.
Allan. Tuleb ette. Eriti kui kogemata.

256. lugu, 20. episood

Põder, Allan

Põder. Täitsa jama lugu juhtus, aga... Olgu peale. Kõigepealt tuleks minu juurest läbi sõita... Ma võin selle viskilonksu eest paraja sauna saada.
Allan. Kas nüüd Pille siis? Tema ju nii heasüdamlik... noorik.
Põder. Oo, Peterson! Oleks see nii! Ühesõnaga, ma pean oma heasüdamliku nooriku koos lapsega peale laadima ja nad Tartusse arstile viima... ja siis tagasi sõitma...
Allan. Oli kuulda jah, et olete nüüd nagu noor issi, Pidi nagu tüdruk olema?
Põder. Absoluutne tüdruk!
Allan. Kas õnne tohib soovida?
Põder. Muidugi tohib!
Allan. Palju ta siis kaaluski, kui sündis?
Põder. Kolm kilo 110 grammi.
Allan. Ega meie poisid vist rohkem olnudki.
Põder. Oot-oot, mis siis teie ka olete nüüd noor issi?
Allan. Mis te nüüd! Poeg sinder tegi vanaisaks jah, ilma et oleks meie käest küsinud...
Põder (vaatab Allanile otsa, pahvatab naerma). Ausalt või? Teoreetiliselt võiksin mina ju ka juba vanaissi olla, aga näete, siin ma nüüd olen!
Allan. Küll jõuate.
Põder (joviaalselt). Pruu ja peigmees Morna linnas jälle valmis, mis?
Allan (jääb teda üllatunult vaatama). Ongi nii või?
Põder. No nii on kombeks rääkida.
Allan. (hetkevälgatus). See suur et... Mis me sellest ikka, aga kui äkki... äkki tahavad noored emmed omavahel muljeid vahetada? Seltsis nagu segasem titeasju korraldada...
Põder. Kuulge, aga see on ju idee!
Allan. Mu minia on ise ju medõde. Me siin mõne aja pärast... oma juures maal... peame nagu väikesed järelepulmad maha... Äkki tulete kõik kolmekesi korraks läbi?
Põder. Seda tasub arutada. (Hingab korraks Allanile näkku). On kõva hais?

Allan. Pole seal midagi eriti...
Pöder. No siis pole muud kui sõidame!

257. lugu, 1. episood

Õnne 13 majaesine. Seal seisab Allani takso. Selle tagumised ukSED ja pagasiruum on lahti, Mare ja Allan laadivad autosse igasugust nn "pulmakraami", toitu ja pudeleid, kringleid ja lauanoõusid. Mantlite alt (kui ilm seda nõuab) on näha pidulikku riietust.

Allan. Kuhu ma selle kringli panen?
Mare. Paneme siia. Nii peaks püsima küll... Oi, Allan, mis sa nüüd teed!? Ole ometi ettevaatlik selle kastiga, onju?
Allan. No mis dünaamiit siis selles on?
Mare. Kristall ju, mis me noortele kingime,
Allan. No siis küll. See suur et... Ühed õiged eesti pulmad need maapulmad ongi... ah, mis?
Mare (*urtsatab*). Ega need vist ikka päris õiged pulmad ka ei ole.
Mõtles ise, pruut ja peigmees sõitsid juba tund aega tagasi omapead emme autoloksuga pulmamajja, titt süles ja titevanker pagaasnikus...
Allan. Jah, üks need Petersonide pulmad ole üldse ühed natuke isevärki üritused olnud. Mõtles, kuidas meie sinuga talvel neid oma korduspulmi kahekesi pidasime...
Mare. Ära räägi, nii vahva oli, kuidas sa mu Tallinnas Pika Hermannini torni viisid!
Allan. No siis... elasime enda pulmad üle, elame Jaanuse omad kah!
Mare. Oleks juba õhtu, oleks juba kõik möödas – ma nii pabistan, kas tead!

257. lugu, 3. episood

Allan, Mare, auto.

Allan. No kas sõidame ka või?
Mare (*juba autosse istumas*). Oi jumal, võta see monstrik küll auto katuselt ära, ega sa täna takso ole!
Allan. See suur jah... Kurat, ise ei märganudki. (*Hakkab plafooni autokatuselt maha tirima. Seejuures jääb ta pilk maja akendel peatumaks*). See suur et... Äkki on Palm tagasi? Kardin nagu liikus...
Mare. Ju siis ta tütar on jälle välja ilmunud.
Allan. Nojah, see tüdruk jah...
Mare. Mis see meie asi on, Ukul niigi muret palju. Nagu nüüdki – see järjekordne re-gio-naal-ne euroseminar kestab ju kolm päeva jutti! Ja üldse, ma kohe inestan, kuidas sa äkki Ukul pulma tahtsid...
Allan. No ikkagi linnapea.
Mare. Aga kui ta ainult minu endine õpetaja oli, mis sa siis rääkisid?
Allan. Ah, jäta järele... (*ettepoole vaadates, silmi kissi tõmmates, autosse istudes*). Nüüd laseme küll jalga..
Mare. Mis nüüd? Ah soo... vahi aga vahi, kes välja ilmus! (Sest taamal peatub üks teine auto. Kedagi seal välja ei astu, aga paarile on niigi selge, kes seal istub).
Allan, Sumbergiga küll ei viitsiks täna pikalt suhelda.
Mare. Jumal küll, aga su ema on ju üleval meie korteris!
Allan. Ära muretse! Hoopis Sumberg ise peab nüüd minu memme kartma! Oi ja veel kuidas!
Mare. Parem, kui nad vähemalt täna kokku ei saaks. Hea küll, vii mind nüüd ruttu maale ära ja siis siva linna tagasi... Võtad ema koos salatikaussidega peale ja vaata, et sa siis Lainet ja Kristjanit maha ei unusta, onju?
Allan, Oot, oot, et sassi ei läheks – salat kaasa, Laine kaasa, Kristjan kaasa...
Mare. Mis sa teed tõsiste asjadega nalja, onju!

258. lugu, 2. episood

Bensujaam Mornas. Mäletavasti asub meie eepose andmeil üks selline lausa Õnne 13 lähinaabruses, nn. "maja taga". (Loodan, et pole liiga tülikas võite pisikesel episoodilise jaoks. Ja peasi, et foon oleks natuke nagu usutavalt väikelinlik.-T.K). Allani takso läheneb aeglaselt tanklale. Aga jääb natuke maad varem seisma. Näeme rooli taga istuvat Allanit, kes uurib suuri ja soolasena mõjuvaid hinnasiltide bensumarkide kohal. Allani ilme on morn. Pomiseb midagi nina alla. ("Kuradi eurohinnad" vms. üks tuntud autopiloot Tamm teab ise, mis üks õige mees sel puhul ütleb). Siis näeme, kuidas Allan võtab taskust õhukese rahakoti ja sellest sinise sajakroonise välja libistab. Natuke mõtelnud, ohkab ta ja lisab teise väga vastumeelselt teise sajaka. Uurib rahakoti sisu – sinna jääb vaid mõni kasinam rahatäht. Takso veereb aeglaselt tanklasse.

258. lugu, 5. episood

Mare, Johannes

Mare. Oi jah, meie Riks on jah meil sihuke tõde ja õigus suurte tähtedega, onju! Muudkui käib ringi ja pillub vanasõnu, onju! "Narri maad üks kord, maa narrib sind seitse korda"... Või siis see uuema aja vanasõna, et iga riik peab suutma ise oma elanikud ära toita...
Johannes. Ja vaata, kui nüüd talupidajatele veel need euroliidu miljarid juurde laotakse, äkki saamegi hakkama?
Mare. Nojah, Riks saab seal kindlasti kena kopsaka, aga kes meile Allani jaoks, onju? Uute vibunoolte vestmiseks või mis?
Johannes. Korras kõik su vibud ja rajad. Seal ma tulengi. Ühe märklauda peaks ehk kunagi välja vahetama, selle jänesega, see on juba paras jagu vatti saanud...
Mare. No siis tuleb Ülule rääkida, ta teeb ära.
Johannes. Las ta olla, küll me Allani isa...
Mare. Arvad, et Riks ei luba Ülut enam siia? No tead!
Johannes. Ega muud midagi, aga ta on siin paar korda tal järel käinud...
Mare. No vaat see on küll minu venna moodi. Noh, olgu... Kuhu Alma küll kadus? Ma tahtsin temaga lõuna suhtes nõu pidada, muidu pole jälle see, mis olema peab, onju?
Johannes. Ega jah, see on päris õige taktika.. (*Alles nüüd jõuab pärle*). Mis sa ütlesid? Kas Alma on siis siin või?
Mare. Sa siis ei teagi või?
Johannes. Nojah, ju siis sinna võsa vahele polnud mul Allani autot kuulda...
Mare. Mis Allan! Tema teeb ju Mornas taksot, vähemalt enda meelest...

258. lugu, 6. episood

Morna. Allani takso seisab uhkes üksinduses. Allan istub avatud uksega ja loeb ajalehte nagu üks "tüüpiline Eesti taksojuht" ikka. Kiikab aeg-ajalt siia-tänna – äkki siiski tuleb mõni klient. Aga ei tule, ei tule – nagu ikka. Mööda kepsab vaid siredate suvesäärtega neiu, kes ei vaata takso poolegi mitte. Allan ohkab, vaatab talle järele nagu noor ilmajäänud poiss, siis aga süngestub ja siiveneb taas ajalehte.

258. lugu, 10. episood

Morna. Mööda tänavat läheneb Allani taksole Kristjan. Tal on mapp kaenlas ja meel murelik. Ta ei märkagi autot. Tema ju taksoga ei sõida. Allani päev on aga seekord nii tühi, et isegi Kristjan on sündmus. Mis sellest, et ilmselt täiesti tasuta.

Allan. Hei, Kristjan!

Kristjan. Ah sina, Allan? Mis sa siis jahid siin neid... klientisid enda meelest või?

Allan. See suur et... nojah, on praegu nagu millegipärast väike vahe sisse tulnud, aga muidu, tead...

Kristjan. Mis sa poiss mulle puhud! Enne saab seale sadula selga kui Morna mehe taksosse.

Allan. Aga ikka ütles...

Kristjan. Ega ma paha pärast. Meil on rahvas vaesevõitu, sellepärast. Meie oleme harjunud peenraha lugema.

Allan. Ära sa räägi, teinekord on mul kohe mitu otsa järjest...

Kristjan. Nojah, kui just mõni loll juua täis peaga sõidabki ühest kõrtsust teise, pärast kahetseb surmani. Hea küll, mis ma su aega raiskan...

Allan. No tsau siis, naabrimees.

Kristjan (*juba minekul, pöörab äkki tagasi*). Kuule, Allan... Näe, hea, et meelde tuli. Sa ju Toompeal ka töötanud...?

Allan. Sai seal jah paar aastat rooli keeratud.

Kristjan. Kuule, siis peaksid sa seadusi ju ka tundma!

Allan. See suur et... No see oli nii ammu. Ja sul endal ju ikka ka väimees... lausa tuntud advokaat.

Kristjan. Ära sa mulle Georgist räägi! Tule lähme... istume kohvikus, ajame juttu, ma teen sulle tassi kohvi omalt poolt ka välja!

Allan. Kuhu ma selle siis jätan? (*viitab autole*)

Kristjan. Ah soo, jah, see ka veel... No olgu, kui läinud piip, siis mingi prillid takkaotsa! Teen minagi siis kord elus selle tüki ära. (*Teeb tiiru ümber autonina, avab kõrvalukse*)

Allan. Ah et siga saab nüüd ikka sadula selga või kuidas?

Kristjan. Ära õienda! Kõik maksan kinni viimse sendini.. Davai, pajehhali!

259. lugu, 7. episood

Õnne 13 õu. Johannes, Georg.

Johannes. Einoh, kus nüüd Allan, tema sõitis linna peale, äkki leiab mõne kunde...

Georg. Eks ta siin Mornas ole jah päris karm värk... taksot teha.

Johannes. No eks igaüks püüab oma leivatüki välja teenida.

Georg. Nii et teie kaks olete enamasti siis seal maakohas, seal selles turismitalus?

Johannes. See rohkem nagu duellitalu, nagu üks kohalik mees ütleb. No selle viburaja pärast.

Georg. No siis on ikka tegemist.

Johannes. Mis seal ikka. Mulle täitsa kohe istub sihuke elu. Suveaeg, värske õhk, olen seal jõudumööda abiks kah... Mina tulin nüüd korraks üle vaatama, et mida need elektrinumbrid ka uut näitavad...

Georg. Selge pilt. Aga... proua Alma?

Johannes. Noh, temal on ikka töö ja... Lapselaps vajab ka tihtipeale hoidjat ja... Meil need kõige nooremad ju seal teises majas, tead küll...

Georg. Ja-jaa-jaa....

Georg. Oojaa, ojaa, siis on teil tegemist maa ja ilm. Muide, uudishimu korras – kuidas Marel ja Allaniil see turismitalu pidamine ennast ka õigustab?

Johannes. See on niimoodi, et nii ja naa.

Georg. Selge, selge, ega mina nende ärisaladusi teada ei tahagi.

Johannes. Sa ise elad viimasel ajal rohkem nagu siin või?

Georg. Ah juba on märgatud?

Johannes. Väike linn, siin on iga uudis suur asi, jõuab pikapeale maalegi.

Georg. Aga mis ma seal tolmuses Tallinnas ikka passin? Kohtud on puhkusel, mis minagi nii väga rabelen... Lähme sisse või?

Johannes. Oli nagu plaanis jah.

Georg. Ainult pärast sind!

Välisüksel tekib väike tobedavõitu koogutamine.

Johannes. Mis nüüd mina, sa ju ikka rohkem omanikuvurhvi mees...

Georg. Jäta nüüd, Johannes! (*Pärast pausi*) Ei, ma saan aru küll, et pärast kõike seda, mis meil siin oli...

Johannes. Ah, kuule nüüd, poiss! Vaata, isegi suured riigid teevad pärast sõdasid rahulepingud - asi see kahe täiskasvanud mehe käes ära teha ei ole!

Georg. Kuradi hästi öeldud! Tohin ma seda mõttekäiku vajaduse korral kasutada niiõelda töövahendina advokaadipraksises?

Johannes. No ole lahke... Ainult ära unusta, et ega see diplomaatiliste suhete taastamine tavaliselt ikka niisama rass dva ka ei käi.

260. lugu, 11. episood

Allani takso seisab kohviku ees. Kohvikust tormab välja Ursula ja istub plaksti Allani kõrvale.

Ursula. Sõidame!

Allan (*teda kõõritades*). Kuhu?

Ursula. Kust mina tean? Sinna, kust saab gruusia konjakit! Lets go!

Allan. See suur et... Mis hakkab nüüd üks ühest kõrtsist teise uhamine peale või?

Ja alles nüüd taipab Ursula vaadata.

Ursula. Teie? Jumal, kuidas mul ei vea...

Allan. Maailm on väike, ah, mis?

Ursula. Pidin ma just teie takso otsa lendama.
 Allan. Ega siin muud võimalust ole. Mina see Morna linna ainuke takso olengi. Pass ikka on?
 Ursula. Misaşa?
 Allan. Mina seda riski endale ei võta, ikkagi alkohol! Ole sa linnapea tütar või kes tahes... aga kui vanust ei jagu, siis...
 Ursula. Mine sa tead kuhu sellise jamaga!
 Allan. Hea küll, meie jutud on räägitud, astu nüüd välja...
 Ursula (*jälle järsk meeleolumuutus – äkki on ta helge ja kahetsev*). Ma palun südamest andeks... kallis vanem naaber! Mul on sihuke jube lollakas temperament, ja peale olen ma ju blond ka, mis minust ikka tahta!
 Allan. No kui just niimoodi... siis veel kuidagi. Mingi austus peab ikka ka olema.
 Ursula. Just nimelt peab.
 Allan. Ma tean tegelikult küll, kus siin linnas päris kindlasti gruusia konjakit peaks olema... aga see läheb koos taksoarvega teile päris kalliks ikka maksma...
 Ursula. Ikka tahan! Sõidame!
 Allan. Einoh, mul ükskõik, aga... Kas siis muu mark ei kõlba?
 Ursula. Täna mitte. Mulle on see nii tähtis, et kõik oleks tipp-topp! Täna on kohe sihuke päev!
 Allan. Sünnipäev siis või?
 Ursula. Ei ole, aga... täna on lihtsalt minu päev!

260. lugu, 13. episood

Ursula, Allan

Ursula. Ega ma siis iga päev isa kostita! Mul on täna raha nagu raba!
 Allan. Ah nii? No kui linnapeale endale, siis muidugi... kasvõi maa alt toome välja. Pane turvavöö kinni.
Sõidult
 Allan (*muirates*). Mis sa lähed ise tood selle kurja vanamoori käest selle pudeli ära või?
 Ursula. Mis kuri vanamoor?
 Allan. No ikka see, kes sind koridori peal noomis... Tema on pansionaadi perenaine, sealt me selle konjaki toome.
 Ursula. Jessas, ei!
 Allan. Hea küll, eks ma toon ise välja. See nõiamoor on muide minu ema.
 Ursula (*traagiliselt*). Miks mu elu peab nii raske olema? (*Naerma puhkedes*). Palun lepime ära, eks ju?
 Allan. Kui aus olla, siis ema pole täna tööli.

264. lugu, 1. episood

Johannese korter. Sügis tulnud, Johannes oma põlises linnakodus tagasi. Siin ta nüüd elab ja askeldab. Üksi kõik need päevad. Aga mees, isegi vana mees, peab olema suurem kui ta saatus. Seepärast laseb Johannes oma toimetamisi toimetades nina alla laulu. Ta on kehv viisipidaja. Mida ta laulab? Noh, näiteks üht lõputut oma aja lorilaulu "Volga-Volga" viisil – "Eduard ja Kuningunde, Kuningunde-Eduard, Eduard ja Kuningunde, Kuningunde-Eduard...". Ta on lauale laotanud värsket lehe, aga enne seda lugema ei hakka, kui teevesi valmis saab. Kui see valmis, solgutab ta tükk aega teepakikest kuumas vees. Siis hakkab suhkrut otsima – suhkrutoos on tühi. Leiab riulist päris edukalt suhkrupaki, avab selle, ja siis juhtub tal üks päris harilik meesterahva-äpardus. Suhkur lendab kotist joana lauale, pool kotti kohe, enne kui Johannes pahandava sünnimuse üle peremeheks saab.

Johannes. ... ja Kuningunde... Kuradi jura, ma ütlen! (*Paus*) Mis sa siin pirised, vanamees! Mokka maha, sest mehed ei nuta!!
Ukse kell.
Johannes. Sisse, sisse, uks on lahti!
Lävel seisab aina enam "päristaksojuhi" vuhvi võttev Allan. Tal on suur kruus käes.
Allan. Hommikust, Johannes. Nii et uks jälle lahti nagu vanasti??
Johannes. Niimoodi nüüd jääbki.
Allan. Eks sa ise tead.
Johannes. Ikka tean, Allan, ikka.
 Allan. See suur et... Ma tulin vaatama, et ega sul kogemata natuke suhkrut majas ei ole? Näh, sain kohvi valmis, siis avastasin, et mida netu seda netu.
 Johannes. Ah et suhkrut või?
 Allan. Nojah noh, ega siis Maret enam sihukesed pisiasjad koti... Mare pani juba varahommikul linnavalitsusse, mis sest, et vaba päev! Tema on kalli linnapea asendamatu kaader...
 Johannes. Vaata suhkrut on mul täna hommikul imelikul kombel otse roppu moodi palju! Palun ole lahke! (*Osutab laua žestiga lauale*).

264. lugu, 3. episood

Johannes, Allan. Istuvad kahekesi lauas ja kõlistavad lusikatega oma tassides-kruusides.

Allan. Mis sa oled nüüd päriselt teevee peale üle läinud, ma vaatan?
 Johannes. Eks ma ole ikka ju ikka päris vana kannukõbi, tuleb ettevaatlik olla...
 Allan. Puhu seda teistele, mind jäta mängust välja!
 Johannes. Mis sa nüüd sellega silmas pead, kui tohiks küsida?
 Allan. Sina, Johannes, sina kohe ei saagi kunagi sihukeseks päris õigeks vanataadiks...
 Johannes. Ega ma plika ka ei ole, et mulle komplimente teha.
 Allan. Ma oleks tahtnud seda pealt näha, kuidas sa pansionaadis ema käest praadi tellisid!
 Johannes. Kahju küll. Kordusetendus jääb paraku ära.
 Allan. Ei, ega ma midagi. See suur et... Ära häbene, kui miskit vaja on. Kohvi on meil varuks kohe mitu pakki.
 Johannes. Täna pakkumast, küll ma hakkama saan. Ma ju ütlesin, et nüüd joon teed.
 Allan. Mis sa siis kohe nii turri lähed?
Johannes. No kuule, kaua me siin sinuga, kaks täismest, kohvist ja teest targutame? Räägi parem, kuidas Morna taksomonopol elab?

Allan. Ah, mis ta on... no bensuraha teenin enamasti ikka tagasi... On sul midagi paremat välja pakkuda? Näh, Kuki käis hiljuti siin...

Johannes. Ah see sinu kuulus klassivend Kukuveer ise, see ilus paks poiss, kes omal ajal Tallinnas isegi ministriks oli ja kellega sa Leedus kelgubabrikut pidasid?

Allan. Ära sa mulle sellest kelgubabrikust räägi, mul tuleb stress peale. Nojah, Kuki käis sugulasi vaatamas, otsis minu ka üles. Istus oma tund aega mul taksos ja rääkis auku pähe. Ära sa Marele sellest räägi, Mare läheb närvi.

264. lugu, 5. episood

Allan, Johannes

Allan. On see Kuki mis ta on, aga ideesid tal jätkub. Nüüd ajas midagi nendest õhupallidest, no need, millega lusti pärast taeva all ringi ulbitakse... Et noh et kuidas ma selle peale vaatan, et kui rajaks statsionaarse stardipaiga meie Luuasaarele. Meil seal ruumi ju tegelikult on.

Johannes. Ole ettevaatlik, Allan. Mõni teine kunde võib kogemata ju noolega õhupalli alla lasta.

Allan. Sa pöörad kõik ka kohe pulaks kätte...

Johannes. Anna andeks! Noh, lõite käed ka või?

Allan. Tutkit! Ega ma enam nii loll ka ole! Tead, mis ma talle ütlesin: aitab jamast, musketär! Minuga ikka nii ei mängita, mingi austus peab ikka ka olema! Parema taksorool peos kui...udupall pea kohal, vaat niimoodi!

Johannes. Ütlesid ka või? Ah sa poiss!

Allan. See suur et... Tegelt ei jõudnud, tahtsin ütelda küll, aga Kuki nagu aimas kohe, pani enne minekut... Oleks pidanud talt ikka seisuaja sisse kasseerima, ah, mis? Hea küll, mis me siin ikka jutustame...

Johannes. Nii et aga taksoringi peale?

Allan (*haigutades*). Ei veel. Näh, sai poole ööni mingeid Tartu nolke kolme kohaliku kõrtsu vahet sõidutatud. Mina saand aru, olid need esimese kursa tudengid, need tahavad ju alati pommid olla, või niisama mingid jõmmid...

Johannes. See oli siis alles pärast seda veel, kui me Janet ja Peetrikest vaatamas käisime?

Allan. Siis see Morna ööle ju alles hakkas!

Johannes. Nii-nii, jah-jah... Mida see Jane eile sihuke imelik oli, nagu oleks nutnud? Jaanus äkki midagi...

Allan. Mis Jaanus, mis Jaanus! Eks ikka mu armas ema, see kohe oskab... (*Takerdub*). Nojah, mis me sellest. Lehte annad lugeda?

Johannes. Ole lahke!

Allan. Saab vähemalt teada, mis mujal uudist, ega siin linnas jah enne lõunat keegi naljalt taksot taha.

Johannes. Ära sa oma kohvikruusi maha unusta. Pane ääreni suhkrut täis, et kohe poodi ei peaks jooksuma.

Allan. Ah soo jah... (*Kallabki endale kotist suhkrut, jääb siis vaatama*) See suur et...pole küll minu asi... aga millal te emaga viimati üldse kokku saite?

Johannes. Kes nii vanu asju enam mäletab.

Allan. Kaua te vanainimesed niimoodi jaurate, ausalt? Üks siin, teine seal, ah, mis?

Johannes. See on nüüd siuke värk, et...

Allan. Hale kohe vaadata, ausalt.

Johannes. Kurat, kas mina sinu kallal õiendasin, kui te Marega... Mitu aastat te lahus olitegi, üks siin ja teine seal, nagu sa ise märkisid, ah, Allan-poiss?

Allan. No kuule, see on teine asi! Me ikka tükk maad nooremad ja...

Johannes. Aga kus on öeldud, et vanast peast ei tohigi lolliks minna, näita mulle see paragrahv ette!

264. lugu, 7. episood

Õnne 13. Allani (ja Mare) korter. Vaikselts sumises hommikuraadio. Allan proovib peegli ees mingit peakatet, mis tema maitse kohaselt peaks mõjuma kui profittakstisti-kepii. Teeb natuke isegi nägusid. Lühidalt, mees on iseenda seltskonnas. Lühike ja otsekui kõhklev uksekella tirtsatus. Allan torkab mütsi varju, läheb rahulolematult avama. Lävel on Alma.

Alma. Hommikust, Allan,

Allan. Tere, ema. Sul ju oma võti, mis sa asja sa helistad?

Alma. No kust mina võin teada, kes siin on ja mis siin parajasti tehakse?

Allan (*natuke juhmakalt*). Mida hullu me siis ikka teha saame? Ja Maret pole koduski.

Alma. Ei tea, ei tea... Praegu on selline aeg, et iial ei tea, kes ja kus ja kellega... Parema ikka kella lasta.

Alma. Sa oled kohe õige sõjakas mul täna.

Alma. Hea küll, mis me vaidleme. Näh, pane ära... (*ulatab kilekotti*).

Allan. Mis see veel on?

Alma. Ploomid! Näed, päris ilusad? Laine tõi oma aiast, ei tea mis lahkusetuur talle peale tuli.

Allan. Mis ma neist ikka, ma viin pärast parema sinna 31-sse. Äkki Peeter tahab?

Alma. Hull oled või, väikesele rinnalapsele toorest vilja anda? Ja Janel sai niikuinii suurem osa jäetud. Olgu see sinu minia mis ta on, aga vitamiine on tal muidugi vaja. Ja mis sina veel kodus passid?

Allan. No ma nagu see... vabakutseline peaaegu. Viitsin, sõidan, ei viitsi, ei sõida ka.

Alma (*vaatab teda nagu emad ikka oma äpukesi vaatavad*). Nojah, rääkima oled sa küll meister... Tead, ma tuln tegelikult asja pärast. Ma ei leia kuskilt oma kostüümi üles, seda sinakashalli...

Allan. Ah see? See on see, millega sa vanasti ikka oma kooripidudel käisid?

Alma. Kuidas sa räägid, see on peaaegu uus asi! Sa tead ju küll, kuidas mina oskan oma asju hoida!

Allan. Äkki jätsid maale, me ei teadnud seal ju sinu asju puutuda?

Alma. Jäta jutt, ega siis nii head asja maale viida! Ah, ma ütlen, kõik need kolimised üksteise otsa, kohe südamele mõjub. Ma ei leia pooli oma asju enam üles...

Allan. Küllap ta ikka noorte juures on, seal ju ka paras pardakk veel.

Alma. Ei ole, ma otsisin kõik kohad läbi! Võib-olla on siin, Mare ju andis mulle oma suures südameheaduses terve kapiveerandiku...

Allan. Eks sa vaata järele.

Alma (*istudes*). Küll ma kohe varsti vaatan.

Allan. Kuhu sa sellega nõuka-aegse sündipeo kostüümiga lähed üldse?

Alma. Kuidas sa räägid oma emaga, Allan! See on juba minu enda asi, kuhu ma lähen ja kuhu ma ei lähe. Ja millal lähen või ei lähe. (*Peaga seinu poole viidates, häält tasandades*). See... passib ikka seal?
Allan (*meelega lollilt mängides*). Kesse see?
Alma (*sosinal, tegelikult aga... sisinal*). Johannes, kes siis veel!?

268. lugu, 1. episood

Õnne 13. Hommikutund Allani-Mare pool. Allan istub uneuimasena laua taga, Mare askeldab (natuke nagu närviliselt, natuke nagu Allani kukalt kööritades) pliidi kohal. Paraja häälekusega sumiseb tümpsubat raadiost mingi kergekaalulisem hommikuprogramm.

Mare. Mõtelda ainult, täitsa jube hakkab kohe, kuidas aeg ikka lendab... Veel nädal ja ongi jõulud käes!

Allan. Ah, mis? Mis sa ütlesid, ma ei kuulnud!

Mare. Keera see krapp ometi kinni, täitsa närvidele käib, onju!

Allan. Ära nüüd sega, ausalt...

Mare tuleb ja keerab ise järsult raadio kinni.

Allan. Mis nüüd jamad, Mare! Ma ootan spordi uudiseid!

Mare. Aga mina ootan jõulu-uudiseid.

Allan. Jõulud tulevad ja jõulud lähevad. Las ma nüüd kuulan spordi ära, suusatajad, noh, saad aru...

Mare. Allan! Minul pole aega sinu sporti ootada, mina pean tööle minema! Onju!!

268 lugu, 3. episood

Allan, Mare

Allan. See suur et... Küll sina oskad ikka ütelda. Sina pead tööle minema. Nagu mina ei peakski! Ah, mis?

Mare. Noh, see on sul rohkem nagu eralõbu, lähed või mitte...

Allan. Mis sa sellega tahtsid ütelda?

Mare. Ah, mitte midagi.

Allan. Seda ma hingepõhjas ootasin juba paar kuud, et millal siis proua linnanõunik hakkab kilde panema... et kes teenib raha ja kes teeb niisama pulli.

Mare. Ole nüüd vakka, eks? Mis sa oled nii tundeline. Mis aga jõuludesse puutub, siis räägin ma ikka tõsiselt. Peaksime täna maha istuma ja väikese eelarve koostama.

Allan. Küll jõuluvana koostab, mida sina muretsed!

Mare. Ei ütleks, et see nali mind naerma ajaks.

Allan. Ega me Tallinnas ela, seal on jah jõulud üks kaubamajade võidujooks ja raharõõvimine!

Mare. Aga mõtle nüüd ise, Allan. Ikka on vaja igähele kingitus teha, noh, ikkagi pisutki soliidne, ja see kõik maksab midagi!

Allan. No peab siis nii suurelt ette võtma...

Mare. Aga kuidas siis teisiti? Mis me teistest halvemad oleme? Ja pealegi ikka ajalooline asi, esimest korda kogu suguvõsa seal 31. majas, Jaanus tuleb koju käima ja üldse, need on väikese Peeter Petersoni esimesed jõulud ikka... onju?

Allan. Mis tema tobuke sellest ikka mõikab. Mõtle ise, see kutt on alles kaheksa kuud vana, tema asi on tissi lutsida ja palju magada...

Mare. Jah, aga raadios ükspäev räägiti, et selles eas imikud saavad absoluutselt kõigest aru!

268. lugu, 13. episood

Allan molutab taksopeatuses. Vahib läbi klaasi enda ette ja väärutab vihaseks pead. Võtab rahakoti. Avab selle. Tühi mis tühi! Ta ilme on selline: mis jama see siis nüüd oli? Ning ta ei märka, kuidas parempoolse ukse juurde on astunud klient. See on Margna. Alles koputus aknale äratab Allani tähelepanu. Ta lausa võpatab. Margna ei tee seda märkamagi. Temal on oma mure.

Allan (omaette). Mis kuradi päev see täna olgu, jälle üks Mare vana arm platsis!

Margna. Ma ei kuulnud.

Allan. Ei midagi.

Margna. Vaba? Ma ei teadnudki, et siin Mornas on takso... (hakkab istuma).

Allan. Mis ajast teie siis jala käite?

Margna. Oo, Allan? Tere päevast.

Allan. Ah ikka ära tundsite. Kus siis teie enda limusiin on?

Margna. Jätsin teenindusse. Käigukastis hakkas midagi krõbisema. Hea, et ikka Mornasse jõudsin. Ah et teie olete nüüd siis see... taksist? Teete karjääri!

Allan. Ma olen üldse kõva mees: direktor, dispetšer, raamatupidaja ja sohver ühes isikus!

Margna (kelle jaoks öeldu tuum kohale ei jõua, tal on omad mõtted, omad mured). Ja-jaa... kas sõidame?

Allan. Teie tehasesse?

Margna. Ei, linnavalitsusse.

Allan (morniks muutudes). No siis ma ei teagi...

Margna. Mis see tähendab?

Allan. Võib-olla mulle see marsruut ei sobi.

Margna. Nii? Ja miks siis?

Allan. Võib-olla mul on paha tuju.

Margna. Teie jutul on soveetlik aktsent küljes.

Allan. Mina olen üksik hunt, ise direktor, ise sohver, mina valin kliente, nagu ise tahan.

Margna (hakkab naerma). Teate, kes mulle ükskord täpselt samamoodi ütles? Ei, teie ei tea. See peaks teile meeldima. See oli üks New Yorki taksojuht, neeger. Ma ei tea, keda ta vihkas, kas valgeid mehi või siis kiilaspäid. Muide, tema jäi varsti oma litsentsist ilma.

Allan (põrnitsemisi). No olgu, eks sõidame siis!

Margna. Mul on vaja linnapead näha ja kohe!

Allan (natuke imestunult). No ütelnud kohe, et linnapea! Nii palju kui mina tean, siis on härra meer komanderingus.

Margna. Komanderingus? No milleks ma siis üldse siia sõitsin?

Allan. Pole kahjuks kursis.

Margna. Vaadake, Peterson, kui mina siin omal ajal linnapea olin, siis... Nojah, olgu. Teate mis, viige mind siis... härra Põdra poole. Teate ikka, kus ta elab?

Allan. Kes seda ei tea.

Margna. Ah jah, ma maksaksin kohe ära. Palju see tuleb?

Allan. No mis ta on... 25 krooni.

Margna. (ulatab 100 kroonilise). Tagasi pole vaja!

268. lugu, 15. episood

Allani auto peatub poe ees. Allan astub välja ja astub vihase sihikusega sisse.

268. lugu, 17. episood

Allan kodus. Istub laua taga, poolik pudel ees. Kallab endale pitsi, uurib seda, kummutab alla.

Allan. "Tagasi pole vaja! "On kurat päev, ah! On kujud, ah! On elu, ah!

Koputus.

Allan. Sisse, sisse, uks on lahti! Sina, kurat!

Laine (sisenedes). Pai Allan., nii tore, et sa kodus oled...

Allan. Arvad või?

Laine. Nojah, kedagi teist ju ei ole.

Allan. Johannes on raamatukogus, Mare on tööl, linnapea on komanderingus, Sumberg on Tallinnas. Kogu moos, kõik uudised, Ilmateadet ka tahad?

Laine. Ilmateadet ei taha, tarka nõu tahan.

Allan. Siis oled sa õiges kohas. Istu maha. Viina tahad?

Laine. Mul on endal ka.

Allan. Mul on parem, usu mind.

Laine. Siis kalla välja.

Allan. Proosit. Tead, mis viin see on? See on kogu mu päevateenistus. Rikka mehe jootraha. Ülejäänud andsin uuele kirikule nigu niuh.

Laine. Vahi Ahvenat. Sinu nõidus ka ära.

Allan. See suur et... Mul kama kaks. Mis mure sul oli?

Laine. Evelin, noh.

Allan. Selge pilt. See on sul, nagu öeldakse, permanentne mure.

Laine. Ta ootab tittle, noh.

Allan. Mina pole süüdi.

Laine. Seda küll, aga ma tahaks kangesti teada, kes siis on.

Allan. Kes või? Kapitalism!

Laine. Nüüd ajad sina ka riigivastast jama! Kristjan läks ka ennist punaseks.

Allan. Ega ma sotsialismi ka ei salli.

Laine. Aga mida sa siis sallid?

Allan. Seda ma siin mõtlen. Miks kõik kamandavad ja mina olen ikka see ullike-lollike, tirida-tõmmata! Varsti 50 täis ja ikka tola!

Laine. Räägime nüüd seda Evelini asja, pai Allan.

Allan. Oota, ära sega! Meelde tuli! Oot, ma lähen ütlen Marele...

Laine. Kuhu sa nüüd... Ja mis mina pean tegema?

Allan. Sina või? Sina võta need võtmed. Valva neid hoolega.

Laine. Mis ma neid valvama pean, lollakas?

Allan. Autovõtmed, selge? Et need minu kätte ei satuks ja ma kogemata rooli ei istuks.

268. lugu, 19. episood

Linnavalitsus. Mare kabinet. Mare on mossis, talle ei meeldi kuigi hästi, et seal istub juba tükk aega Margna.

Mare. Hea küll, Thorbjörn, ajasime pool tundi juttu, kena oli kohtuda, aga nüüd pean ma tööd tegema...

Margna. Oled ikka üks demagoog.

Mare. Tead, mis ma arvan? Sa peaksid naise võtma.

Margna. See võib juhtuda varem, kui sa oskad oodata. Võib-olla juba järgmine kord tulen teda tutvustama.

Mare. Jumal kui põnev!

Margna. Nii et linnapead pole mul täna lootust näha, ütled sa? Ütle talle siis edasi kõik, mis ma rääkisin. Asi on äärmiselt tõsine.

Mare. Räägid ise! Küll sa oled tüütu. Olgu, ma annan sulle ta mobiilinumbriga... (hakkab kirjutama, uks paiskub lahti, sisse vajub

Allan, nägu karm peas).

Mare. Allan, kust sina siia said?

Allan. Ma tahtsin sulle ütelda, et... Nii, nii? See mees juba siin.

Mare. Allan, ma palun...

Margna. Ma olen siin ainult ametiasjus, Peterson

Allan. Mare, anna mulle sada krooni. Kähku!

Mare. Ei tea, miks? Olgu, olgu, võta siis... ja palun mine hästi vaikselt välja... siin on ikkagi Morna linna valitsus, onju!

Allan. Ära sega. (astub Margna juurde, võtab tal reväärist kinni. Sakutab teist mõtlikult. Margna püüab mehine olla, aga talle

kipub minestus peale. Ta ei taha peksa saada. Allan tirib tal paar nõöpi pintsaku eest. Ja torkab siis sajalise rinnataskusse.)

Tagasi pole vaja.

Margna. Selge. (Marele) Ma siis lähen?

Mare vaatab häämingus, ent kerkiva poolmuigega talle järele.

Allan. Ongi zeero.

Mare. Allan, annad sa endale aru, onju? Ja mis zeero?

Allan. Null! Minu tänase päeva palk. Mis ma tahtsingi... Ma tulin sulle ju midagi ütelda... Ah soo, meelde tuli! Mina ei salli

tead seda kapitalismi ega seda kommu... või ikka sotsialismi...

Mare. Mine palun koju, onju?

Allan. Aga enne küsi, mida ma siis sallin? Küsi siis!
Mare. No mida sa siis sallid, Allan?
Allan (*pehme keelega*). Inimismi.
Mare. Mida, mida?
Allan. Inimismi, kuidas sa aru ei saa! Sõnast I-ni-me-ne!

277. lugu, 1. episood

Morna. Läbi linna sõidab uljas takso, mis muud kui ikka Allani oma. Näeme seda üldplaanis. Ja kuuleme sõitja monoloogi. Sõitja hääled on meile tuttavad. Tõsi, mõnda aega pole teda ju nähtud...

Evelin (*hääled*). ...Oi, ma olen sellest bussisõidust nii väsinud... ma ei teagi, mis ma ilma taksota oleksin teinud. Nojah, et see just sina pead olema, kes mind nüüd bussi pealt emale külla sõidutab... Aga mis sa teed ära, elu on selline! Mõttele, kui meil sinuga oleks kõik omal ajal teisiti läinud... Aga ma olen tähele pannud, et tavaliselt lähevad kõik asjad ikka teisiti kui teisiti... Said ikka aru, mis ma sulle rääkisin? Miks sa siit sõidad, sealt on palju otsem, ma mäletan küll! Ettevaatlikumalt, ausalt, sõidad nagu mingi kolhoosnik kohe, mis ma meid niimoodi loksutad!

277. lugu, 3. episood

Tänav Õnne 15 maja ees. Allani takso peatub. Kõigepealt astub sealt välja Allan. Avab tagumise ukse. Vaatab sisse. Seal istub Evelin, süles tekkimähitud lapsepundar. Aitab selles loos "mulaažist" küll ja küll. Ulatab Allani hooletult sajaka.

Evelin. Palju see läkski?

Allan. Kolmkümmend kuus krooni. Oot, ma otsin sulle kohe tagasi.

Evelin. Tühja kah. Tagasi pole vaja!

Allan. See jutt jäta tead kohe heaga!

Evelin. Mul pole aega oodata, kuni sa raha otsid.

Allan. See suur et... mingi austus peab ikka olema.

Evelin. Mina ei saa aru – kõik taksojuhid muud ei tahagi kui jootraha?

Allan. Mina pole kõik. Minul on omad põhimõtted.

Evelin. Ja-jaa, ma tean küll - meie, Petersonid!

Allan. Mida te kõik poosetate sealt Tallinnast tulles - tagasi pole vaja, tagasi pole vaja!

Evelin. Ah nii, mina polegi esimene? Kes siis veel endale seda lubada saab?

Allan. Kes ja kes... Kasvõi see pagana Margna.

Evelin. Aga miks sa arvad, armas Allan, et mina olen viletsam kui mingisugune Margna? Need ajad on möödas, mil temasugused rootslase olid siin riigis A ja O!

Allan. Ohohoo, nüüd oled ennast küll õite õhku täis pumbanud, proua Sumberg.

Evelin. Mõttele oma peaga, mille arvelt see Margna omal ajal üldse oma rikkusele aluse pani? Minu arvelt!

Allan. No see pole ka nüüd mingi jutt.

Evelin. On ikka küll! Tema tuli oma Rootsist ja tõstis meid emaga sealt sinu 13dast majast välja, võttis korteri endale, just niimoodi ta rikkaks saigi, vaat just! Aga minul pole aega sinuga pikalt jutustada...

Allan. See suur et... mis sa siis jutustad?

Evelin. Sellepärast, et mulle tuli äkki see... suur nostalgia peale. Mis sa seal kohmitsed siis? Kui tahad mulle tagasi anda, siis anna ruttu, mu laps võib niimoodi ära külmuda...

Allan. Oota, ma kohe leian... kurat, kus mul see peenike raha ongi...

Evelin. Unusta ära! Aita mind nüüd autost välja!

277. lugu, 5. episood

Allan, Evelin. Viimane on nüüd autost väljas, laps süles.

Evelin. Kas sa mu last ei tahagi vaadata, enne kui ma sisse lähen? Sa polegi teda ju näinud.

Allan. See suur et... plika või?

Evelin. Ise sa oled plika! See on ju poiss! Vaata, mis sa kardad!

Allan. Nojah, pole vigagi... Aga minu lapselapsest on ta ikka palju pisem. Mis ta nimi on ka?

Evelin. Tal polegi veel nime.

Allan. Kuidas siis niimoodi? Igal inimesel peab nimi olema.

Evelin. Me pole veel jõudnud.. noh, sellele... konsensusele. Ega me muud seal Tallinnas ei teegi, kui vaidleme lapse nime üle.

Georg ja Erna ja mina.

Allan. Kes see Erna veel on?

Evelin. Jumal, kui tume sa oled, ausalt! Ise veel semestri ülikoolis käinud. Erna Sumberg on väga tuntud emeriitprofessor...

Minu isiklik ämm, et sa teaksid.

Allan. Mis sest kasu, et professor – lapsel pole nime ikka..

Evelin. Minu pojalt peab väga eriline nimi olema. Äkki pakud sina midagi välja?

Allan. Mis mina nüüd siia puutun.

Evelin. Natuke ikka, natuke ikka... Kui täitsa kristlaselt aus olla, ma mõnikord isegi ohkan salamisi, kui tagasi mõtlen...

Allan. Mis sa jaurad, mida sul ikka mõtelda.

Evelin. Ikka seda, et see siin võiks täitsa vabalt ju meie laps ka olla... eks ju, armas Allan? (*Viimaseid lauseid lausudes püüdleb*

Evelin Õnne 13 maja poole). Kuule, see on ikka sinu aken seal üleval, ma ei mäletagi enam hästi?

Allan. Mis siis, et on?

Evelin. Ei muud midagi, aga... minu meelest on see su kallis Marekene, kes sealt kardinat tagant piilub!

Allan tõmbub eemale nagu nõelatult.

Evelin. Aga ma tean ju, et Mare on väga arusaaja inimene. (*Suudleb Allanit üle lapse koogutades põsele*). Aitäh sulle ilusa sõidu eest! Ma jooksen nüüd sisse!

Allan. See suur et...

Evelin (*kergejalgselt eemaldudes*). Tsau, Allan! Ja kui sulle mõni ilus poisilapse nimi meelde peaks tulema, siis ära seda enda teada pea!

Värv kolksatab, Evelin kaob maja suunas. Allan vaatab talle segaste tundmustega järele. Ja märkab siis äkki, et hoiab peos siani lahti vahetamata sajakroonilist. Vahib seda ja sülitab vihaseks.

279. lugu, 3. episood

Johannes, Allan

Allan (*peaaegu uhkelt*). Kõik need peavalud ja uimased olekud ühelt poolt ja igasugused loodusõnnetused teiselt poolt ja siis veel need mäsud ja revolutsioonid... tead, millest need tulevad?

Johannes. Pole õrna aimugi!

Allan. Need tulevad päikese aktiivsusest! Kogu moos, vaat mis ma sulle ütlen! Muud see talv pole olnudki kui igasugused padud ja orkaanid... või siis need magnetormid.

Johannes. Pidi olema jah see päikese aktiivsuse aeg või mis ta nimi oligi...

Allan. Nii et jah Johannes, ära sa parem punnigi, ega looduse vastu niikuinii ei saa!

Johannes. No kui nii, siis... äkki veel kohvi?

Allan. Noh, kui, siis üks väike tõrts... Ära sa rohkem kalla, kuuled siis, mul töö ootab!

Johannes. Ah arvad, et vihased kliendid peavad juba peatuses miitingut?

Allan. Ah et norid ka juba?

Johannes. Mina ei nori, mina tunnen huvi.

Allan. See suur et... Pole seal peatuses mingeid kliente. Aga mingi distsipliin peab ikka ka olema...

Johannes. Sa Allan oled ju iseenese tööandja, kellele sina aru andma pead?

Allan. Nagu sa ei teaks...

Johannes. Marele siis või?

Allan. Eks talle mõju need magnetormid jälle omamoodi, õiendab nagu mingi riigikontroll, ausalt! Päris hea, et ta ennist sinna noorte majja pani, muidu oleks varsti kõksti siin platsis nagu eile hommikul oli, et mis te mehed plärate nagu mingid klatšimoorid!

279. lugu, 9. episood

Pansionaadi baar. Alma askeldab leti taga, Allan istub lähimas lauas ja sööb talle omase põhjalikkusega.

Alma. Sa tulid täna kohe õite vara sööma.

Allan. Ah, mis ma seal ikka väljas külmetan. Ühe väikese otsa ikka bussijaamast sain, üks mingi grusiin või kes... laskis oma kaltsukoti turule viia, igasugu tagid ja teksad, mis tal seal olid...

Alma. Usu mind, need on need piraadiriided! Noh, see võlts värk...

Allan. Mis see minu asi on, mina pole kaupmees. Mul endal ükskama kõik, on mul miski firmamärk püksitagumikul või mitte, peaasi, et püksid jalad püsivad... Natuke soola tahaks siia juurde...

Alma. Näe, sealsamas su enda nina ees... Kuule, kas sa Jaanusega oled saanud rääkida? No ütle nüüd, mis ehitaja tema küll on, kukub veel kusagilt kääspidi alla?

Allan. See suur et... Ei hakka mina oma nina enam tema asjadesse toppima...

Alma. Usu mind, see Jane on talle selle kärbse pähe toppinud!

Allan. Jälle paha! Kui poiss merd kündis, oli paha, kui kuivale maale jääb, jälle kole!

279. lugu, 17. episood

Pansionaat. Almal on asja eesruumi. (Keegi piiga võiks sõnatult igavleda retseptisioonilaua taga). Samas tormab uksest sisse Allan, süles hunnik midagi suurt ja pehmet. (Soojad tekid).

Alma. Allan, jälle sina siin? Ja mis see sul seal on?

Allan. See suur et... Väga hea, et sa siin oled... Baaris võõraste eest piinlik õiendada...

Alma. Mis asjad need on ometi?

Allan. Mis sa nüüd pärid, pehmed tekid, noh! Leedu omad, sama hea poolmuidu sai kätte...

Alma (*katsub-napib tekke*). Ei paista jah viga olevat... aga kust sa nad said?

Allan. Ega mina siis, Mare ostis marketist, käsutas minu kohale... Ära sa arva, ta võttis igaks juhuks sulle ka ühe ära...

Alma. Sa vaata, kui tähelepanelikuks on mindud, mida see peaks veel tähendama? Mis siis maksab ka?

Allan. Eks te pärast õienda. Äkki saab need õhtuni siia sinu juurde lattu ära panna, kuhu ma nendega sõidan? Mõtlen ise, kui mõnel kliendil veel pagasit peaks ka olema...

Alma. Mis su'ga ikka teha, üks lähme siis lattu... Oota, kus sa oma Marega kokku said?

Allan. Ma ju ütlesin, et marketis! Jane tuli ka sinna, nad läksid veel naistesapaaid vaatama!

Alma. Aga... Aga kus siis Peeter on?

Allan (*alles nüüd midagi taipama hakates*). See suur et... seda nad mulle ei ütelnud.

Alma. Jummal, mis nüüd küll saab? Oota mind siin, ma toon palitu, söidame!

Allan. Aga kuhu ma need tekid siis panen!

Alma. Kas sa oled loll või mängid sa loll! Su lapselapse elu on võib-olla ohus, mis tekkidest sa siin räägid!

287. lugu, 1. episood

Tuttav pilt Morna unises (pühapäeva?) hommikus.. Linna ainus takso "molutab" oma peatuses. Juht lösutab rooli taga ja loeb kirja. Tõstab skeptilise pilgu, kiikab korraks sünnilinna rikkumatut rahu ja haigutab pikalt ja pahaselt. Uuesti ringi vaadates aga ta nägu selgineb. Sest eemali läheneb hoogsa sammuga ta poeg Jaanus. Allan astub välja, toetub klassikalises sohvripoosis auto najale.

Jaanus. Tere, isa.

Allan. Tere, tere. Anna käppa ka, oma kolm nädalat pole sind näha olnud!

287. lugu, 3. episood

Jaanus, Allan, takso.

Jaanus. Seda ma lootsin, et sa siin seisad.

Allan. See suur et... Eks roni sisse, seal on soojem... ajame sõna juttu. Oleksid võinud mulle bussijaamast helistada, ma oleksin sulle vastu tulnud.

Jaanus. Ah, mis sa ikka benssu raiskad.

Allan. Ega siis Peterson hakka Petersonile taksomeetrit sisse lükkama! (*Mõlemad on sisse roninud, Allan koristab eelnevalt kõrvalistmel lamava kirja ja torkab selle rinnataskusse*).

Jaanus. Mul juba kodus käidud. Vaatasin, et sealt siva tulema saaks.

Allan. Ah et juba jälle käib see konkurents, et kes oskab paremini mannaputru keeta?

Jaanus. Vastupidi, vanaema ja Jane on hakanud vahepeal nii vaikselt rääkima, et tahaks kohe nagu mingit nuppu keerata, et midagi kuulda ka oleks! Muidu pole muud kui vihane sisin.

Allan. Sul on ikka vähemalt see võimalus... Aga mul on kodus täielik vaikus, null detsibelli, vaat nii, poiss.

287. lugu, 7. episood

Kaks meest seisvas autos

Allan. See suur et... Ajas siis paari päeva eest rahasid kokku, võttis minu arvelt ka paraja portsu välja, helistas pagan teab mis firmad läbi... bronnis lennupileteid... Aafrikasse pani, noh!

Jaanus. Ei saa olla! Mis tal sinna asja oli?

Allan. Ära parem küsi, mul on hing nii täis, kas tead! Tema pidi kodulinna au päästma! Häh!! Päris hea, et välja ilmusid, on vähemalt, kellega rääkida...

Jaanus. Ma ka ennist mõtlesin kurvalt, et polegi mul siin linnas kellelegi oma eraelu kurta. Peale taadi.

Allan. Ah et vahest ikka tuleb vanamees ka meelde? Ah, kaua ma ikka siin molutan, ega täna sellest tööpäevast midagi ei tule, puhkepäeva värk.

Jaanus. Mis me siis teeme?

Allan. Mis sa ise arvad?

Jaanus. Kui see on see, mida sina silmas pead... Mul alles viimase sõja koledused meeles.

Allan. Mis sa loll siis norisid vanaema kallal! Ise tead oma mõõtu, täismees, mina kavatsen täna küll paar pitsi haljast hinge alla panna!

Allan lükkab autole hääled sisse, isa ja poeg vahetavad süngelt lõbusa vandeseltslasliku pilgu – ja läheb sõiduks.

287. lugu, 10. episood

Õnne 13. Allani-Mare korter (nr. 3 vist). Jaanus ja Allan lauas. Isa ja poeg võtavad viina. Pilt, mida ammugi pole nähtud. Siiski – Jaanus on sedapuhku ettevaatlikum. Allan kallab.

Allan. See suur et... teeme veel ühe suraka!?

Jaanus. Ära mulle enam kalla.

Allan. Ah et teed juba vanamehele vihjeid?

Jaanus. Mis sul viga, sa oled täna omapead, aga mina ei jõua pärast kodus seda sisinat siis ära kuulata.

Allan. Proositi! Elu pole meelakkumine. Mõtles ise, mina pean nagu viimane kuli taksot tegema... Oota, kuule, kus mu masin jäi?

Jaanus. Mis sa aina pärid iga viie minuti takka? Me jätsime ta ju minu maja ette, kui vanaema õiendama tuli...

Allan. Õige, las olla! Mis see olgu, mina pean isegi pühapäeval iga sendi nimel rügama, aga proua peesitab Punase mere ääres...

Jaanus. Ise ütlesid, et ema lendas Morna linna au päästma.

Allan. See teeb ühe välja. Igasugused parteid, igasugused intriigid, igasugu riigipöörded... ah, mingu nad kukesuhu! Mis see hariliku inimese asi on. Miks mina ei võiks praegu sooja mere ääres päikest võtta?

287. lugu, 12. episood

Jaanus, Allan

Jaanus. Usud, isa, aga need soojad mered tüütavad ka pikapeale ära...

Allan. Sina ajad jälle oma meremehejoru, sina poiss ei teagi, mis kuival maal sünnib! Kas ma seda olen rääkinud, kui ma veel rekka peal sõitsin?

Jaanus. Ah see kuulus seiklusjutt, kuidas sa saja aasta eest Poolas maanteeröövli käest pinda said? Aga kas ma sulle seda olen rääkinud, kuidas meie laev ükskord kaks nädalat Agadiri kalasadamas araablase käes võlavangis oli? Marokos, kujutad sa pilti! Me tegime siis kogu see kaks nädalat kahe võileiva eest päevas orjatööd, tassisime kalakaste ja neid... kuradi kalmaare!

Allan (*mõtleb järele, peaaegu tunnustavalt*). Petersonid satuvad kogu maailmas ikka mingi pasa sisse. Ei tea, millest see tuleb, poeg?

Jaanus. Pole aimugi, isa!

Allan. Aga meie, Petersonid... meie tuleme igast pasast välja kah! Aga vat mõni teine mees ei tule... Näh, sain täna kirja

Tallinnast vanalt tuttaval, tead küll, Himmaste Endel... Me elasime temaga seal Pelgulinna ühe koridori peal, kui ma Toompeal juhtival kohal olin... Juuksekarvad tõusevad püsti, kui loed!

Jaanus. Mis õudukat siis vana pajatab?

Allan. Tema hakkab pensile minema! Kuula, ma loen sulle ette!

287. lugu, 19. episood

Allan, Jaanus. Allan loeb kirjajuppe, Jaanus varjab igavust.

Allan. Nii, ma loen nüüd teisest kohast edasi... "...ajan oma pensipabereid ja kirun iseennast. Kes mul käskis 10-15 aastat tagasi siin banaanivabariigis..." vahi kuidas ütleb...

Jaanus. Ega see Himmaste viimati punane ei ole?

Allan. Kuidas ta punane on, lapsena viidi ära Siberisse. Kuula edasi... "Nüüd on kõik need firmad, kus ma oma riigi algul töötasin, juba ammu unustatud. Mingeid jälgi neist pole arhiivis kah. Aga 1. jaanuarist 1991 tööstaaž enam ei loe, loeb ainult nimeliselt makstud sotsiaalmaks. Aga kuni 1. jaanuarini 1996 puudub riigil andmebaas või on see mõne aasta kohta ainult osaline..."

Jaanus. Mul on sinna ikka veel nõks aega ja ma kasvatan neid pensionisambaid ikka kah. Kasva, kasva, sambakene!

287. lugu, 21. episood

Allan, Jaanus

Allan. Kuidas sa nii ükskõikne oled? Kuula edasi! "Näiteks see suur tekstiilitehas, kus ma mitu aega tsehhiülemana ametis olin... Nüüd pole tehasi ammu ollagi, minu käest aga tahetakse teada, kas nende sotsiaalmaksud on ikka makstud. Kust mina tean!? Erastamisleping oli siis salastatud 75 aastaks. Ja ka sotsiaalmaksu tasumine või tasumata jätmine oli ka salastatud teave! Keegi siin riigis ei tea midagi..." Mis sa tukud või?

Jaanus. Ah, mida? Mis seal oligi?

Allan. Mees ei saa tõestada, et ta on vahepeal mitu aastat tööpõlgur olnud.

Jaanus. Aga mida sina tõmbled? Sul veel kõvasti üle kümne aasta oodata!

Allan. Poiss, sina ei tea veel, kui kiiresti läheb aeg! Talv ja suvi, talv ja suvi, ongi kogu moos! Pea see raugapõli käes ei ole! Aga

Mare näe päevitab Aafrikas...

287. lugu, 23. episood

Jaanus, Allan

Jaanus. Kas sa tahad ütelda, et kogu inimese elu mõte polegi midagi muud kui pensi ootamine?

Allan. Aga mida sa siis arvasid, naljamees?

Jaanus. Aga see on ju nii väike raha, sellest ei saa niikuinii ära elada.

Allan. Riik ütleb, et peab saama.

Jaanus (on nagu probleemile pihta saanud). Kuule, isa, kui meil see prügifirma oli...

Allan. Peterson Co Peterson, see oli omas ajas väga kõva sõna!

Jaanus. Aga kas sina sotsiaalmakse siis ikka maksid?

Allan. See suur et... Oot-oot, ma lähen vaatan lauasahatlist järele! Ah soo, ega sa ei tea, kus mu auto peaks olema?

Vaatavad teineteisele pikalt ja kuidagi väga ühtemoodi otsa. Siis lööb Allan käega.

Allan. Madalrõhkond või mis, tukk tuleb kallale...

287. lugu, 25. episood

Allani korter. Allan tukub diivanil. Uksekell. Ta ei jõua õieti ärgatagi ja tõusta, kui uks valla läheb ja siseneb Jaanus.

Jaanus. Küll sul on pikk põõnamine.

Allan. See suur et... Kus sa siis olid kõik see aeg?

Jaanus. Kodus käisin.

Allan. Loll olid. Said seal kõvasti õiendada?

Jaanus (noogutab napilt). Natuke ikka.

Allan. Minu müüsid muidugi maha?

Jaanus. Ega ma hull ei ole, isa! Siis loeks vanaema sulle juba ammu siin moraali. Ma tulin oma salli otsima.

Allan. Eks sa otsi. (Tühja pudelit kallutades). Pidu otsas, pidu otsas, vellekene...

Jaanus. Aga vanaemal on muidugi hais ninas. (Almat matkides). "Ega ma ei imestaks sugugi, kui su isa samuti kusagil klaasi kummutaks. Mis see siis olgu, abielunaine kihutab mingi linnapea juurde Aafrikasse..."

Allan. Mida-mida? Ise ta on üks Aafrika, kurat! (Hakkab ukse poole minema) Sina poiss ootad siin, valvad, et seda... toaust pihta ei pandaks. Ma toon ühe sosku... siitsamast Õnne keldripoest...

Jaanus. Ei tea, kas enam maksab?

Allan. Mis see tilk kahele Petersonile teeb! Ma teen siva, ega mina siis jala ei käi ja vett ei joo!

287. lugu, 26. episood

Hämarus. Vaikne Õnne tänav. Üldkaader. Kaugel "Jaanuse väravas" konutab üksildane pimesilme takso. Siis süttivad äkki ta esituled ja surtsatab mootor.

287. lugu, 27. episood.

Jaanus seisab Allani toa aknal. Passib välja. Väljast kostab koertehaukumist ja läheneva auto mootorimürinat.

Jaanus. Pagan, mis ta seda masinat käppima...

Siis kostab koera ehmunud vingatus. Ja siis vägev pidurivingumine, mürtsakas, purunevate autolaternate klirin... Siinkohal tõmbame loole halastava eesriide ette.

288. lugu, 2. episood

Õnne 13, korter 3. Allan istub teleka ees ja vahib mingit hommikupoolset üldhuvitavat saadet, näiteks "Loomade maailma", elevante ja lõvisid. Meie näeme istuvast Allanist algul vaid ta isemeelset kukalt. Siis sõidab kaamera peale ja teeb lõvide möirgamise vms sarnase saatel tema ümber pooltööri, säilitades suurema plaani (st - jalgu me ei näe). Allan nagu Allan, aga koduses hommikumantlis on millegipärast see mees. Kohvikruus on tal käes. Sealt ta aeg-ajalt lonksab, ilme kivisest karm.

288. lugu, 6. episood

Allani korter. Heliseb lauatelefon. See on Allani tugitoolist piisavalt kaugel ja nüüd näeme, et niisama lihtne tal selle juurde pääsemine ei olegi. Põrandal vedelevad kargud, mehe enda (pidžaamapiüksis) jalg on jõuliselt kipsis. Seni, kuni Allan kohmakalt rabeleb ja ennast kokku korjab, kuni ta esimese sammu teeb, on telefon vakka jäänud. Allan vahib seda nagu vaenlast. Samas hakkab ukse krigisema võti ja Allan taandub ruttu tugitooli tagasi, manades ette väärilikalt kivise ilme nagu ennegi. Uksest vaatab sisse kärsitu ilmaga Mare.

Mare. Mis see telefon nii pikalt helises? Kes seal oli?

Allan. Ei mina tea... Eks katsu nende pagana karkudega...

Mare (uksevahesse tagasi astudes). Hea küll, et sa rohkem ei viriseks! Mehed, olge head, lükake see asjandus siiapoole... Stopp, ettevaatlikult, vasakule, eks... Noh, mis sa ütled?

Mare kargab sisse, esikusse veereb ratastool. Seda lükkab Kristjan, nagu kaval nagu rebasele ees.

Allan. See suur et...

Kristjan. No tere hommikust ka, Allan-poiss! Näe, me tõime sulle uue takso!

288. lugu, 8. episood

Allan, Mare, Kristjan

Mare (uksevahesse, kellelegi trepikotta). Tuled äkki ka korraks sisse? No selge... (Sulgeb ukse, Allanile). Noh, ja mis sa nüüd ütled, Allan?

Allan. Mis ma selle käulaga teie meelest pihta hakkan?

Mare. Eks mõistata siis nii päev või kaks, küll sa pika peale aru saad, sul ju terane mõistus?

Allan. Mis sa õiendad... Kust sa selle said?

Mare. Ütle oma miniale aitäh, ikkagi medõde! Tal on haiglas tutvusi, muidu oleks pidanud selle Tartust tooma...

Allan. No nii sant ma nüüd ka ei ole, et...

Mare. Ja seda räägib lahtise sääreluumurruga roolijoodik, onju? Selle asemel, et aitäh ütelda... onju, Kristjan?

Kristjan. Ega mina ei tea midagi, mina tulin Georgi korterit takseerima, Georg tahab seal remonti teha...

Mare. Poleks Kristjan mulle ukse peal ette sattunud, ma ei teagi, kuidas me selle ratastooli siia üles oleksime sikutanud!

Allan. Kas siis Georg aitas ka? See veel puudus!

Mare. Esiteks pole see mingi monstrum, vaid väga hea ratastool, ja teiseks oli meile abiks hoopistükki Uku, kui just teada tahad.

Allan. See puudus veel rohkem!

Mare. Vahi-vahi, Kristjan, haavatud lõvi teeb kurja häält.

Kristjan. Tead, poiss, ma ütlen sulle kui vana vabadusvõitleja otse välja, et see meie uus linnapea on ikka kohe rahvamees...

Tema sikutas ja mina sikutasin, nii me selle sinu uue auto sulle siia teisele korrusele saimegi, hi-hii...

Mare. Kohvi oled muidugi ära joonud? Kristjan, on sul natuke aega?

Kristjan. No kui Georg linna pealt siia jõuab, ta lubas mulle oma võtme teha ja puha...

Mare. Noh, siis pakun ma sulle tassikese kohvi, onju?

288. lugu, 10. episood

Allani ja Mare korter. Allan ja Kristjan.

Kristjan. Ega ma, Allan, ennist siis paha pärast, ma tegin ju nalja selle uue taksojutuga.

Allan. Sitt nali, Kristjan, sitt nali. Ja seda ma sulle ütlen, naabrimees, et ära sa neid naiste jutte nii väga usu.

Kristjan. Mina ei kuulegi, mis naised räägivad, ega ma nisuke ei ole! Ja ega mina ju teagi, kuidas see pauk sul juhtus.

Allan. Juhtus nagu juhtus.

Kristjan. Kui mina veel vene ajal ekspediitor olin, siis Kalju... no tema oli mul ikka nagu rohkem rooli taga... tema võttis une peletamiseks mõnikord ikka sada grammi...

Allan. Miks ma Kaljut ei mäleta, mäletan küll, igavene mõnus paksmagu oli. Aga sa mõtle ise oma peaga, Kristjan, mis see paarsada meetrit sirget tänavajuppi Jaanuse maja eest siia sõita ei ole?

Kristjan. Kõkimõki.

Allan. Mitte, et ma lõhnadega rooli ronimist heaks kiidaksin, aga mõtle ise, Kristjan, minu kogemuste juures...

Kristjan. Ausõna, Allan, ma räägin Lainele kogu aeg, et see pole õige värk, et Allani-sugune sohver vastu posti paneb ja jalaluu pooleks katki murrab! Siin peab miski asi mäda olema.

Allan. Oligi! Mingi kuradi koer kargas kuskilt plangu alt ette, kuidas sa ajad elusat looma alla, mõtle ise oma peaga!

Kristjan. Ei tea kelle koer see oli?

Allan. Ei mina tea. Harilik peni, ei suur ega väike, ma pole sihukest siin tänaval näinudki...

Kristjan. Kuule, kas sa politseile sellest ikka rääkisid?

Allan. Algul ikka rääkisin. Meie konstaablile ja uurijale.

Kristjan. No ja mida siis nemad ka sulle pajatasid?

Allan. Mis seal keerutada, lõhnad olid küljes, ega ma ei vaidle. Vaat sihuke värk, vana Kristjan. Trahvid on mul makstud, juhiloa esimest korda elus käest ära, auto paras vanarauaks viia... ja nüüd tassisite teie selle kuradi ratastooli nagu mõnitamiseks kah siia.

Kristjan. Ega siis mina, Mare palus... Linnapeaga sai üheskoos üles tiritud...

Allan. Kurat, poleks seda koera olnud, siis me siin niisugust jama ei ajaks.

Mare (kõogist välja karates). Jälle! Koer ja koer! Mõni teine sinu asemel häbeneks silmad peast, sina mõtled mingeid koeri välja!

Kristjan. Jah, ega mina ka ei tea... Ma siis lähen vaatan, äkki Georg juba ootab...

288. lugu, 12. episood

Allani korter. Allan ja Mare. (Ehtne naiseviha stseen).

Mare. Kuule, kui kaua sa seda koeraunenägu kavatsed käiata? Onju?

Allan. Mina räägin nii nagu asjad on.

Mare. Ah, jäta järele! Ole ikka mees, onju, ja ära puhu haledaid muinasjutte vaestest penidest, kelle elu päästes sa auto sodiks ja enese ratastooli sõitsid... Lõpp su taksotsirkusel, vaat nii!

Allan. Aga Jaanus kuulis ka siitsamast akna juurest, kuidas see koer ehmatuse pärast kiunuma pistis!

Mare. Oi jäta, palun! Vähe sellest, et sa pojaga jooma oled hakanud, sa õpetad teda valetama ka, onju!!

Allan. Sul nüüd hea lahe õiendada jah!

Mare. On ikka põhjust kah, ausalt!

Allan. Nüüd on trumbid muidugi sinu peos jah! See suur et... kui räägiks parem Egiptusest, ah, mis?

Mare. See-suur-et, see-suur-et! Paha kuulata! Mina tegin seda linna heaks, sel ajal kui sina...

Allan. Ei tea mis eriline heategija see Palm linnale ikka on?

Mare. Ole vait, ausalt! Tead, mees, mis ma sulle ütlen: sinusugust on odavam kodus pidada kui mingisse ametisse lasta. Nii kui natuke soojemaks läheb, laen su tükkis koos kipsiga autosse ja viin su maale, istud seal sügiseni asumisel!

Allan. Kurat, hakka või kahetsema, et ma su ära võtsin. Eriti sellel teisel korral.

Mare. Sellest räägime me ükskord eraldi, kui aega on. Ja nüüd lähen ma tööle, pääsu ei ole. Tead, kui piinlik mul on linnavalitsuses inimestele otsa vaadata?

Allan. Ära siis vaata!

Mare. Tead, Allan, kui ma sind tagasi tulles ratastoolis ei näe, peidan ma need kargud lihtsalt ära! Miks ma siis seda vaeva pidin nägema, onju!

Allan. Aga hirmutas. Kuule, ära sa ust lukku keeragi. Ema ei saa äkki sisse.
Mare. Esiteks on tal oma võti ja teiseks – võib-olla ei taha ta sind eriti nähagi.
Allan. See suur et... Johannesel ju ei ole.

288. lugu, 21. episood

Allani korter. Ime küll, Allan õpib päris mõnuga ratastoolisõitu. Uksekell.

Allan. Sisse, sisse... Uks on lahti... Nagu ütleb Johannes...

Tuleb konstaabel Priit Torim

Priit. Tervist, härra Peterson.

Allan.. Jälle teie?

Priit. Mis parata, jälle mina. Ma näen, et olete endale uue sõiduriista saanud.

Allan (läheb väga hapuks). Nojah, kas sellele on ka juhilubasid vaja?

Priit. Minu teada mitte.

Allan. Kuulge, konstaabel, kaua me ikka ühte asja jahume? Mul on liiklusmeestele seletused kirjutatud, abikaasa maksis trahvi ka ära...

Priit. Ma tean, te olete käitunud korrektselt...

Allan. No mis siis veel vaja on? Kümme korda ei tohiks ikka ühe asja eest inimest nuhelda... Naine siin niikuinii kidiseb mu kallal hommikust õhtuni.

288. lugu, 23. episood

Priit, Allan

Priit. Ega mina teid enam noomima ei tulnudki. Ma tulin postiljoni mängima. Siin on koopia kirjast, mille me saime Elva linnast. (Ulatab mitu tihedalt täiskirjutatud lehekülge).

Allan (umbusklikult, elut ainult halba oodates). Noh, mis siin siis on... Küll on käekiri...

Priit. Tegemist on vanema daamiga.

Allan. "...mitu uneta ööd..." Mis jama see on?

Priit. Ei olegi vist jama. Üks Elva vanadaam, kes oli nädala eest on tuttavalt Mornas külas, tahab politsei kaudu tänada talle tundmatut autojuhti, kes säästis avarii hinnaga ta koerakese elu. Tädikesel oli koer reisi peal kaasas, sellel hakkas võõras aias igav ja ta pugus planguprao vahelt välja...

Allan. See suur et... Kus see võõras koht pidi asuma ka?

Priit. Väidetavasti Õnne tänaval.

Allan. Oh saa! Mitte keegi ei uskunud, mõtlesid, et ma ajasin pada! Oot, ma helistan äkki kohe abikaasale töö juurde... Või äkki ütlete teie talle, mind ta ju ei usu?

Priit. Mis me ikka helistame. Näidake talle õhtul parem seda kirja.

Allan. See suur et... näh, ise selle peale ei tulnudki.

LISA 10 - Mare ja salapärane Vanuatu pärandus (2005-2006)

296. lugu, 2. episood

Õnne 13. Mare korter. Mare on laua täis laotanud pabereid, voldikuid jms valimismakalatuuri. Rüüpad suurest kruusist kohvi ja loeb pliiaatsiga rida vedades teksti. Telefon.

Mare. Jaa, kuulen. Oi, ei saa, ei saa, ei saa... Las keegi teine läheb, ma pean need numbrid veel kord viimseni üle kontrollima, muidu pärast veel terve Morna naerab, kui mõni null üleliia on... Ja ütlege Ukule, et... Ah, ei midagi, ma pärast ise... Tsau, pakaa.

Uksekell. Mare läheb vastumeelselt avama, paberileht peos. Uksele seisab Margna. Ta olekus on midagi, mida enne pole ehk olnudki. Ta on... mingis poolpidulik paanikas.

Margna. Tere, Mare.

Mare. No tere, kui tulid. Aga ütlen ausalt, et sina mu elus veel täna puudusid, onju?

Margna. Jaa-jaa, aga ma kihutasin siia otse Tallinnast. Miks su telefonid ei vasta?

Mare. On ka või? Ah soo muidugi, mul on uus mobla... ja lauatelefoni numbri vahetasime me ka hiljuti ära.

Margna. Töö juures sind ka ei olnud.

Mare. Mis häda pärast sa mind seal pidid otsima, onju? On neid kuulujutte vaja..

Margna. Vaata, Mare, ma tulin selleks, et...

Mare. Anna andeks, Thorbjörn, aga mul ei ole tõesti üldse aega. Ja ausalt öeldes, olgu mu Allan mis ta on, aga ega talle ei meeldiks teada saada, et sa oled siin korteris käinud...

Margna. Kui Allan kuulda saab, milleks ma tulin, siis...

Mare. Oota nüüd, las mina räägin oma jutu ikka lõpuni, onju? Võib-olla sina ei teagi... hm... rohkem rootslane nagu sa meil oled, aga Eesti vabariik elab lähenevate kohalike valimiste tähe all ja...

Margna. Mare, ma tean seda, ma olen Eesti kodanik ja elan juba palju aastaid pealinnas, aga...

Mare. No siis võid mulle põialt pidada, ka mina kandideerin kohalikkude volikogusse. Tallinna kõrval muidugi köömes, aga ikkagi, onju? Ei usu või? Arvad, et olen ikka sihuke kodukanake nagu...

Margna. Põialt hoidma? Ah soo jaa, ma saan aru... Aga Mare, mina arvan, et sina võiksid need kohalikud valimised nüüd küll täitsa ära unustada.

Mare. Noh, nii arvad sina, mina arvan teisiti. Oli veel midagi? Mul on väga palju tööd.

Margna (ei tee väljagi, võtab istet, lükkab osa pabereid eemale, avab oima keisi ja hakkab oma pabereid välja lappama). Kohe saad teada... kohe, kohe.

Mare (silmad pärani). Mida sa endale lubad, ausalt!

Margna (röögatab äkki). Maltšaj, tvaju matt!

Mare (nüüd on tal suu pärani). Misasja? Sina ropendad... ja koguni vene keeles?

Margna. Ja mis siis?

Mare. Jessas küll, kuidas see Eest Vabariik on su ära rikkunud, sa ei osanud minu ajal ju ainsamatki sõna vene keelt, onju!

Margna. Üks venelannast äridaam õpetas mulle ühel banketil hiljuti. See slogan pidi hästi distsiplineerima.

Mare. Ja mida see slogan sinu meelest tähendab?
Margna. Midagi sellist, et tähelepanu, härrased!
Mare. Oi, nüüd naeran ma küll ennast kõveraks...
Margna. Ma kardan, et naerust on asi kaugel. Tohin ma ükskord ometi asja juurde asuda?

296. lugu, 4. episood

Mare, Margna

Margna. Enne, kui ma sulle lähemalt seletan, milles asi, ütlen vaid nii palju, et mind paluti sulle esitada mõned küsimused.
Mare. Mis küsimused?
Margna. Las mina küsin, sina vastad, eks? Ütleme, et need on möödapääsmatud formaalsused. Niisiis... mis siin esimene ongi...
Kas su nimi on Mare Peterson?
Mare. Väga vaimukas, onju?
Margna. Nii mul paluti küsida.
Mare. Jumal tänatud, et minust vahepeal Margnat ei saanud, ma poleks neid su imelikke rootsi nalju kuigi kaua suutnud välja kannatada... Kas ka järgmised küsimused on niisama jaburad?
Margna. Ära sega. Nüüd ma küsin – kas sina, Mare Peterson, tundsid härra Vallokkit?
Mare. Pole aimugi, kellest sa räägid!
Margna. Siiski, siiski? Karl-Erik Vallok, kui täpne olla.
Mare. Karl-Erik...? Tuleb nagu tuttav ette... Oota, kas see polnud see igavene veider vanamees, mingi erukapten või keegi...
Margna (pingest vabanemas). Noh, noh, edasi?
Mare. On see nii tähtis? Oli jah... Ükskord Stokholmis Eesti Majas... restoranis... Just, me sõime temaga ju lõunat ja ajasime pikad jutud maha! Ah soo jah, sind ju seal ei olnudki tookord...
Margna. Millest te siis rääkisite?
Mare. Kus mina mäletan! Muudkui päris Eesti kohta... ja minu vastu tundis muide ka teatavat huvi... koguni sugupuud uuris...
Voh! Aga mis parata, ta peaks olema nii umbes saja-aastane, onju?
Margna. Nende andmete põhjal, mida mina valdan, oli härra Vallok surmahetkel kõigest 91 aastat vana. Sinuga kohtudes nii umbes 85 või 86. Ta suri oma viimases kodakondsusriigis Vanuatu vabariigis...
Mare. Mis jura sa mulle ajad, ausalt? Ah soo, et vanapapi on surnud... Nojah, kahju muidugi... Aga miks sa mulle temast räägid?
Margna. Kui sa lubad, siis küsin mina. Need küsimused on kõik siin kirjas. Kas sinul oli olemas sinu tädi Elviine, kes elas Rootsis?
Mare. Jumal, jah? Oli jah... Aga ega mina teda ei näinudki, ta põgenes Eestist sõja lõpus ammu enne minu sündimist?
Margna. Nii. Siis on kõik õige. Kas sina, Mare Peterson, teadsid, et sinu tädi oli kunagi nimetatud härra Valloki kolmas abikaasa?
Mare. Jumal küll... Kadunud tädist oli seal restos natuke juttu küll, aga et nad abielus jõudsid olla, seda ta küll ei rääkinud...
Margna. Vaata, Mare, ilmselt just selle asjaolu tõttu on Stokholmis Strindberg-gatenil asuva Dagssoni ja Co advokaadikontoril põhjust sind varsti üles otsida, kuna vanahärra on teinud sind oma ainsaks pärjaks.
Mare. Palun ära aja jama, onju? See on nagu mingi odav joonealune pärandus Vanuatu kuningriigist.
Margna. Vabariigist! Meie käisime Dagssoniga ühes koolis, sellepärast ta mind üles otsiski. Ta oletas nimelt ekslikult, et me olime sinuga omal ajal ametlikus abielus. Hm...
Mare. Mis mh-mh?
Margna. Siis ehk oleksin minagi selle päranduse osas väikest viisi... konsulatant. Kuigi, ega mina selle riigi seadusi ei tunne.
Mare. Noh, ja palju seda siis on? Sa vist vihjad sellele, et... andsid mulle kunagi ühe teatava summakese niiõelda uue elu alustamiseks? Äkki saan sulle nüüd tagasi maksta?

296. lugu, 8. episood

Mare, Margna

Margna. Vaata, Mare, see summa on selline... et ma ei julge seda isegi ütelda.
Mare ("kavataades", naljatada piüüdes). No mis see siis on, mingi miljon? Päh, kah mul asi...
Margna (raputab sõnatult pead). M-mm.
Mare. Ega ometi... kaks miljonit?
Margna. M-mm. (Poolosinal). See on natuke rohkem kui 12 miljonit.
Mare. Misasja? Kuule, sellist raha pole tegelikult üldse olemas. Vähemalt mina ei suuda ette kujutada säärast hulka kroone... Ja üldse, nii suured numbrid jätavad mind külmaks. Ma ei saa neist lihtsalt aru...
Margna (tasa). Need pole kroonid, Mare.
Mare. Aa, selge, see on mingi kohalik raha, kurss umbes üks tuhandele? Või on neil seal mingid merkarbid raha asemel, onju?
Margna. Ei ole merkarbid. Selle riigi rahaühiku nimi on vatu. Aga summa, millest ma räägin, on arvestatud USA dollarites.
Mare (vaatab teda, neelatab... ja hakkab vaikselt luksuma, osutab käega puhveti poole.)
Margna saab sõnatult aru, kallab kähku suure pokaali konjakit, annab Marele, ise rüütab pudelist.
Mare (kiikatab pärast klaasi tühjaksjoomist). Mis siis nüüd saab?
Margna. Ma ei tea täpselt... Ma olen küll ettevõtja ja liigutan suuri summasid, aga nii suurt raha, vaba raha... ei suuda ka mina ette kujutada.
Mare (haledalt). Aga mis siis teha, Thorbjörn?
Margna. Kui mina oleksin sina, siis ma võtaksin nüüd kohe ühe time-oudi. Ma sõidaksin kuhugi kaugele. Kuhugi sooja kohta.
Mare. Aga valimised?
Margna. Ikka sõidaksin!
Mare. Mille eest? Meil pole Allani peaaegu üldse mingit vaba raha...
Margna. Mina annan. Nii palju kui tahad.
Mare. Loll oled või? Mina ei saa sinu käest pennigi võtta! Ja üldse, miks sa äkki nii abivalmis oled?
Margna. Ma ei tea, Mare. Võib-olla olen ka mina šokis. Ise arvan muidugi, et äkki saan teile Allani tulevikuks natuke kasulik olla... kui konsultant.
Mare (viimase ölekõrre järele haarates). Aga kuule, äkki pole seda Vanuutat üldse olemaski?

Margna. Kahjuks on. Ma vaatasin atlasest järele. Arhipelaag Okeaanis, pindala 12 200 ruutkilomeetrit, 206 tuhat elanikku. Ja härra Vallok oli selle saareriigi küige jõukam kodanik.

Mare. Siis on kõik läbi! (Ta küll lausa ei minesta, aga midagi sinnapoole siiski)

299. lugu, 1. episood

Õnne 13, Petersonide korter. Mare hommikuriietes, valmistab kohvi ja kerget einet. Telefon. Ta haarab algul lauatelefoni, siis saab eksitusest aru ja võtab käeulatuses lebava molba.

Mare. Jaa, ma kuulen? Sina? Hommikust siis pealegi... No kas peab ikka nii vara helistama, onju? Oota nüüd, ma ei saa mitte midagi aru... ma olen veel täitsa loll ja uimane... Miks Tallinna? (kallab endale kohvi, rüütab kähku). No nii, räägi kõik see jutt nüüd otsast peale uuesti!

299. lugu, 3. episood

Õnne 13, Petersonide korter. Allan Peterson on magamistoas ärrganud. Üks silm on veel kinni, teine lahti. Ta jääb juhmilt ringi vahtima. Vaatab äratuskella, ehmub, on valmis juba voodist välja kargama, aga... Jah, pole sel mehel hetkel kiiret kuhugi. Yoodi ta kõrval on tühi. Allan kaalub, kas tõusta või edasi magada. Aga siis hakkab natuke irtakile jäänud ukse tagant kostma Mare hää. Allani näolt hakkab juba hajuma umbusklik ilme, kui ukse tagant kostab Mare hää.

Mare hää. Kelleks sa mind pead, onju? ... Muidugi, selline summa pole naljaasi... Aga kas peab kohe kindlasti juba täna kohale ilmuma, kas näiteks homme ei saaks? Ma ei jõua ju kuidagi enne lõunat, mõtle ise...

Allan (pooleldi endale, pooleldi uksepraole). Magada enam ka ei lasta, varahommikust saati mokalaat käimas...

299. lugu, 5. episood

Allani-Mare korter. Allan istub laua taga, mäleb mõtlikult hommikueinet, rüütab suurest asjaliku mehe kruusist kohvi ja seirab niisama mõtlikult (aga võib-olla hoopis mõttelagedalt), kuidas armas abikaasa teisel tötates sukkpükse jalga tõmbab. Mitte just lausa Allani õrrituseks-ärrituseks, pigem olmelis-hajameelselt. Märkab Allani pilku, muutub siiski hetkeks sutsu edevakski.

Mare. No mis sa passid, ausalt? Enne pole oma naise jalgu näinud või?

Allan (täiesti ükskõikselt). Miks ei ole, olen küll... See suur et – ei tea, kus need Kreeta reisi fotod peaksid olema...?

Mare. Ise sa nad ju oma lausahlisse peitsid, nüüd enam ei mäleta, onju!

Allan. Mõtlesin siin jah, et kui noored Petersonid sealt lirimaalt tulevad, on meil ikka ka, mida neile ette näidata...

Mare. Seda küll! Ärgu nad arvaku midagi, et meie siin mingid tukujukud oleme ega kusagil ei liigu... Oh sa pagan küll, onju!

(Vaatab ahastades oma säärt - sukkpüks on sealt sirinal katki jooksnud). Mine aga jälle uusi sukki ostma!

Allan. Asi nüüd, mille pärast viriseda. Seda kraami on nüüd igal pool pool müüa, minu meelest isegi bensujaamas ja leheputkas... Ega siis enam vene aeg ole, kui kõik oli jube defka...

Mare. Defka – mis see veel on?

Allan. Enam ei mäleta ka? Siis, kui sina olid Morna linna vaene raamatukoguhoidja, hüüti niimoodi defitsiiti!

Mare. Jah, näe, hakkavad juba need vanad ajad ja vanad sõnad meelest minema.

Allan. Sukkpükse toodi siis Soomest salakaubana sisse. Selle eest võis vangi ka sattuda. Olid ajad, ausalt.

Mare. Mõtle ise, mis see maksma läheb, kui iga sukapaar tuleb üheainsa kandmise järel minema visata?

Allan. Ära aja naerma, ausalt. Mare. Ise poolest saadik nagu multimiljonär või midagi sellist!

Mare. Jumal küll, ma ju palusin sind nagu inimest, et sellel teemal mitte üks piuks, enne kui...!

Allan. Ega ma siis teistele räägi!

Mare. Ära minuga ka räägi! Ma olen selles asjas nüüd lausa ebausklik! (Mare on rääkimise ajal hoogsalt ringi tuisanud ja leidnud kusagilt kapisahalist siiski tagavarasukad). Jumal tänatud, üks paar oli ikka veel varuks... (Hakkab seljaga Allani poole kiiresti uusi sukki jalga tõmbama).

Allan. See suur et... Kuhu siis nüüd tormatakse, kui küsida tohib?

Mare. Ah, eks ma pärast räägin...

Allan. No muidugi, muidugi, sina elad meil üldse tormilist ja huvitavat elu, mitte nagu mõned teised... Ikka see valimiste jant, eks ole?

Mare. Pidid sa seda veel meelde tuletama.

Allan. Lippa aga lippa jah, keel vestil! Uku juba ootab! Kui hiljaks jääd, äkki ei valitagi sind volikogusse, äkki ei saagi sa siis edaspidi tähtsa näoga hääletada, kuhu tänavale kraav kaevata, kuhu aga mitte!

Mare. Allan, kas sa oled kade või?

Allan. Mina või? Mina olen viimasel ajal üldse teise sordi inimene.

299. lugu, 7. episood

Mare, Allan

Mare. Arvad, et ma nii väga tahan sinna volikogusse saada? Kui teada tahad, ei huvita see mind viimasel ajal kohe mitte absoluutselt!

Allan. Noh, muidugi, mis häda sul sellise pärandusega mingit Morna jama ajada...

Mare. Allan, mitu korda ma sind paluma pean!

Allan. Pardon. (Teeb äkki sellist heli nagu endiste aegade raadiosegaja.). Võu-võu-võu-võu...

Mare. Lolliks läinud või?

Allan. Ei ole. Ma võin nii ka teha – piip-piip. Noh et segaja peale, et keelatud või ropp jutt kuulda ei oleks.

Mare (hakkab tahmatult naerma, isegi embab Allani kergelt õlgadest). Ma vaatan, et huumorimeel pole sind õnneks päriselt maha jätnud!

Allan (varjatud uhkusega). Ilma selleta siin riigis kaua vastu ei pea.

Mare. Einoh seda muidugi. Vaata, kuidas ma olen!?

Allan. Täitsa tipp-toppp mutt. Need linnavalitsuse kabinetirotid lööd sa igatahes pahviks. Millal need ikka üht normaalset naisterahvast näha saavad.

Mare. Aitäh, kallid, ilusa komplimendi eest, aga ega ma täna linnavalitsusse ei lähegi.

Allan. Ah et Palmi juurde sinna alla siis... No-noo... Selleks poleks sa pidanud ennast küll nii üles lööma.

Mare. Uku juurde ma ka ei lähe, seda enam, et ma ei teagi, kus ta täna parajasti on. Ma pean ju selle kümme viisteist Tallinna bussi peale... (vakatab, lööb isegi käe suu ette).

Allan. Mida-mida? Eile polnud mingit Tallinna juttu!

Mare. No kohe tuleb sõita, pääsu ei ole.

Allan. Ah see asi või?

Mare (noogutab kiiresti ja õnnetult). Tead, Margna helistas ja...

Allan. Jälle see Margna! Kurat, see värk mulle ei meeldi! Kaua see kuradi Rootsimaa eestlane mu elus peab kummitama!

Mare. Ole nüüd palun vait. No olgu, ma ütlen! Aga vaata et sa suu pead! Hommikuse lennukiga saabus üks väga kõva Rootsia advokaat, kes on valmis mu asju ajama. Margna isiklikult korraldab meie kohtumise ja...

Allan. Jälle see Rootsia! Kas siis omad Eesti advokaadid on siis nii viletsad või? Näh, Sumberg ju vana tuttav.... Või siis see päris šaakal, kes praegu meil siin Mornas muudkui aga Vissi maid ja maju kokku ajab, see paganama Karineem...

Mare. Margna ütles, et selle globaalse looga jäävad meie omad jäni...

Allan. Margna ja Margna... Jälle jahib minu naist, ah, mis?

Mare. Ega ta mind ei jahi, ta jahib minu raha!

Allan. Kurat, teeb meid veel lagedaks, usu mind!

Mare. Ähh, no temast saan ma iga kell jagu! Ja üldse, kuidas sa aru ei saa, et siin pole mitte üks milligramm isiklike huviseid, ainult bisnes, bisnes ja bisnes! Onju!!! Ma annan siis, kui... noh, ainult nagu konsultandile....

Allan. Kurat, ei meeldi see jama mulle. No mitte üks tonk ei meeldi.

Mare. Kõik, kõik! Ma tulen õhtuse bussiga tagasi. Ja vaata, et sa suu pead, kuuled, Allan!

Allan. Eks ma püüa. Ah soo, kui sa juba nii lai pomm oled, äkki viskad mulle ka pisut taskuraha? Ega tulevase naismiljonäri töötü mehe elu pole meelakkumine!

301. lugu, 4. episood

Allani-Mare korter. Jaanus tegeleb tõsise asjaga – püüab sulgeda oma niigi pungil reisikohvrit. Teisest toast tuleb Mare. Tal on käes korralik päevasärk.

Mare. Oota nüüd natuke selle kohvriga, onju?

Jaanus. Mis siin enam oodata, hea, kui ma ta üldse kinni saan. Mida Jane siia küll salaja juurde toppis?

Mare. Pane siis see särk ka sinna, kuulsid?

Jaanus. See on isa oma ju!

Mare. Isa on seda ainult ühe korra kandnud... Ega särk süüdi ei ole, kui ta peremees aina kaalus juurde võtab, onju?

Jaanus. Ema, mul on vähemalt kümme korralikku särki, mis ma seal nendega pihta hakkam?

Mare. Nii tahaks ju sulle omalt poolt ka midagi kaasa anda. Ma olen ikkagi su ema, ega sa unustanud ei ole?

Jaanus (jätab kohvri rahule, tuleb, embab ema õlgu). See veel puuduks, et proua Mare Peterson haledaks läheks!

Mare. Aga vat ei lähe haledaks - just jonnist pärast ei lähe. (Paus). Mis asja te sinna Iirimaale tikkusite, mina ei saa aru?

Jaanus. Eks kala otsib ikka, kus sügavam.

Mare. On see siis seal ikka nii enneolematu teenistus... ütle ausalt?

Jaanus. Palk või? Võiks ka parem olla.

Mare. No mina ei tea - sellel viimasel töökohal, kui sa Tartus ehitamas olid, siis said sa ikka päris head palka...

Jaanus. Asi pole palganumbriks, ema. Ju ma selline rahutu hing olen, et pikalt kodus ei püsi.

Mare. Nojah, sellest sain ma veel kuidagi aru, kui sa meremees olid... Osa mehi kohe peavad merel õõtsuma, onju?

Jaanus. Mulle aitas.

Mare. Aga nüüd - nüüd oled sa naise ja lapse ka kaasa tirinud.

Jaanus. Ja õigesti tegin! Jane on minu moodi, talle see miljöövaheldus täitsa istub.

Mare. Jajah? Siin ta küll nõudepesija ei oleks.

Jaanus. See on ajutiselt nii, küll puhub klaariks! Aga siia ma teda ei jäta, siin uitavad igasugused Markod ja muud naistekütid ringi!

Mare. Ja armukade oled sa ka...

Jaanus. Las ma olen nagu olen.

Mare. Kus nad sul üldse on praegu?

Jaanus. Kus, kus... Eks Jane läks sõbrantsidele head aega ütlema, Peeter käe otsas... Peakski talle helistama, et liiga pikalt lobama ei jääks, nagu teil naistel kombeks...

Mare (pärast pausi). Oh, poeg, poeg, kui ma saaksin sind usaldada...

Jaanus. Soo, soo? Miks sa siis ei saa?

Mare. No on üks asi, millest ma veel rääkida ei tohi. Ära parem küsigi.

Jaanus. Seda ma tean kõik see aeg, mis ma kodus olen olnud.

Mare (nagu nõelatult). Mida sa tead? Kes ütles? Isa või?

Jaanus. Mis sa nüüd paugud, ausalt? Närvid läbi või?

Mare. Seda ka...

Jaanus (pilklilikult). Nojah, nädala pärast on ju need valimised! Rahune maha, sina saad koos vana Palmiga oma hääled kätte nagu niuhti!

Mare. Ole vait, kas tead! Ma ei taha nendest lollidest valimistest enam mitte midagi kuulda! Ma vihkan neid! Nad segavad mu elu, onju! Räägi parem, mida sa tead?

Jaanus. Seda, et sina ajad aina mingeid soss-soss-soss salaasju ja isa teeb mõnikord imelikke grimasse. Mis teil siis tegelikult plaanis on, hakkate jaanalinde või siis krokodille kasvatama?

Mare. Ise sa oled üks krokodill.

Jaanus. Kui ei taha rääkida, siis ära räägi.

Mare. Oota nüüd, Jaanus... No ütleme... kui oleks nii... et su ema oleks äkki rikas, kohe väga rikas naisterahvas...

Jaanus. Aga su ju ei ole, nagu ma aru saan.

Mare. Ma pole ütelnudki, et ma olen. Ma ütlesin, et kui ma oleks!

301. lugu, 8. episood

Mare, Jaanus, Alma

Mare. Jaanus, kuuled siis? Kui su ema oleks väga-väga rikas, kas sina oleksid siis nõus tulema... niiõelda paraadi juhatama?

Jaanus. Ei saanud aru.

Mare. Noh, arijuhiks või direktoriks või umbes nii. Aktsiad muidugi ka ja nii edasi. Noh, kujuta ette, kui meil oleks näiteks üks pisike naftaterminal või siis tagasihoidlik bensiinijaamade kett...

Jaanus (*naerab*). Petersonbensiin, ha-haa-haa!

Mare. Naera, naera. Või siis näiteks üks asjalik autopood...

Jaanus. Nii jampsi juttu pole ma sinu suust ammu kuulnud.

Mare. Kuidas ütelda, kuidas ütelda...

Jaanus. Tead sa üldse, mis üks terminal maksab?

Mare. Pole halli aimugi.

Jaanus. Mina ka ei tea. Aga see on ikka päris ropp raha, usu mind.

Mare. Aga kui sul emal oleks see ropp raha, kas sa siis jääksid päriselt koju? Sõidaksid Jaguariga ja käiksid ajaviiteks presidendi vastuvõtul?

Jaanus. See veel puuduks! Ma ei kannata neid pingviinide paraade silma otsaski!

Mare. Mida sa siis tahad, poeg? Mis asi sind küll kodus paigal hoiaks?

Jaanus. Kui ma seda ise ka teaks... Ja üldse, ema, jäta nüüd oma muinasjutud, eks? Isegi, kui sul oleks kümme milli, kes sul ikka laseks mingit terminali või bensiinijaamade ketti osta? Need otsad on ammu kindlates kätes, usu mind...

Mare. Päh, mis kümme milli! Äkki oleks natuke rohkemgi, mis siis?

Kiirkoputus, siseneb Alma. Nägu nii "harilik" kui ta üldse suudab.

Alma. Teil uks lahti siin?

Mare (*meeleheitlikke keelugrimasse tehes*). Tõesti või?

Alma. Ma tulin rääkima, et millal me siis selle lõunasöögi lauale paneme? Mis sa ise arvad, Jaanus?

Jaanus (*vaatab kella*). Jane peaks varsti tagasi olema, eks me siis aruta.

Alma. Et see lennuk ka niisugusel kellaajal teele asuma peab, ma ütlen küll... Ah soo, Mare, jah... Äkki lähed proovid, kas ma ei pannud lihale liiga vähe soola ja pipart?

Mare. Millal sina minu maitsest enne oled hoolinud?

Alma. Eks minagi proovin ennast parandada! Mine-mine, pane aga julgesti maitseaineid, kui vajalikuks pead! Ma siin Jaanusega räägiks niikaua paar sõna juttu, millal me ikka jälle kahekesi olla saame, ikkagi ainus pojapoeg nagu ta mul on...

Mare läheb väga vastumeelselt välja, tehes pojale veel kord ilmeka keelugrimasse

301. lugu, 12. episood

Jaanus, Alma, Mare

Jaanus. Millest me siis räägime, vanaema?

Alma. Seda tahtsin mina sinu käest küsida.

Jaanus. Jälle! Saa teist aru, te olete kõik siin nii salapäraseks muutunud et lase aga olla!

Alma. Vaata, Jaanus, ma täiesti juhuslikult kuulsin natuke, mida te siin omavahel rääkisite.

Jaanus. Ja mida sa siis kuulsid?

Alma. Eks ikka seda, mida te rääkisite, helde taevas! Jaanus, mulle teeb see asi muret?

Jaanus (*tõsinedes*). Tead, mulle ka natuke. On emaga ikka... kõik korras?

Alma (*vaatab teda imestunult, siis saab lausa pahaseks*). Jaanus, ära keeruta!

Jaanus. Pea ikka hoogu, vanaema! Ausalt kohe!

Alma. Sinu ema on see kõige viimane, kes siin majas endaga sassi võib minna. Jaanus, mu süda aimab halba... Mis varandusi te siin omavahel jagasite?

Jaanus. Kui teaks, küll ütleks!

Alma. Mis bensiinijaamasid te siin ostate?

Jaanus. Seda tahaks mina ka teada.

Alma. Mida sa keerutad, sinu ema ei räägi niisama tühja midagi! Issand jumal, alles see oli, kui tal mets tühjaks varastati, aga need bensiinijaamad... siis on kohe maffia platsis, seda teab isegi minusugune ajast maha jäänud vana inimene!

Jaanus. Palun, vanaema, miks te kõik täna jama ajate?

Alma. Mi see nüüd olgu! Minu ei taha ainsamatki senti, aga... Seda ma ütlen küll, et see pole lihtsalt ilus, kui te minu eest kõike varjate!

Jaanus. Minu meelest varjate hoopis teie... ema ja isa ja sina ja isegi Johannes...!

Alma. Taga targemaks! Pidid ma üldse seda teie juttu pealt kuulma!

Jaanus (*lausa õigab*). Saaks juba lennuki peale, saaks juba Iirimaa peale, ausalt!

Mare (*sisse tormates*). Mis sa poisist küsad, Alma? Meie ajasime siin omavahel niisama natuke naljajuttu, sina aga...

Alma. No eks sa ise tead! Mine palun nüüd tagasi liha küpsetama, ma tõesti palun sind! Mina... mina pean siin-seal ära käima.

Mare. Töö juures või?

Alma. Võib-olla isegi seal.

Mare. Ise ütlesid, et sul on vaba päev!

Alma. Paljugi, mis ma ütlesin! (*Välja*).

303. lugu, 7. episood

Allan oma kalkulatatsioonide taga. Koputus.

Allan. Tule aga sisse, Johannes, mul täna nagu sul'gi lahtiste uste päev...

Aga siseneb hoopis Riiks.

Riiks. Tere, kälimees!

Allan. Tohoh, tohoh... Milliseid mehi! Tere, Richard.

Riiks. Noh, te enam minu juures nägu ei näita, eks ma siis tuln ise... (*Patsab lauale juustukera*). Näh, pane ära.

Allan. Ära sa märgi, kohe terve kera! Mis sa raiskad, ausalt!

Riiks. Ei tee see kerake mind vaesemaks ega rikkamaks. Ega ma seda Uuevarikule tagasi vedama ka hakka...

Allan. No kui just nii... Aga seda ma ütlen, et juust mulle istub... Mina olen kohe selline juustulembeline.

Riiks. Või et koguni lembeline. No mis sa kostad, mis sa kostad...

Allan. Ei, see on täitsa ametlik sõna, ausalt kohe... Istud ka või?

Riks. Noh, kui just korraks. Näh, põikasin ennist ikka Morna linna Valgest majast ka läbi, et kaen ühtlasi oma õeraasukese üle, aga keda netu, seda netu...
 Allan. Ei, jah, ta täna... teda täna pole... sõidud, särgid-värgid...
 Riks. Mis me räägime! Vastutuse vingi raske koorem! Deputaat! Palju ta hääli saigi?
 Allan. 98. Ainult üks hääli vähem kui Tiigil!
 Riks. Morna suguse linna kohta kõva sõna.
 Allan. See suur et... Riigikogussegi on vähemate hääletega saadud. Mäletan, kui ma Toompeal sohver olin, üks sihuke 40-häälne mees oli kõige kangem kamandama!
 Riks. Et Marel pole aega, sellest saan ma veel kuidagi aru, aga et sina ju praegu vaba mees, miks sina siis meilt läbi ei hüppa?
 Allan. Alles ma ju sind tülitasin, kui meie iirlased siin käisid... Polegi pärast seda korda maale jõudnud.
 Riks. Noh, siis pidi see üks väga sinu meele mees olema, kes seal eile seal põhja pool padrikus müttas.
 Allan. Ah soo... eile tõesti... käisin korra jah... märkisin mõned kuused ära, pärast hea võtta... Üks tuttav poiss tegi poole liitri eest mulle selle treti ära.
 Riks. Siis nägin ikka õigesti. Oleks liiga vale mees olnud, oleks haavlid tagumikku saanud, mine sa tea!

303. lugu, 9. episood

Allan, Riks

Riks. Muide, kaua sa meil jalameest mängima peadki veel?
Allan. Uueks aastaks peaks load tagasi saama. Aga millega ma sõitma hakkan, seda praegu ei teagi...
Riks. Vana enam üles putitama ei hakka?
Allan. Pole mõtet. Näed, mis üks loll koer võib kõik kokku keerata. Auto puru, load läinud, jalaluu oli ka pooleks! Siiaamaani annab tunda!
Riks. Jube lugu, jube lugu! Hm... Mul seisab garaazis ju see väike Ford, mis omal ajal poiste jaoks sai hangitud...
Allan. Sellest saad sa asja veel küll ja küll, peaks korraks kanali peale viima ja vaatama, mis tal seal all on...
Riks. Tead, Allan, mis ma mõtlen? Kuni te Marega nii palju kosute, et uue masina rahad koos, sa võid hädapärased otsad sellega ära teha...
Allan (suureltselt). Aitäh pakkumast, aga tegelikult oleme siin plaani pidanud seekord osta ikka riist mis on riist.
Riks. Ah nii koguni? Ah arvad jõulukuuskedega nii palju kokku ajada?
Allan. Mis kuused, mis kuused? Siin on ikka hoopis teised summad mängus....
Riks. Ah soo? Said siis äkki mingi päranduse?
Allan. Mis mina! Minul pole midagi pärida, aga... (Vakatab järsult, jääb lollilt näoga Riksi poole vaatama).
Riks. Ehk räägid edasi?
Allan. Ei mul ole miskit rääkida. Ja see uue-auto-jutt ka, see on rohkem tulevikumuusika.
Riks (talupojarahuga, mille taga rohkem küll talupojakavalust). No selge. (Võtab taskust pudeli, paneb lauale). See sinder kõrvetas juba ammu mul taskut. Teeks ühe pisikesest?
 Allan. Mis see on?
 Riks. Just nimelt see asi, milleks sa seda pead.
 Allan. See suur et... Sina ju ei võta?
 Riks. Ah, teinekord ikka... Kui naine ei tea.
 Allan. Kurat teab seda värki... Tead ju küll, Mare hakkab kidisema, kui teada saab...
 Riks. Aga teda ju ei ole täna?
 Allan. Pole homme ega ülehommega ka, ta on tegelikult Rootsis.
 Riks. Noh, siis ta ju ei saa teada? Või kardan sa oma ema, mis, Allan?
 Allan. No nii hull see asi ka ei ole. Kelleks sa mind pead! Oota, kohe toon klaasid ja vaatan midagi suupisteks, me sinuga ikka kaks kultuurset meesterahvast!

303. lugu, 12. episood

Riks, Allan. Juba midagi suminasarnast.

Allan. ...Mina pole sulle midagi rääkinud, on nii?
Riks. On, Allan.
Allan. Nii et psst! Ega mina ka ei tea, kus ja mis, nii palju võin ma ütelda, et midagi nagu susiseb... seal... noh, keset merd ja maru...
Riks. Rootsis siis või?
Allan. Mis Rootsi, mis Rootsi? Nagu maailmas muid riike polekski, kus kanged eesti pojad tegusid on teinud? Pst!
Riks. Pst.
Allan. Rohkem ei ütle ma midagi. Ma ei tea, noh. Ega siis mulle ka räägita. Mina olen see... mina olen eduka naise luuserist mees ja mis siis, las ma olen pealegi. Võib-olla mulle isegi meeldib, kust sina tead?
Riks. Sina võid seda endale lubada.
Allan. See suur et... Ma tean küll, mis mees sa oled. Sa hakkad varsti Tammsaaret tsiteerima. Tee tööd, siis tuleb armastus.
Kallan sulle ka või?
Riks. Lase olla.
Allan. Ise tead.
Riks. Niimoodi... Mida sa ütlesid, kauaks Mare seekord sinna Läänemere teisele kaldale sõitis?
Allan. Kust mina tean. Kaks päeva? Kaks nädalat? Pärast paistab.
Riks. Hea närv sul. Mina küll ei salliks, et ta selle kiilakaga koos jälle Stockholmis seikleb.
Allan. Margna või? Loll jutt... Margna on selles mängus ettur. Minu prouat teenindavad Rootsi kuningriigi parimad juristid. Nad teevad seda ausalt ja palehigis, vaat mis ma sulle ütlen, Richard Kattai.
Riks. Mida, mida?
Allan. Oota, seda poleks ma tohtinud sulle vist üldse rääkida... Tead, teeme nii, et me enam ei räägigi. Oleme vait nagu kaks filosoofi ja vaatame kaugustesse.
 Riks. Jah, ega mul rohkem vist vaja olegi.
 Allan. See suur et... Jõle igav on vait olla. Millest me räägiksime? Kuule, mis sa arvad, kuidas meie suusatajatel Torinos peaks minema? Mitu medalit koju tuuakse?

Riks. Mis suusatajad, mis suusatajad?

Allan. Noh, Veevalu ja... teised ka. Kuule, kas sa hakkad juba minema või?

Riks. Päril paras aeg.

Allan. Imelik mees oled, ausalt! Meil jutt alles hakkas istuma. Ja kuule, kui keegi küsib, millest me siin rääkisime, ütle, et suusatamisest! Mingi austus peab ikka ka olema!

305. lugu, 9. episood

Morna linnavalitsus. Mare kabinet. Mare lõpetab mingit telefonikõnet.

Mare. ... loodame, et lahendame selle mure siiski ära. Onju? Nii et jääme siis esmaspäevani?

Ta paneb toru ära. Peletab siis tüütu tööjutu meeleolu eemale ja võtab dokumentide alt ühe kataloogi (ajakirja vms). Ja süveneb seda lappama. Ja me näeme koos Marega kauneid ja kalleid villasid kaunis ja kallid "miljonivaatelises" keskkonnas. Õigemini, eskiise ja projekte. Selle tegevuse pealt tababki ta vend Richard.

Riks. Tere päevast, lugupeetud kultuuripealik... või kes sa siin oledki?

Mare. Riks? Sina? (ajakirja kähku käest).

Riks. Vaata, vaata, ikka ära tundsid. Mis siin imestada, pole ammuima silmast silma kohtunudki.

Mare. Siin on sul õigus. Ma olen ise ka mitu korda mõtelnud, et mis see nüüd olgu, nii ammu pole Riksi ja Annemaid näinud, onju?

Riks. Puhu aga puhu!

Mare. Ei, ausalt, noh! Nii kiired ajad on olnud... Ja kuidas siis sina siia sattusid? Tulidki mind vaatama või?

Riks. Liiga suur au. Mind kutsuti uue vallavanema jutule. Tal ju siinsamas majas kabinet.

Mare. Misasja? Sina oled nüüd Tiigiga mestis. See on küll naerukoht, onju?

Riks. Mina ei näe siin midagi naljakat. Täitsa asjalik mees. Teab kohe ära, kellega siin vallas asju ajada.

Mare. Ah, mida tema ka maaelust teab, ise Tallinn kutt!

Riks. Ega ta peagi teadma. Selle eest teab tema, kuidas rahasid Brüsseli ja Morna vahel liikuma panna. Noh, see selleks. Kuidas muidu elad ka?

Mare. Mis ta on... siiaaani pole nendest valimisejamaadest päriselt toibunud... Üks poripildumine käis... onju?

Riks. Ja-jah, kuulda on, et sa käid Morna asju muudkui aina Stockholmis ajamas.

Mare (kiiresti). Kes sulle rääkis?

Riks. Lehes kirjutati. (Hakkab ramedalt naerma). Nali. (Võtab järsu liigutusega laualt ajakirja, lööb lahti mingi eriti efektse eskiisi kohalt). Nii, nii, või minu õeraasuke valib endale juba uut seisusekohast elamist välja...

Mare. Riks? Misasja sa räägid ometi? Ma niisama siin ajaviiteks lappasin seda... mina ei tea, kuidas see žurnaal siia üldse sattus... onju? Räägi parem, kuidas Uuevarikul läheb?

Riks. Uuevarikul läheb hästi nagu alati, aga sina räägi parem, kuidas siis meie päranduseasja ajamine edeneb ka?

305. lugu, 11. episood

Mare, Riks

Mare (on minestamise äärel). Mis jutt see on, Riks? Ma ei saa millestki aru!

Riks. Küll sa saad, küll sa saad!

Mare. Kes sulle... rääkis sellist pärandusejama?

Riks. Tead ju küll, vares vaakus, harakas kädistas.

Mare (tahtmatult). Pagana Allan, ausalt!

Riks. Kui teil sel teemal millalgi poleemikaks peaks minema, siis... igatahes pole mina tal pöidlaid kruusitangide vahele või ta tagumikku tulise oraga torkinud.

Mare. Mida ta sulle siis rääkis?

Riks. Üht koma teist, üht koma teist. Ülejäänud jutu räägid mulle sina, eks? Su Allani on vähemalt natuke südametunnustust... Mis tunne ka on, lihasele vennale külma teha?

Mare. Mitte keegi pole mitte kellelegi külma teinud, ja üldse, mitte midagi pole veel selge... Tead ju küll, et vähemalt kuue kuu jooksul ei anta kogu maailmas mingit pärandust kätte, ja üldse...

Riks. Puhu aga puhu! Nagu oleks see Rootsi jooksnud tädi ainult sinu sugulane...

Mare. Riks, see pole üldse nii, nagu sa arvad! Ma tahtsin sulle üllatuse teha... kui kõik ikka korda läheb... onju? Milleks ilmaasjata närve kulutada?

Riks. Laula, laula, laululind, küll ma usun sind. Midagi muud poleks sinust oodata võinudki.

Mare. Teeme nii, et me räägime sellest lähemalt... jõulude ajal, pereringis. Tahad, me tuleme sulle külla?

Riks. Milline au Uuevarikule!

Mare. Aga nüüd ma pean jooksma, onju? Kultuurimajas on Tallinna sotsioloog... Ma pean kohal olema...

Riks seab talle käe ette. Mare pusib selle käe nagu väravalati all.

Riks. Lõpetame enne selle jutu ära, siis mine oma sotsioloogi sussutama.

Mare. Oi, ja täitsa meelest läks – koolis on ju laste jõulupiltide konkurss, mind juba oodatakse, lase siis, Riks! Või muidu...

Riks. Mis hakkad karjuma?

Mare. Lollakas! Nutma hakkad – kuidas sa küll oma õde ei usu, onju!?

Vupsab Riksi käe alt läbi ja jookseb minema nagu plika, kes on käki kokku keeranud.

306. lugu, 3. episood

Allan, Mare. Allan nosib midagi süüa, Mare sätib peegli ees riideid.

Allan. Meil verivorsti polegi või?

Mare. Näksi niisama midagi, küll sa Riksi pool saad kõike head ja paremat! Sa ju Annemaid tead, kui ta juba asja ette võtab!

Mõtle parem, mida sa selga paned ja hakkame ennast teele sättima...

Allan. Äkki käid üksi ära, mis mina sinna otsin?

Mare. Esiteks – ära sa proovigi alt hüpata! Niigi lobisesid ülemäära palju mu kallile vennale välja...

Allan. Mina pole midagi lobisenud! Igatahes mitte midagi konkreetset... Ja kuule, enne õhtut ei lähe sinnapoole enam ühtegi bussi? Kurat, see on, enam pole peres ühtki autot...

Mare. Mis sa siis aina sõidad neid puruks?

Allan. Jälle hakkab... Üksainus auto terve pika elu jooksul, kaua võib!
 Mare. Ja mis bussist sa räägid? Ise ju lubasid, et keegi kallis klassivend sõidab niikuinii sinnakanti vanemate poole, et võtab meid otsa peale? Või ei kehti see jutt enam?
 Allan. Miks ta ei kehti... aga seda ei tarvitse su vend ju teada.
 Mare. Mis sa sellega silmas pead?
 Allan. See suur et... Äkki helistad talle ja ütled, et nii ja naa, autojuht vedas alt, jäi haigeks või kolis ära või mis tahes...
 Mare. Ükskord peab Riksiga niikuinii rääkima! Aga nii ei tahaks jõulude ajal... Ise ma loll ju talle ähmiga pakkusin, et tuleme külla ja räägime jutud selgeks...
 Allan (*heasüdamlik-irooniliselt*). Ja miks sa siis varem ei rääkinud, kui tohiks teada?
 Mare. Miks ja miks! Kust mina tean!
 Allan. Rahast hakkas kahju, mis? Mammonast, nagu öeldakse? Ah, mis?
 Mare. Mis raha? Mis mammona? Sa ju tead küll, et seda pole siiamaani olemas, mitte ainsamat dollarit ega isegi vatut! Ah, kõik on nii keeruline... Meie Riksiga kohe oleme sellised... kanged. Juba lapsest saadik. Allan, kuule... arvad sa tõesti, et helistame talle ja luiskame natuke?
 Allan. Sinu vend, sinu probleemid. Mina siin ei otsusta.
 Mare. Oled sa mu abikaasa või ei ole? Kaitset sa mind või ei kaitse? Onju?
 Allan. No siis... eks sa siis helista.
 Mare. Seda ma teenigi! Autot pole, midagi ei ole, tuleme mõni teine kord... Ainult mis nende kingipakkidega teha?
 Allan. See suur et... saadame postiga.
 Mare. Täitsa lollakas!
 Allan. Mis sa siis küsid? Seda ma vaatan, et isegi Ülule ja Kellile on kink ostetud...
 Mare. Ja mis see kõik maksma läks! Kus mul see mobla ongi...
 Uksekell.
 Mare. Mine tee uks lahti, niikuinii on see mu kallis ämm.
 Allan. Ema on nüüd iga päev töö, kuni see Laine Tallinnas viilib...
 Mare. No siis on Johannes! Ma lähen teisest toast helistan, kuni te juttu ajate...
 Allan läheb muretult avama. Ja tardub. Sest ukse taga seisab Riks, nagu muhe peas.
 Allan. Ohhsa... Sina?
 Riks. Nagu näed, nagu näed, kallis õemees.
 Mare (*teiselt ukselt tagasi pöörates*). Riks! Issand, nagu telepaatia, ausalt! Me alles just... me alles just rääkisime sinust!

306. lugu, 5. episood

Mare, Allan, Riks

Riks. Üldiselt on nii, et tulin teile järele. Pidasime Annemaiga aru, et isiklikku transporti teil ju praegu pole...
 Mare. Me jah just arutasime parajasti, kuidas sinu juurde pääseda.... Jõuluvana sokutas mõned pakid ju ka kaasa.
 Riks. Vaat kui kena. Ega miskit, ajage aga vammused selga, asume teele.
 Allan. See suur et... Sa oled nagu Rakvere välikohus, kiire ja karm.
 Riks. Pole siin venitada midagi. Annemai hakkas juba poistega lauda katma! Jaa, te ei teagi... Meil ju kõik kolm poega täna korraga kodus!
 Mare. Oi, see on siis küll üks ajalooline hetk.
 Riks. Ajalugu või mitte, mõnel pool pole sedagi.
 Allan. See suur... Meie omad... Käisid juba enne jõule ära...
 Mare. Oot, Riks, mis sa ütlesidki? Et kõik poisid on kodus?
 Riks. Justament! Meremees Ants, korvpallur Ints ja koolipoiss Mats niikuinii.
 Mare. Kuule, aga kas me siis saamegi seal sinu pool noh sellest asjast rääkida...
 Riks. Millisest asjast, palun?
 Mare. No mis sa nõogid, tead ju küll, millest ma räägin!
 Riks. Näh, näh, kohe päris poliitik juba valmis! Otse ei ütle midagi, ainult läbi udu! Mis sa sellest arvad, Allan?
 Allan (*tahab taanduda*). Mis minul siin, teie asjad...
 Mare. Ära sina mine kuhugi! Tead, Riks, need jutud ei sobi suurde jõululauda? Äkki räägime enne sõitu siinsamas... vähemalt üldjoontes?
 Riks. On sul mulle ikka midagi rääkida?
 Mare. Ah, sa niikuinii juba tead. Nojah, ega mina siis süüdi ei ole, et üks vanapapi pärandas mulle seal selles... mis ta nüüd oligi...
 Allan (*oma nurgast nagu mees, kes on terve semestri ülikooliski käinud*). Vanuatu vabariik...
 Riks. Ja-jah, ma kaardi peal otsisin tükk aega, on sihuke imeriik olemas küll... kahe Tartu jagu elanikke koguni ja...
 Mare. Nojah, ja nüüd ma rabelen mööda ilma ringi, et äkki tõesti... on midagi reaalselt. Aga see võtab veel kõvasti aega...
 Allan. Ei Marel on jah närvid täitsa läbi kohe... Mul endal ka ausalt öeldes...
 Riks. Päris kahju kohe teist mõlemast!
 Allan. Ja ära sa arva, et siin majas liiga laialt elatakse! Ise näed ju, mina teen viimases hädas jõulukuuseäri ja...
 Riks. Noh, ja oled kõvasti plussis?
 Allan. Sellest räägime pärast jõule, aga ütleme nii, et miinustest olen ikka väljas juba.
 Mare. Ei, Allan on päris tubli kohe...
 Riks. Räägime nüüd sellest meie pärandusest edasi.
 Mare. Meie? Minu ikka.
 Riks. No-no-noo, olgu peale. Ja mida sa mulle siis õieti ütled tahtsid, mis maal laua ümber rääkida ei sobi?
 Mare. Vaata, Riks, ma olen selle asja peale mõtelnud... Kui kõik peaks tõesti korda minema, annan ma sulle hea meelega ikka kohe päris kopsaka summa.
 Allan. Oota nüüd, Mare, mis sa siin ikka... laskmata karu nahka...
 Riks. Sina ära sega, eks? Lase Mare räägib. Kui suur see kopsakas summa võiks siis ka olla?
 Mare. Noh ikka et oleks! Sul seal talus kogu aeg jooksvat raha vaja ja...
 Riks. Number, tüdruk, number! Ära uduta!
 Mare. Noh, esialgu... ütleme, et sada tuhat.
 Allan, Riks (*üheaegselt, ent erisuguste intonatsioonidega*). Mida?

Mare. Ah sa arvasid, et eesti kroone? Mina mõtlen dollareid... eurodes on see vist küll natuke vähem...
Riks (*nii rahulikult, et see on hirmuäratav*). Vau-vau-vau, vaata milline ilus üllatus! Oi kui helde öde mul on, vala või üks pisar selle peale!

306. lugu, 7. episood

Allan, Mare, Riks

Mare. Mis sa arvad, et saad sellega... üht-teist asjalikku korraldatud?
Riks. Miks ei saa, ikka saan. Küll mina rahale rakenduse leian, ole päris mureta.
Allan. Pole küll minu asi, aga...
Riks. Ega see polegi sinu asi!
Allan. Vali ikka sõnu, eks?
Riks. Püüan. Ja nüüd, Mare, luba alandlikult küsida, kuidas sa küll raatsid? Kuidas sa ülejäänud rahaga hakkama saad, selle 11 miljoni 900 tuhandega, oh sa vaene laps?
Mare. Mi-is? (*Jahmatus, siis raev*). Allan, mis sa oled teinud?
Allan. Milles mina nüüd süüdi olen?
Mare. Oli ikka häda lobiseda, onju?
Riks. Seekord jäta Allan küll mängust välja. Rääkis ta mulle mis rääkis, aga mis numbritesse puutus, siis oli su mees nigu üks punane partisan gestaapos ülekuulamisel!
Mare. Kuidas sa siis tead?
Riks. Siin pole mingit saladust. Eks minagi käin vahetevahel Tallinnas. Ütleme nii, et ükskord sai va Margnaga klaasike või kaks kummutatud.
Mare. Margna? Milleks pidi tema sinuga avameelitsema?
Riks. Vaat seda mina ei tea. Aga tema on Euroopa kasvatusena isand, tema teab, mis on õige ja õiglane.
Allan. Tema teab jah... igavene rootslane selline... see tõmbab teil mõlemal naha üle kõrvade nagu niuh.
Mare. Noh, olgu. Eks elu näitab, mis tuleb. Minu fantaasia niis suurte summadeni lihtsalt ei ulatu, onju... Aga ega ma sind vaest juustuparunit nutsuta ei jäta, ole sa mureta...
Riks. Vaata, plika, on meie vahel olnud enne mis on olnud, oleme isegi kohtus käinud ja pärast leppinud, aga seda sigadust sa veel kahetsed surmatunnini...
Allan. Kuidas sa mu naisega räägid?
Riks. Ma ei räägi sinu naisega, ma räägin oma õega. Ei tunne tema au ega õigust.
Mare. Mida tead sina õigusest, igavene... ahnepäits ja külakurnaja, vaat just!/?
Riks. Mis sa veel mulle südamlikku ütled? Polegi muud? No nii, kas hakkame sõitma? Muidu jahtub jõuluhani ära...
Mare. Pista oma hani tead kuhu! (*Teise tupp*).
Allan. Kuule, Riks, ega see nüüd mehetegu küll ei olnud...
Riks. Sina, pea üldse moka maas! Könn oled sa olnud ja könniks jääd.
Allan. Tead, mees, seda ma sulle... ah, mis? Mingi austus peaks ikka ka olema! (*võtab isegi poksiaseendi*).
Riks. Mis sa vehid tühja tuult? Meie Marega kakleme vähemalt mingi asja pärast ja selleks asjaks on seekord suur kotitais raha...
Allan. Mida pole veel olemaski!
Riks. Aga vaata, kui vägev kisma selle eest!
Mare (*teisest toast välja*). Ah nii, ah nii? No olgu! Ma annan siis kõik sulle, nii tahad sa, onju? Võta, võta, topi see raha oma täitmatusse talusse või kuhu tahes!
Allan. Nüüd lähed sina ka lolliks...
Mare. Sinuga, Allan, on mul veel eraldi jutt ees!
Riks. No-nii, Petersonid, ega siis midagi – nagu ma aru saan, teist sõitjaid ei tule? (*natuke a la Sulev Nõmmik*) Noh, head aega siis ja ilusat jõulurahu takkapihta!

308. lugu, 3. episood

Johannese-Alma korter. Alma ja Allan.

Allan. See suur et... Jäta nüüd see turritamine, ega me siis paha pärast... Me tegime natuke nalja ja kogu lugu!
Alma. Nali või midagi. Aga mis teist meestest tahtagi. Räägi parem, mis sul täna plaanis on?
Allan. No muud midagi, aga Tartus peaks pärast lõunat ära käima.
Alma. Mida sa sinna otsid, heldeke?
Allan. No kui kõik peaks minema nagu ma loodan, siis täna saan ehk oma juhiloa tagasi.
Alma. Jummal jah, see on küll suur asi! Aga sa poiss vaata, et sa edaspidi enam mingeid vigureid ei teeks.
Allan. Mis mina? Poleks see pagana koer mulle tookord ette hüpanud...
Alma. Jäta järele! Ega siis koer purjus olnud, ikka sina!
Allan. Nojah, sellele on mul raske vastu vaielda. Aga mis sa ilma asjata muretsed, ega mul esiootsa polegi nende lubadega suurt midagi peale hakata. Autot ju praegu polegi.
Alma. No siis hakkad tööd otsima...
Allan. Tead ju küll, kuidas siin Mornas sellega on.
Alma. Oota, Allan... Ma kuulsin, et Põdral on üks veoautojuhi koht vabaks jäänud. See Kuivaoja Tõnu, tead küll, tema enam ju seal ei tööta... Äkki räägid Põdraga?
Allan. Juba uuritud. Seda kohta enam polegi. Tõnnile anti koondamisrahad kätte ja kogu lugu. Ise ütles, et hea seegi, seal ei saa töölisel teinekord õigel ajal palkagi kätte...
Alma. Mis sa räägid, Põder on ikka päris asjalik ülemus olnud siiani?
Allan. Ei mina tea, mis seal mööblivabrikus toimub ega tahagi teada. See suur et... Piinlik küsida, aga saaksid sa mulle natuke raha laenata?
Alma. Palju sul siis vaja on?
Allan. Bussiraha... Tartusse ja tagasi, muud midagi.
Alma. Mis sul siis üldse ei ole jälle raha või? Ise sa siin alles kiitsid, et jõulukuuseäri tõi midagi sisse ja...
Allan. See sai Mare kätte antud, et poleks ütlemist. Ja omavahel öeldes, ega see teab kui suur summa ei olnudki. Ma ei tahtnud Johannese kuuldes sellest nii täpselt rääkida.
Alma. Noh, mõni tuhat ju ikka?

Allan (*lööb käega*). Ah, oli mis oli... Peaasi, et miinustesse ei jäänud.

Alma. Ah koguni?

Allan. See suur et... Napilt sai ikka välja tuldud. Oleks ma teadnud seda turuvärki, kõike neid makse ja kogu seda tsirkust, ma poleks hakanud jamamagi.

Alma. Oh Allan, Allan, mis sinust küll niimoodi saab...

Allan. Sa siis ei laena või? Eks ma pean siis linnavalitsusest läbi minema ja Mare käest võtma, ta unustas hommikul mulle jätta...

Alma. Vaat seda nüüd küll ei ole! Mõni võib seal veel näha, kuidas minu poeg oma naise käest taskuraha käib küsimas! (*Võtab puhvetist raha*) Kaheksajast kroonist jätkub?

Allan. Ole sa tänatud!

Alma. Tagasi maksad siis, kui saad. Kuule, Allan, ja mis asja see Mare sul aina niimoodi tormab, pea laiali, midagi tal meeles ei püsi?

Allan. Ah Mare või? Eks ta paneb õhtul Tallinna ja sealt edasi Stockholm.

Alma. Ma kohe imestan, Allan, kuidas sa saad sellest nii rahulikult rääkida!

Allan. No kui inimene peab sõitma, las ta siis sõidab.

Alma. *Nojah, aga sa ise tead sama hästi kui mina, et seal on see Margna mängus... Tema ju Mare sinult omal ajal ära meelitas...*

Allan. Kui päris aus olla, siis kõigepealt ikka Ahven...

Alma. Mõtlet, jah, mida kõike pole vahepeal olnud...

Allan. See suur et... Sihuke see inimese elu juba kord on, ega kõiki asju ei saagi korraga peo peale võtta, hakkab kohe imelik... Ja sellest me rohkem täna ei räägi. Mis Maresse puutub, siis tema sõidab hoopis viisa asju ajama.

Alma. Mis sa räägid nüüd mulle? Kas siis Rootsi sõiduks on jälle viisat vaja?

Allan. Mis Rootsi, mis Rootsi...

Alma. Miks sa nüüd vait jäid, Allan?

Allan. Rohkem pole nagu õigust rääkida.

Alma. Einoh, eks sa ise tead. Eks te salake ja teeselge aina edasi.

Allan. Hea küll... Riks juba niikuinii midagi teab. Pole aimugi, kust ta välja nuuskis... Mare peaks korra nagu seal... Vanuatu riigis ära käima.

Alma. Mis loll jutt see nüüd on? Mis Vana Out? Sellist riiki nüüd küll olemas ei ole.

Allan. On küll. Eesti hakkab sellega isegi diplomaatilisi suhteid sisse seadma. Kas üks on korralikult kinni?

Alma. Mis see peaks asjasse puutuma?

Allan. See on sihuke jutt, et... saad aru? Sellest ei tohiks enne õiget aega mitte üks hing teada.

Alma. *Jessas, kelleks sa oma ema pead? Ega mina pole siis mingi Laine-sugune latatara...*

Allan (*ringi vaadates, häält tasandades*). No olgu, eks kuula siis!

308. lugu, 5. episood

Alma, Allan

Alma. Sa rääkisid sellest asjast nii, et hakka või uskuma.

Allan. Einoh, ega mina ka ei tea, aga... Mare on mulle neid pabereid näidanud. Ju see ikka nii on, nagu ma sulle rääkisin.

Alma. Lase mul lõpetada, Allan! Ma tahtsin sulle ütelda, et hakka või uskuma, aga mina vaat ei hakka.

Allan. Enda asi.

Alma. Vaata, Allan, mis ma sulle ütlen...

Allan. Ma tean küll, mis sa ütled. Sa ütled nüüd, et sellist raha pole maailmas olemaski.

Alma. Seda ma ei ütlet. Aga selline summa, üle saja miljoni eesti krooni, jumal hoia... Nii käib see ainult muinasjutus.

Allan. Kui igasugu maksud maha arvata, siis vist natuke vähemgi... Aga mis see sada milli ikka ära ei ole, kui nii võtta?

Alma. Mis juttu sa ajad, poiss!

Allan. Ma räägin, nagu asjad on. Loe lehte, eks vaata siis, mis seal Tallinnas või Põhja-Eestis näiteks majad või natuke korralikumad korterid maksavad... Alla miljoni ei saa enam midagi!

Alma. Ei, Allan, jäta järele. Mis sa teeksid saja majaga?

Allan. Ma tõin ainult näite. Mill siia, mill sinna, ongi näpud põhjas.

Alma. Sellised asjad juhtuvad mingite hoopis teistsuguste inimestega, Petersonid pole sellised, usu mind...

Allan (*ironilised pahvatused*). Ah! Ah! Ah! Mis need Petersonid siis viletsamad on?

Alma. Ei olegi viletsamad! Meil on lihtsalt teistmoodi elu. No olgu – ütleme, kui see oleks nii... Ja mida te selle rahaga kavatsete peale hakata?

Allan. Mis seal ikka – hakkame ükskord inimese moodi elama.

Alma. Kui Mare muidugi tahabki...

Allan. Noh, temal on omad plaanid, mina olen siin omaette mõtelnud, et peaks õige selle Margna käest telefonitahase ära ostma, mis ta ikka siin meie linnas laiutab, ah, mis?

Alma. Allan! Täitsa lolliks läinud! Äkki ostad Põdra vabriku ka ära?

Allan. Mulle see mööblivärk huvi ei paku, ma rohkem tehnikamees.

Alma. See on nii jabur jutt, et hakka või naerma... Sina ja äkki vabrikant...

Allan. Aga mis ma teistest kehvem olen, mõtle ise? Vibutalu meil on? On?

Alma. See rohkem nagu naljavärk.

Allan. Näe, alles näidati telekas – üks endine Tallinn liharaiuja ehitab nüüd seal Hispaanias igasugu pomodele sooja mere ääres luksusvillasid ja peab peenikest naeru...

Alma. Ma nägin jah seda saadet... No tema vähemalt kogub kunsti.

Allan. Aga võib-olla meie hakkame ka kunsti koguma, kust sa tead? Üks korralik Leonardo da Vinci võiks vabalt seinapeal rippuda...

Alma. Kuhu sa selle paned, mõtle ise?

Allan. No ega me enam siia majja ikka ka konutama ei jää. Ma olen selle peale ka mõtelnud, ära sa arva. Tellime Arelt projekti ja... Sulle lasen õmblustööks ühe eraldi toa ehitada.

Alma. Ah ikka minu peale oled ka mõtelnud?

Allan. Kelleks sa mind pead, ema.

Alma. Suur tänu muidugi õmblustoa eest, aga mina ei lähe siit majast enam kuhugi!

Allan. Minevaastal ju läksid?

Alma. Vaat just sellepärast enam ei lähe! Palun jäta Allan nüüd see väljamõtlemine... (puudutab äkki südamekohta).

Allan. Mis sul nüüd hakkas?

Alma. Ei midagi, läheb kohe üle...

Allan. Ma tilgutan sulle natuke palderjani, tahad?

Alma. No eks sa tilguta... Nii igaks juhuks. Jumal küll, ise saavad sadu miljoneid, emale pakutakse aga ainult mingit lollit õmblustuba!

Allan. No ega mina tea, mida sa tahad. Eks lao lagedale, jätan meelde, peame Marega aru ja...

Alma. Ah, hakka juba bussi peale minema, jutumees! Saad vähemalt oma juhiloa tagasi, muidu jäädk mul siin õhusse ehitama! (Paus, valulis-sarkastiliselt) Õmblustuba, hhh!

309. lugu, 1. episood

Õnne 13 trepikoda. Hommik. Uku tuleb väljast tühja prügiambriga. Ültal trepilt komberdab alla Allan täpselt samasuguse ambriga, ainult et tema oma on veel täis.

Allan (*unine ja aeglase käivitumisega, nagu ta hommikuti on*). Ilsat hmkst härra linnapeale.

Uku. Paluks mitte tüli norida!

Allan (*kohkub natuke*). Ega ma pole ju norinud.

Uku (*naerab*). Siin majas ju oleme me kaks niisama meest... Eriti sellises situatsioonis. Mina olen Uku ja sina oled Allan, oleme rääkinud? Ja tere hommikust!

Allan. Eks ma katsu siis meeles pidada... See suur et... Milline situatsioon?

Uku. Eks ikka see hommikune prügitiir.

Allan. Ma vaatan, et üks null juba sinu kasuks, sul juba prügi välja viidud...

Uku. Ah, mul on koolmeistri põlvest see varajase ärkamise viga küljes! Kuule, mis ma tahtsingi... Kas Mare... kas su proua on reisi pealt tagasi jõudnud?

Allan. Kas peaks olema juba või?

Uku. Võiks juba olla küll, kui aus olla.

Allan. Ah et nagu tööluuks kisub või?

Uku. Mis sa nüüd, naabrimees. Aga tema on mul linnavalitsuses parema käe eest... Kaua ma ikka ühekäeline olen?

Allan. Seda nüüd küll, jah... Ma ütlen talle, et mis ta nii pikalt jamab...

Uku. Oh, jäta nüüd, küll me ise kuidagi oma tööasjad ära klaarime.

Allan. See suur... ei, ta peaks ikka täna enne lõunat ikka kohale jõudma küll. Nii ta mulle eile õhtupoolikul igatahes helistas.

Uku. No kena oleks, kena oleks... Noh, nägudeni siis või, Allan?

Allan. Seda nüüd küll, jah...

Uku. Mida sa nii hoolega uurid, naabrimees?

Allan. See suur et... Linnapeal täpselt samasugune prügiämber nagu lihtinimesel... Ah, mis?

309. lugu, 7. episood

Allani korter. Allan istub murelik-uimaselt telefoni kõrval. Samas on ka mobla. Heliseb lauatelefon.

Allan. Halloo? Ah sina, ema? Ei ole veel tulnud... Helistanud ka pole... Kuule, ärme nüüd pikalt padise, äkki ta just nüüd helistabki... (*Ukse kell*.) Oot, uksekell, äkki ongi Mare...

Allan tõttab avama. Ja tardub. Lävél seisab Margna.

Margna. Tere, härra Peterson... see tähendab, servus, Allan.

Allan. See suur et... Minu abikaasat pole kodus.

Margna. Seda ma arvasin... Hommikuselt laevalt teda ei tulnud, ma käisin vastas.

Allan. Mis jama see nüüd on?

Margna. Rahu, Allan! Võib-olla ongi niimoodi parem.

Allan. Mis asi on parem? Kui ta laeva peal ei olnud, siis kus ta on?

Margna. Seda ma tõesti väga täpselt ei tea. Kas me rääkisime sina või teie?

Allan. Ega te rootslased oskagi teietada.

Margna. Ma saan aru, minu siinviibimine võib sind üllatada... Tegelikult tulin oma tehasesse...

Allan. Miks te siis seal ei ole?

Margna. Ütle mulle sina, palun. Ja unustame mineviku. Mis olnud, see olnud. Kas ma ütlesin õigesti?

Allan. Hea küll, tule edasi. Ja nüüd lao lagedale, mida sa Marest tead? Ta pole täna kordagi helistanud ja mobla on ka väljas.

Margna. Ole mureta! Härrad Olafsson ja Dagberg hoiavad mind pidevalt asjadega kursis

Allan. Need on need Stockholmi advokaadid, jah?

Margna. Jah, ja minu väga head tuttavad. Proua Peterson... See tähendab Mare... see tähendab... proua Peterson peaks nüüd juba kindlasti Eesti Vabariigi territooriumil olema...

Allan. Mida see kõik tähendab?

Margna. Vaat seda ma ei tea. Võib-olla... Võib-olla lülitas tema oma taskutelefoni välja selle pärast, et ei taha minuga enam konsulteerida.

Allan. Ah soo? (*Läheb isegi lõbusaks*). No siis hakkam ma aru saama...

Margna. No sa tead ju paremini kui mina, milline tema mõnikord on... ütleme, et vaimustavalt... ootamatu...

Allan. Etteaimamatu vist... tahtsid sa ütelda?

Margna. Etteaimamatu? Võimalik. Aga on asju, kus tuleb kohe väga palju ette aimata, ja siin, Allan, siin on vaja mehelikku ratsionaalset mõistust, mida mina väga loodan sinul olevat! Kas ma tohin saada klaasi vett ja siis natuke istuda?

309. lugu, 9. episood

Allan, Margna. Intensiivne jutt.

Margna. Ja kõike seda kokku võttes palun mina sind südamest, Allan... kui see asi ükskord vormistatud peaks saama, on väga oluline, et olemas oleks üks tööpoolest asjalik investeerimise plaan...

Allan. Einoh, eks me ole siin üht-teist juba visandanud, aga... Paneks näiteks uue õmblusvabriku püsti... Või siis... (*takerdub*).

Margna. Ma aiman, mida sa tahtsid ütelda. Elektroonika. Aga oma tehast ma esialgu ära ei müü.

Allan. Ega ma seda pole mõtelnudki...

Margna. Oled küll, ja see isegi meeldib mulle. Järelikult on sul arisoont. Ärimees mõtleb ikka igasuguseid asju... Ja ka seda, kuidas teistelt midagi kasulikku ära tõmmata.
Allan. No kui nii, siis...
Margna. Allan, unusta kõik need pisikesed vabrikud. Mõtle globaalselt. Arvestades kõiki asjaolusid, ja seda, et meie oleme nüüd ikkagi Euroopa Liidus, tuleb panus teha hoopiski millelegi... tõeliselt globaalsele... Nii et mingi õmblusvabrik on selle kõrval köki-möki, nagu teie siin Eestis tabavalt ütlete...
Allan. See suur et... Aga mis asi siis härra Margna meelest pole köki-möki?
Margna. Ütle mulle Thorbjörn, eks? Meie oleme nüüd ühise vankri ees...
Allan. Tohoh, mis ajast?
Margna. Praegusest silmapilgust. Tuleb teha üks globaalne käik. Kui teie Marega seda muidugi soovite. Tegelikult, Allan – kui sina seda soovid. Mehel on ikkagi mehe mõistus!
Allan. No eks lao lagedale, mida sa välja oled mõtelnud.
Margna. Energia! See on just see, mida on alati vaja! Elekter, nafta, noh, veel see põlevkivi... Vali ise Sina oled peremees.
Allan. Mare raha ju.
Margna. Aga sina oled Mare peremees!
Allan. Noh, olgu. Ja mida sa siis teeksid, kui...
Margna. Mina mõtlen, et kui meie ostaksime endale mõned kenad naftaterminalid?
Allan. See suur et... Äkki maffia lööb maha?
Margna. Aga äkki ei löö? Mina paneksin natuke ka omalt poolt juurde, me teeksimme kolme peale ühe tõsise firma...
Allan. Kuidas sa ütlesid... kolme peale?
Margna. No kuule, know-how maksab ikka ka midagi. Peaasi, et Mare ei kiirustaks muude otsustega... Sina suudad teda mõjutada.
Allan (süngestub). Ei hakka ma siin kedagi mõjutama.
Margna. Oota, oota, Allan... Ma ei saa nüüd aru. Alles me leidsime sinuga nii soodsa idee.
Allan. Mina küll ei leidnud midagi. See suur et... lõpetame selle udujutu nüüd parem ära. Mingit raha ju veel pole.
Margna. Kas siis ei usalda mu ärivaistu? Ma soovin ju ainult teile mõlemale head!
Allan. Endale ikka ka.
Margna. Aga loomulikult.
Allan. See suur et... Las ta olla loomulik pealegi. Kuule, sa pidid nagu oma tehasesse minema?
Margna. Küll ma jõuan... Kuule, Allan, kui sind nafta ei huvita, kuidas oleks tuule jõuga tehtud elektriga?
Allan. Pane aga ise oma tuuleveskid vehkima, ega ma vastu ei ole.
Margna. Mis sul nüüd juhtus, et sa äkki nii negatiivne oled?
Allan. Mõistus tuli koju tagasi.
Margna. Nii? On sul endal äkki mõni hea idee?
Allan. Üks on jah. Sihuke, et seda nõuhauld mina küll kaasa ei tee, kus Margna ja Peterson oleksid kompanjonid ja minu Mare meie kahe keskel! Paremini söön või kartulikoori! Lähed siis või ei lähe?

309. lugu, 11. episood

Allani korter. Mare on ilmunud. Pole veel ümber riietunud, istub reisiväsimumusest koltununa oma avatud kohvri kohal ja pakib asju välja.

Mare. ... selle albumi ma tõin Johannesele, talle meeldivad ju igasugused linnavaated...
Allan. Päris kobe.
Mare. See rätt on sinu emale. Mis sa arvad, kas hakkab nina kirtsutama või ei hakka?
Allan. See suur et...
Mare. Ah soo, jah, need mansetikad on sulle... Kanna terviseks...
Allan. Ole sa tänatud... Aga... räägi nüüd ometi, miks sa nii kaua seal ära olid ja miks sa terve tänase päeva telefoni vastu ei võtnud?
Mare. Kuule, ma olen nii surmväsinud, et lihtsalt ei jaksa täna rääkida... Oota, kellele ma selle lipsu ostsin?
Allan. Päris trendikas teine.
Mare. Ära käpi! Sina juba said oma nänni kätte. Tead, ma kingin selle Ukule. Pugemise mõttes, onju?
Allan. Ise tead. Ja nüüd räägid.
Mare. No mis ta on... Viisa saan ma paari nädala pärast kätte, aga seda tuli hoopis Taanis vormistamas käia, kujutad sa ette?
Allan. Taanis? Kuidas sa sinna sattusid?
Mare. Ma ju rääkisin sulle, et tulin Kopenhaagenist lennukiga, onju? No Stokis ei võetud meid millegipärast üldse jutule, minu nimi ei meeldinud või mis... Ma kohe tunnen ette, et see Vanuatu on üks õuduste saar!

309. lugu, 13. episood

Allan. Mare

Allan. Räägi nüüd selget juttu ka, ära aja mind peast segaseks!
Mare. Nüüd olen ma nendele Rootsi advokaatidele sõiduraha ka veel võlgu... jube, onju! Ja hotelli eest ka midagi... Aga poleks neid... Jumal, ma ei oska ju inglise keelt ka nii palju...
Allan. Aga miks sa telefoni välja lülitasid? Ma pidin siin juba lolliks minema!
Mare. Vaat see pauk ka kõigele lisaks! Aku sai tühjaks, ja kus sa seda enam laadid? Näh, vahi ise, kui ei usu!
Allan. Ongi, pagan... Ma juba mõtlesin, et...
Mare. Jumal küll, ja rahad on ka täitsa läbi! Võlad kaelas ja nii edasi. Ma ei kujuta ette, kuidas ma sinna Vanuatusse üldse lendan...
Allan. See peaks päris kõvasti maksma minema.
Mare. Ma juba kalkuleerin. Minimaalselt 65 000 eeku, onju! Pole midagi parata, tuleb vist Margnalt laenata...
Allan. See suur et... Ega ta vist laena.
Mare. Tema või? No kuule, kes mulle selle laviini kaela tõmbas, onju? Tema on ikkagi vägagi asjast huvitatud isik!
Allan. Enam ei ole. Ma viskasin ta nats aega tagasi siit välja.
Mare. Misasja? Margna kihutas siia sinu juurde? Kuidas ta julges? Ei, ma ei usu, onju?
Allan. Eks küsi tema käest järele... Mis sa vaatad? Hakkad nüüd mu kallal õiendama?

Mare. Mis ta siis rääkis?

Allan. No ikka globaalset juttu.

Mare (väike paus). Tõsiselt kohe... et viskasid välja?

Allan. No enam-vähem jah, aga viisakalt. Omal jalal läks.

Pikk paus.

Mare (pupsatab). Nojah, kui see nii juhtus, mis mina teha saan...

Allan. Sa siis ei õiendagi või?

Mare. Tead, ei jaksa... Ja kui aus olla, siis ta oli viimasel ajal natuke juba liiga hoos minu... meie rahasid paika panema, onju?

Allan. Pagan teist naistest aru saab!

Mare. Jessas, ainult see on küll vilets lugu, et nüüd olen ma talle ju ka nagu võlgu!

Allan. See suur et... Küll me kinni taome! Kasvõi protsentidega!

310. lugu, 8. episood

Põdra maja. Pille, Laur ja Mare istuvad laua ümber.

Mare. Veel torti, härra Pöder?

Pöder. Mina? Torti? Mis te nüüd!

Pille. Ja seda ütleb ta pärast seda, kui on kaks viilu juba ära söönud! Tead, Mare, ta on mul jube maias...

Mare. Ah, minu Allan on samasugune.

Pöder. See on suur lohutus teada saada, et olen samasugune nagu Peterson.

Viiv ebamugavat vaikust, siis võtab Laur mängleva kergusega teise teema üles.

Pöder. Kuulge, ma olen mitut puhku kuulnud, et teil on mingi päris omapärane asjandus seal kusagil valla tagaservas käima pandud, mingid linnameeste luuremängud või midagi sellist?

Mare. Seda just mitte, aga tulgee vaatama, seal võib maastikul vibusporti harrastada ja... Onju?

Pille. Laur, söidame sinna kevadel! Pa-alun! Ma pole elu seeski vibuga märki lasknud!

Pöder. Märki lastakse rohkem ikka vist nooltega, kui ma ei eksi?

Pille. Laur, kuidas sa aru ei saa... vibu on laskeriist, nool on laskemoon...

Pöder. Vaata kui tark naine mul on. (väike nagin on juba õhku kerkimas).

Mare (ruttu). Vibu ja noole ja kõigeaga, noh, onju... iMina ise olen selles asjas täitsa andetu, aga mõni küllaline... no kohe päris Robin Hoodid! Muidugi tulge. Kui vaja, saate isegi öömaja ja puha.

Pöder. Ei, see on huvitav, huvitav... Noh, olgu, me mõtleme sellest asjast. Muide, mina pean veelkord teie eest vabandama, et nii näotult oma ajakava muutsin, aga Tallinnas...

Mare. Jah, ega ma ei teeks pikalt, kui te tõesti kohe varsti sõitma peate.

Pille (liiga päikseliselt, et mõjuda siiralt). Ma saan aru, et nüüd algavad tööjutud või midagi sellist?

Mare. Noh, mingil määral... võüib ka nii ütelda.-.

Pille. Siis jätaaksin ma teid natukeseks omapead?

310. lugu, 10. episood

Mare, Pöder.

Mare. Enne, kui asja juurde asuda... Ma olen mõtelnud, et mis oleks... Kui teie mööblitehas saaks tulevikus ühe korraliku rahasüsti?

Pöder. Noh, ma ei paljasta vist erilist saladust, et ükski ettevõtte ei ütleks ära ühestki kenast rahasüstist. Aga mida te konkreetselt silmas peate?

Mare. Esialgu on see jutt niisama... ütleme, idee tasandil. Aga aasta teisel poolel, siis on väga võimalik... onju?

Pöder. Säärased ideed pole just igapäevased asjad.

Mare. Noh, meil on ju väike linn, kõik tunnevad kõiki, ja... räägitakse, et teie tehases olla jälle töölisi koondatud?

Pöder. Tõsi. Mina nimetaksin seda pigem küll ümberkorralduseks. Seda tehakse igal pool. Targad masinad tulevad kohmakate tööliste asemele, mis parata.

Mare. Jah, aga inimestel oleks ikka raha ka vaja...

Pöder. Kellel poleks? Kahju küll, aga üks tööstusettevõtte on kaunikesti julm struktuur. Igatahes pole see sotsiaalabi kontor kohe mitte kindlasti.

Mare.. Ma sellepärast mõtlesingi, et kui hoopis laiendaks teie tootmist... Mornas ju paar ettevõtet kokku ongi... Mis linn see on, kus tööd ei ole, onju? Ma siis mõtlesingi.

Pöder. Palun vabandust, aga ma ei saa siamaani päris hästi aru, kelle nimel te esinete? Aa, ja-ja-jaa, teie olete ju meie Mornas linnavalitsuses mingi asjapulk? Vabandust... khm...

Mare. Ah, pole midagi, kuigi nime poolest olen ma vist isegi nagu abilinnapea... Aga praegu ma räägin iseenda nimel?

Pöder.. Kuidas, palun? Teie, Mare Peterson, teete mulle iseenda nimel ettepaneku mu tehast laiendada ja töölisi juurde palgata? Kas teil on aimu, mis see kõik maksab?

Mare. Ei ole aimu, aga ma arvan, et rahas pole küsimus.

Pöder. Kuulge... (Vaatab kella. Vaatab Maret). Noh, olgu. Mida te pakute?

Mare. Ma ei nimetaks teile summat, aga selle eest saaks mitu säärast tehast ära osta...

Pöder. Ja edasi? Ma näen, et teil on probleem, muidu poleks te siia tulnud.

Mare. Probleem on olemas jah. Ma pean sellele rahale järele sõitma... Võrdlemisi kaugele... Onju?

Pöder (huvi kaob, toon muutub). Hakkan aimama, millest jutt.

Mare (jõuab piinliku punktini). Niipalju ütlen, et asi on paranduses ja... Ühesõnaga, kõigepealt vajaksin ma laenu, et saaksin selle sõidu ette võtta, onju?

Pöder. Ma niisama huvi pärast küsin, kui suur summa teid siis rahuldaks?

Mare. Seda oleme me kalkuleerinud nii ja teisiti.

Pöder. Teie?

Mare. Jah, abikaasa on asjaga kursis.

Pöder. Jaa-jaa, Allan Peterson, tunnen, tunnen. Kunagi oli tal päris asjalik prügiauto, ma mäletan.

Mare. Nojah, me arvutasime, et mul oleks vaja lühiajalist laenu... Umbes 60-70 700 krooni. ONJU?

Pöder. (tõustes) Oli väga meeldiv teie tutvust uuedada, proua Peterson.

Mare. (Paus, neelatus) Te siis.. Selge.

Pöder. Ei, ei, te isegi üllatasite mind. Teil oli nii liigutav proloog, ma hakkasin lausa huvi tundma...
Mare. Kuidas te võite... See pole mingi udujutt, ma võiksin tõesti ju... teie tehase...
Pöder. Andke andeks, aga kahjuks ei anna ma põhimõtteliselt laenu. Mis teha, selline ma olen, väike vastik ja hingetu kapitalismi
tinasõdurike. Nii te arvate, eks?
Mare. Mina... mina ei oska midagi arvata... Andke teiegi andeks, et teie kallist aega raiskasin!
Pöder. Mul on au!

311. lugu, 1. episood

Õnne 13. Allani-Mare korter. Hommikuhämarus. Magamistoast vaarub kööki unine Mare, hommikumantel kuidagimoodi üle õlgade tõmmatud. Süütab tule, paneb kohvimasina käima, vajub istuma, käsi põse all. Paistab, et ta tukub. Aga ainult sinnamaani, kuni ta unesegane pilk on fikseerinud seinakalendri. Üks kuupäev selles (jooksva töö käigus peaks selgeks saama, milline kuu ja -päev sobiksid, see peaks "mängult" olema paar nädalat pärast "siin-ja-praeget") on rasvase sõõri ja hüüumärgiga ümbristatud. Mare jääb seda jõllitama-põrnitsema. Ja ohkab siis raskelt ja traagiliselt. Vesi niriseb samal ajal kohvikannu. Siis lõhestab tasuta hommikuvaikuse läbilõikav telefonihelin. Mare vaatab telefoni, raputab pead, tõstab toru kõrva äärde

Mare. Hallo? Kas teie ei teagi, mis kell on... Miiida? Stockholm? Sixten? Sixten who? Wau, its You! I am very sorry! Yes?
Yes... I know... I understand...

311. lugu, 3. episood

Mare-Allani korter. Kostab veepahinat tualetis, tuttavaks saanud lotendavas pidžaamas ilmub tuppa Allan. Nüüd on tema kord pistijala magades läbi toa uimerdada. Äkki märkab ta poolpraakil köögiust. Ja valgusviirgu. Jääb seisma. Siis kuuleb ta midagi... kas mitte nuuskatust? Allani kulmud kerkivad, ta läheb vaatama. Jääb köögiuksele seisma. Mare istub seljaga tema poole, õigemini, lõsutab rinnuli köögilaua, kohvikruus käeulatuses. Allan jääb uksele seisma.

Allan. Mare?

Mare (võpatades, vaenulikult). Keda sa siis lootsid siin ees leida?

Allan. Mis keda, mis keda... Ma vaatasin, et tuli põleb... Mida sa siin nii vara teed?

Mare. Mis see sinu asi on?

Allan. Muud midagi, aga kell nii vähe veel...

Mare. Kui vähe, eks mine siis maga edasi!

Allan. Mis ma sulle siis nüüd jälle ütlesin?

Mare. Sina ei oskagi midagi ütelda. Mine põõna aga edasi, norska terve oma ülejäanud elu maha, kuulsid siis!?

Allan. No-no-noo... Närvid läbi või?

Mare (püüab braveerida). Sina ära minu närvide pärast muretse tunne. Minuga on kõik absoluutselt tipp-topp. No mis sa vahid?

Allan. See suur et... Mis sa pillid siin või?

Mare. Mina? Nutan! Hah, need ajad on ammu möödas! Seda asja sina küll enam ei näe! Elu seeski mitte!

Peterson. Jah, ega meie, Petersonid...

Mare. Ära aja mulle seda Alma jama! Ise sa oled Peterson, mina olen hoopis sündinud Kattai. Onju!? Aga ega see pole ka see asi, millega hoobelda... Riks, vaat tema on Kattai. Pidid sa mulle seda meenutama!

Allan. Mina pole Riksist sõnagi rääkinud. Mis sa nüüd laiad hommikul vara, ausalt, Mare...

Mare. Mina teen oma kodus mis ma ise tahan ja kella ma selle juures ei vaata. Onju?

Allan (hakkab nüüd naise hüsteeriamekilist meeleolu suisa pelgama. Eks sa ise tea... (Hakkab taanduma).

Mare. Kuhu sa nüüd lähed? Ma küsin sult, kuhu sa nüüd hiilid?

Allan. Ise sa käskisid mul elu maha magama minna.

Mare. Ei lähe sa enam kuhugi, kui juba tulid! Istu maha! Kalla endale kohvi, onju?

Allan. Sul on või?

Mare. Jummal küll, nagu mingi vanaaätt, isegi kohvilõhna ei tunne enam! Mis mees sa oled?

Allan. Sa siis ei teagi või? Sinu mees olen, ametlikult ja juba teist korda... Mingi austus peab ka olema!

Mare. Tõesti? Ja kui sa tõesti minu mees peaks olema, milles ma mõnikord täiesti kahtlen, siis ütle palun, mida ma pean tegema?

Tead ka, kes mulle juba hommikul vara helistas! Sixten!

Allan. Mis Sixten veel see on, ma tahaks teada... Ah soo, see on üks nendest... noh nendest Rootsi advokaatidest...

Mare. Näed, ikka teab! Sixten küsis, ega mul pole meelest läinud, et peame Vanuatusse lendama, onju? Ja veel tundis ta huvi, millal ma lennupiletid ära broneerin, et sinna sellesse... noh, Vanuatusse lennata... ja... ja...

Allan (norguvajava häälega). Mida sa talle siis vastasid?

Mare. Mida ma talle oskasin vastata. Mõtles ise, igavene toslem selline! (Ja nüüd purskab naine tõesti larinal nutma).

311. lugu, 5. episood

Allan, Mare

Allan. See suur et... Jäta nüüd järele, noh, ole ikka inimene...

Mare. Uuuuu...

Allan. Ära nüüd nuta, ausalt, noh, unusta ära! Mina kohe ei teagi, mida teha, kui sa nutad, kuuled siis... Tahad, ma toon sulle palderjani või midagi, ah, mis?

Mare. Ole vai, lollakas! Uuu... Ma ei nutagi, ma niisama natuke... ajaviiteks ulun...

Allan. Mis sa ikka mingisuguse raha pärast vesistad, ausalt... Kuu peale need mõttetud miljonid! Äkki polegi neid seal ookeani taga olemas, niisama üks bluff? Unusta ära, ah, mis?

Mare. Küll sa võid rumal mees olla, Allan! Ega ma siis raha pärast ulu...

Allan. A' mille pärast siis?

Mare. Mina ulun põhimõtte pärast, kuidas sa aru ei saa! (Nuuskatab, mõtleb siis järele) Ja võib-olla natuke raha pärast kah, ega ma nii täpselt ka ei tea... On... ju...? (NB! mitte see tavaenergiline ONJU!)

Allan. See suur et... Mis me ikka sellisega peale hakkame? Ainult üks jama teise otsa.. Mis vabrikant või see suur oligarh...sina ikka oled.

Mare. Ja sina oled, jah?

Allan. Mina küll ei tahaks mingi oligarhi moodi tegelane olla, neid muudkui notitakse maha ja üldse... Parem ikka mingi kindel töötas... no või siis mingi väiksem äriärk...

Mare. Neid sinu oma ärivärke oleme mitu korda näinud ja kuulnud! Alles see jõulukuu aktsioon sul käis, naera ribadeks...

Allan. Ära ikka ütle, ega mul siis iga kord ka päris nihu pole läinud... Kesse sinna talusse need viburajad välja mõtle, ah, mis?

Mare. Minu teada oli see hoopis Ümera Ülu, onju?

Allan. Oli ka või? Nojah, üks külahullud ole ennegi ajalugu teinud... Tahad siis palderjani või ei taha?

Mare. Mine metsa oma palderjaniga! Tead, Allan, parem, kui seda pärandust poleks olnudki... Nüüd muust ei mõtlegi, et saaks juba kätte, saaks juba kätte, saaks juba kätte! Vasstik! Oleks see pagana jama ükskord juba ühelpool!

Allan. Võta külmalt. Kuidas läheb, nii läheb! Peaasi, et sa ei uluks, seda ma küll välja ei kannata.

311. lugu, 7. episood

Mare, Allan

Mare. Tead, Allan, mis ma teen, kui ma tõesti selle raha peaksin saama? Ma annan igauhele... miljoni! Miljon dollarit, onju!

Tehku siis mis tahavad, ausalt!

Allan. Ära nüüd ikka nii ka laiama hakka.

Mare. Mis sul on kahju või? Jaanusele annan kohe kaks miljonit, tulgu koju tagasi, mis nad rügavad Janega seal Iirimaa! Kahju kohe mõelda!

Allan. See suur et... ära nii palju anna, lähevad laisaks kätte.

Mare. Ole vait! Ja Almale ja Johannesele annan ja ... ja Riks saagu kah, pagan temaga! Ja paar miljonit annan heategevusele, noh, lastehaiglatele ja kodututele...

Allan. Aga mina?

Mare. Sina oled minu mees ja sina saad ainult natuke taskuraha...

Allan (ei solvu, peaasi, et Mare ei nutaks!). Parem see kui mitte midagi. No kas läks tuju paremaks nüüd natuke?

Mare. Midagi ta ei läinud! Mis miljonid, kas sa siis ei tea, et mul pole pennigi, et oma suurele rahale järele sõita? (Nüüd hakkab ta juba tõsiselt pillima). Nii häbi, kas tead...

Allan. Ega see väiksem raha, nagu sa ütled, ega see pole maa pealt ära kadunud...

Mare. Mida sina ka rahast tead! (Tõuseb, kätega nagu varjates) Kelleltki pole enam laenata, uhkus enam ei luba, kas tead! Ära puutu mind! Sina mind aidata niikuinii ei saa!

Allan. See suur et... ära nüüd ikka niimoodi ka ütle.

Mare. Lase! Ma lähen nüüd vanni ja siis jooksen tööle ja keegi, mitte keegi siin linnas ei tohi kunagi teada saada, et proua

Peterson ... uuuu... suvatseb mõnikord hommikuti natuke nutta... uuuh...?

Allan (alle järele). See suur et... Sa veel ei tunne mind! Tahad, ma ajan selle kuradi reisiraha sulle juba täna välja? Ah? Mis?

311. lugu, 9. episood

Johannese korter. Allan käib, kohvikruus käes, muudkui edasi tagasi, Johannes istub laua taga, ajaleht ees, ja jälgib teda teatava imestusega. Harva on Allan nii liikuv ja nii püsitu.

Johannes. Tahad äkki veel kohvi? See kukkus täna sihuke paras mahe välja...

Allan. Ei, ega ma siis kohvi pärast tulnud, ma niisama... ajaks sõnake juttu... See suur et... kuule, ise sa ju enam kohvi ei joo, kuidas sa siis maitset tead?

Johannes. Haa! Õige kohvi tunneb lõhnast ära. Seda tunned nüüd aruharva, et vaat see on see õige!

Allan. Nojah, üks ta ole... Mis lehes uudist?

Johannes. Ma ju rääkisin sulle enne. Et mitte tuhkagi üle selle, mis eile õhtul telekas oli.

Allan. Ah soo, rääkisid vist küll.

Johannes. Kuule, poiss, sul on täna nagu mingi ora tagumikus?

Allan. Pole mul häda midagi.

Johannes. Lao aga lagedale. Ja jäta see heegeldamine, kus sa saad... Mu auväärt hallpea hakkab sellest ringi käima.

Allan. Ütle, Johannes, sa ikka elu näinud mees, ütle, kuidas sulle mõjub, kui naised näiteks toinama hakkavad.

Johannes. Ah soo? Vaat kus küsimus... Sa ju peaks nagu teadma, et sinu ema... Kui ta mõnikord nutabki, siis mulle seda ei näidata.

Allan. Õige jah. Mare on samasugune. Aga täna näe... kukkus vesistama. Mine või lolliks, ausalt!

Johannes (vaatab teda murelikult). Kuule, mul on siin sahtlis üks poolik suitsupakk, ma ei mäletagi, kes jättis, äkki tahad närvide rahustamiseks?

Allan. Ei taha ma mingit suitsu. Ja káarakat ka ei taha.

Johannes. Oi sa raks, siis on asjad tõsised. Ega te jälle ometi...

Allan. Mine nüüd! Selles mõttes on kõik korras... aga ma enam ei mäletagi, millal ta viimati nuttis...

Johannes. Khm... Mina mäletan. Siis, kui te esimest korda lahku läksite.

Allan. Ah soo? Miks mina sellest midagi ei tea?

Johannes. Ega sina peagi kõike teadma. Nojah, asi paistab ikka tõsine olevat... kus ta sul üldse praegu, see nutune naine?

Allan. Einoh, tema on juba tööl, ega ta seal ei nuta, aga vaat mina... siuke tunne, et olen ma mees või ei ole... Et kui muud ei aita, mine või panka röövima!

Johannes. See on küll tõsine plaan! Äkki räägid lähemalt?

Allan. Ega mul muud üle jää... vist jah. Või oled sa juba midagi kuulnud?

Johannes. Kas see väike rahanutsakas, mis su Mare! kuskilt väljamaalt saada on?

Allan. Kust sina seda tead?

Johannes. Sinu ema pole mulle küll midagi rääkinud. Aga linnas sosistatakse küll, tead ju neid meie linna jutte.

311. lugu, 11. episood

Johannes, Allan. Episoodi algul istuvad kaks meest vaikides ja vaatavad teineteise otsa. Siis raputab Johannes pead.

Johannes. Jaa, see lugu võtab kukalt sügama, kui see tõesti niimoodi peaks olema...

Allan. Miks ta siis ei ole, on küll! Ega siis Mare naljaviluks Stoki ja Tallinna vahet seeri, rahad kõik läbi ja puha...

Johannes. Seda ma sulle ütlen omast käest, et pärandus on üks igavene suur rist ja nõök...

Allan. Oot, oot, sul oli ju ka kunagi mingi selline lugu...

Johannes. Parem, kui polekski olnud... Mis ta oli, 12... ei, juba 13 aastat tagasi...

Allan. Palju seda oligi? Kui see muidugi saladus ei ole?

Johannes. Mis saladus see väike raha. Mõnikümmend tuhat... Eesti krooni. Eeku, nagu mõned ütlevad. Tänu sellele ilmus mu kadunud poeg Artur välja... ja niisama äkki ta ka kadus.

Allan. Arturit mäletan ma küll. Kas ta pole siis sellest saadik enam siin käinud?

Johannes raputab tummalt pead.

Allan.. No siis on küll jura. Nagu sina ütled.

Johannes. Nii. Ja nüüd rehkenda, poiss. Jaga see Mare nutsakas minu summakesega ära... Siis saad teada, mitu tuhat vastikut jura teid varsti ees ootab!

Allan. Eks see paistab pärast. (*Musta huumoriga*). Aga nüüd tuleb mul minna panka röövima, mis mees ma muidu olen. Muidu ei saa Mare oma varandusele järele sõita.

Johannes. Mis ma räägin – raha paneb muudkui rahast mõtlema. (Vangutab pead). Ei tea jah, täna üldse imelik päev. Natukese aja eest just Kristjan helistas...

Allan. Mis mured siuksel veel saavad olla?

Johannes. Ära sa ütle – tema küsis, millisesse riiki ma soovitaksin tal koos Lainega emigreeruda, kui asjad peaksid pahaks pöörama? No selle alt korteri pärast...

Allan. Noh, seal elab ju jälle Are sees. Mis siis sellest, ta seal varemgi olnud?

Johannes. Jah, aga seekord ilma Sumbergi teadmata. Nüüd ta muidugi teab ja....

Allan. Mida sa ütlesid – et Georg on siin all või?

Johannes. Natukese aja eest tuli ja minu meelest pole ta siiani ära läinud.

Allan. Ma vist tean, mida ma nüüd teen...

Johannes. Allan-poiss, see pole vist hea plaan... Kas sa siis ei mäleta, mida ta alles paari aasta eest minu ja Almaga tegi... ka ühe võla pärast?

Allan. Vaat just sellepärast! Mina ei kannata, et Mare nutab!

311. lugu, 12. episood

Georg, Are, varsti ka Allan

Georg. Ma saan Lainest tegelikult aru. Ma näitasin talle Tallinnas oma maja ust.

Are. Oli siis põhjust?

Georg.. No kuule, ta tahtis mul pool raamatukogu majast välja visata, pidi tolmu koguma!

Are. Oi seda Lainet-Lainekest.

Georg. Noh, nüüd tahab vist tema omakorda, et mina ma enam siia linna oma nägu ei näitaks. Sina oled siin – ei, omamoodi geniaalne lahendus ühe koristajatädi poolt, kas sa ei leia?

Are. Võib-olla... Aga tegelikult oli asi natuke teisiti. Ta lihtsalt sattus pansionaadis peale... Kui mu eksabikaasa...

Sumberg. Kas Kaido on siis jälle välja ilmunud?

Are. Paraku. Tema kohe ei saa ilma skandaalita hakkama. Noh, nii ma siis siia sattusingi... Siin majas on vähemalt magnetluuk ees!

Sumberg. Hm... Kõik on tavaliselt ikka natuke teisiti, kui sina oled arvanud... Huvitav, mida see väikelinn mulle täna veel välja mängib?

Ukse kell.

Are (*avama minnes*). Kohe selgub.

Sumberg. Ära niimoodi ütle, eks?

Uksel seisab Allan. Ta pilk on meeleehtlik-sõjakas. Temast võiks nagu igasuguseid üllatusi oodata Kiire pilk mõlemale.

Allan. Tere, oledki siin, Georg.

Sumberg. Oo, tere, Allan.

Are. Allan, äkki tuled natuke hiljem?

Allan. Ära karda, ega ma siis Evelinilt ka tervitusi tooma tulnud.

Are. Oli see nüüd nali või?

Georg. Võib-olla tõesti. Kuulge... ma ei tea... Ma kõnnin nüüd ehk minema? Kristjan ootab, muide.

Allan. Kohe lähed. Aga enne pead sa mu ära kuulama.

Georg. Kas kohe pean või?

Are. Allan, mis sul plaanis on?

Georg. Oh, jumal küll... Ma kohe tunnen, et Morna linn on mind hoolega oodanud. Ega sa ometi jälle poksima ei taha hakata?

Allan. See suur et... Mul pole naljaisu. Kuuled siis?

Are. Kas mina pean nüüd ära minema?

Georg. Oled siin.. Sina oled ju siin tüüriline. Mida sa tahtsid mulle ütelda, Allan? Midagi Evelinist, nagu ma aru sain?

Allan. See suur et... Minul pole praegu naljaisu. Mul on sinu eraelu kama kaks. Nisukest juttu, mis nüüd tuleb. pole ma elu sees rääkinud.

Are. Nii et jälle üks Saragossa?

Georg. Paistab küll, et jälle Saragossa.

Allan. Mis Saragossa? Vanuatu hoopis.

Are. Palun, mis see peaks tähendama?

Allan. See tähendab seda, et...

Georg. Stopp! Ma vist aiman! Sa Allan räägid vist... ühest vana kapteni pärandusest?

Allan.. Mida, mida? Sina ka juba tead?

Georg. Kes siis veel? Seda arutavad vabal hetkel kõik eesti juristid, et miks küll üks Eesti oludes enneolematu pärandus-keis on sattunud Rootsi advokaatide kätte...

Allan. Nii et kogu maailm teab...

Are. Kui see sind rahustab, Allan, siis mina ei tea midagi ja üldse –nüüd lähen ma kööki kohvi keetma.

(Ära kööki)

Georg. Ära muretse, ma pole kade. Ma hoian isegi põialt. Aga nende polüneeslastega või kes seal on... oijaa, see pole lihtne.

Allan. Kui Mare nende juurde üldse kunagi jõuabki.

Georg. No mis sa ohkad nii tähendusrikkalt? Lao lagedale oma mured.

Allan. See suur et... Ei saa sõiduraha kokku. Põder ka ei laenanud. Ma siis mõtlesin, et küsiks sinu käest... Ega Mare teagi...
 Mõtlesin, et küsija suu peale ei lööda...
 Georg. Hm... Natuke ootamatu, aga... Jah... Põdralt pole vist tõesti mõtet küsida...-
 Allan.. Kas sa siis annadki või?
 Georg. Noh, selliseks asjaks... peab vist andma.
 Allan. Jah, aga see on... ikka suur summa.
 Georg.. Võib uskuda. Aga seda arutan ma juba Marega, vii kuidas?
 Allan. Ah Marega? Õigus küll, jah... Aga kuule, kui seal peaks kõik nihu minema?
 Georg. Teie probleem, eks? Aga nii palju kui mina tean, on teil ühteist tagatiseks ju olemas... talu ja mets... ja muud. Kuhu te mu käest ikka pääsete. Millal sedas raha vaja oleks?
 Allan (*minestuse äärel, ei usu oma edu*). See suur et... Äkki kohe nüüd? Kutsuks Mare panka või?
 Georg.. Milleks panka minna? Või on teil tunnistajaid vaja? Tead, helista abikaasale, las tuleb siia... Ma vaatan, Arel on siin ju internet sees. Teeme selle pisikese operatsiooni siinsamas ära.
 Allan hakkab värisevate kätega moblal numbrit valima.
 Allan. Ütelgu siis veel, et mehest pole tolku, ah, mis?

312. lugu, 2. episood

Õnne 13. Johannese korter. Alma, Johannes. Mingid kodused toimetused. Johannes "lehelugejapoois" laua taga, Alma askeldab.

Johannes (*lehte krabistades*). No mis sa ütled, jälle ühed lausa siinsamas meie valla piiril purjuspäi ilusa auto puruks ajanud... On ikka jura!
 Alma. Ja-jah, eks ta ole...
 Johannes. Hea seegi, et ise enamvähem ellu jäid. Kaks lasti kohe haiglast tulema...
 Alma. Ja-jah... (*Vaatab kella, ohkab murelikult*).
 Johannes. Almakene, sa ei kuulagi?
 Alma. Ah, eks ma pärast ise loen. Ma ei tea, peaks õige korraks töö juurest läbi käima...
 Johannes. Seal täna ju Ahven ja Laine ja kõik see mansaft platsis, mis sa muretsed.
 Alma. Ah, kui Laine puhvetis on... ta kaalub ju kogu aeg valesti! Ja Ahven! See mees nüüd muud ei räägigi kui sellest oma kirikuvundamendist...
 Johannes. Jajah, mulle pajatas ta ka eile õhtul sellest oma veerand tundi kohe! Äkki saabki ükskord oma kiriku püsti, mis sa arvad?
 Alma. Oota nüüd Johannes – kus sina siis veel teda näha said?
 Johannes. Siinsamas trepikojas ju! Ah nojah, sina olid siis veel töölt tulemata... (*Vakatab*). Khmkhm, nojah. Mis ma sellest...
 Alma. Nojah, selge pilt!
 Johannes. Ei tea, mis sul nüüd selge on?
 Alma. Mina kohe ei tea, mis siin majas toimub, tõsijutt! Are on muidugi omamoodi tubli inimene, aga... No mis asja ta küll selles loppis silmadega Ahvenas leiab?
 Johannes. Seda tuleks tema käest küsida.
 Alma. Johannes, palun mõtle ikka, mis sa räägid! Pole küll minu asi, aga mulle see asi ei meeldi, olgu mis on! Nagu ma ei teaks, et nad pansionaadis...
 Johannes. Mis sa teed ära, armastuse värk!
 Alma. Mis armastus, mõtle ise, mis sa räägid! Mul on Arest täitsa kahju kohe. Noor ja ilus ja haritud naine, aga õiget õnne pole talle antud... (*Ilma üleminekuta muule teemale*). Ja üldse, mis see olgu! Iirimaa! pole juba mitu nädalat kippu ega kõppu, ja nüüd tunne veel selle pärast ka muret, kas Mare ikka sai lennuki peale...
 Johannes. Kui poleks saanud, küll ta helistanud oleks.
 Alma. Oleks, oleks! Meiega räägitakse ainult viimases hädas, nagu sa ei teaks! Ja mida see Allan teda sinna Tallinna saatma pidi sõitma, sellest ma ka aru ei saa... Jumal, teed nii libedad, alles see oli, kui buss kraavi sõitis...
 Johannes. sul juba hommikul terve ports neid musti stsenaariumeid valmis...
 Alma (*juba päris tõsise murega*). Aga kõige hullem tuleb ikka siis, kui Marel peaks seal see... noh, see asi korda minema. Mina kohe ei julge mõteldagi, mis meist siin siis küll üldse saab.
 Johannes. Jajah, selles asjas on sul vist isegi õigus.
 Alma (*nagu ennast sõnalt tabades*). Oota, oota, Johannes, mis asjast sina nüüd räägid? Mina räägin... noh, niisama...
 Johannes. Ei, ma räägin ka igaks juhuks...niisama...
 Alma. Mida... mida sina siis tead?
 Johannes. Mina või?
 Koputus. Pilg vahetus.
 Alma. Vaata, et sa...
 Johannes. Sisse, sisse, uks on lahti!
 Sisse astub Kristjan.
 Kristjan. No tere ka, naabripere. Päris hea, et mõlemad kodus olete. Mul ongi kohe mitut tarka pead vaja.

312. lugu, 6. episood

Johannese korter. Johannes, Kristjan, pärast ka Alma

Kristjan (*kavalalt, poolsosinal*). Sina, Johannes, ära sa siin aja mulle neid mullikesi vaesest popsist midagi...
 Johannes. Ei saanud aru?
 Kristjan. Ma kohe imestan, ise veel tahab vana sõber olla. Ühesõnaga, need tagumised saksa nimed... Ole lahke, võta ja kasuta, kui vaja peaks olema. Mina pole kade mees. Mis sellest, et sina olid ennevanasti punane kingsepp, mina aga majaomanik ja tagakiusatud vabadusvõitleja.
 Johannes.. Aina imelikumaks su jutt kisub...
 Kristjan.. Mis sa vahid, suu ammuli? Teil läheb varsti paremaid nimesid vaja, mis suures ilmas ikka ka miskit maksavad! Palun väga, sähke, Jägerfreund ja koo, eks ole... Sinu pere hakkab varsti ju miljardeid keerutama, aga et see libedamini läheks. Väike äriplaan, muud ei midagi. Ega ma palju ei taha, natuke niioelda kommiraha teinekord
 Johannes. Kurat, pea nüüd vahet poiss? Mis miljardid?

Tagatoast paiskub kohale Alma.

Alma. Jah, mis miljardid? Ega sa haigeks pole jäänud, Kristjan?

Kristjan. Mina olen terve kui purakas, aga vaat teie... Mis te sõbra ees salgate? Rahvas teab, mis räägib! Terve linn teab, mis asju teie Mare täna varahommikul jälle ajama kihutas!

Johannes. Oot, oot, oot...

Alma. Johannes, mine nüüd natukeseks... Jah, mine sinna teise tuppa, paranda laualamp ära...

Johannes. Sellel pole midagi viga!

Alma. Siis tee, et oleks! Selge? Mine siis juba, ma tahan natuke selle mehega... juttu ajada.

Johannes. Võib-olla on tõesti niimoodi parem.

Johannes taandub päris hea meelega.

Alma. Noh?

Kristjan. Noh?

Alma. Mis sa osatad? Räägi, mida sa... tead?

Alma. Kuule, Kristjan... Kuule ometi...

Kristjan. Misasja? Kas mina pole teid küllalt aidanud, kas mina ei toonud sulle vene ajal ükskord terve kolmeliitri purgi bulgaaria marineeritud tomateid?

Alma. Mis tomatid, Kristjan? Ära aja mind hulluks!

Kristjan. Nüüd ei mäleta ka enam! Mina võtsin selle salaja oma kaubaaust, mind oleks selle eest kinni ka pandud, ma riskisin okupatsiooni ajal vabadusega... Ja nüüd ei taheta mind isegi partneriks võtta!

Alma. Vaata mulle otsa, Kristjan! Kustkohast sa need haiged kuulujutud ometi võtad? Laine, jah?

Kristjan. Mis Laine... Terve Eesti Vabariik vist juba teab, sellepärast et Lepiku Salme teab juba ammu, et teil on pärandus saada miljardeid ameerika dollareid, noh, neid, kus need presidendid peale on trükitud... Miks mina see viimane koer pean olema!

Alma. Rahune nüüd maha, eks?

Kristjan. Kui ei taha minu omakasupüüdmatus abi, siis pole vajagi! Nagu ma ei teaks, et sulle lubati õmblusetuba sisse seada! Head aega, rikkuriproua!

Kristjan lahkeb vahkvihaselt ja väga õnnetult. Johannes piilub toaukse vahelt.

Johannes. Kas mina võin nüüd tagasi tulla?

Alma (õhku ahmides). No mis see küll olgu! Selle asemel, et seal passida, võiksid mulle parem... ühe klaasitäie suhkruvett teha...

318. lugu, 1. episood

Õnne 13. Allani korter. Tegevus toimub kuulsus- ja medalirikka taliolümpia päevil. On varajane hommikutund. Allan magab. Ta käeulatuses on hunnik ajalehti, millelt vaatavad vastu meie suusaässad. Ennekõike Kristina. Käeulatuses aga tiksib äratuskell. See on seatud helisema näiteks kaheksaks. Äratusel puudub veel terve tund. Ometi hakkab kostma helinat. Allan lausa viskub üles, endal silmad kinni, hakkab kobama äratuskella, sulgeb selle unise automaatsusega, ent helin ei lakka. Allan avab vaevaga ühe silma ja jääb jollitama. Võtab aega, enne kui ta aru saab, mis toimub. Heliseb lauatelefon. Seegi on käeulatusse tiritud.

Allan (toru võttes). Mm-hallo... kes see siis... nii vara, ausalt... Misasja?... Ei kuule...? See suur et... Mare või?

Mare hää! (väga katkendlikult kuulda)... Jumal tänatud, Allan! Hallo, hallo? ...Kuuled ikka või?

Allan. Natuke kuulen...hallo? Kuhu sa kaod? Kaua sa seal maailma lõpus peesitad, ah? Ei helista ka... Ma juba mõtlesin, et need pärismaalased... on su seal nahka pistnud... Nali muidugi...

Mare... naljast kaugel! ...

Allan. Peaksid ikka teadma, mis kell on, alles magan...

Mare... kuula... mida... räägin... onju?

Allan. Ah soo jah... ajavöönd... kuule, mis sul seal on, eile või homme või?

Mare. Kiiresti raha... 1000 dollarit... Ma ei saa Margnat kätte...

Allan. Mis tuhat, mis Margna... mina ei saa midagi aru, ise istud seal keset seda Vaikset ookeani...miljonite otsas? Äkki oled sa seal juba see suur... kohalik kuninganna?

Mare... ole vait, kuula siis... Me ei saa pikalt rääkida, raha on otsas...

Allan. (jabor-arikalt, nagu saakski millestki aru). Ah no jah, sularaha... nojah, siis küll...

Mare. Kodus räägin... Ma ei saa siit tulema... sõiduraha... Kuulsid siis, kohe täna... muidu... kirjuta mu arvumber üles...

Võtsid? Kuuled siis... 342... 07...-467755

Allan. (pliiats on ajalehede kõrval täitsa olemas, Allan asubki uneskõndija ilmega kirjutama)... jah... 4677...edasi...55 on lõpus, jah...? See suur et... Seda sa ikka oled kuulnud, et meie Kristina Šmigun sai seal Torino taliolümpial juba kaks kulda...

Täna läheb Veerpalu starti... Hallo? Oota... kuule, aga kust ma selle raha võtan? Ah, mis? Hallo?

Aga telefon on vahepeal tummaks jäänud. Allan vaatab tükk aega niiri ilmega toru enda peos, siis raputab pead, vaatab kella... ja kobib uuesti teki alla.

Allan. Mis imelikku jama inimene peab unes nägema, mina ei saa aru...

318. lugu, 3. episood

Allani korter. Hommik paar tundi hiljem. Allan teeb ettevalmistusi suureks teleripeoks. Ta on lauale tarinud kohvitermose, rohmakad poissmehe-võileivad jms. Veel pole TV-olümpiasaated alanud, teler sumiseb niisama hääletult. Allan mõtleb järele ja lööb rusikaga kolm korda vastu seinat. Kohe kostab vastusignaal, samuti kolm mütsu. Ja hetke pärast sisenebki Johannes, mineraalveepudel kaenlas.

Johannes. Hommikust! Mis sa klopid, poiss!

Allan. Igaks juhuks, äkki magad maha...

Johannes. Nii pahasti ei maksa minust ka arvata. Näh, võtsin pudeli vett ka ligi, et kui liiga palavaks peaks minema...

Allan. Minu poolt kohvi ja suupisted. Mul on tegelikult paar õlut ka...

Johannes. Kui tohib, siis ei. Sporti tuleb kaine peaga vaadata.

Allan. Katsu sa kainet mõistust säilitada, kui meie omad seal Torino mängudel...

Johannes. Ojah, poiss, ära räägi, need Kristina kuldmedali juba ajasid mul vererõhu nii üles... ma võtsin tänaseks isegi tabletid ligi...

Allan. Pane siis valmis. Noh, ja mis sa arvad, kas Veerpalu või Mae päästavad täna eesti meeste au, muidu ongi üksainus Kiku oma kuldadega?

Johannes. Tead, mis ma selle peale ütlen? Süda tahaks, aga mõistus ütleb, et mis liig, see liig...

Allan. Mis sina siis ei usu või? Oled sa eestlane või ei ole sa eestlane?

Johannes. Rahu... võtame asja rahulikult.

Allan. Tahad, veame kihla, et Veerpalu saab mingi medali?

Johannes. Ei julge. Äkki laostad mu ära.

Allan. No mis sa siis räägid üldse...

Johannes. Rahu, Allan, rahu!

Allan. See suur et... Eks ma katsu. (*Vaatab kella*). Kuhu see poiss siis jääb, pidi ka siia vaatama tulema?

Johannes. Ah et Jaanus-on jälle oma tiirude pealt tagasi?

Allan. Nojah, oli jälle mõned päevad Tartus möllanud... Eks ta eile õhtul parajas jõminas veel oli, läks keeras oma koju magama, lubas siia tulla...

Johannes. Mis sa arvad, ega tal see pidu liiale kipu minema? Tagasi ei hakkagi sinna Irimaale sõitma?

Allan. See suur et... Ma ei saa siiani sotti, mis neil seal Janega juhtus... Ega ta ju ei räägi ka midagi...

Johannes. Äkki räägid ta'ga mehejuttu - nagu isa pojaga?

Allan. Igal juhul. Aga las see olümpia saab ennem otsa... Kuuled, poiss tulebki vist... Ma teen ukse lahti...

Johannes. Ega mina seda kinni pannudki.

Ilmub Jaanus. Tusane ja häbelik ühtaegu.

Jaanus. Tervitus vanematele härrasmeestele!

Allan. Ära kekuta, poiss, võta platsi!

Johannes. Jah, ega siin enam pikalt...

Jaanus. Mis te kiusate nooremat? Ja üldse, pool kuningriiki ühe ölle eest...

Johannes. Oi, oi, sina siis ei teagi!

Allan. See suur et... kuule, iirlane, sa oled ennast täitsa ära joonud! Terve Eesti vastsündinud imikust saajaastase raugani teab, et täna lähevad Veerpalu ja Mae 15 kilti tegema...

Jaanus. Ausalt või? No siis tuleb küll vaadata...

Allan. Isegi kõik kohalikud venelased peavad neile pöialt, ainult sina... oled nagu kuu pealt kukkunud.

Jaanus. Oleks teil nisuke jama nagu mul! Kurat neid naisi võtaks... Aga mis teie vanahärrad sellest enam teate.

Allan ja Johannes vahetavad pilke. Ja muigavad oma elukogemuste kõrgustest.

Jaanus. Mis te kiusate nooremat? Ja üldse, pool kuningriiki ühe ölle eest...

Allan. No olgu, ühe pead sa saama, muidu rikud meil kogu selle peo ära... Aga see on kas kõik!

Jaanus. Vaat sellest saan ma aru! Aitäh. (*Joob*). Ainult... isa... poolt kuningriiki mul tegelikult vastu anda ei olegi.

Allan. Seda ma arvasin kohe.

Johannes. Ja-jaa, nii see aeg lendab. Alles see oli... ma nii mäletan, kui see poiss imes alles lutti...

Jaanus. Pead sina ka kõiki piinlikke asju meeles pidama!

Allan. See suur et... mis ma tahtsingi... See taliolümpia ajab ikka päris segaseks... Teate, mis mina täna unes nägin? Et Mare helistas sealt Vanuatust ja küsis kojusõiduraha, on, ah?

Johannes. Kuule, nüüd hakkab vist pihta.

Allan. Pane heli peale, poiss,

Jaanus. No eks vaatame siis, mis seal Torinos...

Johannes. Mitte Torinos, vaid Prigelatos! Vaat nii, poiss!

318. lugu, 7. episood

Allani korter. Allan ja Jaanus mõni aeg hiljem. Teleris jookseb kordusena 15 km lõppfaas. Isa ja poeg on pudeli üsna edukalt peaaegu tühjaks joonud, istuvad ja vaatavad ja elavad peaaegu endise innuga kaasa.

Allan. Sa vaata, kus on mehel ikka samm, ah...

Jaanus. Aga Maest on kahju, tema oleks võinud hõbedat saada...

Allan. Suur tükk ajab suu lõhki. Vahi, vahi, sel tšehhil oli ikka ka päris kõva minek...

Jaanus. Ma sööks nüüd selle vorsti ära... Pagan, kohvitass läks ümber...

Allan (*ekraani passides*). Mis sa passid, kuivata ära! Näe, näe, kuidas Veerpalu muigab...

Jaanus (*võtab ajalehe, hakkab nühkima*). Selle peale tuleks võtta.

Allan. Arvad või? ... Noh, elagu Eesti!

Jaanus. Iga kell. Puhh, ikka veel kange. Kuule, see sai tühjaks.

Allan. See suur et... Äkki käid järel?

Jaanus. Mul on ajutised majandusraskused.

Allan. Mul ka. Aga klapime. Ja oota sa poiss, kui olümpia läbi, ma teen sulle sellise karskusühingu, et mäletad surmatunnini.

Mida sa endale lubad, kaks nädalat auru all, ah, mis?

Jaanus. Häbi, häbi mulle.

Allan. Ja korista see ajaleht ära, mis sa tast maha viskasid.

Jaanus. Saab tehtud... Kuule. Mis numbrid sa siia kirjutanud oled?

Allan. Mis numbrid? Mina ei kirjuta üldse mingeid numbreid... Näita siia...

Jaanus. Näe, vaata ise, äkki on midagi olulist...

55 on lõpus...

Allan (*vahib, siis jahmunult*). See suur et... Ma mõtlesin, et see unes oli, aga see oli siis ikka päriselt. Kuule, poiss... Tead, mis me nüüd teeme? Me helistame sinuga Margnale!

Jaanus. Ei tea, mis hea pärast talle! Sa ju kardad teda?

Allan. Mina? Mingit rootslast? Häh! Kus need rootslased seal on, palun näita? (*Osutab ekraanile*). Kuues koht on kõige parem, häh! Anna see märkmik siia!

Jaanus. Nüüd saab kõvasti pulli, ma arvan.

Allan. Ole vait ja vaata, kuidas üks õige eesti mees asju ajab. Jaanus. Sa räägid nagu Kristjan juba – õige eesti mees.

Allan. Kalla mulle see viimane tilk. Nii. Vaata mu pintsaku rinnataskus peaks veel üks koidula olema, käid poes ära... Nii. Nüüd ole vait. (*Valib numbri*). Margna või? Allan Peterson siin. Telekat vaatased? Noh, kas pole, ah? Mis sa ütlesid – eestlane olla on uhke ja hää! Ongi nii, Sihuke värk... täna nagu rahvuslik pidupäev... Sina mu naise sinna Vanuatusse kupatasid, sina ta sealt nüüd ka päästa! 1000 dollarit on vaja!

Jaanus (*omaette*). Nüüd näen vist mina und.

Allan. Noh, ikka rass-rass kohe praegu, kui sa seal arvuti taga juba oled... oskad ikka ülekannet teha? No siis on okei. Ma vaatan, sa oled ikka täitsa eesti poiss, Margna...
Jaanus. (vaatab, suu lahti). Aga paneb... Mis emps on seal plindris või?
Allan. Ikka veel siin? Joostes poodi! Pärast vaatame veel kogu selle sõidu korduses üle!

319. lugu, 1. episood

Uuevariku. Hommik. Ülu askeldused laudas lehmade vahel. Ülu vaatab käekella.

Ülu. No nii, peened preilid, kui keegi peaks tulema, ütlege edasi, et Ümera Ülu läks ära juustukotta. Mida te mõmisete, ammu oleks aeg riigikeel selgeks saada!

Vilet lüües astub Ülu õue. Pöördub juba juustukoja poole minekule, kui kusagilt kostab summutatud., aga väga ahastav ja külmetav hüüatus. (Jäägu see hääl esialgu äratundmatuks).

Hääl. Ülu!

Ülu jääb seisma, vaatab ringi. Ei näe aga kedagi. Imestab natuke, koputab siis iseendale meelekohta ja hakkab astuma. Aga kohe kostab jälle see hüüatus.

Hääl. Ülu, kuuled siis! Tule siia!

Ja nüüd näeb Ülu pöördudes, kuidas laudamurga tagant korraüks vilksatab nähtavale kellegi käsi ning teeb kiire kutsuv-käskiva liigutuse. Umbusklikult hakkab Ülu sinnera poole minema, aeglaselt ja jalad harkis. Talle segased lood ei meeldi. Vaevalt jõuab Ülu laudamurgani, kui käsi tal kraenurgast kinni haarab ja endaga kaasa tõmbab.

Ülu. Mida kurat... Ärge minuga parem jamage, kas tead... Oplallaaa! Sina!?

Ülu nägu suures plaanis. Ta silmad on suured nagu rattad. On, mida imestada. Laudamurga taha on ta tirinud Mare. Mare on riides nagu suurest linnast või siis kaugelt reisilt tulnud naine, ja tal on väga väsinud ja külmetunud olemine.

Mare. Tsssttt! Jumala eest, ära palun hakka kisama!

Ülu. Jess-boss, tsellavii, lase ma natuke harjun! Kuidas sa...

Mare. Palun ära küsi midagi! Ma olen nii-nii väsinud...

Ülu. (juhm-õnnelikult). Selge! Lõuad pidada ja mitte midagi küsida!

Mare. Ütle parem, kas meie talu võtmed on sinu käes?

Ülu. Kus siis veel! Alles eile sa käidud üle vaatamas, kõik on tippen-toppen!

Mare. Ole hea, anna need siia, onju? Ma... ma mõtlesin... et... kütan seal natuke... (lõdiseb silmnähtavalt).

Ülu. A siis peaks minu juurest läbi minema, võtmed on kõõgi seinal naela otsas, vaat niimoodi.

Mare. Pahasti küll.

Ülu. Ega ma neid kaasas tassi, mõni lehm võib võtmed nahka pista. Lehmad on nagu harakad, ausalt, neile läikivad asjad kohe meeldivad. Ükskord mul juba läks igavene hea rootsi taskunuga niimoodi...

Mare. Ära räägi mulle Rootsist! Mitte üks silp ka mitte, onju!

Ülu. Ahsoo? Ütle veel, millest ei tohi iitsatada?

Mare. Ei ja-aksa... onju...

Ülu. Kuule, hakkame siis astuma... Kelli läks ennist ees kodu poole lõunat pidama, ta keedab kuuma teed... nii et huugab kohe!

Mare. Ei, ei, ma ei taha mitte kedagi näha!

Ülu. Kuule, aga siis... siis lähme siiasamma!

Mare. Lauta või? Nojah, seal on vist soojem küll...

Ülu. Ei, mis lauta? Majja!

Mare. Mitte mingil juhul! Ma ju ütlesin, et ma ei taha kedagi näha.

Ülu. Ega sa näegi kedagi. Annemai on juba kolmat päeva Intsust poisi juures Tartus. Ah nojah ja, sa ju ei teagi, poiss sai endale oma korvpallimänguraha eest korteri ostetud, Annemai aitab tal nüüd kodu kaunistada...

Mare. Aga kus siis Riks on?

Ülu. Kas nad siis... Kas te siis kokku ei... Ah soo jah, mina ei tohtinud midagi küsida!

Mare. Praegu küsin mina. Kas Riks on kodus või ei ole teda kodus?

Ülu. Mida ma kogu aeg räägin! Mitte kedagi ei ole kodus! Hetkel olen mina siin ainuke kindral ja admiral, kas tead! Mare (plagistab ainult hambaid).

Ülu. Nojah, mis me siin kõsitame, lähme aga majja! Ma koorin kartuleid, paneme vee keema... Ja kui tahad, eks sa siis kalla endale Riksi puhvetist midagi...

Mare. Ei tea... Mul jäi ju reisikott ka sinna... Suure vaevaga sain bussi pealt ära taritud, onju? Puukuuri panin, seal pole ju lukkugi ees, tead küll!

Ülu. Küll mina selle sulle ära toon, ära muretse.

Mare (tuhmilt, aralt, lausa nagu minevuse eel). Ausalt ei ole kedagi kodus või?

319. lugu, 3. episood

Uuevariku. Mõni aeg hiljem majas. Mare istub laua taga, hoiab lausa kahe käega kruusist kinni ja rüügab kuuma jooki. Ülu askeldab pliiti ees.

Ülu Ah et mis uudist siis veel? Ahjah, meil oli siin vabariigi aastapäev ja... Mina ka võtsin osa, vaatasin telkarist, kuidas Tallinnas seda pitsballi peeti...

Mare (väsimusega võideldes). Noh, ju see ju iga aasta ühtemoodi.

Ülu. Mis siis veel? Ah soo, me saime kaks uut vasikat, Riks tahtis ühele Maara nimeks panna, aga Annemai keelas ära, et äkki sina solvud...

Mare. (nooksab ainult peaga) Mhmm... .

Ülu. Soh, varsti on kartul pehme! Siis saad üle hulga ajal sihukest õiget Eestimaa keedutuhlit...

Mare. Kuule, mida sa sellest Riksi puhvetist rääkisid?

Ülu. Mina seda ei putu.

Mare. Ole hea inimene, too mulle sealt midagi, onju. Ma ei jaksa enam isegi väikest varvast liigutada.

Ülu. No kui nii, siis tuleb see patt hinge peale võtta. (Toob pudeli ja ühe klaasi).

Mare. Aga endale?

Ülu. Sa ju tead küll, mis seadused siin minu kohta kehtivad!

Mare. Aja minu kraesse. Mis see üks patt mul teiste pattude virnas enam teeb...

Ülu. Ega ma aru küll ei saa, millest sa räägid, aga seda tuleb ütelda, et vahvasti räägid!

Mare. Lihtsalt ei usu ikka veel, et oleni kodumaal tagasi. Kogunisti sünnikodus. Nuta või naera... No kaua sa venitad, kalla siis endale ka... kalla kasvõi sümboolselt, onju!

Ülu kallabki – ja “sümbol” tuleb päris mahukas.

Mare. Noh, tervist siis... Tere, Eesti... tere, mu armas kallis Mornamaa!

Joovad. Mare jääb silmnähtavalt veelgi unisemaks. Ülu aga muutub reipamaks. Toetab käe põse alla ja jääb naerulsui Maret vaatama.

Mare. Mis sa mind passid? Ma olen kortsus ja loppis ja kole...

Ülu. Sina oled üleprahi plika alati olnud!

Mare. Lollakas, ausalt. Kuule, Ülu, äkki käid tood Luusaarelt mu reisikoti ära? Ma vahepeal niisama tukun... kasvõi tugitoolis.

Ülu. Sai lubatud, saab toodud...

Mare. Me ei taha Riksile jalgu jääda, onju?

Ülu. Oi ei tema nii pea tagasi jõua.

Mare. Kust sa nii kindel oled?

Ülu. Nii ma ju ise saatsin nad teele. Jaa, nemad sõitsid siit nii tunni-teise eest kahekesi Allaniga sulle Tallinnasse vastu.

Mare. Mi-ida? Miks sa seda kohe ei ütelnud?

Ülu. Ise sa ei lubanud ju! Nemad kaks on viimasel ajal kohe suured sõbrad omavahel, lausa imesta. Härrade asi.

Mare. Ja kuhu need suured sõbrad siis enda meelest mulle vastu sõitsid?

Ülu. No ikka Tallinna sadamasse, kuhu veel!

Mare. Aga mina tuln ju lennukiga! Mitu tundi varem!

Ülu. Ah soo? Aga miks nad siis niimoodi mööda panid??

Mare. Sellepärast, et... sellepärast et... ega ma teadnud ise kah, et niimoodi läheb...

Ülu. Sul ju kõik moblad ja värgid ja üldse, 21. sajand... Või polnud seda levi või?

Mare. Mis levi! Mobla on see kõige väiksem asi, millest ma viimasel ajal ilma olen jäänud... Pihta pandi, noh! Oi, Ülu, kui sa ainult teaksid! (Neelatab... aga ei hakka nutma. Ta on liiga väsinud).

Ülu. Kui aus olla, siis uudishimu on suur küll... aga äkki polegi hea liiga palju asju teada?

Mare (lonksab jooki). Mine nüüd juba! Ja ruttu tagasi!

Ülu. Üks jalg seal, teine siin! (Joostes ära).

Mare vaatab talle järele. Võtab siis kahvliga potist aurava kartuli, Vaatab seda tükk aega. Siis vajub ta pea lauale. Mare jääb tukkuma. Käsi kahvli ja kartuliga püsib aga endiselt püsti – nagu oleks mingi jutt pooleni jäänud.

319. lugu, 5. episood

Uuevariku köök. Mare on rinnuli laual ja magab. Ülu tuleb sisse, Mare reisikott näpus. - Näeb kohe olukorra ära, paneb koti maha, endale sõrme suule. Hiilib laua juurde, kõhkleb, aga mitte liiga kaua, ja teeb suure klõmaka. Mare ärkab pudelikolksatusest üles, vaatab ärevalt ja juhmilt ringi.

Mare. Mis on, mis on?

Ülu. Kõik on korras nigu Norras. Siin on armulise proua reisikott. Päris raske teine. Ei tea, äkki on kullakangid...

Mare. Loll jutt, onju! Tõsta see korra siia, palun... (Mare võtab külgsahtlist ühe merekarbi) See on sulle. Niioelda mälestuseks Vanuatust.

Ülu. Ohhsa! (surub karbi vastu kõrva). Kohisebki! Nigu Piritä rannas!

Mare. Mis Piritä! Vaikne ookean, vaat nii! Ega mul muud selles kotis suurt polegi kui merekarbid, ise korjasin, onju... aga mis me sellest! Mis sa mind passid?

Ülu. Imelik asi on ikka see ilmaelu. Kui ma kellelegi ütleks, et mina olen miljonäri ühes külakoolis käinud ja ulakust teinud, kesse usuks?

Mare. Kust sa selle miljonijama võtad? Kes rääkis?

Ülu. Kõik räägivad...

Mare. Ära aja mind hulluks, onju!

Ülu. Jess, boss! Kui ei tohi, siis ei tohi! Mis nüüd meie, lihtne rahvas... Ainult nii palju ma sulle ütlen, ära pane pahaks, Mare-tüdruk, et mina küll miljonääriks ei hakka. Sellest tuleb ainult jama ja janti.

Mare. Ega sa väga valesti ei arvagi.

Ülu. Just, just! Nigu ma selleks fiieks sain, eks ole... Mis ma siin teeninud olen, mõned sinised koidulad, kogu koos... Mingi see... noh... deklameerimine... ptüi, deklareerimine ikka... tulud ja maksud ja mis seal olid... ei mina oska. Tahad, näitan sulle?

Mare. Järgmine nädal, ausõna...

Väljast kostab autosignaale.

Mare. Mis see on? Riks on tagasi, jah? Koos Allaniga? Onju... Oota, kuhu ma nüüd küll...

Ülu. Rahu, ainult rahu! (Akna juurde). Ah see... see on ainult Rabamäe Heiki.

Mare. Mis see siit otsib? Saada ta minema!

Ülu. Oota, ta peab kohe Mornasse sõitma. Tuli miskite paberite järele, mis Riks valmis pani. Näe, siin. Riks käskis üle anda, kui tuleb. Eks nad nüia kamba peale Brüsselist rahasid, nagu see nüüd käib...

Mare. Tunned sa Heikit hästi?

Ülu. Häh, tema kasvatab lambaid! Enda meelest kõva pomo, vallavolikogu asendusliige, häh! Ega tema minusugusega räägigi!

Mare. Ma mõtlesin, et äkki saan temaga Mornasse. Ükskord pean ma sinna ju ikka jõudma, nii kurb kui see ka pole... onju...

Ülu. Oota, ma võtan siit ivakese julgust... (riütab otse pudelist): Nii! Pane ennast valmis! Lähme! Katsugu see konn vastu kõhida! Siin tuleb Vaikse ookeani miljonäriproua, igatahes!

319. lugu, 7. episood

Morna. Allani tühi korter. Yötmeragin. Sisse hiilib Mare. Vaatab kartlikult ja uudistavalt ringi. Vaikus. Mare võtab saapad jalas, mantli seljast... ja hiilib kikivarvul tagatuppa. Vähe aja pärast avane uks uuesti. Mare tuleb tagasi, võtab saapad põrandalt, mantli nagist, reisikoti maast ja viib need tuppa ära. Jälle vaikus.

319. lugu, 9. episood

Allani korter. Koos sisenevad Allan ja Alma. Allan harutab jopet seljast. Alma on juba koduses riides.

Alma. Richard siis üles ei tulnudki?

Allan. Pani kohe kodu poole. Ütles, et kaua sa ikka mööda Eestit tühja tuult taga ajad.

Alma. Jumal küll, see on kohe ikka väga murelik lugu...
Allan. Peaks äkki Uku käest küsima, äkki teab tema midagi lähemat?
Alma. Petersonid nii ei tee! Mõttele ise, kuhu see kõlbab, minna naabrimehe juurde oma naist otsima?
Allan. No ikkagi linnapea ju... Mare ju palgata puhkusel...
Alma. Kujuta ette, aga äkki ta teabki? Mis tunne siis sinul peaks olema?
Allan. See suur et... Kuhu ta ometi jääb?
Alma. Pidi ta kindlasti just selle laevaga tulema?
Allan. No nii ta mõne päeva eest helistas... Et tuleb läbi Stockholmi... Nüüd on Mare mobla ka tumm -- Isegi Margna ei tea midagi...
Alma. Ah ikka pidid tema käest küsima!
Allan. Ei, ega mina... Riks rääkis temaga.. Margna lubas sellele advokaadile kõllata. Siiaamaani helistab!
Alma. Minul on sinust kohe päris kahju, poeg. Isegi Margnaga on sul uued suhted?
Allan. Tema viskasin ma ammu välja!? Ja ega Mare teist korda selle kiilakaga küll...
Alma. Sinuga ju hakkas teist korda!
Allan. See on teine asi.
Alma. Allan, ma olen mõelnud... Ära nüüd kohe närvi mine, aga me peame mõtleme ka selle peale, et kui Mare äkki...
Allan. Nonoh, mis sa vait jäid?
Alma. Noh, et kui ta ei tulegi tagasi?
Allan. Mis sa tahad ütelda, et need... paapuvad või kes... löid ta maha? Ära jama, ema!
Alma. Kas sa siis oma Maret ei tea? Mina arvan küll, et isegi sellistele vasekarva meestele mõjub see tema silmavälgutamine...
Ma olen sedasorti rahvaid telegas näinud küll, kenad poisid, käivad ringi, ainult mingid palmilehed ümber vöö...
Allan. Ära sa räägi, mõnel on ikka ülikond ka seljas. Vanuatu on isegi ÜRO liige.
Kumbki ei märka, et juba ivake aega seisab tagatoo uksepraos Mare. Unine ja kartlik algul (võiks paar vahekaadrikest teha), muutub ta ruttu vihaseks.
Mare. Jätke parem järele, kui te midagi ei tea, onju?
Alma (haarab südamest). Jumal küll! Nüüd ma küll vist suren!
Allan. See suur... sina kodus?
Mare. Jah, ja juba veerand tundi kuulen teie klatši! Kui tahate teada, siis seal kantakse niudevööd ainult etendustel ja üldse, mehed käivad teksastes, vaat nii...
Alma (väga hädiselt). Allan... Äkki saaks natuke vett...
Allan. Kohe toon, ema!
Mare (kohkub väga). Oi! Kas jälle süda?
Alma. Pole viga... juba hakkas natuke parem...
Allan. Toon siis vett või ei too?
Mare. Ma toon ise!
Alma. Mitte mingi hinna eest!
Allan See suur et... (hakkab alles nüüd aru saama, et Mare on tõesti tagasi. Aga seda vähem saab ta kõigest muust aru). No nii, proua. Mida sul mulle ütelda on?
Mare (vaatab teda, ja imelik küll, "kukub" äkki ära). Ainult palun ära hakka karjuma, onju!

319. lugu, 11. episood

Allani korter. Mare, Alma, Allan.

Mare.-. mis sellel Karl Erik Vallokil kõik peale raha maha ei jäänud... Villa ookeani kaldal ja mitu suurt laeva ja kalatehas ja...
Alma. Kuidas see villa ka seestpoolt oli? Ma niisama huvi pärast...
Mare. Pole aimugi. Ega siis meid advokaadiga sinna sisse lastud, kõik on ju pitseeritud...
Allan. Ema, lase Mare räägib sellest allkirjaekspertiisist- See on ikka tähtis asi. Mis sa vait jäid, Mare?
Alma. Ma võin ju ära minna, teil omavahelised jutud...
Mare. Kuhugi sa ei lähe! Niikuinii saad teada, parem ikka, kui minu enese käest... Nojah, aina imelikumaks asi läks! Saime selle teise ekspertiisihinnangu siis kätte, et nii ja naa, vanahärra allkiri võib ju tõesti olla tema olla, aga võib ka mitte olla... Onju?
Alma. Jumal küll, kuidas see võimalik on?
Mare. Vana ja inimese käekiri... Mis seal ikka imestada...
Allan. No ja mis see su Rootsi advokaat ütles selle peale?
Mare. Et sellel saarel on harjumatu kliima, et raske on mõelda... Ah, ma ei taha sellest rohkem rääkida. Sellepärast et... viimaks said need vanuatukad Austraaliast tõendi, et Vallok oli viimased kaks eluaastat... noh, ebanormaalne...
Allan. Ah sa pauk!
Mare. Seal ta ju surigi, mingis rikaste hullaris või midagi sellist... Nii et kõik, rohkem meiega ei räägitud.
Allan. Tegelikult arvasin ma seda kohe.
Mare. Kui sa nii tark oled, miks sa mulle kohe ei ütelnud?
Allan. Kas sa oleks mind kuulnud? Nojah, ma kohe ootan nüüd, mida siis Alma ütleb...
Alma. Ah kohe ootad? Tead mis tüdruk... ongi hea. Mul pole vaja mingis õmblustoas istuda ja sõrmi torkida...
Allan.. See suur et... me rääkisime ikka nagu rohkem õmblusvabrikust...
Alma. Ah soo? Siis ma sain teist valesti aru või?
Mare. (alles nüüd hakkab ta natuke liimist lahti minema ja silmist niiskuma). Alma, anna andeks, et ma...
Alma. Ei tea, mille eest? Ja üldse, milles asi? Sina jäid ilma sellest, mida sul polnud olemaski... See on ikka palju kergem kui jääda ilma sellest, mis olemas on.
Allan. Vaat seda ütles küll ema hästi.
Alma. Ma räägin, nagu asjad on, ma täna ise nägin pealt töö juures... Pöder... Aga noh, mis see meie asi...
Mare. Kuulge, teate mis, mina hakkas nüüd pillima. Ausõna, hakkant! (Ja näe, hakkabki pillima. Veel imelikum, et Alma õlal).
Allan. See suur et...
Alma (samuti nutune): Ära sega meid. See on naiste asi.
Mare. Jube, millised võlad mul nüüd kaelas on...
Allan. See sinu Margna, tema su selle supi sisse tiris...
Alma. Ära sega, lase meil nutta.

Mare. Ega siis ainult Margnale! Muide, miks ta mulle nii palju raha sinna saatis? Ühe korra ja siis kohe teise otsa! Sellepärast ma ju lennukiga tulla saingi... onju? Uuuu...

Allan. Sa ei teagi, et teise portsu saatis sulle Riks?

Mare. Riks! Pole võimalik? Vaat nüüd hakkas päris tõsiselt nutma... Oi!

Allan. Mis siis veel nüüd on!

Mare. Helista kohe Riksile ja ütle... ühesõnaga, ise tead... Ja seda ütle ka, et kui Ülu on seal äkki liiga purju jäänud, siis see on minu süü!

Alma. (ei saa millestki aru, aga kiirustab lohutama). Ole nüüd Mare ikka mõistlik, ega sina ikka ka kõigis maailma asjades süüdi ei ole. Ja eks mina tegin sulle ikka ka ülekohtu, ütlesin südametäiega, et jäädki sinna palmide alla elama...

Allan vaatab mõlemat. Siis lööb rusika lauale.

Allan. See suur et... aitab küll!

Mare. Mis sa karjud?

Allan. Ega siin enam muud ei aita... Nüüdsest pean mina paraadi juhtima hakkama.

Mare. (pilg üle Alma õla). Niisugust juttu kuulen ma oma mehe suust küll esimest korda. Ja mismoodi sa seda siis teha kavatsed?

Allan. See suur et... Kust mina nii äkki tean. Aga küll ma välja mõtlen. Ah, mis?

320. lugu, 7. episood

Linnapea kabinet. Uku istub, käsi põse all, ja vahib tühjusse. Kell kabinetis seinal tiksab ebaloomulikult valjusti. Kiire kopp-kopp, sisse paiskub liimist lahti Mare. Ja plaksab Uku lauale paberi.

Uku. Mis see on?

Mare. Loe läbi, siis saad teada, onju.

Uku (viskab paberile pilgu peale). Hm... See veel puudus.

Mare. Ei, Uku, see on ainus õige asi, mis ma teha saan. Ma kirjutasin selle lahkumisavalduse sellepärast, et... Niikuinii lased sa mind varsti lahti.

Uku. Hm... Mis luulud need on?

Mare. Ei, ma saan aru küll... Ma olen terve selle aasta mingit lollakat tulilindu jahtinud, töö pole käinud, võlad ajavad hulluks... isegi Allan juba naerab mind, ausalt!

Uku. Aitab, eks?

Mare. Midagi ei aita! Nagu ma ise aru ei saaks... Ma ei saa enam millegagi toime... ma ei oska enam isegi valetada, onju?

Uku. Mis sul on üldse?

Mare.. Midagi ei ole. Üldse ei ole midagi! Kõik, tühi plats, kui on läinud piip, mingi prillid! Oh ma lollakas... (on valmis nutma puhkema). Ma tahaksin kuhugi emigreeruda, ausalt. Või siis... kuhugi maa alla koopasse pugeda. Ma ei oska enam mitte midagi...

Uku. Kõik?

Mare. Mina ei tea... Vist küll.

Uku (kärgardab avalduse kokku, viskab selle pürgikasti). Mine nüüd tööle.

Mare (läheb akna alla, vigiseb nagu titt) Ma ei saaaaaa, Uku... (on lausa hüsteeria äärel)

Uku. Jah, töötajad sinust täna küll ei saa. Mine parem koju, käi vannis või võta üks konjak, ise tead...

Mare. Koju ka ei taha! Kõik on nii jama, kui sa teaksid, onju? (Jääb aknast välja vaatama). Ohoo... Nüüd ma tean, kuhu ma kõigepealt lähen! (Ja tuiskab välja).

Uku vaatab talle järele, kehitab õlgu. Läheb samuti akna juurde... Ja näeb...

320. lugu, 10. episood

Õnne 15. Laine ja Mare. Marel on kilekotike kaasas.

Laine. No mis sul siis oli? Ma ise ka alles jõudsin koju...

Mare. Anna andeks, Laine, et ma siiaani pole teie poolt läbi jõudnud hüpata...

Laine. Sina oled meil nüüd tähtis proua... Linnavõim ja miljonäär... mis nüüd meie...

Mare. Palun, ära nüüd niimoodi, onju? Mõtlesin jah, et kui juba nii kaugele satun... Laine. Rahvas siin rääkis jah, et sa olnud kuskil Vanas Udus või kus...

Mare. Noh, natuke teistmoodi see kõlab... Vanuatu nimelt, ja udu seal ka ei ole, aga udujuttu aetakse küll... Aga mis me sellest, mõtlesin jah, et toon naabrile paar suveniirikest... (laob lauale merekarbid).

Laine. Ah soo? Ma ise tõi ükskord Egiptimaalt ka mõned. Tolmavad seal kapi otsas.

Mare. Mul on sulle veel üks pisike present.

Kolksab lauale pudeli.

Laine. No see on hoopis teine asi... Mis see on ka seal... Vanast Udust otse?

Mare. Ei ole, mis sa nüüd! See on vana hea eesti liköör, vaata ise...

Laine. Prooviks ära või? Hea, et Krissu linna peal on, muidu paneks kohe nahka...

Mare.. Proovime ikka, proovime ikka! Uku ütles, et mis sa ikka töö juures passid, kodu pole ka kedagi... Mu ju sinuga elupõlised sõbranded kohe, onju., Laine!

Laine. Kuula ja imesta. (avab osavalt pudeli, Mare abiga on ka pitsid kohe laual). No eks võtame siis tibakese seda uduludujooki, kui sa nii väga tahad!

Võtavadki.

Mare.. No, kuidas oli?

Laine. Käib küll. Kuule, mis sa minust tegelikult tahad?

320. lugu, 12. episood

Õnne 15, Kristjani korter. Laine, Mare

Mare. Kohe ma räägin, mis mure mul on. Aga võtaks veel üks pits, siis on mul lihtsam...

Laine. Ega mina vastu ei hakka. Aga arvesta sellega, et mind sa nii lihtsalt jobuks ei jooda. Selleks kulub vähemalt kaks poolikut, vaat nii, tsort poberii pažaluista.. Kuule, see teine oli juba nagu rohkem asja ette?

Mare. Laine... Mina tahtsin ühte asja teada. Kuidas sina oma väimehega läbi saad?

Laine. Georgiga või? Väga sitasti, ütlen ma otsekoheselt.

Mare. Oi, siis on küll pahasti.

Laine. Harilik asi ämma ja väimehe vahel. Tegelikult kardab ta mind viimasel ajal nagu... no nagu surma kohe.

Mare. Oi, aga siis on ju hästi!

Laine. Ühesõnaga, lao lagedale, mis sul on.

Mare. No vaata, asi on selles, et ma laenasin ta käest suurema summa ja... Noh... Ma saa seda veel nii pea tagasi maksta, onju? Jube piinlik...

Laine. Mis sa jutustad, ise istud miljonihunnikute otsas!

Mare. Mina ei tea, mis siin linnas räägitakse, aga... Ühesõnaga, minul pole veel sentiagi! Ja ilmselt ei tule kah.

Laine. Üteld kohe, sellest saan ma alati aru. Tere tulemast normaalsete inimeste sekka, Petersoni Mare!

Mare. No vaat aga see võlg, onju? Vaata, Georg on rahaasjades väga äkiline... Mäletad küll, mida ta alles tegi Alma ja

Johannesega... Küll ma talle ükskord ära maksan, aga...

Laine. Ja, see oli kole tükk, mis ta nendega tegi... Aga miks sa arvad, et mina saan teda mõjutada?

Mare. No mul on kohe sihuke sisemine tunne, et kas sina või mitte keegi.

Laine. Õigesti tunned! Tead, ma teen veel ühe klähvi ja helistan talle siis otse sinna büroosse...

Mare. No ei tea, kas nii kiire ka on!

Laine. On küll, muidu läheb mul julgus üle!

Mare. Aga mida sa talle siis ütled?

Laine. Mina ütlen talle ainult ühe asja: kui sina advokaadihärrakene peaksid hakkama Maret nõokima, kolin mina silmapilk sinu juurde kohe päriselt elama, vaat nii, kogu jutt!

321. lugu, 6. episood

Johannese korter. Allan ja Alma. Allan lõpetab tõhusat "teist hommikusööki".

Alma. Noh, tahad äkki veel või?

Allan. Ole sa tänatud, aga nii võib veel paksuks minna...

Alma. Päril kahju kohe sinust, poeg.

Allan. Mis kahju, mis kahju? Pole mul häda midagi...

Alma. Et need Petersonid ka kogu aeg igasuguste imelike asjade sisse satuvad... Ma ütlen seda sinu Maret, ausalt...

Allan. Mare on ka juba rohkem kui pool oma elust Peterson olnud, võta arvesse, ema!

Alma. Nojah, siis küll... Mõtelda, mis elu see siin teil oli viimastel kuudel... nende olematute rahade ootuses! Päril paha hakkab, kui meelde tuletada. Mis pudrumäed ja kissellijõed kõik kokku sai luuletatud...

Allan. Ära nüüd niimoodi ikka ka, ema, ausalt! Kust Mare pidi teadma, et see rikas vanamees... noh, et hull oli? Ise laevakapten ja kalatehase omanik ja mis ta kõik oli... aga näe, ikka läks hulluks! Aga ega ei tea, kas ikka läkski... Need pagana pärismaalased võivad seal oma kodus puhuda mida tahes...

Alma. Pidite te siis üldse niisukest hullu udujuttu uskuma! Sajad miljonid, no kus seda enne kuuldud on!

Allan. See suur et... Ise sa ju ka juba pidasid vaikset plaani ühe suuremat sorti õmblusvabriku avada - või kuidas see lugu oligi?

Alma. Misasja? Mina? Selge laim! Ega ma teiesugune unistaja ole... Ise te mulle üle õmblustoa ju pakkuda ei raatsinud. Pole enam meeles või? Hm! Õmb- lus-tu-ba!

Allan. Hakkad jälle selle õnnetu õmblustoa! Seda sai niisama... noh nagu väikeseks näiteks toodud, et mis kõik võimalik oleks, kui ainult tahaks...

Alma. Ja-jah, naftalaevad ka veel, nagu ma ükskord täitsa kogemata kuulsin...

Allan. Mitte laev, vaid terminal... (kohkub tagasi). Kust sa selle veel võtsid? Nihukest juttu pole küll räägitud, mõtle nüüd ise oma peaga ka...

Alma. Hea küll, Allan, jätame selle jutu. Nüüd olete ülepea võlgades, päril mure kohe...

Allan. Küll me neist ka lahti saame, ära siin ilmaasjata ikka paanikat ka tekita!

Alma. No-noh, hakkad jälle mingeid kelgutehaseid rajama, nagu selle Kukuveerega... On sul ikka alles klassivennad, Allan.

Allan. Ah, mis Kuki, temal on oma elu, minul oma. Ega me enam eriti pole kokku puutunudki. - Aga jah, mingi tööotsa peaks vaatama küll, suvi veel kaugel, ja ega sellest viburajast ikka päriselt ära ei ela küll...

Alma. Kust sa siit linnast seda tööd ikka leiad... Näe, Põdra juures ka... räägitakse, et kogu vabrik saadetakse sundpuhkusele, oled sa kuulnud?

Allan. Pidi olema jah. Aga sinna ma ei tahagi.

Alma. Või plaanid äkki ka Iirimaale kadjada, lähed seal mingil ehitusel oma poja käealuseks? (Poolnutuselt) Mine aga mine, ma peaks siis peenikest naeru!

Allan. No siis parem juba kalkuneid kitkuma!. Aga ei lähe ma seekord siit enam kuhugi, kohe jonna pärast ei lähe.

Alma. Mis sa siis arvad, et töökoht jookseb sulle ise sülle!

Allan. See suur et... eks pärast paista.

Alma. Hea küll, mis me siin jutustame. (Vaatab kella). Ma pean nüüd töö juurde minema, vaja kaup vastu võtta ja üldse...

Allan. Ega minagi siia jää. Ah soo, ema... Äkki saaksid natuke raha laenata? Niiõelda paremate päevadeni?

Alma. Jaah? Palju sul siis vaja oleks?

Allan. See suur et... Maksaks lauatelefoni arve ära. Muidu panevad veel kinni... Ei tahaks Marele näidata, sel närvid täitsa läbi...

Alma. Mis sa nämmutatad. Kui palju?

Allan. Ei julge mitte üteldagi... Natuke üle kuuesaja krooni, noh. Mõtle ise, need kaugekõned ikka ka maksavad midagi...

Alma. Issand jumal, nii palju! (Paus). Aga nojah, mis seal ikka... Ma kohe vaatan. (Paus. Mõrult, aga sugugi mitte ilma huumorita). Mis see kuussada eesti kroonikest ikka... 12 miljoni dollari kõrval ära ei ole.

321. lugu, 13. episood

Uuevariku ruum. Riks, Mare

Riks. Ah soo? Mina pole tal küll käskinud lelusid põletama hakata...

Mare. Las ma räägin edasi, enne kui meel haledaks läheb, onju! Mina olen selles majas süüdi, mina! Vaata, kui Ülu ilmus oma fie-jutuga minu juurde linnavalitsusse... noh, muidugi ajas muigama... aga mis seal ikka, inimene tahtis olla nagu teisedki, saad aru, Riks?

Riks. Ja sina siis panidki ta kirja - umbes nagu Uuevariku harutööstuse?

Mare. Mis tööstus! See oli nali.

Riks. Mina selliseid nalju ei mõista! Vahi seda paberit!
Mare. Ole palun tasa, Riks! Usu mind, Jumal on olemas... või vähemalt keegi, kes... Oleme ikka inimesed! Maksa see pisike äpardus kinni ja lase vabaks...
Riks. No ei nii lihtsalt see ka ei käi. (*Käib toas ringi*) Nii, Ja kas ma pean nüüd kõmpima teie poole selle vaese solvatud puunikerdaja järele, ah?
Mare. Kuskile pole sul vaja minna. Ülu on ammu juustukojas Annemal abiks.
Riks. Aga miks nad siis tuppa ei tule?
Mare. Seda peaks sa ise paremini teadma. Kõik ju kardavad sind... kui sa mõrgama hakkad. Onju?
Riks. Imelik, et sina äkki ei karda? Ah?
Mare. Ah, Riks, ärme oleme... sellised... ärme oleme... Mina ju ka... Mis puust me küll tehtud oleme... Tegelikult tahtsin ma sulle suure aitäh ütelda... sa saatsid mulle sinna pagana Vanuatusse raha ja...
Riks. Ole sa lahke. Ise ka ei tea, mis hoog mulle peale tuli.
Mare. Aga mina ei saa sulle seda raha nii pea tagasi maksta.
Paus.
Riks. Nii et ongi nii või?
Mare. Sa siis ei teadnud või...?
Riks. Allan helistas, aga... Mis kohe täitsa null ja kogu moos?
Mare. Hulleml veel. Ainult miinused. Noh, mis sa nüüd vait oled? Eks naera siis. Miks sa ei naera, onju?
Riks ei naera... Küll aga... naeratav ootamatult.
Riks. Tead mis... Mulle see millegipärast isegi meeldib. Ma ei tea, miks, aga midagi selles on.
Mare. Arvad või?
Riks. Las ma mõtlen. No muidugi! Vähemalt selle olematu raha pärast ei pea me enam kaklema! Õige mul asi, mina sihukest raha ei tahagi, mis tuleb nagu mitte millegi eest, vaat nii, sõts!
Mare noogutab. Nutud on ammu nutetud, pisarad otsas. Ta vaatab nurka.
Riks. Mida sa seal näed?
Mare. Ei midagi enam, aga vanasti oli seal väike uks.
Riks. Kuule, oligi...! Imelik, et sina seda mäletad!
Mare. Miks ma ei peaks mäletama, kui sa kogu aeg mind hirmutasid, et selle ukse taga elab hiigelsuur ämblik, kes tuleb ja pistab mu nahka, kui ma su sõna ei kuula!
Riks. Oli või?
Mare. Oli, oli, vennas.
Riks. Mis sa tõsiselt uskusid seda või?
Mare. Mis sa siis arvad?
Riks (*pärast pausi*). Oleks teadnud, poleks teinud.
Mõlemad puhkevad vaikselt naerma. Ja jäävad siis (jahmunult) teineteist vaatama.